

Adolf Hitler

KAVGAM

ALMANCA'DAN TAM METİN ÇEVİRİ

"Biz halkımız için Dünyayı karşımıza aldık...".

BERRE YAYINLARI

ADOLF HİTLER

KAVGAM

BERRE
YAYINLARI

Yayın No - 1
ISBN - 978-605-9898-43-0
Basım Yılı - 2017

Kitabın Adı - Kavgam
Yazarı - Adolf Hitler
Kitabın Orijinal Adı - Mein Kampf
Editör - Yavuz Selim Pınarbaşı
Almanca Aslından Çeviri - Selman Uğurlu
İç Tasarım - Sevda Uğurtekin
Kapak Tasarım - Tunç Doğan
Baskı - Cilt - Nasip Ofset Topkapı-İstanbul
T.C. Kültür Bakanlığı Matbaa Sertifika No - 29976

Berre Yayınları Kityay Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti'nin Markasıdır.

BERRE YAYINLARI

Evren Mah. Halkalı Cad. Turgut Reis Sk. No: 31/1 A

Bağcılar / İstanbul

BAĞCILAR / İSTANBUL

Tel - 0 212 515 03 33

T.C. Kültür Bakanlığı Yayıncı Sertifika No : 31136

ADOLF HİTLER

KAVGAM

BERRE
YAYINLARI

Ben savaş istiyorum.

Benim için her türlü vasıta doğru olacaktır.

Benim sloganım

"ne yaparsan yap, düşmanı rahatsız et," değildir.

Benim sloganım şudur:

"Bir şekilde onu yok et!."

Ben bu savaşı sürdürecek insanım!

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Münih Halk Mahkemesi, beni bir Nisan 1924 tarihinde Landsberg –am- Lech'de hapis cezasına çarptırdı.

Böylece, sürekli çalışma ile geçen uzun yıllardan sonra, ilk kez bir kitap hazırlama imkânını bulmuş oluyordum. Zaten birçok kişi, böyle bir kitabı yazmam için beni zorluyor, ben de dâvâmız için bunun tam zamanı olduğunu hissediyordum. Bu nedenle bu kitapta, hareketimizin yalnız gayesini değil, bunu oluşturan asıl sebepleri de belirleyip ortaya koymaya karar verdim. Böyle bir kitap tamamen doktriner olan bir broşürden daha verimli ve faydalı olacaktır. Ayrıca, kendi formasyonumu da göstermek fırsatını bulmuş olacaktım ki; bu, kitabın anlaşılması için olduğu kadar, Yahudi basının hakkımda uydurduğu yalanları yıkmak için de zorunluydu.

Ben burada dâvâmıza yabancı olanlara değil, dâvâmıza kalpten bağlanan, fakat hareketimiz hakkında daha geniş bilgi isteyen taraftarlara sesleniyorum.

İnsanların kitaplardan daha çok, söz ve konuşmalarla elde edildiğini de asla unutmuş değilim, Fakat bir doktrinin, özünü ve bütünlüğünü ancak yazılı olarak tespit etmek şartıyla koruyacağı da küçümsenmez bir gerçektir ve bir kere yazılması yeterlidir. Bu kitabı her iki boşluğu doldurmak düşüncesiyle yazdım.

Adolf HİTLER

BİRİNCİ KİTAP

BAŞLANGIÇ

BİRİNCİ BÖLÜM

BABA OCAĞI

Mutlu bir rastlantı beni, birbirleriyle birleşmeleri yolunda, hayatta her türlü araca başvurarak, en temel görev olarak görünen iki Alman devletinin sınırları üzerinde yer alan Braunauam inn kasabasında dünyaya getirdi.

Alman olan Avusturya devleti doğal olarak yeniden büyük Alman yurduyla birleşmelidir. Bu birleşme zaruridir. Ancak bu birleşme sadece bir takını iktisadi sebeplerden dolayı değildir. Hayır, hayır: Bu birleşme, iktisadi bakımdan önemsiz, hatta zararlı bile olsa yine de bu birleşme olmalıdır. Çünkü, aynı kandan iki Alman halkı, tek bir imparatorluğa aittir. Alman devleti, kendi insanlarını bir tek devlet altında bir araya getirmedikçe, yayılmacı siyaset uygulamaya da hakkı olmayacaktır. Reich'ın sınırları bütün Almanları içine aldığı zaman, eğer insanını gerektiği biçimde yaşatmakta zorluk çekerse, o zaman, saban yerini kılıca bırakacaktır ve savaşın gözyaşları geleceğin yeni dünyasını kuracaktır.

İşte, doğmuş olduğum memleketin durumu, bana böyle büyük bir görevin sembolü gibi görünmektedir. Elbette bu kadar değil memleketimin sinesinde taşıdığı başka bir çok başka hatıraları da vardır. Bu vatan parçası, bir asırdan beri Alman milletinin tarihinde asla silinmeyecek önemli tehlikelerle karşı karşıya kalmıştır. Nitekim bunlardan biri, gerçekten vatanımızın maruz kaldığı en tehlikeli yıkılma anında olanıdır ki, dikkate değer olayın kahramanı Nürnberg'li bir kitapçı olan Johannes Palm'dir. Palm, su katılmamış bir Nasyonalist ve Fransız düşmanıdır. Palm bu sebeple uğra-

dığı felâket ve acıya rağmen çok sevdiği Almanya uğruna canını vermekte tereddüt etmemiştir. Bu uğurda ölüme giderken dâvâ arkadaşlarını ve diğer sorumluların isimlerini vermeyerek örnek bir davranış göstermiştir. Bir diğer vatansever Leo Schlagetcr'de hükümetin bir memuru tarafından Fransızlara ihbar edildi ve onun da ağzından tek kelime alamamışlardır. Ancak onu ihbar eden Agusbourg'un polis şefi bu ispiyonla şereflenmiş oldu.

Tarihler 1890'ları gösteriyordu. İşte bütün bu Alman mazlumluğu dairesi içinde, kanı itibariyle Bavyeralı, fakat politika gereği Avusturya'ya ait küçük Inn şehrinde bir aile yaşıyordu. Bu benim ailemdi ve burası benim baba ocağımdı. Babam görevine düşkün bir memur, annem ise çocuklarının üzerine şefkat ve titizlikle titreyen bir ev kadınıydı.

İlk çocukluk yıllarım ve bu devreye ait hatıralarım oldukça silik sayılır. Çünkü, bir kaç yıl sonra, babam Inn'den ayrılıp, daha aşağıda olan ve asıl Almanya'ya ait Possau'da yeni bir memuriyete geçti. O zamanlar Avusturyalı bir gümrük memurunun kaderi sık sık yer ve memuriyet değişikliğine uğramaktı. Nitekim, babam oradan Linz'e gitti ve oradan emekliye ayrıldı. Fakat bu ihtiyar adam için emeklilik bir dinlenme olmayacaktı. Bir çiftçi ailesinin oğlu olduğundan genç yaşlarında baba ocağından ayrılmış. On üç yaşlarında torbasını hazırlayıp, yaşamış oldukları ormanlık kantonu terk eden babam, bir sanat öğrenmek için Viyana'ya geldiğinde tarihler 1850'yi göstermektedir. Cebinde üç "ecus" parayla bilinmeze doğru yola çıkan babam, dört yıl boyunca çalışarak esnaflıkta "compaynan" derecesini kazansa da bundan hiç memnun değildir. O zamanın korkunç sefaleti, babamın daha yükseklere çıkma arzusunu kuvvetlendirmekte ve onu sanat sahibi olmak için mesleğini terk etmeye doğru itmektedir. Köyünde vaktiyle, fakir bir çiftçi çocuğu iken, köyünün papazının durumu ona, insan hayatının varabileceği en son nokta gibi görünürken, şimdi gezip gördüğü büyük şehirler ve değişik fikirler memurluğun daha şerefli bir meslek olduğu düşüncesini uyandırmaktadır. Bundan hareketle, o zaman

henüz on yedi yaşında olan bu delikanlı, sefalet ve acının pençesinde zamanından önce olgunlaşan kişilerin azim ve cesaretiyle yeni plânlar çizip, bunları gerçekleştirmek için memurluğu seçer. Nitekim, köyüne, adam olduktan sonra dönmek için verdiği sözü tutarak tekrar köyüne döndüğünde o yirmi üç yaşındadır. Babam hedefine ulaşmıştır. Ne var ki, köyden ayrılalı yıllar olan bu delikanlıyı köylüler tanımamaktadırlar. Köy ona yabancıdır.

Babam elli altı yaşında öldüğünde, bir gün bile zamanını boş geçirmemiştir. Emekli olduğunda yukarı Avusturya'da, küçük Lamhach kasabası civarında, bir yer satın alarak, burada çalışmaya başladı. Uzun çalışma hayatının zinciri onu tekrar aile kaynağına döndürdü ve hayatı da burada son buldu.

Bana gelince? Benim ilk şahsi fikirlerim bu devrede oluşmaya başladı. Savaş yıllarının içindeki hayat, okuldan firar etmeler, büyük ve güçlü çocuklarla arkadaşlık beni ele avuca sığmaz bir hale getirmiştir. Bu annemi hep üzerdi Neye kabiliyetim vardı, nelere heves ettiğimi pek az düşünüyordum. Bildiğim bir şey varsa o da, babamınkine benzer bir hayat beni çekmiyordu. Öyle sanıyorum ki, hatiplik kabiliyetim o zamanlar arkadaşlarımı ikna etmek için çektiğim küçük nutuklarla şekillenmeye başlamıştı. Bu halimle adeta kendi kendini zor idare edebilen küçük bir liderdim. Böyle olmakla birlikte iyi bir öğrenciydim. Çalışmak kolay geliyordu bana.

Boş zamanlarımda "Lambach Chonoine"lerin yanında dini müzik derslerine katılıyor, dini yortuların muhteşem günlerinde kendimi göstermek için bu dersler bana fırsat yaratıyordu. Pek tabi, benim aziz Abbe'nin durumuyla bir zamanlar fakir köylü papazın, babamın üzerinde bıraktığı etkinin bana da büyük çabalara lâyık bir ideal sahibi olmayı düşündürmesi gayet normaldi.

Zannediyorum ki, her şey düşlediğim gibi oluyordu. Bu babamla aramızdaki fark, babamın gençlik yıllarında verdiği mücadele, benim (yani oğlunun) istikbalim hakkında olumlu sonuçlar çıkaracak kadar kendisine hatiplik kabiliyetimin takdir edilmemiş olma-

sıydı. Bundan dolayı gençlik hülyalarımı anlayamıyorlardı. Babam endişeyle bu yaratılış aykırılığını düşünüyor olmalıydı.

Gerçekten, bu hatiplik kabiliyetimi bir zaman sonra kaybolarak, yerini yaratılışıma uygun başka ümitlere bırakmak zorunda kaldı. Babamın kütüphanesini karıştırırken, elime askerlikle ilgili çeşitli kitaplar geçiyordu. Bunların içinde, 1870-1871 Fransız-Alman savaşının halk için yazılmış bir nüshası vardı. O yılların resimli bir gazetesinin iki cildi de bunların içindeydi. Bunlar çocukluğumun ilk kitapları oldular. Kısa zamanda bu kahramanlıklarla dolu büyük savaş, ahlakî düşüncelerimin başına geçti. Bundan sonra, savaşa ve askerliğe ait her şeyi toplamaya başladım.

Bu durum aynı zamanda çok önemli fevkalade bir gerçeğe ermek demekti. Çünkü, benim için henüz belirli olmasa da, ilk defa bazı meseleler zihnimi kurcalamaya başlamıştı. Bu savaşa katılan Almanlarla diğerleri arasında fark var mıydı? Babam ve öteki Almanlar neden savaşa katılmamışlardı? Biz diğer Almanlarla tam olarak birbirimize benzemiyor, aynı yolu takip etmiyor muyduk?.

Bu tür meseleleri çocuk zihnimin içinde evirip çeviriyor, kendi kendime sakınarak sorduğum sorulara verdiğim cevaplardan, içimde garip bir kıskançlıkla, bütün Almanlar'ın Bismark yönetimine mensup olmadıkları hükmüne varıyordum. Ve ben buna akıl erdiremiyordum.

(Ve bütün bunlardan sonra öğrenmek için) okumak, bunun içinse eğitim öğretim görmem gerekiyordu.

Bütün bunlardan dolayı daha çok mizacım gereği, babam benim klasik lise eğitimine hiç kabiliyetimin olmadığı sonucunu çıkararak, bana Realschule'yi daha uygun bulduğunu söylüyordu. Resim yapmaktaki açık kabiliyetim babamın kanaatini destekliyordu. Babama göre, Avusturya liselerinde bu derslere gerekli ilgi gösterilmiyordu. Bana göre babamın bu kanaati, kendi hayatının çalışma hatıralarıyla birlikte, böyle şeylerin pratikte bir faydası olmayan işlerdi. Bu sebeple babam, benim de kendisi gibi memur olmam gerektiğine dair bir fikre sahipti. Zorluk ve sefaletle geçen gençlik yılları ona sonraki yıllarında fazladan bir başarı ve değeri vermemişti. Buna rağmen yine de başarının zorlu bir gayret ve çalışmanın sonucu olduğuna inanıyordu. Bu sebeple kendisinin yarattığı mağrur, dünyada benim içinde aynı, hatta mümkünse daha yüksek mevkilere çıkabileceğimi düşünüyordu. Oğlu olarak benim hayatımı kolaylaştırmak için kendisi de çok emek harcamak suretiyle bu fikre iyice sarılmıştı.

Ancak, zamanında kendisinin bütün hayatını değiştirmeye yönelik verdiği karan, benim de aynı biçimde düşünerek reddebilmemi aklı almıyordu. Bu sebeple babamın karan kendine göre haklıydı ve bundan dolayı kendinden eminde.

Geçirmiş olduğu çetin hayat mücadelesi, adeta zorba bir durumu olan bu karakterdeki bir adam için, tecrübesiz, sorumluluk duygusu taşımayan çocukların geleceklerine ait bir karar vermeleri mümkün değildi. Buna izin veremezdi. Bu durumu oğlu olan benim geleceğim için, babalık otoritesinin ve sorumluluğunun tehlikeli ve bedbaht bir kusuru olarak kabul edecek ve görev anlayışına uygun fikirleriyle asla bağdaştıramayacaktı.

Oysa iş başka türlü yürüyecekti. Hayatımda ilk defa olmak üzere - o zaman on bir yaşındaydım- muhalefete geçtim. Babam, benim için tasarlamış olduğu plânları uygulamaya geçirmek hususunda ne kadar inatçı ise, ben de hiç bir fayda beklemediğim bir ideali reddetme hususunda ondan daha az inatçı değildim.

Memur olmak istemiyordum.

Bunun için ne verilen öğütler, ne de sert konuşmalar bu direncimi kırabildi. Memur olmak istemiyorum. Hayır, olmayacağım işte!

Babam benim gönlümü yapmak için kendi hayatına ait hikâyeleri anlatarak boş yere uğraşıp duruyordu. Kaldı ki, babamın anlattıkları beklediği tesirin tam aksini yapıyordu. Memurluk denince bende uyanan duygu: Günün birinde bir evrak odasında hapsedilebileceğim, zamanımı istediğim gibi değerlendiremeyeceğini, hatta bir ömür boyunca bir takım evrakları doldurmakla geçireceğim yılları düşündükçe içime sıkıntılar geliyordu.

Kelimenin tam mânâsıyla söylemek gerekirse "terbiyeli, iyi" bir çocuktan çok daha başka bir şeye benzeyen benden, bu tür gelecek endişesinin ne çeşit düşünceler olabileceğini tahmin etmek zor olmasa gerekti.

Bir kez daha iş başka türlü cereyan edecekti.

Okulun, çok fazla zaman harcamaya gerek olmayan derslerinden boşta kalan zamanı oldu mu, evde kapalı kalmaktansa açık havada, güneşe çıkmayı tercih ederdim. Bugün siyasi rakiplerim Hitlerin gençliğinde neler yaptığını ortaya çıkarmak için, çocukluk

yıllarına kadar bütün hayatını büyük bir titizlikle araştırdıkları zaman, bana o mutlu günleri yeniden yaşamak fırsatını verdiklerinden ötürü Tanrıya şükrediyorum. O yıllar çayırlar ve ormanlar her türlü anlaşmazlığın unutulmasına hizmet eden bir sahne oluşturuyorlardı.

Realschule'ye devam etmek fazla zamanımı almadığı gibi eğilimlerim de hemen hemen hiç değişiklik meydana getirmedi.

Fakat ister istemez bir başka mücadeleye girmek zorunda kalacaktım. Babamın beni memur yapmak yolundaki tasarıları sadece memuriyete karşı prensip olarak duyduğum nefret ile devam ettiği müddetçe, bu anlaşmazlığa tahammül etmek mümkündü. Şahsi düşüncelerimi bir noktaya kadar saklayabilir böylece sürekli bir huzursuzluğa meydan vermeyebilirdim. Hiç bir zaman memur olmamak için verdiğim kesin karar - bu asla değişmeyecek bir karardı- beni tamamen rahat bir halde yaşatmaya yeterliydi. Ancak babamın tasarısı ile benim kafamdaki bir başka tasarı ile karşılaştığı zaman, mesele daha hassas bir duruma bürünüyordu. O zaman on iki yaşındaydım. Nasıl oldu bu iş şimdi hatırlayamıyorum. Fakat bir gün ressam olmam gerektiğine hükmettim. Desen yapmaktaki kabiliyetim şüphesiz tartışılmazdı. Hatta babamın beni Reaschule'ye gönderme maksadından biri de buydu. Ne var ki babam hiç bir zaman benim ressam olacak kadar bu kabiliyetimi geliştireceğimi aklına getirmemişti. Babamın çok sevdiği fikrini kabul etme noktasında, ben yine karşı durunca, ilk defa babam "ne olmak istediğimi" sordu. İçimde zaten verilmiş olan karar, bana hemen cevabı yetiştirdi. Verdiğim cevap karşısında babam adeta dilsiz gibi oldu.

"Ressam mı?" diyebildi.

Bir anda aklımdan şüphelendi. Yanlış duyduğunu veya yanlış anladığını sandı. Bir müddet sonra benim bu husustaki açıklamamı tamamlayıp, tasarımın ciddi olduğunu anlayınca, var gücüyle şiddet ve kesinlikle bana karşı çıktı. Kararı son derece kesin ve basitti; benim gerçekten neye yetenekli olup olmadığıma ilişkin hiç bir açıklamaya önem vermedi.

“Ressam mı? Ressam! Hayır. Asla” itirazlarına karşılık oğlu, babasının diğer meziyetleriyle birlikte, kendisininkine benzeyen inatçılığı da miras olarak almış olduğundan, bunun tersini iddia eden benim cevabımda aynı derece kesindi.

Her iki taraf da bu durumda kaldı. Babam “aslasından” vazgeçmediği gibi, ben de “her şeye rağmen” deyip duruyordum.

Gerçekten, bu anlaşmazlık pek hoş olmadı. Babam acı ile dolmuştu. Ben de öyle. Çünkü babamı seviyordum. Diğer taraftan babam ressam olma ümidimi benden sonsuza kadar yok ediyordu. Ben bir adım daha ileriye giderek babama artık böyle eğitime devam etmek istemediğimi söyledim. Ancak bu iddiamda da ben yenilmiş oldum. Bundan sonra babam artık otoritesini hiç bir şekilde konuşup, vuruşmaya yer vermeden kurmak istedi. Bu durum karşısında ben sakınarak, kendi içime çekildim. Fakat, okuldan ayrılma tehdidimi devam ettirerek, babamın Realschule’in bana faydası olmadığı kanaatini uyandırarak, istediğim hedefe doğru gitmekte beni serbest bırakacağını hesap ediyordum.

Bilmiyordum bu hesap tutacak mıydı? Görünen bir şey varsa o da gerçekten benim okulda gözle görülür derecedeki başarısızlığımdı. Ben hoşuma giden derslere ve özellikle de ileride bir ressam olarak ünlenebileceğimi düşündüğüm derslere çalışıyordum. Bu sebepledir ki, o zamanki ders notlarım derslere gösterdiğim ilgi nispetinde adeta iki uçta asılı kalmış, arada uçurum meydana gelmiştir. Daha ziyade Coğrafya ve Genel Tarih derslerinden başarılıydım. Bu dersleri çok seviyordum ve bu itibarla bütün sınıfın üstündeydim.

Bugün, aradan bunca yıllar geçtikten sonra, o yılların bilançosunu çıkardığımda, iki önemli olayı hatırlamadan edemiyorum.

Bunlardan birincisi, nasyonalist olmam,

İkincisi, Tarihin gerçek mânâsını anlamayı ve buna nüfus etmeyi öğrenmiş olmam.

Eski Avusturya çok milliyetçi bir devletti. O zamanlar Reich halkları için böyle bir devlet çatısı altında herkesin günlük hayat tarzının nasıl olduğunu anlamak kolay bir şey değildir. Kahraman orduların muhteşem zaferleri anlamına gelen Alman-Fransız savaşının ardından. Almanlar sınırlarının ötesinde olan Almanya'dan ilgilerini her gün biraz daha kop arıyorlardı. Hatta pek çokları için kaybedilmiş bir sınır ötesi Almanya'nın kıymetinin ne olduğunu bilmeye bile tenezzül edilmiyordu.

Özellikle Alman Avusturyalılar söz konusu olduğunda, çöküş halinde olan bir hanedan ile aslında bir soydan olan bir millet birbirlerine kolaylıkla karıştırılıyordu.

Böyle olmakla birlikte elli iki milyonluk bir devlete kendi varlıklarını ispatta başarılı olabilmeleri için Avusturyalı Almanlar'ın en iyi bir ırk olmaları gerekmektedir. Bu hususta o kadar başarılı olmuşlar ki, Almanya'da Avusturya'nın hür Alman devleti olduğu sanılmaktaydı. Ve elbette bu çok büyük bir hataydı. Üstelik çok vahim sonuçlar doğuracak bir hata. Fakat aynı zamanda Doğu sınır şehirlerinde ikamet eden on milyon Alman lehinde de fevkalâde bir şahitlik unsuru taşıyordu. Reich'a mensup Almanlardan çok azı Avusturya'da Alman dilinin, Alman okullarının zaferi ve daha da açıkçası, Avusturya'da Alman olabilmek için sürekli olarak çalışmak gerektiğini düşünmüyorlardı.

İçinde bulunduğumuz bugün bu hazin ama o kadarda gerekli olan Reich'in tarihinde, yabancı bir hakimiyet altında, ortak bir vatan düşleyen, gözlerini ona çeviren, en azından ana diline (Almanca) kutsal hakkı elde etmeye çalışan bir kaç milyon kardeşimiz tarafından hissedilmekle birlikte ırkı için mücadele etmenin ne anlamaya geldiğini daha geniş bir çevre idrak etmektedir.

Muhtemelen bazı kişiler sadece kendi tekellerine almış oldukları Reich'in Doğu sınırlarındaki Alman varlığının büyüklüğü ve önemini takdir etmektedirler. Avusturya geçmiş yüzyıllardan beri bu Alman varlığını Doğuya karşı savunmuştur. Sonrada bilindiği gibi, yıpratıcı ve çeşitli savaşlar sonucunda Alman dilinin sınırlarının gerilemesini kısmen önledi.

Dikkat çekici taraf bu öyle bir zamanda meydana gelmişti ki tam da Reich sömürgelerle ilgilendiği zamanda meydana geliyordu. Fakat öte yandan kapılarının önünde kendi kanına ve kendi etine önem vermiyordu.

Bu yadırganmamalıdır. Çünkü her yerde her zaman olduğu gibi, eski Avusturya'nın diller rekabetinde de üç çeşit insan görülmüştür. Bunlar, kahramanlar, gevşekler ve hainler.

Bu durum ilk okuldan beri böyledir. Dikkat edilmesi gereken husus şudur ki, diller mücadelesinde özellikle gelecek nesillerin meydana getirecekleri o mevkilerde şiddet hüküm sürer. Burada demek oluyor ki, çocuğu fethetmek söz konusudur. Dolayısıyla mücadelenin ilk aşaması; çocuğa yönelmedir. Ve çocuğa hitap etmesini bilmektir:

"Alman çocuğu, kendinin bir Alman olduğunu unutma..."

"Kız çocuğu, bir gün Alman annesi olacağını düşün."

Gençliğin ruhunu anlayan kişi, onların böylesi bir hitap ve daveti ancak büyük bir neşe ile dinleyebileceğini de anlamış olur. Bundan sonra gençlik, mücadele yolunu, pek çok sıkıntıya rağmen kendini, kendi silâhlarıyla idare etmesini bilecektir. Yabancı müzikleri dinlemek ve söylemekten vazgeçecektir. Kendisini Alman şan ve şerefinden uzaklaştırmaya ne kadar çabalanırsa çabalansın, gençlik bunu reddedecektir. Kendi yiyeceğinden tasarruf ederek, savaş hazinesini hazırlayacak, yabancı öğretmenlere ve öğrenime karşı daima uyanık kalacaktır. Kendi milletinin yasaklanmış öz sembol ve işaretlerini taşıyacak, bu dâvâ uğrunda ceza çekmekten ancak şeref duyacaktır.

Bundan dolayı, büyükler küçüklere oranla hür örnek teşkil eder.

Ben de genç olduğum halde eski Avusturya'nın milliyetler arasındaki hür karşılaşmasına katılma fırsatı buldum. Güney sınırları ve okul takımı için yardım kampanyası açıldı. "Bluet'lerle siyah, kırmızı ve sarı renklerle ruhlarımıza gelen aşkla "Heil" diye bağı-

rıyorduk. Evet imparatorluk marşı yerine, ihtar ve cezaya rağmen, aziz marşımız “Deutschland über alles”imizi haykırdık. Sözde millî denilen hür devletin halklarının soylarına, ırklarına ait dillerinden başka bir şey bilmedikleri bir devirde işte gençler böyle eğitiliyorlardı. Açıkça söyleyeyim ben hiç bir zaman gevşekler arasında asla olmadım. Kısa zaman içinde de tutucu bir “millî Alman” oldum. Böyle olmakla beraber bugün bu adı taşıyan partiden bu apayrı bir şeydir.

Böylesi bir olgunluk ruhu da bende seri bir ilerleme yarattı. On beş yaşıma geldiğim zaman, Habsburg hanedanının vatanseverliği ile ırk nasyonalizmini birbirinden ayırarak, ırk nasyonalizmi lehinde gayet açık bir sevgi beslemeye başlamış bulunuyordum.

Habsburg monarşisinin iç politikasını araştırma zahmetine katlanamayanlar, böylesi hür tercihi anlamakta elbette zorluk çekeceklerdir. Bu Devletin içinde böyle bir temayül ancak ve ancak okullarda verilen Genel Tarih dersinden doğabilir. Çünkü Avusturya'nın gerçekten özel bir tarihi var mıdır? Bu devletin kaderi Alman olan her şeyin hayat üslûbuna ve gelişmesine o denli bağlıdır ki Tarihte Alman ve Avusturya tarihi diye bir ayırım yapılması düşünülemez. Çünkü Almanya'yı iki devlete ayırdığınızda, Almanya'nın tarihi parçalanmış demektir.

Habsburg hanedanlığının yıkıldığı zaman, Alman Avusturyalıların özünden anayurt topraklarına katılma yönünde beliren istek doğrultusunda bir feryat yükseliyordu. Bu feryat herkesin kalbinde bunca zaman uyuyan derin hislerin tercümanı olan bu istek ancak tarih şuuru ile ve hiç bir zaman sönmeyen - hatta unutulduğu sanılan günlerde bile- geçmişin sesinin yeni doğacak geleceği fısıldayan kaynak ile açıklanabilir.

Ne var ki bugün ilk okullardan, yüksek okullara kadar okutulan Dünya Tarihi eğitimi oldukça kötüdür. Tarih derslerinin amacının sadece tarihleri ve olayları öğretmekten ibaret olmadığını maalesef tarih öğretmenlerin bile çok azı anlayabilmektedirler. Mesela, bir savaşın veya bir hükümdarın tahta çıkma tarihini öğrencinin doğru olarak bilmesinin hiç bir önemi yoktur. Zaten önemli olanda bu değildir. Tarihin amacı tarihi olayları meydana getiren nedenleri araştırıp bilmektir.

Bence tarihi bu sebeple okumalı ve araştırmanın gayesine uygun olan özü muhafaza edip gereksiz ayrıntıları unutmaktır.

Benim bütün hayatıma yön veren tarih şuuru, eğitim ve imtihanlarda bu yoldan söylenenlere son derece önemli olan hususları anlamış olan bir tarih hocasına rastlamış olmamdır. Linz Realschule'sinde doktor Leopold Poetsch bu hususları olağanüstü biçimde ortaya koyabilenlerden biriydi. Göz kamaştırıcı çerçevesi bizi sadece etkilemekle kalmıyor, aynı zamanda sürükleyip götürüyordu. Bugün bile hâlâ ateşli açıklamalarıyla bizleri içinde bulunduğumuz

andan çıkarıp, sihirli bir geçmişe götürerek, yüzyılların sisleri arasından çıkardığı, sizler altında kalan tozlu tarihi hatıraları canlandıran o adamı çoğu zaman heyecanlanarak hatırlarım. Zihinlerimiz çıldırmış bir halde, gözlerimizden yaşlar akacak kadar duygulanarak hep onu dinlerdik.

Sağlam bir tarih şuuru edinmem yolunda bundan daha iyisi de olamazdı. Bu profesör sadece geçmişi, bugün ile açıklamakla yetinmez, geçmişten bugün için dersler çıkarmayı da bilirdi. Bizleri heyecana sevk eden aktüel meseleleri fevkalâde biçimde açıklar ve bizlerin küçük taassuplarımızdan terbiye metotları çıkarırdı. Bunun için çoğu zaman içimizde düzeni sağlamak için çok daha tesirli olan çareye yani millî gururumuza başvurmaktan çekinmezdi.

Böyle bir hoca tarihi benim en sevdiğim bir ders haline getirmiştir. Hatta benim, genç bir ihtilâlci olmamda onun verdiği tarih şuurunun tartışılmaz bir yeri vardır.

Şimdi kim Almanya tarihini böyle bir hocadan öğrenir de milletin kaderi üzerine o kadar tehlikeli olduğu bilinen bir hanedanın düşmanı olmazdı?

Geçmişin ve bugünün bize nefret edilesi şahsi çıkarları uğrunda Alman çıkarlarına sürekli ihanet eden bir hanedanın kim sadık halkı olarak kalabilirdi? Böyle bir durumda biz gençler olarak, Avusturya devletinin biz Almanlara hiç bir sevgisinin olmadığını, olmayacağını bilmiyor muyduk?

Her gün meydana gelen olaylar Habsburg'ların ne niyette olduklari hususunda tarihten çıkardığımız dersleri ispatlamaktadır.

Güneyde ve kuzeyde yabancı devletlerin attıkları zehir bizim milletimizin bünyesini tahrip ederken, Viyana her gün biraz daha Alman şehri olmaktan uzaklaşıyordu. "Kutsal Avusturya hanedanı"nın yaptığı her şey ancak Çeklerin işine yaramaktadır. Avusturya Almanyası'nın en amansız düşmanı Grandük Franz Ferdinantı yere seren, güç yumruğu acımasız ceza Tanrısının olmuştur. O imal edilmesine yardım etmiş olduğu cephane mermile-

riyle delik deşik olmuştur. Avusturya'nın yukarıdan aşağıya doğru ilerleyen Slavlaşma salgınını himaye eden de değil miydi?

Alman milletinin taşımak zorunda bırakıldığı yük gerçekten çok büyüktür. Milletten istenen maddî ve manevî kan bedeli duyulmuş şey değildir. Gözleri kör olanlar bile bunu görmekteydiler. Fakat, bizim için en acı olanı Habsburglar'ın bize karşı hâlâ savunulması olmuştur. Bu haliyle Almanya bitmiş yaşlı monarşi içinde Cermenliğin kökünün kazınmasına seyirci kalarak adeta bunu tasvip eder duruma gelmesidir. İmparatorluk hanedanı, dış dünyaya karşı Avusturya'nın bir Alman devleti olduğu görüntüsünü vermeye çalışırken, öte yandan da ona karşı olan kin ve isyan duygularını devam ettiriyordu.

Ne var ki sadece Reich'in idarecileri bütün bu olanların farkına varamıyorlardı. Adeta kör olmuşçasına, bir ölünün yanında yürüyor ve pis bir kokuşmuşluk içinde, öldükten sonra yeniden canlanma işaretleri aldıkları zannına kapılıyorlardı.

Bu durum genç Reich yönetimi ile yaşlı Avusturya Devleti arasındaki üzüntü verici ittifak, bir dünya savaşıyla yok oluşun haberlerini taşıyordu.

Kaleme almış olduğum bu eserde, söz konusu etmiş olduğum meseleleri esaslı olarak anlatmaya ve açıklamaya çalışacağım. Şimdiden şu kadarını söylemekle yetineceğim ki, ilk gençlik yıllarımdan itibaren, bir takım köklü fikirlere sahip oldum. Daha sonraki yıllar bu fikirlerimi gittikçe kuvvetlendirmekten başka bir şeye yaramadı.

Bundan böyle; Cermenliğin kurtuluşu Avusturya'nın yıkılma şartlarına bağlıdır. İkincisi, millî bilinç ve his ile bir hanedana sadakat duygusu arasında bir alâka yoktur. Ve özellikle Habsburglar hanedanlığı Alman milletinin felâketine sebep olacaktır.

İşte o zamanlardan itibaren meselelerin tam idraki içinde vardığım kanaat; Vatanım olan Alman Avusturyasına karşı derin bir aşk ve Avusturya devletine karşı olan korkunç bir kin.

Daha sonraki zamanlarda, okula borçlu olduğum bu tür değerlendirmeler sayesinde, genel tarih içinde, tarihin etkisini yani politikayı anlamam daha da kolaylaştı. Bu sebeple benim ayrıca Tarih öğrenmeme gerek yoktu. Tarih bana kendisini öğretecekti.

Politik tercihim beni zamanından önce ihtilâlci yaptığı gibi, sanat sahasında da ihtilâlci yapmakta gecikmeyecekti. Nitekim bu yolda, bana bu fırsatı Avusturya'da gitmiş olduğum bir tiyatro kampanyası verdi.

Yukarı Avusturya'nın idare merkezinde iyi kötü bir tiyatro vardı. Burada sergilenen oyunlardan birine ilk defa on iki yaşımda gittim. Guillaume Tell'i oynuyordu. Dikkatle seyredip, dinlediğim bu oyunun ardından, hayatımın ilk operası olan Lohengrin çıktı karşıma. Beni o kadar etki altında bırakan bu eserden sonra Bayreuth üstada karşı, gençlik şevk ve heyecanımın derecesinin sının yoktu. O zamandan beri her zaman onun eserleri beni galeyana getirir olmuştur. Küçük bir şehirde bu tür oyunların bana daha ileriki zamanlarda, daha yüksek eserleri dinleyip, seyretmek imkanı vermiş olmaları benim için gerçekten bir şanstır.

Fakat bütün bu duygular -özellikle o toy gençlik devresinin ardından- babamın benim için tasarladığı memuriyete karşı duyduğum tiksintiyi desteklemiş oldular. Bir memur kalıbının içine girmekle, hiç bir zaman mutlu olamayacağıma olan inancım gittikçe kuvvetleniyordu. Realschule'de ortaya çıkan resim kabiliyetim kararımda bana sebat etmem gerektiğini söylüyordu.

Babamın kâh rica etmesi, kâh tehdit etmesi benim bu kararımı değiştirme hususunda hiç bir şeyi değiştirmedi. Ressam olmak istiyordum ve dünyada ne pahasına olursa olsun asla memur olmayacaktım.

Yaşım ilerledikçe mimariye ilgi duymaya başladım. O zamanlar mimarlığı, resim sanatının tabii bir parçası olarak kabul ediyor ve sanatkar çerçevenin bu şekilde gelişip bütünleşeceğine inanıp, seviniyordum.

Ancak, bir gün gelip kaderin bana büsbütün başka bir yol çizeceği aklımdan hiç geçmiyordu.

Benim için meslek konusu umduğumdan çok daha kısa bir zamanda yoluna girecekti. Hiç beklemediğim bir sebep bunun başlangıcıydı. Babam aniden ölüverdi. Babamı kaybettiğimde on üç yaşındaydım. Ani bir felç babamı gücü yerinde iken yere serip, ardından bu dünyadaki hayatını sessiz sedasız alıp götürdü. Hepimiz derin bir keder içinde kaldık. Babamın en aziz arzusu oğlunu, kendinin yaşamış olduğu ıstırapları çekmemesi için memuriyete razı edebilmekti. Bu arzusunu gerçekleştiremediğini görmek sanırım onun ıstırabı oldu. Fakat gelecek ve meslek ne benim, ne de onun hiç aklımızdan geçirmediğimiz bir istikbalin tohumlarını taşıyordu.

İlk zamanlarda görünüşte bu yönde hemen hemen hiç bir değişiklik olmadı.

Annem, eğitimime babamın istekleri doğrultusunda yani benim memur olmam için devam etmeme kendini mecbur hissediyordu. Bense, her zamanki gibi memur olmamaya azmetmiştim. Orta okulun ders programları ve metotları, ideallerimden uzaklaştığı oranda, beni zaten çok az ilgilendirir olmuştu. Bu arada bir iki hafta devam eden bir hastalık benim geleceğime ilişkin meseleleri birden bire

halletmeye çalışan ailem bu konudaki anlaşmazlıklara son verdiler. Ciğerlerim fena şekilde hastalanmıştı. Doktorun anneme tavsiyesi, beni ileride hiç bir surette kalem odasına kapanmış memur yapmamasıydı. Özellikle en az bir yıl Realschule'de eğitime ara vermemdi. Gizli isteklerimin ve daha sonra kararlı mücadelelerimin hedefi bu şekilde ortaya çıkmış oluyordu. Bundan sonra annem, hastalığım sebebiyle Realschule'yi bırakıp, akademiye girmeme razı oldu.

Bu rastlantılar benim için mutlu günlerdi. Şimdi o günler birer rüya gibi geliyor bana. Gerçekten de hepsi rüya olacaktı. Nitekim aradan iki yıl geçmeden amcamın ölmesi, bu güzel tasarılarımı aniden param parça etti.

Annem, uzun süren ıstıraplı bir hastalığa yakalandı. Hastalığı hususunda daha başından itibaren hiç bir iyileşme ümidi yoktu. Bu sebeple benim için bu çok kötü bir darbe oldu. Babama saygı besliyordum ama annemi seviyordum.

Hayatın bu acı darbeleri ve gerçekleri beni çabuk kararlar vermeğe zorluyordu. Ailemin dar geliri, zaten annemin kötü hastalığı sebebiyle hemen hemen tükenmiş durumdaydı. Bana tahsis edilen yetim maaşı ise yaşamak için maalesef yeterli değildi. Ne şekilde olursa olsun, ekmeğimi kendim kazanmak mecburiyeti ile karşı karşıya idim.

Bu durum karşısında bir bavul giyeceğimi alıp Viyana'ya gitmek için yola çıktım. Yüreğimde sarsılmaz bir irade taşıyordum. Giderken

düşünüyordu m ki, babam elli yıl önce, kaderini değiştirmeyi başarmıştı. Ben de onun gibi yapacak, ben de “adam” olacaktım, ama memur değil!

İKİNCİ BÖLÜM

VİYANA'DA EĞİTİM VE SEFALET YILLARI

Daha annem öldüğünde, zorunlu olarak geleceğim hakkında zihnimde bir takım fikirler parlamaya başlamıştı.

Annemin hastalığının son zamanlarına rastlayan günlerde Güzel Sanatlar Akademisine kabul imtihanına girmek için Viyana'ya gittim. Koltuğumun altında bir tomar desenle yola çıktığımda kolaylıkla Akademiye kabul edileceğimi sanıyordum. Çünkü Realschule'nin en iyi desinatörüydüm. Kabiliyetim fevkalâde gelişmiş olduğundan, kendimden emindim ve gelecek için ümitlerim oldukça kuvvetliydi.

Bu sebeple, içimde kendi kendime, resimden ziyade özellikle mimari desenlere daha yetenekli olduğumu hissediyordum. Dolaylı olarak da, mimarlığa karşı ilgim daha çok artıyordu. Bu değişim on altı yaşlarımda Viyana'da kaldığım on beş günlük süre içinde açık biçimde ortaya çıktı. Hofmuseum resim galerisini gezmeye gittiğimde o hâle geldim ki, binanın kendisine bakmaktan, başka şeylere bakmayı unuttum. Her gün, merakımı uyandıran bir yerden, başka bir yere koşuyordum. Fakat sonuçta, beni özellikle ilgilendiren binalardı. Operanın önünde saatlerce duruyor, saatlerce parlâmento binasını seyrediyordum. Bütün Ringstraose bana bin bir gece masallarından biri gibi görünüyordu.

İkinci olarak bu güzel şehre gelişimde, sabırsızlıkla, fakat Akademiye kabul imtihanımın başarı ile geçeceğinden emin ve mağrur olarak bekliyordum. Başaracağıma o kadar inanıyordum ki, kabul

edilmediğim haberini duyduğumda sanki yıldırım çarpmış gibi oldu. Ne var ki bu gerçeği kabul etmek zorundaydım. Rektörün makamına çıkıp. Akademinin resim bölümüne neden kabul edilmediğimin gerekçesini sorduğumda, takdim etmiş olduğum desenlerin resme yeteneğim olmadığını, ancak mimarlık bölümü için bazı imkânlar olabileceğini söylediler. Benim için artık resim bölümünün sözü edilemez buna karşı mimarlık bölümü olabilirdi. Böyle bir okulda şimdiye kadar devam etmediğime, bunun için özel dersler almadığıma bir türlü inanmıyorlardı.

Schiller Platz'da Palais Hansen'den perişan bir şekilde çıktığımda hayatımda ilk defa kendime olan güvenimden şüphe duyuyordum. Çünkü bugüne kadar yeteneklerim konusunda söylenen sözlere, şu andaki halim arasında bir çelişki meydana getirmişti. Bunun mânâsını kavrayamadan, uzun zaman bu çelişkinin acısıyla kıvranıp durdum.

Yapılacak pek fazla bir şey yoktu ve ben kendimi bir mimar olmaya hazırlamalıydım. Fakat, gerçek zorluklarla doluydu. Çünkü geçmişte Realschule devam ederken okumaya ilişkin takındığım başkaldırı, şimdi benden acı biçimde intikamını alıyordu. Akademinin mimarlık bölümüne devam etmeden önce, inşaat teknik derslerine devam etmek gerekiyordu. Ancak bu dersleri verebilmem için bir başka yüksek okula devam etmeliydim ki ondan sonra mimarlık bölümüne girebileyim. Bunları yapabilecek durumda değildim. Dolayısıyla hayallerimin gerçekleşmesi hemen hemen imkânsız gibi görünüyordu.

Annemin ölümünden sonra üçüncü defa Viyana'ya geldiğimde -bu uzun süren bir kalış olacaktı- evvelki yıkıntıya karşılık daha sakin ve daha kararlıydım. Gurur ve güvenimi yeniden kazanmıştım ve varacağım hedefi bu defa daha kararlı olarak tayin etmiş bulunuyordum. Mimar olacaktım. Nihayetinde karşılaşılan zorluklar, yenilebilecek zorluklar olup, onların önünden baş eğmek gerekmiyordu. Gözlerimin önünden köyün yoksul kunduracılığından, memurluğa yükselen babam örnek olarak duruyor ve bütün engelleri

yıkmak istiyordum. Hatta benim bu yoldaki mücadele azmim işleri daha da kolaylaştıracaktı. Bir zaman bana kaderin zamansız zulmü olarak görülen şeyleri şimdi Tanrı'nın bir yardımı olarak görmeye başladım. Bu kadar ki, beni zaman zaman bir sefalet ve yoksulluk Tanrısı gibi kucağına alarak beni parçalamaya çalışmıştı. Ama, irademce işte buna karşı gelerek büyümüş ve galip gelmiştim.

Beni dayanıklı ve sert olmaya iten o devreye ancak şükran borçluydum. Beni hayatın kolaycılığından kurtarıp, pembe hayallerle, şımarık bir çocuğu çıkarıp alarak, bana hayatın zorluklarıyla, acılarını yeni ana diye verdiği ve yine beni sefalet ve yokluk dünyasına atarak, ileride kavgaya gireceğim kimseleri bana tanıtmış olduğu için minnettarım.

O zamanlarda varlıklarını sadece isimlerden tanıyıp, Alman milletinin hayatı üzerinde korkunç etkisi hususunda ise hiç bir fikir sahibi olmadığım iki tehlikenin farkına vardım. Bunlar Marksizm ve Yahudilikti.

Adı, pek çok kimse için neşe ve rahatlık kaynağı olarak bilinen şanslı insanların eğlence şehri olan Viyana, maalesef benim için hayatımın en kederli devresinin canlı hatıralarından başka bir şey değildir.

Bugün bile Viyana adı bende, beş yıllık o kederle dolu hatıralarımdan başka bir şey uyandırmaz. Bu beş yıllık zaman içinde amelelikten tut ta, boyacılığa kadar hayatımı kazanmak için yapmadığım iş kalmadı. Ancak bu öyle bir kazançtı ki, günlük karnımı doyurmama bile yetmiyordu. Açlık sanki beni asla terk etmeyen sadık bir koruyucu, benimle her şeyi paylaşan samimi bir arkadaşım gibiydi. Ancak şunu itiraf etmeliyim ki, satın almış olduğum her kitapta bunun önemli bir payı vardı. Operada gitmiş olduğum bir oyun, bana ertesi gün açlık denen arkadaşımın akşama kadar refakat etmesi demekti. Bu insaf tanımaz arkadaşımla aramızda sürekli bir mücadele vardı. Mimarlık ve aç kalma pahasına operaya gidişlerim dışında, sayılan gün geçtikçe artan kitaplarımdan başka bir lüksüm yoktu.

Sürekli okuyor ve esaslı okuyordum. Çalışmaktan arta kalan zamanlarımı sürekli araştırma ve incelemeye ayırıyordum. Böylelikle birkaç yıl içinde, fikri birikime sahip oldum. Bunlar bugün bile işime yarıyorlar.

Şunu söylemeliyim ki, o zamanki tavırlarımın temelini meydana getiren düşünce ve tezler ben de o zamanlar şekillenmiş bulunuyordu. Daha sonraları, ben bunlara ya çok az şeyler ilâve ettim ya da hiç bir değişiklik yapmadım.

Bugün şu kanaate vardım ki, insanda yaratıcı düşüncelerin esaslı bir kısmı genellikle gençlik yıllarında kendini gösterir. Bu sebeple ben, yaşlı insanları daha derin ve uzun bir hayat tecrübesiyle vasıl olan hikmet ile tükenmez bir enerjiyle düşünceler, fikirler üreten ancak bunların çokluğu sebebiyle icraata geçirme imkânı bulamayan gençlik arasındaki farkı görüyorum. Gençlik bir takım araçlar ve gelecek için plânlar yapar. Olgunluk çağı ise gençliğin devamını yok etmediği oranda, bunları alarak kullanır.

O zamana kadar evde yaşadığım hayat benim yaşta olan bütün gençlerin yaşadıkları hayattan pek faklı değildi. Gelecek hakkında herhangi bir fikre sahip değildim. Benim için sosyal meselelerde yoktu.

Gençlik yıllarımın sosyal çevresi küçük burjuvazi dünyasıyla hemen hemen hiç ilgisi olmayan, hayatlarını emekleriyle kazanan işçi çevreleriydi. İlk anda tuhaf görünürse de içinde bulunduğum kol işçileriyle, diğer işçiler arasında birini diğerinden ayıran açık farklılıklar vardı. Bu farklılık zannedildiğinden de derin olup aralarında neredeyse bir düşmanlık vardı.

Bunun sebebiyse, kol işçilerinin bir derece üstünde yer alan diğer insanların küçük ve hakir gördükleri eski çevrelerine yeniden dönme korkusuyla, hiç olmazsa hâlâ o eski sınıfa ait gibi görünme endişeleriydi. Tabii siz bunu, aşağı sınıflarla olan ilişkilerin cehaletiyle, her türlü kültürden uzak hatıralarındaki hakir görülmeyi de ekleyebilirsiniz. Bu sosyal seviyeyi bir kere atlamış olan eskinin

mütevazi insanı için, tekrar eski seviyesine düşmüş olmak tahammülü imkânsız bir şeydir.

Bunun tam aksi gözlemle sabittir ki çoğu zaman yüksek bir sosyal seviyeye sahip kişiler, diğer vatandaşları arasındaki en düşük seviyeye sonradan görmelere nazaran daha az bir seviyesizlikle düşebilirler.

Kısaca bir seviyeden, daha yüksek bir durum kendi şartlarıyla çıkmış olanların hepsine ben “sonradan görme” diyorum. Bu sebeple, bu sınıfın -sonradan görmeler- insanları, girdikleri çetin hayat mücadelesi sonunda, çoklarına geride bırakmış oldukları talihsiz insanlara karşı her türlü hassasiyet ve merhamet duygularını unutturur.

Bu bakımdan kader bana yardımcı oldu. Babamın yıllar önce tanımış olduğu sefalet ve yokluk dünyasında kendi başıma kaldığımda küçük burjuva olarak almış olduğum dar terbiyenin sınırlı görüşlerinden kısa zamanda kurtuldum. O zaman, insanları tanımayı ve hoş bir görüntü ile veya sert bir görüntü ile gerçek yaratılışların ne olduğunun farkına vardım.

Yirminci yüzyılın başlarında Viyana sosyal haksızlıklarla, eşitsizliklerle dolu bir kent haline gelmiş bulunuyordu.

İhtişam ve sefalet Viyana’da hiç bir orta yeri olmadan yan yana yaşıyordu. Şehir merkezinde ve diğer şehirlerde elli iki milyon nüfusuyla, değişik milletlerden oluşan bu ülke, bütün cazibeleriyle süslenmiş bir imparatorluğun nabzının atıyordu. Muhteşem bir saray hayatı, devletin diğer kısımlarının zenginlik ve zekâsını mıknatıs gibi kendine çekmekteydi.

Devletin bu merkeziyetçi yapısı, birbiriyle ilgisi olmayan bir takım diğer milletleri kendine bağlı tutmak için bunu gerekli buluyordu. Fakat yüksek otoriteleri bürokrasiyi, imparatorluğun bu başkentinde ve imparatorun ikamet ettiği şehirde olağanüstü biçimde yoğunlaşmasına sebep oluyordu.

Viyana sadece yaşlanmış Tuna monarşisinin politik ve fikri merkezi değildi. Burası aynı zamanda ülkenin iktisadi merkezi idi. Yüksek rütbeli askerler, bürokratlar, memurlar, sanatkârlar ve entelektüellerin çokluğuna karşılık bir o kadarda işçi ordusunu da içinde barındırıyordu. Aristokrasinin ve ticari zenginliğin karşısında korkunç bir sefalet ve yokluk göze çarpıyordu. Ringstrasse'nin saraylarının önünde binlerce işsiz sürünürken bu eski Avusturya'nın zafer caddesinin altındaki lağımların, karanlık çamurları içinde bir o kadar da evsiz barksız insan yaşıyordu.

Bu haliyle, hiç bir Alman şehrindeki sosyal meseleler Viyanadaki'nden daha iyi araştırmaya sebep olamazdı. Fakat aldanmamak gerekir ki bu tür bir araştırma dışardan gözlenerek yapılamaz. Bilakis o sefaletin içine düşüp onu yaşamayan asla anlayamaz. Başka hangi şartlar altında olursa olsun bu hususta fikir yürütenler gevezelikten, yalancılıktan ve hayalperestlikten başka bir şey yapamazlar. Meseleye böyle bakanların her ikisi de eşit derecede yanılıyorlar ve her iki bakış biçimi de, asıl meseleyi kavrayamamaktır. Acaba talihin lütfuna kavuşanların -hatta sonradan görmelerde dahil- çoğu tarafından sosyal eşitsizliğe karşı gösterilen ilgisizlik mi, yoksa "halka doğru gitmek" hevesine kapılan bazı şık ve sosyete hanımların küstah, fakat her zaman kibar lütufları mı daha kötüdür bilemiyorum? Bu insanar düşünceden yoksun fikirlerin hepsini birden anlamaya kalkıştıkları için bir kat daha hataya düşmektedirler. Sonrada, savundukları fikirleri, düşünce ve kanaatlerinin başarıya ulaşmamasından dolayı veya nefretle, isyanla reddedilmesi karşısın da hayret etmektedirler. Bu tavrı halkın nankörlüğüne ve kendilerini anlayamadıklarına yoruyorlar.

Bu tür düşünen kafalar için beğenseler de beğenmeseler de şöyle denilebilir. Sosyal bir hareketin bütün bu yapılanlarla hiç ilgisi yoktur. Özellikle bu yapılanlardan ötürü hiç bir minnettarlık söz konusu değildir. Çünkü dağıtılacak olan lütuf değil, zaten verilmesi gereken hakların iadesidir.

Sosyal meseleleri bu şekilde araştırma ve tahlil etme benim tarzım olmadı. Bu iyi bir yol değildi. Çünkü meseleye böyle yakla-

şınca bu kovulmuş ve yenilmişler ordusuna katılmam demekti ki, bu da beni sefalet ve yokluğun sağlıklı bir tahlilini yapmaktan uzaklaştırıp, kendisine kul olmam demekti. Tabir yerindeyse, kobay eğer deneylere karşı geldiyse, suç onun değildir.

Bu gün o zamana ait görüşlerimi toparlamaya çalıştığım zaman, bunu tamamen başaramıyorum. Aklımda sadece en esaslı olarak kalanlar, çoğu zaman benim yakınımda yaşanmış olanlardır. Burada onlar, o zaman ki olaylardan çıkarmış olduğum derslerin sonuçlarında görülür.

İş bulmak benim için hiç bir zaman zor olmadı. Çünkü ekmeğimi kalifiye bir işçi olarak değil, sıradan veya yardımcı amele olarak kazanıyordum.

Bu halimle, yeni bir dünyada kendilerine yeni bir hayat kurmak yolunda, yeni vatanlar fethetmek gibi acımasız bir gaye ile Avrupa'nın tozunu ayakları ile silkenlerin durumundan farklı değildi durumum.

Bu dünyanın insanı her an için işsizliğe mahkum olarak görev ve makam düşüncesiyle, çevre ve gelenekten yoksun olduğu için, her önüne çıkan şeye kâr gözüyle bakıyor, her işi yapıyordu. Namusluca çalışmanın hiç kimseyi küçültmeyeceğine inanıyorlardı. Ben de benim için yeni olan bu dünyada, kendime bir yol açmak için bütün varlığımla atılmış oldum.

Çok geçmeden anladım ki, herhangi bir yerde iş bulmak bulunan işi korumaktan daha az zor. Bu her günkü ekmekten emin olmamak demekti ki, bana yeni hayatımın en çaresiz ve karanlık yanı olarak görünüyordu.

Kalifiye elemanın, sıradan bir amele gibi sokağa atılmadığını biliyordum. Ama buna rağmen işinin sağlam olduğuna güvenemezdi. İşsizlik sebebiyle aç kalmak tehlikesine daha az maruz kalırsa Lock out veya grev tehlikesi vardır.

Günlük ücretlerin değişmesi, sosyal ekonomi politiğin en kötü sosyal yaralarından biridir.

Genç bir çiftçi düşünün. Bu genç adam daha kolay olduğu söylenen -belki de gerçekten böyle olan- mevsimlik bir iş için şehre iner. Fakat o özellikle büyük şehirlere özgü göz kamaştırıcı ışıklara hayran kalır. Geldiği yerde güvenli bir gelire alışkın olduğundan, eski yerini ancak yeni bir iş kapısı bulduğunda bırakmayı adet edinmiştir. Bunun yanında ziraat işçisinin eksikliği o kadar fazladır ki, köylerde uzun süreli işsiz kalmak mümkün değildir. Şehre giden gencin, toprakta çalışmayı tercih eden gence göre kötü yaratılışta olduğuna ilke olarak hüküm vermek bir hatadır. Tam aksine, tecrübe göstermiştir ki, kolaylıkla göç edebilen insanlar akıllı, en çetin yaratılışta olanlardır. Bu sebeple Göçmen tabir ederek söz konusu ettiğim mânâ sadece Amerika'ya gidenler için değildir. Bu tabire, köyünden kalkıp, büyük ve meçhullerle dolu şehre giden hizmetçi ve uşaklarda dahildir.

Çoğu zaman şehre bir miktar para ile gelir, talihsizlik sonucu ilk anda iş bulamazsa hemen yılgınlık göstermez. Fakat iş bulur da bir müddet sonra işini kaybederse bu onun için felaketin habercisidir. Yeniden iş bulmak, özellikle kışın mümkün değilse de kolay değildir. İlk haftalar geçer. Bağlı bulunduğu sendikadan bir müddet az da olsa bir miktar işsizlik parası alarak idare etmeye çalışır. Fakat sonunda son para bitip, işsizlik parası da kesilince büyük sefalet başlar. Bundan sonra aç halde, öteye beriye sürüklenmeye başar. Elinde olanları satar yahut rehin bırakır. Bu şehirde görüştüğü kişilerle, görünüş ve fikirler itibariyle tam düşkün hale gelir.

Bu durumda barınacak bir yeri olmazsa ve kışa tesadüf ederse -genellikle böyle olur- yoksulluğu tamamlandı demektir. Aradan bir müddet geçtikten sonra bu adam yeni bir iş bulur. Bunu ikincisi, üçüncüsü takip eder. Fakat her şey baştan itibaren tekrar ederek, sonuçta malûm kadere boyun eğer ve bu durum artık alışkanlık haline gelir.

Böylelikle, vaktiyle çalışkan olan adam kaderinin akışına kendini teslim ederek, kirli paralardan başka bir şey düşünmeyen adamların elinde, basit bir araç haline gelir. İçinde bulunduğurumu suç

olarak görmek artık o kadar imkânsızdır ki, bu adam için ekonomik istekler uğrunda savaşmak, devletin veya sosyetenin değerlerini yok etmek arasında herhangi bir fark yoktur.

Bu durumu, binlerce örnek üzerinde takip etmek mümkündür. Gözlemlerim arttıkça, insanları bu derece ihtiraslara sürükledikten sonra onları o kadar acımasızca ezen bir kaç milyon nüfuslu şehirlere karşı duyduğum kin de çoğalıyordu.

Söz konusu insanlar bu büyük şehirlere ilk geldiklerinde hâlâ milletlerinin insanlarıydılar. Fakat bunlar şehre geldiklerinde milletleri onları kaybettiler.

Ben de o büyük şehirlerin kaldırımları üzerinde çok süründüm. Kaderin acımasız darbelerine dayandıktan sonra üzerimde bıraktığı tesirler hakkında şöyle bir sonuç çıkardım. İş ile işsizliğin birbirini takip ettiği, yaşamak için gerekli olan gelir ve masrafları düzensiz hale soktuğundan, işçilerin çoğunda her türlü iktisadi idare etme kabiliyetiyle, hayatlarına çeki düzen verme sorumluluğu da kayboluyor. Tabii olarak vücut iyi zamanlarda bolluğa, kötü zamanlarda da açlığa alışıyor. Belki tuhaftır ama açlık, kazanmanın kolay olacağı zamanlarda daha iyi bir hayat kurma yolundaki plânların hepsini yok eder. Sefalet altın aldığı kişilerin gözleri önünde keyifle sürülebilecek bir hayat serap olarak görünür. Bu hayaller adeta marazı bir hâl alır. Eğer kazanılan para birazcık olsun bu hayallere yol verirse, artık o insan için bunu icraata geçirmek kaçınılmış görev haline gelir. Daha yeni iş bulan kişi için akıl ve mantık ölçüleri bir yana bırakılıp, o güne kadar devam edegelen mütevazi hayat tarzını plânlayarak devam ettirmek yerine, varını yoğunu satarak kısa fakat rahat bir hayat tarzı tercih edilir. Oysa kazancı normal tarzlar altında bir haftanın beş gününe yetmektedir. Ne var ki, bu beş gün önce üç güne, ardından bir güne, en sonunda da sadece bir eğlence gecesine düşerek kaybolup gider.

Aile ocağında durum çok daha başkadır. Evde bir kadın ve çocuklar söz konusudur. Eğer evdekiler, adamın hayat tarzına uyum gösteriyorlarsa pek fazla mesele yoktur. Bir haftalık ücret iki üç gün

içinde neşe içinde tüketildikten sonra hep birlikte hafta sonuna kadar açlığı paylaşacaklardır. O zaman kadın, çevresine başvurarak bir kaç eşya satıp, biraz da borçlanarak hafta sonuna kadar idare etmeye çalışır. Öğle vakti hepsi basit bir yemeğin etrafına toplanırlar ki, eğer bir parça fazla bir şey olsa bu onlar için mutluluktur. Hafta başı beklenmekte, ondan söz edilmekte yeni plânlar yapılarak, aç karınla yeniden gelecek mutluluktan konuşulmaktadır. Çocuklar, çok küçük yaşlarında sefalet ve yoklukla tanışmışlardır.

Fakat adam hafta başında sorumsuzca hareket ederse kadının çocuklar için kavgaya başlaması kaçınılmazdır. Erkek karısından uzaklaştıkça, içkiye yaklaşır. Her cumartesi gecesi eve sarhoş gelen adamdan, kadının mücadele ederek elinden alabildiği bir miktar para ev için kazançtır. Çoğu zaman bunu alabilmek için fabrikadan meyhaneye yollanan adamın ardını takip etmek gerekir. Pazar veya pazartesi gecesi nihayet adam sarhoş ve cepleri tastamam boş olarak eve geldiği zaman, gerçekten trajik sahneler yaşanır.

Anlatmış olduğum bu ve benzeri aile trajedilerine defalarca şahit oldum. İlk başlarda bu olayları hazmedemeyerek, isyan hisleri besliyordum. Zamanla bu kederli ve üzücü olayların sebeplerini anlamaya başladım. Kötü bir çevrenin talihsiz insanlarına sadece acıyordum.

Konut meselesi ise çok daha berbattı. Viyana işçilerinin oturdukları yerlerdeki sefalet korkunçtu. O yoksulluk inlerinin kalabalık insanlarıyla ve pislikle dolu sığınaklar aklıma geldikçe bu gün bile yaralılar gibi titrerim.

Bu sefalet zincirine vurulmuş köleler yığını bir gün zincirlerini koparacak olursa ve bu facianın önüne geçilmezse, bunun sonucunda ortaya çıkacak sosyal patlamayı kesin bir vurdumduymazlık içinde seyreden diğer insan kitleleri üzerinde yayılırsa sonuç ne olacaktır?

Her şeye rağmen beni bu okula gönderen ilahî lütfa bugün ne kadar minnettarım. Bu sebeple hoşuma gitmeyen şeylere ilgisiz ka-

lamazdım ve bütün gayretimi ortaya koyarak eğitimimi tamamlamaya karar verdim.

O zaman sosyal çevremden tamamen ümidimi kesmemek için onların hayat tarzlarını bir yana bırakıp, onları sefalet ve yokluğa iten sebepleri gözlemeye, araştırmaya başladım. Ancak böylelikle onların bu korkunç hallerine tahammül edilebilirdi.

Bu durumda ortaya çıkan sonuç, bütün sefalet ve çaresizlik, bu pislik ve ahlâksızlık manzarası içindeki insanlar suçlu değil, kanunsuzluklar ve kötü tecrübeler suç kaynaklarıydı. Bu sırada ben de yaşamak için mücadele ettiğimden, bu bataklığa düşmenin tabii sonucu olan görüntüler karşısında kederli bir duygusallığa kapılmaktan kendimi koruyor olmalıydım. Bana öyle geliyor ki, bu durumu düzeltmek ancak iki yol takip edilerek mümkün olabilirdi.

Bunlar, köklü bir sorumluluk duygusundan ilham alarak gelişme yolunda daha sağlam temeller meydana getirmek.

Düzeltilmesi mümkün olmayan çocukları sert bir kararla yok etmek.

Böylesi bir kesin karara varışımın açıklaması ise şöyleydi: Az bulunan bir mahlûk neslinin devamından çok neslinin yetişip gelişmesine önem verir. Çünkü o, türünün güvencesi ve dayanağıdır. Hayatın kendisi ise böyledir.

Mevcut durumun kötü yanlarını düzeltmeye çalışmanın anlamı yoktur -Zaten böyle bir düzeltme pratik açıdan imkânsız olur- Yapılacak olan insanı başlangıcından ele alıp onu geleceğin dünyasına hazırlamak olmalıdır.

Bundan dolayı daha Viyana'daki mücadele yıllarımda şu kanaat bende temellenmeye başlamış bulunuyordu:

Sosyal hayatın hedefi hiç bir zaman uyutucu bir huzur ve mutluluğu devam ettirmek değil, tam tersine zorunlu olarak kişinin soysuzlaşmasına sebep olan veya hiç olmazsa ortaya çıkan ekonomik ve kültürel hayatımızdaki ciddi yoksulluklardan uzak kalmaktır.

Canice, devlet için kötü bir sosyal durumu en kaba ve sert araçlarla da olsa hepsine başvurarak düzeltmekteki güçlük, onun sebepleri hakkında tereddüt edilmesinden ileri gelmez.

Gerekli olan kurtuluşa yönelik tedbirleri almayanların kararsızlığı bütün bir sınıfın ahlâksızlığa düşmesinden asıl kendilerinin sorumlu olduklarına ilişkin gerçek bir duygu taşımalarından doğar.

Fakat her çeşit adaletin ve har çeşit sosyal kanunların cahili olan Avusturya devletinin uğursuz parazitleri yok etmekten aciz oldukları göze çarpmaktaydı.

O zamanlar beni en çok korkutup, endişeye salan şeylerin neler olduğunu bilmiyorum. Acaba hemcinslerimin ekonomik sefaletleri mi, ahlâkça düşüklükleri mi yoksa fikri kültürlerinin bu kadar aşağıda olan seviyeleri miydi?

Bizim burjuvalarımız, çoğu zaman, berbat bir sokak serserisinin Alman olup olmamasının kendileri için bir anlam ifade etmediğini, hatta karnını nerede doyurursa orada rahat edeceğini duyduklarında içlerinden kin duymuşlardır. Burjuvalar için, millî gururun yok oluşuna üzülmekle ve bu tür duygulardan şikâyet etme hususunda neredeyse bir yarış ortamı belirmiştir.

Acaba kaç kişi seçkin bir millete mensup olmaktan duydukları haklı gurur ve şerefi idrak etmiş ki, eşsiz bir takım bağlarla, vatanlarını bütün sanat ve fikir alanlarında o kadar büyük şeylerin hepsine bağlı olsunlar.

Alman olma gururunun Almanya'nın büyüklüğünü bilmekten ileri geldiğini acaba kaç kişi takdir etmektedir.

Burjuva çevrelerimiz bu gurur ve övünçle halkın hemen tamamının eğlenip, dalga geçtiklerini de acaba düşünüyorlar mı?

Şimdi bana her memlekette böyle şeyler olduğunu, fakat işçilerin oralarda her şeye rağmen vatanlarına bağlı kaldıkları söylenmesin. Böyle olsa bile, bu bizim vurdumduymaz halimizi haklı göstermeye yetmez. Oysa gerçek sanıldığı gibi de değildir. Mesela

bizim, Fransızların Şoven "ölçüsüz, aşın vatansever" diye tabir ettiğimiz şey, bütün kültür salvolarında, veya yine Fransızların dediği gibi, bütün medeniyet salvolarında Fransa'nın büyüklüğünü aşırı derecede göklere çıkarmaktan başka bir şey değildir. Genç bir Fransız eşyanın gerçeği konusunda fikir beyan edebilecek nesnel ölçüde eğitilmemiştir. Fakat onun almış olduğu eğitim, tasarlayabileceği öznel bir ölçüde, ona politika ve medeniyet konusunda ülkesinin büyüklüğü için önemli olan şeylerin hepsini vermiştir.

Böylesi bir eğitim daima önemli ve genel esasları, kavramların temeli altına almak demektir ki, sürekli olarak tekrarlayarak bunu halkın gönlüne ve hafızasına yerleştirmek gerekir.

Bizde olanlarsa, tam tersine olumsuz anlamda bir unutma günahına herkesin okulda öğrendiği kırık dökük şeyleri olumlu bir yıkama biçiminde kendini ortaya koyar.

Bizim politikamızı zehirleyen fareler, o küçük gördükleri kimselerin yürekleriyle, hatıralarında kalan bir parçacık duyguyu da öldürmektedirler. Bundan böyle, şu hususu daha iyi düşünmeleri gerekmektedir. Bu husus, bir sığınağın iki odasında yedi işçi ailesi oturmaktadır. Beş çocuktan biri üç yaşında bir bebektir. Bu, çocuğun dış dünyayı yeni idrak etmeye başladığı devredir. Gelecekte bu devreye ait hatıralar yaşlılıkta bile unutulması mümkün değildir. Böylesi bir durumda olanları düşünün. Evin darlığı ve kalabalığı yüzünden evde kavga eksik olmaz. Bu insanlar sanki bir arada yaşamıyor, adeta üst üste yığılı yaşamaktadırlar. Geniş bir evde kendiliğinden çözülen en küçük anlaşmazlıklar, bu sefalet yuvasında sürekli kavga ve huzursuzluk sebebidir. Huzursuzluk çocuklar arasında olsa haydi geçer diyebilirsiniz, ama bu ana baba arasında meydana geldiğinden, her günkü kavgalar çoğu zaman hayal bile edilemeyecek kadar sert ve acımasız bir durum alır. Bu durum böyle bir hayatın içinde yaşayan çocuklar üzerinde hakim bir etki yapar. Sarhoşluğun, acımasızlığın ve kabalığın nereye kadar uzandığını anlamak için bu çevreleri iyi tanımak gerekir. Henüz altı yaşında olan bir çocuk, büyük adamları susturacak kadar bu hayatı bilme-

mektedir. Ahlâk ve bedenen yaralanan bu küçük çocuk okula başladığında sadece okuma yazma öğrenir. Evde ders çalışmak söz konusu değildir. Evde, çocuğa öğretmenleriyle ve okulla ilgili olarak hep alay edilerek bahsedilir. Zaten bu sefalet yuvalarında, okullarda başlayıp, en yüksek devlet kurumlarına, makamlarına kadar saygıyla bahsetmek söz konusu değildir. Din, ahlâk, millet ve topluma lanetler yağdırılır. Bu ortamda çocuk on dört yaşına gelmiş, okulu bitirmiştir ama çocukta hakim olan fikrin, düşüncenin ne olduğu asla bilinmez. Ya bütün bilgiler hakkında inanılmaz bir anlamazlık veya saçları dimdik edecek derecede küstahlık ve terbiyesizlik gösterir.

Dünyaya bakışında hiç bir kutsalın yer almadığı hayatın bütün pisliklerini, alçaklıklarını bilip tanıyan bu delikanlı hoşlanacağı yeni hayat için nasıl bir tavır belirleyecektir?

Sonuçta on beş yaşına gelmiş bir çocuk açıkça her türlü otoriteyi kötülemeye başlayacaktır. O çocuk düşünce ufuklarını genişletecek şeyleri değil, çamur ve pisliği öğrenmiştir çünkü. Pek tabii onun erkeklik adına prensipleri de şöyle olacaktır.

Gençliğinde görmüş olduğu örnekleri izleyecek yani babasının takipçisi olacaktır. Kim bilir babası gibi geceleri saat kaçta eve dönecek, kendisini dünyaya getiren zavallı anasını değişiklik olsun diye kendi dövecek. Tanrıya ve kainata küfredecek en sonunda da muhtemelen hapishanelerden (ıslah evi) birine düşecektir. Hapishanede ise bundan sonraki hayatının son tecrübesini alarak, toplum içine yeniden dönecektir. Bundan sonra hayatı gençlerin dışında yaşayan burjuvalarımız hiç utanmadan böyle olan bir genç vatandaşında millî gurur ve şuurun zayıf olduğundan şikayet edeceklerdir.

Oysa bunda şikayet edilecek bir şey yoktur. Çünkü burjuvalarımız, her gün tiyatroların, Sinemaların, berbat kitapların ve rezil gazetelerin halkın üstüne kovalarla pislik ve zehir boşalttıklarını göz ardı edip, halk kitlelerinin ahlâkî çöküntüsünden, millî meselelere karşı ilgisizliğini görmektedir. Sanki sinemalar, kitaplar, gazeteler millî gücümüzün ne olduğunu halka veriyormuş da, halk almıyor-

muş gibi. Diğer taraftan daima ilk başta olması gereken temel eğitimden hiç söz etmemektedirler.

Ben o zamana kadar hiç aklıma gelmemiş olan bir ilkeyi de çok iyi öğrenip anladım ki;

Bir halkı, millet haline getirmek için çok daha önce hazırlanmış doğru bir sosyal çevre yaratmak gerekir. Kişinin eğitimi için bu zorunlu bir olaydır. Ancak aile içinde ve okulda kendi memleketinin fikrî, iktisadî ve özellikle siyasî önemini kavramış olan bir kimse şüphesiz o millete ait olmanın gururunu duyabilecektir.

İnsan ancak sevdiği şeyler uğruna dövüşür. Saygı duyulan şey ise sevilir. Saygı duymak içinse bilmek şarttır.

Sosyal meselelere karşı ilgi duydukça, bunları ciddi biçimde araştırmaya başlıyordum. O zamana kadar benim için meçhul olan yeni bir dünyanın kapıları açılıyordu gözlerimin önüne.

1909 ve onu takip eden yıl içinde durumum eni konu değişmiş bulunuyordu. Artık hayatımı amelelik yaparak kazanmıyordum. Kendi adıma küçük bir desinatör ve suluboya resim yapan ressam olarak iş sahibiydim. Bu meslek geçimimi sağlamaya yetmiyordu, ama hazırlanmakta olduğum mesleğin yolunu açmak yönünden önemliydi. Akşamları, yorgunluktan bitkin halde olmaktan şantiyeden dönerken hemen uyuşup kaldığımdan, başka şeyler yapamayacak durumdan da kurtulmuştum. Çalışmalarım gelecekteki mesleğimle ilgili ve, zamanım tamamen kendime ait olup, onu istediğim biçimde kullanma hakkına sahip bulunuyordum.

Şartlar zorladığı için resim yapıyor, fakat zevkle çalışıyordum. Bunun yanında gerçeklerin, hayat tecrübesinin sosyal meselelerle ilgili bana öğrettiklerini, teorik bilgilerle tamamlama imkânına sahiptim. Bu tür meselelerle ilgili elime geçen kitapların hepsini okuyor, bunlar üzerinde düşünüyordum. Öyle sanıyorum ki, benim bu hayat tarzım çevremdeki insanlar için kaçık ve ilginç biri olarak değerlendiriliyordu.

Bunlardan başka mimarlığa da kendimi ihtirasla hazırlıyordum. Mimarlık benim için tıpkı musikî gibi, güzel Sanatların kraliçesiydi. Pek tabii mimarlığa olan ilgim benim için bir iş değil, gerçek mutluluğun ta kendisiydi. Bu nedenle geceleri geç vakitlere kadar yorulmadan okuyabiliyor ve desen çizebiliyordum. Geleceğime ilişkin kafamdaki güzel hayallerin, uzun yıllar beklesem bile bir gün gerçekleşeceğine olan inançla, mimar sıfatıyla şöhrete ulaşacağıma kesin olarak inanıyordum.

Bütün bunların yanında politikaya olan ilgim bence büyük bir anlam ifade etmiyordu. Hatta tam tersine bunu düşünen her insanın zorunlu olduğu yaratılıştan getirdiği bir görev olarak düşünüyordum. Bu konuda herhangi bir bilgisi olmayan bir kişinin eleştirmeye veya herhangi bir görev almaya da hakkı olamazdı.

Bu alanda da çok okuyup, bir çok araştırmalara girişiyordum. Benim için, okumanın anlam, bizim sözde düşünürlerimizin anladıkları anlamdan çok daha farklı bir anlam taşıyordu.

Öyle kişiler tanıyordum ki kitap üstüne kitap, yazı üstüne yazı okudukları halde, bunların değerlendirmesini yapamazlardı. Onlarda üst üste yığılmış bilgi olduğu halde, o bilgileri ne ayırt edebilme, ne de birleştirebilme kabiliyetine sahiptirler. Onlarda, bir kitabın içine soktukları kafalarıyla, değerli olanı değersiz olandan ayırma sanatı da yoktur. Hatta onlar, mümkünse okumamayı veya hiç olmazsa sayfa olarak onları atmayı da bilmezler. Bu nedenle okumak bir hedef değildir. Okumak, herkes için yeteneklerinin çizmiş olduğu çerçeveyi doldurmak aracıdır. Bu şekilde herkes mesleği için gerekli olan malzeme ve aracı ondan alır. Bunlar hayatını kazanmakta ona yardım eder veya daha yüksek istemlere ulaşma yolunda basamak görevi görürler. Düşünmenin ikinci hedefiyse, içinde yaşadığımız dünya hakkında genel olarak kanaat sahibi olmaktır. Fakat her iki durumda da bu değerlendirmelerin hedefi kitapların hafızalarda bıraktığı izler değil, bu bilgilerin mozaik taşı gibi asıl yerlerine yerleşerek, okuyanın kafasında, dünya meseleleri hakkında bir taslak oluşturmasına hizmet etmeleri gerekir. Değilse, karmakarışık, değerden yoksun bir kavramlar yığınından ibaret kalır. Her ne kadar talihsiz okuyucusuna bir gurur duygusu verirse de bu hiç bir işe yaramaz. Çünkü böyle bir kişi, kendini ciddi olarak, bilgi sahibi sanarak, hayatı anlayıp, pek çok şey bildiğine inanır. Oysa böylesi bir eğitim yoğunluğu onu gerçeklerden bir parça daha uzaklaştırır. Bu kimselerin çoğunun hayatları ise ya bir sanatoryumda yahut politika sahnesinde son bulur.

Böyle bir kafa yapışma sahip olanlar, hiç bir zaman bilgilerinin yığını içinden belli bir zaman içinde işe yarayabilecek nitelikte olanı ayırıp çıkarmayı başaramayacaklardır. Çünkü bu bilgi yığını, hayatın ihtiyaçlarına göre ayıklanmadığından, sadece okunan kitapların sırasına ve içeriklerinin akisleriyle yığılıp kalacaklardır. Hayatın şartları ona önceden okumuş olduklarından doğru biçimde yararlanma yolunu açsa bile, kitabin adını ve sayfa numarasını ona bildirmelidir. Yoksa bu zavallı adam işine yarayacak bilgiyi ömrünün sonuna kadar aramak zorunda kalır. Bu tip insanlar için eğer sayfa numarası bildirilmezse o daha korkunçtur, çünkü her zaman

sıkıntı içinde yaşamak ve bu sıkıntılar içinde benzeri olayları kitapta arayarak yanlış çarelere başvurmak zorunda kalırlar. Bundan hareket edersek, devletin en yetkili adamlarının, bütün bilgilerine rağmen o denli büyük hatalara düşmeleri başka nasıl açıklanabilir.

Oysa, okumasını bilen bir kimse, bir kitap, gazete veya dergide gerek şahsi ihtiyaçlarına, gerekse sosyal ihtiyaçlara cevap verebilecek bilgileri derhal seçmesini bilir. Bu şekilde öğrendiği bilgiyle, önceden kafasında oluşturduğu taslak ile bağ kurarak, öğrendiğini ya düzelterek yahut reddederek bir tavır geliştirir. Eğer karşısına o anda bir mesele çıkarsa, okumasını bilen kimsenin hafızası hemen senelerin bilgi birikimiyle harekete geçerek belli bir kanaat ve fikir ortaya koymakta gecikmeyecektir. Neticede, o kişi söz konusu iki olay arasında akıl ve mantık yürüterek meselenin çözümünü bulmuş olur.

Bir meseleyi düşünmek ve okumak bu şekilde anlaşılırsa bir mânâ ve değer ifade eder.

Mesela, kendisi için çok gerekli olan esasları, böyle bir biçimde akıl ve mantığa bağlamayan bir hatip, herhangi bir itiraz karşısında fikir ve düşüncelerini savunmaktan aciz kalacaktır. Kaldı ki, haklı bile olsa her tartışmada hafızası onu adeta kusurlarıyla ayıplayıp terk edecektir. Bu adam ne iddia etmiş olduğu tezlerle ilgili, ne de itiraz edenleri susturmak için deliller bulabilir. Hatip örneğinde olduğu üzere, şahsi ve duygusal tatminler söz konusu olduğunda bunun o kadar önemi olmayabilir ancak, kader böyle bir adamı hür devletin başına, derdini anlatmaktan aciz bir lider konumuna getirirse, iş o zaman çok daha kötüdür.

Ben bu nedenle gençlik yıllarımda iyi okumaya çalıştım. Bunu, hafızamın ve zekâmın mutlu yardımına borçluyum. Bu bakımdan Viyana yıllarım sağlıklı ve dolu dolu geçti. Günlük tespit ve gözlemlerim beni çeşitli meseleleri sürekli araştırma ve incelemeye yöneltiyordu. Gerçeği teori ile ve teoriyi gerçek ile karşılaştırıp araştırabildiğim için ne sadece teorik düşüncelerle düşünce ufuklarımı kapatmaktan ne de görünen yüzüyle gerçeklere kapılıp gitmekten korkmadım.

Her günkü tecrübem -sosyal meselelerden başka- iki temel mesele hakkında kesin fikir sahibi yaparak beni, derinliğine teorik bir inceleme ve araştırmaya yöneltti.

O zaman gerçekten bütün gücümle bu meselelerin içine girmemiş olsaydım Marksizmin tezlerini ve özünü ne zaman anlayabilirdim bilmiyorum.

Gençlik yıllarımda sosyal demokrasi konusunda bildiklerim önemsiz hatta tamamen yanlış şeylerdi.

Sosyal Demokratların hoşuma giden yanı gizli oy usulü hakkında mücadele etmeleriydi. Çünkü daha o zaman aklım bu gizli oy usulünün nefret etmiş olduğum Habsburg rejimini zayıflatacağı kanaatini uyandırıyordu. Tuna devletinin, Cermenliği gözden çıkarmazsa, ayakta kalamayacağına inanıyordum. Fakat Alman unsurunun Slavlaşması pahasına öyle uzun süreli varlığını koruyabileceğini söylemekte zordu. Çünkü Slavizmin bir devlete vermiş olduğu -birbirine olan bağlılık- gücü abartmamak gerekirdi. Bundan dolayı, on milyon insanda Cermen soyunu ölüme mahkûm eden ve kabul edilmesi imkansız bu devletin yani Habsburglar'ın yıkılmasına yönelik her türlü hareketi memnuniyet ve sevinçle karşılıyordum. Dillerin karmaşıklığı -ki bu çok milletli olmaktan ileri gelmekteydi- parlamentoyu ne derece kemirir ve ne derece çözülmeye götürürse bu Babil devletinin o kaçınılmaz yıkılma saati de o kadar çabuklaşacaktı. Bu durum benim Alman Avusturya'sı halkım için aynı zamanda hürriyet saati olacaktı. Ardından tabii olarak onun ana vatan ile birleşmesine hiç bir güç karşı koyamayacaktı.

Bu sebeple, sosyal Demokrasinin ilkeleri benim için sevimsiz değildi. O zamanlar buna inanacak kadar saf olduğumdan, işçilerin hayat şartlarını değiştirmeye yönelik çabaları beni karşılarında yer almak yerine, yanlarında yer almaya sevk ediyordu. Ancak beni sosyal demokratlardan uzaklaştıran sebep, Avusturya'da Cermenliği korumak için her türlü mücadelenin karşısında yer alarak, Slav yoldaşlara karşı gösterdikleri pasif tepki oldu. Slavik yoldaşlar, sosyal demokratları bu göstermelik tepkilerini pratikte gösterdikleri hoş-

görü oranında memnuniyetle karşıladıkları halde, söz konusu başka meseleler olunca küstah bir tavır takınarak cevap veriyorlardı.

On yedi yaşlarına geldiğimde Marksizme ilişkin her hangi bir fikir sahibi değildim. Sosyal demokrasi ile Sosyalizmi aynı olarak görüyordum. Burada da kaderimin sert eli milletlerin karşı karşıya bulunduğu tehlike ve aldanmaya karşı gözlerimin açılmasına sebep oldu.

Ben sosyal demokrat partisini ancak bir takım mitinglerin seyircisi olarak tanımıştım. Felsefesi hakkında hiç bir bilgim olmadığı gibi, taraftarlarının zihniyetinin ne olduğunu da bilmiyordum. Düşünceleri ve teşkilâtlarının parlak sonuçlarıyla aniden karşılaştığımda, toplumsal bir fazilet maskesi ardında nasıl bir akımın gizlenip, insanlığın hiç zaman kaybetmeden dünyanın bunların ellerinden kurtarılması gerektiğini, eğer geç kalınırsa dünyanın insanlıktan yoksun kalabileceğini anlamam için bir kaç ay yetti.

Sosyal demokratlarla ilk temasım çalıştığım şantiyede oldu. Tabii daha ilk anda bu hoş bir karşılaşma olmadı. Elbiselerim henüz yeni, konuşmam düzgün tavır ve davranışlarım ölçülüydü. Gelecek endişeleriyle o kadar doluydum ki çevremle ilgilenecek halde değildim. Tek düşündüğüm, açlıktan ölmemek ve geçte olsa olumlu devam edebilmek için iş aramaktaydım. Bu günlerde meydana gelen bir olay beni tavır almaya zorlamasaydı, muhtemelen çevremdeki insanlar beni hiç ilgilendirmeyecekti. Bana birileri sendikaya yazılmamı söylediler.

O zamanlar, sendika teşkilâtı hakkında da hiç bir bilgim yoktu. Faydalı veya zararlı olacağına dair yine fikir sahibi değildim. Kesinlikle sendikaya girmem söylenince, bu sendikanın ne işe yaradığı hakkında bilgi sahibi olmadığımı ve özellikle ne konuda olursa olsun zorlamaya gelemeyeceğimi belirterek tekliflerini reddettim. Bunun üzerine gösterdiğim birinci sebep üzerine dışarıya atıldım. Muhtemelen bir kaç gün sonra pişman olup, geri döneceğimi ümit ediyor olmalıydılar. Fakat bunda yanılıyorlardı. Eğer on-on beş gün içinde pişman olduğumu bildirirsem kabul edeceklerdi ama her-

hangi bir başvuruda bulunmadım. Dünyada hiç bir kuvvetin yetkilileri beni bu kadar olumsuz gerçekler karşısında yer alan bir teşkilâta sokamazdı.

İlk günler tamamen kendi içime kapanıp olanları değerlendirmeye çalışıyordum. Öyle vakitleri işçilerin bir kısmı civardaki lokantalara giderken çoğunluğu şantiyede kalıp çok sefil bir yemekle karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı. Bunlar evli, çoluk çocuk sahibi kimselerdi. Kadınlar yine aynı sefil kaplar içinde kendilerine çorba getirirlerdi. Hafta sonlarına doğru bu insanların sayısının çoğalmasının sebebiyse, aralarında siyasete ilişkin şeylerin konuşulmasıydı.

Ben bütün bu manzara ortasında bir parça ekmekle, sütümü ayaküstü içip, çevremde olanları çekinerek gözlüyor veya ne olacağını bilmediğim geleceğimi düşünüyordum. Duyduğum konular bazen bilmem gerekenden çok fazla olduğu kanaatinden yola çıkarak, bu adamların benim fikrimi değiştirmem ve kendilerine katılmam için, özellikle iyi davrandıklarını sanıyordum. Fakat bu şekilde öğrenmiş olduğum bilgiler insanda isyan duygusu uyandıracak nitelikte şeylerdi. Her şeyin ret ve inkâr edildiğini duyuyordum. Onlara göre, millet, kapitalist sınıfların yarattığı bir olgu; vatansa, işçi sınıfını istismar etmek için burjuvazinin oyuncağıydı. Okul, kölelerden ibaret insan yığınları ve düzene muhafız yetiştirmeye mahsus bir kurumdu. Din ise, halkı daha iyi istismar etmek için bir araç; ahlak koyunların güdülmesine yardım eden bir sabır ilkesiydi. Onların nazarında hemen hemen pisliğe karışmamış hiç bir şey yoktu.

İlk zamanlar susmayı başarabiliyordum, fakat böyle devam edemeyeceğini biliyordum. Nitekim, bunlara karşılık vermeye başlamakta gecikmedim. Ancak şunun da farkındaydım; eğer tartışılan konu hakkında bilgi sahibi değilsem, bu karşı çıkışlar bir anlam ifade etmeyecek susmak zorunda kalacaktım. Bundan hareket ederek, karşımdakilerin fikirlerinin kaynaklarına başvurdum. Onlarla ilgili ne kadar kitap, gazete, broşür ne varsa okuyordum.

Şantiyede bazı zamanlar işler iyice azalıyordu. Ben bu arada muhataplarımın tezleri ve fikirleri hakkında hayli bilgi sahibi olmuştum. Nihayet öyle bir gün geldi ki, akıl ve mantık ölçülerim, en güçlü düşmanım olan kuvvet ve şiddetle karşı karşıya geldi. Karşıt fikirde olanların bir kısmı beni iskeleden aşağıya atmakla tehdit ederek, şantiyeyi terk etmeme sebep oldular. Tek başıma karşı koyacak gücüm olmadığını anlayarak, fakat bir o kadar da tecrübeyle zenginleşmiş olarak oradan ayrıldım.

İçim nefret ve kin dolu olarak oradan giderken, o kadar etki altındaydım ki, bu durumu unutmayı ve sırt dönmeyi hazmedemiyordum. İlk nefret ateşi yerini bir müddet sonra tabii olarak akıl ve inada bıraktı. Ne şekilde olursa olsun o şantiyeye yeniden dönmeliydim. Bu arada zaten param da tükenmişti. Sefalet beni yeniden yakalamış, o rezil oyunun başına yeniden dönmüştüm.

O zaman kendi kendime şu soruyu sordum: Acaba bu adamlar büyük bir millete ait olmaya lâyık insanlar mıdır? Bu benim için müthiş bir soruydu. Çünkü, evet denirse böyle bir millet en iyilerin katlanmaya mecbur olacakları acı ve fedakarlıklara mahkûm, yok eğer cevap hayırsa, bizim milletimiz insan itibariyle gerçekten çok zavallı, acınacak bir millet demekti.

Bu endişelerle ıstırap ve derin acılarla dolu günlerimde milletleri için mahvolmuş kimselerin tehdit edici ordularının çoğaldığını görüyordum adeta.

Bir kaç gün sonra, bir halk mitingine katılmış, Viyana işçilerinin uzayıp giden geçişlerini seyrederken bambaşka duygular içindeydim. İki saat boyunca, nefesimi tutarak o uzun insan seliyle, yılana benzeyen halinin ağır ağır yayılışını seyrettim. Sonunda yüreğim sıkışmış bir halde meydanı terk edip evime dönerken, eski bir tütüncü dükkanında Avusturya Sosyal-Demokratlarının yayın organı olan Arbeiterzeitung gözüme çarptı. Çoğu zaman kahvelerde iki dakikadan fazla okumaya tahammül edemediğim bu sefil yayın organı ifade tarzı itibariyle insan üzerinde kızgın bir yağ etkisi yapıyordu. Biraz önce seyrettiğim mitingin de tesiriyle, gazeteyi alıp

okumaya karar verdim. İçindeki bütün yalanlar öfkemi kabarttığı halde o gecemi bu gazeteye ayırdım.

Artık Sosyalist demokratların gazetelerinde yer alan fikirlerinin gelişimini, teorisyenlerinin kitaplarındakinden daha iyi tahlil edebiliyordum.

Ne kadar büyük fark ve çelişkilerle doluydu! Bir yanda kitaplarda yer alan gayet derin bir akıl ışığı altında, hürriyet, namus, güzellik kavramları -ki hepsi de peygamber edasıyla söylenmiştir- öte yanda, hiç bir alçaklıktan çekinmeyen, her türlü yalanı söylemeye alışkın saldırgan bir üslûp. Bu haliyle onların kitapları kendilerini aydın gören ahmaklar için, gazeteleriyse halk kitleleri için kaleme alınan şeylerdi.

Zamanında bana kapanması mümkün olmayan bir uçurum gibi görünen hususlar, çok daha ilgi gösterip sevmeme sebep oldu.

Gerçekte, sadece bir ahmak bu korkunç zehirleme taktiğini bildiği için bunların kurbanları suçlu görülebilir miydi? Birbirini takip eden yıllarda istikbalim güçlendikçe, Sosyal Demokrasinin başarılarının sebebinin ne olduğunu daha iyi anlayabiliyordum. Yine o zamanlar anladığım bir başka şey daha vardı o da; Kızıl (Komünist) kitap ve yayın organlarının okunmaması, toplantılarına gidilmemesi konusundaki sert kararların ne anlama geldiğiydi. Bu sınırlanmaz felsefenin tartışma kabul etmez sonuçları acımasız bir ışık altında kendini gösteriyordu. Çünkü kitlenin ruhu, ancak kudret ve güce teslim olur.

Nasıl ki kadın, soyut muhakemelerden pek az etkilenir, kesin bir tavır karşısında tarifi imkânsız bir eğilim duyar ve zayıflara tahakküm ettiği halde, kuvvetliye boyun eğerse, halk kitleleri de güç ve kudret sahibini, rica edene tercih eder.

Yani, sınırsız bir hürriyeti, kendinden başka hiç bir gücü kabul etmeyen bir güce itaat etmekten emin olur. Sınır tanımaz bir hürriyet, halk kitlelerinde ilgisizlik yaratır, çünkü halk bunu tek başına ne yapsın? Bu sebeple, kitleler üzerinde çekinmeden bir fikri deh-

şet uyandırma metodu uygulanmalı, onun insanî hürriyetleri üzerinde söz sahibi olunmalıdır. Bu fikir kimilerince önemsiz görülebilir, fakat kitleler belli bir gücün ve şiddetin sadece dış cephesini gördüklerinden, şiddet ve güce daima eğilim gösterirler.

Eğer Sosyal-Demokratların karşısına daha esaslı bir cephe çıkar ve aynı derecede zor kullanmak şartıyla, sıkı ve ateşli bir mücadele verirse başarıya ulaşabilir.

İki yıl içinde hem Sosyal-Demokrat görüşü, hem de taktik ve araçlarını çok iyi öğrenmiş bulunuyordum.

Bu hareketin özellikle burjuvazi üzerinde uyguladığı o korkunç fikirlerin dehşetini anladım. Burjuvazi, ne ahlâk ne fizik yönünden bu saldırılara karşı koyacak durumda değildi. Sosyal-Demokratların anlayışı, bir işaret verildiğinde kendileri için düşman gördükleri kimseler üzerine, sinirleri bozuluncaya kadar acımasızca yalan ve iftira bombardımanına tabii tutmaktı. Kaldı ki, böyle bir anlayış, bir alışkanlık yaratmak ve gerçekten çılgın bir ümitten başka bir şey olmasa da böyleydi.

Onların bu oyunu, kurbanlarını kudurmuş köpek korkusuyla, kemiklerinden geçinceye ve tüketinceye kadar tekrar ederdi.

Sosyal-Demokratlar tecrübeyle, kuvvetin değerini çok iyi bildiklerinden, en çok kendilerinde bir değer olduğunu bildiklerine saldırıyorlardı. Bunun tersine söz konusu muhalif bir partinin zayıf adamıysa, onun keşfedilmemiş değerlerini övmekten çekinmezler.

Sosyal Demokratlar iradeden yoksun, ortalama bir zekâya sahip sert yaradılışlı bir adamdan daha az korktukları halde, zekâ ve irade sahibi olmayanları methederek göklere çıkarırlar.

Sosyal-Demokrasi toplumu düzeni sağlama yetkisi sadece kendinin sahip olduğuna inandırmaya çalışırken diğer yandan, tedbiri elden bırakmayarak hedeflerine adım adım ulaşır. Kimi zaman da bu hedeflerin içine sızdığı gibi, bazen de açıkça cephe açar. Çünkü o zaman kitlelerin dikkati başka konulara yönelmişken, kendisiyle uğraşacak durumda değillerdir.

İnsanî eksiklikleri mükemmel tezler üzerine kuran bu cephe, eğer karşıt partilerin saldırılarına karşı mücadele etme metodunu öğrenmezse matematik bir kesinlikle başarıya ulaşmaktan hiç kimse alıkoyamaz.

Zayıf yaratılıştaki kimseleri bunların, bir ölüm kalım meselesi olduğuna ikna etmek gerekir.

Ferdin, kitleye karşı duyduğu bedeni korkunun ne derece önemli olduğunu ben böylelikle anlamış oldum. Elbette bunda da gerçek bir psikolojik durum söz konusudur. O da şudur:

Şantiyede, fabrikada, toplu yaşanılan yerlerde ve miting alanlarında meydana gelen dehşet ve korku kendisine yolu kapamazsa tam anlamıyla onu başarıya götürür.

O zaman, mutlaka parti bağırmaya başlayıp, yönünü değiştirerek, daha önceden saldırdığı Devletin otoritesine sığınmayı tercih edecektir.

Çoğu zamanda, genel kargaşalık ve kararsızlık oranında, hedefine ulaşarak, iktidarı eline geçirecektir. Böyle durumlarda her zaman, her gelene boyun eğen yetkili olan fakat etkili olmayan memurlar, korkulu düşmanın gelecekte belki de kendine iyi davranacağı gibi bazı hayâllere kapılarak bu dünyanın vebası sayılan Sosyal Demokratlara karşı çıkanları parçalamak hususunda onlarla işbirliğine girmekte bir sakınca görmeyecektir.

Sosyal Demokratlar için böyle bir başarı, gerek yandaşları, gerek hasımları nazarında, halk kitleleri üzerinde nasıl bir etki yaratır? Bunu ancak, halkın ruhunu kitaplardan değil, halkın hayatını bizzat tanıyanlar bilirler.

Kazanılmış olan başarı taraftarlar arasında, dâvâlarının hak edilmiş bir zaferi olarak değerlendirilirken, yeniden muhalefet için karşı koymanın anlamı yoktur biçimindedir.

Bu sebeple pratik tedhiş metotlarını öğrendikçe, böyle bir güçle karşı karşıya kalan kitleye karşı duyduğum hoşgörü daha da arttı.

Benim milletime dönmemi ve sorumlular ile kurbanları ayırmayı bana öğretmiş olduklarından dolayı o zaman çekmiş olduğum istiaplarıma şükrediyordum.

Çünkü yollarını kaybetmiş bu adamların birer kurban oldukları bilinmelidir. Şimdi bu aşağı tabakaların ruhunu bir kaç fırça darbesiyle çizmeye çalışırsam, bu detayların hâlâ aydınlanamadığını ifade edersem, ortaya çıkacak tablo yanlış olacaktır. Ben orada çok az da olsa fedakarlık duygularıyla, samimi arkadaşlara, olağanüstü alçak gönüllülükle dolu çekingenliklere de rastladım. Bu durum özellikle yaşlı işçilerde görülüyordu. Genç nesillerde ve özellikle büyük şehir hayatının etkisiyle bu faziletler gittikçe çözülüyorsa da, bu pislik içinde kaybolmamış bir takım genç insanlarda hâlâ vardır. Yüksek meziyetlerle dolu olan bu insanların siyasi faaliyetlerine yardım edilmesi (korunması) milletimizin can düşmanlarına veriliyorsa, bu onların fikirlerinin bütün pisliklerini anlamamalarından aciz kalmaları sebebiyledir. Çünkü hiç kimse onlarla uğraşma zahmetine katlanma gereği duymamaktadır. Çünkü onlardaki karşı koyma iradesine rağmen Sosyal sürüklenmeler daha kuvvetli olmaktadır. Sefalet bir gün onları ele geçirerek Sosyal Demokratların kucağına atmıştır.

Sefalet içinde Sosyal Demokratların ağına takılan bu kitlenin karşısında burjuvazinin durumu nedir? Burjuvazi, işçilerin en tabii insanî isteklerini bile gayet beceriksiz ve o derecede ahlâksız biçimde, binlerce defa karşı geldiği ve böyle bir durumdan herhangi bir çıkar elde etmediği ve etmek için ümit beslemediği için, namuslu işçi, sendika teşkilâtı ile, siyasete sürüklenmiştir.

Başlangıçta, milyonlarca işçi mutlaka yüreklerinin derinliklerinde Sosyal Demokratlara sevgi duymuyorlardı. Fakat direnme güçleri, anlamsız şartlar içinde, pek çok kere yenilgiye uğradı. Burjuva partileri ise her türlü sosyal meselelere karşı cephe almakta devam ettiler, işçilerin hayat şartlarını düzeltmek için hiç bir çaba göstermeyerek geniş halk kitlelerini Sosyal- Demokratların ağlarına düşürdüler. Sosyal Demokratlar ise bu kadar elem verici siyasî

yapının her hareketinden kendine aslan payını çıkardı. Çünkü burjuvazi bütün sosyal düzenlemelere muhalefet etmekle, kitlelerin ruhuna kin tohumlarını ekmişti. Burjuva partileri o zaman yaptıkları hataları hiç bir zaman tamir edemeyeceklerdir. Halkın can düşmanlarının iddialarına yani işçilerin çıkarlarını sadece Sosyal-Demokratların sahip çıktığı yolundaki propagandalara işçiler görünüşte hak vermişlerdir.

İşte sendikalara gerçekten örgütlenme imkânı sağlayan ahlâki temeller bu şartlar altında atıldı. Bundan sonra bu sendikalar siyaset meydanında Sosyal-Demokratların en önemli yan gücünü meydana getirdi.

Viyana'da yaşadığım yıllar içinde ben, ister istemez sendikalar konusunda bir tavır belirlemekle karşı karşıya kaldım. Sendikaları,

Sosyal Demokratların ayrılmaz bir parçası olarak gördüğüm için vardığım karar acele verilmiş bir karardı ve bu hatalı oldu. Bu hatadan çabuk döndüm ve varmış olduğum ilk kanaat altüst oldu.

İşçiler için sosyal haklarını savunmak ve daha iyi hayat şartları için mücadele etmek aracı olan sendikalarla, soylar arasında siyasi mücadele partisine alet olacak sendikalar arasında fark olduğunu öğrendiğimde yirmi yaşındaydım.

Sosyal-Demokratlar, sendika hareketinin müthiş gücünün önemini erken kavramışlardı. Bunun kendi dâvâlarına destek sağlama başarısını da göstermişlerdi. Burjuvazi ise, bu işin değerini takdir edemediği için, siyasi konumunu da yitirmiş oldu. Burjuvazi gerçekten kendini beğenmişlikle bir veto ile bu hareketin yükselmesini önleyebileceğini ve onu çıkmaza sokacağını zannetti. Oysa, sendika hareketinin içeriğinin, vatan fikrini yıprattığını iddia etmek anlamsız ve yanlıştır.

Tam tersine sendikacılık, milletin dayanaklarından biri olan sınıfın sosyal düzenini yükseltmek gayesi güderse vatan ve devlet aleyhine hareket etmiş olmaz. Ortak bir millî terbiye yolunda gerekli olan sosyal şartları ortaya koyarak yurdun kalkınmasına kat-

kıda bulunur. Bunun ötesinde halkın maddî ve manevî sefaletlerinin sebeplerine karşı koyarak onun sosyal yaralarından kurtarılmasını sağlar. Bunun dışında, sendikacılık hareketleri gerekli midir diye soru sormak anlamsızdır.

Sosyal anlayıştan yoksun veya hak ve adalet ölçülerinden habersiz iş adamları var oldukça halkımızın bir kısmını meydana getiren işçilerimiz tek bir kişinin hırsına ve aşırılığına karşı toplumun çıkarlarını koruma hakkına ve görevine sahip olmalılardır. Çünkü halka olan bağlılığı devam ettirmek, sağlığı korumak gibi, millet çıkarına uygun biçimde hareket etmek demektir.

Bir kısım ahlâksız iş adamları kendilerini millete yabancı hissettiklerinde, ve bir sınıfın maddî, manevi sağlığını tehdit ediyorlarsa onların hırs ve çıkarları memleketin geleceği üzerinde önemli bir etki yaratır. Böyle bir gelişme modelinin yollarını tıkamak hiç şüphesiz milletin takdirini kazanmaktır.

Bu nedenle, herkesin kurban olduğunu sandığı gerçek veya gerçek dışı haksızlıklardan istediği sonuçları çıkarmakta serbest olduğu iddia edilmesin. Böyle bir kanaat, dikkatleri başka tarafa çekmek için bir savaş hilesidir. Sosyal hayata ait olan unsurların hepsini yıkmak millî çıkarların gereği midir, değil midir? Buna evet denirse, başarıya götürecek silâhlarla savaşmak gerekir. Oysa tek bir hareket hiç bir zaman, büyük bir iş adamının gücüne engel olamaz. Gerçekte, mesele sanıldığı gibi hakkı üstün kılmak değildir.

Zaten hak verilmiş olsaydı ne anlaşmazlık sebebi kalırdı ne de anlaşmazlığın kendisi. Hak duygusu buna son verir veya daha iyisi, anlaşmazlık hiç bir zaman ortaya çıkmazdı. O halde en güçlü olmaktan başka çare yoktur. Çünkü, insanlara kötülük veya toplumsal yasalara aykırı işler yapılır ve bu yüzden, karşı koymak zorunlu olursa, haksızlıklara son vermek için yasalar ve yargıçlar oluşturulmadığı müddetçe, anlaşmazlıkları ancak güç çözebilir. Fakat açıktır ki işçilerden meydana gelen kitle, tek başına bir işin gücünü belirleyen bir kişiye karşı başarı ihtimalini devam ettirebilmek için, bir araya toplanmalı ve belli bir kimseyi kendilerine temsilci olarak seçmelidir.

Ancak bu şekilde bu sendikalar günlük hayata bütün pratik sonuçlarıyla birlikte topluma daha fazla bir sosyal ruh verebilir. Bu aynı zamanda sürekli şikâyet edilen ve hoşnutsuzluk sebeplerinin temas noktalarını da ortadan kaldırır.

Eğer böyle olmazsa, sorumluluğun büyük kısmı toplumsal yasaların yollarını kesmesini bilen veya siyasi nüfuz ve etkileri sayesinde bu yasaları geçersiz bırakanlara aittir.

Siyasi burjuvazi sendikaların gücünü anlamayıp veya anlamamakta inat edip, şiddete başvurdukça Sosyal Demokratlar bu saldırıya uğrayan kitleleri yanlarına çekmekte bir hayli başarılı oldular.

Gerçeği anlamada kararlı bir tavırla sendika hareketini kendine sağlam bir dayanak yapan Sosyal Demokratlar genel bunalım zamanlarında çoğu kere bundan sonuna kadar faydalandılar.

Bundan böyle hareketin asıl hedefi yavaş yavaş ortadan kalkarak, yerini yeni hedeflere bıraktı. Çünkü, Sosyal Demokratlar hiç bir zaman içine çektiği korporatif hareketin ilk programını korumaya önem vermedi. Hatta bunu hiç önemsemediğini bile söylemek mümkün.

Nitekim bir kaç on yıl içinde, sosyal hakların savunulması için oluşturulan kuvvetlerin hepsi. Sosyal Demokratların uzman ellerine geçer geçmez millî ekonominin yıkılması pahasına uygulanmıştır. Artık işçilerin çıkarları unutulmuştu. Çünkü, ekonomik hayatta, geçici araçların kullanılması siyasi hayatta her çeşit boyun eğmeye imkân verirdi. Pek tabii olarak bu, bir yandaki cehalet oranında, diğer yanda da ahmak bir sürü olmak kaydıyla.

Sonuçta ortada görülen durum da tam anlamıyla buydu.

Geçen 18'nci yüzyılın sonlarına doğru, sendika hareketleri ilk hedeflerinden ayrılmaya başladı. Yıllar geçtikçe, Sosyal Demokratların tehlikeli siyasi yapısına daha fazla yanaşarak sonunda sınıf mücadelelerinde bir itici güç konumuna gelmiştir. Büyük güçlüklerle meydana gelmiş bütün ekonomik yapıyı, ard arda gelen dar-

belerle bir defa yıkarsa artık ekonomik Temellerinden yoksun kalacak devlet yapısını aynı akıbetle karşı karşıya bırakmak daha kolay olacaktı. Parti, işçi sınıfının gerçek ihtiyaçlarını gittikçe daha az gösterir olmuştu. İşte bu sırada gün gelip kendi politikaları için halk kitlelerinin sefaletinin göz ardı edilmesinin kötü sonuçlarını fark etmekte gecikmediler. Çünkü istekleri bir kere yerine getirilen halk kitlelerinin, sonuna kadar körü körüne sadık bir kavga gücü olmaktan çıkması mümkündü.

Fırtınalarla dolu bir his içinde tahmin ettikleri bu sonuç sınıf mücadelelerini savunanlar üzerinde öyle bir etki yarattı ki kısa zamanda yollarını değiştirerek pek çok toplumsal iyileştirmeye yönelik düzenlemeyi reddederek, bunları savunanlara karşı cephe aldılar.

Bu kadar akıl almaz bir tavır ve hareketi haklı göstermek zahmetine katlanamadılar.

Çünkü, istekler ne kadar yükselirse, onların yerine getirilmesi ihtimali de o kadar azalıyordu. Fakat hiç olmazsa işçi sınıfına en insanî hakları, ancak gülünç biçimlerde de olsa verilmesi onun kavga gücünü zayıflatacağı ve mümkünse bunu felce uğratmak için şeytani bir plân uygulandığı türünden bir açıklama yapılabilirdi. Ne var ki her türlü ciddi düşünce ve incelemeden aciz bir kitle üzerinde çeşitli sloganların yapacağı etkinin başarısına hayret etmemek gerekir.

Burjuva partileri, Sosyal Demokratların bu egemenlikleri altındaki güce karşı nefret duyuyorlarsa da bundan kendileri için bir hareket tarzı çıkaramıyorlardı. Oysa Sosyal Demokratların, işçi sınıfı üzerindeki derin yoksulluğu gerçekten hafifletmekten duyduğu endişe, burjuvaziyi sınıf mücadelesi yandaşlarının kullandıkları silahı olmak maksadıyla bu yöne kanalize etmek gerekirdi. Fakat her zaman olduğu gibi burjuvazi yine hiç bir şey yapmadı.

Düşman cephelere saldırmak yerine, kendi kendini sıkıntıya sokarak, adeta kendilerini kuşatma altına aldı. Ardından bu durumdan

kurtulmak için yardıma o kadar geç zamanda, o kadar değersiz araçlar çağırdı ki hepsi anlamsız kalarak, saf dışı bırakıldılar. Sonuçta değişen bir şey olmadığı gibi sadece hoşnutsuzluklar büyüdü.

Bundan sonra “Hür Sendika” toplum hayatı üzerinde olduğu gibi, siyasi ufuklarda da bir fırtına bulutu gibi tehdit edici ağırlığını hissettirmeye başladı.

Hür Sendika, millî ekonominin güvenliğine ve geleceğine ve devletin sağlamlığına karşı, ferdi hürriyete karşı en korkunç tehdit silâhlarından biri haline geldi.

Demokrasi kavramını gülünç ve kötü bir cümle içinde değerlendiren özellikle “Hür Sendika”idi. Bu söz gerçekte hürriyeti aşağılamaktı. Eşitlikse hiç unutulmayacak bir tarzda hakaret etme biçimiydi ki bunun açıklaması; “Sen bir yoldaş değilsen kafan kırılacaktır” demekti.

İşte bu sözde insanlık dostuyla o zamanlar böyle tanıştım. Bunu takip eden yıllarda anlayışım genişleyip derinleşti, fakat hiç bir yanını değiştirme gereği hissetmedim.

Sosyal Demokrasinin görünüşünü ne kadar iyi biçimde tahlil edersem, bu akımın ve felsefenin arka plânını görmek için duyduğum istek de o kadar artmaktaydı.

Bu konuda partinin resmi literatürü bana çok fazla bilgi veremezdi. Çünkü söz konusu bu literatür ekonomik tahlillerinde ortaya attığı tezlerle ve gösterdiği delillerle yanlış, siyasi hedeflere ilişkin iddialarıysa iki yüzlüydü. Bunun yanında modern bir biçim olan başkaldırı ruhu ve gerekçelerinin ters yüz edilme tarzı bende derin bir nefret duygusu uyandırıyordu. Karanlık ve anlaşılmaz kavramlarla dolu bir üslûpla cümleler derin fikirler taşıyorsa da, içleri boşalmıştı. Aklın yolunu şaşırdığı bir labirentte, bir insanın kendini rahat hissetmesi ve bu sonsuz didişme pisliği içinde “samimi fikirler bulabilmek için büyük şehirlerde var olan o “Bohem” dekadanlardan olmak gerekirdi. Bu konuda fikir yürüten aydınlar açık biçimde halkımızın alçakgönüllülüklerini istismar etmektedirler.

Çünkü, bir kısım insanlar, bir şeyi ne kadar arılarsa o yazılarda ve sözlerde o kadar nadir değerler olduğunu düşünür.

Bu akımın (Sosyal Demokrasi) teorik yönden yanlışlığı ve anlamsızlığı ile ortaya çıkan görüntülerinin gerçekliğini karşılaştırdığımda, takip etmiş oldukları karanlık emeller hakkında fikirlerim daha da berraklaşmaya başladı. O zaman endişe verici hislerle adeta korkuya kapıldım. Bencilliğin ve kinin ilham verdiği bir felsefe ile karşı karşıya bulunuyordum. Kazanacağı başarıyı neredeyse matematik bir kesinlikle hesaplamış olan bu akım insanlığa son öldürücü darbeyi indirmek için bekliyordu.

Tam bu sırada, yıkıcı olan bu akımda, bir milletin o zamana kadar bence adeta bilinmeyen özel nitelikleri arasında var olması gereken ilişkinin farkına vardım.

Sosyal Demokrasinin karanlık emellerinin ötesinde yer alan, gerçekte varmak istedikleri yerin ne olduğuna ilişkin cevapların anahtarlarını bize ancak Yahudiler'in ne olduklarını bilmek verebilirdi.

Bu kavimi yani Yahudileri tanımak demek Sosyal Demokrat partinin hedef ve niyetleri hakkında gözlerimizi kör eden yanlış fikirlerin köklerini söküp atmak demektir. Onların Sosyal meseleye ilişkin, sisli ve karmakarışık açıklamaları arkasında Marksizmin çirkin ve pis yüzünün ortaya çıktığı görülecektir.

YAHUDİ SORUNU

Yahudi kelimesinin bende ilk defa özel bir takım fikirler uyandırmasının ne zaman ortaya çıktığını söylemek benim için bugün imkânsız değilse bile zordur. Babamın sağlığında, bu sözün bizim evde telaffuz edildiğini ise hatırlamıyorum. Öyle sanıyorum ki babam bu ismi özel biçimde telaffuz edecek kimseleri çağdışı kalmış adamlar gibi nitelerdi, yaşadığı zaman içinde o da az çok kozmopolitleşmişti. Onun bu temayülü, onun esasta sağlam milli kanaatlerini ve düşünce dünyasını şekillendirmesine rağmen, benim üzerimde de tesirler yapmıştı.

Okulda almış olduğum fikirler beni de bunların yeniden düzeltilmesine veya reddedilmesine sebep olmadı.

Realschule'de okurken bir Yahudi genciyle tanıştığımda, aramızdaki ilişkilerde her ikimizde kendi adımıza dikkat ediyorduk. Fakat bunun sebebi rastgele bir takım olayların onun sır vermeyen hali karşısında bize sınırlı bir güven vermiş olmasından ileri gitmiyordu. Zaten ne ben, ne de diğer arkadaşlar bu olaydan özel bir takım sonuçlar da çıkarmadık.

Ancak on dört, on beş yaşlarımda ve siyasetten yoğun olarak konuşulduğu zamanlarda, sık sık Yahudi kelimelerini duymaya başladım. Bu sözler bende ilk anda az da olsa bir itiraz etme duygusu uyandırıyordu. Dini inançlar gereği kavgalara şahit olduğum zaman, içimde uyanan kötü hisleri bu sebeple de olsa duymaktan kendimi alıkoyamıyordum. Tabii ki ben meseleyi o zamanlar bambaşka bir biçimde görüyordum.

Lins'de çok az Yahudi vardı. Yüzyıllar süren zaman içinde artık bunlar Avrupalılaşarak diğer insanlara benziyorlardı. Hatta ben on-

ların Alman olduklarını sanıyordum. Ve ayrıca bu yanlışlığın da farkında değildim. Çünkü görünüşte onlarla, bizim aramızdaki tek farkın, onlarla dinimizin ayrı olduğu üzerineydi. İnançlarından dolayı zulme uğradıkları kanaatine sahip olduğumdan, aleyhlerinde söylenen sözler bana sevimsiz geliyordu. Hatta bu his bazen bende nefret derecesine ulaşıyordu.

O zamanlar, Yahudiler aleyhinde sistematik düşmanları olabileceğimi hiç aklıma getirmiyordum.

Viyana'ya geldiğimde, Yahudiler hakkında bilgilerimin ve duygularımın hemen hepsi bunlardı.

Mimarlık bölümünde uzmanlık sahalarının yoğunluğu altında, kaderimin ağırlığı altında ezildiğim için, ilk zamanlar bu koca şehrin kalabalık nüfusunu meydana getiren çeşitli sınıflar hakkında hiç bir şey dikkatimi çekmemişti. Viyana'da o yıllar iki milyondan fazla Yahudi olmakla beraber, bunların varlıklarını hissetmiyordum. Çünkü ilk zamanlar günlerim ve kafam o denli yeni değerlerin ve fikirlerin hücumuna karşı koyacak ve algılayacak durumda değildi. Bir zaman geçip, ateşli hayaller yerini gerçeklere bıraktığı ve Yahudi meseleleri ile karşılaştığım zaman, çevremi kuşatan dünyayı yeniden tanımaya, dikkat etmeye başladım.

Yahudi meselesiyle karşılaşma biçimim bende özel olarak hoş bir şey oluşturmadığını burada belirtmeliyim. Yukarıda da belirttiğim gibi bendeki Yahudi imajı, başka bir inanca, görüşe mensup olan demekti. Bu nedenle dini inançlardan ortaya çıkan her türlü düşmanlığı, insanlık adına kınamaktan kendimi alamıyordum. Özellikle Viyana'nın Yahudi aleyhtarı basını bana, büyük ve medeni bir milletin geleneğine aykırı ve çirkin geliyordu. Geçmişi orta çağlara uzanan ve tekrarında bence hiç bir anlamı olmayan bazı olayların hatırası zihnimi meşgul etmeye başladı. Acaba neden sözü edilen Yahudi aleyhtarı gazeteler birinci dereceden önemli görülmüyor, onlar ciddiye alınmıyorlardı? Sebebini bilmiyordum ama yine de bu gazeteleri- geçmişte olmuş olsa bile- kin ve kıskançlığın sonuçları gibi düşünüyordum.

Diğer taraftan gerçek sayılan büyük basın organlarının Yahudi aleyhtarı saldırılara karşı koymaları hakkında bana göre son derece uygun bir yol seçmeleri kanaatlerimi kuvvetlendiriyordu. Benim için daha takdire değer olan şey bu basının, aleyhindeki saldırıları, onlardan hiç söz etmeyerek susarak öldürmeleriydi.

Dünyayı kapsamı altında bulunduran söz konusu bu basın kuruluşlarının gazetelerinden "Neue Frel Presse, Wiener Tagblatt" ve diğerlerini takip etmeye başladım. Bu gazetelerin okuyucularına bol bol haber vermeleri ve meseleleri tarafsız gözle belgelerle ispat etmeleri beni hayrete düşürüyordu. Bu basının efendi tavrını beğeniyor fakat, ağır üslûbu beni rahatsız ediyordu. Fakat bu tür kusurlar sonuçta, büyük kozmopolit şehre hayat veren hareketliliğin sonuçlarındandı.

O zamanlar, Viyana'yı bu şekilde bir şehir olarak algıladığımdan, kendimce bulmuş olduğum açıklamanın haklı olabilecek sebebe dayandığım düşünüyordum.

Dikkatimi çeken en önemli husus, bu basının hükümeti müthiş bir utanmazlık içinde övmesi ve alkışlamasıydı. Hofhurg'da küçük ve önemsiz bir olay olmaya görsün, bu gazeteler okuyucularını galeyana getirecek şekilde taşkınlık yaratacak ifadelerle olayı hikâyeleştirip, büyütürlerdi.

Bütün bunlar bana olağanüstü bir gösteriş gibi geliyordu. Bu tespitlerim Liberal demokrasi konusunda vardığım kanaatlere gölge düşürmeye başladı.

Sarayın sevgi ve saygısını kazanmak için hem de bu kadar utanmadan, arsızca kazanmaya çalışmak, milletin şeref ve gururunu hiçe saymak demekti.

İşte Viyana'nın büyük basını ile ilişkimi bozan ilk husus bu oldu.

Önceden her zaman yapmış olduğum gibi, Almanya'da gerek politikada gerekse sosyal hayatta meydana gelen olayların hepsini

Viyana'da büyük bir merakla takip ediyordum. Reich'in yükselmesini, Avusturya devletinin tutulduğu rehavet hastalığını gurur ve hayranlıkla karşılaştırıp, bir değerlendirmesini yapıyordum. Fakat Reich'in dış politikasının başarılan bana o anda sevinç ve neşe veriyorsa da, iç politikamızdaki gelişmeler hiç de sevindirici değildi, bu durum beni endişelere sevk ediyordu.

O zamanlar Guillaume aleyhindeki mücadeleyi uygun görmüyordum, çünkü o, sadece Almanya imparatoru değil, Alman donanmasının da yaratıcısıydı.

Reichstag'ın imparatorunun politik konuşmalar yapmamak hususunda vermiş olduğu karar ve hareketi bana son derece heyecan veriyordu. Çünkü bana göre bu konuda hiç bir yetkisi olmayan bir meclisten çıkan bir karardı bu. Bu erkek kazlar parlâmentolarında sadece bir sosyal devre içinde, fikir olarak en zayıfları da içlerinde olmak üzere, bütün imparator hanedanının yüzyıllarca yapamayacakları anlamsızlıklardan daha fazlasını yapıyorlardı.

Yarı deli birinin düşüncelerini, dinletmek gayesiyle söz almaya kalkıştığında, bir devletin imparatorluk tacını taşıyan kişinin, bütün zamanların en boşboğaz insanlarından oluşan bir mecliste azarlanmasını duymak bende nefretten başka hiç bir şey uyandırmadı.

Asıl beni büsbütün çileden çıkaran, saray arabalarının en önemsiz bir beygirini aşağılık biçimde selâmlayıp, eğer hayvan kuyruğunu sallarsa aşkla kendisinden geçen Viyana basınının söz konusu Almanya imparatorunu endişelendiren bir mesele oldu mu hiç de gizleyemediği göstermelik bir üzüntüyle art niyetli sözler söyleyebilmeleriydi.

Bu basının yazdıklarına bakılırsa Almanya İmparatorluğunun işlerine karışmak taraftarı değillerdi. Fakat meselenin üzerinde bu biçimde durmakla, sözde iki imparatorluk arasında ittifakın yüklendiği görevi üstlenmiş oluyorlardı. Tabii bunu söylerken keyifle tırnaklarıyla yarayı kaşıyorlardı. Bunları gördükçe kan beynime sıçrıyor, büyük basından gittikçe daha da işkillenmeye başlıyordum.

Yahudi aleyhtarı gazetelerden olan Deutsches Volksblatt ve bu gibi durumlarda, daha ölçülü ve saygılı davrandığını kabul etmek gerekir.

Yine büyük basının çileden çıkmama sebep olan bir başka tavrı, o sıralarda Fransa'ya karşı beslediği iğrendirici saygı gösterisiydi. Bu basının o "büyük medeni milleti" övmek için yazmış olduğu yazılar okunduğunda, insan Alman olduğundan utanırdı. Bu sefil Fransız hayranlığı çoğu zaman beni o dünyaya ait bütün gazeteleri elime almamaya tövbe ettiriyordu. Genellikle Wolkoblatt gazetesine düşmandım. Kısıtlı bir çevrede etkili olmasına rağmen, meseleleri ince bir ayarla inceliyordu. Onun saldırgan Yahudi aleyhtarlığını da kabul etmiyordum. Fakat bazen öyle konular görüyordum ki, düşünmeden de edemiyordum.

Öyle sanıyorum ki, o zamanlar Viyana'nın gelecekteki kaderine hakim olacak olan adamı ve partiyi de bu şartlar içinde tanımış oldum. Bu adam Doktor Kari Lueger ile Hristiyan Sosyal partisiydi.

Viyana'ya geldiğim ilk zamanlar bunlara karşıydım. Doktor Karl'da, partisi de benim nazarımda gericiydiler. Ancak gerek o adamı, gerekse eserini tanıma fırsatı bulup, esaslı bir kavrayışla açık bir hayranlık duyduğumu hissettiğim zaman bu peşin hükümlerimi değiştirmek zorunda kalacaktım. Bugün Doktor Lueger i her zamandan daha çok, bütün zamanların en değerli Alman Belediyecisi olarak değerlendiriyorum.

Hristiyan-Sosyal hareketi karşısında yer alan düşüncelerimin değişmesi yüzünden o güne kadar yanlış fikirler beslemişsem, sonunda hepsi yıkıldı.

Diğer tarafta Yahudi aleyhtarlığı hakkındaki hükümlerim zaman içinde değiştiyse de, bu benim için çok ıstıraplı bir dönüş anlamı taşıyordu.

Yahudi aleyhtarlığından dönüşüm acı bir mücadele pahasına gerçekleşirken, sonuçta akıl ile duyguların aylarca süren mücadelesinin ardından zafer akıl cephesi tarafına geçti. Bundan iki yıl

sonraysa duygulanın ve aklım birleşerek onun dürüst bir koruyucusu haline geldi.

Fikir dünyam almış olduğu eğitim ile soğuk okul arasında meydana gelen şiddetli mücadele sırasında Viyana sokaklarının verdiği hayat dersleri bana paha biçilmez hizmetler sağladı. Bir zaman sonra artık, ilk günlerim gibi, büyük şehrin sokaklarında rastgele dolaşmıyordum. Gözlerim sadece binaları görmek için bakıyordu.

Bir gün, eski şehirde dolaşırken, karşımda uzun paltolu, siyah lüle lüle saçlı bir adam gördüm ve ilk aklıma gelen soru, bu adam Yahudi midir oldu.

Linz'deki Yahudilerde bu tip yoktu. Adama belli etmeden gözlemeye başladım. Fakat bu yabancı yüzü inceledikçe, kendime ilk sorduğum soru tersine dönerek başka bir soru şekline geliyordu: Bu da bir Alman mı?

Bu gibi durumlarda her zaman olduğu gibi, kitaplarda şüphelerimi giderecek bir cevap aramaya başladım. Hayatımın ilk Yahudi karşıtı broşürlerini bir kaç para karşılığında hemen aldım. Ne yazık ki bu broşürlerin hepsi okuyucularının Yahudi meselesinin ne olduğunu biliyorlarmış faraziyesiyle kaleme alınmış şeylerdi. Ayrıca bunların ifade biçimleri de bende şüpheler uyandırdı. Çünkü tezleri ve iddialarını ispatlamaya yönelik sundukları belgeler çok yetersiz ve ilmi seviyeden uzaktı.

Bunun üzerine eski yanlış fikirlerime yeniden dönmeye başladığımda, kafamdaki bu çelişkiler haftalar hatta aylarca devam etti.

Mesele, bana o kadar yapay, ithamlar o kadar ölçüsüz geliyordu ki, haksız bir kanaate saplanma korkusunun verdiği ıstırap içinde tekrar endişe ve tereddütlere kapılıyordum.

Sonunda bunların gerçek Almanlarla ilgisinin olmadığını iyice anladım. Bundan hiç şüphem yoktu. Çünkü bunlar tamamen ayrı bir ırktandı. Çünkü bu meseleyle ilgilenmeye başlayıp, dikkatleri Yahudiler üzerine çevirerek Viyana'yı başka bir gözle görüyordum.

Nereye gitsem Yahudilerle karşılaşıyordum. Ne kadar çok Yahudi görüyorsam, onları diğerlerinden ayırt etmeye çalışıyordum. Şehir merkezi ve Tuna kanalının kuzeyinde mevcut olan mahallelerin görünüşleri, Almanlar'ın görünüşleri ile hiç bir benzer tarafları olmayan bir kalabalık nüfusla doluydu.

Bu noktada birazcık şüphem kalmış olsa bile, Yahudilerin hâl ve hareketleri her türlü şüpheyi kesin biçimde silmeye yeterliydi.

Yahudiler arasında şekillenmiş ve Viyana'da oldukça geniş bir etki alanına sahip olan bir hareket Yahudiliğin ırkî özelliklerini özellikle göze çarpacak biçimde ortaya çıkarmış bulunuyordu. Bu Siyonizm hareketinin ta kendisiydi.

Gerçekte, Yahudilerin bir kısmı Siyonist hareketi destekledikleri halde, çoğunluğu bu hareketi ve ilkelerini reddediyorlardı. Fakat aslında yakından incelendiğinde, bu görünüşte bir tavır olup dâvâlarının gereği olarak bir dizi yalandan ibaretti. Esasında, Yahudi liberalleri, politik Yahudiliği, aynı ırktan kardeşleri değil diye reddetmiyorlar; sadece, Yahudiliklerini açıkça dile getiriyorlardı, Fakat ne olursa olsun, onları bir arada tutan ruh hiç bir şeyi değiştirmiyordu.

Siyonist Yahudilerle, Liberal Yahudiler arasındaki bu kavga bana bir müddet sonra tiksinti vermeye başlamıştı.

Bütün bunlar gerçeğe uymuyordu, tam tersine saf bir yalandan ibaret olan bu tartışmalardan dürüstlük beklemek, bu düzenbaz kavimin pisliğine de uyuyordu. Zaten bu halkın, ahlâk ve temizlik anlayışı özel bir şeydi. Soya karşı ne kadar az ilgileri olduğunu yüzlerine bakınca anlamak mümkündü. Sonraları bu uzun palto giyen adamların kokusunu duydukça bunaltı geliyordu. Bunun yanında elbiseleri pislik içinde ve kaba insanlardı.

Anlatmış olduğum bütün bu detaylarda, hiç bir sevimlilik yoktur, fakat onların pislikleri altında bu halkın ahlâki pislikleri görüldüğünde tiksinti bir kat daha artıyordu.

Bir zaman sonra beni düşünceye sevk eden sebep bir takım alanlarda Yahudilerin nasıl faaliyet gösterdikleriydi. Yavaş yavaş bunun da sırrına ermeye başladım.

Çünkü herhangi sosyal ve iç hayatta ne biçimde olursa olsun bir pislik ve karanlık olmasın ki, ona bir Yahudi parmağı bulaşmış olsun.

Bu çeşit bir yaraya bir bıçak vurulduğunda, bir vücutta yoğunlaşmış solucanlar gibi, gözleri ışıktan kamaşmış halde ortaya çıfıt Yahudi çıkıyordu.

Yahudilerin, basında, plâstik sanatlarda, edebiyat ve tiyatrodaki etkinliklerini araştırdıkça, bu güne kadar Yahudiler aleyhinde söylenen sözler bende birikmeye başladı. Bundan böyle söylenen bu masum sözler bile bende herhangi bir iyi niyet uyandırmadı. Artık bir tiyatro afişi, duvar reklâmlarının yaptıkları o sinema ve tiyatro yazarlarının isimlerini incelemek bana yetiyordu. Böyle bir durum içinde insanın amansız bir Yahudi düşmanı olması içten bile değildi.

Bu durum, oralarda halkı korkutan geçmişte meydana gelen kara vebadan daha korkutucu bir felâketti. Bu korkunç zehir adeta büyük oranda üretilip dağıtılıyordu. Tabii ki bu estetik eserleri meydana getirenler ahlak ve fikir açısından ne kadar aşağılıksalar, üretici yanları da o kadar güçlüydü. Bu adamlar, sanki bir püskürtme aleti gibi bütün pisliklerini insanlığın üzerine boşaltıyorlardı.

Yahudi'nin yaratılıştan gelen özellikle bu utanç verici rolü oynamak için yaratılmış gibi olduğunu düşünmek korkunç bir duyguydu. Ne var ki bu noktada aldanmanın ve hayale kapılmanın gereği de yoktu.

Kendilerine seçilmiş kavim denen kavim bu muydu?

O zaman, estetik hayatın meydana çıkardığı bu kirli eserlerin, bütün isimlerini incelemeye karar verdim. İncelemelerimin sonucu o zamana kadar Yahudiler hakkında beslemiş olduğum bütün fi-

kirler daha da netleşmeye başladı. Duygu ve nişlerim istediği kadar karşı koysun, içinden çıkan sonuçlar değişmiyordu.

Gerçek şuydu ki estetik adına ortaya koydukları çirkinliklerin, güzel sanatlardaki bayağılıkların, tiyatrodaki budalalıkların onda dokuzu, ülke nüfusunun ancak yüzde birini temsil eden bir kavmin egemenliği altında bulunuyordu.

Bundan sonra o bizim sözde "büyük basın"ı da aynı gözle araştırmaya ve incelemeye başladım.

Araştırmalarımı ne kadar derinleştirirsem, eskiden hayran olduğum şeyler şimdi değerlerini bir bir kaybediyorlardı. Üslupları tahammül sınırlarının dışındaydı. Yabancı oldukları kadar, yüzeysel olan fikirlerini kabul edemiyordum. Sözde, tarafsız olarak kaleme aldıkları meseleler bana doğru gelmekten ziyade yalın ve çarpıtma geliyordu. Çünkü yazarları Yahudiydiler.

Önceden hiç farkına varmadığım yüzlerce detay şimdi dikkatimi toplamama sebep olmuş ve yine bir zamanlar beni düşünmeye itmiş olan diğer meseleleri yeniden kavramaya ve gözden geçirmeye çalışıyordum.

Şimdi bu basını, liberal fikir ve düşüncelerin temsilcisi olduklarından başka bir sıfatla görüyordum. Düşmanlarının saldırılarına karşı cevap verdikleri ifade biçimlerindeki kibarlık veya suskunluk, bana tiksinti verdiği kadar, bunların kötü ve hile olduğu kanaatini uyandırıyordu. Övgüyle dolu tiyatro eleştirileri sadece Yahudileri kapsıyor, bunlar içinde Almanlardan başkalarına kötü söz söylenmiyordu. II. Guillaume yönelik hakaret edici ince değerlendirmeleri o kadar ustalıkla yapılıyordu ki, bunun sistematik olarak yapıldığına şüphem yoktu. Fransız kültürüne ve medeniyetine yönelik yazılarda bundan farklı değildi. Ahlâka aykırı en hayasız yazılar bu gazetelerde sürekli olarak tefrika ediliyordu. Bu gazetelerin dili kulağıma yabancı bir aksanla çarpıyordu. Fakat makalelerin genel havası Almanlara o kadar aykırıydı ki, bunların rastgele yazılmış şeyler olması mümkün değildi. Bu tür hareket etmekten ne fayda bekliyorlardı?

Fakat başka pek çok olayların araştırılıp gözlemlerle geçirdiği gelişmelere hız kazandırdı. Yahudilerden çoğunun ahlak ve adet hususunda besledikleri ve açıkça uyguladıkları anlayış oldukça dikkat çekiciydi.

Yahudilerin fuhuş ve beyaz kadın ticaretinde oynadıkları rol bunun ilk sırada yer alanlarındandı. Bu rol, güney Fransa limanları dışında, batı Avrupa şehirlerinden ziyade Viyana'da kolaylıkla gözlemlenebilirdi. Akşam vakitleri Leopolsdadt'ın arka sokaklarına çıkıldığında, her adım başı çarpıcı görüntülerle karşılaşmak olağandı. Bu görüntüler savaşta Doğu Cephesindeki askerlere görme fırsatı çıkıncaya kadar -dahası bu askerler böyle görüntüleri görmeye mecbur olana kadar- Alman milleti için meçhul kalmıştı.

Büyük şehrin bataklığı içinde faziletin böyle isyan edilecek biçimde istismar edilmesini o hayasız ve duygusuz Yahudiler tarafından organize edildiğini gördüğümde tüylerim diken diken olmuş halde dehşet bir kin kasırgasına tutuldum.

Artık, Yahudi meselesinin karanlıkta kalması mümkün değildi. Bundan böyle bunu kendime görev olarak kabul ettim. Fakat medeni hayatın bütün görüntülerinde ve güzel sanatların uygulamaları arkasında Yahudi'yi tanıyıp, öğrendikçe, tahmin etmediğim pek çok yerde onunla karşı karşıya geliyordum.

Yahudi'nin Sosyal-Demokrasinin şefi olduğunu anladığım zaman bunlar gözümden düşerek, kendi kendimle giriştiğim uzun mücadelenin sonuna gelmiş oldum. İşçi arkadaşlarla günlük ilişkiler içinde, onların aynı konuda ne kadar kolaylıkla, hatta çoğu zaman şaşılacak bir kolaylıkla fikirlerini değiştirdikleri daha önceden dikkatimden kaçmamıştı. Bu işçilerle baş başa konuşulduğu zamanlar da, aklı başında olan bu insanların, basının görünmeyen hakimiyeti karşısında samimi düşüncelerini kaybettiklerine akıl erdiremiyordum. Bu durum beni üzüntüye sevk ediyor, cesaretimi kırıyordu. Onlara saatlerce öğütler verip, ikna ettiğime kanaat getirmenin sevinciyle ayrılıp, ertesi gün tekrar karşılaştığımızda başa döndüğümüze üzüntüyle şahit oluyordum.

Bütün çabalarım boşa gidiyordu. Onların anlamsız fikir ve tartışmaları, sonsuz bir gel git arasında sallanan rakkas gibi eski sabit noktaya geri dönmüş oluyorlardı.

Pek çok şeyi anlayabiliyordum. Gelecekteki kaderlerinden memnun olamadıklarını, çoğu zaman kendilerine acımasız darbeler indiren kaderlerini lanetledikleri ve bu kaderin zalim uygulamaları gibi gördükleri patronlarından nefret ettikleri, hatta durumlarına acımayan hükümet çevrelerine sövdükleri, bu sebeple mitinglere katıldıkları zaman, onların akıllarından şüphe etmiyordum. Fakat benim anlayamadığım nokta, kendi milletlerine karşı duydukları sınırsız kindi. Kendi milletlerinin büyüklüğünü meydana getiren değerlerin hepsini bu kin ile aşağılıyorlar, tarihlerine küfredip, büyük adamlarını pisliğe sürüklüyorlardı.

Kendi insanına, kendi yuvalarına, kendi memleketlerine karşı duydukları bu akıl almaz düşmanlık, anlamsız olduğu kadar, yaratılışa da aykırıydı.

Yollarını şaşıran bu kimseleri geçici olarak yola getirmek mümkünse de, bu ancak birkaç gün en çok bir hafta için geçerliydi. Fikrini değiştirdiği sanılan bir adamın on beş gün sonra karşılaşıl dığında, eski durumuna yeniden dönmüş olduğu görülüyordu.

Sosyal-Demokratların bazısının özellikle Yahudiler tarafından yönlendirildiğini yavaş yavaş keşfettim. Fakat bu konuma özel bir anlam yüklemiyordum. Çünkü diğer basın organları hakkında da aynı şey geçerliydi. Çünkü, yazarları arasında Yahudisi olmayan tek bir gazete yoktu ki, eğitim ve kanaatlerimin millî kelimesine yüklenen anlama uygun biçimde gerçekten millî olsun.

Kendimi zorlayarak Marksist basının yazılarını okumaya çalıştım. Fakat onlara karşı duyduğum tiksinti sonuç olarak o kadar şiddetli oldu ki bu alçaklık koalisyonunu meydana getirenleri daha yakından tanıma çabasına itti beni.

Bunların hepsi, müdürlerinden başlayarak, istisnasız Yahudilerden oluşuyordu.

Bulabildiğim bütün Sosyal-Demokrat bildirileri, ilânları ve broşürleri toplayarak, imza sahiplerine baktım hepsi Yahudiydiler. İster Reichtag milletvekilleri söz konusu olsun, ister sendika sekreterleri veya parti teşkilât başkanları olsun karşıma çıkan tablo değişmiyordu. Susterlitzler'in, David'lerin, Adler'lerin Ellenboger'lerin ve diğerlerinin isimlerini hiç bir zaman unutamazdım.

O zaman benim için açık bir şekilde ortaya çıkan durum şuydu: Sıradan taraftarı olan yandaşlarıyla aylarca mücadele etmiş olduğum Sosyal Demokrat parti, liderleri dolayısıyla hemen hemen tamamı yabancı bir milletin tekelinde bulunuyordu. Çünkü bir Yahudi, asla bir Alman değildi. Buna inancım sebebiyle zihnim de rahatlamıştı.

En sonunda milletimin düşmanını öğrenmiş bulunuyordum.

Viyana'da geçen bir yılım bende şöyle bir kanaat uyandırmıştı: Yanlış fikirlerinden dolayı gayet inatçı bir işçi bile, doğru bilgiler ve açıklamalar karşısında hakkı teslim ediyordu. Yavaş yavaşta olsa onların mantıklarını anlamaya başlamıştım. Bu mantığı, kendi kanaatlerim doğrultusunda giriştiğim mücadelede kullanacaktım. Bu nedenle her mücadeleden ben başarılı çıkıyordum.

Büyük halk kitlelerini zaman ve sabır konusunda ağır fedakarlıklar pahasına da olsa uyandırmak gerekirdi.

Fakat ben asla bir Yahudi'yi kendi görüş tarzından döndürmeyi başaramadım.

O zamanlar, daha Yahudileri inanç ve felsefelerinin saçmalığı hakkında aydınlatıp, ikna etmeye çalışacak kadar tecrübesizdim. Küçük dar çevre içinde gırtlağımı patlatarak onlara Marksizmin tehlikelerini ikna etmeye çalışıyordum. Buna rağmen tam ters sonuçlarla karşılaşıyordum. Sosyal Demokratların teori ve uygulamalarının açık ürünlere olan bu üzücü sonuçlar onların inatlarını güçlendirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Onlarla ne kadar çok tartışmaya girersem, dillerini o kadar iyi anlayabiliyordum. Onlar bilgisiz hasımlarının budalalıklarına gü-

venirken, kaçacak bir yol bulamadıklarında ise kendileri budala rolüne bürünüyor, eğer buda yeterli gelmezse tartışmayla ilgisi olmayan bir başka konuya geçiyorlardı. Tartışmalardaki taktikleri o kadar kaypaktı ki insanlık adına bir takım sözler söyleyip, karşılığında cevabı aldıklarında, hiç ilgisi olmayan konular lehinde sonuçlar çıkarıyorlar, daha fazla sıkışırlarsa elden cıva gibi kayıyor ve artık kendilerinden karşılık almak mümkün olmuyordu. Deyim yerindeyse bu havarilerden birini yakalamak gerektiğinde, el, yapışkan, cıvık bir maddeden başka bir şey tutamayıp, parmakların arasından kayıp giderek, biraz sonra tekrar toparlanıp şekil alıyordu. İçlerinden birini, açık bir tartışmada, fikirlerinizi kabul etmekten başka çare kalmayacak biçimde yenip, hiç olmazsa böylelikle bir adım mesafe aldığınızı sandığınızın hemen ertesi günü büyük bir şaşkınlığa düşme zorunda kalıyordunuz. Çünkü, Yahudi bir gün önce sizinle yapmış olduğu tartışmayı ya hiç hatırlamıyor veya bir gün önceki tartışmayı kazanmış olduğunu söylüyordu. Bu durum karşısında adeta donup kalıyordum.

İnsan en çok neye şaşıracağını gerçekten bilemiyordu. Yahudi'nin bu boş ve anlamsız sözlerine mi, yoksa yalan söylemekteki ustalığa mı?

Bunları gördükçe Yahudilere olan kinim daha da alevleniyordu.

Bütün bunların iyi tarafı da yok değildi. Mesela, liderleri ve Sosyal Demokratların propagandistlerini tanıdıkça, milletin nazarında daha aciz hale geliyordu. Bu ikiyüzlülerin şeytani oyunları karşısında, kurban olan talihsizlere kim lanet okuyabilirdi?. Bu ırkın, hile üzerine kurulu yapısına karşı durabilmek için epey zorluk çekiyordum. Ağızlarından, bir dakika önce çıkan sözleri, bir dakika sonra inkâr ederek gerçekleri altüst eden bu adamlar karşısında durmak neredeyse hayal gibi geliyordu.

Bu sebeple, Yahudileri ne kadar iyi tanırsam işçileri haklı görme sebeplerim o kadar kuvvetleniyordu. Burada suçlu olan işçiler değil, halkın gelecekteki kaderi üzerine her türlü ahlâk kurallarını bozan Yahudi'yi duvara çivileme zahmetine katlanmayanların ta kendisiydi.

MARKSİZM

Günlük gözlemlerim beni bu defa Marksizmin kaynaklarını öğrenip araştırmaya itiyordu. Şimdi toplum üzerindeki etkisi bütün detaylarıyla açıktı ve dikkatimi onun gelişme çizgisi üzerine yoğunlaştırdım. Bu dikkatin ulaşacağı sonuçların ne olacağını tekrarlayabilmek için biraz hayal gücü yetmiyordu. Bu ideolojiyi oluşturanlar, bunun son şekle ulaştığında meydana gelecek olayları biliyorlar mıydı, yoksa kendileri de bir hataya kurban mı gideceklerdi. Bütün mesele bunu bilmekti. Ve bana göre, bu ihtimâllerin her ikisi de mümkündü.

Bunlardan birinci ihtimalde, daha kötü olaylara engel olmayı denemek üzere bu korkunç harekete karşı durmak, düşünebilen her insan için kaçınılmaz bir görevdi. İkinci ihtimâle göre ise, milletleri perişan eden bu hastalığın sorumlularının gerçek bir şeytan olduklarını kabul etmek gerekirdi. Çünkü, etkisinin son durağı medeniyetin yıkılması ve dünyanın bir çöl haline dönüşmesi biçiminde ortaya çıkacak bir organizasyon plânını hayal edebilmek için insanda bir canavar ruhu taşıması gerekir.

Bu durumda tek çare kalıyordu mücadele etmek. İnsan düşüncesinde var olabilecek bütün silâhlarla mücadele.

Bundan dolayı, bu hareketin ilkelerini anlamak için, bu ideolojinin kurucularının kim olduklarını araştırmaya başladım. Araştırma hedeflerine ümit ettiğimden daha çabuk varmamı, Yahudi meselesi hakkındaki derin bilgi sahibi olmama borçluyum. Gerçeğe Sosyal-Demokrasi savunucuları ve önderlerinin teorilerindeki çelişkileri, pratik biçimde karşılaştırarak ulaştım. Gerçekte Yahudi hakkında söz söylemenin ne anlama geldiğini öğrenmiş bulunuyordum. Bu

her zaman için fikirlerini gizlemek veya örtmek için kullanılan bir taktiğin adıydı. Onun için bunun ne anlama geldiğini hiç bir zaman kitaplardaki metinlerde bulmak mümkün değildi. Belki özenli bir biçimde satır aralarında bulmak mümkün olabilirdi.

Bu fikirlerim öyle bir noktaya ulaştı ki bir daha hiç bir zaman rastlayamayacağım derin bir ihtilâl kasırgasına yakalandım.

O zamana kadar yeteri kadar aktif olmaktan uzak yan kozmopolit bir hayat sürerken, bundan böyle tutucu bir Yahudi düşmanı kesildim. Yüzyıllar boyunca toprak dâvâsıyla yaşayan bu halka, acaba gerçekten sözünü ettikleri toprak vaat edilmiş miydi?

Marksizmi incelemeye ve Yahudilerin teşkilâtlanmasını tarafsız bir gözle araştırdığım günlerde şansım bu sorunun cevabını bana kendisi sundu.

Marksizmin Yahudi inancı, tabiatın uyduğu aristokratik ilkeleri redderek gücün ve enerjinin sonsuz egemenliği yerine sayı çoğunluğunu bunun yerine koyuyordu. Bu ideolojiye göre insanın bireysel değeri yoktur. Irki olguyu ve ırk önemini bir yana atarak, insanlığın ve medeniyetin geleceğine ilişkin önceden tayin edilmiş şartları yok saymaktadır. Bütün dünya hayatının esası olarak bu tez kabul edildiğinde hiç şüphesiz bu insanlığın tasarlayabildiği bütün düzenin sonu demekti.

Bu sebeple eğer Yahudiler, bu dünyada yaşayan milletler üzerinde Marksizm sayesinde bir zafer kazanacak olurlarsa, kazandıkları başarı ancak insanlığın cenaze merasimi olurdu. Ondan sonra gezegenimiz, milyonlarca sene öncesinde olduğu gibi, insansız biçimde kalmaya mahkum olacaktır.

Oysa sonsuz yaratılış ilkesi kendi yasaları dışına çıkan her şeyden acı biçimde intikam almak üzere kurulmuştur.

Bu sebeple ben, yaratıcımızın mutlak olan ruhuna göre hareket ettiğime inanmaktayım. Çünkü, kendimi Yahudi'ye karşı savunmakla aynı zamanda Tanrı'nın kanunları içinde savaşıyorum demektir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VİYANA YILLARIMA DAİR GENEL SİYASİ DEĞERLENDİRMELERİM

Bugün öyle inanıyorum ki, insan istisnai yetenekleri dışında, otuz yaşından önce politikaya girmemelidir. Gerçekten o yaşa kadar ancak insanda ancak belli bir seviye oluşabiliyor. Bu, çeşitli siyasi meselelerin araştırılması için bir hareket noktası olup bu meselelere karşı bir tavır belirleme imkânı yaratır. Ancak böyle bir genel düşünce temeli oluştuktan ve günlük konuların her biri hakkında sağlam kanaatler edindikten sonra insan politik hayata katılmalıdır.

Eğer böyle olmazsa, ya temel meseleler hakkında vermiş olduğu kararları bir gün değiştirmek veya zekâsıyla, kanaatlerinin varmış olduğu noktada, yanlış biçimde ortaya çıkan bir ideolojiye bağlanmak zorunda kalacaktır. Böyle bir durumda ortaya çıkan gerçeklerden ilki, kendine problem etmiş olduğu konular, onun fikirdaşlarında aynı sarsılmaz inancı muhafaza edemediği hatta gereken hassasiyeti göstermediklerinden dolayı hayal kırıklığına ve üzüntüye sebep olacaktır. Pek tabii böylesi bir gurubu idare eden bir liderin tereddüde düşmesi ve aynı zamanda da eski düşmanları karşısında utanç duyacağı demektir.

Diğer gerçek ise, lider iddia ettiği fikirlere inancı ne kadar zayıf ve fikirleri ispat etmek için gösterdiği delililer ne kadar yetersizse kazanmak için kullandığı araçlarda o kadar basitleşir. Bu nedenle artık, politik iddialarına ciddi biçimde kendi kefaleti yeterli olamaz. Çünkü insan hayatını ancak inandığı dâvâ adına feda eder. Pek tabii

yandaşlarından beklediği de budur. Eğer böyle bir liderlik vasfı yoksa, o adam için yapılması gereken liderlik vasıflarını feda ederek, politikacı olmaktır. Bu tür adamların gerçek ve tek inançları inançsızlıklarıdır. Aynı zamanda, bıktırıcı bir küstahlıkla, yalan söylemekteki başarısını da buna ilave edebilirsiniz.

Ne var ki, namuslu insanların sayesinde parlâmentoya giren bu adamların siyaset yapmaktan anladıkları baştan sona kendisinin ve ailesinin çıkarları uğruna, "sağmal inek" yerine koyduğu halkı kullanmak olacaktır. Hatta bir müddet sonra omuzlarına yüklediği eşi ve çocukları da işin içine karıştığımda, milletvekilliğini korumak için daha da şiddetli mücadele edecektir. Bu mücadelede, kim politikaya girerse girsin, salt bu sebeple onun şahsi düşmanlığından kendini kurtaramayacak, yeni oluşan her harekette, kendi sonunun geldiği korkusuyla, karşısında gördüğü her adamda korku duyduğu hayali tehlikeyi görecektir.

Bu tür parlâmento böcekleri konusuna ileride daha detaylı olarak yeniden döneceğim.

Otuz yaşında bir adam için, bütün ömrü boyunca öğrenmesi gereken daha pek çok şey var demektir. Bunlar ancak o zamana kadar öğrendiği genel kavramlar içinde bir olgu ve tamamlama işinden öteye gidemez. Oysa bu yolda öğrenmiş olduğu her yeni bilgi ilkelerini altüst etmeyecek hatta onların olgunlaşmasını sağlayacaktır. Böylesi bir durumda yandaşları, fikir arkadaşları ondan yanlış bilgi almaktan kurtuldukları gibi, liderin organik olarak kendini geliştirmiş olması onlar için bir güven teşkil edecektir. Liderin yeni bilgilerle yüklü donanımı bir yandan savundukları ideolojiyi zenginleştirirken diğer yandan o siyasi doğruluğun da ispatı olacaktır.

Yanlışlığından dolayı genel tezleri terk etmek zorunda kalan bir lider, eğer bunun sonuçlarına katlanmaya hazır değilse, şerefine uygun hareket etmiyor demektir. Böyle bir durumda lider, artık siyasi ve genel bir harekette bulunmaktan kendini korumalıdır. Çünkü temel görüşler üzerinde bir defa hataya düşmesi sebebiyle, ikinci

defa da aynı hatayı yapabilir. Ve bundan sonra bu lider vatandaşların güvenini kazanma konusunda veya kendisini kabul etmeleri hususunda hak iddia edemez.

Bugün böyle bir hareket tarzına uyanlar oldukça azınlıktadırlar ki, yapılmakta olan kendilerinin siyaset yapmaya hakkı olduklarını iddia eden bir takım adamların bayağılıklarıyla, alçaklıklarından ibarettir.

Bu sebeple zamanında, hangi konuda olursa olsun kendimi ön plâna çıkarmaktan çekmiyordum. Oysa, en azından bende başkaları kadar siyaset bildiğimi sanıyordum. İçimde kaynayan veya beni sürükleyen düşüncelerimi, belli bir küçük çevrede anlatıyordum. Bu şekilde dar bir çevrede konuşmamın pek çok iyi yanları vardır. Hatta, konuşmaktan ziyade çoğu zaman, insanların son derece basit olan düşünce ve kanaatlerini anlamaya çalışırdım. Bu şekilde zaman kaybetmeden, her ortamda düşünce ufkum genişliyordu. Hiç şüphesiz bu Almanya başka yerlerde ve başka şartlarda o zamanlar Viyana kadar elverişli değildi.

Yaşlı Tuna monarşisindeki siyasi çabalar, o zamanın Almanyası'na oranla, bütünlük itibariyle, daha açık ve daha dikkate değer durumdaydı. Sadece Prusya'nın bazı yerleriyle, Hamburg ve Kuzey denizi kıyıları bunun dışında yer alıyordu. Burada Avusturya demekle Habsbourglar'ın imparatorluk toprağını kastediyorum ki bundaki Alman nüfusu bu devletin kurulması için tarihi bir sebep olmakla kalmamış, siyasi bakımdan bu kadar yapay bir oluşuma kendisini yüzyıllarca yaşatan manevi hayatı da vermiştir. Zamanla bu Devletin varlığı ve geleceği imparatorluğun bu merkezi çekirdeğinin devamını daha hassas bir duruma sokmuştur.

Eski geleneksel devletler imparatorluk için siyasi ve medeni hayatın devresine taze kan gönderen bir kalbi temsil ediyorlarsa hiç şüphesiz bu Viyanaydı.

Viyana'nın dış görünüşü gerçekten taht üzerinde oturan bir kraliçe görünümündeydi. Bu durum Viyana'ya, çeşitli milletleri bir

araya getiren otoriteye de hak kazandırıyordu. Gerçekte ise Viyana, güzelliklerinin haşmetiyle adeta bütün büyüklüğüyle yaşlılık izlerini unutturuyor gibiydi.

Avusturya İmparatorluğu içinde yaşayan milletlerin birbirleriyle olan şiddetli mücadelelerini ve sarsıntısının, ne diğer devletler ne de Almanya farkında değildi. O zamanlarda Viyana parlak bir gelişme gösterdiği için bu sarsıntıyı görmemeleri normaldi. Gerçekten de dahi sayılabilecek bir belediye başkanının idaresinde yaşlı imparatorluğun, imparatorluk merkezi olağanüstü genç bir hayata bir defa daha gözlerini açmış bulunuyordu. Halkın arasından çıkan ve Doğu sınırlarını kolonize eden bu son büyük Alman o zaman resmen "Devlet adamı" olarak sayılmıyordu. Oysa imparatorluğun başkentinin ve ikamet etmiş olduğu şehrin, belediye başkam olan Dr. Lueger, pek çok alanda o güne kadar görülmemiş şeyler yapıyordu. Ekonomik alanda, idari siyaset alanında yapmış olduğu çalışmalar onu, ortalarda dolaşan diplomatların hepsinin yaptıkları işlerden ayırarak, büyük bir devlet adamı kimliği kazandırdı.

Avusturya adı verilen millet görüntüsü en sonunda yıkılmışsa da, bu eski Doğu sınırının Alman unsurunun siyasi yeteneği aleyhinde bir anlam ifade etmez. Çünkü on milyon insanla, elli milyonluk bir devleti yaşatmanın imkânı yoktur. Belki, kesin bir takım teoriler, tam gerektiği zamanda gerçekleşmiş olsunlar.

Avusturya Almanları tabiatları gereği geniş bir anlayışa sahip bulunuyorlardı.

Büyük bir imparatorluk kadroları içinde yaşamaya alıştıkları için, bu durumdan ortaya çıkan görev şuurunu hiç bir zaman yitirmemişlerdi. Sadece Avusturya sarayının dar ufku, sınırların ötesinde yer alan Alman devletini imparatorluk sınırları içinde görüyordu. Ne yazık ki, kader kendilerini Alman yurdundan ayırıp, ecdadının sonu gelmez kavgalar içinde Doğudan koparılmış olan yurdu Alman olarak devam ettirme gibi ezici bir gerçekle yaşamaya mahkûm etti. Şu husus iyice anlaşılmalıdır ki, Avusturya Alınanlarının bütün güçleri bu görevi devam ettirmeye yönelik ol-

mamıştır. Çünkü içlerinde en iyilerinin yürekleri ve hatıraları hiç bir zaman ortak vatan için çarpmamaktadır.

Alman Avusturyalıların genel ufukları diğerlerine oranla daha geniştir. Ekonomik durumları imparatorluk yurdunu daha kapsayıcı niteliktedir. Gerçekten önemli olan yatırımların hemen hepsi onların elinde bulunuyordu. Bunun yanında idareciler, teknokratlar ve diğer hizmet sektörünün büyük kısmı da bunların elindeydi.

Bunun dışında hemen tamamı Yahudilerin tekelinde olan dış ticaret alanında boş kalan sahaları da Alman Avusturyalılar dolduruyorlardı. Politik etkinlik bakımından, Alman Avusturya devletini tek başına ayakta tutan da bunlardı. Askerlik hizmeti onları vilayetlerin belli sınırlarının ötesine gönderiyordu ki, her kuraya çağrılan askerlerden önemli bir kısmı Alman alaylarında askerlik yaptıklarından Viyana'da veya Galiçya'da askerlik yaptığından Hersekte'de bulunabiliyordu. Kurmay takımının önemli kısmı ise Almanlardan meydana geldiği gibi, (modern artistik eğilimlerin ürünü olan bayağı şeyler dışında) güzel sanatlar ve ilimde de Almanlar hakimdi. Gerçek artistik yaratıcılığa sadece Almanlar sahiptiler. Ve bunu onlar yaygınlaştırıyorlardı. Müzik, mimari, heykel ve resimde Viyana, hiç bir zaman bitmek bilmeyen çifte monarşinin ihtiyaçlarını karşılayan bir kaynaktı. Sonuç olarak, Alman unsurları -az sayıda olan Macarlar dışında- bütün dış politikanın merkezi konumundaydı.

Bundan dolayı, bu imparatorluğu kurtarmaya yönelik çabaların hepsi boşunaydı. Çünkü, gerekli şartlar ortada yoktu. Ancak, Avusturya devletinde yer alan çeşitli kavimlerin dağılması başarı şansı olabilecek bir imkân olabilirdi ki, bunun sonuçları da ya devletin merkezi güçlendirilip, iç idare de buna uygun hareket edecekti yahut da yıkılması kaçınılmazdı.

Bu tespit çeşitli zamanlarda devlet adamları arasında gündeme getirildiyse de, çok geçmeden unutulup veya uygulanması mümkün değildir diyerek vazgeçildi. İmparatorluğun federasyona benzer biçimde teşkilâta bağlanması projelerinin hepsi, devlet içinde

atılımcı bir kadronun olmaması sebebiyle, sonuçsuz kalmaya mahkûmdu. Buna Avusturya devletine özgü ve Alman Reich'ı Bismarck tarafından kurulduğunda görülen tamamen farklı bir dizi iç politik gelişmelerde ihtimam ettiler. Diğer taraftan Almanya'da sadece politik gelenekler söz konusuydu. Çünkü, kültür bakımından ortak bir temele sahiptiler. Her şeyden öte ve bazı yabancı unsurlar dışında, Reich yalnız bir tek halkın yöneticilerini tanıyordu. Oysa Avusturya'da durum tamamen bunun tersiydi.

Burada -Macaristan dışta kalmak kaydıyla-her ülkede kendilerine özgü bir ağırlığın politik geçmişi ortadan kalkarak veya zaman aşımına uğrayarak, farklılıklar ortadan kalktı. Buna karşılık, milliyet ilkesi öne sürüldüğünde, diğer ülkelerdeki ırka dayalı eğilimler yükselmeye başladı. Bu eğilim, milli devletler monarşisinin sınırlarında ortaya çıkmaya başladığı için başarıya ulaşması da o kadar kolay olacaktı. Söz konusu olan bu halklar toz halindeki Avusturya halkları ile aynı ırktan olduklarından, Avusturya halkları üzerinde Alman Avusturyalıların çekim merkezi olmaktan daha çok çekim merkezi oldular. Sonunda Viyana çevreleri bile bu mücadeleye karşı koymakta yetersiz kaldılar.

Macaristan'ın gelişme trendi onu bir şehir durumuna getirdiğinde, Viyana ilk defa ciddi bir rakibin ortaya çıktığını fark etti. Bu yeni rakibin hedefi artık çifte monarşinin varlığını devam ettirmek değil, kendi kimliğini güçlendirmekti. Kısa süre içinde bunu Prag ve diğerleri takip ettiler. Bu eski birer il merkezleri olan şehirler, kendi öz memleketlerinin millî başkenti seviyesine yükselirken, aynı zamanda, gittikçe özel fikir ve inançlar hayatlarının da merkezi haline geliyorlardı. İşte böylesi bir gelişim çizgisi boyunca milliyet ve ırka dayalı politikaların ve manevi derinliğin temellerini atmış oldular.

Öyle görünüyordu ki, bir müddet sonra imparatorluk topraklarında yaşayan çeşitli milletlerin ilerleme hareketleri, ortak çıkarların kuvvetleriyle birleşerek, Avusturya devletinin sonunu hazır layacaktı.

Nitekim Joseph'in ölümünden sonra, bu gelişmeler gayet açık biçimde kendini göstermekte gecikmedi. Bu gelişmelerin hızı kısmen monarşinin kendi doğasıyla, kısmen imparatorluğun dış politikadaki konumundan ileri gelen sebeplerin sonucuydu.

Durum bu merkezdeyken, mücadele ciddiye alınıp ve devletin varlığı için kavga edilmek isteniyorsa, sağlam bir bağlılık ve güçlü bir devlet dilini zorunlu tutarak, o güne kadar sözde kalmış olan millî birliği tahrik ederek, devletin yaşayabilmesi için son teknik çareyi idarenin eline vermek gerekirdi. Fakat, ortak bir millî duygu ve şuur ancak okullarda eğitimle, propaganda kampanyasıyla yaratabilirdi. Bu hedefe on, yirmi yıl gibi kısa bir zamanda ulaşmaksa mümkün değildi. Belki yüzyılları göze almak gerekirdi. İdarede mutlak bir birlik gereği üzerine ısrar etmenin anlamı yoktur.

Ancak bütün bunlardan hiç birinin neden gerçekleşmediğini, dahası niçin yapılmadığım tespit etmek benim için son derece öğretici oldu. Bu unutkanlığın suçlusu aynı zamanda imparatorluğun yıkılmasının da sorumlusudur.

Yaşlı Avusturya'nın varlığı, diğer devletlerin varlıklarından ziyade, hükümetlerin gücüne bağlıdır. Onda millî bir devlet temeli eksiktir. Böyle bir millî devlet, eğer asıl anlamıyla sevk ve idareyi elinde tutamazsa, ırki kaynakları sebebiyle, o devleti ayakta tutacak daima bir kuvvet bulabilir. Irk esasına dayanan bir devlet bazen halkının doğal tembelliği ve bunun içinde barındırdığı direnç sayesinde, uzun süren iyi veya kötü idarelere etki etmeden şaşırtıcı biçimde dayanabilir.

Fakat değişik milletlerden meydana gelen, kan yoluyla değil de, ortak bir güçlü pençe altında varlığını sürdüren bir imparatorlukta durum çok farklı biçimde cereyan eder. İdaredeki her zaaf, kış uykusuna yatmış hayvanlara özgü bir uyuşukluğa benzemez. Tam tersine, her ırkta daha başlangıcında bulunan ve bir iradenin egemen olduğu devirlerde ortaya çıkma imkânı bulamamış olan özelliklerin uyanmasına sebep olur.

Böylesi bir tehlike ancak, asırlarca süren ortak bir eğitim, ortak töre, ortak çıkarlarla hafifletilip, engellenebilir. O sebeple, bu tür devletler ne kadar genç olurlarsa hükümet idaresindeki rejimin büyüklüğüne o kadar çok bağlı kalırlar. Çoğu zaman fatihlerin veya hakim dehaların eserlerinin kalıcı olmadığı, büyük kurucu öldükten hemen sonra yok olduğu görülmüştür; Yüzyıllar sonra da bu tehlikelerin varlıklarını kaybetmişlerdir gözüyle bakılamaz. Bunlar çoğu zaman uyuklar bir durumdayken, zayıflayan bir rejimde aniden uyanıp harekete geçerler.

Habsburg hanedanının en büyük hatası hiç şüphesiz bu gerçeği anlamamak olmuştur. İçlerinden sadece birine kader bir defa olmak üzere memleketinin geleceğini verdi, fakat o meşalede sonsuza kadar söndü.

Alman Milletinin Romalı imparatoru II. Joseph, eğer soylarının yetersizliğini son anda düzeltmeyi başaramazlarsa, dış sınırlar üzerinde sıkıştırılan hanedanın, bir kavimler Babili'nin fırtınası içinde dağılacağını idrak ediyordu. İnsanlık kardeşliği ve dostluğunu iddia edenlerin tembelliğine karşı, insanüstü bir kuvvet dayatarak, yüzyıllarca devam eden ihmali on sene gibi olsa bir zamanda yoluna koydu. Eğer önünde daha fazla çalışabilmek için zamanı olsaydı ve kendisinden sonra gelen sadece iki nesil başlanan işi devam ettirseydi muhtemelen bir mucize meydana gelirdi. Ne var ki, on yıllık bir iktidardan sonra öldüğünde, eseri de kendisiyle birlikte mezara gömüldü. O zamandan beri, hiç uyandırılamadan Capucins'ler galerisinde ebedi uykusuna çekildi.

Onun takipçileri ne düşünce ne irade olarak bu işin ehli olamadılar.

Yeni zamanların ilk ihtilâlci işaretleri Avrupa'da görüldüğünde, Avusturya'da yavaş yavaş bundan etkilenmeye başladı. Fakat, sonunda yangın her yanı sardığında, bunun şiddeti sosyal, sınıf veya genel politik sebeplerden daha çok kaynağına dayanarak, yükseldiği anlaşıldı.

1848 ihtilâli her tarafta bir sınıf mücadelesi olarak tutuştuğunda, Avusturya'da yankısı yeni ırklar mücadelesinin habercisi biçiminde oldu.

Bu ihtilâl ayaklanmasının kaynağını göz ardı ederek veya bilmeyerek hedefine koşan Almanlar kendi mahkûmiyet kararlarını, kendi elleriyle imzalamış oldular.

Daha önceden ortak bir dil oluşumunu sağlamadan kabul edilmiş olan parlâmento temsili monarşi içinde Alman üstünlüğüne ilk darbeyi vurmuş oldu. Fakat o andan itibaren, devletin kendisinin sonu da gelmiş demekti. Bunlardan sonra ortaya çıkan sonuçların hepsi imparatorluğun çöküş tarihinden başka bir şey değildir.

Bu çözülmeyi takip etmek faydalı olduğu kadar, fevkalâde ders verici mahiyetteydi. Tarihin vermiş olduğu karar, bir çeşit detaylı olayların arasında pratik plâna çıktı.

Avusturyalıların çoğu bu durumda yollarına, yıkıntı ve çöküş alâmetleri arasında devam ediyorlardı. Bu durum ancak, ilâhların Avusturya'yı yok etme yolundaki iradelerini ispat edecek cinsten bir şeydi.

Burada şunu belirtmeliyim ki, bu kitabın konusu içine girmeyen detay içinde kaybolmak istemiyorum. Vurgulamak istediğim husus; sadece milletlerin ve devletlerin yıkılışlarının sebeplerini meydana getiren ve hâlâ aktüalitesini koruyan, siyasi kanaatlerinde fikirlerinde bir temel hizmeti üstlenen olayların detayını daha derin olarak ortaya koymak gayesiyledir.

Avusturya monarşisinin ayakta kalması, burjuvazinin pek azını anlayıp, haklı görebileceği kurumların başında her şeyden öte nitelik olarak kuvveti elinde bulunduran kurumla doğrudan ilgiliydi. Bu kurum parlâmento veya Avusturya'daki ifade biçimiyle Reichsrat.

Bu kurumun benzer örneği, görünüşe göre İngiliz demokrasisinde yer alıyordu.

Buradakiler, İngiltere'den başarılı olan bu sistemi alıp, mümkün olduğu kadar değiştirerek Viyana'ya taşıdılar.

İngilizlerin ikili kamara sistemi, milletvekilleri meclisi ve senyörler meclisinde yeniden diriltilmesi sebebiyle kutlaması yapıldı. Farklı olan sadece binalarının biçimiydi.

İlk zamanlarda, Barry Times nehri kenarında Parlâmento binasını inşa ettiğinde, Britanya İmperium tarihinden yararlanarak, sarayın 1200 hücre, konsol, sütunlarının sitilini oradan almakta sakınca görmedi. Böylelikle, heykeli eriyle, tablolarıyla Lordlar ve Avam kamarasını milletinin şan ve şeref mabedi haline getirdi.

Viyana için ilk zorluk burada ortaya çıktı. Danimarkalı Hansen Millet meclisine uygun inşaa ettiği sarayın son "pignon"unu bitirdiğinde, bunun süslemesini eski zamanlardan ödünç almak zorunda. Yunan ve Roma devlet adamlarıyla, Filozofları "Batı demokrasisinin tiyatroya benzer ikâmetgâhını süslediler. Ve küçümseyici bir sembol makamında iki binanın tepesinde yer alan "guadrige"ler dört yana doğru sivriltilerek, adeta binanın içindeki faaliyetin, dışarıda en iyi sembolü haline getirildi.

İmparatorluk bünyesinde yer alan milliyetler bunu bir hakaret kabul ederek, bu binada Avusturya tarihine saygı gösterilmesini kabul etmeyebilirlerdi. Ancak, Reich'de olduğu gibi burada da I. Dünya savaşının top sesleri altındadır ki Wallot'nın binasını kazılarak yazılmış bir söz ile Alman milletine ithaf etmek cesareti gösterildi.

Yirmi yaşlarımda, ilk defa millet meclisinin bir oturumunu izlemek için Frauzensring sarayına girdiğimde çok şiddetli bir nefret hissine kapıldım.

Parlâmentodan zaten nefret ediyordum, fakat bir kurum sıfatıyla nefret değildi bu. Tam tersine liberal eğilimlerim bana başka bir hükümet biçimi düşünmemi engelliyordu. Herhangi bir diktatörlük fikri, Habsbourg hanedanına karşı tavrımla karşılaştırıldığında, bana hürriyet, akıl ve mantık aleyhinde ihanet gibi geliyordu.

Pek tabii bu konuda İngiliz parlamentosuna olan hayranlığımın etkisi, büyüktü. Bu hayranlık, gençlik yıllarımda okumuş olduğum pek çok gazetelerden, farkına varmadan almış olduğum telkinlerin sonucuydu. Avam kamarasının İngiltere'de görevlerini ciddi olarak yerine getirmesi ve bunu bizim basının güzel ambalaj altında okuyucuya aktarması benim üzerimde büyük tesir yapıyordu. Bir milletin kendi kendini yönetmesinden daha iyi bir hükümet şekli olabilir miydi? Avusturya parlâmentosuna olan düşmanlığım şuradan ileri geliyordu ki; parlâmentonun yanlışlarını, şerefime uygun bulmuyordum.

Avusturya içinde yaşayan Alman unsurlar Reichsrat'ın ona uygun gördüğü kader ve geleceğe bağlıydı. Gizli veya genel oylama uygulamasının kabul edilmesine kadar, parlâmentoda az da olsa hâlâ bir Alman ağırlığı vardı. Bu insanı düşündürecek bir durum teşkil ediyordu. Çünkü millî bakımdan. Sosyal Demokratların ilginç tavrı, Almanlar'ın çıkarları söz konusu olduğunda sürekli olarak Alman eğilimlerine karşı harekete yöneltiyordu. Öyle görünüyordu ki, Sosyal Demokratlar daha o zamanlar bile Alman partisi olarak değerlendirilemezdi. Fakat azınlık yönteminin teşkili sayı itibariyle Alman üstünlüğüne son verdi. Almanlığın imha edilmesine böylelikle yol açılmış oluyordu.

Bundan sonra benim, hislerime dayalı olan o nasyonalist muhafazakarlığın -içinde Alman olanların temsili bir yana- ile ihanete uğrayan halk temsilciler meclisiyle asla bağdaşmıyordu. Fakat bu yanlışlar da diğerleri gibi, oy sisteminden ziyade Avusturya devletinin kendi yapısından ileri geliyordu. Yaşlı devlet ayakta kaldıkça. Alman unsurların parlâmentoda birinci dereceden bir konuma ulaşmaları için artık hiç bir fırsatın çıkmayacağını düşünüyordum.

İşte saygıya değer olduğu kadar da eleştiriye uğrayan bu parlâmentoya ilk defa bu duygular içinde girdim. Zira ben buraya binanın muhteşem asaletine hürmet ediyordum. Ancak karşımda duran bir Yunan harikasıydı. Gözlerimin önünde duran bu korkunç manzara karşısında derin bir isyan duygusuyla parlamamam mümkün değildi.

Parlâmentoda bir kaç yüz halk temsilcisi bulunuyordu. Önemli bir ekonomik mesele ile ilgili olarak toplanmışlardı. Orada geçirmiş olduğum zamana ve gözlemlerim, bana haftalarca üzerinde düşünebileceğim birikimi kazandırdı.

Söylenen sözlerin, değeri bunları takip etme oranında, oldukça aşağı seviyedeydi. Çünkü bu efendilerin bazıları Almanca değil, ana dilleri olan Slavca veya mahalli lehçe ile konuşuyorlardı. O zaman kadar gazetelerden takip etmiş olduklarımı, burada bizzat görüyor ve duyuyordum. Bunlar karma karışık bir ortamda, her kafadan sesler çıkarıp, birbirlerinin sözlerini kesiyorlardı. Bunların üstünde yaşlı bir adamsa, sürekli onlara çıngırağı sallayıp, sessizliğe davet ederek, parlâmentonun şerefini kurtarmaya çabalıyordu.

Olanlara gülmemek mümkün değildi. Aradan bir hafta sonra tekrar geldiğimde bu defaki manzarayı, öncekine göre inanılmayacak derecede değişmiş buldum. Salon tamamen boşalmış, bir kısmı uyumakta, bir kısmı esneyerek birbirlerine anlamsız anlamsız bakmakta, içlerinden biri nutuk çekiyordu. Başkan vekili ise, salonu gözle görünür biçimde can sıkıntısıyla seyretmekteydi.

Bundan sonra ne zaman boş zamanım olsa artık parlâmentoya gidiyordum. Her seferinde, dikkatle manzaraya bakıyor, anlayabildiğim konuşmaları dinliyor ve bu acınacak devletin, milletlerinin temsilcisi olan milletvekillerinin yüzlerini inceliyordum. Bu şekilde, mesele hakkında şahsi kanaatlere sahip oldum.

Bir yıl süren bu sakin inceleme ve gözlemlerimin sonucunda, bu kurumun içeriği hakkında daha önce varmış olduğum yargıların bir kısmı tamamen değişmiş, bir kısmıysa tamamen yok olmuştu. Artık, Avusturya'da parlâmentonun almış olduğu bu rezil duruma isyan duygusu taşımıyor, şimdi parlâmentonun kendisine karşı cephe almış bulunuyordum. O zamana kadar bütün kötülüğün Avusturya parlâmentosunda bir Alman gücünün olmamasından ileri geldiğini sanıyordum. Oysa, bunu bizzat o kurumun şeklinde ve mahiyetinde aramak gerekir. Bunun üzerinde kafamda bir çok sorular oluşmaya başladı.

Demokrasinin, bütün sistemin temeli olan, o “çoğunluk karan” ilkesinin ne olduğuyla ilgilenmeye başladım. Milletvekili sıfatıyla yapmaları gerekli olan adamların, fikir düzeyleri ve ahlâkî yapılarını ciddi biçimde araştırmaktan geri kalmıyordum. Bu şekilde hem kurum olarak parlâmentoyu, hem de onu oluşturan adamları öğrenmiş olacaktım.

Bir kaç yıl içinde, benim için modern zamanların en temiz tipi bütün detaylarıyla açık biçimde ortaya çıkmış bulunuyordu. Bu tip, kendine mahsus iç ve dış özellikleriyle milletvekili (?) tipiydi. Bu tip, o zamanlar zihnimde almış olduğu ilk şeklinden hiç bir şey kaybetmeden bugüne kadar öylece kaldı. Bir defa daha, gerçeğin hayat dersleri, beni pek çok kişiye sevimli görünen, fakat insanlığın çöküşünün işaretleri arasında sayılması gereken sosyal teoriler arasında yolumu kaybetmemi önledi.

Bu günkü Batı Avrupa’da, demokrasi Marksizmi temsil eden Marksizmi, demokrasiden ve demokrasiyi Marksizmden ayrı düşünmek, hayal etmek mümkün değildir. Demokrasi bu dünya vebası için bir fide bahçesidir. Bulaşıcı hastalık bu bahçeden büyüyüp, yayılır. Ve bütün ifadesini o “düşük bebek” halindeki parlâmenterizmde bulur.

Bu meseleyi bana, Viyana yıllarımda inceleme imkânı verdiği için kaderime minnettarım. Çünkü, Almanya’da aynı yıllarda bu konuyu kolaylıkla sona erdirmek pekala mümkündü. Parlamento denen bu kuruluşun bütün gülünçlüğünü, işin başında Berlin’de hissetmiş olsaydım şüphesiz tereddüde düşerek, halkın ve Reich’ın varlığını, imparatorluk kudretinin ve fikrinin güçlendirilmesini savunanların safında yer alacaktım.

Avusturya’da bir yanlıştan, diğer bir yanlışa kolaylıkla düşmekten korkmaya gerek yoktu. Parlâmentoda bir değer yoksa, Habsbourglar da ondan daha değerli değildi. Hatta ondan daha da aşağıdaydılar. Parlamenterizm reddedilmekle mesele halledilmiş olmuyor, öylece ortada kalıyordu.

Bu durumda çözüm ne olabilirdi? Eğer Reichsrat kapatılırsa o durumda iktidar günü tek başına Habsbourg hanedanına geçerdi ki, bu özellikle benim için kabul edilecek bir şey değildi.

Bu özel meseleyi çözmekteki zorluk, beni bu meseleyi derinliğine incelemeye ve öğrenmeye şevketti. Her şeyden önce, beni düşündüren husus hiç kimseye hiç bir sorumluluk verilmeyeceğinin açıklığa kavuşması oldu.

Çünkü, parlâmento bir karar aldığında, bunun sonuçları ne kadar kötü olursa olsun, bundan dolayı hiç kimseye hesap verme zorunluluğu olmadığı gibi, hiç kimsede sorumlu tutulmuyordu. Şimdi soruyorum, felâkete sebep olmuş bir parlâmento, böylesi bir karardan sonra suçlu hükümet istifa ettiğinde veya parlâmento değiştiğinde bu sorumluluk taşıma anlamına mı gelmektedir? Kişilerden meydana gelen bir çoğunluk nasıl sorumlu tutulabilir? Kaynağı ve uygulamaları bir sürü kişinin iradesine ve eğilimlerine bağlı olan bu icra ve hareketlerden dolayı bir hükümet başkanını sorumlu tutmak mümkün müdür?

İşleri yürütüp, idare eden bir kimsenin görevi bir plânı hayal etmek değil, bunun değerini adeta boş bir koyun sürüsüne anlatıp, sonra da onlar lütfederlerse olurlarını almak için dilenmek değil midir?

Devlet adamının ölçüsü ikna etme sanatına ve büyük ilkeleri anlama ve önemli kararlar verme hususunda, diplomasi oyunu oynamak mıdır?

Bir lider belli bir fikri -belirli şartlar altında-berbat bir meclis çoğunluğunu fikrini kabul ettirme başarısı gösteremezse, bu onun yeteneksizliğini mi gösterir. Boş kafalı, beyinsiz yığınların büyük bir devlet adamının fikirleri üzerinde etkili olmaları mümkün müdür?

Bütün dahiyane uygulamalar bu ölümlü dünyada deha tarafından halk kitlelerinin uyuşukluğu ve tembelliğine karşı mücadele etmekten başka bir şey midir?

Bu durumda, tasarılarına bu kalabalık kitlenin ilgi göstermesini mücadeleyle başaramayan bir siyaset adamı ne yapmalıdır? Para mı dağıtmalı veya vatandaşların budalalığı karşısında, hayati gerekliliğine inandığı, görevinden vaz mı geçmelidir?

Şahsiyet sahibi bir devlet adamı böyle bir durumda, nasıl bir çözüm yolu bulmalı? Olaylar bu noktaya geldiği zaman topluma karşı olan görevleriyle, adalet ve namus düşüncesiyle ilgili çelişkileri nasıl halledebilir?

Gerçek liderin kendini sadece o anın şartlarını düşünen bir politikacı seviyesine indiren hükümet yöntemlerine değer vermemesi gerekmez mi?

Bunun tersi olarak, bu zamana politikacı sorumluluğunun yükünü sonuçta hiç bir zaman kendisi değil, elle tutulmaz bir gurup insan taşıyacağı için politika yapmaya kendini mecbur hissetmeyecek midir?

Bizim parlâmento çoğunluğuna dayanan ilkemiz özellikle lider fikrini tahrip etme sonucu çıkarmayacak mıdır?

İnsanlığın gelişmesinin, ne kadar az olursa olsun bir kişinin kafasından değil de çoğunluğun kafasından çıktığına nasıl inanılır?

Çoğunluğun otoritesi yolundaki parlâmenterizm ilkesi tek bir kişinin otoritesi ilkesine baskın çıkar ve liderin yerine sayıyı ve kitleyi koyarsa, doğanın aristokratik ilke yasasına karşı çıkılmış olur. Halbuki bu ilke üzerine bir asalet anlayışı dayatılarak, böylece bizim ilk on binlerimizden hiç birine yer vermiyor.

Bu modern parlâmento egemenliği, kurumunun ne felâketler doğurduğunu, Yahudi basının okuyucuları, eğer kesin bir gelecek çerçevesinde düşünmeyi ve karar vermeyi öğrenmişlerse, bunu çok zor anlayabilirler.

İlk olarak bu kurum yani parlâmento siyasi hayatın bütün sahalarını, inanılmayacak ölçüde bayağı ve basit bir takım olaylar altında boğmak için bir sebep teşkil etmektedir. Mesela, gerçek lider

kendini siyasi faaliyetlerden ne kadar çok geri çekerse, bu siyasi faaliyetin alanı o küçük ve bayağı siyasetçilere açılır, iş burada da kalmaz. Çoğu durumlarda bu sadece siyasî faaliyetler ve çalışmalarla kalmayıp, çoğunluğu yanlarına çekebilmek için çeşitli pis pazarlıklara kadar uzayacaktır.

Zamanımızda mesela, bir deri tüccarı fikir ve seviye bakımından ne kadar yetersiz olursa olsun, kamu hayatına ilişkin uygulamaların kötülüğünü ne kadar idrak ederse etsin, bir Derikles'in düşünce gücüyle hiç bir ortak yanı olmadığı halde, kendisinden büyük deha işi istemeyen, bayağı bir köylü kurnazlığına sahip bir hükümet sistemini o kadar çok takdir eder. Böyle bir ahmak sorumluğun yükünden de korkmasına gerek yoktur. Hareket ve tavırlarının sonuçları onu bağlamaz. Çünkü o şunun farkındadır ki, siyasi saçmalıkların sonuçları ne olursa olsun, kaderin kendisi hakkında belirlediği son ölümdür. Ona göre günün birinde yine aynı derecede seçkin ve yüksek biri o yere gelecektir. Çünkü seçkin devlet adamlarının sayısının her birinin şahsi değerleri düştüğü oranda çoğalması, bu tür çöküşün işaretlerinden biridir. Bu değerlerde parlâmento çoğunluğunun dar düşünceleri oranında sürekli azalır. Gerçekten, akla uygunluğu şuradadır ki bir yandan değerli kafalar o âciz, utanılacak boşboğazların küçük sekreterleri olmaktan imtina ederler; diğer yandan da çoğunluğun yani ahmaklığın temsilcileri yüksek seviyedeki adama kin beslerler. Adi bir millet meclisi daima kendine uygun bir lider tarafından yönetildiğinden dolayı şeref duyar. Bu şekilde herkes zaman zaman kendi kafasının parlaklığını göstermek ve özellikle, madem Pierre lider olabiliyor, neden günün birinde ben de olmayayım demekten zevk alırlar.

Fakat demokrasinin bu güzel yanının derinliğine inilirse, zamanımızda gittikçe yükselen bir rezalet şeklinde ortaya çıktığı görülebilir. Bu sözde müdürlerimizin büyük bir kısmında var olan cehalettir. Bunlar için, biraz önemli kararlar verme makamında kaldıkları zaman, bir çoğunun çatısı altına sığınabilmek onun için büyük şanstır. Bu siyaset yankesicilerinin, bütün kararlarından önce,

çoğunluğun olurunu almak için dilencilik yaptıklarını, bu biçimde kendilerine gerekli “suç ortaklarını sağladıklarını” ve bu tür sorumluluktan ötürü ellerini nasıl ovuşturduklarını görmek gerekir. Dürüst ve namuslu bir adam, bu tür siyaset tarzına karşı düşmanlık ve nefretten başka bir şey duyamaz. İşlediği fiil ve hareketlerinin sorumluluğunu taşımaktan kaçan ve daima kendini bu sorumluluktan uzak tutmaya çalışan kişi, bir sefil ve alçaktan başka bir şey değildir.

Bir milleti böyle yönetenlerin Memleketi kısa zamanda felaketin eşiğine getirmeleri kaçınılmazdır. Bir karar almak için emek harcamaktansa, rezil hakaretlere uğramak onlar için daha iyidir. Bunun tersine eğer bir karar hiç zaaf gösterilmeden icraata geçmeyi gerektiriyorsa hiç kimse şahsını tehlikeye atma gereği duymaz.

Bir husus var ki, bunu asla unutmamak gerekir. Bu, çoğunluk hiç bir zaman bir adamın yerini tutamaz. Çoğunluk daima sadece ahmakları değil, alçakları da temsil eder. Yüz tane boş kafa nasıl ki bir akıllı adama eşit olamazsa, yüz korkak adamdan da hiç bir zaman kahramanca bir karar beklenemez.

Fakat, hükümet başkanı ağır sorumlulukları ne kadar az yerine getirirse, fevkalâde acı derecede yeteneksiz ve kendilerini milletin hizmetine ölümsüzlüğe lâyık enerjiler göstermeye aday hisseden kimselerin sayısı da o kadar artacaktır. Hiç bir şey onları saflara geçmekten alıkoyamaz.

Adeta sıra ile dizilip gelirler. Kendilerinin önlerindeki endişeyle bekleyip, hedefe ulaşmak için muhtaç oldukları saatlerin vaktini bile hesap ederler. Göz dikilen makamlarda boşalacak bir yer ateşli bir şekilde gözlenip durur. Kendi saflarında eksiklik meydana getirebilecek her türlü rezaletten daima uzak durular. Bundan dolayı içlerinden biri kazandığı bir seviyeye dört elle sarılacak olsa bunu ortak bir yardımlaşmanın kutsal anlaşmasından bir tükenme, kopukluk hissi olarak algılarlar. Diğer yüzsüz adam sonunda yerinden düşüp te, sıcak mevkisinden istifa etmedikçe içleri rahat etmez. Bir defa düşen, eski makamını kolay kolay ele geçirecek durumda

değildir artık. Çünkü bu değersiz şahsiyetlerden biri makamından ayrılmak zorunda kalırsa, yapacağı tek şey bekleyenlerin safları arasına kendisini karşılayan seslerin izin verdikleri ölçüde tekrar sokulmaktan ibarettir.

Ne var ki bu tip insanların, devletin en önemli kademelerinde yer almalarıdır. Bunun sonuçları ise daima felâkettir. Çünkü bu parlâmenterizm ahlâk ve adetinin kurbanları sadece ahmak ve kabiliyetsiz kimseler değillerdir. Eğer bir gün kader gerçekten liderliğe lâyık birini o makama getirişe, onun başına geleceklerde bundan farklı olmayacaktır. Hatta böyleleri daha fazla kurban olurlar. Bir lider kendini gösterir göstermez, ona karşı bir set oluşturulur. Üstelik bu kadar yüksek bir sosyeteye girme cüretinde, bulunan güçlü beyin o sosyetenin arasından çıkmamışsa, bu hazmedilecek bir şey değildir. Çünkü bu efendiler orada sadece kendilerinin yer almasını isterler. Bu sebeple sıfırlar arasında bir değer taşıyabilecek bir kafaya karşı ortak bir kin cephesi kurarlar.

Bunun sonucunda, idare kadroları gittikçe daha çok açık biçimde bir zekâ yoksulluğuna düşerler. Bir insan kendisi de bu tür "liderler" gurubuna ait değilse, milletin ve devletin bu yüzdende kadar zarar görecekleri tahmin edilebilir. Bu sebeple diyeceğim o ki, parlâmento Avusturya için gerçek bir mikrop üretme yuvasıdır.

Şüphesiz ki başbakanları tayin eden imparator veya kraldır. Fakat o her seferinde parlâmento idaresinin ifadesini tasdik etmekten başka bir şey yapamaz. Bakanlık makamları için bütün pazarlıklar, iyi cins batı demokrasisine aittir. Prenslerin değeri ne ise sonuçların değeri de o kadardır. Özellikle, her şahsiyetin yerine her zaman kısa bir müddet için bir başka adam bulunmaktaydı. En sonunda bu durum bir yarış halini aldı. Her defasında seçilen siyaset adamının değeri biraz daha düşmeye başladı. Bunların siyasi kabiliyet ve iktidarları daima, o çoğunluğu tekrar yapıştırma ve o küçük siyasi işleri düzenleme hünerlerinden ibarettir. Pratikteki tek yetenekli oldukları saha bunlardır. Bütün bu olaylar ve kişiler için Viyana iyi bir rasathane, devam edilebilecek en iyi okuldur. Bu halk

temsilcilerinin bilgi ve yetenekleriyle çözmek durumunda kaldıkları meselelerin zorluklarını da karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. Bunun için milletvekillerimizin fikir ufuklarının mesafesini yakından tahmin etmek gerekir. Bir defa bu yapıldığında, artık parlak yıldızların kamu hayatının içinde ne gibi hâl ve şartlar altında keşfedilmiş oldukları anlaşılmış olur.

Bu kibar beylerin gerçek ehliyet ve yeteneklerini vatan yolunda nasıl kullandıklarını esaslı biçimde araştırma ve incelemeye değer. Parlâmento hayatlarının görünüşü, insanların ve olguların derine işleyen bir objektiflikle incelemek kaydıyla, bu hayatın samimi bünyesine nüfuz edildikçe bütün bütün üzücü bir hâl aldığı görülecektir. Yandaşlarının bir meseleyi araştırmak veya bir mesele hakkında bir durum belirlemek için tek ve tartışılmaz bir esasmış gibi sürekli olarak kullandıkları "Objektiflik" parlâmento kurumuna uygun düşen tek tarzdır. Onun için, şimdi de bu beylerin, kendilerine ve acı hayatlarına bir göz atalım. Hayret verecek sonuçlara ulaşmış olacağız.

Objektif biçimde baktığımızda, parlâmento ilkesi kadar yanlış bir ilke olamaz.

Halk temsilcileri olan beyefendilerin seçilmelerinin ne şekilde meydana geldiği ve özellikle makamlarını ve mevkilerini nasıl ele geçirdiklerine bakalım. Bunların her birinin başarıları büyük bir milletin istek ve dileklerini ancak gerçekten çok az bir kısmını tatmin etmiş olduğu gayet açıktır. Halk kitlelerinin siyasi zekâsının kendiliğinden genel ve özel siyasi düşüncelere yükselip, bunları uygulamaya yetenekli adamları bulup çıkarmaya yetecek derecede gelişmemiş olduğu göz önüne alınırsa, bu milletvekillerinin seviyesini de anlamaya yeterli olur sanırım.

Bizim daima kamuoyu dediğimiz olgu, kişilerin şahsi tecrübelerine ve bilgilerine doğal olarak çok az bir kısmına dayanır. Kamuoyunun, önemli bir bölümü, dıştan yönlendirilip, tahrik edilmiştir. Bunu "olay" denilen şey çoğu zaman oldukça dikkate değer bir ikna kuvveti ile yapay olarak oluşturur.

Nasıl ki her kişinin dini inançtan eğitimin ürünüyse ve bunlar insanın kalbinde yatan bir durumdaki dinî temayüllerden ibaretse, kamuoyu da ruhun ve düşüncenin çoğu zaman inatçı ve derin bir biçimde hazırlanmasının sonucudur.

Propaganda sözüyle gayet başarılı bir şekilde ifade edilen bu siyası eğitimde en güçlü pay basına düşmektedir. Basın, birinci derecede, haber işini yerine getirerek, tembeller için bir tür okul haline gelir. Sadece bu eğitim devletin elinde değil, tamamen art niyetli bir takım karanlık güçlerin elindedir. Gençlik yıllarımda Viyana'dayken, halkı eğitmeye yönelik bu gücün sahiplerini tanıma fırsatım olmuştu. Beni ilk hayret ve dehşete düşüren, toplumun en kutsal değerlerine ve eğilimlerine tamamen ters düşse bile, basının belli bir fikri empoze etme başarısının çok kısa bir zamanda gerçekleştirilmesiydi. Basın, bir kaç gün içinde, oldukça önemsiz hatta komik bir olayı kısa bir sürede çok önemli bir devlet meselesi haline getirerek, aslında en önemli bir meseleyi kamuoyunun dikkatinden kaçırıp, unutturma gücüne sahip oluşuydu.

Kısa bir sürede, bir takım isimler sihirli bir şekilde ortaya çıkıyor ve büyük reklâmlarla, bunlara daha duyulmamış ümitler bağlanmaya ve gerçekte hayatı boyunca hayal bile edemediği kadar büyük bir şöhrete kavuşabiliyordu. Daha bir ay önce adını kimsenin bilmediği kişiler, her tarafa yayılıp diğer tarafta devlet ve millet hayatını çok yakından ilgilendiren en hayati meseleler canlı canlı gömülüp, kamu hafızasında unutturuluyordu. Hatta bazen bu isimler öyle çirkinlikler münasebetiyle tanıtılıyordu ki, daha çok belli bir rezaletin veya ihanetin hatırasına saygı duyuyorlarmış gibi görünüyorlardı. Namuslu bir adamın temiz elbiseleri üzerinde, sanki sihirli bir sopa dokunuşu ile, en çirkin iftiraları aniden yüzlerce kovayla boşaltmaktan ibaret olan bu iğrençliğin ne olduğunu bilmek için özellikle Yahudilerin yakından incelenmesiyle mümkün olabilirdi.

Böyle bir tanıma sonunda ancak gazetelerin o tehlikeli eşkıyalarına gerekli olan değer verilebilir.

Bu fikir ve düşünce çetesinin, tespit etmiş oldukları hedeflere ulaşmak için yapmayacakları şey yoktur. Bunlar ev, aile ilişkilerini gündeme getirecek kadar ileri giderler. İçlerinde sansasyon yaratmaya yönelik ihtirası olanlara, kurban seçtikleri talihsiz kişiye son öldürücü darbeyi vurma imkânı sağlayacak bir olay buluncaya kadar domuzlar gibi her tarafı eşelerler. Eğer kurbanlarına ait resim ve şahsî bir açık bulamazlarsa seçecekleri tek yol vardır, basit bir yoldan iftira atmak. Ardarda tekziplere rağmen, bu iftiralardan iz kalmasının yanında, yüz ağızdan birden çıkan iftiralar diğer suç ortağı gazetelerde de yazılmış olduğundan, kurbanın bütün tekzip ve isyanlarının hiç bir şey ifade etmeyeceğini zaten bilmektedirler.

Bu rezil herifler, herkesin tasvip edeceği veya herkes tarafından anlaşılabilecek sebeplerden birini ele alıp bundan dolayı saldırmazlar.

Bu serserilerden biri vatandaşlarına bu kadar kaypak bir şekilde saldırmaya kalktığında, çevresini adeta boya bulutu ile boyayan ahtapot gibi pislik ve iftira dolu kelimelere sığınırlar. Bunu yaparken elbette sureti haktan görünmeye çalışacaktır. Bir gazetecinin sorumlu olduğu kamu vicdanından ve görevinin ne olduğuna dair açıklamalarla açık açık yalan söyler. Bu belânın daha büyük bir şiddetle kendini gösterdiği miting ve kurultaylarda daha da ileri giden bu reziller; aralarda “gazetecilik şeref ve haysiyetinden” uzun uzun bahsederek, bulunduğu topluluğun tasdikini alırlar

İşte seçkinleri veya “kamuoyu”nu oluşturan gerçek çete bunlardır. Bu çetenin yaratmış olduğu kamuoyundan, dalgaların köpüğü içinden Venüsün doğmadığı gibi, parlâmento üyeleri doğacaktır.

Parlâmento kurumunun işleyişini detaylı olarak anlatmak ve ne kadar hayali olduğunu göstermek için ciltler dolusu kitap yazmak gerekir. Fakat, bu kurumun genel durumunu bir yana bırakıp, sadece faaliyetinin sonuçlarına bakılacak olursa -en Ortodoks ruh ile düşünülse bile- onun hedefleri ve gayelerinin hiç bir anlam ifade etmediği görülüp anlaşılabilir.

Demokratik pârlamenterizm gerçek Alman demokrasisi ile kıyaslanınca, insanın bu yol üzerinde tehlikeli bir şekilde ve çılgınca kendini kaybetmiş olduğu daha çabuk ve daha kolay anlaşılabilir.

Parlâmenterizmin en göze çarpan özelliği şudur: Bir takım erkek -şimdilerde kadınlarda girmeye başladılar- seçiliyor. Diyelim ki beş yüz kişi. Bundan sonra her konuda, en son kararı vermek görevi bunların vicdanlarına ve inisiyatiflerine bırakılıyor. Bundan dolayı, uygulamada, yegâne hükümet onlar demektir. Bir kabine kurulup, devlet işlerini bu kabine yerine getiriyor. Fakat bu sadece görünüşten ibarettir. Gerçekte, bu sözde hükümet önce bütün meclisin rızasını ve iznini almadan bir adım bile atmaktan acizdir. Parlâmenterizmin rezilliği de zaten bu noktada başlıyor. Herhangi bir kararda yalvararak meclisin iznini alan hükümet, bundan sonraki uygulamalarında aynı zamanda kendini sorumluluğun dışında tutar. Çünkü, son karar daima parlamentonun olup, hükümetin değildir. Bu haliyle hükümet çoğunluğun iradelerinin icra memurundan başka bir şey değildir. Siyasi yeteneği hususunda adil bir hüküm vermek için ya çoğunluğun fikrine uymak veyahut çoğunluğa kendi fikrini kabul ettirmek için kullandığı demagojik becerisine bakmak gerekir. Kabul edilmelidir ki bu durumda, hükümet bir dilenci seviyesine düşerek, zaman zaman çoğunluğun iznini almaktan veya doğru yön tayin edecek bir çoğunluk oluşturmaktan başka bir iş yapamayacaktır. Eğer bunu başarırsa, hükümet olma kendi imkân dairesi içine girecek, başaramazsa çekip gitmekten başka yolu kalmayacaktır. Ne yazık ki, hükümetin görüşlerinin isabetli olması bunda hiç bir rol oynamayacaktır.

İşte bütün sorumluluk kavramı bu şekilde uygulamada yok edilmiştir. Bu durumun sonuçları pek basit biçimde ortada görülmektedir. Nitekim, çeşitli mesleklerden meydana gelen bu beş yüz halk temsilcisi apayrı fikirlerle, çoğu zaman aciz bir topluluk meydana getirirler. Ancak sanmayınız ki bu milletin en seçkin ve aynı zamanda en akıllı ve zeki kimseleri bunlardır. Diğer taraftan, akıl ve zekâları belli bir seviyenin üzerine çıkmamış yüzlerce seçmenin

oylarıyla seçilmiş olmaları da işin bir başka cephesidir. Bu sebeple, dehanın çoğunluk usulünün ürünü olabileceği yolunda ki fikre ne kadar karşı çıkılsa azdır. Her şeyden önce bir millet ancak kutsal zamanlarda gerçek bir devlet adamını çıkarır, yüzlerce değil. Bir başka husus, kitleler her türlü seçkin dehalara tuhaf bir içgüdüyle düşmandırlar. Böylesi bir durumda seçim yoluyla büyük bir adamı keşfetmek, iğnenin deliğinden bir devenin geçmesinden daha zordur. Dünya dünya olalı, icraata geçirilen şeylerin hepsi şahsi hareketle elde edilmiştir. Oysa, değerleri çok düşük derecede beş yüz kişi milletin en önemli meseleleri hakkında karar verebiliyor ve öyle hükümetler kuruluyor ki bunlar her özel meseleyi çizmeden önce bu kutsal meclisle birlik kurmak zorunda kalıyorlar. Demek ki koskoca bir ülkenin politikası bu beş yüz kişi tarafından yapılıyor.

Hükümet temsilcilerinin dehalarının ne olduğunu söylemeye gerek yoktur, çünkü, çözülmesi gereken meseleleri ve en basit çözüm yollarını nasıl girift hale getirdikleri göz önüne alınırsa daha iyi anlaşılır. Bu durum aynı zamanda bize en küçük meselelerde bile çaresiz kalan hükümetin acizliğini de göstermektedir. İşte böyle bir hükümetle, önemli ekonomik meseleler öyle bir komisyon tarafından araştırılıp sonuca bağlanacaktır ki, bunların içinde gerçekten ekonomiyi anlayanların sayısı onda biri bulmadığı halde, bu konuda son kararı hiç bir bilgisi olmayan ilgisiz kimseler verecektir.

Bu durum pekala diğer konularda da, bundan farklı değildir. Araştırılıp, çözümlenecek konular kamu hayatının bütün alanlarını kapsadığı halde meclisin tavrı değişmediğinden daima beceriksiz ve cahillerden oluşmuş bir çoğunluk her zaman belirleyici olacaktır. Oysa bu kadar değişik meselelerin söz konusu olması, onları inceleyip, çözümleyecek millet vekillerinin sürekli olarak hazırlıklı olmasını gerektirir. Çünkü aynı adamların, mesela ticari ilişkilerle, genel politikaya ait meseleleri aynı anda araştırıp, çözüm üretmeleri mümkün değildir. Böyle bir şeyin olabilmesi ancak bir kaç yüzyılda ortaya çıkabilecek dehalara özgü bir olaydır. Oysa bunlar çoğu zaman yedek bile olamayıp, en iyi cinsten kibirli, büyüklük taslayan sınırlı merak sahibi fikir cambazı kimselerdir.

İşte, sözde bu milletvekili efendilerin en büyük düşünürler tarafından bile uzun uzun düşünüp, çözüm yolu bulabildikleri meseleler hakkında bile, ucuz yoldan fikir üretip gevezelik yapmaları buradan ileri gelmektedir. Onların bu derece kolaylıkla fikir üretmeleri, sanki bir masa da, bir milletin kaderi değil de bir taraf veya idiot partisi üzerinde konuşulmaya benzemektedir.

Böyle bir parlâmentonun bütün milletvekilerinin sorumluluklarını bu denli hafife alıp, kolaylıkla kabul etmesi aklın alacağı şey değildir.

Hayır.... Hayır.... Kesinlikle hayır. Tam tersine bu konu bazı milletvekillerinin anlamadığı konular hakkında bir tavır takınmaya mecbur bırakmak suretiyle yavaş yavaş onların karakterlerinin zayıflamasına sebep olur. Çünkü hiç birisi kalkıp ta; "...Beyler, sanıyorum ki hiç birimiz bu konu hakkında hiç bir şey bilmiyoruz" demek cesaretine sahip değildir. Gerçi bu cesaret olsa bile hiç bir şey değişmeyecektir. Çünkü, bu doğru tavır hiç kimse tarafından anlaşılmayacağı gibi, bu doğrucu hayvanın mesleği rezil etmesine engel olmak çaresini bulmakta gecikmeyeceklerdir. İnsanları tanıyanlar bilirler ki, bu kadar itibarlı ve ünlü bir sosyetede herkes mevcudun en hayvanı olmaya eğilimli olmadığı gibi, bu çevrelerde mertlik hayvanlıkla eşdeğerdedir.

Bu şekilde, hemen hemen namuslu olarak işe başlayan bir milletvekili zaman içinde zorunlu olarak yalan ve aldatma yoluna sapacaktır. Bu çarka, bir kişinin kendini kaptırmamış olması genelde hiç bir şeyi değiştirmediği kanaati, diğer milletvekillerine de olabilecek olan namus ve dürüstlük anlayışını da yok edecektir. Sonunda her biri var olanların içinde en önemsizi olmadığına, tam tersine kendinden daha yeteneksizler olduğuna, kendisinin bu işlerde bulunmasıyla felâketleri önlediğine inanacaktır.

Şüphesiz bu sözlerime itiraz edenler olacak ve diyecektirler ki, "tek başına bir milletvekili, bütün meseleleri bilen ve bunları uygulamaya yetkili olmasa bile, o milletvekili kendi siyasi fikrine önderlik eden partisiyle birlikte oy verecektir." Veya, partisinin

komisyonları vardır ve bu komisyonlarda yer alan uzmanlar diğerlerini her konuda aydınlatabilirler.'' Böylesi bir fikir ilk başta uygun görülürse de, burada bir başka mesele ortaya çıkmaktadır o da, madem en önemli meseleler hakkında bilgi ve beceriye bir kaç kişi sahip, o halde neden beş yüz kişi bu adamların fikirlerini yağmalasınlar?

Evet, işte meselenin esas noktası burasıdır. Bizim şimdiki demokratik parlâmenterizmimiz akıllı ve becerikli kimselerden oluşan bir meclis meydana getirmeyi kesinlikle düşünmediği gibi, özellikle de fikir yönünden zayıf olanları tercih eder. Çünkü, bu sürüyü belli bir hedefe doğru yönlendirmeleri o kadar kolay olacaktır. Kelimenin kötü mânâsıyla, ''bir parti politikası'' ancak bu şekilde yapılabilir. Fakat ipleri elinde tutan kimsenin sorumluluğunu yerine getirme mecburiyeti hissetmeden kendisini güvende hissetmesinin tek yolu budur. Bu şekilde, ülke için her kötü karar, herkesçe bilinen bir namussuz kişinin hesabına yazılmadığı gibi, bütün kötülükler bir partinin sırtına yüklenerek işin içinden çıkılır.

Pek tabii olarak uygulamada her türlü sorumluluk ortadan kalkmış olacaktır. Çünkü, sorumluluk belli bir şahsa yüklenirse de gevezelerden oluşan bir parlâmentocular gurubuna atfedilemez. Bundan dolayı, parlâmenterizm ancak her şeyden önce, açıkça hareket etmekten korkan sinsi ruhların hoşuna gider. Sorumluluk duygusuna sahip, dürüst ve temiz her adam bundan daima nefret edecektir.

Bu nedenle, demokrasinin bu şekli daima gizli projeler hazırladığı yönüyle, şimdi ve sürekli olarak, ışıktan korkmak için sebepleri olan o ırkın en sevgili aracı durumundadır. Bu denli pis ve kendisi kadar hilekâr bir kuruma ancak Yahudi olan biri değer kazandırabilir.

Bu anlayış ve görüşün karşısında gerçek Alman demokrasisi fikri yer almaktadır. Onun hür bir şekilde seçilmiş lideri bütün hareketlerinin ve jestlerinin tam olarak bütün sorumluluklarım üzerine almak zorundadır. Böyle bir demokrasi çeşidi meselelerin bir

çoğunluk kararıyla halledilmesini kabul etmez. Kararı tek bir kişi verir. Bu durum onun vermiş olduğu kararlardan hayatıyla sorumlu olması demektir. Böyle bir durumda itiraz olarak, bu kadar tehlikeli bir görevi yerine getirecek adamın zor bulunacağı söylenirse de onlara verilecek cevap şu olacaktır; "Tanrıya şükürler olsun, bir Alman demokrasisinin doğru mânâsı işte budur. Bu demokrasi rastgele iğrenç bir makam düşkünü, bir ahlâk kaçkınının bir takım dolambaçlı yollarla vatandaşlarını idare mevkisine çıkmasını kabul etmez. Yerine getirilmesi gereken sorumluluk duygusu ehliyetsizleri ve zayıfları bertaraf eder.

Bundan böyle, bir kişi iktidar makamına yanaşmaya teşebbüs edecek olursa, onun maskesini yüzünden almak ve hiç hatır gözetmeden yüzüne karşı haykırarak; "Geri çekil, alçak serseri, çek ayağını oradan, basamakları kirletiyorsun. Çünkü tarihin Pantheonu'na sadece kahramanlar girer, entrikacı namussuzlar değil" demek mümkündür.

Bu fikre Viyana parlâmentosuna iki yıl devam ettikten sonra vardım. Ondan sonra da bir daha oraya ayak basmadım.

Parlâmento rejimi yaşlı Habsbourg devletinin zayıflamasının esaslı sebeplerinden biri olarak, son yıllarda gözle görülür bir hâl aldı.

Parlâmenterizm rejimin tabiatı gereği Alman unsurunun üstünlüğüne gölge düşürüyordu. Reichsrat'da bu durum daima Almanlar'ın zararına ve bu sebeple, sonunda imparatorluk zararına işliyordu. Çünkü en aptal olanlar bile 1900 tarihlerine doğru görebiliyordu ki monarşinin sağlam gücü, artık vilayetlerin ayrılık eğilimlerini hükümsüz bırakmaya yeterli gelmiyordu.

Devletin sürekliliğini korumak için kullandığı araçlar adileşiyor ve onu kamu oyunun küçümsemesine sebep oluyordu. Sadece Macaristan'da değil, muhtelif Slav eyaletlerinde de ortak monarşi o kadar az benimseniyordu ki onun zaafından dolayı hiç bir utanç duyulmuyordu. Hatta bu çöküş belirtilerinden dolayı sevinilerek, mo-

narşinin ayakta kalmasından çok ölümünden bir takım şeyler ümit ediliyordu.

Parlâmentoda en küçük bir şantaja boyun eğerek utanç verici tavizlerle tam yıkılışın önüne geçiliyor, bunun da zararını tabii olarak Almanlar çekiyorlardı. Ülkede, çeşitli milliyetler arasında imkân sınırları içinde bir dizi manevralara girişilerek bu çöküş geciktirilmeye çalışılıyordu. Fakat, çoğunluk itibariyle, gelişmeler Almanlar aleyhineydi. Özellikle Veliahtlık konumu Arşidük Ferdinand'a mutlak bir nüfus ve etkili uygulama imkânı verdikten sonra, yukarıdan aşağıya kadar her yerde takip edilen Çek taraftarlığı politikası enine boyuna düşürülmeye ve yeni programlar yapılmasına ilişkin bir durum aldı. Çifte monarşinin gelecekteki hükümdarı Almanlıktan çıkarma hareketini her türlü araç ile teşvik etmeye çalışıyorlardı. Bu yolda olmak üzere ya doğrudan doğruya buna katıldı veya savunmayı tercih etti. Devlet memurlarının seçimi gibi dolaylı bir çareyle, sırf Alman olan yerler, yavaş yavaş, fakat gerçek biçimde, o tehlikeli bölgeye doğru atıldılar. Bu hareket hatta aşağı Avusturya'da bile gittikçe seri bir biçimde ilerlemekteydi. Viyana bir çok Çek tarafından kendilerinin en büyük şehri gibi değerlendirilmeye başlanmıştı.

Ailesi Çekçe konuşan Arşidük'ün karısı, eski Çek kontesi, prens ile morgamatik bir evlilik yapmıştı. Cermen düşmanlığı geleneği içinde yaşayan bir çevrede yetişmişti Habsbourg'ların bu yeni temsilcisinin hakim fikri orta Avrupa'da, sırf Katolik Prensipleri üzerine kurulu bir Ortodoks Rusya'ya karşı dayanak görevi üstlenecek bir Sılav devletinin yavaş yavaş yaratılmasına yönelikti. Din, Habsbourg'larda çoğu kere görüldüğü gibi, yeniden sırf siyasi bir araç gibi fikirlerinde, istismar edilmekteydi. Sonuçları pek çok yönden fevkalâde hazin oldu. Ne Habsbourg hanedanı, ne Katolik kilisesi bekledikleri başarıyı elde edemediler.

Habsbourglar tahtlarını kaybettiler. Roma büyük bir devletten oldu. Çünkü, imparatorluk dini düşünceleri siyasî emellere alet etmekle öyle bir ruh uyandırdı ki böyle bir şeyin varlığına hiç ihtimâl

vermemiş olduğu kesin görünüyordu. Yaşlı monarşinin içinde her çareye baş vurarak Cermenliğin kökünü kazımak girişimi Avusturya'da PanCermenizm hareketinin gelişmesine zemin hazırladı.

1880-1890 tarihlerine doğru Yahudi kaynaklı Manchester liberalizmi de Avusturya'da tepe noktasına ulaşmış, hatta belki de bunu aşmış bulunuyordu. Fakat bu eğilime karşı ters tepki her zaman olduğu gibi yaşlı Avusturya'da meydana geldi ve bu tepki sosyal olmaktan ziyade millî bir noktadan hareket etti. Tabii olarak bu durum Almanları kendilerini savunmaya zorladı. Bunun yanında ekonomik duruma ilişkin meseleler ancak ikinci dereceden olmak üzere ağır ağır gelişerek etki göstermeye başladılar.

İşte bu şekilde o genel siyasi kargaşalık içinden iki partinin çıkışı gerçekleşti. Bunlardan biri millî, diğeriyse sosyal meseleleri kendine şiar edinmiş partilerdi. Her ikisi de gelecek için oldukça tecrübe ve ilgiye değerdiler. 1866 savaşının ezici sonucundan sonra, Habsbourg hanedanı savaş meydanında intikam alma derdine düşmüştü. Sadece Meksika Kralı Maximilien'in korkunç sonu ki kendisinin bu talihsiz macerası her şeyden önce Napolyon'a atfedilerek, Fransızlar tarafından terkedilmesi genel bir infial yaratmıştı. Fransa ile yakınlaşmaya engel oldu. Bundan böyle Habsbourglar pusuda beklemekteydiler. 1870-1871 savaşı emsali görülmemiş bir zafer şeklinde tecelli etmeseydi Viyana Sarayı muhtemelen, her şeye rağmen, Sadova'nın kanlı bir intikamını almaya teşebbüs edecekti. Fakat savaş meydanlarının o harikalı ve zor inanılır fakat doğru kahramanlık haberleri yayılınca, hükümdarların en "akıllısı" zamanın uygun olmadığını anlayarak, kötü talihine karşı, mümkün olduğu kadar güler yüz gösterdi.

Ne var ki bu iki yılın kahramanlık mücadelesi çok daha kudretli bir mucize ortaya koymuştu ki o da; Habsbourglarda, yönlerinin değişikliğinin hiç bir zaman içten gelme bir hamleye dönüşememesiydi. Bunu ancak durum ve şartların kuvveti emrediyordu. Fakat eski Doğu sınırındaki Alman halkı Reich'ın zafer sarhoşluğunun sürüklediğini hissederek soyunun hayallerinin muhteşem bir gerçeğe dönüşmesini derin bir heyecan ile seyrediyordu.

Çünkü, unutulmamalı ki, gerçekten bir Almanlık eğilimi besleyen Avusturyalı, o andan itibaren, takdir ediliyordu ki Konigratz bile, eski federasyonun çürümüş yıkıntısı üzerinde imparatorluğu yeniden kurmayı düşünüyordu. Özellikle kendi tecrübesiyle esaslı olarak öğrenmişti ki Habsbourg hanedanı tarihi vazifesini yerine getirip bitirmişti; yeni imparatorluk ancak kahramanca ilkelerle donanmış Reich tacını, kendine lâyık bir başa giydirecek bir kişiyi imparator ilân edebilirdi.

Fakat büyük savaştan sonra, Habsbourg hanedanı çifte monarşinin tehlikeli Alman unsurlarını amansızca imha etme yolunu tuttu. Çünkü Slavlaştırma politikasının sonucu böyle olmasını gerektiriyordu. Yıkılmaya mahkûm bulunan bu kavmin direnişi öyle bir tarzda tepki gösterdi ki son zamanların Alman tarihi daha önce böyle bir olaya şahit olmamıştı.

Bu sebeple ilk olarak, millî vatansever eğilimlere sahip insanlar birer asi kesildiler. Tabii ki bunlar millet ve devlete karşı asi değil, tam tersine kanaatlerince kendi milliyetlerini yitirmek sonucuna onları sürükleyen hükümet tarzına karşı isyan ediyorlardı.

Modern zamanların. Alman tarihinde ilk defa olarak, mahalli ve hanedana yönelik vatanseverlik, vatana ve halka karşı millî aşktan ayrıldı.

1890-1900 tarihlerinde Alman Avusturya'da Pan-Cermenist hareketin gücünü meydana getiren olgu, devletin otoritesinin ancak millî çıkarlara kendini uydurursa veya, o çıkarlara zarar vermezse halkın himayesine sığınabileceğini açık biçimde göstermiş olmasıdır.

Avusturya örneğinde görüldüğü üzere baskıcı bir rejim için sözde yasal hareket, maskesine bürünmenin pek kolay olduğunu açık bir biçimde ispat eder.

Yasal kuvvet, o zaman Alman dışı çoğunlukla, parlâmentonun Cermen düşmanı temeline ve yine Almanlara düşman olan hanedana dayanmaktaydı. Devletin bütün güç ve kudreti bu iki sebepte

tanımlanmış oluyordu. Bu sebeplere dayanarak Avusturya'nın Alman naillerinin geleceğini değiştirmeye kalkması anlamsız olurdu. Fakat, bizim "yasal yol" diye tutturanlara göre bunun anlamı her çeşit direnmekten vazgeçmek anlamını taşıyordu. Çünkü böyle bir karşı koyma yasal yollarla idare edilecek durumda değildi. Bu ise çok kısa bir zamanda monarşinin elinde Alman kavminin mahvolmasına sebep hazırlayacaktı. Gerçekten de Avusturya Almanları ancak devletin yıkılması sayesinde bu sonuçtan korunabilmişler dir.

Dünyaya at gözlüğüyle bakan teorisyenler hiç şüphesiz ki milletleri için değil, teorileri için canlarını severek verebilirler. Buna dayanarak, insanlar kendilerine kanun yaptıktan sonra, bu kanunlar için yaşadıkları sanısına kapılırlar.

Avusturya'da eski Pan-Cermenist hareketin vasıfları bütün bu anlamsızlığı kökünden söküp atması ve bütün ekole bağlı teorisyenleri ve devleti bir put sananları hayret içinde bırakmasıdır.

Habsbourg'lar bütün araçlara başvurarak Almanlar'ın etrafını çevirmeye çalıştıkları zaman, bu parti, hiç bir şey gözetme gereği duymadan, o kutsal hanedana hücum etmeyi uygun gördü. Bu bozuk ahlâklı devletin içine ilk sondayı vurarak, yüzbinlerce insanın gözünün açılmasını sağladı. Vatan uğrunda sevgi kavramını bu talihsiz hanedanın elinden kurtarmak onun üstün vasıflarından biri olmuştur.

İlk başta yandaşlarının sayısı oldukça şaşırtıcı oldu. Gerçek bir avantaj oluşturma tehlikesini beraberinde taşıyordu. Ne var ki bu başarı devam edemedi. Ben Viyana'ya vardığım zaman Hristiyan-Sosyal parti çoktan beri bu harekete dönüşmüş ve iktidar bile olmuştu. O artık kesinlikle önemsiz bir seviyeye düşmüş bulunuyordu.

Pan-Cermenist hareketin bütün bu gelişme ve çöküş devresi ve Hristiyan-Sosyal partisinin inanılmaz yükselişi benim için fevkalâde önemli, klâsik bir inceleme konusu oldu. Viyana'ya varışımda

sempatimin derecesi tam anlamıyla Pan-Cermenist eğilim taşımaktaydı.

Parlâmentonun ortasında "-yaşasın Hokenzollerin!" diye slogan atmak cesareti gösterildiğinden dolayı derin bir heyecana kapılarak, sevinmiştim. Kendilerini Alman imparatorluğunun geçici olarak ayrılmış bir parçası gibi kabul ettiklerini ve her sebeple bunu dile getirdiklerini görmek içimde sevinçli bir kararlılık duygusu yaratıyordu. Cermenliğin söz konusu olduğu bütün meselelerde doğru ve fedakârlık kabul etmez bir yol izlemek bana milletimizin kurtuluşu için tek çıkar çare olarak görülüyordu. Fakat bu hareketin o kadar parlak bir başlangıçtan sonra niçin gücünü kaybettiğini anlamakta zorluk çekiyordum. Hristiyan-Sosyal partisinin aynı zaman içinde olağanüstü bir güce nasıl olup ta erişebildiğini anlamaktan acizdim. Bu parti o sırada şeref ve başarının zirvesinde bulunuyordu. İki hareketi birbiriyle kıyasladığım zaman, kader hazin durumumun da yardımıyla bu meselenin çözümü konusunda en iyi çareyi bana öğretmiş oldu.

Bu konudaki analizime, bu iki partinin liderleri ve kurucuları olan iki adamdan başlıyorum: George Von Schoenerer ile Dr. Kari Lueger birer şahsiyet olmaları sebebiyle, bunların ikisi de parlâmento gurubunun kadro ve seviyesinin çok üstüne yükselirler. Bütün hayatları genel siyasi ahlâksızlık batağının ortasında temiz kalmıştır. Benim şahsi sempatim, başlangıçta, Pan-Cerme-nist Schoenerer yönündeydi. Fakat yukarı da ifade ettiğim gibi bunlar, yavaş yavaş Hristiyan-Sosyal şefe doğru yöneldiler. Bunların kabiliyetlerini karşılaştırınca, ortaya çıkan Schoenerer ilke meselesinde daha iyi ve daha derin bir yetenek sahibi görünüyordu. Avusturya devletinin yıkılacağım herkesten önce açık biçimde tahmin etti. Eğer Reich'de Habsbourg'ların monarşisi hakkındaki ikazlarına kulak verilmiş olsaydı Almanya'nın bütün dünyaya karşı savaş ilân etmesi gibi bir felaket hiç bir zaman meydana gelmezdi.

Fakat Schoenerer meselelerin ruhuna derinliğine nüfus ediyorsa da, insanlar hakkında yanılıyordu. Diğer tarafta ise Dr. Lueger'in gücü burada meydana çıkıyordu.

Dr. Lueger, nadir bulunan bir insan sarrafıydı. Özellikle insanları olduklarından daha iyi görmekten çekinmiyordu. Onun için, hayatın gerçek yanlarını çok iyi hesap edebiliyordu. Oysa Schoenerer'in bu yönde hemen hiç kabiliyeti yoktu. Pan-Cermenistin bütün düşündükleri teorik olarak doğruydu ama, onda fikirlerini halka aktarma ve telkin yeteneği yoktu. Fikirlerine, kabiliyeti daima sınırlı kalan halk kitlelerinin anlayabileceği bir şekil veremediği gibi, peygamberce ileri ve berrak görüşlerini hiç bir zaman uygulamaya geçirmesi mümkün değildi.

İnsanları gerçek olarak tanımaktan aciz olması onun gerek halk kitlelerinin toplu biçimde hareketlerinin kuvveti, gerekse çağa uygun kurumların değeri hakkında hüküm hatalarına düşmesine sebep oluyordu. Hiç kuşkusuz Schoenerer sonuçta genel kanaatlere değer vermenin gerektiğini kabul etmiş, fakat bu tür yan yeni kanaatleri ancak büyük halk kitlelerinin savunabileceklerini anlayamamıştır.

Sözde "burjuva" denen sınıfların mücadele yeteneklerinin ekonomik çıkarları sebebiyle son derece sınırlı olduğunu, çünkü bu sınıfa ait kişilerden her birinin daha çoğunu kaybetmekten korkarak mesafeli bir tutum aldıklarını maalesef çok geç anladı.

Bundan böyle, genel olarak, bir kararın baskın çıkabilmesi ancak onun büyük halk kitlesinin de gerekli olan mücadeleye hazır bulunduğunu açıklaması ile mümkündür.

Halkın alt tabakalarının önemini kavrayamaması, onu sosyal meseleler hakkında tamamen yetersiz kararlar verme noktasına getirdi. Fakat Dr. Lueger bu noktada Schoenerer'in tam tersi olarak hareket etti.

İnsanlar hakkındaki derin bilgi ve tecrübesi ona çeşitli güçler hakkında doğru kararlar verme imkânını kazandırdı. Onu mevcut kurumların değerini küçümsemek hatasından da kurtardı. Bu kurumları hedeflerine ulaşmak için birer araç olarak kullanma yeteneği de muhtemelen buradan ileri gelmiş olmalı.

O, büyük burjuvazinin siyasi mücadele yeteneğinin çağımızda çok da önemli olmadığını ve bunun yeni bir hareketin başarıya ulaşmasına yeterli gelmeyeceğini gayet iyi anlamış bulunuyordu. Bundan dolayı siyasi faaliyetinin büyük bölümünü hayatları tehlikede olan sınıfları kazanmaya ayırdı. Bu onları felç etmek bir yana, özellikle onları adeta gizliyordu. Eski kuvvet kaynaklarından kendi hareketi için en yüksek derecede faydalanmak amacıyla, var olan bu yerleşik kurumların taraftarlığını kazanmak yolunda her türlü aracı kullanmaya çalışıyordu.

İşte bu şekilde, ilk defa yeni partinin temeli olarak, hayatları tehlikede olan sınıflara hitap ederek, en büyük fedakârlığa hazır, mücadele için isyan dolu, sağlam bir taraftar kitlesi kazanmış oldu. Katolik kilisesine karşı son derece kurnaz stratejisi sayesinde kısa bir süre içinde ona genç kurban sınıfını da kazandırdı. Bu durum öyle bir noktaya ulaştı ki, eski Klerikal parti mücadele meydanını terk etmek zorunda kalarak daha geniş bir karar almak üzere eski mevzilerini yeniden kazanmak için yeni parti ile birleşmeyi uygun gördü.

Fakat bütün bu ifadeler, bu adamın kişiliğini tamamıyla tasvir ediyor anlamına geliyordu. Onun usta bir stratejist yeteneği dahi reformistçiliğiyle birleşiyordu. Elbette bunlarda var olan imkânların doğru kullanılması ve şahsi yeteneklerinin idraki ile sınırlı bulunuyordu.

Büyük bir değer sahibi olan büyük adamın kabul ettiği yeni hedef son derece icraata dönüktü. O Viyana’yı fethetmek istiyordu Viyana monarşinin kalbiydi. Bu çürümüş imparatorluğun usta ve yaşlı bedenindeki son hayat çırpıntıları bu şehirden çıkıyordu. Kalp daha sağlam bir duruma gelirse, bedenin diğer uzuvları tekrar canlanırdı. Bu fikir ilke olarak doğruydu, fakat ancak sınırlı bir zaman içinde geçerli olabileceğini kabul etmek gerekirdi.

İşte bu adamın zaafı buradaydı. Viyana Belediye başkanı sıfatı ile yaptığı iş kelimenin tam mânâsıyla ölümsüzdü. Ne varla” monarşiyi kurtarmak için vakit artık çok geçti. Karşısındaki Schoenerer bunu çok iyi görmüştü.

Dr. Lueger girişimlerinin pratik yanlarında fevkalâde başarılı olmuş, fakat bunlardan beklediği sonuçlar fiiliyata çıkmamıştı.

Schoenerer hedeflerine ulaşamadı. Diğer taraftan korktuğu şeylerde müthiş bir şekilde meydana geldi. Sonuçta bu iki kişi son hedeflerine ulaşamadılar. Dr. Lueger Avusturya'yı kurtaramadığı gibi, Schoener'de Alman milletini felâkete uğramaktan alıkoyamadı.

Çağımız için bu iki partinin başarısızlığının sebeplerini incelemek oldukça faydalıdır. Bu özellik benim ve arkadaşlarım için faydalı olacaktır. Çünkü şimdiki durum ve şartlar pek çok bakımdan farklı değil, aynıdır. Zamanında bu hareketlerden birini yıkılmaya götüren ve diğerini sonuçsuz bırakan hatalardan bu sayede uzak olmak mümkün olacaktır.

Avusturya'da Pan-Cermenist hareketin çöküşü bana göre üç sebeple açıklanabilir.

İlk önce, sosyal meselenin özellikle yeni ve kapsamı itibariyle ihtilâlci bir parti için olması gereken önemi hakkında yanlış fikirlerin bunda etkisi önemli olmuştur.

Schoenerer ile çevresindeki ekip, özellikle burjuvaziye hitap ediyordu. Pek tabii bundan beklenen fayda da, ancak önemsiz ve etkileşmiş şeyler olabilirdi.

Çünkü Alman burjuvazisine bakılacak olursa, özellikle yüksek tabakalarda- bundan kimse şüphe etmese bile- milletin veya devletin iç meseleleri söz konusu olduğunda, burjuvazi kendi nefislerinden tamamen vazgeçebilecek derecede anlaşmaya yatkındır. İyi zamanlarda, yani şimdi olduğu gibi, iyi bir idare altında böyle bir psikoloji bu sınıfları devlet için değerli bir konuma sokar. Fakat, idare kötü olduğu takdirde, bu özellikleri başlı başına bir kusur teşkil eder. Bu sebeple, ciddi bir harekete, başarı şansı kazandırabilmek için, Pan-Cermenist hareket bütün çabalarını kitleleri kazanmaya yöneltmeliydi. Bunu yapmadılar ve bu yüzden, daha o zamandan böylesine hür bir olayın derhâl geri çekilmesi için gerekli olan ilk hamleyi boşa çıkardı.

Bir hareketin başında bu ilke gözden uzak tutulup, ihmâl edildiği takdirde, yeni parti daha sonraları düzeltilmesi mümkün olmayan bir hata işlemiş demektir. Çünkü partiye kabul edilmiş olan uyumlu burjuvazinin çeşitli unsurları onu iç yapısı üzerinde gittikçe etkili olarak, halk kitlelerinin katılımından kendisini yoksun bırakırlar.

Bu şartlar altında, böyle bir hareketin işleri sinir bozukluğuna ve etkisiz eleştirilere dönüşür.

O andan sonra dış, harekette o yarı mistik ve iman ruhu eksilmeye başlar. Bunların yerine olumlu bir birliğe doğru eğilim başlarsa da, bu da mücadelede yavaşlamaya yol açarak sonuçta aksak bir uzlaşmaya sebep olur.

İşte başlangıçtan itibaren halk kitlesi yönünden katılıma önem vermeyen Pan-Cermenist hareketin kaderi böyle oldu. Burjuva, kibar ılımlı radikal bir hale geldi.

Bunun hızlı çöküşünün ikinci sebebi de bu hatadan çıktı. Çünkü, Avusturya'da Almanlar'ın durumu Pan-Cermenist hareketin gelişmesi işin daha başında ümitsizdi. Parlâmento gittikçe Alman halkının yavaş yavaş yok oluşunun aracı oluyordu. Bu yoldan olmak üzere son anda yapılacak bir müdahaleyle, bu kurum yıkılmazsa, en küçük bir başarı elde etme ümidi beklemek anlamsızdı. Bu durum Pan-Cermenist hareketi önemli bir meseleyle karşı karşıya getiriyordu ki bu da; parlâmentoyu yıkmak için onu geçerli olan kanuna göre "içeriden torpillemek üzere" parlâmentoya mücadele etmekti. Parlâmentoya girmek zorunlu olmuş, ancak oradan yenilgiyle çıkmıştı.

Böyle bir güce karşı dıştan mücadele edebilmek için sarsılmaz bir cesaret ve aynı zamanda eşsiz bir fedakarlık gerekiyordu. Benzetmek gerekirse, boğa boynuzlarından yakalanmış, sert bir mücadeleden sonra ayağa kalkmış, zorlu bir mücadele sonunda zafer cesur savaşçıya gülümser. Bunun gibi sabırlı çabalar başarıyla taçlanana kadar sadece fedakârlıkların büyüklüğü savunulan dâvâya yeni elemanlar kazandırır. Fakat bunun için büyük kitle içinden halk

çocuklarını seçip almak gerekir. Çünkü, bu halk çocukları mücadelenin kanlı sonuçlarına kadar boğuşmak için yeterli derecede azme ve fedakârlığa katlanabilirler.

İşte bu halk kitleleri Pan-Cermenist hareketin eksik tarafıydı. Bu nedenle, parlâmentoya girmekten başka bir çözüm yolu görünmüyordu.

Bu kararın uzun iç çatışmaların sonucu veya uzun tartışmaların sonucu olduğunu sanmak yanlış olur. Bu anlamsızlığa katılmak ilke olarak mahkûm edilen bir kuruma doğrudan doğruya meydana gelebilecek bir yardımın anlamı ve etkisi hakkında hayli karışık bir takım genel değerlendirmelerden ileri gelmiştir. Bütün olarak, bundan "bütün milletin karşısında" söz söyleme imkânı sayesinde kitleleri kolaylıkla bilgi sahibi yapma çaresi beklenmiyordu. Böylelikle de, kötülüğün temellerine saldırarak dışarıdan gelecek bir saldırıdan daha etkili olacağı kanaati beslenmekteydi. Ayrıca yasal koruyuculuğun her liderin durumunu güçlendireceği, etkisini bu sebeple artıracağı düşünülüyordu.

Gerçekte, durum çok daha başka türlü cereyan etti. Pan-Cermenist milletvekillerinin huzurunda söz söyledikleri "forum" büyümemiş, tam tersine küçülmüştür. Çünkü herkes sadece kendisini doğrudan doğruya duyabilen veya gazetelerde nutukların yazısını okuyan halk önünde konuşuyordu.

Oysa, aracısız dinleyicilerin en büyük forumu bir parlâmentonun celse salonları değil, büyük halk kitlelerinin önüdür. Çünkü sadece orada, kişinin kendilerine söyleyeceği, sözleri dinlemek için gelmiş binlerce kişi yer alır. Bir millet meclisinin toplantı salonunda olsa olsa ancak bir kaç yüz kişi bulunur ki, bunların çoğu da orada halk temsilcileri adına yer alıp, gündeliklerini cebe atmak için bulunurlar. Bu sebeple, orada görünenler daima aynı kişilerdir.

Hiç bir zaman bu halk temsilcilerinden biri yüksek bir gerçeğe inanıp, onun hizmetine gireceklerden değildir. Ancak bunun tersi yani, temsilcinin adeta doğru yolu görüp, bu yolda yer alması yeni

bir seçimde milletvekilliğini garantiye almak içindir. Bunun için, sözde bu fazilet örneği milletvekilleri girecekleri seçimde kazançlı çıkacak gibi görünen yeni bir parti veya yeni bir eğilim aramaya kalkmak için, eski partinin seçimlerde kaybedeceğini hissetmiş olmaları bunlara yeterlidir. Bu tavır değişikliklerine onları haklı göstermeye yetecek ahlâki bir takım sebepler bulmakta o kadar zor değildir. Mevcut bir parti ezici bir yenilgiye uğrayacağını tahmin ettirecek derecede halkın gözünden düşmeye başladığında, büyük bir göç başlar. Ve parlâmento fareleri partilerinin gemisini terk etmeye başlarlar. Fakat bu değişikliklerin daha aydınlatılmış bir fikir ile veya daha iyi bir şey yapmakla hiç bir ilgisi yoktur. Bundan böyle bir parlâmento tahta kurusunu uyaran veya bir başka partinin sıcak koltuğu üzerine düşebilmenin yansımışlarından ibarettir. Böyle bir forumda konuşmak bazı hayvanların önüne inci taneleri serpmekten farksız değildir. Bu gerçekten de boşuna bir çaba olup, sonuç da sıfırdan başka bir şey olamaz.

Sonuç olarak, Pan-Cermenist milletvekillerinin nutuk ata ata istedikleri kadar gırtlaklarını patlatmalarına rağmen etkileri bir hiç olmaktan öte gidemedi.

Basına gelince: Basın, millet forumunda verilen nutukların karşısında bir ölüm sessizliğine bürünerek veya tutarlı halden yoksun bırakmak için konuşmaların anlamlarını değiştirerek, hiçbir anlam ifade etmeyecek biçimde çarpıtmayı görev bildi. Bu sebeple, kamuoyu yeni hareketin hedefleri hakkında hiç de iyi niyet taşımayan düşüncelere kapıldı. Konuşmalardan şu veya bu kişinin söylediği sözlerin önemi yoktu onlar için. Önemli olan taraf bu söylenenler hakkında uydurulan fıkralardı. Bunlar ise konuşmalardan alınmış cümlelerden olduğundan, elbette tek başlarına bir anlam ifade etmeyecekti. Zaten basının da istediği buydu. Gerçekte, huzurunda konuştukları yegâne forum tam o beş yüz parlâmento üyesiyle sınırlıydı ki, bu da her şeyi anlatmaya yeterli olsa gerektir.

Fakat işin daha da kötü yanı şu oldu: Pan-Cermenist hareket, ancak ilk günden itibaren yeni bir parti mücadele sahası ve yeni bir

felsefe belirlemedikçe, başarı ümit etmesi mümkün değildi. Bu olağanüstü mücadeleyi sona erdirmek için, iç dinamizmi ancak böyle bir açılım verebilir ve en iyilerle cesaretliler bu hareketin şefleri olabilirlerdi.

Felsefi bir anlayış yanında mücadele, fedakârlığa hazır kahramanlar tarafından idare edilmezse, çok geçmeden, ölüm tehlikesini göze alacak kahramanlar artık bulunmaz olur. Kendi hayatı uğruna kavga eden kimse için, toplum uğrunda kavgaya girişme imkânı azalır.

Bu gerekli şartı elde etmek için herkes yeni hareketin herkesin karşısında şan ve şereften başka bir şey vermeyeceğini bilmek zorundadır. Bir hareket kolayca geçilecek makam ve durumlara ne kadar çok sahipse, makam düşkünlerinin istilâsına o kadar çok uğrar. Ve bir gün, bu tesadüfî siyaset işçileri parti içindeki çoğunlukları sebebiyle hakim konuma ulaşırlar. Hareketin başlangıcında yer alan namuslu fedaî, bir müddet sonra hareketi tanıyamaz hale gelir. Yeni gelenler de onu "istenmeyen" bir sıkıcı adam olarak kabul ederler. O zaman da böyle bir hareketin "kutsal görevi" bitmiş demektir.

Pan-Cermenist hareket uygulamalarını parlâmento kadrosu üzerine yoğunlaştırdığı zaman, liderler ve mücadeleciler yerine yerleri "parlâmentocular" ele geçirdiler. Bu görünüşleriyle tamamen diğerlerinden farkı olmayan ve çarçabuk geçici bir siyasi parti seviyesine inerek, artık kurbanlara özgü meydan okumayı, kadere karşı ileri sürmek gücünü yitirmiş oldu. Mücadele edecek yerde onlar da "nutuk çekmeyi" ve "tartışmayı" öğrendiler. Çok geçmeden, yeni parlâmentoyu yeni felsefe anlayışları parlâmento üslubunun kutsal silâhlarıyla savunmak, gerektiğinde hayatını tehlikeye atmak pahasına, sonucu belirsiz ve çıkar olmayan bir kavgaya girişmekten daha iyi-çünkü daha tehlikesiz- bir görev olduğunu düşünmeye başladılar.

İlk başta parlâmentoya yerleşildiğinde ülkede kendilerine ümit bağlayan yandaşlar çok fazla ümit bağlamış bulunuyorlardı. Çok

geçmeden sabırsızlanmaya başladılar. Çünkü, milletvekillerinden duydukları sözler, onların bekledikleri cevaplar değildi. Bunun neden böyle olduğunu anlamak o kadar zor değildi. Çünkü karşı basın, Pan-Cermenist milletvekillerinin hareketleri hakkında halka doğru bilgi aktarmaktan kaçınıyordu.

Bu sırada, yeni halk temsilcileri parlâmentoda ve il meclislerinde ihtilâlci mücadelenin tatlılaşmış şekillerinden zevk aldıkça halk kitleleri arasında propaganda yapmak gibi daha tehlikeli bir işe geri dönmek için gevşek davranıyorlardı. Dolaysız ve kişisel olduğu için, önemli kitleler üzerinde etki yaratmanın ve onları kazanmanın tek aracı olan kamuoyu araştırmaları gittikçe arka plâna atıldı.

Topluma yeni hizmeti gören birahane masaları, parlâmento kürsüsüyle yer değiştirince ve nutuklar halka verilecek yerde, sözde halkın temsilcilerinin kafasına boşaltılınca Pan-Cermenist hareket bir halk hareketi olmaktan çıkıp, kısa zamanda akademik tartışmalara özgü bir demek seviyesine düştü. Bu arada basının oluşturduğu kötü izlenimler, genel toplantılarda milletvekilleri tarafından yalanlanıp veya düzeltilmediğinden ötürü Pan-Cermenist hareket, halk kitleleri tarafından da kötü bir şöhretle anılır oldu.

Zamanımızın züppeleri ve kalemşorları şunu anlamalılar ki bu dünyada olan bütün devrimler hiç bir zaman bir kez kalemin bayrağı altında yapılmamıştır. Kalemin burada görevi sadece devrimin teorik sebeplerini açıklamak olmuştur.

Siyasi veya dinî sahada büyük tarihi çağları harekete geçiren kuvvet, bilinen en eski zamanlardan beri, sadece ve sadece ağızdan çıkan esrarlı kudretle olmuştur.

Bir milletin büyük çoğunluğu daima sözün gücüne inanır. Bütün büyük hareketler, insan ihtiraslarının ve ruhî durumlarının yanardağ patlamaları gibi olmuştur. Fakat hiç bir zaman estetikçilerin ve salon kahramanlarının limonata kamışları bu işleri görememişlerdir.

Milletlerin kaderini sadece yakıcı ihtiraslar değiştirebilir. Fakat bu ihtiras ateşini ancak içinde taşıyan kimseler yakabilir. Kendi sevgili insanlarına bir milletin kalbini açan o çekicin darbesine benzeyen sözler ancak ihtiras telkin edebilir. İhtirastan haberi olmayan ve ağzı kapalı duran adam iradesini göstermesi için Tanrı tarafından seçilemez.

Eğer yapabilecekleri iş için bilgi ve ehliyet yeterliyse, rastgele yazı yazan yazarlar hokkalarının karşısına geçerek "teoriler" ile uğraşsınlar. Onlar bir lider olarak doğmadıkları gibi seçilmeyi de hak etmemişlerdir.

Bu sebeple, büyük hedeflere yönelen bir hareketin halk kitlesi ile irtibatı koparmamasına büyük bir hassasiyetle dikkat etmek zorundadır. Her meseleyi ilk olarak bu yönden araştırmalı ve kararlarını bu yöne doğru yöneltmelidir. Bunun yanında halk kitleleri üzerindeki etkisini zayıflatacak veya azaltacak unsurların hepsinden kaçınması gerekmektedir. Bu durum demagoji yapmak için değil, hiçbir büyük fikrin, ne kadar kutsal olursa olsun, halk kitlelerinin güçleri olmadan pratiğe geçme imkânına sahip olmadıklarındandır.

Tespit edilen hedefe doğru giden yolu sadece o sert gerçek belirlemelidir. Hoş olmayan yollardan hedefe ulaşmaktan sakınmak, bu dünyada, çoğu zaman, ister istemez hedeften vazgeçmek anlamı taşır.

Pan-Cermenist hareket parlamenterizmi tercih ederek çabalarının önemli bir kısmını, artık halk içinde değil de parlâmentoda geliştirmeye kalktığında, bir an için kolay kazanılacak başarıları geçeğe feda etmiştir.

Viyana'da bulunduğum zaman içinde, bütün bu meseleler üzerinde ciddi olarak düşünüyor ve fikrimce, kısa bir zaman önce Cermenliğin kaderini ellerine almaya aday görünen bir hareketin yıkılmasının asıl sebeplerinden birini bunun takdir edilmemesine bağladım.

Pan-Cermenist hareketin başarısızlığının sebepleri, büyük devrim hareketlerinin, arka plânlarının bilinmesini, büyük halk kitlelerinin önemini küçük ve hakir görmeye sevk etmesiydi. Bunun sonucu olarak, sosyal meseleler hakkında ilgi zayıfladı, milletin alt tabakalarının ruhunu fethetmeye yönelik girişimlerde yetersiz veya zayıf kaldı. Sonunda parlâmentoya karşı takınılan tavır bu eğilimlerin güçlenmesine neden oldu.

Eğer baştan itibaren, bir devrimci direnişte halk kitlelerinde görülen o olağanüstü kuvvetin farkına varılabilmiş olsaydı, gerek sosyal, gerekse propaganda hakkında başka türlü çalışılabilirdi. Tabii olarak, hareketin birinci çabası olan parlâmentoda uğraşmak yerine bu uğraşın yeri, fabrikalar ve sokaklar olmalıydı.

Pan-Cermenist hareketin Katolik kilisesine karşı açmış olduğu cephe, halkın ruhunu anlayamamaktan ileri geliyordu.

Yeni partinin Roma aleyhindeki şiddetli hücuma geçmesinin sebepleriyse şunlara dayanıyordu.

Habsbourglar hanedanı en sonunda Avusturya'yı bir Slav devleti yapmaya karar verdiği zaman, bu amaca hizmet edecek gibi gördüğü çarelerin hepsine başvurdu. Dini kurumlar, en küçük bir sorumluluk duyulmuşken, bu acımasız hanedan tarafından hükümetin varlığını devam ettirme uğruna kullanıldı.

Çek "Paroisse"l erinden ve "Cure"lerinden yararlanılması, Avusturya'nın Slavlaştırılmasını sağlamak için kullanılması çeşitli araçlardan birini teşkil etmiştir. Bunun için genellikle, Çek papazlar özellikle Alman kasabalarına gönderiliyor, bunlar ağır ağır fakat gerçek biçimde, Çek milletinin çıkarlarını kilise çıkarlarının üstünde tutarak, Cermenlikten çıkarma faaliyetlerinin doğurucu hücreleri haline geliyordu.

Alman küçük ruhban üyelerinin bu tür usuller karşısındaki tepkileri ise hiç bir anlam taşımıyordu. Bu ruhban üyeleri, Almanlık yönleriyle zaten eşdeğer bir mücadele yürütmeye yetecek kabiliyette değillerdi. Hatta fazladan, düşman saldırılarına karşı gereken

savunmayı örgütleyebilecek durumda da değillerdi. Bu şekilde, dinin bu sinsi suistimalleri karşısında gerekli bir savunma cephesinin olmaması sebebiyle. Cermenlik ağır fakat hiç durmadan geri çekilmek zorunda kalıyordu.

Küçük meselelerde durum bu biçimde devam ederken, büyük meselelerde de durum bundan farklı değildi. Habsbourglar'ın Almanlar aleyhindeki çabalan, özellikle yüksek ruhban üyeleri arasında, gereken muhalefeti kullanamadı. Alman çıkarlarının savunulması tamamen göz ardı edildi. Genel kanaat değişmiyordu. Katolik ruhban üyeleri kanunları itibariyle, Almanlar'ın hukuklarına zarar veriyorlardı.

Bundan dolayı, kilisenin samimiyetle Almanlar'ın yanında yer almadıktan başka, onun düşmanları tarafına haksız olarak geçtiği görülüyordu. Schoenerere göre, bütün kötülüklerin sebebi Katolik kilisesinin başının Almanya'da olmamasından ileri gelmekteydi. Milletimizin çıkarlarına düşmanlık için bu durum yeterli bir gerekçeydi. O zaman Avusturya'da sürekli olduğu gibi kültüre ait meseleler arka plâna itildi. Katolik kilisesine karşı Pan-Cermenist hareketin konumu, kilisenin ilme ve benzeri şeylere karşı kabul ettiği hareket tarzından çok Alman hukukunu yeterli derecede savunamamaktan ve Slavların iddialarına gösterdiği sürekli tartışmalardan ileri geliyordu.

Aslında George Von Schoenerer başlamış olduğu işi yarım bırakan bir adam değildi. Kiliseye karşı açtığı mücadelenin, Alman milletinin tek kurtuluş yolu olduğuna inandığından girmişti. Ve "Roma'dan ayrılma" mücadelesi düşmanın iç kalesini yıkmak için en güçlü bir saldın aracı olarak gördü. Eğer başarmış olsaydı Almanya'daki o üzücü dini parçalanmayı önleyebilirdi. Reich'in ve Alman milletinin gücü bu zaferle olağanüstü artmış olurdu. Fakat bu mücadelenin ne başlaması ne de bitmesi doğru değildi.

Hiç şüphesiz Alman ruhban heyetinin karşı koyma gücü Cermenizm söz konusu olduğunda, kendilerinin Alman olmayan meslektaştan ve özellikle Çeklerin gösterdikleri kuvvetler çok daha

aşağı seviyede yer alıyordu. Bu sebeple, Alman çıkarlarının faal bir şekilde savunulması fikrinin hiç bir zaman Alman ruhban heyetinden çıkmadığını ancak cahiller fark etmeyebilirdi. Fakat, kör olmayan her kişi biz Almanlar'ın hepsini ıstırap içinde bırakan bu durumu açıklamak zorunda idi. Yani, milliyetimize karşı, sanki herhangi bir maddeye karşı olduğu üzere, bizim objektifimizi söz konusu ediyorum.

Çek papazlar, kendi güçlerine karşı sübjektif ve sadece kiliseye karşı objektif bir durumu kabul ettikleri halde. Alman "Cure"si kiliseye karşı sübjektif bir zorunluluk, bir bağlılık gösteriyor ve milletine karşı objektif plânda kalıyordu.

Bunun dışında mesela, bizim memurlarımızın millî uyanış hareketleri karşısında, takındıkları tavır ile biz bu memurlar heyetinin başka bir millette şekillenecek durumu karşılaştıralım. Bizden başka hiç bir ülkede, memurlar takdire değer diye devlet otoritesi ilkesinin ardına sığınarak, milletin isteklerine sırt çevirdikleri görülmemiştir. Nitekim bugün iki akımda Yahudi meselesinde görüleceği üzere, ne millî çıkarlarına ne de dinin gerçeklerine uygunluk noktasında ortak bir yol bulabilmişlerdir. Yahudileri ırk olarak az da olsa ilgilendiren meselelerde, bir Yahudi hahamın durumu hangi ilkeye, hangi görüşe ait olursa olsun bizim ruhban sınıfının büyük kısmının aldığı tavır ile karşılaştırıldığında durum daha netleşir. Soyut bir fikrin savunulması söz konusu olan her yerde ve her konuda buna şahit olmak mümkündür.

"Devletin otoritesi," "demokrasi," "barışseverlik," "milletlerarası yardımlaşma" vs. işte bir dizi kavramlar ki bizde hemen sert ve katı fikirler, dünya görüşüne ait kurallar halini alırlar. Ve milletin hayatî çıkarları hakkındaki bütün hükümler belli sınırlar içeren değerler içinde kabul görürler.

Bütün önemli meseleleri önceden verilmiş bir hükme göre göz önünde tutmak yolundaki bu kötü üslûp objektif biçimde dünya görüşüyle çelişki teşkil eden bir olayı sübjektif olarak anlamak vasfını tamamen öldürerek en sonunda, araçlarla, hedefler arasındaki rolü

tersine çevirir. Eğer millî gelişme girişimleri kötü ve becerileri bir hükümetin devrilmesini gerektiriyorsa buna muhalefet edilecektir. Onlara göre bu durum "devletin otoritesine" karşı kurulmuş bir suikasttır.

"Devletin otoritesi" ise objektifliğin bu tutucuların gözünde bir araç değil, bir amaç olduğundan, bu amaç onların acınacak hayatlarını doldurmaya yeterlidir. Mesela, girişimde bulunan Büyük Frederic olsa bile, o andaki politikacıların hepsi zavallı cücelerden oluşmuş ahlâksız kimselerden ibaret olsa bile, ülkeyi kurtaracak bir diktatörlük girişimine karşı şiddet ve nefretle protesto edilecektir. Çünkü böyle bir ilke putperestinin gözünde demokrasinin yaraları milletin silâhından daha kutsal değer taşır. Bundan dolayı biri o sırada devlet otoritesini kişileştirdiğinden dolayı bir milleti yıkıma götüren istibdatların en kötüsünü savunacak, bir diğeri de "demokrasi" anlayışına uymadığından dolayı kurtuluş vadeden bir hükümeti istemeyecektir.

Bunun gibi bizim "barışsever" Alman milleti üzerinde yapılan en kanlı zulüm ve şiddeti, en kötü militarist bir devletten gelse ve olayın gidişatını değiştirmek için savunmadan başka bir çere bulunmasa bile susacaktır: Çünkü karşı koyma tedbirine başvurmak "Barış Derneği"nin ruhuna aykırı gelmektedir. Enternasyonal Alman sosyalisti dünyanın diğer insanlarının hepsi tarafından saldırıya uğrayabilir. Fakat o sosyalist bunlara yine de kardeşçe sempatiyle karşılık vererek, intikam almayı ve kendini savunmayı bile akimin ucundan geçirmez. Çünkü o Almandır ve sosyalisttir.

Bundan dolayı Alman ruhban sınıfının küçük bir kısmının millî çıkarları zayıf bir şekilde savunmaya çalışması da benzer sebeple açıklanabilir. Bu durum ne bilinçli bir kötü niyet eseridir, ne de tepeden gelme emirlerin sonucudur. Bu sadece millî şuur eksikliğinden bir gençliğin Cermenlik yönünde eksik terbiye edilmesinin sonuçlarıdır.

Demokrasi, enternasyonal sosyalizm, barışseverlik vs. yönünde verilen eğitim o kadar tutucudur ki, yani kendi açısından o kadar

sübjektiftir ki dünya hakkında üretilen genel görüş bu durum dolayısıyla etki altında kalır. Oysa Cermenliğe karşı alınan tavır oldum olası objektiftir.

Fikrine sübjektif şekilde maddî ve manevî bütün varlığıyla kendini adayan barışçı bir Alman olmak itibariyle, kendi milletine karşı olursan her tehdidi bu ne denli haksız olursa olsun- objektif tavrın ne yanda yer aldığını araştıracaktır. Ve hiç bir zaman kalkıp ta kendi seviyesinin safları arasında onunla birlikte savaşmak üzere tavır almayacaktır.

Şimdi ispat edeceğimiz yönüyle, çeşitli görüşlerde de bu durum aynıdır.

Protestanlık, kendi kaynağına ve geleneklerine uyduğu ölçüde, Cermenliğin menfaatlerini, kendiliğinden daha iyi savunur. Fakat millî menfaatlerin bu savunucusu kendi fikirlerine geleneksel gelişme çizgisine yabancı veya herhangi bir sebeple gelenekler arasından çıkmış bir konuyla ilgili olduğu zaman zavallı bir duruma girer.

Bundan dolayı, Protestanlık, millî fikir gelişmesi veya, ahlâk meselesi veyahut da Alman ruhunun. Alman dilinin. Alman hürriyetinin savunulması söz konusu olduğunda daima Alman menfaatlerinin gerekleri çevresinde hareket eder. Gerçekten de bu konular protestanlığın dayandığı ilkelerden farklı değildir. Fakat milleti en yıkıcı düşmanın pençesinden kurtarmak yolundaki bütün girişimleri acımasız bir tarzda ezmeye kalkar. Çünkü Yahudiler hakkındaki hükmü, onun kurallarında az çok peşin olarak tespit edilmiş bulunmaktadır. Gerçekten de çözülmesi gereken en acil mesele de budur. Yoksa Almanlar'ın daha sonra yeniden canlanma ve kalkınma hareketleri imkânsız ve anlamsız olacaktır.

Viyana'da kaldığım zamanlarda bu meseleyi, önceden verilmiş bir karara kapılmadan, tahlil etmek için zaman ve fırsat buldum. Günlük hayatımın akışı içinde bu hususlarda defalarca haklı olduğumu bir defa daha fark ettim.

Değişik milliyetlerden meydana gelen bu merkezde ilk göze çarpan, milletinin çıkarlarını sadece Alman barışseverleri objektif açıdan bakmaya çalışıyorlardı. Oysa Yahudi, kendi halkının çıkarlarını ilgilendiren konularda hiç bir zaman böyle yapmıyordu. Sadece Alman sosyalistinin kendi milletinin entamasyonalist yoldaşlar karşısında şikayetlerden başka bir yolda istek ve savunma imkânını vermeyecek şekilde "beynelminelci" olduğu da anlaşılıyordu. Diğer taraftan hiç bir zaman bir Çek, bir Lehli böyle yapmıyordu. Sonuçta, daha o zamanlar anladım ki, yanlış görüşlerin kendilerinden çok bizim kendi milliyetimiz açısından tamamen hatalı olan eğitim sistemimizden kaynaklanıyordu. Pan-Cermenist hareket mücadelesi sırasında Katolikliğe karşı ilk teorik kanıt işte bu biçimde reddedilmiştir.

Alman milleti, gençliğinden itibaren, kendine özgü, kendi ırkının haklarını tanıyacak biçimde eğitilmelidir. Çocukların kalbi kişiliğinin korunmasına ve savunulmasına ait meselelerde bizim o çirkin "objektifliğimizle zehirlenmesin. O zaman- hatta radikal bir idare bulunduğu takdirde- İrlanda, Lehistan veya Fransa'da olduğu gibi. Almanya'da da Katoliğin bir Alman olduğu görülecektir.

Bunun en açık ispatı Milletimizin ilk defa bir ölüm kalım mücadelesinde varlığını korumak için tarihin mahkemesi önüne çıktığı o devirde görmekteyim.

Tepeden emirlerle idare devam ettiği sürece, halk bütün görevini gerektiği biçimde yerine getirdi. Protestan Pasteur'de Katolik Cure'si gibi bizim sadece cephedeki savunma kuvvetimize değil, özellikle gerilerimizdeki kuvvetimize büyük oranda hizmet vermekten kaçınmadılar. O yıllarda, ve özellikle ilk heyecan ve duygu yüklü zamanlarda, her iki taraf da gerçekten tek ve mukaddes bir Alman imparatorluğundan başka bir şey mevcut olmadı. Bu imparatorluğun yaşaması ve gelişmesi için herkes kendi Tanrısına dua ediyordu.

Pan-Cenmenist hareketin şu soruyu sorması gerekiyordu: Avusturya'da Alman unsurunun varlığını devam ettirmesi Katolik dini

ile uyuşur mu, uyuşmaz mı? Olumlu bir cevap verildiğinde, bu siyasi parti dinî ve mezhep meselelerine asla karışmamalıdır. Eğer cevap olumsuzsa, bir siyasi partiye değil, dinî bir reforma ihtiyaç var demektir. Ancak, siyasi bir teşkilât gibi, dolaylı yollardan dini bir reform gerçekleştirileceğini düşünen bir kimse, dini inançlarının gelişmesi ve kilise için bunları doğuran sebepler hakkında en küçük bir bilgiye sahip olmadığını bu davranışıyla ortaya koymuş demektir. Aynı zamanda iki efendiye birden hizmet etmenin mümkün olamayacağını söylemenin tam yeridir.

Bu sebeple bana göre, bir dinin kurulması veya yıkılması bir devletin kuruluşundan daha büyük ve tamamen aynı içerik taşımaktadır. Burada bir partiden söz etmiyorum.

Hiç şüphesiz, her zaman bir takım insafsız kişiler bulunuyor ve bunlar dini inançları, kendi karışık siyasi amaçları için araç olarak kullanmaktan çekinmezler. Fakat dini veya mezhebi kendi çıkarlarına alet eden bir kaç pislikten dolayı, o dini sorumlu tutmak mümkün değildir. Bu insanlar ilkel içgüdülerini tatmin etmek için, eğer başka bir kurum bulabilmiş olsalar mutlaka oraya gidip, onu da suistimal edeceklerdir.

Parlâmentoda böylesi yer işgal eden adamlara siyasi spekülasyonunu, işler olup bittikten sonra, gerçekleri göstermesi için görev verilmesi kadar abes bir şey olamaz. Onun kişisel ahlaksızlığı ortaya dökülürse, o yaptıklarını haklı göstermek için dini de mezhebi de şahit tutmaktan çekinmeyerek, dinin, devletin kurtarılmasından dolayı kendine teşekkür edilmesini isteyecektir. Ne var ki, aptal olduğu kadar hafızası da zayıf olan bu sürü, bu kadar bağıran bir adamın kavganın asıl sebebinin kendi olduğunu unutmuş olduğundan, şerefsiz adam yerini yine korumaya devam edecektir. Bütün bunları düzenleyen kahraman tilkinin yaptıklarının dinle hiçbir ilgisi yoktur. Fakat başka bir yönden de dini, din olmak itibariyle hatta kiliseyi herkesin işlediği suçlar sebebi ile sorumlu tutmak anlamsızdır.

Bu sebeple, namussuz bir kimse, üstünde rahip kıyafetiyle, ahlâksız bir suç işlediğinde, kilise nasıl bir itham altına girerse bir baş-

kası da, Milliyetini kirletip ona ihanet ederse bundan dolayı kiliseyi itham etmek o derece haksızlıktır. Özellikle zamanımızda şunu unutmamak gerekir: Bu "Ephialtes"lerin birine karşılık, binlerce rakip görülür ki yürekli milletinin felâketleriyle kalpleriyle kanamakta ve onları da, en yüce vatanseverler kadar, Tanrı'ın bize yardım edeceği günün doğacağını bütün kalpleri ile temenni ederler. Burada günün küçük meseleleri söz konusu olmayıp, ilke veya kural meselelerinin söz konusu olduğunu söyleyenlere zorunlu olarak şu şekilde cevap vermek gerekmektedir: Eğer sen kendini, gerçeği ilân etmek için Tanrı tarafından seçilmiş olarak hissediyorsan, hissettiğin gibi yap. Fakat bunu bir siyasi parti kanalıyla dolambaçlı biçimde değil -çünkü bu hiledir- doğrudan doğruya, düşündüğün daha iyi bir gelecek için yap. Eğer kendinde yeterli cesareti bulamıyorsan veya gelecek senin için tamamen açık değilse, o zaman bu işlerle uğraşma. Alnın açık bir halde istemeye cesaret edemediğin bir şeyi hiç bir zaman, siyasi bir teşkilâtın dolambaçlı yollarıyla elde etmeye kalkma.

Siyasi partilerin din meseleleriyle ilgili herhangi bir işi olamaz. Sadece bu meselelerin etkisiyle millî hayatın karşısında yer almamalı ve ırkın ahlâkına zarar vermemelidir. Bunun gibi, siyasi partilerin mücadelesine dini meseleleri karıştırmamalıdır.

Kilisenin ileri gelen önderleri ırklarına zarar vermek için dini kurumlardan, hatta kurallarından çıkar sağlamaya kalkıştıklarında, hiç bir zaman onların peşinden gidilmemeli. Aynı silâhla onlarla mücadeleye de girişilmemelidir. Siyasi lider için milletinin dini inançları ve kurumları daima el sürülmez bir halde kalmalıdır. Değilse, siyasi bir kişi olmaktan çıkıp, yeteneği varsa bir reformcu olmaya çalışsın. Özellikle Almanya'da başka türlü bir durum bir felakete yol açar.

Pan-Cermenist hareketi ve dünyaya karşı mücadelesini inceleyerek, o zamanlar özellikle ondan sonraki yıllarda şu sonuçlara ulaşım: Bu hareketin sosyal meseleler hakkındaki yetersizliği, yegâne kabiliyetli olan halk kitlelerinden kendisini yoksun bırakmıştır. Par-

lâmentoya girmek onun gücünü kırarak, onu bu kurumun bütün zaaflarına soktu. Bunun yanında, Katolik kilisesi aleyhindeki mücadele onu pek çok çevrede istenmeyen konuma sokarak, milletin arasında var olan pek çok unsurların desteğini kaybetmesini sağladı. Bu sebeple Avusturya'daki kültür kampının pratik sonuçları hemen hemen sıfıra indi. Bunun sonucunda ne oldu? Kiliseden yüz bin kişinin ayrılmasını sağladılar. Fakat bundan kilise pek zarar görmedi. Kilise çoktan beri içeriden kendine ait olmayanlardan başka kimseyi elden kaçırmış olmadı. Yeni reformlarla eskisi arasında ki bütün fark ancak şu noktada kaldı; eskiden en iyi unsurlar samimi olan dini inançları sebebiyle kiliseden yüz çevirenler, şimdi sadece kiliseyle bağları gevşek olanlar bu uzaklaşmayı siyasi tercihleri sebebiyle yapmış oldular.

Ne yazık ki, bu durum siyaset bakımından o derece gülünç ve hazin olmuştur. Sonuç olarak, bir defa daha Alman milletini bir kere daha kurtarabilecek bir hareket, hem de başarı ümitleriyle dolu bir hareket, gereken aktif gerçekçilik ile idare edilmediği için, kendisini çözülüp dağılmadan başka bir yere götürmeyecek alanlara sokarak yolunu şaşırıp çökmesine sebep olmuştur.

Pan-Cermenist hareket, eğer büyük halk kitlelerinin psikolojisini bu kadar yanlış anlamamış olsaydı hiç bir zaman bu hataya düşmeyecekti. Eğer liderler bilselerdi ki, başarılı olmak için, hiç bir zaman, psikoloji sebebiyle, kitlelere hedef olarak eleştirici ve düşman göstermek zorundaydılar. Çünkü bu, derhal, kavga edecek kuvvetlerin tamamıyla dağılmalarını engelleyerek Pan-Cermenist hareketin saldırı odakların tek düşman üzerine yoğunlaştıracaktı.

Siyasi bir parti olarak alamadığı kararlarda her şeye girişen, fakat hedeflerine hiç bir zaman ulaşamayan nevrastenik atmacalar tarafından sürüklenmek kadar tehlikeli bir şey olamaz. Ancak şu veya bu dini kuruluş gerçekten eleştiriyi hak ediyorsa, siyasi parti hiç bir zaman unutulmamalıdır ki tarih siyasi partinin bu gibi durumda, dinî bir reform uygulamasında başarılı olabildiğine dair bir örnek göstermemiştir. Tarih, pratikte uygulamaları söz konusu ol-

duğu zaman, dersleri unutulmak için araştırılıp, incelenmez. Veya, bunların yüzyıllık gerçekleri, şimdiki durumları tamamen başka türlü olduğundan, artık uygulanamaz zannedilmek içinde araştırılıp incelenemez. O kendisinden mevcut durum için dersler çıkarmak için incelenir. Bunu yapmaktan aciz olan bir insan kendisinin siyasi bir önder olduğunu hiçbir zaman aklından çıkarmamalıdır. O gerçekten çoğu zaman kendini beğenmiş bir adam olmasına rağmen, bayağı bir soytarıdan ibarettir. Bütün iyi niyeti, pratikteki yeteneksizliğini mazur göstermeye yeterli değildir.

Genellikle, bütün zamanların gerçek millet önderliğinin büyüklüğü özellikle halkın dikkatini tek bir düşman üzerine çekebilen ve bu dikkatin dağılmasına meydan vermeyendir. Bir milletteki bu mücadele iradesinin hedefi ne kadar yoğun bulunursa, böyle bir hareketin çekim gücü ne kadar büyükse, çarpışma gücü de o kadar şiddetli olur. Halka tamamen çeşitli düşmanların aynı sınıfa mensup olduklarını telkin etmek başarısı büyük liderlere özgü bir yetenektir. Diğer taraftan tam tersi, düşmanların çok ve çeşitli olduğu kanaati, zayıf ve tereddütlü düşünceler için, kendi dâvâlarından şüphe duyulmasına sebep olur. Kitleler kendisini bir çok düşmana karşı mücadele eder görünce, ister istemez şu soruyu soracaktır;

Diğerlerinin haksız olup, sadece bizim dâvâmızın haklı olması mümkün müdür? İşte o zaman kuvvetleri felç durumuna girer. Bunun içindir ki, daima değişik düşmanı, kendi yandaşlarımızın kitlesine mücadelenin tek bir düşmana yoğunlaştırıldığı kanaatini uyandırmak için, aynı yığın içinde toplamak gerekmektedir. Bu kendi dâvâmıza olan inancı kuvvetlendirir ve bu inanca hücum edenler aleyhindeki heyecanı arttırır.

Eski Pan-Cermenist hareket bunu anlamadı ve bu da başarısına engel oldu. Oysa başta hedefi iyi tespit etmişti ve iradesi sağlamdı. Fakat takip etmiş olduğu yol yanlıştı. Onların bu durumu, bir dağın zirvesine ulaşmak azmiyle yola çıkan, fakat yola dikkat etmeyip, eldeki imkânları hesap etmeyen ve sonuçta başarısız olan bir adamın durumuna benzemektedir.

Pan-Cermenist hareketin büyük rakibi olan Hristiyan- sosyal hareketin her yönünde ise bunun tersini görmek mümkündür. Hristiyan-Sosyal hareketin çizdiği yol isabetli bir şekilde ortaya çıktı. Ne var ki onda da eksik olan, hedefin çok açık biçimde ortaya konmasıydı. Pan-Cermenistlerin düştükleri hataların hemen hemen bütün alanlarında Hristiyan-Sosyal partinin icraatı gayet etkili ve mantıklı oldu.

Onlar, kitlelerin önemini biliyorlardı. Daha ilk andan itibaren, sosyal politikanın en açık vasfı ile bunu ispat ettiler. Özellikle küçük ve orta ölçekli esnafı yanlarına almak için giriştikleri çabada, sadık olduğu kadar her türlü fedakarlığa hazır bir kitle kazandılar. Dinî kurumlar aleyhinde her türlü mücadeleden kaçınarak, çok güçlü bir örgüt olan bu günkü kilisenin yardımını kazandı. Bu sebeple, gerçek bir tek muhalifi oldu. Güçlü bir propagandanın gereğini kavrayarak, halk kitlelerine kendini saydırmak yeteneği göstererek usta bir sanatkâr derecesine yükseldi.

Sonuçta hayallerinin hedefine yani, Avusturya'yı kurtarmayı başaramadıysa, bu seçmiş olduğu yoluyla ve hedeflerini yitirmesi ile açıklanabilir.

Hristiyan-Sosyal partinin kurucuları bu parti Avusturya'yı kurtarmak isterse ırk temeline dayanamayacağım zannediyorlardı. Çünkü bunun sonucunda, az zamanda, devletin genişlemesi meydana gelir diyorlardı. Özellikle Viyana'daki ayrışma, parti önderlerinin fikrine göre bütün anlaşmazlıkları yok ederek, sadece birleşme unsurlarının hepsinin belli olmasını öngörüyordu.

O zamanlar Viyana pek çok ırk parçalarını ve özellikle Çekleri barındırmaktaydı. Ancak bütün ırk meselelerinde olağanüstü bir hoşgörü onları açıktan Alman karşıtı bir parti kurmalarına engel oluyordu. Bundan dolayı, pek çok sayıda olan küçük Çek esnafı Manchester Liberalizmine karşı mücadele ile uğraşmaktaydı. Öte yandan dini bir temel üzerinde Yahudiler aleyhindeki mücadelenin yaşlı Avusturya imparatorluğunun, bütün millî uyuşmazlıklar üstünde birleştirecek ortak bir zemin oluşturacağını zannettiler. Böyle

bir dayanak üzerine Yahudilere karşı mücadelenin onları oldukça zayıf bir endişeye sürükleyeceği ortadaydı.

Bu kadar yüzeysel araçlarla hiç bir zaman bütün meselenin ciddi ve ilmi bir analize ulaşmadan mümkün değildi. Bu da Hristiyan-Sosyal-partiden, bu tür Yahudi karşıtlığına akıl erdiremeyenlerin hepsinin yüz çevirmesine sebep oldu. Bu fikrin ilgi çekici gücü kıt zekalı bir çevrede takılıp kaldı. Çünkü sadece duygunun ötesine geçebilen gerçekçi bir anlayışa doğru gidilmek istenmiyordu. Fikir adamları ilke itibariyle karşı çıktılar. Bu durum gittikçe ortaya çıkardı ki, bütün bu meselede ya Yahudileri çekmek için yeni bir girişim söz konusu ya da muhaliflerin çekememezliklerinin bir ifadesinden başka bir şey yok demekti. Bu sebeple, mücadele felsefesi bir zeminden yoksun kaldı. Bir çok kimse ki önemsiz kimseler değillerdi ahlâka aykırı ve suçlu göründü. Burada bütün insanlık için hayati bir mesele söz konusu olduğu, Yahudi olmayan diğer milletlerin geleceği meselesinin çözümüne bağlı bulunduğu kanaati ortaya çıkmadı. İşleri böyle göründüğü gibi yarım olarak yapma tarzı Hristiyan-Sosyal partinin Yahudi düşmanlığına yönelik yönünün değerini hiç seviyesine düşürdü. Ve bu ancak sözde bir Yahudi karşıtlığı oldu. Ne var ki bu durum muhalif hareketten daha tehlikeli bir ortam yarattı ki, bu da düşman kulaklarından yakalandı düşüncesiyle, rahat ve huzur içinde adeta uykuya yatıldı. Oysa, gerçekten sizi burnunuzdan tutup sürükleyen asıl sebep oydu.

Ve Yahudi, biraz zaman geçtikten sonra, bu tür Yahudi düşmanlığına o kadar güzel alıştı ki, bunun ortadan kaldırılması hiç kuşkusuz, varlığından duyduğu rahatsızlıktan dana çok onu kederlendirecekti. Bu şekilde milliyet fikri üzerine, kurumsal devlet fikrinden çok daha ağır fedakârlık yapmak gerekecektir. Fakat Cermenizmin savunulmasında daha ağır şartlarda fedakarlıklar beklenir oldu. Viyana'da bile "Nasyonalist" olma cesareti gösterilemiyordu. Bu meseleden yumuşak biçimde uzaklaşılarak Habsbo urg'lar devletinin kurtarılması ümit edilmekteydi, işte bu şekilde o devlet yıkılmaya çöküşe doğru sürüklendi. Hareket bu sebeple, si-

yasi bir parti için gerekli olan itici kuvveti sağlanabilecek o kudretli enerji kaynağını yitirdi. Hristiyan-Sosyal hareket bundan dolayı sıradan diğer partilerden birine benzer duruma geldi.

Ben zamanında bu iki hareketi gayet dikkatli bir şekilde, ve birini kalp çarpıntılarıyla, diğerini ise daha o zaman bana Avusturya'nın bütün Alman milletinin asil bir sembolü gibi görünen o adama karşı hayranlık duygusuyla inceledim.

Belediye başkanı öldüğü zaman, o görkemli cenaze alayı Belediye binasından Ringstrasse'ye doğru hareket ettiğinde, bu hazin cenaze törenin de hazır bulunan yüzbinlerce kişinin arasında ben de vardım. İçimdeki heyecan bu adamın bütün eserinin boş olduğu hakkındaki nişlerimle karışıyordu. Çünkü, kader bu devleti amansız biçimde, çöküşe sürüklemekteydi. Eğer, Dr. Kari Lucger Almanya'da yaşasaydı birinci sınıf kafalar arasında yerini alırdı. Bu dayanılmaz devlet içinde yaşamış olması, gerek eserleri için, gerekse kendisi için bir felâket olmuştu.

O, öldüğünde Balkanlar üzerinde küçük kıvılcımlar gitgide daha güçlenerek alevlenmeye başlamış bulunuyordu. Kader, sakınılabileceğini ümit ettiği olayların ortaya çıktığını göstermek açısından onu korumuş oluyordu.

Bu hareketlerden birincisinin aciz kalışının, ikincisinin başarısızlığının sebeplerini bulmaya çalışıyordum. Sonunda şu kanaate ulaştım ki, yaşlı Avusturya devleti takviye hedefine ulaşabilmenin imkânsızlığından ayrılmış olduğundan, iki partinin yapmış oldukları hataları şöyle tespit ettim.

Pan-Cermenist hareket, Almanlığı canlandırma ilkesinde haklıydı. Fakat araçları seçmekte yanıldılar. Nasyonalist olurken, halk kitlelerini yanına çekebilmek için gerekli olan sosyaliteyi ırka plânda bıraktı. Onların Yahudi düşmanlığı, ırklar meselesini çok iyi kavrama temeli üzerine yer alıyordu, dini inançlar üzerine değil. Fakat belli bir dini görüşe karşı mücadeleleri ilke ve başarıya ulaşma yolunda bir araç hatasıydı.

Sosyal-Hristiyan hareket Almanya'nın canlanmasına yönelik çabalar hakkında hiç bir açık fikre sahip değildi. Eğer Hristiyan-Sosyal parti kendisindeki o halk kitlelerini anlama başarısını, Pan-Cermenistler gibi daha sağlam bir temele dayandırabilse, kendisi de Nasyonalist olsa ve özellikle sosyalizm karşısındaki tavrını belirleyebilseydi, sanıyorum, Alman geleceğindeki rolünü başarıyla yerine getirebilecekti. Olayların böyle cereyan etmesinin sorumlusu ise Avusturya devletinin kendisidir.

Partilerin hiç birinde fikirlerin böylesi belirlendiğini göremediğim için, safları arasında mücadele etmek için, var olan teşkilât ve partilerden birine girmedim. Daha o zamandan bütün bu hareketlerin herhangi bir sonuca ulaşamayacağını. Alman ulusunu gerçek bir millî kalkınmaya götüremeyeceğini anlıyordum.

Habsbourglar devletine karşı içimdeki nefret bu zaman boyunca sürekli artıyordu. Yabancı siyaset meseleleriyle ne kadar uğraşıyorsam bu devlet hayaletinin Almanlar'ın felâketini hazırlayacağı inancı da bende o kadar güçleniyordu. Alman milletinin geleceğinin Avusturya'da değil, Reich'ın kendisinden doğacağını her gün daha açık biçimde görüyordum. Bu sadece genel siyasal durumda değil, bütünüyle kültürel sebeplerden dolayı da böyle olacaktı.

Avusturya devleti, kültür ve güzel sanatlar alanında da çöküş işaretleri vermekteydi. En azından Alman milleti için tam anlamıyla ikaz işaretleri veriyordu. Özellikle mimari alanında bu daha net olarak görülmekteydi. Yeni sanat akımının bu konuda büyük başarılar elde etmesi mümkün olamazdı. Çünkü Ringstrasse tamamlandıktan sonra Viyana'da ortaya konulan plânlar gereği Almanlara önemli hiç bir iş kalmıyordu.

Bu sebeple, adeta ikili bir hayat yaşıyordum: Akıl ve gerçek bana Avusturya'daki acı fakat dolu dolu geçen çıraklığıma devam etmemi emrediyordu. Fakat gönlüm artık oradan ayrılmıştı.

Bu devletin kofluğunu ve onu kurtarmanın imkânsızlığını anladıktan sonra ezici bir hoşnutsuzluğun pençesine düştüm. Ne var ki

aynı zamanda, onun bütün yapacağı şeylerin Alman milletinin felaketini hazırlayacağını da kesinlikle önceden hissetmekteydim.

Bu devletin gerçekten büyük her Almanı küçülteceğine ve ona engel olacağına kanaat getirmiştim. Monarşinin başkentinin görüntüsü o ırklar topluluğu bütün bu Çeklerden, Lehliler, Macarlar. Rutenler. Sırplar ve Hırvatlardan meydana gelmiş o topluluk, bende tiksinti yaratıyordu. İnsanlığın o çürüyüp, dağılma mikrobu olan Yahudileri de unutmamak gerekirdi.

Bu büyük şehir bana nikâh düşmeyen akrabalar arasında meydana gelmiş bir evlilik gibi görünüyordu.

Gençliğimin Almancası aşağı Bavyera'da konuşulan lehçe idi. Ne bunu unutabiliyordum, ne de Viyana Almancasına tam olarak adapte olabiliyordum. Bu şehirde ne kadar çok kalırsam Almanya'nın bu eski kültür merkezini yıkmaya başlayan bu yabancı kavimler topluluğuna karşı kinim o kadar çok bileniyordu. Bu devletin sayılı olan günlerini uzatmaya kalkışması bana açıkça gülünç geliyordu.

O zamanlar, Avusturya öylesine eski bir mozağiye benziyordu ki, parçaları bir araya toplayan çimento artık buna dayanamazdı. Bu şahesere dokunulmadığı sürece, varlığı görünüşte o denli aldatıcıydı. Bu haliyle o artık son darbenin ne zaman indirileceğini beklemektedir.

Benim kalbim daima Alman imparatorluğu için çarptı, Avusturya monarşisi için değil. Bu devletin çöküş saati bana daima Alman milletinin kurtuluşu için bir başlangıç anı gibi görünüyordu. Bütün bu sebepler bende oraya gençlik yıllarından beri gizli hayallerin ve gizli bir aşkın çağırdığı yere gitme isteğini kamçılıyordu. Daha sonraki bir zamanda bir mimar olarak isim sahibi olacağımı ve milletime kaderin bana gösterdiği çevre içinde samimi hizmetler göreceğimi ümit ediyordum.

Sonuç olarak, kalplerinin en ateşli ideallerinin gerçeğe dönüştüğü yerde yaşama ve hareket etme mutluluğuna erişen insanlar ara-

sında yer almak istiyordum. Kalbimin tek arzusu, kutsal vatanımın ortak büyük vatanımız olan Alman Reich'ı ile birleşmesiydi.

Bu isteğimin ne denli yapıcı olduğunu anlamayanlar bugün bile çoğunluktadırlar. Fakat ben kaderin bugüne kadar bu mutluluğu kovan kişilere ve bundan acı biçimde uzak olanlara sesleniyorum. Anavatandan ayrı kaldıklarından dolayı, ana dilimin kutsal hazinesi uğruna mücadele zorunda kalan, vatana sadakatle bağlılıkları yüzünden kötü davranışlara maruz kalan ve sevgili analarının kalbine dönme imkânı verecek zamanı kederli bir şekilde bekleyenlere sesleniyorum ve biliyorum ki, onlar beni anlayacaklardır.

Alman olduğunu hissedip de sevgili vatana ait olma imkânı bulamamanın ne demek olduğunu bütün kalpleriyle idrak edenler vatandan ayrılmış evlâtların kalbinde her zaman derin vatan hasretini ölçebilir, anlayabilirler. Bu vatan hasreti onu hissedenlerin hepsini azap içinde bırakıyor, onları her türlü neşeden ve mutluluktan yoksun bırakıyor. Sonunda vatanın kapısı açılıncaya kadar ve ortak kan, ortak imparatorlukta birleşinceye kadar bu böyle devam edecektir.

Viyana benim için çok acı bir okul oldu ve öyle kaldı. Fakat hayatımın en verimli okulu olduğu da bir başka gerçek. Ondan ayrıldığım zaman artık ciddi bir adam olmuştum. Hayat hakkındaki genel fikirlerimin temellerini ve özellikle, siyasi tahlil tarzını orada öğrendim. Daha sonra bunların bazı kısımlarını da tamamladım. O yıllarda almış olduğum hayat derslerinin önemini bütün değeriyle ancak şimdi daha iyi anlıyorum.

Bu dönemi buraya kadar bütün detayıyla anlatmış bulunuyorum. Çünkü, en alçak gönüllü bir başlangıçtan sonra, beş yıl gibi kısa bir süre içinde, halk kitlelerinin büyük bir hareketi olmaya başlayan parti için asıl hayat derslerini ve gerekli bilgileri orada aldım.

Eğer şahsi fikirlerimden meydana gelen bir sermaye bende ilk yıllardan itibaren, kısmen kaderin zorlaması, kısmen de şahsi araştırma ve incelemeler sayesinde birikmemiş olsaydı, Yahudilere karşı, Sosyal-demokrasiye karşı, hatta Marksizme ve Sosyal meselelere karşı nasıl bir tavır alırdım.

Çünkü vatanın felâketlerle karşı karşıya bulunmasının iç sebepleri hakkında binlerce kişiyi düşünmeye yönelttiyse de bu sadece mücadele yıllarından sonra, geleceklerinin sahibi olmuş kimselerin erişebilecekleri o dayanma gücüne ve o derin kavrayışa hiç bir zaman insanı ulaştırmaya yeterli gelmezdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MÜNİH

1912 baharında, kesin kararımı vererek Münih'e gittim.

Münih'e vardığımda sanki burada yıllarca yaşamışım gibi geldi bana. Çünkü daha önceki şehir hakkında araştırmalarım beni adeta bu Alman Sanatının başkentine götürüp getirmiş gibiydi. Münih tanınmazsa, Almanya görülmüş sayılmayacağı gibi, Münih tanınmadıkça da Alman sanatı hakkında da herhangi bir fikir sahibi olunmuş sayılmaz.

Her şeye rağmen, savaştan önceki devrenin bu kısmı benim hayatımın en mutlu zamanı olmuştur. Aldığım ücret hâlâ çok azdı. Fakat artık resim yapmak için yaşamıyordum. Kendime yaşama alanı sağlamak ve daha doğrusunu söylemek gerekirse öğrenmeye devam etmek imkânı yaratmak için resme devam ediyordum. Bundan dolayı, günün birinde kendime tespit ettiğim ideale ulaşacağıma ilişkin içimde mutlak bir inanç taşıyordum. Hayatımın diğer küçük saydığım sıkıntı ve üzüntülerine kolay ve lakayt biçimde tahammül etmem için bu inanç bana yeterliydi.

Bende daha ikâmetimin ilk aylarından itibaren bu şehre karşı ruhumu sarıp sarmalayan derin bir sevgi yaratıyordu. Bu duyguyu başka hiç bir yer için bu denli hissetmediğimi belirtmeliydim. İşte bir Alman şehri! (Viyana ile ne farkı var? Viyana'nın ırklar Babili'ni düşünmek bile beni rahatsız ediyordu.) Pek tabi Münih'e karşı olan bu sevgime, Bavyeralılardan meydana gelen çevremdeki insanlarla, gençliğimi hatırlatan lehçenin benzerliğini de eklemek ge-

rekir. Burada her şey bence çok kutsal ve değerliydi veya öyle oldular. Fakat beni en çok kendine çeken, içimden gelen bir kuvvetle, estetik hissin birleşmesiyle, Hofbrahaus'dan Odon'a ve Oktober-fest'den Pinocothegue'e giden o eşsiz manzaraydı. Bugün dünya diğer yerlerinin hepsinden çok bu şehre karşı duyduğum sevgi, şüphesiz benim gelişmeme yol açmasından ileri gelmektedir. Fakat orada gerçekten derinlemesine bir memnuniyet duymuş olmam, ancak Wittelsbachlar'ın bu harika şehirlilerin sadece akla değil hassas bir ruha sahip her kişi üzerindeki çekiciliğe atfedilmesi gerekmektedir.

Münih'te mesleğimle uğraşmamın yanında, siyasi olayları ve özellikle dış siyasi olayları sürekli takip ediyordum. Almanya'nın ittifak politikasında çizmiş olduğu yolu takip ederek onun dış politikasını kavramaya çalışıyordum. Daha o zamandan Avusturya'da bulunduğum sırada, bu ittifak politikasını kesinlikle yanlış buluyordum. Fakat Viyana'da Reich'in ne kadar büyük bir hayale kapılmış olduğunu fark edemiyordum. O zamanlar, Berlin'de müttefikin gerçekten ne kadar aciz olacağını bildiklerini, fakat az çok bilinmeyen sebepler yüzünden, bu kanaatin bir zamanlar Bismarck tarafından başlatılıp, ardından aniden kesilmesi pusuda bekleyen düşmana karşı bir dış politika taktiği olarak kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Halk ile temaslarım sırasında, çok geçmeden bu fikrin yanlış olduğu, büyük bir korku içinde bana gözükmekte gecikmedi. Ve bundan hayrete düştüm. Her tarafta, hatta kültürlü çevrelerde bile Habsbourglar monarşisi hakkında en küçük bir bilgi sahibi olmadıklarının farkına vardım. Halkta bile müttefikin ciddi bir devlet gibi kabul göreceği, tehlike anında derhal büyük bir askeri güç çıkaracağı inancı yaygındı. Öte yandan Monarşi bir Alman devletiymişçesine kabul ediliyor ve buna güvenilmesi gerektiğine hükmediliyordu. Burada da Almanya'da olduğu gibi, kuvvetin saygı ile ölçüleceğine ihtimâl verilmekteydi. Başta, Avusturya'nın çoktan beri bir Alman devleti olmaktan çıktığı, sonra bu impara-

torluğun iç durumunun gittikçe yıkılışa doğru yol aldığı akla getirilmiyordu.

Ben bu durumu resmi denilen “diplomasi”den daha iyi biliyordum. O diplomasi, hemen hemen her zaman olduğu gibi, kendi geleceğine doğru körü körüne yürüyordu. Halkın duyguları, gerçekte tepeden inme olarak “kamuoyuna” gıda olarak verilen şeyi aksettirmiyordu. Muhtemelen, samimiyet yönünden eksik olanı, nezaketle telafi etmek düşünülüyordu ve söz daima senet yerine geçiyordu.

Bu yolda bazen devlet adamlarının resmi sözleriyle Viyana gazetelerinin makaleleri arasında görülen farkları düşündüğümde, Viyanadayken bile beni sinirlendirirdi ki, hiç olmazsa Viyana görünüşte bir Alman şehriydi. Fakat Viyana’dan daha doğrusu Alman Avusturya’dan uzakta, imparatorluğun Slav şehirlerine yaklaştığında orada ne kadar büyük fark ortaya çıkıyordu.

Prag’da bütün bu üçlü devlet komedisi hakkında neler söylendiğini öğrenmek için Prag gazetelerine bir göz atmak yeterli gelirdi. Bu sözde “diplomasi” şaheseri, hakkında orada küçümse meden başka bir şey yoktu. Barış içinde, iki imparator birbirlerine sevgi gösterileri yaptıkları sırada, ittifakın Niebelungen’ler in kalkışıldığı gün hiç bir hükmü kalmayacağını gizlemiyorlardı.

O halde nasıl oldu da, kısa bir zaman sonra ittifakların gerçekleşme aşamasına gelindiğinde, İtalya’nın sert bir biçimde ittifaktan çekilmesine ve iki müttefikini yan yolda bırakmasına, bu da yetmiyormuş gibi karşı düşman cephesine geçmesine hayret edilmektedir? Önceleri İtalya’nın Avusturya yanında savaşması mucizesine bir an bile inanılmış olması, diplomasi budalalığına kapılan bir kimse için anlaşılması mümkün olmayan bir olay teşkil etmekteydi. Oysa gerçekte Avusturya’da durum böyleydi.

Sadece Habsbourglar ve Almanlar bu ülkede ittifak fikrine katılıyorlardı. Habsbourglar hesap sonucunda ve zorunluluk sebebiyle; bu işe girişmişlerdi. Çünkü, üçlü ittifak amacıyla Alman

imparatorluğuna büyük bir hizmet edeceklerini ve ona yardımda bulunacaklarını düşünmekteydiler. Bunda siyasi taktiğinde düşüncesizliğinin de etkileri vardı. Sadece bu konuda beslenen ümidin gerçekleşmesinden dolayı değil, böyle davranmakla Reich'in kendisiyle birlikte onları uçuruma sürükleyecek bir devlet kadavrasına bağları sebebiyle bir bir yanlış taktik teshil etmekteydi. Özellikle, bu ittifak sebebiyle, Alman Avusturyalılar Cermenlikten çıkmaya daha zorunlu biçimde mahkûm kalıyorlardı. Gerçekten, Habsbourglar, Reich ile bir ittifak sayesinde öte taraftan bir saldırıya karşı ki maalesef haklı olarak böyle bir saldırıya uğrayabilirlerdi kendilerini güvenlik altına alabileceklerini sanmanın yanında, Cermenliği geri itmek yönündeki iç politikalarına devam etmek bu yüzden daha kolaylarına geliyordu.

Bunun sebebi o çok iyi bilinen "objektiflik" ile Reich hükümetinin protestosundan artık herhangi bir korku duyulmayacağı düşüncesi değildi. Her sebeple ittifak gösterişi yaparak bizzat Alman Avusturyalılar arasında rezilcesine Slavlaştırma tarzına karşı yükselen saygısız seslerin susturulabilmesine imkân yaratacağı düşüncesiydi.

Reich Almanyası bile Habsbourglar idaresini tanıyıp ona bağlılığını bildirirken, Avusturya'daki Almanlara ne iş yapmak kalıyordu? Sonra bütün bu Almanlar'ın nazarında vatan haini olarak alçaklıkla damgalanmasına karşı koymak mı gerekiyordu? Oysa bu Almanlar yıllardan beri Almanya uğrunda nice fedakârlıklara katlanmışlardı.

Fakat bütün bunlara rağmen, Habsbourg monarşisi içinden Cermenlik söküp alınırsa bu ittifakın ne anlamı kalacaktı? Üçlü ittifakın Almanya için değeri, Avusturya'da Alman nüfuz ve üstünlüğünün devamına doğrudan doğruya bağlı değil miydi? Yoksa Habsbourgların Slav bir imparatorluğuyla dost olarak yaşanabileceğine gerçekten inanılıyor muydu?

Resmi Alman diplomasisi tarafından ve kamuoyu tarafından Avusturya içinde milliyetler meselesinde takınılan tavır budalaca

olduğu kadar aynı zamanda anlamsızdı. Yetmiş milyon nüfustan meydana gelen bir kavmin geleceğini ve güvenini bir ittifak üzerine kurarak, karşısındaki müttefik tarafından bu ittifakın yegâne mümkün esasının sistematik ve kasti bir biçimde tahrip edilmesine şahit oluyordu. Bir gün Viyana diplomasisiyle bir antlaşma kalacaktı, fakat imparatorluğun müttefikliğinden hiç bir ciddi yardım görülmeyecekti.

İtalya hakkında zaten baştan beri görülen durum buydu. Eğer Almanya'da milletlerin tarihi ve psikolojisi biraz daha derinlemesine incelenmiş olsaydı, Quirinal ile Viyana imparatorluk sarayının yan yana savaşa katılabileceğine inanmak mümkün olmazdı. Bir hükümet tek bir İtalyan askerine o denli nefret edilen Habsbourglar'ın devlet sınırları içinde bir savaş meydanına sürmeye kalksa, bütün İtalya yanardağ gibi ayağa kalkardı. İtalyan hürriyet ve bağımsızlığı aleyhinde Habsbourg hanedanının yapmış olduğu yanlışlar o kadar büyüktü, istense bile unutulacak cinsten değildi. Böyle bir istek ise gerek İtalyanlarda, gerekse İtalyan hükümetinde zaten görülmüyordu. Bu sebeple, İtalya için Avusturya ile ancak iki seçenek vardı: Savaş yahut ittifak.

Özellikle, Avusturya ile Rusya'nın ilişkileri silâh yoluyla anlaşmaya eğilim gösteriliden beri Almanya'nın ittifak politikası anlamsız olduğu kadar tehlikeli de olmaya başlamıştı.

Doğru ve geniş bir çeşit diplomatik yolun seçimine dair klasik olmasına rağmen yerinde bir misal vermek gerekirse; özellikle neden bir ittifak yapılma gereği duyuluyordu? Bu yalnız Reich'in geleceğini tek başına, kendi kendine yapamayacağından daha iyi bir şekilde temin etmek için olabilirdi. Reich'in geleceği ise. Alman milletinin yaşama alanlarını ancak devamla sınırlı tutmaya yetiyordu.

Bundan dolayı, mesele ancak şu şekilde ifade edilebilirdi: Ciddi bir gelecekte, Alman milletinin hayatı nasıl şekillenmeli? Sonra bu gelişmesi gereken temel isteklerin güvencesi Avrupa devletlerinin genel ilişkileri çerçevesinde, sağlanması nasıl mümkün olabilir?

Alman siyasetinin dış faaliyetinin tahminleri açık şekilde gözden geçirildiğinde şu görüşü mümkün değildi:

Almanya'nın nüfusu her yıl 900 bin kişi olarak artıyordu. Bu yeni vatandaşlar topluluğunu beslemek zorluğu da her yıl artmakta ve muhtemel kıtlık tehlikesinin iyi zamanlarda önüne geçmek için çareler araştırılmazsa, bir gün bu felâket ile karşılaşmak kaçınılmazdı. Bu denli tehlikeli bir ihtimalden kurtulmanın dört çaresi vardı:

1- Fransız örneği takip edilerek doğumların artması, doğum kontrolüyle önlenerek ancak fazla nüfusun önüne geçilebilirdi.

Şüphesiz ki, tabiatın kendisi, kıtlık veya iklim şartlarının kötü gitmesi durumunda, verimsiz toprak olan yerlerde ve bazı ülkelerde bazı ırklar için nüfus artışını önlüyordu. Bununla birlikte bu denli kesin olduğu kadar da akılcı bir yöntemle, asıl doğurma yasasına engel olmaz, ancak doğan kişinin yaşamasına engel olabilirdi. Çünkü, onu o kadar çetin zorluk ve yokluklarla karşı karşıya getirir ki zayıf ve hastalıklı olanlar tabii olarak ölmeye mahkûmdur. Fakat, hayatın zorluklarına dayanıp, direnebilen kimseler, aynı biçimde dayanıklı nesil yetiştirebilmeye yeteneklidirler. Bu da aynı esaslı ayıklayıp, saflaştırmanın tekrar başlayabilmesi içindir. Tabiat bireye karşı bu kadar sert biçimde hareket etmek ve hayatın şiddetiyle karşılaşabilecek çapta değilse onu derhal kendisine dönmeye davet ederek, ırkı ve türü güçlü biçimde varlığını en yüksek derecede devam ettirir.

İşte bu şekilde sayının azalması bireyi ve sonuçta ırkı daha kuvvetli yapar.

Ancak insan, kendi neslini sınırlamak isterse durum elbette değişir. İnsan tabiat ile aynı kumaştan yapılmamıştır. O "insani " bir yaratıktır. Bütün akıl ve hikmetin sahibi bu işi ondan daha iyi bilir. Hiç bir zaman ırk olgusunu göz önüne almayan ve sadece kendini düşünen insanın doğurma keyfiyetine karşı çıkması karşısında, o

yaratıcı kuvvet elbette daha adil ve daha insani olacaktır. Ne var ki, sonuçlara bakıldığında durum tamamen birbirinin tersidir.

Tabiat insanları nesillerini devam ettirmekte hür bırakmakla beraber, soyunu gayet zorlu bir imtihana tabi tuttuğu halde, soy yetiştirmenin esas yönüne de sınır getirir. Fakat buna karşılık bir kere doğmuş olan her yaratılanı ne pahasına olursa olsun korumaya çalışır. İlahi gücün bu şekilde düzenlenmesi ona insani olduğu kadar da akılcı görünür. Çünkü asıl doğurtma yetisi sınırlandırılıp, doğum sayısı azalır azalmaz en kuvvetlilerin ve sağlıklıların yaşamasını sağlayan doğal hayat mücadelesi yerine açıkça, en sağlıksız ve hastalıklı olanları ne olursa olsun yaşatmak ve kurtarmak gayreti baş gösterir. Tabiatın iradesi böyle küçümsendikçe, durum gitgide kötü bir hâl alacak bir nesil çekirdeği ortaya çıkar.

Sonuçta görünen şu olur ki, bir zaman sonra yeryüzünde hayat böyle bir gücün elinden alınır. Çünkü insan neslinin devamına hakim olan sonsuz kanuna ancak bir müddet meydan okuyabilir. Daha baskın ve güçlü ırkın, zayıf ırkları kovması kaçınılmazdır. Çünkü hayata doğru son saldın, sözde bireyci bir insanlığın gülünç engellerini aşarak, yerini daha kuvvetlilere bırakmak için zayıfları yok eden tabiata uygun bir insanlığa yer açacaktır. Bu sebeple kim nüfusunun artmasını isteğe bağlı biçimde sınırlandırmaya teşebbüs ederse, Alman milletinin bütün geleceğini elinden alıyor demektir.

2- İkinci yol, bugün hâlâ defalarca tekrarlanıp övülen yoldur ki, “iç kolonizasyon” denilen proje olup, ne anlama geldiğini teklif edenlerin bile anlayamadığı ve akla gelebilecek en kötü sonuçlara sebep olacak bir çözüm biçimidir.

Elbette bir toprağın verimine belli bir dereceye kadar yükseltmesi mümkündür. Fakat bu yükseltme belli bir noktaya kadar olup, sınırsız da değildir. Böylelikle, bir süre kıtlık tehlikesi olmadan, Alman milletinin nüfusunun artmasını, toprağımızın veriminin artışıyla karşılayabiliriz. Ancak ihtiyaçların genellikle nüfus sayısından daha çabuk artığını gözden uzak tutmamak gerekir. İnsanların yiyecek, giyecek itibariyle ihtiyaçları sürekli olarak artmaktadır.

Artık bir kaç yüzyıl önce yaşamış olanların ihtiyaçlarıyla, şimdikileri karşılaştırmak imkânsızdır. Bunun için, üretimdeki her artışın bir nüfus patlamasına yol açtığını düşünmek çılgınlıktır. Bu sebeple toprağın fazla verimliliği insanların sınırsız ihtiyaçlarını karşılamak için kullanıldığı tezine katılmak mümkün değildir. Fakat bir yandan azami bir sınırlama ve öte yandan yorulmak bilmez bir gayret harcansa bile yine arazinin gereği olarak sonunda bunun bir durma noktası olacaktır. Mümkün olan her türlü çabaya rağmen, bir zaman gelecek ki artık topraktan daha fazla ürün alma imkânı olmayacaktır. Pek tabi bunu yine kıtlık takip edecektir. Artış halinde bulunan bir nüfusla, kıtlık giderek sıklaşacak, sonra ancak ambarları dolduran bazı varlık yıllarında kıtlık olmayacaktır ve en sonunda öyle bir zaman gelecek ki, sefaleti yok etmenin önüne geçilemeyecektir. İşte o zaman, tabiatın işe kaynaşmasına ve yaşamak üzere ayıklanacakları seçme dönemi başlayacak veya, insan neslini devam ettirmeyi "doğum kontroluyla" sınırlayarak, ırk ve tür için yukarıda sözünü etmiş olduğumuz bütün kötü sonuçlarla karşılaşılarak, kendi kendine yardımcı olacaktır.

Bu tarz bir ihtimalin, gelecekte şu veya bu şekilde bütün insanlığı kapsayacağı ve hiç bir milletin bu kaderden kendini kurtaramayacağına itiraz edilebilir. İlk bakışta bu doğru olabilir ve şöyle fikir yürütülebilir. Bir gün mutlaka insanlık artık gittikçe artan nüfusunun ihtiyaçlarını, toprağın verimini arttırarak karşılayamadığı bir anda, insanların sayısını kontrol etmek zorunda kalacaktır.

Bu konuda karar vermeyi ya tabiata bırakacak, veya kendisi bir ölçü bulmaya çalışacaktır. Ümit edelim ki bu yol, şu anda çare olarak gösterilen yöntemlerden daha uygun yöntemlerle meydana getirilmiş olsun. Diğer taraftan şimdilik sadece bu dünyada gerekli olan toprağı elde etmek için yeterli kuvveti olmayan ırklar bu dertten şikayetçidirler. Çünkü durum o noktadadır ki, zamanımızda henüz işlenmeyi bekleyen geniş topraklar vardır. Bu toprakların tabiat tarafından gelecek zamanlarda belli bir millet veya ırk için ayrılmış bir arazi gibi beklediği de bir gerçektir. Bu toprakları alıp, onu işletecek bir milleti beklediği şüphesizdir.

Tabiatın kanunu siyasi sınırlar tanımaz. O, canlı yaratıkları yer yüzünde bir araya getirerek, onların serbest olarak faaliyet göstermelerini seyreder. Cesaret ve çalışma hususunda en kuvvetli olan tabiatın çocuğu o temiz yaşamak hakkını elde edecektir.

Bir millet "iç kolonizasyon" alanının içine kapanırsa, doğal olarak diğer ırklar dünyanın diğer geniş alanlarına yayılacağı için, nüfus artışını önleme çarelerine baş vurmak zorunda kalacaktır. Oysa diğer milletler nüfus olarak çoğalmaya devam edeceklerdir. O milletin emri altındaki alanlar ne kadar küçükse, bu durum o denli çabuklaşacaktır. Maalesef, en iyi milletler yani, bütün insanlığın gelişmesinin temeli olan yegane uygarlık yaratıcı olan ırklar kapılmış oldukları o barış rüzgârı hayaliyle, yeni topraklar kazanmaktan vazgeçip ve "iç kolonizasyon" ile yetindikleri için, seçkin olmayan milletler nüfusu yerleştirebilecekleri yerlerin idaresini ellerine geçirmeyi çare olarak görüyorlar. Bu da şu sonucu getirmektedir:

Yüksek bir uygarlığa sahip, fakat birtakım hassas ahlâki değerlerden yoksun olmayan ırklar, daha aşağı medeniyete ait fakat yaratılış itibariyle daha sert ırkların, geniş toprakları sayesinde, sınırlama endişesi olmaksızın nüfusça çoğaldıkları bir zamanda yerlerinin sınırlı olması sebebiyle çoğalmalarını kısmak zorunda kalıyorlar. Bunu bir başka biçimde ifade etmek gerekirse, bir zaman sonra durum öyle bir hâl alacak ki, dünya kültürü daha az yüksek- veya alçak-, fakat enerjisi çok olan bir insanlığın eline geçecektir.

Bu sebeple, gelecekte iki olguyla karşı karşıya gelinmesi kaçınılmazdır. Bunlardan biri, dünyanın bizim modern demokrasinin değerleriyle idare edilmesidir. O zaman terazi sayı itibariyle en küçük olan ırkların lehine ağır basacaktır. İkincisi, dünyanın tabiat yasaları çerçevesinde idare olunmasıdır. O zaman da doğumları kontrol altına almış olanlar değil, sert iradeye sahip milletler galip geleceklerdir.

İnsanlığın hayatının bir gün dehşetli mücadelelere sahne olacağından kimse şüphe etmemelidir. İşin sonunda, sadece varlığını devam ettirme içgüdüsü baskın çıkacaktır. Budalalık ile korkaklık

ve kendini beğenmiş küstahlığın ortaya çıkardığı o sözde “insancıllık” Mart ayı güneşine maruz kalan kar gibi eriyecektir. İnsanlığın kaderi sürekli mücadele için de olmaktır. Bunun tersi olan “barış,” onun mezarı olacaktır.

Biz Almanlar için “iç kolonizasyon” kelimeleri uğursuzluktur, bizde hayatımızı tatlı bir uyuşukluk içinde devam ettirme yolunu bulduğumuz fikrini kuvvetlendirir. Bu tez eğer bir kere kafamızda yer ederse, dünyada bize ait olan yer kazanmak için bütün çabalar bitmiş demektir. Ortalama bir Alman hayat ve geleceğini bu ortalama kararla devam ettirebileceğine inanırsa, her çeşit pratik savunma mekanizması doğal olarak ortadan kalkar. Bu sebeple Almanlar’ın hayatî zorunlulukları hükmünü yitireceğinden, gerçekten faydalı bütün dış politik faaliyetlerle birlikte Alman milletinin geleceği mezara gömülmüş olur.

Bu sebeple, özellikle o uğursuz zihniyeti bizim milletimizin kafasına yerleştirmeye çalışanın Yahudi olması bir tesadüf sonucu değildir. Yahudi bu işi çok iyi bilmektedir. İnsanları çok iyi tanıdığı için, onların hayat mücadelesini boşa çıkaracak şekilde, tabiata bir yumruk indirmek veya çalışmayı her hangi bir yolla kendilerini dünyanın hakimi yapmak çaresi bulunmuş olduğunu onlara inandıracak bütün bütün hayalperestlerin birer kurban olduklarını bilmektedir.

Bu konu üstünde ne kadar ısrarla durulsa yeterli değildir. Çünkü bir Alman “iç kolonizasyonu” sadece sosyal hareketin doğal akışından uzaklaştırmaya ve her şeyden önce toprağı spekülasyonlardan kurtarmaya yaramalıdır. Bu hiç bir zaman yeni topraklar elde edilmeden milletin geleceğini garanti altına almaya yeterli gelmeyecektir. Bunun tersine hareket edilecek olursa, çok geçmeden toprağımız tükenecek, kuvvetimizi kaybetmek zorunda kalacağız.

Sonuç olarak şu noktayı kesinlikle kabul etmeliyiz ki; belli bir küçük nokta üzerinde iç kolonizasyondan çıkan sınırlama, tıpkı çocuk doğumunun kontrol altına alınması gibi, bir millet için en olumsuz şartlarda bir askeri ve siyasî durum yaratır.

Bir ülkenin yüzölçümü bakımından önemi, tek başına dış güvenliğin en temel şartıdır. Bir milletin sahip olduğu topraklar ne kadar genişse, kendisinin doğal himayesi de o kadar büyüktür. Belli bir yeri işgal eden milletlere karşı sürekli daha hızlı ve daha kolay, daha etkili ve daha kesin askeri başarılar elde edilir. Toprakları geniş olan devletlere karşı askeri başarılar daha azdır. Bunun yanında, devletin genişliği esaslı biçimde yapılmayan saldırılara karşı mutlaka bir koruma meydana getirir. Çünkü başarı ancak uzun ve zorlu mücadelelerden sonra elde edilir ve ani bir baskın tehlikesi, eğer bunu göze almak için tamamıyla özel sebepler yoksa, oldukça büyük görünür. Bir devletin arazi olarak önemi işte bu şekilde tek başına bir milletin hürriyet ve bağımsızlığının devamı için bir gerekliliktir. Diğer yandan arazinin küçüklüğü ise daima istilaya açık davetiye anlamı taşır.

O sebeple, Reich'in "millî" kadrosu içinde nüfusun artan sayısı bulunacaktı! Bu olacak şey değildi. Reich'in genişletilemeyen toprağı ile nüfus meselesi arasında denge kurmanın bu iki yolu bertaraf edilmeliydi. Takip edilen bu yolun sebepleri yukarıda işaret ettiğimiz sebeplerden büsbütün başka şeylerdi.

Doğum kontrolü meselesinde daha baştan ahlaki değerler nedeniyle vazgeçildi. İç kolonizasyon meselesine gelince, bunun şiddetle reddedilmesi, büyük topraklara karşı bir saldın niyeti taşıyacağından ve özel mülkiyete karşı bir saldırırım öncü rolü oynayacağından ileri geliyordu. Bu "pislik görüşünün" yayılma ve tavsiye şekline karşı böylesi bir tezi savunmak mümkündü.

Genel olarak, büyük kitleler hesabına, bu direniş pek de uygun bir şey değildi ve her durumda konunun özüne inilemiyordu. Bu nedenle gittikçe artan nüfusa ekmek ve iş sağlamak için ancak iki yol görünmekteydi.

3- Yeni topraklar kazanılarak her yıl meydana gelen milyonlarca nüfus artışı buralara yerleştirilebilir ve bu şekilde milletin kendi geçimini kendisinin sağlaması yoluna devam edilirdi.

4- Sanayi ve ticaretimize yabancı müşterileri çekmek için çalışıp, elde edilen kârlardan gelir sağlanabilirdi.

Bu konuda anlaşılacağı üzere ya toprak işgali politikası veya sömürgecilik ve ticaret politikası tercih edilecekti. Bu iki seçenek, çeşitli yönleriyle araştırılıp, incelendi. Araştırma ve tavsiyeler tartışılarak en sonunda ikinci yol kesin şekilde kabul edildi. Gerçi ikisinin içinde en akıllı ve doğru olanı birincisiydi.

Nüfusumuzun fazlasıyla kolonize edilecek yerlerin kazanılması, özellikle şimdiki durumda değil de, gelecek için son derece önemliydi. Bu şekilde yola çıkılarak önce gerekli olan sağlam bir köylü sınıfının oluşturulması gerekliydi. Şu andaki problemlerimizin çoğu köylü nüfusu ile şehirli nüfusu arasındaki dengesizlikti. Küçük ve orta ölçekli köylülerden meydana gelen sağlam bir kitle, her zaman için sosyal rahatsızlıklara karşı bir korunma çaresi olmuştur. Bugün de aynı sosyal rahatsızlıklarla karşı karşıya bulunmaktayız. Bir millete kapalı bir ekonomik hayat içinde günlük geçimini kazanmanın tek yolu budur. Böyle olursa sanayi ve ticaret tehlikeli durumlardan geri çekilmek zorunda kalarak, milletin gelirinin temeli olmaktan çıkıp, yardımcı gücü haline gelir. Kendilerinin üstlendikleri rolleri, ihtiyaçlarımızla bütün alanlarda üretimimiz arasında doğru bir denge kurduğumuz taktirde, halkı yabancı ülkelere bağımlı olmaktan kurtarırız. Bu şekilde, özellikle kriz anlarında, devletin hürriyetini ve milletin geleceğini sağlama almasına yardımcı olur.

Fakat böyle bir toprak politikasının uygulanması için bir örnek göstermek gerekirse bu örnek Kamerun gibi bir yer olmayacaktır. Bunu ancak Avrupa ile sınırlı bir yerde uygulamak mümkündür. Şu hususu soğukkanlılıkla kabul etmek gerekir ki, bir milletin diğerine nazaran elli kat fazla toprağa sahip olması Tanrının iradesine uygun düşmez. Böyle bir durum karşısında, siyasi sınırlar sebebiyle ebedi hukukun sınırlarından uzakta kalmaya yeterli toprak varsa yaşamak için gerekli olan bu toprağı bize vermek zorundadırlar. Elbette hiç kimse bunu gönül rızasıyla yapmayacaktır. Fakat o zaman herkesin kendi hayatı için mücadele etmesi bir hak olarak ortaya

çıkar. İyilikle verilmeyen şeyi elde etmek yumruğa düşer. Eğer atalarımız kararlarını bugünkü anlamsız barışseverlik modasına uydursalardı, şimdiki millî topraklarımızın üçte birine bile sahip olamazdık. Ve Alınanlarda, Avrupa'nın geleceğini düşünmek derdinden kurtulmuş olurlardı! Bu sebeple Reich'in iki doğu sınırını biz atalarımızın azim ve cesaretine borçluyuz. Bundan başka, devlet ve milletimizin toprak bütünlüğünü meydana getiren o görünmez manevi kuvvet de onların sayesindedir. Bu güne kadar varlığımızı devam ettirebilmemizi sağlayan tek sebep bu toprak büyüklüğüdür.

Bu çözüm yolunun doğruluğunu ispat eden bir başka sebep daha vardır ki o da şudur: Avrupa devletlerinin çoğu bugün tepeler üzerine oturtulmuş ehramlara benzemektedirler. Kendilerinin Avrupa'daki yüzölçümlerini sömürgelerin o aşırı genişliğine, dış ticaretlerinin önemine oranla gülünç denilecek kadar küçük olmalarıdır. Yani, zirve Avrupa'da taban dünyanın çeşitli yerlerinde bulunmaktadır. Bundan sadece istisna olan Amerika Birleşik devletleridir. Onların tabanları kendi kıtalarında olup, dünyanın diğer yerlerine ancak zirve ile temas ederler. Bu devletin olağanüstü iç gücünü ve Avrupa'daki sömürgeci devletlerden çoğunun zaafını ortaya koyan da budur.

Öte taraftan İngiltere, bu değerlendirmenin dışında kalan bir örnek değildir. Çünkü Britanya imparatorluğu söz konusu edilen Anglo-Sakson dünyanın varlığı kolaylıkla unutulmaktadır. İngiltere'nin durumu sadece Birleşik Devletlerle kültür ve dil yönünden dolayı herhangi bir Avrupa devletinin durumuyla karşılaş tınlamaz.

Almanya için sağlam bir toprak politikasını sağlam sonuca ulaştırmanın tek yolu, Avrupa'nın içinde yeni yerler elde etmekti. Sömürgeler Avrupalılarla yoğun biçimde iskân edilmeye yetenekli görülmedikçe bu amaca hizmet edemezler. Fakat 19'ncu yüzyılda barış yoluyla Avrupa'da böyle sömürge hizmetini görecek topraklar elde edilemezdi. Hatta şiddetli bir savaşa girişmeden böyle bir sömürge politikası takip etmeye de imkân yoktu. Oysa bu savaşı

Avrupa dışında toprak kazanmaktan çok, Avrupa kıtasında ülkeler elde etmek için göze almak daha uygun olurdu.

Eğer böyle bir karar verilirse, artık her şeyi bir yana bırakarak sadece bu konuya sarılmak gerekir. Her birimizin bütün irademize ve bütün enerjimize ihtiyacı olan böyle bir görev yarım tedbirlerle ve şüphelerle uygulanamaz. Artık Reich'in bütün politikasını bu hedefe doğru yöneltmesi gerekmektedir. Bu görevi ve onu uygulayacak olanları desteklemekten başka değerlendirmelerin sonucu olan bir jest göstermek bile anlamsızdır, yapılmamalıdır.

Şunu kabul etmek gerekir ki, bu hedefe ulaşmayı sadece savaş sağlayabilir. Silâhlanma yarışını soğukkanlı bir şekilde göz önünde tutmak gerekir.

Bütün ittifakların içeriği bu yönüyle incelenmeli ve onların gerçek yönleri desteklenmelidir. Avrupa'dan toprak mı istenmekte? Bu ancak Rusya'nın zararına olabilir. Durum böyle olunca, yeni Reich Alman kılıcının Alman sapanına toprak sağlamak ve bu şekilde millete günlük ekmeğini vermek için, eski toton şövalyeleri tarikatının yolunu yeniden takip etmesi gerekir. Böyle bir politika için Avrupa'da imkân çerçevesinde ittifak yapabilecek tek ülke İngiltere'dir.

Böyle bir ittifak ancak İngiltere ile yapılabilir ki, arka cephe garanti altına alınınca, Cermenler yeni haçlı seferine çıkabilirler. Bunda bizim hakkımız atalarımızın hakkından daha az değildir. Barışseverlerimizden hiç biri Doğunun ekmeğini yemekten çekinmiyorlar ama, şu da bilinen bir gerçektir ki, sapana yolu açan kılıçtır.

İngiltere'nin dostluğunu kazanmak için hiç bir fedakârlık çok fazla abartılmamalıdır. Sömürgelerden, denizlerde gövde gösterisi yapmaktan ve İngiliz sanayisine rakip olmaktan kaçınmak bu dostluk için yeterlidir.

Bu sonuca sadece açık ve kesin bir durum bizi ulaştırabilirdi ki o da, ya ticaretinden ya da sömürgelerden vazgeçmek. Yani bir Alman savaş donanmasından vazgeçmek.

Sonuç hiç şüphesiz geçici bir duraklama söz konusu olabilir, fakat bir güç ve kudret için gelecek söz konusudur.

Nitekim öyle bir zaman geldi ki, İngiltere bu yönde tartışma açılmasına zemin hazırladı. Çünkü, nüfus artışı sebebiyle, Almanya için herhangi kaynak aramak ve İngiltere'nin katkısıyla bu kaynağı Avrupa veya İngiltere'nin yardımıyla çözülemediği takdirde, Almanya'nın deniz aşırılarda bu çareye başvurmak zorunda kalacağını pekala biliyorlardı. Aslında, ilk önce yüzyılın başlarında, Londra'nın Almanya'ya yaklaşmaya çalıştığı zamanlarda, bu eğilimi olgunlaştırmak gerekiyordu. Son yıllarda gerçekten ani gelişmelerini takip edebildiğimiz psikolojik durum o zamanlarda daha yeni yeni ortaya çıkıyordu, İngiltere adına kestaneleri ateşten almak fikri bizde hiç de hoş olmayan tepkiler yaratıyordu. Sanki bir ittifak her iki taraf için de iyi ve kazançlı bir işten başka bir temel üzerine kurulurmuş gibi. Oysa İngiltere ile çok kolay bir ittifak kurulabilirdi. Çünkü İngiliz diplomasisi, her yardımın bir bedeli olduğunu çok iyi bilecek kadar kurnazdı.

Ayrıca şu da hesaba katılabilirdi ki, usta bir Alman dış politikası 1904'te Japonya'nın rolünü benimseyebilirdi. Böylesi bir rolden Almanya için sağlanacak sonuçların büyüklüğünün tarifi imkânsız gibidir. Eğer böyle bir misyon üstlenebilseydi I. Dünya savaşı çıkmayacak, 1904'te dökülen kan 1914-1918'de on katı fazla kan akıtılmasının önüne geçecekti.

Ve bugün Almanya, dünyada nasıl bir konumda yer alacaktı: Her halde Avusturya ile ittifak çok anlamsız bir şey olmalıydı. Bu mumya devlet. Almanya'ya savaş açmak için değil, kaba bir barış için bağlanıyordu. Sonra bunu gayet kurnaz bir biçimde, monarşi içinde Cermenliğin yavaş yavaş, fakat mutlaka imhası için kullanacaklardı. Bu da ittifak kadar imkânsız ve anlamsız bir şeydi. Çünkü, kendi sınırları içinde Cermenliği yok etme hareketinin kökünü kazıyacak kadar kuvvete, azim ve karar ruhuna sahip olmayan bir devlet tarafından Almanlar'ın millî menfaatlerinin savunulmasını beklemek anlamsızdı. Almanya ise, o dayanılması mümkün ol-

mayan Habsbourg devletinin Alman ırkına mensup on milyon insanın geleceğine istediği gibi sahip çıkma imkânını alacak kadar, millî şuurdan yoksunsa Avusturya'nın geniş ve cüretle kurulmuş plânlarına yardım etmesini gerçekten beklemeye gerek kalmazdı. Avusturya meselesinde eski Reich'in takındığı tavra bakılarak bütün millet için kesin mücadelede nasıl tavır alacağı takip olunabilirdi. Herhalde Cermenizmin gittikçe yoğunlaşan baskıya uğramasına izin verilmemeliydi. Çünkü Avusturya'nın müttefikler değeri ancak Alman unsurunun varlığı ile gerçekten sağlama alınabilirdi. Fakat bu yoldan da ayrıldılar.

Mücadele etmek kadar çekindikleri bir başka şey daha yoktu. Ve buna da en olumsuz bir zamanda mecbur olacaklardı. Kaderlerinden kaçmak istiyorlardı. Fakat boşa çıktı. Dünya barışını korumak hayali görmekteydiler oysa uyandıklarında Dünya savaşıyla karşı karşıya geldiler.

Bu barış rüyası Alman geleceğine şekil vermek için var olan üçüncü yola önem verilmesinin en esaslı sebebini ortaya koymuştur. Fethedilebilecek toprakların ancak Doğu'da olduğu biliniyordu; bunun gereği olan kavga da biliniyordu. Böyle olmakla beraber, ne pahasına olursa olsun, barış isteniyordu. Çünkü daha o zamandan beri Almanya'nın dış politikasının ilkesi bütün yollar denenerek Alman milletinin devamını garanti altına almak değildi. Daha çok, her çareye başvurarak dünya barışını sağlamaktı. Sonuç bilinmektedir! Bu konuya aşağıda yeniden döneceğim.

Şu haliyle, geride dördüncü bir ihtimâl kalıyordu: Sanayi ve küresel ticaretle, gösterişli ve güçlü bir donanma ile sömürgeler.

Böyle bir gelişmeye daha kolay ve daha hızlı bir şekilde ulaşılması gerekirdi. Çünkü bir toprağı kolonize etmek uzun bir zaman alır, hatta asırlarca sürebilirdi. Burada ani bir ateş söz konusu değildir; hem yavaş yavaş ilerlemek, hem de köklü ve sürekli çaba söz konusudur. Bu durum sanayi gelişmesine benzemez. Bu ancak bir kaç yıl içinde kabarabilir. İnatçı bir çabayla çiftlikler kurulup, içine çiftçiler yerleştirmeye göre bir donanma meydana getirmek

daha çabuk olur. Fakat donanmanın yok olması da o denli çabuk meydana gelir.

Almanya, bu yolu seçtiği zaman hiç olmazsa bu politikanın da bir gün savaşa sürükleneceğini düşünmesi gerekirdi. Gevezelerin gösterişli ve azametli bir tavırla söyledikleri gibi "Milletlerin barışseverce fethi" adını vererek, silâha sarılmaya gerek kalmadan, muz aramaya kalkmak için, iyi niyetin ve barışseverliğin yeterli geleceğine ancak çocuklar inanabilirlerdi.

Eğer biz bir defa bu yolu benimsersek, günün birinde İngiltere'nin düşmanımız olması kaçınılmazdı. İngiltere bizim barışsever faaliyetimize şiddetli bir bencilliğin sertliğiyle muhalefete kalktığında bu sebeple tepki göstermek veya isyan etmek budalalıktan başka bir şey olamazdı. Ne var ki biz bu kadar saf durumda bulunuyorduk. Gerçi biz İngiltere'nin yerinde olsaydık, böyle bir şeye kalkışmazdık.

Avrupa'da, Rusya'ya karşı ancak İngiltere ile birleşerek toprak fethetme politikasını yürütebileceğimiz gibi, sömürgecilik ve küresel ticaret politikası da ancak Rusya ile birleşerek İngiltere aleyhinde olmak üzere gerçekleşebilirdi. Fakat bu durumda bu politikayı bütün sonuçlarıyla kabul etmek ve özellikle bir an önce Avusturya'yı bırakmak gerekirdi. Hangi yönden değerlendirilirse değerlendirilsin. Avusturya ile bu ittifak. 1900 tarihlerine doğru, gerçek bir delilik haline gelmiş bulunuyordu. Öte yandan İngiltere'ye karşı Rusya ile ittifak yapılabileceği akıllardan geçirilmemiştir. Çünkü her iki durumda da savaş çıkması kaçınılmazdı. İşte bu savaşa engel olmak içindir ki o ticaret ve sanayi politikası uygulanmaktaydı. Dünyanın "ekonomik barışseverce" ele geçirilmesi her türlü güç politikasının kesin olarak boynunu koparıp, işini bitireceği için bir uygulama tarzı ortaya koyduğuna inanıyorlardı. Bundan ihtimal ki, her zaman için emin değillerdi; özellikle zaman zaman İngiltere'den hiç umulmayan tenkitler geldiğinde. Bu sebeple bir donanma yapımına karar verdiler. Fakat İngiltere'ye saldırmak veya İngiltere'yi mahvetmek niyetleri asla yoktu. Tam

tersine "bütün dünya barışının" savunulması ve dünyanın "barışçı" yollardan ele geçirilmesi hedefleniyordu. Bunun için, sadece sayı ve gemilerin tonajları itibariyle değil, silâh itibariyle da her yönden güçlü olan donanma inşa edildi.

Dünyanın "ekonomik ve barışsever" fethi hakkındaki gevezelikleri bir devletin politikasının idare etme ilkesi derecesine çıkarılmış olması tam anlamıyla bir anlamsızlıktı. İngiltere'yi böyle bir hakikatin olabilirliğini ispat eden bir örnek olarak göstermeleriyse bu anlamsızlığın dik alâsıydı. Bizim görüşümüzün ve tarihi bir profesör gibi değerlendirmemizin bu alanda berbat ettiği şeyler kolay tamir edilir cinsten değildir. Oysa İngiltere'nin tam karşı cephede olduğunu anlamaları gerekirdi. Çünkü hiç bir millet tarih boyunca ekonomiye dayanan fetihlerini, İngilizler gibi sert bir biçimde yapmamıştır. Yaptıklarını da onlar gibi acımasızca savunmamıştır. İngiliz sanatının belirleyici özelliği siyasi gücünden, ekonomik fetihler çıkarmasını ve bunun tersine olarak, her ekonomik başarısını siyasi güç haline getirmesi değil midir? Bundan başka, İngiltere'nin kendi ekonomik çıkarları için kanını dökmeyecek kadar korkak ve cesaretsiz olduğuna inanmak ne denli büyük bir hatadır. İngiltere'nin millî bir orduya sahip olmaması bunun aksini ispatlamaz. Bu konuda önemli olan, ordunun geçici olmayan askeri yapısı değil, elde bulunan orduyu cepheye sürmekteki kararsızlığıdır. İngiltere ihtiyacı olan silâhlara sürekli sahip olmuştur. Savaşmak ve kazanmak için gerekli olan silâhları daima elinde tutmuşlar. Parayla tutulmuş askerler yeterli olduğu sürece savaşa paralı askeri göndermiştir. Fakat sürekli başarıyı sadece böyle bir fedakarlıkla sağlamayla mümkün olabileceğini anladığında, kendi milletinin en değerli kanını feda etmekten çekinmez. Fakat Almanya'da okul, basın ve mizah gazeteleriyle İngiliz ve daha çok İngiliz imparatorluğu hakkında öyle bir fikir oluşmuştur ki, bizi en kötü hayal kırıklığına uğratması için adeta zorlanmıştır. Bu fikir yavaş yavaş her tarafa yayılarak, sonuçta bir küçümseme havası yarattı. Ne var ki bunun cezasını çok acı biçimde çektik. Bu kanaat o kadar derindi ki, İngilizler inanılmayacak kadar korkak, hilekar ve tüccar kimse-

lerdi. Bizim seçkin eğitim ve öğretim hocalarımız İngiltere kadar geniş ve alabildiğine büyük bir imparatorluğun sadece hile ve kurnazlıkla kurulamayacağı akıllarından geçmiyordu. Bu yanlış kanaate karşı ikazda bulunan belli sayıdaki insanların sözüne kimse kulak asmıyordu. Tommies'ler Flanderlerde bizimle karşı karşıya geldiklerinde, arkadaşlarımın yüzlerindeki hayret ifadesini açık biçimde şimdi bile hatırlıyorum. İlk mücadele günlerinden itibaren, herkes bu İskoçyalıların mizah gazetelerinde ve resmi açıklamalarda bize hayal edilmesi uygun görülmüş şekildeki İngilizlere hiç benzemediklerini anlamaya başladılar.

Bu münasebetle, bazı propaganda taktiklerinin faydası hakkında ilk tespit ve gözlemlerimi yapmaya başladım.

Bu yanlış kanaat, şüphesiz onu yayanlara bazı çıkarlar sağlıyordu. Dünyanın ekonomik fethinin mümkün olduğunu ispat için -yanlış olmasına rağmen- bu misalden yararlanılabileceğini gösteriyordu. İngilizlere başarı kazandırmış bir şey, bize de kazandırmaması için bir sebep yoktu. Hatta bizim hissedilecek derecede yüksek hedeflerimiz. İngilizlere özgü hilekârlıktan uzak olduğu için ayrı bir özellik bile sayılabilir. Bu şekilde, küçük milletlerin sempatisiyle, büyüklerin güvenini daha kolay kazanabileceğimiz ümit ediliyordu.

Bizim geleceğimizin başkaları için derin bir nefret doğuracağını asla anlamak istemiyorduk. Çünkü, biz buna ciddi olarak inandığımız halde, diğer milletler bizim bu yolu izlememizi kurnazlığın çok ince bir ifadesi olarak görüyordu. En sonunda, ihtilâl sınırsız bir budalalığa varacak derecede samimi olan psikolojimizin bütün derinliğini onların hayretleri içinde ortaya çıkarıncaya kadar bu anlayış devam etti.

Üçlü ittifakın anlamsızlığını da ancak dünyanın "ekonomik ve barışçı" politikanın geçersizliği bize bir defa daha göstermiş oldu.

Bu durumda hangi devletle ittifaka gidilebilirdi? Avusturya veya Avrupa'nın diğer devletleriyle bir işgal savaşına girilemezdi. Bu it-

tifakın doğuştan gelen yanlışı zaten buradaydı. Üstelik Bismarck tarafından onaylanmış ittifakın sağlam temellerinin artık olmadığı bir devirde; Çünkü, Bismarck o zamanlar Avusturya'yı hâlâ bir Alman devleti olarak görüyordu. Fakat, çoğunluk usulünün geçici kabulü parlamenter ilkelere göre idare edilen bu ülkede Almanlıkla hiç bir ilgisi olmayan karmaşık bir durum yaratmış bulunuyordu.

Irka dayalı politika yönünden de, Avusturya ile ittifak yapmak kötü bir şeydi. Çünkü Reich'ın yanı sıra Slav devletinin kurulmasına hoşgörü gösteriyordu. Bu devletin sonunda Rusya aleyhine değil de Almanya aleyhine dönmesi kaçınılmazdı. Tuna monarşisinde, bütün birinci derecede idari makamlardan uzaklaştırılan Pan-Cermenistlerin gücü azaldıkça, ittifak çürüyecek ve zayıflayacaktı.

Almanya'nın Avusturya ile ittifakı, daha 1900'lerde Avusturya'nın İtalya ile ittifakının girmiş olduğu kanala girmiş bulunuyordu.

Burada da sadece şu seçenekler yer alıyordu: Ya Habsbourglar monarşisinin müttefiki bulunuyordu, veya Avusturya'da Cermenliğin uğradığı zulüm ve baskıya karşı protesto edilmek gerekiyordu. Fakat böyle bir yol izlendiğinde, çoğu zaman bundan açık bir mücadele sonucunu kabul etmek demekti.

Diğer taraftan üçlü ittifakın değeri, psikolojik yönden daha uygundu. Çünkü bu ittifakın sağlamlığı, o ittifak mevcut durumu devam ettirmeye yöneldiği oranda, azalmaya eğilimliydi. Oysa tam tersine bir ittifak, anlaşan tarafların bu sayede geçici ve elde edilmesi mümkün olan genişlemeyi düşündükleri takdirde, daha da güçlü duruma girerdi.

O zamanlar büyük bir kurmay asker olan albay Lutendorff, 1912 tarihli bir muhtırada bütün bu zayıflıklara işaret etmişti. Pek tabiî ki "devlet adamları" buna hiç aldırış etmediler. Genellikle akıl ve mantık yalnızca sıradan sayılan insanlarda etkisini gösterir ve "diplomatlar" söz konusu olduğunda ilke olarak tamamen ortadan kalkar.

Almanya için, 1914 savaşının Avusturya yoluyla patlak vermiş olması ve Habsbourglar'ın işin içinden sıyrılmamaları mutlu bir

sonuç meydana getirmiştir. Eğer savaş başka biçimde çıkmış olsaydı, Almanya tek başına kalırdı. Habsbourglar devleti, hiç bir zaman, Almanya yüzünden çıkmış bir savaşa ‘katılmamış hatta hiç bir zaman da katılması istenmemişti.

İtalyan meselesinden sonraları o denli ayıplanan şeyler sonuçta Avusturya ile meydana gelecekti. Hiç olmazsa, devleti savaşın başında bir ihtilâlden uzak tutmak için, tarafsız kalacaktı. Avusturya Slavları’nın 1914’te monarşinin Almanya’ya yardım etmesini sağlamaktansa monarşiyi parçalamaları işten bile değildi. Fakat o zamanlar Tuna monarşisiyle ittifaktan doğacak bütün tehlikeleri ve bütün zorlukların artması ihtimalini anlayabilmiş olanlar pek az kişiye bağlı kalıyordu.

Her şeyden önce Avusturya pek çok düşmana sahipti ki, eski devletin mirasına sahip çıkmak için. Tuna monarşisinin her tarafta beklenen parçalanmasına bir engel teşkil edeceği sanılan Almanya’ya karşı sonuçta düşmanlık beslemeleri mümkün değildi. Sonuç olarak varılan nokta şuydu. Viyana’ya ancak Berlin’den geçilerek ulaşılabilirdi.

İkinci noktadan bakıldığında, Almanya bu sebeple en iyi ve en çok ümit verici görülen ittifak imkânlarını kaybetti. Oysa tam tersine bu ittifaklar yerine, Rusya ile hatta İtalya ile gittikçe artan bir gerginlik söz konusuydu. Çünkü, Roma’da genel ruh hali Almanya’ya uygun gibi görünüyorsa da, Avusturya aleyhindeki düşmanlık en son İtalya’nın yüreğinde parlamaktaydı. Bir defa ticarete ve sanayiye yönelik politika izlenmeye başlandıktan sonra, Rusya aleyhinde bir savaş için en küçük bir sebep bulunması imkânsızdı. Bundan sadece iki milletin düşmanları faydalanabilirlerdi. Bu sebeple de gerçekten baştan itibaren Yahudiler ve Marksistler bütün güçleriyle iki devlet arasında savaş çıkarmaya çalıştılar.

Ve sonunda, üçüncü olarak, bu ittifak zorunlu olarak Almanya için sürekli bir tehlikeyi barındırıyordu. Çünkü Bismarck’ın Reich’ına gerçekten düşman bir devlet için başka devletlere Almanya’nın müttefiki Avusturya zararına zengin olmayı vadederek onları Almanya aleyhine kışkırtmak her zaman kolaydı.

Viyana monarşisine karşı bütün Doğu Avrupa'yı, özellikle Rusya ile İtalya'yı, harekete geçirmek mümkündü. Eğer Almanya'nın bu müttefiki Avusturya, bu kadar cazip bir miras teşkil etmemiş olsaydı Kral Edouard'ın gücü ve idaresi altında şekillenen dünya ittifakı meydana gelmezdi. Sadece bu sebepten aynı saldın cephesine bir takım istekli görünen ve birbirlerine uymayan hedefler güden bir takım devletleri sürüklemek mümkün olmuştur. Almanya'ya karşı genel bir saldın durumunda bu devletlerin her biri Avusturya'nın zararına kazanç sağlamayı ümit edebilirlerdi. Tam da bu sırada Osmanlı Türkiyesi'nin bu felaket ittifakına katılması, bu tehlikeyi daha fazla yükseltiyordu.

Milletlerarası Yahudi maliye çevreleri, henüz bu devlet üzerindeki varlığın mali ve ekonomik genel kontrolü altında bulunmayan Almanya'yı yıkmak için hazırladığı plânı uygulamak için böyle bir aldatmacaya ihtiyaç duymaktaydı. Ancak böylelikle, onu sonunda "boynuzlu" Siegfridle (Siegfrid'e "boynuzlu" denmesinin sebebi Mitoloji'ye göre, ejderhanın kanında banyo yaptığında boynuz gibi bir deri ile örtünmüş olmasıdır) göğüs göğüse çarpışmaya hazırlanan milyonlarca askerleri sağlam ve cesur bir duruma sokulmuştur.

Habsbourglar devletiyle daha Avusturyadayken beni memnuniyetsizliğe sevk eden bu ittifak beni uzun süren ıstırap içinde bırakmış ve zaten bu konuda vardığım fikir ve kanaatlerimin doğruluğunu bir defa daha ispatlamıştır.

Devam etmiş olduğum sınırlı çevrelerde, yıkılmaya mahkûm devletle bu dengesiz anlaşmanın eğer zamanında bu işten vazgeçilmezse, Almanya'yı da felaketli bir çöküşe götüreceğini söylemekten çekinmiyordum. Sonuçta Dünya savaşının fırtınası her çeşit mantıklı düşünceleri ortadan kaldırır gibi göründüğü ve coşkunun en gerçekçi merkezlerini bile işgal ettiği zaman bu inancım bir an bile değişmiş değildi.

Hatta cephede bulunduğumuz zamanlar bile, bu konulan tartışma fırsatı bulduğumda, Alman milletinin çıkarları için, ittifakı

bozmak gerektiğini ve bunun için ne kadar acele edilirse o kadar iyi olacağım iddia etmekteydim. Habsbourglar monarşisini terk etmek, eğer Almanya bu şekilde düşmanlarının sayısını azaltabilecekse bu bir fedakarlık anlamına gelmeyecekti. Çünkü milyonlarca insanın miğfer giymesi, çökmüş bir hanedanı yerinde tutmak için değil, Alman milletinin kurtuluşu içindir, diyordum.

Savaştan önce, bir kaç kere hiç olmazsa bir tarafta, kabul edilmemiş olan ittifak politikasının gerekliliği hakkında şüpheler giderilmiyor gibi görünerek. Alman muhafazakâr çevreleri abartılı bir güvene karşı ihtiyatlı olma tavsiyesinde bulundular. Fakat bütün akla yatkın açıklamalar gibi, bunlar da uçup gitti. Dünyanın "zapt edilme si" yolunda yüründüğüne ve bunun sonuçlarının çok büyük olacağına, fedakârlığın ise hiç derecesinde kalacağına inanılmıştı. Bu "işlerden anlamayanlar" için de "iş bilenler" nasıl ve niçin böyle doğrudan felaket ve yıkıma doğru gittiklerini ve, Hameln farelerinin avcısı gibi, zavallı halkı arkalarından sürüklediklerini ses çıkarmadan düşünüp, şahit olmak kalıyordu.

"Ekonomik fetih"in anlamsızlığı pratik bir politik sistem olarak göstermeye ve bütün millete "dünya barışı"nın devamını yine politik bir hedef gibi tespit etmeye imkân veren derin sebep bizim politik fikir dünyamızın hastalıklı genel durumundan kaynaklanıyor du.

Alman teknik ve sanayisinin başarıları. Alman ticaret hacminin yükselişi bütün bunların ancak, öncelikli bir şart olarak, güçlü bir devlet ile mümkün olduğunu bize daha fazla unutturuyordu. Tam tersine, bir çok çevrelerde, bizzat devletin bu olaylara hayatını borçlu olduğu, devletin özellikle ekonomik bir kurum anlamı taşıdığı, var olan teşkilâtında ekonomiye bağlı olduğu tezi savunulacak kadar abartılıyordu. Bu durum, normal olması gereken en akılcı tez olarak değerlendiriliyordu. Fakat devletin ekonomik bir ölçüyle veya kabul edilmiş bir ekonomik gelişme ile hiç bir ilgisi yoktur. Devlet açık ve sınırları çizilmiş bir arazi üzerinde, hedefi ekonomik görevleri yerine getirmekten ibaret değildir. Devlet, fizik ve

ahlâk bakımından birbirlerine benzeyen canlı yaratıklardan oluşan toplumsal bir örgütlenmedir. Ve onların nesillerini devam ettirmek, ırklarına Tanrı tarafından gösterilen hedefe ulaşması için meydana gelmiştir. Bir devletin hedefi ve anlamı sadece bundan ibarettir. Ekonomi bu görevin yerine getirilmesi için geçerli olan çeşitli araçlardan sadece birisidir. Ekonomi, hiç bir zaman, devletin ne sebebi ne de idealidir. İşte devletin, devlet sıfatıyla, mutlaka bir toprak sınırına dayanmaması bu noktadan açıklanabilir. Bu şart ancak ırkdaşlarının geçimlerini kendi araçlarıyla kazanmak isteyen milletlerde, yani hayat mücadelesini kendi çabalarıyla başarıya ulaştırmak isteyenlerde gerekli olur. İnsanlığın içine, başkalarını çeşitli bahanelerle çalıştırabilmek için, asalaklar gibi sokulmak yetisine sahip milletler sınırlanmış küçük bir toprak parçaları bile olmadan, devletler kurabilirler. Bu, asalaklık bütün insanlığa ıstırap veren kavmin yani Yahudi kavminin durumudur.

Yahudi devleti hiç bir zaman bir toprak parçasıyla var olmadı. Yeryüzünde her tarafa dağılmış olmakla birlikte, sadece bir ırkın bireylerini kapsar. Bu sebeple, bu kavim her yer ve devlet içinde bir devlet meydana getirmiştir. Bu devlet, “din” etiketi altında yaşayabilmek ve bu şekilde ona karşı arilerin dini inançlara gösterdikleri hoşgörüyü kazanabilmiş olmak, dünyanın en büyük cambazlıklarından biridir. Gerçekte, Musa’nın dini Yahudi ırkının korunması inancından başka bir şey değildir. Bunun içindir ki, buna ait sosyal, siyasi ve ekonomik bilimler alanının da tamamını içine alır.

Türün devamını sağlamak içgüdüsü insan topluluklarının oluşmasının birinci sebebidir. Bu sebeple, devlet bir ırkın organıdır, fakat bir ekonomik örgüt değildir. Bu fark sözde çağdaş “devlet adamları” için anlaşılmaz bir şey olarak kaldığından dolayı daha da büyüktür. Zaten bu sebeple devlet adamları devleti ekonomik araçlarla kullanabileceklerini iddia ediyorlar. Oysa, gerçekte devlet, sonsuz biçimde, tür ve ırkın devamını sağlamak içgüdüsü içine giren durum ve özelliklerin sonuçlarıyla, uygulamalarından başka

bir şey değildir. Bu özellikler kahramanca tavırlar olup, ticari bencillik de değildir. Çünkü bir türün devamı, bireyi feda etmeyi gerektirir. Şair Schiller'in sözlerinin anlamı da budur.

Und Setzet ihr nicht das leben ein Nie wird euch das leben gewonnen sein (Hayatınızı ortaya koymuşsanız, hiç bir zaman hayatınızı kazanamazsınız). Bireysel hayatın feda edilmesi. Irkın devamı için zorunludur, işte bu şekilde bir devletin kurulması ve yaşaması için en temel şart karakter ve ırk özelliği üzerine kurulu bir dayanma hissi bulunması ve her durumda bunun savunulmasına hazırlıklı olunmasıdır. Bu kendilerine ait toprağa sahip milletlerde kahramanca faziletlerin ortaya çıkmasına ve asalaklardaysa yalancı bir ikiyüzlülüğe ve hileye dayalı bir zalimlikle sonuçlanmak zorundadır. Meğer ki bu belirleyici özellikler yaratılıştan gelmiş olsun ve siyasi biçimler arasındaki fark da bunun açık bir ispatı olsun. Fakat bir devletin kurulması, hiç olmazsa başlangıçta, bu özelliklerin ortaya çıkışından ileri gelmelidir. Hayat mücadelesinde yenilmiş milletler, bu mücadelede en az kahramanlık örnekleri gösterenler veya asalakların hilelerine kurban olanlardır. Hatta bu yoldan olmak üzere, söz konusu olan şey bir zekâ eksikliğinden ziyade bir azim ve cesaret eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Ve bunlar kendilerinin bu durumlarını "insalcıllık" hisleriyle, fikirleri altında saklamaya çalışırlar.

Bir devletin öz gücünün o sözde ekonomik gelişmelerde çok az görülen başarıya ulaşması, devletlerin yapıcı ve koruyucu özelliklerinin ekonomiye ne kadar az bağlı olduklarını parlak bir şekilde ortaya koyar. Pek çok misallerin bize açıkça göstermiş olduğu gibi, ekonomik gelişme daha çok devletin yıkılma sürecinin yakınlaştığını işaret eder. İnsan topluluklarının meydana gelişi her şeyden önce ekonomik güçle açıklanıyorsa, devletin gücünün azami ölçüsünü, azami biçimde ekonomik gelişme hedeflerini ifade etmiş olması gerekirdi.

Devletlerin kuruluş veya yaşatılması emrinde ekonomik gücü olan inanç, özellikle tarihin her adımda tersini açık ve defalarca gö-

rüldüğü bir şekilde ispat ettiği bir memlekette, aklın alacağı bir şey gibi görülür. Özellikle Rusya, bir devlet kurma imkânını maddi şartlar değil, sadece ahlâki değerlerin sağlamış olduğunu olağanüstü bir açıklıkla ispat eden devletlerden sadece birisidir. Ancak bu ahlâki değerlerin koruyuculuğu altındadır ki ekonomi gelişmeye başlar ve devletin saf yaratıcı yeteneklerinin yitirilmesiyle o da yıkılır.

Bu gelişmeyi şimdi bile acıyla da olsa görebiliriz. İnsanların maddî çıkarları, daima kahramanca faziletlerin gölgesi altındadır ki en iyi biçimde gelişebilmesi de buna bağlıdır. Fakat bu maddî çıkarlar, birinci yeri kendilerine almak iddiasına kalkıştıklarında kendi hayat şartlarını bile mahvederler.

Almanya'nın siyasi kuvveti ne zaman yükselişe geçmişse, hayatını ne zaman sadece ekonomi belirlemeye başlamışsa ve idealist erdemlerini kaybetmişse, devlet de yıkılmış ve kısa bir süre içinde ekonomiyi bu yıkıntının içine sürüklemiştir.

Fakat, gerçekte devletleri yaratan ve yaşatan bu kuvvetlerin neler olduğu sorulursa, bunları şu ifadeler altında toplamak mümkündür: Bireyin toplum uğruna fedakârlık ruhu ve iradesi. Bu erdemlerin ekonomi ile hiç bir ortak yönü olmaması şöyle basit bir olaydan anlaşılabilir: İnsan hiç bir zaman ekonomi uğruna kendini feda etmez. Yani insan bir iş için değil ancak bir ideal için ölür.

Halkın ruhunu anlamaya yönelik noktalar da İngilizler'in psikolojik bakımdan kuvvetini en iyi ispat eden olayın savaşa girmek hususunda ileri sürdükleri sebeptir. Bir ekmek için savaştığımız halde, İngilizler hürriyet için, hatta kendi hürriyeti için değil, küçük milletlerin hürriyetleri için savaşıyorlardı. Bizde bu olaya gülüp geçtiler ve bu şekilde Alman diplomasisinin daha savaştan önce ne kadar akılsız ve aptal olduğunu söylediler. Şuurlu ve azimli insanları ne şekilde olursa, olsun ölüme gönderen gücün ne olduğunu ve olabileceğini bilmekten kaçındılar.

1914'te, Almanlar da bir ideal için savaştıklarına inandıkları sürece, mücadeleyi kazandılar. Fakat mücadeleyi sadece günlük

ekmek için gördüklerinde bu işten vazgeçmişlerdir. Bizimkiler insanın maddî çıkar uğruna mücadele ettiği andan itibaren mümkün olduğunca ölümden kaçacağını hiç bir zaman anlamak istemediler. Çünkü ölüm onları zaferin sonucunu görmekten sonsuza kadar yoksun bıraktı. Çocuğunun kurtulma endişesi en zayıf bir anneyi bir kahramana çevirir. Bütün tarihte ırkın ve ocağın veya bunu savunan devletin yaşaması uğrundaki mücadeledir ki, insanları düşman süngülerinin üzerine atmıştır. Aşağıda ifade ettiğim şu ilkeler mutlak bir gerçek olarak ilân edilebilir:

Hiç bir zaman bir devlet barışsever ekonomiyle kurulmamıştır. O daima ırkın devamı içgüdüsü sayesinde meydana gelmiştir. Bu içgüdü ister kendini kahramanlık meydanında, ister hile ve entrika alanında ifade etmiş olsun, hepsi birdir. Birinci şıkta, bundan çalışan ve kültürlü ari devletler ortaya çıkmıştır. Diğerlerindeyse asalak Yahudi kolonileri meydana çıkmıştır. Böyle bir kavimde ekonomik olgular, bu içgüdünün üstüne çıkarsa, esaret, zulüm ve baskı kaçınılmaz olur.

Savaştan önce, Almanlar için dünya piyasalarını ele geçirmek veya bir ticaret ve sömürge politikası sayesinde dünyayı barışçı bir yoldan ele geçirmek imkânı olduğuna dair inanç, devleti kuran ve yaşatan bütün faziletlerin irade gücü ve uygulanmadaki kararlılık gibi diğer bütün faziletlerin anlamsız olduğunu gösteren klasik bir hastalık halini almıştı. I. Dünya Savaşının bütün sonuçlarıyla böyle bir durumdan meydana gelmesi, doğa yasalarının gereğiydi.

Meseleleri derinleştirmeyen bir insan için, Alman milletinin bu tavır ve davranışı çözülmesi mümkün olmayan bir sır gibi görünmektedir. Çünkü salt bir kuvvet politikası üzerine kurulmuş bir imparatorluğun en mükemmel örneğini bizzat Almanya ortaya koymuş bulunuyordu. Prusya, Reich'ı doğuran bu hücre, çevreye ışıklar saçan bir kahramanlıktan ortaya çıktı, malî veya ticari işlerle bunun hiç bir alâkası yoktur. Nitekim Reich'ın kendisi de güç ve kudrete yöneltilmiş bir politikanın ve askerlerinin kahramanlıklarının en muhteşem bir armağanı olmuştur.

Alman milleti nasıl oldu da siyasi içgüdülerinde böyle bir hasta hale geldi? Burada tek tek meydana gelen bir olay söz konusu değildir; her tarafta gerçekten korku verecek derecede pek çok çöküş işaretleri görülüyordu.

Bu işaretler bazen milletin bedeni üzerinde, bataklıktan çıkan küçük kıvılcımlar gibi dolaşıyor, bazen şurada burada milletin etini kemiren çıkarlar biçiminde ortaya çıkıyordu. Sanki sonu gelmez bir zehir selini esrarengiz bir kuvvet, kahraman bir bedenin kılcal damarlarına doğru itiyor ve ardından aklın en ilkel içgüdüsünün gittikçe artan felcine sürüklüyordu,

1912'den 1914'e kadar Reich'ın ittifak ekonomi politikasına yönelik bütün bu meseleleri defalarca gözden geçirdiğim için bunları açıklayacak yegane sebep olmak üzere, Viyana'da bir başka gözle takip ederken tanımış olduğum kuvveti bulmaktaydım. Bu kuvvet, hayat hakkında Marksist ideolojinin ne olduğuyla, bunların örgütlenmesine denirdi.

Hayatımda ikinci defa olarak, bu yıkıcı ideolojiyi incelemeyip araştırmaya girişim. Fakat bu defaki araştırmalarım, beni her zamanki çevrenin görüşleri ve etkilerine değil, politik hayatın genel olaylarının gözlemlenmesine yöneltti. Bu yeni dünyanın teorik edebiyatı içine yeniden girdiğim ve sonuçlarını açık biçimde görmeye başladığım sırada, bunların etkilerinin politik, kültürel ve ekonomik hayata uygulandığında gerçek sonuçlarıyla karşılaştırıyordum.

Yine ilk defa olarak, dikkatimi bu dünya vebasının önüne geçecek olan çareler aramaya yönelttim.

Bismarck'ın istisnaî yasalarının içeriklerine, mücadele devresine ve sonuçlarına bakarak araştırıp, inceledim. Yavaş yavaş bu konularda kendi kanaatlerimi sağlam bir temel üzerine yerleştirmeye başladım. O zamandan beri, bu hususlarla ilgili samimi değerlendirmelerime yeni bir yön vermek gereğini bir daha hiç duymadım. Marksizm veya Yahudilik arasındaki ilişkileri de derin bir analize tabi tuttum.

Önceden, özellikle Viyana'dan bakıldığında, Almanya bana sarsılması mümkün olmayan bir dev gibi görünüyordu. Ancak bundan sonra bu inançlarımdan şüphe duymaya başladım. Alman dış politikasını ve bence o zaman Almanya'da mevcut en önemli meselenin Marksizm olduğu kanaatine varıp, zihnimde ve dost çevrelerinde bunu eleştirmeye başladım. Sonuçları Marksizmin bizzat açıklamış olduğu kadar müthiş olabilecek bir tehlikeye doğru nasıl bu kadar bilinçsizce gidilebileceğini anlamakta güçlük çekiyordum. Daha o zamanlar çevremdekilere kendimi duyurmaya başlamıştım. Şimdi bütün o korkak şikayet ve sızlanmaların uyuşturucu yalanlarına: “Bize bir şey olmaz!” demelerine karşı itirazım daha da yükseliyordu. Böylesi bir dünya vebası zamanında büyük bir imparatorluğun yıkılmasına sebep olmuştu. Diğer bütün toplumların tâbi bulunduğu yasalardan sadece Almanya'nın dışarda kalması düşünülebilir miydi?

1913-1914 yıllarında, ilk olarak -şimdi bir kısmı Nasyonal Sosyalizmin sadık taraftarları arasında bulunan çeşitli çevrelerde Almanlar'ın geleceğine ilişkin, Marksizmin tahrip edilmesi gerek tiğini ifade ediyordum.

Bizim için o uygunsuz ittifaklar politikamızda ben bu ideolojinin genişleyici hızının doğuracağı sonuçlardan birine şahit oluyordum. Çünkü en kötü olan yanı bu zehrin ekonominin ve devletin sağlamlığının bütün temellerini kendine özgü bir tarzda yıktığı halde, bunun etkisinde kalanların bütün faaliyetlerinin diğer taraftan şiddetle reddettikleri bu anlayışın ne büyük oranda bir ifade anlamı taşımış olduğunun farkında olmamalarıydı.

Almanlar'ın manevi çöküşü çoktan başlamış bulunuyordu, fakat insanlar -hayatta çoğu zaman meydana geldiği üzere - hayatlarını mahvedeni hâlâ anlamış değillerdi. Bazen, hastalığa karşı bir takım tedavi metotları uygularlar. Fakat hastalığı dış görüntüleri itibariyle birbirine karıştırırlar. Bu sebepleri ise bilmedikleri veya bilmek istemedikleri için Marksizme karşı mücadele ancak bir şarlatan doktorun tedavi biçimi kadar etkili olur.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DÜNYA SAVAŞI

Gençliğimin en ateşli zamanlarında, şan ve şeref mabetlerini sadece dükkân sahipleriyle, memurlar için yapıldığını görmek ve o devirde doğmuş olmak kadar beni ıstıraba sevk eden başka bir şey daha yoktur. Tarihi olayların kaosu kesilmiş görülüyordu. Gelecek ancak milletler arasında barışçı bir rekabetin, yani kuvvet ile nefsi savunma yöntemlerini tamamen ortadan kaldıracak biçimde kabul edilmiş karşılıklı bir hileli istismar aracı gibiydi. Ayrı ayrı devletler ayaklarının altındaki toprağı karşılıklı bozan, birbirlerinin müşterilerini ve siparişlerini kapmaya çalışan ve birbirlerine karşılıklı zarar vermeye çalışan, bütün bunları gürültülü olduğu kadar da zararsız gürültülerle sahneye koyan ticari girişimlere ve şirketlere benziyordu. Bu durum böyle devam edip gitmiyor, bütün dünyayı öylesine büyük bir pazar haline getirecek gibi görünüyordu ki bunun girişinde bütün kurnaz ve hilekâr tüccarların ve en zararsız memurların büstleri yığılıp duracaktı.

O zamanlar tüccarlar İngilizlerle, memurlar Almanlarla temsil edilebilirdi. Yahudilerse kendilerini feda etmeye mecburdular. Mal sahibi, burjuva tavrını takınmakla yetiniyordu. Çünkü, söyledikleri biçimiyle, onlar hiç bir zaman kâr etmiyorlardı. Tam tersine daima "para verirler" ve bundan başka yabancı dillerinin çoğuna burjuvacasına sahiptirler.

Neden insan yüz yıl daha önce, mesela kazanç savaşları zamanında ticaret yapmayan adamın da gerçekten bir değeri olduğu zamanlar doğmamıştır!

İşte bu dünyaya, geç bir zamanda doğmuş olmam sebebiyle böyle acı düşüncelere kapılıyorum. Bana sözde "sakin ve düzen" içinde kendisini sunan gelecekteki tarihin hakkımdaki haksız bir muamelesi gibi değerlendiriyordum. Gençliğimde bile ciddi ve dikkatliydim ve hiç de "barışçı" değildim. Beni bu şekilde eğitme girişimlerinin hepsi boşa çıktı.

Boerler savaşı bana geçmişte uzak olan bir devrin şimşekleri gibi görünüyordu. Her gün gazeteleri okuyor, telgraf ve açıklamaları takip ediyordum. Bu sözde kahramanlar kavgasına hiç olmazsa uzaktan şahit olduğum için kendime mutlu hissediyorum.

Rus-Japon savaşı başladığında, daha dikkatli ve epeyce de olgunlaşmıştım. O zamanlar millî meselelerden dolayı Japonya tarafını tutarak, Rusların yenilgisiyle Avusturya Slavizminin yenilgiye uğrayacağına inanıyordum.

Aradan çok uzun yıllar geçti. Zamanında bana tembelce bir rahatlık gibi görünen şeyin fırtına öncesi sessizlikten başka bir şey olmadığının farkına vardım. Viyana'dayken, Balkanların üzerine bilinen kasırgayı gösteren o durgun ve ezici hareket yayılıyor ve daha o zamanlar daha güçlü bir kıvılcım çakarak endişe verici kötülükler içinde görünüp kayboluyordu. İşte tamda bu sıralarda Balkan savaşı patlak verdi ve ilk darbe ateş içindeki Avrupa'yı vurdu. Hakim olan atmosfer insana ağır bir kabus gibi azap veriyor ve içinde sıcak bir tropik hava saklıyordu.

Bu durum öyle bir noktaya ulaştı ki, yakında patlayacak bir felaket hissi, sürekli bir endişe sonucunda yerini sabırsız bir bekleyişe bıraktı. Adeta, Tanrı'nın artık hiç bir taraftan da önüne geçilmeyecek kadere serbest bir yol açması isteniyordu. O zaman dünyaya nihayet ilk şiddetli yıldırım isabet etti: fırtına coşmuş, gökteki gürültülere dünya savaşının toplarının sürekli ateşleri de karışmıştı.

Münih'te Arşidük Francois Ferdinand'ın suikast haberi duyulduğunda -o zamanlar sokağa çok az çıktığımdan bu olay hakkında önemli bir takım haberlerden başka bir şey duymamıştım- derin bir

endişeye kapıldım. Kendi kendime şu soruyu soruyordum. Acaba Arşidük'e sıkılan kurşunlar Alman talebelerin silâhından mı çıktı? Bana bu soruyu sorduran sebep, Alman öğrencilerin, veliahdın sürekli olarak Slavlaştırma çabaları karşısında galeyana gelip, nefret ettiklerinden ve bu iç düşmandan Alman milletini kurtarma gibi bir tepkinin sonucu olabileceğiydi. Pek tabii bu olayın sonunun nereye varacağını tahmin etmek zor değildi. Yeni bir zulüm dalgası kabarıp, bu zulüm bütün dünyanın gözünde "tepki" ve "sebebe dayalı" görünecekti. Fakat kısa bir süre sonra faillerin Sırp olduklarım öğrenince, sırrını bilemediğim geleceğin bu intikamı karşısında boğuk bir dehşete kapıldım. Slavların en büyük dostu olan bir kişi, tutucu Slav silahıyla öldürülmüştü.

Arşidükün Sırbistan'a karşı tavır ve davranışını uzun süre inceleme fırsat bulmuş bir adam, eğik bir taş yüzey üzerinden yuvarlanmaya başlamış olduğundan artık onun durdurulmasının mümkün olmayacağına inanmak gerekiyordu.

Bugün Avusturya hükümetinin verdiği ültimatomun şekli ve içeriğinden dolayı hatalı görmekte haksızlık ediliyor. Bu konuda hiç bir devlet, aynı hâl ve şartlar içinde başka türlü hareket edemezdi. Avusturya'nın Güney-Doğusunun üzerinde, çetin ve öldürücü bir düşmanı vardı ki, monarşiye karşı sık sık tahriklere kalkışıyordu. İmparatorluğun yıkılması için uygun bir zaman ortaya çıkmadan bu girişimlerinden kesinlikle vazgeçme niyetinde değillerdi. Bu felaketin engellenmesi imkânsız olduğundan ve yaşlı imparator ölür ölmez ortaya çıkacağından korkmak için sebepler vardı. Fakat o zaman imparatorluk bir gerçek olarak herhangi bir mukavemet gösteremeyecek durumdaydı. Zaten daha önceki yıllarda, bütün devlet Francois-Josephın şahsında o denli timsalini bulmuştu ki, büyük kitlelerin zihninde imparatorluğun bu yaşlı insanının ölümü, bizzat imparatorluğun da ölümü demek anlamına geliyordu. Gerçekten Slav politikasının bütün entrikaya dayalı hareketleri içinde Avusturya devletinin hayatını bu hükümdarın özel yeteneğine borçlu olduğu fikrini uyandırmak isteği yer alıyordu. Bu dalkavukluk,

imparatorun gerçek yeteneklerine uymadığı içindir ki boşa gitmekteydi. Bu sitayişin altında hemen etkisini göstermeye hazır zehri anlayamadılar. Monarşi, söylendiği biçimiyle, bütün zamanların en akılcısı olan bu imparatorun idare hakkında sahip olduğu yeteneğe ne kadar çok bağlı bulunursa kader, vergisini almak üzere kapısına dayandığında, durumun ne kadar kötü olduğu görülmüyor, belki de görülmek istenmiyordu. Hatta, yaşlı Avusturya'yı, yaşlı imparator olmadan düşünebilmek ne mümkündü? Bir zamanlar Marie Therese'in kurban olduğu facia tekrar etmeyecek miydi?

Oysa, Viyana'nın hükümet çevreleri sebep oldukları savaşa başka açıdan baksalardı, savaştan belki de kaçınılabileceği yolunda yapılan eleştiriler gerçekten haksızdı. Artık savaştan kaçınılamazdı. Olsa olsa onu ancak bir iki yıl geciktirmek mümkündü. Fakat Avusturya diplomasisine olduğu kadar, Alman diplomasisine de bir felaket gelecekse o sakınmayı imkânsız hesap gününü ertelemeye çalışmış olmasından ileri gelecekti. Çünkü bu gün en olumsuz bir zamanda gelip çatacaktı. Ve kesinlikle, barışı korumak için gösterilen bir çaba savaşı daha da olumsuz bir zamana ertelemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Böyle bir savaşı istemiş olan bir kimse hiç olmazsa bunun sonuçlarını düşünmek cesaretini göstermelidir. Avusturya'yı feda etmek gerekecekti. Bundan dolayı yine savaş çıkacaktı. Fakat diğer bütün milletlerin bize karşı kavgası biçimin de değil, Habsbourg monarşisinin parçalanması biçiminde meydana gelecekti. O zaman da ya Avusturya'ya yardım etmek için savaşa girme kararı verilecek veya her şey kadere bırakılacaktı. Fakat bugün savaşın başlangıcını tenkit edenler hareketleri bu savaşa en çok sebebiyet vermesi zorunlu olacak kimselerdi.

Yirmi, otuz yıldan beri Alman Sosyal-Demokrasisi Ruslar aleyhinde savaş için en hileli tahriklere girmişlerdir. Oysa merkez gurup, dini içerikteki fikirler dolayısıyla, Avusturya yi Alman politikasının köşe taşı ve merkezi yapmaya çalışmıştır. Şimdiyse bu

hataların sonuçlarına katlanmak gerekmektedir. Alman hükümetinin hatası, barışın sağlanması endişesiyle, saldın için uygun olan zamanların sürekli geçişine izin vermesinin ve dünya barışının bağlarının içinde tutulmasında ve bu şekilde bir dünya ittifakına kurban gitmesindeydi. Bu dünya ittifakıysa dünya barışını sağlayacak çabalara karşı bir dünya savaşı çıkarmak gerekliliğini öne sürüyordu.

Viyana hükümeti o zaman ültimatoma daha uzlaşıcı bir tavır takınsaydı bu durumda hiç bir şey değişmeyecekti. Olacağı en fazla halkın tepkisi karşısında eriyip gidecekti. Çünkü halk kitleleri nazarında ültimatomun üslûbu çok fazla yumuşak ve hiç bir şekilde tahrik edici değildi. Bu gerçekleri inkâr edecek bir kimse beyinsiz ve hafızasını yitirmiş bir yalancıdan başka şey değildir.

1914 savaşı, Tanrı biliyor, halk kitlelerine zorla kabul ettirilen bir savaş değil, tam tersine bütün halkın istediği bir savaştı. Genel güvensizliğe bir son verilmek isteniyordu. İşte iki milyondan fazla insanın ve genç Almanlar'ın zorunlu olarak askere alınmaları ve kanlarının son damlasına kadar vatanı savunmaya hazır olmaları ancak bu şekilde anlaşılabilir.

Bu genel durum benim için de gençliğimin ıstıraplı düşüncelerinden sanki bir kurtuluş saati olmuştur. Bugün gösterişli bir şevk ve heyecanla diz çöktüğümü ve böyle bir devirde yaşayabilmek mutluluğunu verdiğinden dolayı Tanrı'ya şükrettiğimi söylemekten utanmıyorum.

Hürriyete kavuşmak için bir mücadele başlamış bulunuyordu. Bu öyle bir mücadeleydi ki, dünya hiç bir zaman bundan daha şiddetlisine şahit olmamıştı. Çünkü kaderin çarkı dönmeye başladığında, büyük halk kitlelerinde bu sefer Sırbistan veya Avusturya'nın kaderi değil, Alman milletinin hayatının sonunun söz konusu olduğu ortaya çıkmıştı.

Sonuç olarak, uzun zaman süren körlükten sonra, halk kendi geleceğini açık biçimde görüyordu. Bu şekildedir ki o büyük mücadelelerin başından itibaren coşkun bir heyecan dalgasına, ciddiyet

hakim olmuş bulunuyordu. Gerçekten ciddiyete gerek vardı. Genellikle başlamış olan mücadelenin süresi ve devamı hakkında hiç bir fikir bulunmuyordu. Kışın evlere dönüleceği ve yeni temeller üzerinde sessizce çalışılacağı sanılıyordu.

İnsan istemiş olduğu şeyi ümit eder ve ona inanır. Milletin büyük çoğunluğu uzun zamandan beri güvensizlikten yorgun düşmüştü. Bu sebeple hiç kimsenin Avusturya-Sırp anlaşmazlığının barışçı yollardan çözümüne inanmaması ve kesin bir açıklama beklemesi gayet normaldi. Ben de bu milyonlarca insandan biriydim.

Saldın haberi Münih'te duyulduğunda, kafamdan iki düşünce geçti. Birincisi, başlangıçta savaşın artık kaçınılmaz olduğu, ikincisi Habsbourg imparatorluğunun şimdi ittifakı korumak zorunda olduğu. Çünkü benim en çok korktuğum, günün birinde Almanya'nın bir tartışmaya sürüklenerek Avusturya'nın buna doğrudan doğruya sebebiyet vermemiş olmasıydı. Tabii ki bu şekilde Avusturya'nın iç politika tartışmalarından dolayı, müttefikinin yanında yer almak için gerekli karar gücüne sahip bulunmamasıydı. İmparatorluğun Slav çoğunluğu derhal bu karan sabote etmeye kalkacak ve müttefik tarafından istenen yardımı yapmaktansa, impara torluğun parçalanmasını tercih edecekti. Yaşlı imparatorluk istese de istemese de kavga etmeye zorunluydu.

Açılacak herhangi bir tartışmaya karşı benim tavrım gayet sade ve açıktı. Bana göre, Avusturya ve Macaristan Sırbistan tarafından herhangi bir kabulluk elde etmek için mücadele etmiyordu. Bu kendi varlığını devam ettirmek için Almanya'nın olmak veya olmamak için, hürriyet ve geleceği için Alman milletinin mücadelesiydi. Ecdadın Wissenbourg'dan Sedana ve Paris'e kadar savaşlarda kanlarını kahramanca dökerek kazandıkları şeylerin Alman gençliği tarafından yeniden kazanılması gerekiyordu. Fakat bu mücadele eğer sonuna kadar başarıyla idare edilirse, o zaman bizim milletimiz, büyük milletler arasında yerini alacak ve o zaman Alman imparatorluğu yeniden barışın güçlü sığınağı haline gele-

cek, çocuklarını barış aşkıyla her günkü ekmeklerinden yoksun bırakmak zorunda kalmayacaktı.

Zamanında gençlik çağında, benim için millî şevk ve heyecanın hoş bir hayalden ibaret olmadığını ispat etme imkânını bulmayı temenni ederim. Çoğu zaman bana esas olarak haklı olmadan "hurra" diye bağırmak sanki bir günah gibi gelirdi. Çünkü hiç bir şekilde şaka kaldırmayan bir yerde bu kelimeyi söylemeden kim onu kullanmak cesaretini kendinde bulabilirdi? Kader tanrısının amansız eli milletler ve insanlar hakkında duygularının samimiyetine göre hüküm vermeye başladığı yerde bunu söylemek gerekirdi. İşte onun için, kalbim daha milyonlarca insanın kalbi gibi, bu felç edici ihtirastan kurtulduğundan dolayı gurur duyuyordum. "Deutschland Uber Ailes" i o kadar çok söylemiş ve avazım çıktığı kadar "Heil" diye bağırmıştım ki, Tanrı'nın bir lütfu olarak, artık sonsuz ve başlangıçsız Tanrı'nın huzuruna çıkarak bu duygunun doğruluğunu ispat edebilmek hakkını kazanmış olduğuma inanmış bulunuyordum.

Çünkü bence, daha ilk andan itibaren, bir savaş çıktığındaki bana kaçınılmaz görünüyordu kitaplarımdan ayrılma zorunda kalacağım açıkça görünüyordu. Yerimin zamanında içimdeki sesin beni yeniden ait olduğum yere çağıracağını biliyordu. Siyasi sebepler yüzünden daha önce Avusturya'yı terk etmiştim. Şimdi mücadele başlayınca bu duyguları doğru biçimde hesaba katmam gerekmez miydi? Habsbourg devleti için dövüşmek istemiyordun. Fakat milletim için ve onu temsil eden imparatorluk için her an ölmeye hazırdım.

Üç Ağustosta, imparator hazretleri Louis'ye bir dilekçe yazarak Bavyera alayına girmek istediğimi belirttim. Özel kalem daireleri hiç şüphesiz o sıralar oldukça meşguldüler. Buna rağmen ertesi gün ellerim titreyerek cevabı alıp ta, isteğimin kabul edildiğini ve hür Bavyera alayına müracaat etmem emrini aldığımda sevincim sonsuzdu. Bir kaç gün sonra ancak yıl sonunda sırtımdan çıkaracağım üniformayı giymiş bulunuyordum.

İşte benim ve her Alman için dünya hayatının en unutulmaz ve en kutsal zamanı bu şekilde başladı. Bu muazzam mücadelenin olayları karşısında bütün geçmiş tatsız bir hiçliğe büründü. Övünce lâyık bir hüzünle bugünleri düşünüyorum. Bu harika olayın yıldönümü on kere tekrar etti. Tarihin lütfuyla katılma imkânı bulduğum o kahramanlar mücadelesinin ilk dakikalarını düşünmeden edemiyorum. Sanki her şey dün olmuş gibi geliyor. Kendimi, üniforma içinde, sevgili arkadaşlarımın arasında görüyorum. Sonra, ilk defa olarak talime çıkarken, cepheye gidiş gününe kadar her şey gözlerimin önünden geçiyor.

O zaman beni ve benim gibi pek çoklarını endişeye sürükleyen, cepheye gidişimizin gecikmesiydi. Bu beni rahatsız ediyordu. Mesela, zaferlerimizden ve bizimkilerin kahramanlıklarından haberler aldıkça, sevincime bir damla acı karışıyordu. Çünkü, her yeni zafer oraya oldukça geç ulaşıyor, katılamamak tehlikesini gündeme getiriyordu. Sonunda beklediğimiz gün geldi ve Münih'ten ayrıldık. İlk olarak Rhin'i böylelikle gördüm. O şahin dalgaların yanı sıra batıya doğru gidiyorduk. İki Alman nehrini, bütün nehirlere karşı, yüzyıllık düşmanın hırsına karşı savunacaktık. Sabah sisinin ince tülleri arasından güneşin ilk ışıkları gözlerimizin önünde Niederwald abidesini gösterdiğinde, o sonu gelmez askerî trenden eski Wacht ann Rhin marşı yükseldi. Göğsüm şevk ve heyecandan nefes alamayacak kadar daralıyordu. Sonra, Flanderde soğuk ve rutubetli bir gece geldi. Bu gecenin içinde sessizce yürüyorduk. Güneş bulutlardan sıyrılmaya başladığında, aniden başlarımızın üzerinde çelik parçaları ıslık çalmaya başladı. Saflarımız arasına kuru gürültüyle küçük kurşun parçaları toprağa saplandılar. Küçük bulut dağılmadan önce iki yüz ağızdan, ilk ölüm haberi üzerine, ilk Hurra! sesleri yükselmeye başladı. O zaman kurşunların vızıltısı, topların gürültüsü, insanların feryatları başladı. Aniden kavga, pancar tarlalarından ve çitlerden öteye kaydı. Göğüs göğüse bir kavga. Fakat uzaktan bir marşın sesini duyuyorduk. Bu ses yavaş yavaş bizi sarıp, diğer takımlara geçiyordu.

Ölüm bizim saflarımızı biçmeye başladığında millî marşı söyleyerek, arkadan gelenlere ulaştırıyorduk:

“Deutschland, Deutschland über Ailes, Über AUes in der Welt!”

Dört gün sonra geriye döndük. Giderken takındığımız tavrımız tamamen değişmiş bulunuyordu. On yedi yaşındaki çocuklar şimdi büyük adam gibi görünüyorlardı.

List alayının gönüllüleri belli ki kurallara uygun savaşmayı öğrenememişlerdi. Fakat hepsi de eski asker gibi ölmesini bilmişlerdi.

Bu başlangıçtı.

Yıllar birbirini böyle takip etti. Fakat savaşın romantizmi yerini dehşete terk etmede gecikmedi. Şevk ve heyecan yavaş yavaş sönerek, coşkun sevinçler ölüm korkusuna boğuldular. Öyle bir zaman geldi ki herkes kendi içgüdüsüyle, görev arasında mücadeleye girişti. Bende bu mücadeleden ayrı değildim. Ölüm çevrede gezerken, bilinmeyen duygular insanda isyanı uyandırıyor, zaafa uğrayan vücuda kendini aklın yolu gibi gösteriyordu. Fakat biliyorum ki, bu korkaklığın eseridir. Uzun ve yorucu bir mücadeleden sonra, nihayet görev duygusu ağır basıyordu. Nitekim 1915-1916 kışında söz konusu mücadele bende son buldu. İradem inkâr edilmesi mümkün olmayan hakim bir duruma geçmiş, ancak ilk zamanlarda ki heyecanlı hücumlar yerini kararlı bir sakinliğe bırakmıştı. Artık sinirlerim zayıflamadan, aklım ve şuurum yerinde olarak hareket ediyordum. Genç bir gönüllü olarak geldiğim bu yerde artık, güngörmüş bir asker olmaya başlamıştım. Bu durum sadece benim için geçerli değildi, bütün orduda bu değişim meydana gelmişti. Sürekli hücumlar içinde, asker olgunlaşıp, sertleşiyor, hücumlara dayanamayanlar eleniyordu.

Ancak şimdi aradan iki üç yıl gibi bir zaman geçtikten sonra, bir çatışmadan diğerine girmiş, üstün silâhlarla zorluklara karşı koymuş bir ordu hakkında hüküm verilebilirdi o da; bu biricik ordunun değerinin, kazanmış olduğu tecrübeyle ilgili olmasıydı.

Yıllar geçebilir, fakat hiç kimse I. Dünya Savaşında Alman ordusunu hatırlamadan kahramanlıktan söz etmeye kalkışamaz. O zaman, geçmişin sisleri arasında ne sarsılan, ne de gerileyen sağlam cephenin ölümsüz görüntüleri, gri çelik miğferleri ortaya çıkacaktır.

Ben o yıllarda askerdim ve siyasetle uğraşmak gibi bir niyetim yoktu. Zaten bunun yeri ve zamanı da değildi. Bugün hâlâ aynı fikirdeyim ki sıradan bir arabacı askeri bile, en iyi parlamenterden çok daha iyi görevler yapmıştır. Ben hiç bir zaman, söyleyecek sözü olanların bunu düşmanın yüzüne karşı hayranlığı ve nutuk aletini evinde bırakarak görevini yerine getirmeye çalıştığı o dakikalarda olduğu kadar bu şarlatanlardan nefret etmemişimdir. Evet, bütün bu politikacılardan o zaman tiksiniyordum. Elimden gelmiş olsaydı sadece politikacılardan ibaret bir çöpçü taburu kurardım. Çünkü, doğru, namuslu adamları kızdırmadan, hatta onlara zarar vermeden, canları istediği kadar bu işi yapabilirlerdi.

O sebeple, politikayı aklımdan hiç geçirmedim. Fakat bazı olaylar karşısında hassasiyet göstermekten de kendimi alamıyordum. Bu tür olaylar gerçekte bütün millete dokunuyordu ama, biz askerleri daha yakından ilgilendiriyordu. Beni fena halde sinirlendiren iki olay vardı ki bunları fevkalâde zararlı görüyordum. Daha ilk zaferden itibaren, bir takım yayın organları ağır ağır fakat o denli de tehlikeli olan ve ilk anda pek çok kişi tarafından fark edilmeyecek biçimde, millî duyguların içine zehir akıtmaya başlattılar. Bu durum adeta, iyilikten ve doğruluktan yana bir maske ardında yapılıyordu. Zafer haberleri geldikçe gösterilen coşkuyu yansıtmaktan kaçınıyorlardı, bu tavır altında heyecan ve sevincin büyük bir millete lâyık olmasını adeta yersiz buluyorlardı. Onlara göre cesaret ve kahramanlık gayet doğal şeylerdi. Aynı şey yabancı milletlerin insanları içinde geçerliydi Kaldı ki şunu da akıldan çıkarmamalıydık; savaşa girmek bizim isteğimiz değildi. Hatta insanlığın uzlaşması yönünde katkımız olduğunu itiraf etmekten utanmalıydık. Bu sebeplerden dolayı öylesine bağrışmalarla ordunun temizliğine gölge düşürmeye

kimsenin hakkı yoktu. Böylesi bir durum, düşmanlarımız açısından kötüye yorulabilirdi. Oysa gerçek bir kahramanın sessizlik içinde parlak başarılarını unutmakla gösterdiği alçak gönüllülük kadar hayranlık gösterilecek bir şey olamazdı.

Bu boşboğazları ve kalem serserilerini kollarından tutup getirerek, milletin moralini bozamayacak duruma getirmek için hemen orada idam edilmeleri gerektiği halde, her zaferi selâmlayan yakışıksız neşe ve sevinci hafife alan tedbirlere uygun olunma yoluna gidildi.

Oysa milli heyecan bir defa kırıldığında tamir edilmesinin mümkün olmayacağı hesaba katılmadı. Bu durum bir sarhoşluktur ve o sıfatla yaşamalıdır. Bu şevk ve heyecan gücü olmadan milletin maneviyatını inanılmaz derecede çetin bir imtihanla karşı karşıya bırakan o mücadeleye nasıl devam edilebilir?

Büyük halk kitlelerinin psikolojik yapılarını çok iyi bildiğimden bu gibi durumlarda bu demiri kızgın halde tutacak ateşi de estetik bakımdan gayet yüksek bir ruhî durum ile canlı tutmanın mümkün olmayacağını biliyordum. Buna göre, ihtirasların kaynayıp köpürmesini arttırmak için mümkün olanların hepsini yapmak çılgınlıktır. Fakat tesadüf sonucu yaratılmış olan şevk ve heyecanın yok edilmeye çalışılması anlaşılacak bir şey değildir.

İkinci olarak beni sinirlendiren, Marksist ideolojiye karşı nasıl bir tavır alınacağına ilişkin görüşlerdi. Düşünceme göre, bu tür görüşler bu vebanın ne olduğuna dair zihinlerinde en küçük bir fikrin olmamasıydı. Partilerin birliğini hayal etmekle, Marksizmin akıl ve mantık çerçevesinde yönlendirilebileceğini ciddi olarak akıllarından geçirebiliyorlardı. Oysa burada tek bir partiden söz etmiyorlardı. Ortada insanlığı yıkıma sürükleyecek bir ideoloji söz konusuydu. Bu ideoloji Yahudileşmiş üniversitelerde kesinlikle duyulmadığı ve buna karşılık özellikle bizim yüksek bürokratlar arasında bununla ilgili hiç bir kitap okuyup, öğrenmediklerinden tam anlamıyla hiç bir şey bilmiyorlardı. Nitekim 1914 Ağustosunda meydana gelen Alman işçi hareketini Marksizmle eşdeğerde görmeleri bunun açık

örneklerinden sadece biridir. Ancak Alman işçisi bu zehirli tutkuya kapılmaktan kendini kurtarma yolunu bulmuştur. Eğer böyle olmasaydı hiç bir şekilde kavgaya katılmazdı. Ne var ki buna rağmen Marksizmin millî olabileceğini düşünecek kadar aptallık çizgisine vardıklarını görüyoruz. Bu durum, uzun yıllar boyunca, devleti idare eden bürokratları hiç birinin bu ideolojinin özünü araştırma ve inceleme zahmetine katlanmadıklarını göstermektedir. Böyle olmasaydı bu kadar saçma bir şey zihinlerde zor yer ederdi.

Son ve kesin hedefi Yahudi olmayan bütün devletleri yıkmaktan ibaret olan Marksizmin, ağına düşürdüğü Alman işçilerinin 1914 Temmuzunda uyanıp gittikçe büyüyen bir heyecanla vatan savunmasına gittiklerini dehşetle izlemiş olacaktır. Kısa bir zamanda bu alçakça kandırılmanın bütün yalanları millî rüzgâr karşısında çevreye savrulup gitti. Bu durum karşısında Yahudi sürüleri belli sınırlar içinde kaldılar. Atmış yıldan beri kitlelere telkin ettikleri yalanlardan sanki hiç bir iz kalmamış gibiydi. Bu durum Alman işçi sınıfını idare edenler için çok kötü bir sürpriz oldu. Ancak bu idareciler, kendilerini tehdit eden tehlikeyi görür görmez, ikiyüzlülük maskesini takarak bu defa da milli şevk ve heyecanın yanında yer almakta gecikmediler.

Halkı zehirleyen bu Yahudilerin bütün hilekâr toplantılarına karşı tedbir almanın tam zamanıydı. İşte böylesi bir anda hiç tereddüt etmeden, yükseltecekleri feryat ve şikâyetlere aldırmadan onların seslerini kesmek gerekiyordu.

1914 Ağustos'unda, milletlerarası yardımlaşmaya ilişkin Yahudi gevezeliği Alman işçi sınıfının gündeminden aniden çıktı. Çünkü bundan çok kısa bir zaman sonra Amerikan şarapnelleri hareket halinde olan kıtaların üzerine adeta kardeşliği takdir edercesine yağmaya başlamış bulunuyordu. Alman işçisi millî gururuna sahip çıktığı bir sırada, ciddi bir hükümet için milletin düşmanlarına merhamet göstermemek gerçekten millî bir görevdi. En iyi vatan evlâtları cephelerde ölürken, hiç olmazsa cephe gerisindeki mikrobu kurutmak gerekirdi.

Ne var ki, yapılması gereken bu hareket yerine, haşmetli imparator eski canilere elini uzatarak, milletin en hilekâr katillerine hoşgörü göstermek lütfunda bulundu. Onlar da böylelikle yeniden toparlanma imkânı kazandılar. Böylelikle zehirli yılan eski işine daha dikkatli ve daha tehlikeli biçimde devam ediyordu. Namuslu kişiler eski robdöşambrlarını hayal ederken, yeminlerinde durmayan caniler ihtilâl düşünmekteydiler.

Ben bu lâyık lütuf meselesine karşı derin bir nefret duymakla beraber bu işlerin sonucunun bu denli korkunç olabileceğini tahmin etmiyordum. Peki bu durumda ne yapmak gerekirdi? İlk akla gelen bu uğursuz gurubun önde gelenlerini tutuklayıp, mahkemeye vererek, milleti kurtarmak. Bu pisliğin kökünü kazımak için bütün silâhlı araçları merhamet göstermeden kullanmak gerekiyordu. Partiler kapatılmalı, parlâmento gerekiyorsa kaba kuvvet kullanılarak nizama sokulmalı hatta daha iyisine kapatılma yoluna gidilmeliydi.

Bugün Cumhuriyet partileri nasıl dağıtma yoluna gidiyorsa, o zamanda haklı olarak bu yol kullanılmalıydı. Çünkü bütün bir milletin hayatı söz konusuydu. O zamanlar kendimce bu meselleri düşündüm.

Tarihte tesadüfen karşılaşılan benzeri olaylar ve özellikle dinî konular söz konusu olduğu zaman düşünülerek söyleşi bir esaslı fikre varılır: Felsefî anlayışlar ve fikirler, belli manevi eğilimlerden doğan hareketler, ister doğru olsun ister yanlış olsun, bir zaman sonra artık sadece bir şart ile maddî kuvvet tarafından ezilebilir. Bu maddî kuvvet yeni bir ateş yakan, yeni bir felsefî anlayış veya fikrin hizmetinde bulunmalıdır.

Manevî bir anlayışa dayanan ahlâkî bir kuvvet olmadan tek başına fizik kuvvetin başarısı, hiç bir zaman bir fikrin yıkılması veya yayılmasının sonucuna bizi ulaştıramaz. Sadece bu fikrin son taraftarlarının insaf edilmeden kökleri kazınır tamamen yok edilirse kesin bir başarıdan söz edilebilir. Oysa, çoğu durumlarda, bu türlü hareket bir devleti belli bir zaman için siyasi yönden güçlü devletler arasından çıkarmakla sonuçlanır. Çünkü böyle bir kan alma ope-

rasyonu, tecrübe ile sabit olduğundan, halkın en iyi bölümünü üzüntüye sürükler. Gerçekten de , manevi bir dayanağı olmayan zulüm ve baskıların hepsi ahlaken haksız görünür ve bir milletin en iyi unsurları arasında bir kırbaç tesiri yaparak, onu protestolara iter. Bu durum pek çok kişiye, bu tür olaylar sadece, bir fikri kaba kuvvet kullanarak yıkma girişimine karşı duyulan merhamet hissinden ileri gelir.

İşte bu tür kanaat taşıyanların sayısı zulüm ve baskı ile genişleyerek çoğalır. Bu sebeple felsefi anlayışın yok edilmesi ancak gerçek bir değer ifade eden bütün fertlerin uzun bir süre içinde zorlamayla yok edilmesi mümkün olabilir. Fakat bu kadar tam anlamıyla "iç" temizlik halinde milletin uğrayacağı genel zayıflık yok edilmek istenenlerin intikamını alır. Oysa, karşısında tepki gösterilen ideoloji, küçük bir toplumu rahatsız ettiğinde, böylesi bir hareket tarzı her zaman daha başından, başarısızlığa mahkûmdur. Yine bu sebepledir ki, bütün doğup gelişme hareketlerinde olduğu gibi, fikirlenmenin ilk zamanları seri bir imha ile karşı karşıyadır. Oysa yıllar geçtikçe o küçük hareketin gücü artacak ve yaşlılık zaafı yaklaştıkça, başka şekiller altında ve başka sebeplere tabii olmakla beraber yerini yeni bir gençliğe terk edecektir.

Uygulamada manevi bir temel olmadan bir ideolojiyi veya meydana getirdiği örgütlenme eserlerini yok etmek yolundaki girişimlerin hemen hepsi bir başarısızlığa uğramıştır ve açıklayacağımız sebeplerden dolayı, çoğu zaman istenilen hedeflerin tamamen tersi meydana gelmiştir. Sadece silâhlı güce başvuran bir mücadele tarzı için en temel şart kararlılıktır. Yine hedefin başarısı söz konusu ideolojiyi yok etmek için metodun, uzun süreli uygulanma biçimine bağlıdır. Fakat burada kuvvetin yerini hoşgörü alırsa, yok edilmek istenen ideoloji tekrar güçlenmekle kalmaz, baskı ve sindirme kampanyası geçer geçmez çektikleri ıstırabın doğurduğu nefret ve isyan duygusu, eski ideolojiye yeni yandaşlar kazandırdığı gibi, eskilere daha da inat ve dayanma gücü vereceğinden, her yeni baskı dalgasından yeni başarılar elde edeceklerdir. Başarmanın şartlarından ilki

sürekliliktir. Fakat bu kararlılık ve inat ancak şiddet uygulamasından ibaret belli bir manevi kanaatin sonucu olabilir. Bütün bunlara eklenebilecek bir şey daha vardır o da, her felsefi anlayış, ister dini ister siyasi içerikte olsun -çoğu zaman burada bir sınır çizmek zordur- muhalif fikirleri olumsuz mahiyette tahrip etmek için mücadele etmekten ziyade, olumlu bir mânâda kendi inançlarını kabul ettirmek için mücadele eder. O sebeple mücadelesi bir savunma olmaktan çok bir hücumdur.

Hedefinin belirli olması durumu onun için bir üstünlük teşkil eder. Çünkü hedef, onun kendi fikirlerinin zaferi demektir. Aksi durumdu, düşman ideolojisinin tahribi yolundaki olumsuz hedefin ne zaman elde edildiğini ve artık kazanılmış olduğu kabul edilebileceğini kestirmek zordur. Sadece bu sebepten dolayı, felsefi bir anlayışa yönelik saldırı, savunmaya yönelik harekete oranla daha mantıklı ve daha güçlü olacaktır. Çünkü, sonuçta burada da karar ve sonuç savunma ile değil, hücum ile geçerlidir. Manevi bir güce karşı kuvvet araçlarıyla mücadele, silâh yani bir manevi inancın, ideolojinin önderi ve savunucusu gibi ortaya çıkmadıkça, her durumda savunma konumunda kalacaktır.

Buradan sonuç olarak şu gözlemler tespit edilebilir:

Ahlâki bir sistemi maddî güç ile ezmek yönündeki girişimlerin hepsi, mücadelenin yeni bir manevi mevzi lehinde hücum konumunu alamadıkça, sonuçsuz kalacaktır. Ancak iki felsefi anlayış arasında eşit mücadelelerdir ki, karşısındakine acımasızca kullanılan güç silâhı savunduğu taraf lehine kesin bir sonuca dönüşebilmiş olsun. Bu sebeple Marksizme karşı mücadele şimdiye kadar daima sonuçsuz kalmıştır.

Bismarck'ın sosyalistler aleyhindeki kanunlarının her şeye rağmen sonuçsuz kalmasıdır ancak bu şekilde açıklanabilir. O kanunların böylesi sonuçsuz kalması şaşırtıcı değildir. Çünkü mücadeleye felsefi bir anlayış veya inacın zaferi için girişilmemişti. Bismarck'ın mücadelesi böyle bir plâtformdan yoksun bulunuyordu. "Devlet otoritesi" veya "düzenin sağlanması" denilen sözler haklarındaki

gevezeliklerin zihinlere bir ölüm kalım mücadelesi için gerekli olan hamleyi vermek hususunda uygun bir zemin oluşturacağını düşünmek, ancak bakanlık bürok ratlarındaki o atalar sözünün hükmüne girmiş akıl ve hikmete sahip olmaya gerek gösterdi. Fakat bu mücadelede etkili bir manevi yön eksiz olduğundan Bismarck, sosyalistler aleyhindeki kanunlarını uygulayabilmek için, esasında sosyalist düşüncenin eseri olan bir kurumun muhakemesine ve iyi niyetine başvurmak zorunda kaldı. Demir şansölye Marksizm hakkındaki bu savaşın kaderini burjuva demokrasinin iyi niyetine bırakmakla adeta lahanayı keçiye emanet etmiş oluyordu. Pek tabi durum böyle olunca Bismarck'ın mücadelesinin sonucu kötü bir hayal kırıldığı oldu. Fakat Dünya Savaşı sırasında veya bunun başlangıcında, durum ve şartlar başka biçimde miydi diye sorduğunuzda, cevap hayır olacaktır.

Devletin iktidarının o devirde Marksizmin açık örneği olan Sosyal-Demokratlara karşı durumunu değiştirmek düşüncelerine daldıkça bu felsefî akımın yerine kurabilecek bir başka ideoloji olmadığını da kabullenmek zorundaydım. Marksizmin yıkıldığını farz etsek bile, halk kitlelerine ne sunulacaktı? Yandaşları veya sempatizanları arasına yönetici sınıflarını az çok kaybetmiş işçi kitlesini sürükleyebilecek başka hiç bir fikir hareketi yoktu. Beynelmilelci bir tutucunun, sınıf mücadelesini terk ettikten sonra, burjuva bir partiye yeni bir sınıf örgütüne hemen girebileceğini düşünmek anlamsız olduğu kadar aptalca bir şeydi. Çünkü, çeşitli örgütler ne kadar hoş olmazsa olmasın, inkâr edilemez ki burjuva politikacılığından bir çoklarının nazarında, sınıflar arası uçurum, siyaset bakımından onlar için uygunsuz bir şekilde etki yapmaya başlamadığı sürece, gayet normal görünecekti. Bu gerçeği kabullenmemek sadece yabancının yüzsüzlüğünü ve aynı zamanda aptallığını ispat eder. Özellikle, büyük halk kitlelerini gerçekte olduğundan daha aptal sanmaktan kaçınmak gerekir. Politik meselelere, duyguların akıldan daha çok bir çözüm yolu olarak görünmesi nadir bir şey değildir. Fakat halk kitleleri tarafından alınmış olan uluslararası durumun anlamsızlığını yeteri kadar ispat ettiği gibi, barışçı

demokrasinin liderleri burjuva karargâhından çıktıkları halde, daha az gayri ölçülü olduğu düşünülmekle esaslı biçimde reddedilmiş olur. Milyonlarca burjuva her sabah Yahudileşmiş demokratik gazetelerini dindarca bir saygı gösterdikleri sürece bu efendilerin, biraz başka çeşit hazırlanmış olsa bile, sonuçta aynı pisliği yutmaktan başka bir şey yapmayan "arkadaşların" ap tallıklarıyla eğlenmeleri oldukça yakışıksız bir harekettir. O sebeple her şeye rağmen birer gerçek olan olaylara etmekten kaçınılmalıdır. Şu gerçek inkâr edilemez ki, sınıf meselesinde, özellikle seçimlerden önce açıklanmasına izin verilebileceği üzere, hiç bir yönüyle maddiyat dışı meseleler söz konusu değildir. Milletimizin büyük bir kısmı tarafından hissedilen sınıf gururu, kol işçisine karşı daha az takdir ve önem verilmesi gibi ancak sersemlerin hayallerinde olabilecek bir olaydır.

Diğer taraftan "aydınlarımız" denilen kişilerin muhakeme yeteneğindeki zaaf işte bu çevrelerde, gerçekte Marksizmin meydana getirdiği bir cüzzamı daha hayatı son bulmamış bir devletin kaybedilmiş alanı yeniden elde etmekten aciz bulunacağı durumunun anlaşılmasıyla sabittir.

Kendi kendilerince verdikleri isimle "burjuva" partiler hiç bir zaman "proleterya" kitlelerini öyle kolay kolay bağlamayı başaramayacaklardır. Çünkü burada birbirlerinden kısmen yapay biçimde ayrı bulunan ve eşdeğer durumları ancak bir mücadele konumu olabilen iki ayrı dünya karşı karşıya bulunmaktadır. Ne var ki burada en genç olanının galip gelmesi kaçınılmazdır. O da, Marksizmdir.

Gerçekten 1914'de Marksizm aleyhinde bir mücadele düşünülebilirdi. Fakat bu tavır ve hareketin yerini alacak pratik hiç bir şeyin olmayışı yüzünden, devam etmesi oldukça şüpheli görünüyordu. Burada önemli bir eksiklik söz konusuydu.

İşte daha savaştan çok daha önce benim fikrim buydu. Bu sebeple, mevcut olan partilerden herhangi birine girmemiştim. Sosyal-Demokratlara karşı "parlamenter" bir partiden başka herhangi bir hareketin var olmayışı sebebiyle, zorlu bir mücadeleye giriş-

menin imkânsızlığının ortada oluşu da bu konuda beni haklı çıkarıyordu.

Bundan sonra ilk defa olarak ileride siyasi bir mücadeleye atılmak fikri zihnimde uyanmaya başladı. Esas bu sebeple, o tarihten itibaren dostlarımdan oluşan küçük gurupta, savaş sonrası, mesleğimin yanı sıra, bir hatip sıfatıyla faaliyete girişeceğimi o zaman açıklamış bulunuyordum.

Gerçekten de bu bende kesin verilmiş bir karar hükmündeydi.

ALTINCI BÖLÜM

SAVAŞ PROPAGANDASI

Bütün siyasi olayları takip ederken, sürekli olarak dikkat ettiğim ve özellikle ilgilendiğim konu propaganda faaliyetleriydi. Propaganda ne demek olduğunu ben, Sosyalist-Marksist örgütlerin ciddi bir şekilde sahip oldukları ve usta biri tarafından nasıl silâh olarak kullanıldığını görünce anladım. Bu şekilde propagandanın uygun bir biçimde kullanılmasının gerçekten bir sanat olduğunu ve bunu da burjuva partilerine tamamen yabancı olduklarını hayli önce öğrendim. Sadece Hristiyan -Sosyal hareket, özellikle Lueger zamanında , bu aracı kullanmakta oldukça usta davranarak, başarısının önemli bölümünü ona borçlu oldu.

Fakat ilk defa olarak ancak savaş esnasında, uygun bir biçimde organize edilmiş bir propagandanın ne kadar harika sonuçlar yaratabileceğine şahit oldum. Üzülerek belirtmeliyim ki burada propagandanın ne demek olduğunu ancak muhalif bir partide gözlemlemek gerekiyordu. Çünkü bizim tarafımızdaki faaliyet bu bakımdan oldukça geride kalmaktaydı. Almanlar tarafından önemli oranda bir propagandanın kesinlikle olmayışı açıkça askerlerin gözünden kaçmıyordu. Bu mesele ile daha ciddi şekilde uğraşmamın sebebi buraya dayanıyordu. Bu işe kafa yormak için nasıl olsa bol vaktim olduğu gibi, pratikte düşman tarafı bize en parlak örnekler gösteriyordu. Çünkü bizde eksik olanı, düşman tarafından görülmemiş bir ustalıkla ve gerçekten yaratıcı bir zekâ ile tam zamanında uygulanmaya koyuyordu. Düşman tarafın bu savaş propagandasından oldukça yararlandım. Ancak zaman geçtikçe bu derslerden fay-

dalanması gereken asıl kişilerin kafalarında hiç bir iz bırakmıyordu. Bunların bir kısmı, başkalarının verdiği dersleri kabul etmeyecek kadar kendilerini kurnaz sanırken, bir kısmı da gerekli olan namuslu iyi niyetten yoksun bulunuyorlardı. Sonuç olarak, bizde bir propaganda var mıydı?

Üzülerek belirtmeliyim ki, bu soruya olumsuz cevap verebilirdim. Bu sahada pratiğe çıkartılmış olan ne varsa hepsi başından itibaren o denli yanlış ve eksikti ki, çoğu zaman açıktan açığa kötü olmasalar bile tamamen anlamsız ve boş şeylerdi. Çünkü Alman propagandası incelendiğinde, şahsi olarak yetersiz, psikolojik bakımdan hatalarla dolu olduğu görülecektir. Öyle geliyor ki bu iki sorudan sonra söz konusu edilenin ne olduğu anlaşılamamıştır. Yani: propaganda bir araç mıdır yoksa bir amaç mıdır?

Propaganda bir araçtır ve amaç bakımından hakkında bir hüküm vermek gerekirse, şekli hizmet etmiş olduğu amaca destek vermek için uygun bir tarzda intibak ettirilmiş olması gerekmektedir. Yine o kadar açık olarak söylemek gerekir ki, genel fayda yönünden, önemli bir takım amaçlar mevcut olabilir. Bu sebeple, bir propagandanın esasındaki önemini çeşitli biçimde takdir etmek mümkündür. Fakat savaş sırasında uğrunda mücadele verilen hedef insanın hayal edebileceği amaçların en temizi ve an büyüğüdür. Bu milletimizin hürriyet ve bağımsızlığıdır. Bir başka anlamda bu şeref ve namus demektir. Şeref ve namusunu yitiren kavimlerse genellikle bağımsızlık ve hürriyetlerini de kaybetmeye mahkûmdurlar.

Diğer yandan şerefsiz bir toplumun soyu, hiç bir zaman hürriyete lâyık değildir. Korkak bir köle olmak isteyen adam şerefe ve namusa sahip olamaz. Çünkü böylesi bir şeref ve namus, kısa bir zaman içinde aşağılığa dönüşür.

Alman milleti yaşamak için insani amaçlar uğrunda savaşıyordu. Savaş propagandasının amacı kahramanlık ruhunu korumak hedefi taşımaktır. Bu sebeple propagandanın amacı, Alman milletinin zaferine de yardım etmek olmalıydı.

Milletler yeryüzünde hayatta kalmak için mücadele ettikleri veya yok olma tehlikesiyle karşılaştıklarında, bütün insanlık ve estetik değerlere ait düşünceleri hiç bir şey ifade etmez. Çünkü bütün değerler eser içinde kanat gerip durmadıkları gibi, insan hayalinden çıkıp ona bağlı bulunurlar. İnsanın bu dünyadan gitmesi bu değerleri sıfıra indirir çünkü tabiat onları kesinlikle bilmez. Ancak bu tür değerlendirmeler az sayıda ırklara ve kavimlere özgü olup buda onların duygularında vücut buldukları ölçü içindedir. İnsancılık ve estetik bu değerlerin yaratıcıları olan ırklar ortadan kalktıkları ölçüde yıkılıp gideceklerdir. Bu sebeple, bütün değerlerin, yeryüzünde bir milletin veya kavmin yaşamak için giriştiği mücadele de ancak ikinci derecede bir yer işgal edecektir. Bu tür değerler mücadeleye giren bir kavmin varlık gücünü felç eder etmez, mücadelenin şeklini belirleme yönünde hakim rol oynar. İşte göze çarpan netice budur.

İnsancıllık meselesinde, Moltke bu konudaki fikirlerini açıklarken şöyle demektedir: Savaşta insancıllığın savaşı mümkün olduğunca hızlı idare etmek olup, daha sert mücadele usulleri en insancıl olanıdır. Fakat bu tür muhakemeye, estetik sahaya ve diğer şeylere ait lâflarla açıklanmaya kalkışılırsa, verilecek tek cevap vardır: Hayat mücadelesi gibi yakıcı bir mesele her çeşit estetik değerlerin çok üstündedir. İnsan hayatında en çirkin olabilecek olgu esaret boyunduruğudur. Acaba Scwaling türünden dev adamlar Alman milletinin şimdiki kaderini "estetik" olarak mı değerlendiriyorlar? Bu tür entellektüel kokusunun modern yaratıcısı olan Yahudilerle bu konuda tartışmaya girilemez. Onların bütün hayatları İsa'nın hayalinde sembolize olmuş estetiğin somut bir ret ve inkârlarından ibarettir.

Fakat mücadele söz konusu olduğu zaman, mademki güzellik ve insancıllık artık hiç bir anlam ifade etmiyor, o halde propaganda bu amaç için bir öneme değer ilkelerden hareket etmek suretiyle muhakeme edilebilirdi. Eğer bütün bunlar daha seri bir zafere ulaşmanın şartıysa aynı zamanda milletin şeref ve namusunun korun-

masına yardım ediyor olmalıydılar. Ölüm, kalım noktasında böylesi bir mücadelede, savaş propagandası hakkında takındığım tavır kendi adıma bundan ibarettir.

Hükümet çevrelerinde bu husus açıkça anlaşılmış olsaydı, bu silâhın kullanılma şekli hakkında hiç bir zaman tereddüde düşülmeyecekti. Çünkü kullanılmasını bilen kimsenin elinde bu gerçekten olağanüstü bir silâhtı.

Çok önemli bir değere sahip ikinci bir mesele de şuydu: Propaganda kime yönelik olmalıdır? Aydınlara mı yoksa halk kitlelerine mi?

Propaganda daima, kitleye yönelik olmalıdır. Fikir ve düşünce adamları için veya hiç olmazsa çoğu zaman bu isimle tanımlanan kimseler için, ilmi açıklama vardır. Propaganda, onun içeriği ile ilim arasındaki ilişki duvar afişi ile sanat arasındaki ilişki kadardır. Duvar afişi, gösterildiği şekilde hiç bir sanat değeri yoktur. İlâncılık sanatı ressamın şekil ve renkleri aracılığıyla görenlerin dikkatini çekmektir. Bir sanat sergisinin duvar ilânı sadece sergideki sanata dikkat çekmek amacı taşır. Bu ne kadar başarılı olursa, reklamcılık sanatı da o kadar büyük olur. Bunun dışında duvar ilam halk kitlelerine serginin mânâsı hakkında bir fikir vermek içindir. Kaldı ki bu sergideki büyük sanatın yerini doldurmak için değildir. Bu sebeple sanatı bizzat inceleyip araştırmak isteyen bir kişi, duvar ilânından başka bir şeyi incelemek zorundadır. Şimdi propaganda kelimesiyle ifade ettiğimiz olgu da bundan farklı bir şey değildir.

Propagandanın görevi kişiyi ilmi olarak bilgi sahibi yapmak değildir. Onun görevi kitlelerin dikkatini belli olaylar, şartlar ve benzeri objeler üzerine çekmektir. Bunun ne denli önemli olduğu ancak kitlelere bu araçlarla anlatılabilir. Burada sanat o denli üstün bir şekilde hareket etmektedir ki bir olgu veya olayın gerekliliği, doğruluğu hakkında genel bir kanaatin ortaya çıkmasını sağlamaktadır. Propaganda esasında bir gereklilik teşkil etmediği, konu, duvar ilânı olduğu gibi, kalabalıkların dikkatini çekmekten ibaret olup ilmi bilgi sahibi olmak isteyenlere ders vermek olmadığı yönüyle de hareket tarzı duygulara, pek azı da akla hitap etmelidir.

Her propaganda halkın anlayacağı konulan içermekle, manevî seviyesine hitap edeceği kimselerin içindeki en kısıtlı kafaların seviyeleri çerçevesinde tutulmalıdır. Bu şartlar altında, kazanılmak istenen kimseler ne kadar kalabalıksa, manevi seviyesi o kadar aşağıda olmalıdır. Fakat, savaş esnasında sonuna kadar dayanmak için propaganda taktiğinde olduğu gibi, bütün bir millet kendi hareket alanına çekmek isteniyorsa, çok yüksek fikri yeteneklere güvenmekten sakınılmasında fayda vardır. Propagandanın ilmi kapsamı ne kadar basit olursa, kitlelerin duygularına ne kadar uygun olursa, başarısı da o derece kesin olur. Başarı bir propagandanın değeri hakkında en iyi ispat aracıdır. Bir kaç eğitimli kafanın veya bir kaç genç “esthete”in onay ve taktiri diğerinin yanında oldukça sönük kalır.

Propaganda sanatının asıl esprisi ise şuradadır. Hayalin faaliyet gösterdiği alanların, hislerin ve içgüdülerin egemenliği altındaki büyük kitlelerin, anlayabileceği bir seviyeye ulaşarak psikolojik bakımdan uygun bir biçimde o kitlenin kalbine girme yolunu bulabilmektir. Bu ilkenin, bizde akıl ve mantıkta en yüksek yere varmış kabul edilen kimseler tarafından anlaşılmış olması, onların düşüncelerindeki egoizmlerinden veya gururlarından ileri gelmektedir.

Propagandanın sempati toplama kabiliyeti meseleleri büyük halk kitleleri üzerinde yoğunlaştırılırsa bundan şu sonuçlara ulaşılır:

Büyük kitlelerin temsil kabiliyeti oldukça sınırlı ve anlayışı dardır. Buna karşılık hafızadan yoksunluk oldukça büyüktür. Bu sebeple her etkili propaganda çok az noktalarda toplanmalı ve bunları hiç değişmez bir şablonda belli ilkeler çerçevesinde gerektiği kadar öne çıkarmalıdır ki, dinleyenlerin hepsi ileri sürülen fikri anlayabilsin. Bu ilke terkedilir ve evrensel olma istenirse, sonuçlar küçültülmüş olur. Çünkü kalabalık kendine sunulan fikri hazmedeme diği gibi, aklında da tutamayacaktır. Başarı şansı düşecek ve sonuçta anlamı kalmayacaktır. O sebeple, verilen bilginin kapsamı ne kadar genişse söz konusu aracın belirlenmesinde psikolojik bakımdan isabet o kadar gereklidir.

Buna örnek olarak. Avusturya ve Alman gazetelerini verebiliriz. Alman ve Avusturya mizah gazetelerinin bütün propagandalarda, düşmanı gülünç duruma düşürme üzerine kurdukları kurgu tamamen anlamsızdı. Çünkü okuyucunun cephede düşman ile karşılaşması derhal onda bambaşka bir kanaat yaratacaktı. Yine mesela Alman askerinde düşmanının dayanmasının meydana getirdiği; psikoloji altında, o zamana kadar kendisine bilgi vermeyi sağlamış olanlar tarafından aldatılmış hissi uyandırıyordu. Ondaki savaşmak isteği veya karşı koymayı kuvvetlendireceği yerde tam tersi bir sonuca varıyordu.

Bunun aksine, İngiliz ve Amerikalıların savaş propagandaları psikolojik bakımdan daha mantıklıydı. Kendi kavimlerine Almanları barbar olarak göstemenin yanında askerlerini savaşın dehşetine karşı direnç göstermeye hazırlayıp, bu şekilde onun hayal kırıklığına uğramamasına yardım ediyorlardı. O zaman, kendisine karşı kullanılan dehşet verici silâh ona aldığı ilk bilginin ispatı gibi görünüyor ve içindeki hükümetin güvenliliğinin doğruluğu inancı güçlenerek, düşmana karşı daha inançlı saldırıyordu. Doğal olarak düşmanın silâhı ve gücü hakkında bilgi sahibi olduğundan, bu kuvvet ona önceden tanımış olduğu düşmanın güç ve şiddetinin bir ispatı gibi görünüyor ve hiç bir zaman kendi gücünün de bundan daha etkili olabileceğini bir an aklına getirmiyordu.

İşte bu şekilde, İngiliz askeri hiç bir zaman ülkesinde kendine yanlış bilgi verilmiş hissine kapılmıyordu. Oysa üzülerek belirtmeliyim ki, Almanlar'da bunun tam tersi oldu. O derecede ki sonunda bütün resmi açıklamaları kafa şişirme olarak değerlen dirmeye başladılar. Bu rastgele ilk eşeği propagandayla görevlendirmekle meseleyi halletmenin mümkün olacağına inanmaktan ileri geliyordu. Anlamadıkları konu şuydu, böyle bir görev için insan ruhunun en zekileri bu işin ehli olabilirlerdi. Bundan dolayı, Alman propagandası "kültürlü seçkin bir zümre" tarafından üzücü bir hata örneği teşkil eder. Bu zümrenin çalışması uygun psikolojik değerlendirmelerin tamamen yokluğu yüzünden, hedef kitle üzerinde ta-

mamen aksi tesirler yaratmıştır. Oysa, gözleri kör olmayanlar için dört buçuk yıllık düşman propagandası içinde, düşmandan öğrenilecek çok esaslı şeyler vardı.

Bu bundan olmak üzere, en kötü anlaşılan husus genellikle herhangi bir propaganda için gerekli olan şartların birincisidir. O da, özellikle uğraşılan bir mesele hakkında sistematik biçimde tek yönlü bir tavır almaktır. Bu yönde öyle hatalar işlendi ki, savaşın başlangıcından itibaren anlamsızlıkların gerçekten sadece aptallıkla açıklanıp açıklanmayacağından bile insan şüphe taşıyor. Mesela, bir sabunun iyi olduğuna ilişkin bir reklam afişi aynı zamanda başka bir sabunun da iyi olduğunu gösterirse buna ne denir?

İşte bizim siyasi reklamımız da tamamen böyle oldu. Propagandanın amacı, mesela, çeşitli partilerin fikirlerini en iyi şekilde tayin ve taktir etmek değil, belli bir partinin fikrini açık bir şekilde ortaya koymaktır. Propaganda, gerçekte başkalarının tarafındaysa, bunu objektif biçimde ve halk kitlelerine adaletli olarak açıklamak akıl işi değildir. Propaganda sadece kendine uygun olan gerçeği aramakla sorumludur.

Savaş felaketinin sorumluluğunu sadece Almanya'ya yüklemenin doğru olmayacağını söyleyerek, savaş sorumluluğu meselesini tartışmaya girişmek fevkalade önemli bir hataydı. Bu sorumluluğu hiç yorulmadan sürekli biçimde düşman tarafına yüklemek gerekmekteydi.

Bir milletin büyük çoğunluğu diplomatlardan, kamu hukuku profesörlerinden hatta sadece manüklı hüküm yürütebilen kimselerden meydana gelmez. Şüphe ve kararsızlığa eğilimli oldukları kadar endişeye de eğilimli insanlardan meydana gelir. Bizim kendi propagandamız karşı tarafa küçükte olsa bir hak tanıyacak olsa, kendi hakkımızdan şüphe etmek için bir temel atılmış olur. Bu durumda kitle artık karşı tarafın haksızlığının nerede son bulduğunu ve bizimkinin nerede başladığını ayırt etmekten aciz kalarak, endişe ve şüpheye kapılacaktır. Hele karşı taraf böylesi çelişkilere düşmeyip, bütün suçu hep düşmana yükletecek olursa bu durum daha

da kötü olur. Bunun sonunda halkımızın daha uygun ve sürekli bir şekilde sevk ve idare edilen düşman propagandasına bizimkinden fazla inanması kadar açık bir ispat olur mu? Üstelik bu da objektiflik hastalığına yakalanmış bir millette meydana geliyor. Çünkü herkes Alman milletinin ve Alman devletinin yıkılması tehdidi altında düşmana karşı haksızlık etmemeye çalışıyordu.

Halkın büyük çoğunluğu, o denli kadınca bir yetenek ve psikolojisi içinde bulunur ki, fikir ve değerlendirmeleri, işleri ve hareketleri derin düşünce ve değerlendirmelerden ziyade mevcut şartların yarattığı kanaatlerden çıkarır.

Bu tür kanaatler karışık olmayıp, gayet basit ve sınırlı şeylerdir. Burada bir takım ince farklılıklar görülmez. Sadece sevgi veya kin, hak veya hakkı inkâr, gerçek veya yalan gibi olumlu veya olumsuz kahramanlar vardır. Hiç bir zaman yarım duyguya yer yoktur. Özellikle İngiliz propagandası gerçekten bütün bunları çok zeki bir şekilde anlamıştır. İngiliz propagandasında fırsat düştükçe şüphe yaratacak yan tedbirler yer almaz.

Halk psikolojisini düşmanın parlak şekilde bildiğini gösteren olgu bu şartlara tamamen uygun olarak o mezalim propagandasıydı. Bu propaganda, düşman ağır bozguna uğrasa bile, cephede manevi kuvveti korumak için ilk şartları kesin olduğu kadar dahice bir kuvvet de sağlamış oluyordu. Savaşın tek suçlusu olarak Alman milletini teşhirdeki başarı da bunu ispat etmektedir. Bu yalan mutlak, küstah, taraflı bir şekilde kullanılma tarzıyla, büyük kitlelerin anlayabilecekleri bir hâl almaktaydı. Halk kitleleri heyecanla harekete geçtiklerinden daima en uç noktalarla, parçalanmaya eğilimlidirler. Bu sebeple her türlü yalanlara da inanırlar. Bu propagandanın etkisi dört yıl sonra, düşmanın sadece karşı direncinin devam etmesi değil, bizim milletimiz üzerinde etki yapması gibi bir sonuçla başarılı şekilde sabit olmuştur. Böyle bir başarının bizim propagandamıza nasip olmamasında yapılacak bir şey yoktur. Bizim propagandamız iç karışıklık içinde yeşermeyecek bir tohum niteliğinde bulunmuyordu. Bunun yanında, içerik yönünden, halk

kitlelerine gerekli olan etkiyi yapabilmesi oldukça az ihtimaldi. Sadece bizim o hiç bir anlam ifade etmeyen “devlet adamları” mız insanları ölüme gönderebilmek için, o sevimsiz barış sözleriyle onları sarhoş yapabileceğine inanmışlardı.

Fakat propaganda kampanyasında temel bir ilkeye her zaman kesinlikle uyulmazsa, teşkilâtta gösterilecek bütün deha herhangi bir başarıya ulaşamaz. Propaganda gayet sınırlı konuları kapsamalı ve bunları sürekli tekrar etmelidir. Dünyanın diğer meselelerinde olduğu gibi, bunda da kararlılık başarının en önemli şartıdır.

İşte propaganda alanında bir estetikçinin arkasından gitmek hiç bir anlam ifade etmez. Esthete’lerin peşinden gitmek demek, propagandanın içerik, şekil ve ifadesinin, kitle üzerindeki tesiri yerine, sadece kibar salonlardaki kimseler üzerinde tesirini beklemek demektir. İkincilere gelince: Bunlardan vebadan kaçarcasına kaçınılmalıdır. Çünkü bu adamlar kısa zamanda her şeyden bıkarlar, değişiklik isteyip, hiç bir zaman mantık sahibi çağdaşlarının seviyesine inmezler. Propagandayı veya kendilerine oldukça eskimiş, zamanı geçmiş gibi görünen içeriğini eleştirmeye herkesten çok eğilim gösterirler. Onlara sürekli yeni şeyler gereklidir. Oysa propaganda, küçük beylere meraklı vakit geçirtecek araç sağlamak değildir. O sadece kanaat ve telkin içindir. İkna edilmesi söz konusu olan güç ve kitledir. Kitle ise, o ağırlığı içinde bir fikri anlayabilecek duruma gelmek için belli bir zamana ihtiyacı vardır. En basit kavramlar bir kaç kere tekrar edilmeden hafızasına yerleşmez.

Parola çeşitli yönlerden açıklanabilir. Fakat her açıklamanın amacı daima aynı kurala bağlı olmalıdır. Ancak böyle olursa propaganda fikri takip ve süreklilikle bir etki gösterebilir ve göstermelidir.

Bu sebeple düşman propagandasının göstermiş olduğu başarı bu yolda gerçekten çarpıcı bir örnek teşkil etmektedir. Düşman propagandası sınırlı ve halk kitlelerine özgü olarak düzenlenmiş, yorulmadan bir çalışma ile idare ediliyordu. Temel fikirler ve uygulama biçimleri tam olarak anlaşıldıktan sonra, bütün savaş bo-

yunca bunlarda küçük değişikliklere gidilmeden tamamlanmıştır. Başlangıçta, iddiaların büyüklüğü yüzünden bu propaganda anlamsız görülüyordu. Daha sonra buna inanmaya başladılar. Dört buçuk yıl sonra, Almanya'da ihtilâl patlak verdiğinde parolası düşman propagandasından alınmıştı.

Öte yandan İngiltere'de bir başka şey daha anlaşılmıştı. Bu da, özellikle bu manevi silâhın başarı imkânına bağlı büyük bir oranda kullanılmasından ileri geldiği ve yapılan bütün masrafları fazlasıyla çıkarmış olduğuydu. İngiltere'de propaganda birinci derecede bir silâh olarak değerlendiriliyordu. Almanya'da ise seviyesiz politikacıların son ekmek parçası veya gazete idarehanelerinde küçük ve mütevazi kahramanların isteyecekleri küçücük bir damar demekti.

Sonucu, her şey hesap edildiğinde sıfıra eşit olur.

YEDİNCİ BÖLÜM

İHTİLÂL

Almanya'da düşman propagandasının başlangıcı 1915'e rastlar. 1916dan itibaren, gittikçe ünlenerek devam edip, sonunda, 1918 başlarında, büyük bir dalga olarak yükselmeye başladı. O zaman bu kavram avcılığının sonuçlarını adım adım takip etmek mümkündür. Ordu, artık yavaş ta olsa düşmanın istediği gibi düşünmeyi öğreniyordu. Bu durum karşısında hiç bir Alman tepkisi görülmedi.

Gerçekte, ordu, zeki ve iradeli şefinin şahsında, bu saha üzerinde de mücadele etmeye kararlıydı. Ne var ki bu konuda gerekli olan araçtan yoksun bulunuyordu. Kaldı ki, bu tür fikri kültüre bizzat ordu tarafından erişilmesinin yol vermenin psikolojik hataları vardı. Bunun faydalı olabilmesi için bu çabaların memleketin kendi içinden gelmesi gerekiyordu. O zaman dört yıldan beri ölümsüz kahramanlıklar göstermiş insanlar nazarında başarı kazanacağı ümit edilebilirdi.

Bu durum karşısında ülkenin durumu ne oldu? Bu acil ve aptalca bir şey mi, yoksa canice bir şey miydi?

1918 yılı yaz ortalarında Marne'ın güney sahilinin tahliyesinden sonra. Alman basını o kadar rezil bir beceriksizlikte bir ahmaklık sergiledi ki, kendi kendime içimden her gün artan bir çılgınlık nöbeti içinde şu soruyu soruyordum: Ordumuzun kahramanlarının bu manevi sefaletine son verecek bir kimse çıkmayacak mı?

1914'te Fransa'ya hiç görülmemiş bir hücuma geçtiğimizde ne oldu? Isonzo cephesi varıldığı günlerde İtalya ne yaptı? 1918 ba-

harında, Alman birliklerinin hücumu Fransız mevzilerini ağır bataryaların güçlü gülleleri dövmeye başladığında Fransa ne yapmıştı? Orada, geriye doğru aceleyle geri dönen alayların yüzlerini kırbaçlamışlar, millî duyguların ateşini onlara doğru üflemişlerdi. O zamanlar propaganda ve kitleler üzerinde etki yaratmanın zeki bir şekilde askerlerin kalbine kesin zafer inancını yerleştirmek için nasıl çalışmışlardı.

Bu sebeple pek çok zaman, Ulu Tanrı beni propaganda servisimizin aciz ve iradesiz adamlarının yerine koysaydı, mücadelenin kaderinin değişik olacağı fikriyle ıstırap içinde inleyip durdum. Daha o aylarda kaderin zalimliğini duymaya başladım. Bu beni öyle bir yerde tutuyordu ki herhangi bir zanlının tesadüfi bir hareketi bir kurşunun isabet etmesiyle yere serebilirdi. Oysa başka bir durumda vatanıma daha başka hizmetler yapabilirdim. Çünkü ben daha o zamanlar bunda başarılı olacağıma inanacak kadar kendimden emin ve mağrurdum. Ancak şunu da biliyordum ki, ben adı sanı bilinmeyen bir insandım ve sekiz milyon insan arasında bir satırlık yazıdan ibarettim. Bu durum karşısında susmam ve görevimi bulunduğum seviyede en iyi biçimde yapmam gerekiyordu. 1915 yılı yazında ilk düşman broşürleri elimize geçmeye başladı. İçeriği bilinen şeylerdi. Sadece şekil ve açıklama yönünden bazı ilâveler ve çıkartmalar vardı. Özellikle; Almanya'da kıtlık artıyor denilmekteydi. Savaşın sonu bir türlü gelmeyecekti. Oysa savaşı kazanmak ümidi sürekli şekilde uçuyordu. Bu nedenle, halk arasında barış isteği şiddetle yükseliyordu. Fakat "militarizm" ve "Kaiser" buna izin vermiyordu. Bu işleri bilen bütün dünya, bu nedenle, Alman milletine karşı değil, tam tersine tek suçlu olan Kaisere karşı savaşıyordu. Bu sebeple mücadele bu insanlık düşmanı gidinceye kadar devam edecekti. Savaş bittikten sonra, liberal demokratik devletler Alman milletini evrensel barış gurubuna alacaklardı. Prusya militarizmi yıkıldığı gün barış sağlanmış olacaktı.

Bu açıklamaları daha iyi ispat etmek için, broşürde "memleket mektupları" kopyalarını da yayınlıyordu. Bu mektupların içerikleri,

propaganda broşürlerinin açıklamalarını ispatlar görünüyordu. Genellikle, bütün bu tür faaliyetlere gülünüp geçiliyordu. Broşürler okunduktan sonra genel kurmaya gönderiliyor ve çoğu unutulup gidiyordu. Bu tür propaganda'da bir husus çok geçmeden hayret uyandırmaya başladı:

Cephenin Bavyeralılarda bulunan bütün parçalarında Prusya'ya karşı harika sayılabilecek bir inançla hücum ediliyordu. Bir taraftan Prusya'nın gerçek suçlu ve savaşın sorumlusu olduğunu söylemekle kalmayıp diğer yanda özellikle Bavyeralılara karşı hiç bir düşmanlık beslemediği de ekleniyordu. Fakat, söylendiğine göre, gerçekte Bavyera Prusya militarizminin hizmetinde kaldığı sürece, onun hesabına kestaneyi ateşten çıkarmak için yardımda bulunmaya imkân yoktu.

Askerler üzerinde nüfus sağlamaktan ibaret olan tarz, 1915 yılında gerçekten bazı olumlu sonuçlar vermeye başladı. Askerler arasında Prusya aleyhindeki tepki gözle görülecek kadar büyüyordu. Fakat yukarıdan aşağıya kadar buna engel olmak için herhangi bir önlem alınmadı. Bu durum basit bir hatadan, bir ihmalin ötesinde bir şeydi. Ve eninde sonunda cezasını çekecekti. Zararı sadece Prusya'ya değil, bütün Alman milletine olacaktı. Çünkü Bavyeralılar başka bir millet değil, onlar da Alman milletine aitti.

Bundan ötürü, düşman propagandası, 1916 tarihinden itibaren, inkâr kabul etmez başarılar elde etmeye başladılar. Öte yandan doğrudan doğruya içeriden getirilmiş olan şikâyet mektupları da sonuçta etkisini göstermeye başladı. Şimdi bunların özellikle cepheye broşürler kanalıyla getirilmesine gerek de kalmamıştı. Buna karşı da hiç bir şey yapılmadı. Sadece hükümetin son derece aptalca bazı uyarıları görüldü. Önceden ve sonra olduğu gibi, cephe bu zehirle boğuldu. Serseri kadınlar bu zehri ülke içinde pek doğal olarak üretiyorlardı. Oysa bunun düşman cephesindeki başarısına son derece yardımcı olduğunu ve kendi ailelerinin cephedeki ıstıraplarını artırdığını akıllarına getirmiyorlardı. Alman kadınlarının bu budalaca mektupları sonuçta yüzbinlerce insanın kanına mal oldu.

1916 yılında, endişe verici bir takım olaylar böyle meydana çıkmaya başladı. Cepheden homurtular yükselerek, tehlikeli bir hâl alıyordu. Çeşitli sebepler yüzünden askerler memnuniyetsizlik göstererek bazen galeyana geliyordu. Askerler aç kalıp buna katlandıkları sırada, aileler evlerinde perişan ve ıstırap içinde inliyorlardı. Oysa başka tarafta eğlence ve bolluk hüküm sürüyordu. Evet cephede bile bu bakamdan her şey yolunda değildi. Bundan dolayı, kriz daha o zaman baş göstermeye başlamıştı. Fakat bütün bunlar "iç meseleler" olarak kabul edilmekteydi. Başlangıçta hoşnutsuzluk gösteren bir bölük savunmaya görevli olduğu mevziyi, sanki Almanya'nın kaderi çamur içinde o birkaç yüz metrelik yere bağlıymışcasına ölümüne savunuyordu. Bu hâlâ o kahramanlar ordusunun eski cephesiydi.

Bu sırada kaderin ani bir değişikliği bana cephe ile cephe gerisindeki ülke arasındaki farkı öğrenmeme sebep oldu.

1916 yılının Eylül sonunda içinde olduğum bölük Somme çarpışmalarına katılmak üzere hareket etti. Bu bizim için müthiş araç savaşlarından ilkiydi. Gözlemlerimi aktarmak o kadar zor ki, buna bir çarpışmadan çok cehennem demek daha doğru olur. Sürekli ateş altında Alman cephesi, haftalarca dayandı, bazen biraz gerilediği de oldu, sonra yeniden ilerledi ama hiçbir zaman gevşeyip kırılmadı.

7 Eylülde yara aldım. Çok şükür geriye gelebildim ve Almanya'ya doğru sıhhiye treniyle hareket ettik. Vatandan ayrılalı iki yıl olmuştu. Mevcut şartlar içinde bu iki yıldan daha uzun bir zaman gibi geliyordu. Üniformasız insanların görünüşlerinin nasıl olduğunu adeta kendimi zorlayarak düşünebiliyordum. Tahliye hastanesine yatırıldığımda, yanımda yatan bir arkadaşla konuşan bir hastabakıcı kadının sesini duyduğumda adeta dehşete kapıldım. İki yıl sonra, ilk defa bir Alman kadınının sesini duyuyordum! Sonra bizi memlekete götürecek tren sınıra yaklaştıkça hepimiz içimizde bir endişe duymaya başladık. İki yıl önce, genç asker olarak geçmiş olduğumuz yerlerin hepsi; Brükselles, Louvain, Liege sanki resmi

geçit yapıyorlardı. Sonunda Almanya'ya geldiğimizi ilk Alman evinin yüksek Rignan'undan ve güzel panjurlarından tanıdık.

Vatan!

Bundan iki yıl önce 1914 Eylülünde sınırı geçip cepheye giderken tantanalı bir şevk ve heyecan ile tutuşuyorduk. Şimdiyse bambaşka bir heyecan ve sessizlik hüküm sürüyordu. Herkes hayatı pahasına savunduğu yerleri, kaderin bir defa daha görmeye izin vermiş olduğundan dolayı mutluydu. Hepimizde başkalarının gözlerimize bakmasından dolayı adeta bir utanma hissi vardı. Hemen hemen ilk cepheye gidişimin yıldönümünde, kendimi Berlin yakınlarında Belitz hastahanesinde buluyordum.

Ne değişiklik! Somme savaşının bataklıklarından bu muhteşem binanın beyaz yataklarındaydım. Başlangıçta bu beyaz yatakta yatmakta hayli güçlük çektim. Bu yeni dünyaya yavaş yavaş alışıyordum. Ne var ki, bu dünya başka yönlerden de yeniydi.

Cephede ordunun ruhu burada artık hayat hakkına sahip değildi. Cephede bizim için meçhul olan pek çok şeyi burada duyuyordum. Kendi korkaklığı ile övünmekti bu. Çünkü orada duyulabilen şeyler, homurdanmalar hiç bir zaman görevde hata etmeye bir teşvik veya korkaklığa karşı bir hatırlatma taşımıyordu. Korkak daima korkak olarak değerlendiriliyordu. Bundan fazla bir değeri de yoktu. Onu ezen hor görülme daima genel kanıydı. Gerçek bir kahramana karşı gösterilen kahramanlıkta öyleydi. Fakat burada hastahanede durum tamamen değişikti. En kabiliyetsiz tahrikçiler büyük lâflar söylüyor, o boşboğazlıklarının bütün cambazlıklarına başvurarak askerlik ilkelerini gülünç hale sokmaya çalışıyorlar ve model olarak korkaklıklarının karakter zayıflığını tavsiye ediyorlardı. Bir kaç sefil adam bu hareketi yaymak konusunda önayak oluyorlardı. Bunlardan biri hastahaneye yatabilmek için elini bir dikenli tel üzerinde dolaştırmış olduğunu söyleyerek övünüyordu. Almanya'ya sıhhiye treniyle gönderilmiş olması da sırf bir hilekârlık sonucuydu. Fakat bu serseri, kendi hislerini çevresine yaymakta o kadar ustalıkla hareket ediyordu ki, ihanetini kahramanca ölüme yürüyen cesur bir

askerin cesaretinden daha üstünmüş gibi gösteriyordu. Pek çok kimse bunu dikkatle dinliyor, kimileri uzaklaşıp gidiyordu.

Bana bulantı geliyordu, fakat böyle bir yerde böylesi bir taklitçiye hoşgörü gösteriliyordu. Bunu idarenin dikkate alması gerektiği halde, hiç bir kovuşturmaya uğramıyordu.

Yürüyebilecek kadar ayağa kalktığımda Berlin'e gitmek için izin aldım. Kıtlık her tarafta göze çarpacak kadar şiddetliydi. Koca şehir açlıktan adeta inliyordu. Hoşnutsuzluk büyük, askerlerin devam ettiği çeşitli yerlerde durum hastanedekinden farklı değildi. Bu serserilerin böyle yerlere fikir ve kanaatlerini istedikleri gibi yaymak maksadıyla devam ettiklerine inanmaya başladım.

Münih'te durum daha da kötüydü. İyileştikten sonra hastahaneden ayrılıp, depo taburuna verildiğimde, şehri neredeyse tanıyamayacaktım. Kızgınlık, öfke, küfürleşme alıp başını gitmişti. Depo taburunda bile manevi kuvvet oldukça zayıftı. Cepheden gelen askerlere basit talim subaylarının gösterdikleri davranışların da bunda etkisi vardı. Bu subaylar cephede bir saat bile bulunmamışlar ve eski askerlere uygun olan bir tavır belirleyemiyorlardı. Gerçekten, bu eski askerlerde bazı garabetler vardı ama bunlar cephede bulunmalarından ileri gelmekteydi. Oysa cepheden gelecek bir subay bunları anlayıp, düzene sokabilirdi. Tabi ki bu tür düzensizlikler yoluna girdiğinde, işin kolayını bulup sıyrılmayı, yüksek bir zekâ ürünü gibi göstermek mümkün olmayacaktı. Kalem işlerinin tamamı Yahudilerden ibaretti. Neredeyse her Yahudi katipti. Seçkin bir milletin bu asker kaçaklarının çokluğuna şaşmamak elde değildir.

Durum ekonomik yönden daha da kötüydü. Yahudiler gerçekten "var olmanın şartı" kesilmişler, Alman milletinin kanını yavaş yavaş emiyorlardı. Millî ve serbest ekonomiye son öldürücü darbeyi vurmak için gerekli olan araç savaş dernekleri kanalıyla sağlanmıştı: Sınırsız bir merkeziyetçi yapının şart olduğu iddia edilmekteydi. Bu şekilde, daha 1916-1917 kışından itibaren, üretimin hemen hepsini Yahudiler kontrol altına almış bulunuyorlardı.

O zaman dehşet içinde fark ettiğim, eğer zamanında müdahale edilip, bir çare bulunmazsa, yakın gelecekte bir felaket ve yok olup gitme kaçınılmazdı.

Yahudi bütün milleti sömürdüğü ve egemenlik altında ezdiği bir sırada halk "Prusyalılar" aleyhinde kışkırtılıyordu. Cephede bilinen propaganda, cephe gerisinde hiç bir tepkiyle karşılanmıyordu. Prusya'nın yıkılması Bavgeranın yükselmesini gerçekleştirmekten çok uzak kalacağı, tersine biri düştüğünde, diğerini de kendisiyle birlikte uçuruma sürükleyeceği fark edilmiyordu.

Bu durum beni son derece rahatsız ediyordu. Bütün bunları ancak Yahudilerin kurnaz hileleri olarak değerlendiriyordum. Genel dikkati kendilerinden, uzaklaştırıp, başka noktalar üzerinde yoğunlaştırıyorlardı. Bavyera ile Prusya böyle kavga ettikleri sırada, Yahudi, onların gözü önünde hayat kaynaklarını çalışıyordu. Bavyera'da Prusya'yı suçladıkları sırada, Yahudi ihtilâl teşkilâtı kurarak hem Bavyera'yı hem de Prusya'yı yıkmaya çalışıyordu. Alman milletinin arasına atılan bu kötülük tohumlarına tahammül edemiyorum. Münih'e varır varmaz, geri dönmek talebinde bulunduğum cepheye gitmekten oldukça mutluydum.

1917 Mart ayının başlarında tekrar alayıma dönmüş bulunuyordum.

1917 yılı sonlarına doğru ordunun ümitsizliğinin en aşağı noktası artık atlatılmış gibi görünüyordu. Bütün ordu Rusya'nın yıkılmasında yeni ümit ve cesarete kapılmıştı. Bu durumda orduda savaşın Alman zaferiyle sonuçlanacağı ümidi yerleşmeye başlamıştı. Yeniden millî marşlar duyuluyor, felâket baykuşları seslerini azaltmışlar, vatanının geleceğine ilişkin yeniden ümit kıvılcımları parlamaya başlamıştı.

Özellikle 1917 sonbaharında meydana gelen İtalyan yenilgisi olağanüstü bir haber niteliğindeydi. Gerçekten, bu zafer Rus hareket sahası dışında cepheyi yarmak imkânının ispatı mânâsı taşıyordu. O kış, geçmişe nazaran daha rahat yaşandı, fakat bu fırtına

öncesi süren bir sessizlikten başka bir şey değildi. Çünkü cephede, o bitmeyecekmiş gibi görünen savaşı kesinlikle bitirmek için son hazırlıklar yapılmaktaydı. Batı cephesine doğru bitip tükenmez asker ve malzeme nakli yapılıyor, ordu büyük taarruz için talimat bekliyordu. İşte tam bu sırada Almanya'da dünyanın en alçak hareketi meydana geldi.

Almanya kazanmamalıydı. Son saatte zafer Alman bayraklarına bağlanmış gibi göründüğü anda, bahardaki Alman taarruzunu daha tasarı halinde boğacak gibi görünen bir yola başvuruldu. Zafer imkânsız hale sokulmak isteniyordu. Cephane grevi yapıldı.

Eğer bu grev başarıya ulaşsaydı, Alman cephesi bozulacak ve Varwarts'ın artık zaferin Alman bayraklarında yükselmemesi yolundaki arzusu gerçekleşmiş olacaktı. Cephane kıtlığı yüzünden cephenin bir kaç hafta içinde çökeceği tahmin ediliyordu. Taarruz bu şekilde ortadan kalktığında itilaf devletleri de kurtulmuş olacaklardı. Fakat asıl önemlisi uluslararası sermaye Almanya'ya dayatacağı kararlarla, milletleri aldatma yolundaki Marksizm asıl amacına ulaşacaktı. Ne var ki cephane grevi beklenilen sonuca ulaşamadı. Cepheyi silâhsız bırakma girişimi kısa süre devam ettiğinden, cephanesizlik orduyu çökertmedi. Ancak ahlâki açıdan verdiği zarar çok daha önemliydi.

Her şeyden önce, memlekette artık zafer istenmiyorsa ordu neden savaşıyordu? Bu büyük fedakârlık ve yokluklar için mi savaşılmıştı? Ülke grevlerle çalkalanırken, asker zafer için mi savaşacaktı?

Ülkede durum böyleyken, düşman cephesinde durum nasıl, etkileri nelerdi?

1917-1918 kış aylarında, müttefikler cephesinde yoğun bir sis görülmekteydi. Dört yıl boyunca Alman devine karşı hücum edilmiş, fakat onu yere sermek mümkün olmamıştı. O zamanlar Almanlar'ın kendilerini savunmak için sadece kalkan tutan kolu serbestti. Oysa Doğuya, Batıya, Güneye ve Kuzeye indirmek için

kılıcını çekmesi gerekiyordu. Düşmanlarından birini kesin yenilgiye uğratmak için seller gibi kan akıtmıştı. Bundan böyle batıda artık kılıç kalkanla birleşeceğinden korku duyuluyordu.

Londra ve Paris'te ard arda konferanslar toplanıyor, propaganda bile yetersiz kalıyordu. Artık Alman zaferinin çok yakında olduğunu söylemek kolay değildi. Cephelerde durum bundan farklı değildi. İhtiyatlı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Müttefik orduların küstahlıkları birden bire ortadan kalkmış, aynı endişe onlarda da görülüyordu. Alman askerine karşı içlerinde duydukları hisler değişmiş, şimdi karşılarında müttefikleri Rusya'ya saldırmışlar, başlangıçta hiç bir başarı şansı olmadığı varsayılarak adeta alay edilmişti. Çünkü, Rus devi, askerlerin sayısı itibariyle zafer kazanması gerekiyordu. Almanya ise sürekli kan kaybından dolayı yenilmesi gerekiyordu. Olayların gidişi bu tür kanaatlere hak verir görünüyordu.

1914 yılının Eylül'ünde, Tannenberg savaşında alınmış o bitip tükenmez Rus esir kafileleri ilk defa Almanya yollarında görülmeye başladığında, bu dalganın devamı geliyordu. Fakat yenilmiş her ordunun yerini bir ordu dolduruyordu. Muazzam Çar imparatorluğu, tükenmek bilmeden savaş meydanlarına yeni kurbanlar sürüyordu. Bu yarışa Almanya ne zamana kadar devam edebilirdi? Bir gün gelip Ruslar bütün savaşların en sonuna girerse, Almanlar artık zafer kazanamayacaklar mıydı? Bu ne zaman olacaktı? Bütün tahminlere rağmen, Rusya'nın zaferi geciktirilebilirdi.

Şimdi anlaşmazlık sebepleri için ümitler sönmeye başlamıştı. Ortak çıkarlar paydası altında en büyük kan fedakârlığını yapmış olan müttefikin gücü bitmiş, o acımasız hücumun karşısında yere serilmiş bulunuyordu. Gelecek bahar yeni tehlikelerin habercisi gibiydi. Bugüne kadar batı cephesine yerleşmiş olduğu halde. Almanı kırmak mümkün olmadığı için karşı hücum için yığılmış göründüğü şu anda zafere nasıl güvenilebilirdi?

Güney Tirol dağlarının gölgeleri, hayalleri üzerine ezici bir biçimde yayılıyordu. Flandreas sisleri içine kadar Cadornanın yenik

orduları yüzlerce hüzün ve üzüntü taşıyorlardı. Zafere olan inanç yerini, kaçınılmaz hezimet karşısında dehşete bırakmıştı.

O zaman, soğuk geceler içinde. Alman ordusunun hücum kıtalarının ilerlemesinden dolayı gürültüler duyulur gibi hayal edildiğinden, endişeli bir korku içinde karar beklenirken, aniden Almanya'da beliren bir ışık cephesindeki en son top çukuruna kadar yansıdı. Büyük taarruz için Alman ordularına son talimatları verdikleri sırada, Almanya'da genel grev patlak verdi.

Önce herkes sessiz kaldı, fakat çok geçmeden düşman propagandası son anda gelen bu yardıma rahat bir iç çekişle atıldı. Müttefik orduların iyice çöken morallerini yükseltecek bir çare bulunmuştu sonunda. Zaferin artık kazanılmasına garanti gözüyle bakılıyordu. Şimdi, bütün zamanların en büyük savaşını yapmak üzere Alman saldırısını bekleyen alaylara bu savaş sonunda son kararın Alman hücumunun kararlılığı değil, bu hücuma gösterilecek dayanma gücü telkin olunabilirdi. Almanlar istedikleri kadar zafer kazansınlar, ülkelerine döndüklerinde zafer sarhoşu bu ordu sevinçle değil, ihtilâlle karşılaşacaklardı.

İngiliz, Fransız ve Amerikan gazeteleri bu fikri kamu oyuna telkin etmeye çalışıyorlardı. Son derece usta bir propaganda, cephedeki askerlerin manevi gücünü şiddetli bir şekilde yükseltiyordu.

Almanya'daki ihtilâl karşısında, müttefiklerin zaferi şarttı. İşte yılgınlaşan askerlerin dizlerinin bağını sağlamak için en iyi silâh buydu. Bundan sonra yeniden top, tüfek ateşine başlanabilirdi.

Alman cephane grevlerinin etkisi müttefikler cephesinde böyle oldu. Müttefik kuvvetlerin zafere inançlarını kuvvetlendirerek, cephedeki o ezici yılgınlığı yok etti. Sonra, binlerce Alman askeri bu grevi canlarıyla ödemek zorunda kaldılar. Oysa bu grevin teşvikçileri, o sefil adamlar, Almanya'nın en yüksek karar mangasında yer almaya aday bulunuyorlardı.

Almanya tarafından bu olayların sonuçları, görünüşte dayanıklılığı ispat etmek gibi bir fayda sağlamışsa da, düşman tarafından

olumlu sonuçlar sürekli oldu. Dayanma, her şeyi tükenmiş bir ordu için meydana getirdiği gurur konumunu kaybetti ve zafer için bir mücadelenin şiddetli azgınlığına yerini bıraktı.

Gerçektende şimdi zafer, bütün insani tahminlere göre eğer batı cephesi Alman hücumuna sadece bir kaç ay dayanabilirse, müttefiklere hak vermek gerekirdi. İtilaf parlâmentolarında, daha iyi bir gelecek imkânı mevcut olduğu kabul edilerek, Almanya'yı çözmek için yapılacak propagandaya büyük bütçeler ayrılması için karar alındı.

İlk iki ve son taarruza katılabilme mutluluğuna erişmiş bulunuyordum. Bunlar hayatımın en muhteşem hatıraları ve izlenimleri oldular muhteşem diyorum çünkü, şimdi son defa olarak, 1914'te olduğu gibi, mücadele savunma konumundan çıkmış, saldın konumunu almıştı. Adeta cehennem içinde geçen üç yıldan sonra, hesap sorma anı göründüğünde, siperlerde rahat bir soluk alındı. Bir kere daha, taburlar neşeye boğuldular ölümsüz defnenin son taçları, zafer parıltıları içindeki bayraklara asıldılar. Bir kere daha, vatan türküleri ve marşları hareket halindeki kıtalar boyunca yayılarak, göklere yükseldi. Ulu Tanrının lütfu, şu nankör evlatlarına bir kere daha gülümsemişti.

1918 yılı yaz ortalarında cephe üzerine kederli bir hava yayılmıştı. Memlekette fitne kaynıyordu. Neden? Kıtalarda çeşitli söylentiler ağızdan ağıza dolaşıyordu. Artık savaşın bir amacı kalmadığı, artık sadece aptalların zafere inanacağı söylenmekteydi. Karşı koymanın halk için bir yaran olmadığı, tam tersine bundan ancak kapitalistlerle, monarşistlerin kârlı çıkacağı iddia ediliyordu, bu söylentiler cephelerde tartışılıyordu.

Bu söylentiler cephede büyük bir tepkiye neden olmadı. Dört buçuk yıl bizler bunun için mi savaşmıştık? Toprağın altına giren kahramanlardan savaşın amacını böyle alçakça çalmak eşkıyalıktı. Genç olanlar bir gün Flandreaslarda "yaşasın genel ve gizli oy" diye ölüme koşmuşlar, "bütün dünyanın üstünde Almanya" nidalarıyla düşmana saldırmışlardı. Ne var ki, oy hakkı isteyenler onu ele ge-

çirmek istedikleri noktada savaşmışlardı. Cephede doğal olarak bu utanmaz, arsız adamların ne olduklarını bilmiyordu.

Bu sebeple daha başlangıcında benim kişisel fikrim kesinleşmişti. Halkı aldatan, beş para etmez bir sürü sefil politikacıdan korkunç derecede nefret ediyordum. Çoktan beri görüyordum ki, bütün savaş boyunca gerçekte milletin çıkarları ve varlığı hiç söz konusu değildi. Onlar ancak ceplerini doldurmaya çalışıyorlardı. Şimdi bunların bütün halkı feda etmeye gerekirse Almanya'nın yıkılmasına bile razı olacaklarını gördükçe artık ipe çekilmeleri gerektiğini düşünüyordum. Onların söylediklerine önem vermek bir kaç hırsızın çıkarı için, halkın çıkarını feda etmek demekti. Almanya feda edilmeden, bunu yapmanın da imkânı yoktu. Orduda bulunan savaşçıların çoğunluğu bu fikri taşımaktaydı. Öte yandan gönderilen takviye kuvvetlerin durumu daha kötüydü. Onların katılmaları orduya herhangi bir ek yardım yapmaktan ziyade onu zayıflatıyordu. Bunlar içinde özellikle de Münih gurubunun hiç bir kayda değer önemi yoktu.

Ağustos ve Eylül aylarında, çözülme belirtileri gittikçe güçleniyordu. Bundan dolayı düşman saldırılarının meydana getirdiği görüntüler, bizim zamanında yaptığımız mukavemet savaşı, bununla karşılaştırıldığında, çok daha şiddetli hatıralar akla geliyordu. Eylül sonunda, benim bağlı olduğum bölük, üçüncü defa genç gönüllüler alayında savaşırken, daha önce kazandığımız mevzileri işgal ettiler

1914 Eylül ve Ekiminde, orada ateş emrini almış bulunuyorduk. Alayımız sanki eğlence partisine gidiyormuşçasına yüreklerde vatan aşkı, dillerde marşlarla savaşa atılmıştı. En değerli canlar, vatanın hürriyet, bağımsızlık ve geleceğine ilişkin imanla eriyip gidiyordu.

1917 Temmuz'unda, bizim için kutsal bir hale gelen bu toprakları ikinci defa çiğnedik. En iyi arkadaşlarımız burada öldüler. Çocuk sayılacak yaşta olan bu gençler, gözleri şevk ve heyecan parıltıları içinde sevgili vatanları için ölüme koşmuşlardı. Biz, o

zaman alay ile birlikte giden eskiler üzerinde “ölünceye kadar sadakat ve itaat” yemini edilmiş olan bu yerlerde dindarca bir heyecanla bekliyorduk. Üç yıl önce, alay hücumu ile zapt edilmiş bu yer şimdi çetin bir mücadeleyle savunulacaktı. Üç gün süren bir ateş sağanağı altında, İngilizler büyük Flandreas’lar taarruzuna hazırlanıyorlardı. O zaman, ölülerin ruhu adeta yeniden canlanıyor gibi oldu ve alay balçık çamura yapışıp, yerinden kımıldamadı. Fakat, tıpkı bir zamanlar olduğu gibi azaldı, olduğu yerde seyrekleşti ve sonunda İngilizlerin hücumu 31 Temmuz 1917’de başladı.

Ağustos’un ilk günlerinde bizi değiştirdiler. Alaydan geriye bir kaç bölük kalmıştı. Bunlar sendeleyerek geri çekildiler. Üstleri çamur tabakasıyla kaplanmış, insandan ziyade hayalete benziyorlardı. Fakat İngilizler geldiklerinde bir kaç yüz obüs çukurundan başka ancak ölüm bulmuştu.

1918’in Sonbaharında, üçüncü kez 1914’ün hücum savaşı üzerinde bulunuyorduk. Zamanında bize mola görevi gören Comins köyü şimdi savaş alanıydı. Gerçekten, savaş alanı aynı kalmakla beraber, insanlar değişmişlerdi. Artık asker arasında siyaset yapılıyor, memleketten gelen fitne burada da etkisini gösteriyordu.

13 Eylül’ü 14’e bağlayan gecede, İngilizlerin gazlı obüs atışları Ypres’in güney cephesini şiddetle dövmeye başladı. Burada san gaz kullanılıyordu . Bunun etkisini, vücutlarımız üzerinde kendini göstermedikçe bilmiyorduk. O gece ben bunu öğrenecektim. Wervich’in güneyinde bir tepedeyken, 13 Eylül akşamı, uzun süreli bu gazlı top ateşine maruz kaldık ve bütün gece boyu devam etti. Gece yarısına doğru, içimizden bir kısmını gerilere taşıdılar. Sabaha karşı ağrı duymaya başladım. Her on beş dakikada ağrı artıyordu. Sabahın saat yedisinde sendeleyerek geri çekildim. Gözlerimi ateş kaplamıştı. İşte Pasewalk hastahanesine gelişim ve orada ihtilâlin içinde bulunmak talihsizliğim.

Hayli zamandan beri, ortalarda tarifi imkânsız ve iğrenç bir şeyler dolaşıp duruyordu. Kısa bir zaman içinde işin başlayacağı fısıltısı yayılıyordu. Fakat bu sözlerden ne anlam çıkarılması gerektiğini

bir türlü çıkaramıyordum. İlk başta, baharda olduğu gibi bir grev olacağını düşündüm. Denizcilerden sürekli hoş olmayan dedikodular geliyordu. Rivayete rağmen, denizciler arasında huzursuzluk baş göstermişti. Fakat bu durum bana kitleleri ilgilendiren bir konudan ziyade, bir gurup gencin hayalini kurdukları bir şey gibi geliyordu. Hastahanede ise herkes savaşın biteceğinden söz ediyorlardı. Üstelik bunun çok yakında olacağını ümit ediyorlardı. Fakat hiç kimse hemen sonuç alınacağı ümidi de taşımıyordu. Gazeteleri okuyamıyordum. Ekim'de gerginlik iyice artmıştı.

Ve beklenilen felaket aniden patlak verdi. Denizciler ayaklanıp, halkı ihtilâle katılmaya çağırıyorlardı. Bazı genç Yahudiler halkımızın "hürriyeti, güzelliği, şeref ve haysiyeti" uğrundaki bu hareketin "şefleri" olmuşlardı. İçlerinden hiç biri cephede savaşa katılmamışlardı. Bir kısmı zührevi hastalıklar hastahanesi kanalıyla cephe gerisine gönderilmiş, onlarda şimdi kızıl bayrak çekiyorlardı.

Son zamanlarda kendimi biraz iyi hissediyordum. Gözlerimdeki korkunç ağrı dinmiş, çevremdeki nesneleri kaba hatlarıyla görmeye başlamıştım. İleride bir iş yapabilecek kadar görmeye başlama ümidi doğmaya başlamıştı. Demek ki desen yapabilecektim.

Bu esnada ilk ümidim vatana karşı bu ihanetle az çok mahalli bir işten fazla bir şey söz konusu olmamasındaydı. Bir kaç arkadaşı bu fikre inandırmaya çalışıyordum. Özellikle Bavyeralı arkadaşlarım fikrime sempati ile bakıyorlardı. Ruhî yapılarıyla ihtilâlci bir ruh taşıyorlardı. Münih'te böyle bir çılgınlığın çevrede yayılabileceğini tam olarak kestiremiyordum. O temiz Wiltelsbach hanedanına karşı sadık birkaç Yahudi'nin iradesinden daha sağlam olmak gerekiyordu. İşte bu sebeple, kısa bir zaman içinde denizcilerin bastırabilecek ayaklanmasının ruhunu anlayabiliyordum. Günler birbirini takip ediyordu. Bu günlerde, ortalıkta dolaşan söylentiler, benim yerel diye değerlendirdiğim ayaklanmanın genel bir ihtilâle dönüştüğü fikrimi kuvvetlendiriyordu. Cepheden gelen haberlerse hiç iç açıcı değildi. Teslim olmak istiyorlardı ama böyle bir şey mümkün olabilir miydi? 10 Ekim'de bize bazı açıklamalarda bulunmak üzere yetkililer geldiğinde, her şeyi öğrenmiş oldum.

Yetkilinin sözlerini dinledikçe üzüntüm artıyordu. Yaşlı adam artık Hohenzollern hanedanın taç giymeye hakkı kalmadığını, vatanımızın Cumhuriyet olduğunu, bu rejim değişikliğine karşı yüce tanrının bizi esirgeyip, gelecekte milletimizi lütfundan yoksun bırakmaması için dua ederken adeta titriyordu. Bunun yanında yine de hanedan hakkında bir kaç söz etmeden geçmiyor, Pomeranya'da, Prusya'da ve bütün Alman vatanında yapmış olduğu hizmetleri hayırla anıyordu. Öyle sanıyorum ki bu konuşma esnasında içimizde ağlamayan yoktu. Fakat yaşlı adam, artık savaşı bırakmaya zorunlu olduğumuzu, gelecekte vatanımızın şiddetli baskıyla karşı karşıya kalacağını, çünkü savaşın kaybedildiğini bu sebeple de kazananların sözlerine güvenmemiz gerektiğini açıklamaya başladığında kendimi tutamadım. Daha fazlasını dinlemek benim için imkânsızdı. Gözlerim kararıyordu, çevremi el yordamıyla yoklayarak, ateşler içinde yanan başımı çarşafın altına gömdüm.

Annemin mezarı başında olduğum gündenberi hiç ağlamamıştım. Gençlik yıllarımda kaderin acımasız darbeleri karşısında, gururum baskın çıkmıştı. Uzun savaş yılları esnasında pek çok sevdiğim arkadaşlarımı ölüm ayırıp götürmüş fakat yine de ağlamamıştım. Bunlar için ağlamak bana günah gibi geliyordu, çünkü onlar Almanya için ölmüşlerdi. Ve sonunda, o müthiş gaz savaşında gözlerim kör olma tehlikesiyle karşı karşıya geldiğinde ümitsizliğe kapılmış, ama vicdanımın sesiyle "senden daha talihsiz binlerce insan varken, miskin miskin yanıp yakılacakmısın?" demiştim. Duygusuz ve dilsiz kaderime tahammül edebiliyordum. Fakat şu anda vatanımın içinde bulunduğu felaket şahsi ıstırabımın çok üstündeydi. Demek ki bütün fedakârlıklar, bütün yoksulluklar bitip tükenmek bilmez aylarda açlık ve susuzluktan çekilen sıkıntılar boşa gitmişti. O öldürücü cehennem ateşi, gaz savaşına hiç sarsılmadan tek düşüncesi vatanı düşmana karşı savunmaktan ibaret olduğunu düşünerek bunun için mi göğüs gerilmişti.

Şüphesiz ki bu kahramanlar kendileri için şöyle bir taş dikilmesini hak etmişlerdi: "Yolcu, sen ki Almanya'ya gidiyorsun, mem-

lekete haber ver, biz burada vatana sadık, görevimize itaatle buruda yatmaktayız.”

Ya memleket?

Fakat söz konusu olan fedakârlık, sadece bundan ibaret midir? Geçmişin Almanyası daha mı az saygıya lâyıktır. Kendi tarihimize karşı görevimiz yok mudur.

Sefiller, ahlâksız ve katiller!

Bu korkunç ve iğrenç olaylar içinde açık biçimde ne kadar gayret ettimse de bu alçaklık karşısında alnımda utanç kırmızılığının o denli koyulaştığını hissediyordum. Bu ıstırap karşısında, gözlerimin çektiği ağrı ne kadar önemsiz kalmaktaydı. Ne var ki, bundan daha kötü günler gelecekti. Her şeyin artık mahvolduğunu biliyordum. Sadece, akılsız yahut yalancılar ve caniler düşmanın merhametine sığınabilirlerdi. Bu gecelerde bu olayların sorumlularına karşı derin bir kin doğdu.

Bundan sonraki günlerde kaderimin ve geleceğimin ne olacağı hakkında kesin bir fikir sahibi olacaktım. Şimdi, bir zaman önce, bana o kadar acı endişe veren kendi geleceğimi düşündükçe gülecektim. Çünkü böylesi bir vatan toprağı üzerine binalar inşa etmeyi düşünmek gülünç değil miydi? Sonunda çoğu zamanlar korkup, fakat hiç bir zaman soğukkanlılığına inanmadığım olayın meydana gelmiş olduğunu açık biçimde gördüm.

İmparator Guillaume, hilekâr adamların namustan kesinlikle yoksun olduklarını hiç aklına getirmeden barış için, Marksist liderlere elini uzatan ilk Alman imparatoru oldu. İmparatorun elini, kendi avuçlarında tuttukları sırada diğer elleri ile hançer aramaktaydı.

Yahudilerle uzlaşılmaz, onlarla sadece karar verilir: Ya hep ya hiç!

Bana gelince. Ben politikaya atılmaya karar veriyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

POLİTİK FAALİYETİMİN BAŞLANGICI

Münih'e yeniden döndüğümde takvimler 1918 Ekiminin ilk günlerini gösteriyordu. "Askerler Şûrası'nın yönetiminde bulunan alayımın deposuna dahil oldum.

Bu teşkilâttan o denli nefret ediyordum ki, mümkün olduğu an da hemen çekip gitmeyi düşünmekteydim. Cepheden samimi arkadaşım olan, Schmieat Emst ile Traunstein'a gidip, kamp dağılana kadar orada kaldım.

1919 Martında, Münih'te durum tahammül edilmez haldeydi. İhtilâlin sürekli körüklenmesi, Eisner'in ölümü gelişmeleri hızlandırmaktan başka bir işe yaramamış, öte yandan sovyet diktatörlüğüne daha doğrusu Yahudilerin geçici hakimiyetiyle sonuçlanmıştı. Bu durum tabii olarak başından itibaren ihtilâli hazırlayanların erişmek istedikleri hedef ve idealdi.

Bu sıralarda kafamdan çeşitli plânlar geçiyordu. Günlerce, sabahtan akşama kadar ne yapabilirim diye düşünüyordum. Ancak hiç bir şöhretim olmadığından herhangi bir harekette yer alabilecek şartlara sahip değildim. Diğer taraftan mevcut partilerden birine neden iltihak etmediğimi de açıklamak zorundayım.

Yeni Sovyet devrimi esnasında, ilk defa olarak kendi tavrımı ortaya koyuyordum. Öylesine ki, merkezi Sovyetin kötü nazarını üzerime çekmekte gecikmemiştim. 27 Nisan 1919'da tutuklanmayı bekliyordum. Fakat beni tutuklamaya gelen üç kişinin üzerime çevirdikleri silâha rağmen gerekli cesareti bulamamış olmalılar ki, geldikleri gibi geri dönüp gittiler.

Münih'in kurtarılmasından bir kaç gün sonra, 2. Piyade Alayı'ndaki ihtilâlci ayaklanmalar hakkında araştırma komisyonuna üye olarak tayin edildim. Siyasi mahiyette, ilk faal görevim bu olmuştu. Bir kaç hafta sonra orduya ait olanların hepsi için verilen bir kursa katılma emrini aldım. Bu kurslarda askerlere vatanî görev ve ahlâkî terbiye için gerekli kurallar öğretilecekti. Benim için bu kursun önemi, çeşitli fikir sahipleriyle mevcut duruma yönelik tartışmalar yapabileceğim yeni insanlar tanıma imkânı verecek olmasıydı. Hemen hepimiz, Almanya'nın karışıklığından, Eylül cinayetlerinden sorumlu partiler tarafından kurtarılamayacağı konusunda hem fikirdik. Diğer taraftan, burjuva milliyetçilerin teşkilâtları, en iyi iradeyle bile hiç bir zaman yapılmış olan bu kötülükleri tamir edemezlerdi. Her şeyden önce bunlarda o şartlar eksikti. Nitekim olayların sonuçları bizim o zaman ki teşhislerimizin ne denli isabetli olduğunu ortaya çıkardı.

İşte böylesi bir ortamda, bizim küçük gurubumuzda yeni bir parti oluşumu söz konusu edilmeye başladı. O sırada gözümüzün önündeki ilkeler sonraları "Alman işçi" partisinde uygulanan ilkelerin hemen hemen aynıydı. Her şeyden önce kurulacak teşkilâtın adı, büyük halk kitlelerine bu harekete katılma imkânı vermeliydi. Bu şartlar yerine getirilmezse bütün gayretler boşuna gidecekti. Bu nedenle "Sosyal-İhtilâlci Parti" adında karar kıldık. Çünkü yeni hareketin sosyal fikirleri gerçekten bir ihtilâl içeriğine sahipti. Ancak bunun asıl köklü sebepleriyse şöyleydi:

O zamana kadar ekonomik mesele üzerinde dikkatimiz ne denli derinleştirilmiş olursa olsun, az çok sosyal meselelerin araştırılmasıyla sınırlı kalmış bulunuyordu. Daha sonraları müttefiklerine karşı Alman politikasını inceledikçe ufkum daha da genişledi. Bu politika, büyük kısmı itibariyle, ekonomik hayatın yanlış tahmini ve gelecekte Alman ırkının takdis ilkelerinin düşünülmesindeki açık belirsizliklerin sonucuydu. Bu fikirlerin hepsi bütün şartlarda sermayenin sırf çalışma ürünü olduğu fikri üzerine kuruluydu. Bundan dolayı, sermayenin millî yanı, sermayenin devletin yani milletin bü-

yüklüğüne ve hürriyetine bağlı olmasından ileri geliyordu. Bu o denli kesindi ki bu bağlılık, sadece varlığını devam ettirme içgüdüsüyle veya gelişme isteğiyle doldurmaya yardım etmeye yöneltmek gerekiyordu. Devletin bağımsızlık ve hürriyeti lehinde sermayenin böyle müsait bir yön alması, sermayeyi milletin hürriyeti, güç ve kuvveti lehinde savunmaya sevk etmek şarttı.

Bu şartlar altında, devletin sermayeye karşı görevi oranında basit ve açık olması gerekiyordu. Devlet, sadece sermayenin devlet hizmetinde kalmasına ve milletin hakimi olduğu sanısına kapılmamasına nezaretle yetinecekti. Bundan dolayı, bu durum ancak şu iki sınır arasında devam edebilirdi. Bir yanda yaşama yeteneğine sahip ve bağımsız bir ekonomiyi savunması, öte yandan işçilerin sosyal haklarını koruyup, sağlamak. İlk zamanlar, ben asıl anlamıyla bu sermaye ile-ki üretici güçlerin son durumu olan- içeriğin sırf spekülasyon üzerine kurulu sermaye arasındaki farkı açık biçimde ayırt edebilecek güçte değildim. Fakat artık, sözünü etmiş olduğum kurslarda Profösör Gottfried Feder'in derslerini takip ederek bu farkı anlayabilecek duruma gelmiş bulunuyordum.

Hayatımda ilk defa borsanın uluslararası sermaye ile borç sermayesi arasındaki esaslı farkı zihnimde bir yere yerleştirebildim. Feder'in ilk dersini dinledikten sonra, yeni bir parti kurmak için esaslı bir şartın yolunu bulmuş olduğum fikri kafamda oluştu.

Benim nazarımda Feder'in özelliği şuradaydı; Feder, sermayenin çifte özelliğini kesin bir zorunlulukla açıklamasıydı Feder'e göre, sermaye spekülasyonu tâbi olup, halkın talebine bağlıydı. Feder onun sonsuz şartlarını da açıklıyordu. Bütün meselelere ilişkin öne sürdüğü deliller ve bunlardan çıkardığı sonuçlar o kadar doğruydu ki, kendisini eleştirmeye kalkanlar bunları teorik doğrultularından şüphe etmekten çok, uygulama imkânından şüphe etmekteydiler. Oysa başkalarının nazarında Feder'in öğretisinde zayıf olan bir yan, benim nazarımda onun kuvvetini temsil ediyordu.

Bir uygulama programı düzenleyen adamın görevi, bir şeyi fiile çıkarmanın çeşitli imkânlarını tespit etmek değil, durumu fiile çı-

kabilir diye açıkça onu genişletip yaymaktır. Yani, araçlarla değil, hedef ile uğraşmıştır. Bu ispatlar altında kesin etki yapan şey bir fikrin ilke yönünden doğruluğu olup, o fiillerin uygulanmasındaki zorluğu değildir. Bu sebeple bir programı hazırlayan kimse, mutlak gerçeğe dayanak arayacağına, o anda uygun olup olmaması durumuna önem verirse, icraatı insanlığın kültür yıldızı olmaktan çıkıp örneklerine sıkça rastlanan sıradan bir reçeteden farkı olmayacaktır. Bir hareketin programını hazırlayan bir kimse onun hedefini tespit etmeli; politikacı da onun doğruluğunu ispata çalışmalıdır. Bu sebeple program yapan, düşüncelerinde, sonsuz gerçeğe doğru bir yön takip ederken, politikacının yönü o şartlarda var olan genel gerçeklere bağlı kalacaktır. Burada birinin büyüklüğü soyut bakımdan, fikrinin mutlak doğruluğundan, ötekinin büyüklüğüyse belli gerçeklerin doğru biçimde tahmininde ve bunların faydalı şekilde kullanılmasındadır. Bunu yaparken bilincinin gösterdiği hedef kendine yön tayin edici bir yıldız görevi üstlenmesidir. Politik kişinin değeriyse, plânı ve hareketlerinin başarısına, yani bunların gerçekteki uygulamaları bir ölçü olarak değerlendirildiği halde, programı yapanın son projelerinin fiile çıkarılmaması da mümkündür. Çünkü insan zihni bir takım gerçekleri düşünebilir ve gayet açık idealler hedefleyebilir. Fakat bunların tamamen uygulanabilmeleri, insanların yetersizliği ve eksikliği yüzünden başarısızlığa uğrayabilir.

Bir fikir soyut bakımdan ne kadar doğru ve ne kadar mükemmelse, bunun tam anlamıyla uygulanabilmesi de, insan unsuruna bağlı olduğu ölçüde imkânsızdır. Bu sebeple, program hazırlayanın değeri hedeflerinin fiile çıkarılması ile ölçülemez, o hedeflerin isabetli olmasıyla, insanlığın gelişme yolunda icra ettiği nüfuz ve etkiyle ölçülür. Eğer başka türlü olmuş olsaydı, din vaizleri yeryüzünün en büyük adamları arasında sayılmazlardı. Çünkü onların ahlâki görüşlerinin fiile çıkarılmaları hiçbir zaman tam anlamıyla gerçekleşmemiştir. Hatta, sevgi, dini hile, uygulamada ulvi vaazının niyetlerinin ancak zayıf bir yansımasından ibarettir. Fakat onun önemi kültürün, ahlâk ve adalet temizliğinin ve insan ahlâkının genel gelişimine vermeye çalıştığı yöndedir.

Programı hazırlayanla, politikacının görevleri arasındaki oldukça önemli fark bu iki özelliğin tek kişide toplandığına hemen hemen hiç rastlanmamasının da sebebini meydana getirir. Bu tanım özellikle değersiz politikacılar için geçerli olabilir. Bunlar sözde meselelerinde başarılı olmuş kimselerdir. Onların uygulama ve hareket tarzları bir imkânlar zaafından başka bir şey değildir. Bismarck politikayı biraz da alçak gönüllülükle böyle tarif etmekteydi. Böyle bir politika adamı büyük fikirlerden ne kadar uzaklaşırsa, başarıları o kadar şeffaf, seri olacak ve adeta elle dokunulabilir bir hâl olacaktır. Doğrusu söylenirse, onlar bu sebepten ancak çalışacak geçip gidecek onlarla uğraşmaya mahkûm kalabilirler ve eserleri ölümleriyle birlikte son bulacaktır. Bu çeşit politikacıların eserleri, tamamıyla gelecekte-kiler için değersizdir. Çünkü, zamanındaki başarı, gelecek nesiller için dikkate değer olabilecek gerçekten büyük fikirlerin ve bütün meselelerin boğulması durumu üzerine kuruludur. Gelecek için geçerli ve önemli amaçların takibi, bu uğurda uğraş veren biri için, oldukça küçüktür. Büyük halk kitleleri bu durumu çok nadir anlayabilirler. Kitlelerin huzurunda bira ve süt bölgeleri fiile çıkarılmaları ancak ileride sağlanabilecek ve faydası ancak geleceklekiler tarafından terkedilecek geniş gelecek plânlarından daha önemlidir.

İşte daima ahmaklıkla akraba olan bir gurur dolayısıyla, politikacıların çoğu, kitlelerin o andaki geçici ilgisini kaybetmemek için, gerçek zorluklar gösteren geleceğe ait projeleri bertaraf ederler. Onların başarıları ve önemleri mevcut duruma bağlıdır. Bu küçük idrakleri hiç rahatsız etmediği gibi, bununla da yetinirler.

Program yaratanlar için durum başkadır. Program yaratan için önemli olan daima gelecektir. Politikacıların kabiliyet ve sanatı gerçekten kabiliyet ve sanat olarak kalıcı ediliyorsa, program yaratanlar ancak aykırı olanı talep etmesini bildikleri zamandır ki, ilahların hoşuna gittikleri söylenen kimseler arasına girerler. Onlar bu halleriyle çağdaşlarının takdirlerinden vazgeçmek zorundadırlar. Fakat buna karşılık, fikirleri ölümsüz fikirlerden olduğunda, gelecek için şan ve şeref kazanmış olurlar.

İnsan hayatı içinde, bir zaman olabilir ki, politikacıyla programı yaratan aynı kişi olabilir. Bu karma durum ne denli samimiyse, o zaman onun uygulanmasına karşı gelen saldırılar da onları kuvvetlendirir. O, artık insani gerçeklikler için rastgele bir dükkan için çalışmaz, gayet küçük seçkin bir zümre tarafından anlaşılan amaçlar için çalışır. Bu sebeple hayatı sevgiyle kin arasında delik deşik olur. Çağdaşlarının protestoları, gözünü diktiği geleceğin minnettarlığı telafi eder. Çünkü, bir kişinin eseri gelecek için ne denli büyükse, çağdaşları onu o kadar az anlayabilir. Mücadeleyse o ölçüde çetin, başarı o derece uzundur. Eğer o kimsenin fikirleri, yaşadığı yüzyılda başarıya ulaşırsa, ihtimal ki hayatında da geleceğin şan ve şerefin solgun ışıklarına sahip olacaktır. Bu büyük adamların tarihin maraton koşucularından başka bir şey olmadıkları da muhakkaktır. Çağdaşlarının zafer taçları sadece ölmek olan kahramanın şakaklarımda oluşur. Bu dünyanın en büyük dâvâ adamlarını işte bunların arasında saymalıdır. Çağdaşları arasında anlaşılmayan bu dâvâ adamları fikir ve idealleri uğrunda kavgaya hazırdırlar. Bunlar günü geldiğinde halkın gönlünde taht kurmaya lâyık kimselerdir. O zaman herkes büyük adamların çağdaşlarının onlara karşı göstermiş oldukları haksızlığı telafi etmeyi isteyeceklerdir. Hayatları ve icraatları incelikle, minnet içinde bir hayranlıkla araştırılıp incelenecek ve özellikle karanlık günlerde, kırılmış kalpleri elem ve endişe içinde olan ruhları yükselebileceklerdir.

Sadece gerçekten büyük devlet adamları değil, bütün büyük reformcular da bu guruba dahildirler. Büyük Fredericin yanı sıra, bir Martin Luther bir Richard Wagner'de bunlardandır.

Gottfried Feder'in Sermayenin faizinin yarattığı esaretin ret ve açıklaması hakkında ilk dersini dinlediğimde, burada Alman milletinin geleceği için büyük önem içeren bir gerçeğin söz konusu olduğunu hemen anladım. Borsa sermayesinin millî ekonomiden kesin bir biçimde ayrılması Alman sermayesinin uluslararası hale getirilmesi aleyhinde mücadeleye girişilmesini haber veriyordu. Bundan böyle, sermayeye karşı savaş ile geleceğin millî ekonomi-

sinin temellerini yıkmaya gerek yoktu. Almanya'nın gelişmesi meselesini açık biçimde idrak ettiğimden en güç mücadelenin milletlerle değil, uluslararası sermayeye karşı yöneltilmesi gerektiğini anlıyordum. Feder'in derslerinde bu gelecekteki mücadele için kuvvetli bir işaret sezmekteyim.

Nitekim bu hususta da, daha sonraki gelişmeler o zaman hissedilen intibaların ne denli isabetli olduğunu ortaya çıkarmıştır. Burjuva politikacıların kurnazları artık bizimle alay edip, küçüm semiyorlardı. Bugün bile eğer birer yalancı değillerse, uluslararası sermayenin savaşı en çok körükleyen bir sebep olmakla yetinmeyip, savaş bittiğinde barışı adeta bir cehenneme çevirdik lerinin kendileri de farkında olmalılar. Uluslararası maliye çevrelerine ve borç sermayesine karşı mücadelede Alman milletinin bağımsızlığı ve ekonomik hürriyeti yolunda vereceği savaş mücadelenin en önemli yanını oluşturmaktadır.

Öte yandan pratikteki insanlar denilenlerin itirazlarına gelince, onlara şu cevap verilebilir. Sermaye faizinin üzerinize yüklediği faiz esaretinin reddedilmesi "fikrinin uygulamaya konmasından doğabilecek korkunç ekonomik sonuçlar sebebiyle gösterilen endişelerin hepsi gereksiz şeylerdir. Çünkü, önce şimdiye kadar uygulanan ekonomik reçeteler Alman milleti hakkında çok kötü sonuçlar doğurmuştur.

Millî varlık meseleleri karşısında takınılan tavır daha eskiden konunun uzmanlarının açıkladıkları fikirler ve değerlendirmeler, mesela tramvay tesisi konusunda Bavyeralı doktorlar heyetinin değerlendirmelerini oldukça güçlü biçimde bize hatırlatmaktadır. Bu ünlü heyetin o zamanki endişelerinin hiç birinin daha sonraları gerçekleşmediği bilinmektedir. Bu sebeple şu hususu özellikle vurgulamalıyız ki, her fikir, hatta en ideali bile kendini bir amaç halinde görürse, o tehlikeli bir hâl almış demektir. Çünkü, gerçekte o fikir amaca ulaşmak için ancak bir araçtır. Fakat bana göre ve bütün gerçek nasyonal-sosyalistlere göre tek bir yol vardır o da, millet ve vatandır.

Bizim mücadelemizin esası ırkımızın ve milletimizin hayat ve gelişmesini devam ettirmektir. Çocuklarını doyurmak ve kanının temizliğini, vatanın hürriyet ve bağımsızlığını korumaktır. Bu da milletimizin kainatın yaratıcısı tarafından kendisine verilen kutsal görevi yerine getirme hususunda olgun hale gelmesi içindir. Her düşünce, her fikir bu amaca hizmet etmelidir. Her şey bu bakımdan araştırılmalı, zaman uygunsa tatbik edilmeli, değilse bertaraf edilmelidir. Bu şekilde hiç bir tez, ölü bir tez halinde kalmaz. Çünkü her şey hayata hizmet etmelidir.

Gottfried Feder'in hükümleri henüz pek fazla tanımadığım bu konulma ciddi bir biçimde beni uğraşmaya yöneltti. Böylelikle yeniden araştırıp, incelemeye başlıyordum. Yahudi Kari Marx'ın bütün hayatını gayesini anlamaya çalışıyordum. Marx'ın sermaye tezi artık benim için anlaşılmazlıktan çıkmıştı. Bu sosyal demokrasinin, millî ekonomiye karşı bir mücadelesiydi. Bu mücadeleye maliye ve borsa çevrelerinin gerçekten uluslararası ve Yahudi kaynaklı olan sermayenin tahakkümüne zemin hazırlamasıydı.

Gottfried Feder'in derslerine devam etmem sadece bu yönden değil, başka yönlerden de bende oldukça önemli etki bıraktı. Derslerden birinde yapılan bir tartışmaya katılmak istedim. Derse devam edenlerden birisi Yahudi yandaşlığı yaparak, uzun tartışmalara giderek onları savunmaya başladı. Bu beni tam tersi hür savunmaya itti. Derse katılanların büyük çoğunluğu benim savunduğum tezi kabul ettiler. Sonuçta olan, bir kaç gün sonra o zaman Münih'te garnizon görevi yürüten alaylardan birine ders zabiti olarak görevlendirildim.

Bu sırada, askerlerin disiplinleri oldukça gevşekti. Askerler arasında geçmişin etkileri hâlâ hissedilmekteydi. Bu durumda ancak ağır ve dikkatli davranmak kaydıyla, başıboşluk yerini, askeri disipline bırakabilirdi. Ben büyük bir heyecan ve ateşle işe koyuldum. Gerçekte, simde bana daha kalabalık bir dinleyici kitlesi önünde söz söyleme fırsatı çıkıyordu. Öteden beri hissedip ve tahmin etmiş olduğum şey bu gün gerçekleşiyordu: Ben söz söylemeyi

biliyordum. Sesim küçük bir salonda her taraftan iyice duyulabilecek kadar düzelmişti. Hiç bir görev beni bundan daha çok mutlu edemezdi. Çünkü terhis edilmeden önce, kalbimde sürekli o kadar önemli bir yer kazanmış olan kurumda; orduda, yararlı görevler üstlenebilirdim.

Hayli başarılı olmuştum. Eğitimciliğim esnasında, yüzlerce arkadaşı ırklarına, vatanlarına iade etmeyi başarmıştım. Askeri "Millileştiriyor" ve bu şekilde genel disiplini sağlıyordum. Bu sebeple, fikir ve düşüncelerime katılan pek çok arkadaş edindim. Bunlar, daha sonra benimle birlikte yeni hareketin temel çekirdeğini oluşturacak kimseler oldular.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ALMAN İŞÇİ PARTİSİ

Komutanlarımdan bir gün, siyasi özelliğe sahip "Alman İşçi Partisi" adı altında yakında toplantıda Gottfried Feder'in konuşma yapacağı bir derneğin amacının ne olduğunu öğrenmem konusunda emir aldım. Gelen emirde, bu toplantıya katılmam ve her dernek hakkında bir rapor hazırlamam ifade ediliyordu. O sırada ordunun siyasi partilere karşı gösterdiği ilgi anlaşılmaz bir şey değildi. İhtilâl, askeri siyasi faaliyet gösterme hakkını tanımış bulunuyordu. Tecrübesiz olduğundan askerler bunu rastgele kullanmaktaydılar. Ancak merkez ve Sosyal Demokratlara sempati duyan askerler ihtilâlci guruplara ayrılarak millî harekete yöneldiklerinde, askerlerin oy kullanma haklarıyla, diğer siyasi faaliyetlerden menedilmeleri için bir sebep yaratıldı.

Bu tür taktiğe başvuranlar ister merkezde olsun, ister Marksist olsunlar gayet normal ve açık bir durumdu. Çünkü, politik yönden askerin eşit hukuka, ihtilâlden sonra ifade edildiği biçimiyle "vatandaş hakları"nın iptal edilmesi yoluna gidilmesiydi. Ekim hükümeti bir kaç yıl sonra artık mevcut olmayacaktı. Asker o zaman kendini sömüren ve memleket içinde itilafa uşaklık edenlerden kurtulmak için en iyi yol üzerinde bulunuyordu. Fakat millî denilen politikacıların da Ekim canileriyle birlikte heyecanla oy kullanmaları ve millî uyanışı etkisiz hale getirmeye yardım etmeleri memleketi uçuruma sürüklediklerini gösterdi. Gerçekten de fikrî bir yaşlılıkla hasta olan bir burjuvazi ordunun, yeniden eski haline döneceğine yani Alman kahramanlığının bir örneği olacağına ciddi

biçimde inanıyorlardı. Oysa merkezle, markizmin konusu onlardan o tehlikeli nasyonalizm dişini sökmekti. Eğer bu diş sökülürse bir ordu, bir güvenlik kuvveti olarak kalabilir, fakat artık düşman karşısında savaşma kabiliyetine sahip bir asker olamazdı. Nitekim bu gerçek sonradan yeterince ispat edilmiştir. Yoksa, bizim millî devlet adamlarımız" ordumuzun "Milli" olmaktan başka bir türlü olabileceğini mi sanmaktaydılar? Bu imkânsız değildi. Sebebi de, savaş sırasında asker olmaları gerektiği halde, geveze birer politikacı olmalarıdır.

Benim için tamamen meçhul olan bu partinin toplantısına katılmaya karar verdim. Akşam eski Strnecher birahanesinin Leiberzanner'ine girdiğimde, yirmi kadar adam toplanmıştı. Çoğu bayağı halk tabakalarına ait insanlardı. Feder'in konferansını kurslardan bildiğim için toplantının niteliğini de daha yakından takip edebilirdim. Sonuç olarak bende bıraktığı etki, ne iyi ne de kötü oldu. O zamanlar, neredeyse herkesin bir parti kurmak eğiliminin yüksek olduğu bir devirdi. Çünkü kimse o zamana kadar meydana gelen gelişmelerden hoşnut değildi ve artık mevcut partilerden güven duymuyordu. Bu sebeple her tarafta bu tip partiler ve dernekler doğmakta, bir müddet sonra da sessiz sedasız ortadan kaybolmaktaydı. Kurucuların çoğu bir dernek kanalıyla bir parti hatta bir hareket yaratacak en basit bilgilerden bile yoksundular. Alman işçi partisi'nin toplanüsında bulunduğum iki saat sonra neredeyse hiç bir tahminde bu Kınamıyordum. Feder sözlerini bitirdiğinde gitmek üzereydim ki, tam o sırada serbest tartışma yapılacağını duyunca orada kalma gereğini duydum. Tartışma bilinen biçimiyle devam ederken bir profesöre söz verildi. Profesör, Feder'in ilkelerinin isabetli olduğundan şüphe duyduğunu belirterek söze başladı. Feder'in iyi bir karşılık vermesi üzerine aniden "Olgular alanı" üzerine geçti. Ardından genç partiye, programının özellikle önemli bir oranı olmak üzere, Bavyera'nın Prusya'dan ayrılması yolunda mücadele etmesini tavsiye etti. Bu adam utanmadan ancak böylelikle Alman Avusturya'nın derhal Bavyera'yla birleşeceğini ve o zaman barışın daha iyi olacağını iddia etti. Bunun üzerine, söz isteyip fikrimi açık-

lamaktan kendimi alamadım. Sonunda, ben daha sözlerimi bitirmeden, adam ıslak bir köpek gibi salonu terk etti. Ben konuşurken, salondakiler konuşmamı hayretle dinlemişlerdi. Heyete iyi geceler dileyip ayrılacağım sırada yanıma bir adam yanaşarak, kendini tanıttıktan sonra (ismini doğru olarak anlayamadım) elime bir broşür uzatarak ısrarla okumamı rica etti.

Bu çok hoşuma gitti. Çünkü bu onu sıkıcı topluluğu, bu denli tatsız toplantılara katılmak zorunluluğu duymadan, daha kolay bir şekilde anlayabilecektim. Üstelik işçi kıyafetli bu kişi bende iyi bir intiba da yaratmıştı. Bu durumda toplantıdan ayrıldım.

O sırada, 2. Piyade Alayı'nın kışlasında, hâlâ ihtilâlin açık izlerini taşıyan küçük bir odayı kullanıyordum. Gündüzleri çoğu zaman 41. Avcı Alayı'nda veya diğerlerinde toplantı ve konferanslara katılıyordum. Her gün sabah saat beşten önce uyanmayı adet haline getirdiğimden, fareler için yere ekmek kırıntıları koyarak eğleniyordum. Bu küçük hayvanların yiyecekleri paylaşmak için mücadele etmelerini seyretmek hoşuma gidiyordu. Hayatta o denli yokluk çekmiştim ki, açlığın ne demek olduğunu çok iyi anlayan biri olarak; bu hayvanların memnuniyetlerini hayal edebiliyordum. Yeniden uyuyamadığım için, bir gece önceki toplantıda, bir işçinin vermiş olduğu broşürü hatırladım. Bu küçük broşürün yazarı olan, bir işçi, Marksist ve sendikalist kargaşaların içinden çıktıktan sonra millî fikirlere nasıl döndüğünü açıklamaktaydı. Broşür "Siyasi uyanışım" adını taşıyordu. Broşürü sonuna kadar okudum. On iki yıl önce benimde yaşayıp, hissettiğim değişiklik bu satırlarda kendini gösteriyordu. Bir anda gözlerimin önünden, kendi değişim çizgimi yeniden yaşar gibi oldum. Bu tesadüfe hiç önem vermemeyi aklımdan geçiriyordum. Fakat bir kaç hafta sonra, ilginç sayılabilecek bir kart aldım. Bunda Alman işçi partisine kabul edilmiş olduğum bildiriliyor ve bu hususta partinin komisyon toplantısına katılmaya çağırıyorlardı.

Bu biçimde taraftar kazanma yöntemine oldukça şaşırdım. Kızmak mı, yoksa gülmek mi gerektiğini bilmiyordum. Mevcut parti-

lerden birine katılmayı düşünmüyordum. Kendim bir parti kurarak onun lideri olmayı istiyordum. Bundan dolayı, böyle bir davete itibar edilmemeliydi. Söz konusu adamlara cevap yazacağım sırada, merakım ağır bastı ve ilkelerimi sözlü olarak açıklamak üzere, çağrıldığım yere gitmeye karar verdim.

Çağrıldığım yer, çarşamba günü Hurnstrasse otelinde Vieux Rosenbau idi. Oldukça mütevazi olan bu bina, büyük merasimler dışında, hiç ayak atılmak hissini uyandırmıyordu. 1919'da bu hayret edilecek bir şey değildi. Çünkü yemek listesi, büyük otellerde bile gayet mütevaziydi ve müşterileri zorlukla çekebilirdi. Aydınlatması kötü bir salondan geçtim, kimseler yoktu. Yandaki odaya geçtiğimde yan kararmış bir havagazı lâmbasının loş aydınlığında, dört delikanlıyı oturur buldum, içlerinde bana broşunu veren kişi de vardı. Sevinçle yerinden kalkıp. Alman İşçi Partisinin yeni bir üyesi sıfatıyla bana hoş geldin dedi. Biraz şaşırmış, ne yapacağımı bilemiyordum. Reich başkanı gelmediğinden benim konu hakkında konuşmamı biraz ertelememi rica ettiler. Biraz sonra gelen bu adam Feder'in konferansında Strenecherde başkanlık yapan adamdı. Neler olacağını merakla beklerken, bunların isimlerini öğreniyordum. Reich teşkilâtının reisi M. Hasser, Münih teşkilâtının başkanı Anton Drezler adını taşıyordu.

Son toplantının zabıtları okunduktan sonra, muhasibin raporuna sıra geldi. Derneğin toplam yedi mark elli fenik parası vardı. Rapor üzerine, muhasip genel bir güven oyu aldıktan sonra başkan, Kiel, Düsseldorf ve Berlin'den gelen mektupları okudu. Herkes ihtişamla gelen evrakları tebliğ etti.

Berlin, Düsseldorf ve Kiel'den bir mektup. Bunların üçü memnuniyetle karşılanıyor gibi göründü. Mektup üzerine Alman İşçi Partisi'nin yayılmasının önemi hakkında en iyi, en somut bir örnek teşkil ettiği beyan edilip, verilecek cevaplar için uzun bir tartışma açıldı. Bu öylesine bir tartışmaydı ki, müthiş bir şeydi! Bu ancak en kötü bir kulübün içyüzüydü. Sonunda benim yeni üyeliğimin kabulü gündeme geldi.

Ben sorular sormaya başladım. Fakat soyut bir kaç yöntem dışında hiçbir şey olmadığı gibi, hiçbir broşür, üyelik formu hatta bir mühürleri bile yoktu. Sadece var olan bir iyi niyet ve iyi istekler vardı.

Yeniden gülme yeteneğimi kaybetmiş bulunuyordum. Çünkü bütün bunlar, o zamana kadar mevcut partilerin, programları, amaçları, tabiyatları hakkında tam bir tereddüdün ve kesin bir ümitsizliğin açık gösterilerinden başka bir şey değildi. Bu gençleri ilk bakışta bu denli gülünç bir harekete yönelten sadece içlerinden gelen bir sesti bu ses şuurlu olmaktan çok, içgüdüye dayanan, mevcut partilerden hiç birinin Alman milletini ayağa kaldırmaya yeterli olmadığını anlatıyordu. Partinin daktilo edilmiş direktiflerini çabucak okudum. Bunda iyi bir istek ve acizlik ifadesi vardı. Pek çok şey eksik özellikle de mücadele ruhu yoktu. Bu adamların hislerini anlamakta zorluk çekmiyordum. Bu, o zamana kadar parti kelimesine yüklenen anlamdan fazla bir şey olarak, yeni bir hareket isteğiydi. Akşam kışlaya döndüğümde, bu demek hakkındaki düşüncelerimi yeniden gözden geçirdim. Hayatımın en zor meseleleriyle karşı karşıya bulunuyordum. Girmeli mi, yoksa red mi etmeliydim? Aklım red cevabı verirken, duygulanın bana bu yönde tam tersini söylüyordu. Bu sorular diğer günlerde devam edip durdu.

Bu konuda olumlu ve olumsuz değerlendirmelerimi tartıyordum. Diğer taraftan çoktan beri politik bir faaliyete katılmaya kararlıydım. Bunun benim için ancak yeni bir harekette mümkün olabileceğini açık biçimde görebiliyordum. Bende eksik olan bu yönde bir hamlede bulunmamamdı ancak onun sebebi de karar verdiğim bir işe bugün başlayıp, ertesi gün bundan vazgeçen bir insan olmamdı. Bu sebeple bu tarzda yeni bir oluşuma karar vermekte o kadar güçlük çekiyordum. Meydana getireceğim hareket ve kuruluş ya büyük bir öneme dönüşmeli veya mantıki olarak ortadan kalkmalıydı. Bunun benim açımdan kesin bir karar olup, artık geriye doğru bir adım ihtimali olmayacağını biliyordum. O zaman

benim için bu geçici bir eğlence değil, gayet ciddi bir işti. Daha o zamanlar, iyi bir sonuca yönelmeyen, her işe girişen kimselere karşı gayri ihtiyari olarak antipati duyuyordum. Her yerde görülmüş bu sıradan tipler benim nazarımda hiç te hoş insanlar değillerdi. Bana göre bu adamların hareketleri ve yaptıkları adaletten çok daha kötüydü.

Şimdi kader adeta parmağıyla bana işaret ediyor gibiydi. Mevcut olan büyük partilerden hiç birine, hiç bir zaman girmeyecektim. Bu husustaki düşüncelerimi detaylı olarak ayrıca açık layacağım. Bir kaç üyesiyle bu küçük parti henüz bir teşkilât halinde taş gibi kaskatı hale gelmemiş olmak gibi bir avantaja sahipti. Bu durum tek başına bir kişinin teşkilâtçılıkta şahsi bazı faaliyetlerini sağlıyordu. Bu sebeple bu küçük partide çalışılabilirdi. Ayrıca hareket ne kadar küçükse ona istenilen şekli vermekte o kadar kolaylık sağlardı. Oysa mevcut büyük partilerde böylesi bir uygulamaya girişmek güçtü.

Bu hususta ne kadar çok düşünürsem, içimde böyle bir küçük hareket içinde bir gün milletin yükselmesinin mümkün olabileceği kanaatini taşıyordum. Bundan dolayı eğitim almış çevrelerin beni nasıl karşılayacaklarını da hayal edebiliyordum. Ancak, bu niyeti uygulama sahasına taşımak herhalde daha zor olanıydı. Böyle bir görevi üstlenmeye teşebbüs için ortaya koyabileceğim vasıflar nelerdi?

Her şeyden önce parasız, fakir bir adamdım. Ve benim en kolay tahammül edebileceğim buydu. Fakat en zor olanı pek çok meşhur insan arasında adı sanı bilinmeyen milyonlarca insandan biriydim. Öyle bir durumdaydım ki, tesadüfler benim yaşamımı sağlar veya aynı tesadüfler sonucu ölürsem bunun hiç kimse farkına bile varmazdı. Pek tabii buna akıl hayatımın yetersizliğinden kaynaklanan zorluklar ekleniyordu. “Aydın” adı verilen kimseler, düzenli eğitim görmemiş olanlara özellikle tepeden bir gurur ve azametle bakarlardı. Ne yazık ki hiç bir zaman “bu adam ne yapabilir” diye sorulmaz “ ne öğrenmiş hangi okulu bitirmiş” diye so-

rarlardı. Bende hayli zaman bu eğitim görmüş, etrafı takdirnamelerle dolu bu adamları gerçekten, işinin ehli insanlar zannederdim ve bunda aldanmış olduğumu geçte olsa arıladım.

İki gün devam eden ıstıraplı hayallerden sonra sonunda adımımı atmam gerektiğine kararımı verdim. Bu hayatımın en kesin kararıydı. Bundan böyle geriye adım atmam mümkün değildi. Ve olmamalıydı. İşte benim Alman İşçi Partisi'ne 7 numara ile geçici yazılı üyesi olarak katılmam böyle oldu.

ONUNCU BÖLÜM

ALT ÜST OLUŞUN SEBEPLERİ

Bir cismin düşüşünün yüksekliği daima son durumu ile başlangıçtaki durum arasındaki mesafe ile ölçülür. Milletlerin ve devletlerin durumu da böyledir. Durum dahası ilk yükseklik- bu sebeple kesin bir önem kazanır. Eğer düşen nesne ortalamanın üstündeyse derin düşüş veya çöküşü açık olarak görmek mümkün değildir. Bunun içindir ki imparatorluğun yıkılması düşünen veya hissetme yeteneğine sahip kimselere oldukça acı ve müthiş gelir. Gerçekten de, imparatorluğun düşüşü öyle bir yüksekten meydana geldi ki onun şimdiki o amansız ezilmesi karşısında artık bunu zihinde canlandırmak bize hemen hemen imkânsızdır. Zamanında imparatorluğun temeli bütün milleti yükselten bu olayın sihri ve efsanevi yıldızı gibi görünüyordu. Zaferden zafere koşmaların ardından, sonunda çocukların ölümsüz kahramanlıklarının bir başarısı gibi bir imparatorluk gelişti. Şuurlu veya şuursuz, bunun önemi olmaksızın Almanlar'ın hepsi parlâmento guruplarının sahtekârlıklarına borçlu olmayan bu imparatorluğun, sırf kuruluşundaki güzellik sebebiyle diğer devletlerin üstünde olduğunu hissetmekteydi.

Gerçekten, prensler ve halk bütün Almanlar'ın muhteşem bir idare biçimiyle, gelecek için bir imparatorluk kurmak ve yeniden imparatorluk tacını sembol derecesine çıkarmak yolundaki hareketleri, parlâmentoda nutuk çekme gevezelikleriyle değil, Paris cephesinde savaşın top sesleriyle meydana gelmiştir. Üstelik bunu bir takım katillerle veya Bismarck devletinin firari, para canlısı adamları değil, cephede canını ortaya koyanlar yaptılar. Böyle bir kaynak

ve böyle bir ateş vaftizi sadece eski devletlere nadiren nasip olan tarihi bir şan ve şöhret parlaklığıyla imparatorluğu yaşatıyordu.

Devletin şan ve şerefiyle birlikte, bütün milletin şerefi o zamanın Alman halkıyla olan farkı parlak biçimde bir ordu tarafından korunuyordu.

Fakat imparatorluğun ve Alman milletinin düşüşü o kadar derindir ki herkes baş dönmesi hissine kapılmış, akıldan da yoksun görünüyordu. Henüz geçmişin büyüklüğünü hatırlama gibi bir durum ortada yoktu. Geçmiş zamanın güç ve kudreti, şimdiki zamanın sefaleti karşısında bir rüya gibi görünüyordu.

Hiç şüphesiz bu buluş biçimi, Almanya'yı sadece iyi para kazanılan ve para harcanan ve sadece bir ikametgâh gibi görenlere aittir. Gerçekte, ancak böyleleri şimdiki devleti bir felâket olarak görebilirler. Diğerleriyse, tam tersine onu o zamana kadar tatmin edilmemiş tahminlerin çoktan beklenen gerçeği olarak kabul ederler. Bu sebeple yıkılma belirtileri bundan bir ders çıkarabilecek pek az kimse bulunmasına rağmen daha önceden belliydi. Fakat bugün, böyle ders çıkarmaya her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır. Nasıl bir ustalığın sebebi bilindiğinde tedavisi mümkünse, siyasi hastalıklar içinde durum aynıdır. Bundan dolayı, şimdi içimizdekilerin çoğu Almanya'nın çöküşünü önce ekonomik şartlara bağlıyordu. Bu felaketin mânâsının ve özünün anlaşılması konusunda herkes için bu kesin ve zorunlu bir sebeptir. Oysa kitleler politik ve kültürel yönden, ırk gelenek ve ahlâk yönünden bu çöküşü gözden uzak tutmaktadır. Meseleye salt bu cepheden bakanların çoğunda his ve akıl yokluğu göze çarpıyor.

Çöküş sebepleri hakkında büyük kitlelerin bu bakışını bir ölçüde kabul etmek mümkünse de öte yandan aydın çevrelerin de Almanya'nın yıkılışını, ekonomik felaket olarak görmelerini ve yeniden kurtuluş yolunu ekonomi de görmeleri, bana tedavisi imkânsız bir hastalık olarak görünmektedir. Eğer ekonomik unsurun ancak ikinci, üçüncü plânda kalıp, birinci rolü siyasi, ahlâki ve kan meselesini üstlendiği anlaşılacak olursa, ancak o zaman şimdiki fe-

lâketin sebeplerini anlamak ve çare bulmak mümkün olacaktır. Bu nedenle Almanya'nın çöküşünün sebeplerinin araştırılması kesin bir öneme sahiptir. Amacı bizzat hezimeti yenmekten ibaret olan siyasî bir hareketin temelinde bu araştırma yatmaktadır. Fakat, geçmiş içinde yapılacak bu araştırmalar sırasında göze daha çok çarpacak sonuçlarla o kadar fark edilmeyen sebepleri birbirine karıştırmaktan kaçınmak gerekir. Bizim bugünkü felâketimizin zihne en kolay gelen ve tam tersine en yaygın olan açıklanması şöyledir. Biz kaybettiğimiz savaşın sonuçlarına katlanmak zorundayız. Bu korkunç durumumuzun sebebi kaybedilen savaştır. Hiç şüphesiz bu ahmaklığa ciddi olarak inanacak pek çok kimse vardır. Fakat bunu bir yalan ve değerlendirmeye dayandıran ve ikiyüzlülük olarak dolaştıranların sayısı daha çoktur. Devlet çanağından ziftlenme imkânı bulanların hepsi için durum böyledir.

İhtilâl tarafları halk sürekli olarak savaşın sonucuna karşı kesin biçimde ilgisiz kalmalarından dolayı acı serzenişlerde bulunmadılar mı? Ve, özellikle, olsa olsa, milletler arasındaki bu korkunç mücadelenin zaferle sonuçlanmasının ancak büyük kapitalistlerin devreye girmeler gerektiğini iddia etmediler mi? Evet! Bu dünya barış havarileri mahvolan şeyin ancak militarizmden ibaret olduğunu ve Alman milletinin en iyi şekilde ayağa kalkma olayı için şenlik yapabileceğini ilân etmediler mi?

Bu çevrelerde itilâfın iyilikleri takdir edilmediği gibi, kanlı boğuşmanın bütün suçu Almanya'ya yüklenmedi mi? Askeri yenilginin bile millet için özel bir takım sonuçlar doğuracağı ilân edilmeden böyle bir iddiaya ittifak olur muydu? Bütün bu ihtilâl bu ilkeler adına yapılmadılır. İhtilalin zaferini bizim bayraklarımızdan çaldı. Oysa Alman milleti dış ve iç hürriyetlerine doğru ancak zaferle yürüyebilirdi.

Burada, Yahudiler tarafından felâketin sebebinin askeri yenilgiye yüklenmesinde açıkça bir yüzsüzlük vardı. Oysa Berlin'de çıkan Warwarts, bütün hainlerin merkez organı, bu defa Alman milletinin bayrağını muzaffer olarak geri getirmeye hakkı olmayacağını yazmaktaydı.

Şimdi bizim yıkılışımızın acı sebebi bu görünecekti, öyle mi? Eğer bu hezeyanları tamamıyla akıllarını kaybetmiş, kötü niyetten uzak bir sürü insan tarafından çevreye yayılmamış olsaydı, öteki yalancılarla uğraşmak hiç önemli değildi. Ve ben bu yolda boşuna nefes tüketmezdim. Bundan başka bu tartışmalar bizim dâvâmız uğrunda mücadele verenlere birtakım deliller sağlayacaklardır. İşte Almanya'nın yıkılması son savaşta bizim yenilgimizden doğmuş olmasına karşı söylenecek sözler bunlardır.

Her durumda savaşın kaybedilmesi vatanımızın geleceği için çok kötü bir öneme sahip oldu. O da başka sebeplerin sonucuydu. Bu ölüm kalım kavgasının talihsiz biçimde son bulması yüzünden kötü sonuçlar çıkması, kötü niyetten uzak temiz kimseler için elbette tamamen açık bir durumdu. Bunun yanında üzülerek belirtmeliyim ki bazı kimseler de meselenin esasını bilmekle beraber, bu gerçeğe karşı baştan beri karşı çıktılar ve sonra da bunu inkâr ettiler. Çoğu zaman bu adamlar, içlerindeki gizli emeller gerçekleştikten sonra, yardımcı oldukları felaketin büyüklüğünü vakit geçtikten sonra anladılar.

Çöküşümüzün sorumluları asıl onlardır. Gerçekten yenilgi onların hareket tarzlarının sonucu olup, iddia ettikleri gibi kötü bazı kurucularının eseri değildir. Öte yandan elbette düşman da korkak değildi ve onlarda ölmesini biliyorlardı. İlk günden itibaren, Alman ordusuna sayı itibariyle üstün olan düşman teknik araç bakımından bütün dünyanın fabrikalarından yararlanıyordu.

Bu sebeple bütün bu kahramanlıklar ve teşkilâta rağmen, bütün dünyaya karşı Alman ordusu tarafından kazanılan dört yıllık zaferler bizim kumandamızın üstünlüğü sayesindedir. Alman ordusunun teşkilât ve idaresi şimdiye kadar dünyanın gördüğü en büyük teşkilât ve idaredir. Eğer hatalar olduysa bunlardan sakınmak insanlar için imkânsız olduğundan ileri gelmiştir. Bu ordunun yıkılışı bizim bu günkü felâketimizin sebebi olması değildir. Yıkılmanın asıl sebebi başka cinayetlerin bir sonucudur. Ve bu sonuçlar gelecekteki şu değerlendirmelere dayanmaktadır:

Askeri bir yenilgi, bir milleti veya bir devleti bu denli bir yıkılışa sürüklemeli midir? Ne zamandan beri talihsiz bir savaş böyle bir sonuca sahip olmuştur? Milletler kaybedilmiş bir savaş yüzünden mi ölürler? Bu konuda verilecek cevap gayet kısadır. Milletler askeri yenilgilerinde kendilerinin ahlâksız hallerinin, güç eksikliklerinin, karaktersizliklerinin ve liyakatsizliklerinin ödülünü almış olduklarında durum daima böyle olur. Eğer böyle değilse, askeri yenilgi, daha çok yüksek bir seviyeye doğru yeni bir yükseliş için itici bir kuvvet etkisi yapar. Bu nedenle o, millî hayatın bir mezar taşı değildir. Nitekim tarih, sayısız misallerle bunun doğruluğunu ispatlar.

Üzülerek belirtmek gerekir ki, Alman milletinin askeri hizmeti lâyık olunmamış bir felâket değil, ilahi adaletin haklı bir cezasıydı. Biz bu yenilgiyi fazlasıyla hak etmiştik. Bu yenilgi göze çarpmakla beraber pek çok kişinin gözünden kaçan ve görülmek istenmeyen bir takım iç olaylar zincirinin, dış olaylara yansımasından başka bir şey değildi.

Bazı çevrelerde, vatanın içine düştüğü felâketten dolayı, arsızca ve utanmadan açıkça memnuniyet duyulmadı mı? Gerçekte daha da ileri gidilerek cephenin bozulmasında rol oynamış olduğu söylenerek övünç duyulmamış mıdır? Savaşın savunulduğunu kendi nefsine atfetmek ne zamandan beri adet olmuştur? Maalesef bunu yazanlar düşman değil Alınanlardır. Böylesi utancın sorumluları Almanlar'ın kendileridir. Hayır, bir defa daha hayır, Alman milletinin yenilgiyi kabul etmesinin tarzında bizim yıkılışımızı başka yerde aramak gerekir. Çünkü cephe bir cephe sıfatıyla gerçekten yenilseydi ve onun yıkılışı vatanın yıkılışına zemin hazırlasaydı Alman milleti çöküşe bambaşka bir şekilde tahammül ederdi. O zaman, bu hezimetin sonucu olan felâketlere katlanabilirdi. Tesadüflerin ihaneti veya kaderin iradesiyle galip gelmiş düşmana karşı yüreklerimiz şiddet ve kinle dolardı. O zaman, millet, Roma senatosuna benzeyerek, yenilmiş bölüklerin katlandıkları fedakârlıktan dolayı vatan adına teşekkür edip, Reich'ten ümit kesmeyi tavsiye

ederdi. Teslimiyet bile akılla imza edilir, fakat yüksek geleceğe ulaşmak için çarpışmaya devam eder. Eğer biz yenilgiyi sadece kadere borçlu olsaydık bu şekilde kabul edilebilirdi. Pislikle iftira edilmez, bu yenilgiye şeref payesi verilmez, savaştan kalan asker tahrik olmaz, bayrak ye kokartlar çamura bulaşmazdı. Ve özellikle de İngiliz komutanı Albay Repington u alay ederek o sözleri söylemeye yönelten çirkin olaya şahit olunmazdı: Repington diyor ki “üç Alman’dan biri haindir” Hayır, bu veba, hiç bir zaman boğucu bir dalga gibi yükselmezdi. Dünyanın diğer ülkelerinin bize karşı gösterdikleri saygı takdirlerinin son kırıntılarını da bu yok edip bitirmiştir. Savaşın hayalci Alman çöküşünün sebebi olduğu hakkındaki iddianın asılsızlığı en iyi bu noktadan kendini gösterir.

Bu perişanlık, askeri bakımdan bile, bir takım sakat olaylar ve bunları yaratan tahriklerin sonucudur. Bu sakat olaylar daha barış zamanında bile Alman milletini sabırlı bir hale sokmuştur. Gelenek ve ahlâkın zehirlenmesinin , varlığını devam ettirme içgüdüsünün ve bunlara bağlı duyguların azalmasının herkes için görünebilir ilk felâket sonuçları işte buradadır. Uzun yıllardan beri bu kötülükler milletin ve imparatorluğun temellerini kemirmeye başlamışlardır.

Bu çöküşün sorumluluğunu insanlık ölçüsünde bir irade ve hareket kuvvetiyle sürekli olarak tam ezilme anında milleti kurtarmaya tek başına sebep olarak göstermek son dereceye kadar yalan söylemek adetiyle markist teşkilâtlarla, Yahudilere aittir. Dünya savaşının kaybedilmesinin sorumlusu olarak Lundendorffa hakaret edildiği sırada, vatan hainlerine karşı ayağa kalkacak yegâne tehlikeli amacının elinden ahlâki hukuk silâhı almıyordu. Çünkü büyük yalanların daima bir kısmına inanılır. Büyük halk kitleleri gerçekten şuurlu olarak herhangi bir kötülüğe atılmaz, fakat kalbinin en derin yerlerine sızabilecek bir fitneye yer bırakırlar. Bu nedenle, duygusallığın ilkel sadeliği içinde, küçük bir yalandan ziyade büyük bir yalana aldanır. Genellikle, kendiliğinden küçük yalanlar uydurur. Fakat büyük yalanlar uydurmaktan utanır. Çünkü halk kitleleri

böyle bir sahtekârlığı zihninde yaratmaz. En akıl almaz yalanların iz bıraktığı hatırlanacak olursa, en yüksek artistlik derecesine çıkmış olanlar, aldatıcılardan oluşan toplumlar pek alâ bilirler ve bundan dolayı bu yöntemi alçakça kullanmaktan çekinmezler. Yalan ve ihbara başvurmanın imkânları hakkındaki bu gerçeği en iyi bilenler her zaman Yahudilerdir. Zaten, onların hayatı tek ve büyük bir yalan üzerine, bir ırk (hem de nasıl bir ırk) söz konusu olduğu halde kendilerinin dini bir cemaatı temsil ettikleri yalan üzerine dayanmıyor mu?

İnsanlığın en büyük düşünürlerinden biri olan Schopenhauer, gerçeği yakalayarak, sonsuza kadar doğru olarak kalacak bir cümle içinde onları ebediyen lanetlemiş tir. O, Yahudilere "yalanın büyük üstatları" adını vermiştir. Bu olguyu kabul etmek istemeyen veya buna inanmak istemeyen hiç bir zaman bu gerçeği kabul etmeyecektir.

Alman milleti için, çoktan beri ortaya çıkmış olan hastalığının aniden müthiş bir felâket halini alması adeta sevinçli bir hareket olarak kabul edilebilir. Eğer böyle olmamış olsaydı millet, belki daha yavaş, ama mutlaka mahvolacaktı. Hastalık müzmin bir durum olacaktır. Fakat yıkılmanın sınırında hiç olmazsa pek çok kimsenin nazarında açık ve bariz bir şekilde kendini göstermiş oldu. Nitekim insanın veremden ziyade vebaya daha kolaylıkla hakim kesilebilmesi tesadüf olmasa gerektir. Çünkü, biri ölüm dalgalarıyla, dehşet verici bir halde insanlığı sarsar, diğeri yavaş, yavaş süründürerek öldürür. Fakat netice itibariyle hiç bir gayretten çekinmeyerek vebaya karşı yürüyen insan veremin önüne geçmek için ancak zayıf biçimde teşebbüs eder. O vebaya hakim olabildiği halde verem ona hakim olur.

Millet adı verilen unsurun hastalıklarında bu durum bundan farklı değildir. Hastalık daha başlangıcında bir felaket gidişi göstermezse insan yavaş yavaş ona alışmaya başlar ve sonunda, uzun bir süre sonra olsa bile, kurtulma imkânı olmadan o sebeple yok olur.

Eğer kader bu genişleme işlemi içinde bir müdahalede bulunur da hasta olana hastalığı gösterecek olursa bu da acı olmakla beraber yine de bir mutluluktur. Çünkü belki de bu şartlar altında azami bir gayretle bir çare bulmak mümkün olabilir.

Fakat burada asıl mesele tahrik eden sebeplerle meydana gelen karışıklık arasındaki farkı görebilmektir. Hastalık unsurlar millî uzviyetin içinde ne kadar uzun süre kalmış ve normal şekilde meydana geldiği biçimiyle, onunla bir bütün haline girmiş olursa geldiği biçimiyle, onunla bir vücut haline girmiş olursa bu ayırımı yapmak da o denli zorlaşır. Gerçekten de zaman geçtikten sonra açık biçimde zararlı zehirlerin milletin bünyesini meydana getiren unsurlardan biri gibi, veya halkın zorunlu bir kötülük olarak bunlara tahammül ettiği bir şey gibi değerlendirmeleri kolaylıkla meydana gelebilir. Bu vakitten sonra işin içinde yabancı güçler aramak gereksizdir.

İşte bu şekilde savaştan sonra önemli uzun barış senelerinde mutlak birer kötülük diye teslim edilen bir takım durumlar kendilerini göstermiş bulunuyorlardı. Fakat hiç kimse bazı istisnalar dışında, bunların asıl sebeplerini aramaya yanaşmadılar. Bu istisnalarda birinci dereceden ekonomik hayata ait olaylar olmuştur. Herkes bunları diğer alanlarda meydana gelen arızalardan çok daha kuvvetle idrak eder. İşte ekonomik yönden söylenmesi gereken hususlar bunlardır.

Savaştan önce Alman nüfusunun olağanüstü artışı her günkü ekmeğinin üretim meselesini bütün liderlerin ve bütün siyasi ve ekonomik icraatın birinci plânına geçirdi ve gittikçe daha had safhaya ulaştı. Maalesef, tek iyi çözüm yolunu kabule imkân görülmedi. Ancak daha az zararlı çarelerle çözülebileceği zannına düşüldü. Avrupa'da yeni topraklar elde etmekten vazgeçip, bunu telâfi için, dünyanın tamamını ekonomik olarak fethetmeyi hayal etmek ve en son tahlilde, zararlı olduğu kadar, plânsız bir sanayileşme hareketine bizi sürüklemesi zorunlu oldu. Bu tür değerlendirmelerin ilk sonucu -hem de en önemlisi- köylülerin hayat şartlarının bozulması oldu. Bu geri çekilmeye doğru orantılı olarak, günden güne büyük

şehirlerde proletarya çoğalmaya başladı. Tabii ki sonunda denge bozulmuştu. İşte o zamandan itibaren zenginlerle fakirler arasında sert bir ayrılık ortaya çıktı. İhtiyaç ile sefalet birbirine o denli yakın biçimde yarıştılar ki bu durumun sonuçları bundan daha acıklı başka bir şekilde kendini gösteremezdi. İşsizlik ve yoksulluk insanları avuçlarına alarak, acılı hatıralardan başka bir şey bırakmadı. Sonuçta olan sınıflar arasındaki siyasi bağlantının kesilmesi oldu.

Ekonomik gelişmeye rağmen, ümitsizlik daha büyük, daha derinleşerek öyle bir yere geldi ki, herkes bunun böyle devam edemeyeceğine kanaat getirdi. Fakat insanlar neler meydana geleceğine dair bilgi sahibi olmadıklarından, ne yapıp, ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Bu pek tabii ki, insanların kendilerini ifade etme uğraşı verenlerin içine düştükleri hoşnutsuzluğun en önemli işaretiydi. Oysa birincilerden çıkmış olan başka olaylar bundan daha kötüydü. Milletin içinde ekonomik noktalara zihnini yöneltmesi bu olayları doğruluyordu. Ekonominin devletin hakimi ve plânlayışı konumuna çıkmasıyla doğru orantılı olarak, para herkesin tapacağı bir ilah gibi değerlendirilmeye başlandı. İlahî kudretin yerini sanki artık ihtiyarlamış da, zamanı geçmişçesine onların yerine Mamman putu hürmet bulur olayının dumanını üflüyordu. İşte o zaman gerçekten asıl felaket diyebileceğimiz bir piçleşme başladı. Milletin kahramanlığa varacak kadar kutsal bir zihniyete her zamankinden çok muhtaç olduğu bir anda, tehdit edici bir sırada olduğu için, bu özellikle felâketli bir olay meydana getiriyordu. Almanya bugün değilse yarın barışçı ve ekonomik bir çalışma yoluyla günlük ekmeğini kazanmak girişiminden dolayı silâhla cevap vermeye hazır bulunmak zorundaydı. Paranın saltanat sürmesi maalesef, paraya karşı şiddetle dikilmesi gereken otorite tarafından da tastık edilip kabul edildi. Saygıdeğer imparator kendi maliye kaynağı altında asil sınıfım özellikle topladığında üzücü bir harekette bulunmuş oldu. Şüphesiz ki Bismarck'ın bile bu husustaki tehdit edince tehlikeyi takdir etmemiş olduğunu imparator lehinde hesaba katmak gerekir. Fakat, böyle yapmakla, yüksek faziletler pratikte paranın değerine boyun eğmiş oluyordu. Yani kan asaleti bir defa yolu ka-

patınca, malî asalete (!) yerini terk edeceği açıktı. Çünkü, malî faaliyetler savaşlardan çok daha kolaylıkla başarı kazanmaktaydı.

Bu şartlar altında, gerçek kahraman veya devlet adamı için bankalara sahip rastgele Yahudilerle ilişkide bulunmak pek de cazip bir şey değildi. Ancak, kan bakımından bu tür gelişmeler son derece hazindi. Asalet, hayatımızın "ırkçı" varlık sebebini gittikçe kaybetti.

Ekonomik hayatın bozulmasının önemli bir yanı olarak kişisel mülkiyet hukukunun ağır şekilde dağılması ve ekonominin genel yapısının varlıklı sosyeteler mülkiyetine doğru tedrici bir gidişi olmuştur. Ücretliler karşısında, mülkiyetin bu terkediliş biçimi ölçüsüz bir durum aldı. Bunun sonucunda borsa olağanüstü başarılar göstererek, ağır ağır fakat mutlak bir şekilde milletin hayatını kontrol altına aldı. Alman servetinin uluslararası hale getirilmesi tahviller usulü aracılığıyla yoluna girmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse. Alman sanayiinin bir kısmı hâlâ, kararlılıkla kendini bu kadere karşı korumaya çalışıyordu. Fakat bu mücadeleyi kendinin en sadık takipçisi olan markist hareketin yardımıyla idare eden sömürgeci kapitalizmin ortak saldırısına karşı koyamayarak yenilmek zorunda kaldı.

Ağır sanayiye karşı devam eden savaş Alman ekonomisinin Marksizm tarafından uluslararası konuma sokulmasının açık bir başlangıcını meydana çıkardı ve Alman ekonomisi ancak bu Marksist ihtilâl deneyiminden kazandığı zaferle tamamen tahrip edildi.

Ben bu satırları yazdığım sırada, Alman devletinin demiryolu şebekesine karşı düzenlenen genel saldın kazanılmış bulunuyordu. Demiryolu şebekesi artık uluslararası finansın eline geçti. Böylelikle, uluslararası Sosyal-Demokrasi en önemli hedeflerinden birine ulaşmış oldu.

Alman milletinin ekonomik yönden böyle darmadağın edilmesinin ne dereceye kadar fiile çıkarıldığının büyük bir açıklıkla şundan anlaşılması mümkündür. Savaş sonunda. Alman sanayinin ve

özellikle ticaretin başında bulunanlardan biri, ekonomik güçlerin esasında Almanya'nın yeniden ayağa kalkabilmesine imkân sağlayacak yegâne sebep olacağını açıklamıştır.

Fransa, bu yanlışa çare bulmak amacıyla, eğitim kurumlarını tekrar "humanites" esası üzerine kurmaya önem vermeye başladığı anda milletle devletin devamlılığı bir idealin ölümsüz nimetlerine değil, ekonomik sebeplere borçlu olacağı yolundaki saçma sözler söylenmekteydi. Zamanında Stinnes tarafından ortaya atılan bu fikir, inanılmayacak derecede şiddetli bir şaşkınlık yaratmıştı. Hiç vakit geçirmeden bunu aceleyle ele alıp, şaşılacak biçimde bütün gevezelerin ve şarlatanların ağzında bir nakarat haline getirdiler. Kader, ihtilâlden sonra işte bu adamları "devlet adamı" adı altında Almanya'nın başına bela getirdi.

Savaştan önceki Almanya'da en kötü çözülme olaylarından biri her tarafta ve herkesin üzerinde olan azim yokluğuydu. Bu durum, herkesin her konuda kendini güvensizlik içinde görmesinin ve bu sebepten doğan korkaklığın sonucuydu. Eğitim de bu hastalığı şiddetlendirdi. Savaştan önceki Alman eğitim sistemi son derece bir çok zaaflarla yüklüydü. Bu eğitim salt "bilgi" lendirmek amacıyla sınırlı "nüfuz ve güç" kavramına ise alabildiğine uzaktı. Kişiliğin oluşumuna - bu hedefe ulaşmak mümkün olduğu ölçüde- çok az önem veriliyor, sorumluluk duygusunun gelişmesine hiç önem verilmiyordu. Bu yöntemin sonuçları savaştan önce bilgili diye meşhur olan ve bu sıfatla takdir edilen biz Alınanlardık. Almanı seviyorlardı. Çünkü kendinden yararlanılabilirdi. Fakat Almana saygı göstermiyorlardı, çünkü zayıf karakterliydi. Bundan dolayı diğer milletlerde olduğundan çok. Alman milliyetini ve vatanını kaybederse bu şaşılacak bir şey değildi.

Oysa bu uzlaşmacı yumuşaklık hükümdarın karşısına çıkmak için kabul edilmiş şekillere uygulandığında sonucun kötü olacağı belliydi. Çünkü hükümdarın adeta tenezzül ederek söyleyeceği sözlerin hepsi tasdik edilecekti. Zaten monarşinin yıkılma sebebi de bu dalkavukluklar yüzünden oldu. Mert, şerefli ve saygıdeğer yü-

reklerden ziyade sadece rezil dalkavuklarla bir sürü şarlatanın, bütün zamanların en temiz tahtlarının yanında kendini daha rahat hisseden bu soysuz adamlar ancak böyle davranarak hareketin kabul edilmeyeceği fikrini taşıyorlardı. Adeta esir kabilinden bir uyruk halinde bulunan bu yaratıklar her olayda bir yandan efendi ve velinimetlerine karşı tam bir teslimiyet gösterirken, diğer yandan her zaman insanlığın geri kalan kısmına karşı da büyük bir yüzsüzlükle hakaret etmişlerdir. Hele diğer zavallılara karşı kendilerini yegâne monarşistler diye göstererek utanmazlıklarını açığa vurmaktan çekinmemişlerdir. Soylu olsun veya olmasın bu gerçek utanmazlığı ise ancak bir solucan yapabilir. Çünkü doğrusu aranırsa, monarşinin ve özellikle monarşi fikrinin mezarları yine bu adamların kendileri olmuşlardır. Oysa bir teşkilâtı, bur kurumu kurtarmaya ve ilerlemeye önem veren bir kimse ona bütün kalbiyle bağlanır ve onda bazı yanlışlar bulsa bile ayrılmaz. Herhalde monarşinin demokratik "dostlarının" yaptıkları gibi, ağızlarda yalan, kapı kapı dolaşıp açıkça düşmanlık yapmaz. Tam tersine imparatoru gayet ciddi biçimde haberdar edecek ve onu ikna etmeye çalışacaktır. İmparatorun, bir felakete yönlendirecek olsa ve yönlendirdiği açıkça görülse bile, kendi iradesine göre hareket etmekte serbest kalmasını kabul etmeyecek ve bunu kabul hakkını kendisinde görmeyecektir. Bu gibi durumlarda, nasıl bir tehlike zuhur ederse etsin, tam aksine monarşiyi hükümdara karşı hükümdarın şahsına dayanmıyorsa, bu kurum düşünülebilecek kurumların ön kötüsü demektir. Çünkü hükümdarın, zannedildiği gibi, akıl ve hikmete, hatta sadece karaktere sahip bir seçkin zümre meydana getirmeleri oldukça nadirdir. Bu bakış tarzını sadece dalkavukluğu ve sahtekârlığı kendilerine meslek edinmiş kimseler kabul edilebilirler. Diğer yandan dürüst insanlar - bir devlet içinde gerçekten değerli olanlar bunlardır- böylesi bir aptallığı ayaklarıyla iteleme düşüncesinden bile öğrenirler.

Hükümdar söz konusu olsa bile, onların nazarında tarih tarihtir, gerçekse gerçektir. Hayır büyük bir hükümdarda büyük bir adama rastlamak mutluluğu milletlere o kadar az nasip olur ki, eğer kade-

rin cilvesi hiç olmazsa onların en uğursuz saldırılarından kendilerini koruyabilirse bundan mutluluk duymalıdır.

Bundan dolayı, monarşi fikrinin değeri ve önemi bizzat imparatorun şahsı üzerine dayandırılamaz. Sadece Tanrı, tacı Büyük Frederic gibi dahi bir kumandanı veya I. Guillaume gibi bir akılın başı üstüne koyar. Bu durum belki yüzyılda bir kere meydana gelir. Fakat burada da fikir şahsa hakimdir. Bu teşkilâtın ruhu ancak esasında düşünülmüş kurumlardır. Bu sebeple hükümdar bir hizmetçi seviyesine düşer. O da artık makinada bir çarktan başka bir şey değildir ve makinaya karşı bir takım görevlerini yerine getirmek zorundadır. Monarşist taçlı hükümdarın taarruza karşı cinayet işlemesine ses çıkarmayan adam demek değildir. Monarşist bunu ondan uzaklaştıran adam demektir. Eğer o kurumum derin anlamı düşüncede olmayıp ta, ne pahasına olursa olsun taç giymiş şahısta olsaydı çılgınlık belirtileri göstermiş bir hükümdarı bile devirmek haklı olmazdı. Bu hususu iyice açıklamak gerekmektedir. Gerçekten, zamanımızda, ortadan kalkmış olayların gittikçe yeniden meydana çıktıklarına şahit olmaktayız. Fakat o olayların acı gerçekleri zamanımızda monarşinin yıkılmasının ciddi sebeplerinden birini teşkil etmiştir. Bu adamlar, terbiyesizce yeniden krallardan söz eder olmuşlardır. Oysa birkaç yıl önceye kadar, en zor anlarda onu tek başına bırakmaktan utan mam ıslardır. Şimdiyse seslerini kendilerinin yabancı sözleriyle birleştirmek istemeyenleri kötü Almanlar olarak anlatmaya başlamışlardır. Gerçekteyse, bu aynı korkak adamlardır ki. 1918'de kızıl bir pazubendi görür görmez kaçmak için yol arıyorlardı. Sözde bu kraliyet havarileri, ancak ihtilâl başkaları tarafından bertaraf edildikten sonra meydana çıkıp, her tarafta "yaşasın kral!" diye bağırma imkânına kavuştuklarında bu tacın hizmetkârları ve müşavirleri tekrar kendilerini göstermeye başladılar. Şimdi burada hepsi, yeniden hırs ve ihtiras dolu gözlerini açıp. Mısır'ın soğanlarına hasret çekiyorlar. Kral lehindeki gayretlerini ve harekete geçmekteki hırslarını engellemede zorlanıyor lar. Yeniden kızıl pazubend oraya çıkıp ta eski monarşi hayatı tekrar parçalanıncaya kadar böyle yapacaklar ve o zaman köyü terk eden fareler gibi dağılacaklardır.

Bu durumdan hükümdarlar bizzat sorumlu olmazlardı bugünleri savunucularına rağmen kendilerine samimi olarak acınabilirdi. Fakat onlar emin olabilirler ki böyle şövalyeler olursa tahtlar kaybedilir, fakat hiç bir yeni taht elde edilemez. Bu durum bizim bugünkü eğitimimizin hatalarından biriydi ve bu sadakat sonucundadır ki aynı üzücü olaylar bütün saraylarda meydana gelerek, monarşinin temellerini sarsmıştır. Bina sarsılmaya başladığında, bu eserin sorumluları yok olmuşlardır. İmparatorlar bu gerçeği hiç bir zaman bilmediler ve bu onların mahvolmalarına sebep oldu.

Böyle anlamsız bir eğitimden çıkan bu olay sorumluluk korkusu ve hayati meselelerle uğraşmak için bile bir zayıflıktır. Bulaşıcı olan bu hastalığın çıkış noktasının en önemli noktası parlâmentonun ta kendisidir. Çünkü burada sorumluluk eksikliği, ancak bir mikrop kültüründe olduğu gibi bir gelişim gösterir. Ne yazık ki, hastalık yavaş yavaş bütün faaliyet sahalarına yayılarak, özellikle devletin yapısı üzerinde kendini gösterir. Sonunda her alanda sorumluluktan kaçış başlar ve sadece yetersiz veya yan yeterli tedbirler uygulanır. Herhangi biri bir sorumluluk üstlenmeye kalkıştığında, kabul edilen sorumluluğun derecesi daima asgari sınırda olur.

Kamu hayatımızın alanında gerçekten zararlı bir takım olaylar zinciri karşısında hükümetlerin aldıkları durumu gözden geçirmek yeterlidir. Bu genel bayağılığın ve genel korkaklığın korkulacak önemi kolaylıkla taktir edilir. Bu sebeple gözümüzün önünde bulunan örnekler içinde sadece bir kaç tanesini ele alalım.

Basın çevrelerinde, gazeteleri devlet için büyük bir güç olarak göstermek gelenek olmuştur. Gerçekte, gazeteciliğin önemi oldukça büyüktür. Bunu değerinden az tahmin etmek mümkün değildir. Nitekim büyük adamların eğitimini gazetecilik devam ettirir. Bu konuda, okuyucuları üç guruba ayırmak gerekir.

1- Bütün okuduklarına inananlar,

2- Hiç bir şeye inanmayanlar,

3- Okuduklarını eleştirerek, inceleyip ondan sonra hüküm verenler.

Birinci gurup sayı itibariyle oldukça büyüktür. Halkın büyük kitlesini oluşturur. Ve aynı zamanda milletin fikir bakımından en basit kısmını temsil eder. Bu gurup şu veya bu mesleği içermez, olsa olsa bunu zekânın derecelerine göre kaba hatlarla belirtmek mümkün olabilir. Fakat ya doğuştan yahut eğitim yoluyla kendilerine gösterilen her şeye inananlar bu gurupta yer alırlar. Bu gurup kitlesi kendiliklerinden düşünebilecek oldukları halde, düşünce tembelliğinden dolayı başka birinin önceden düşündüğünü ve doğru düşündüğünü peşinen kabullenen, hazırcılar takımını da içine alır.

Büyük kitleleri temsil eden bütün bu adamlarda basının nüfuz ve etkisinin oldukça güçlü olması tabidir.

Bunlar kendilerine sunulanları kendiliklerinden araştırmak yeteneğine sahip olamadıkları gibi, böyle bir çabaya da talipli değillerdir. O şekilde ki günlük meselelerle meşgul olmaktan sıyrılmaları hemen hemen karşı karşıya bulundukları dış etkilerden dolayıdır. Ciddi ve gerçeğe aşık yazarlar tarafından aydınlatıldıklarında, bu bir fayda sağlayabilir. Fakat onlara bilgi verme zahmetini rezil ve yalancı kimseler yerine getirdiğinde bu ancak zarardan başka bir işe yaramaz.

İkinci gurup sayı olarak daha azdır. Bu gurup kısmen başlangıçta birinci guruba dahil olup da sonra, uzun ve acı hayal kırıklıklarına uğramış, aykırı fikir ve kanaatlere sahip olmuş ve artık kendilerine basılı bir metinle seslenildiğinde hiç bir şeye inanmayan unsurlardan meydana gelmiştir. Onlar bütün gazetelerden nefret ederler. Hiç bir gazeteyi okumadıkları gibi, içerikleri hakkında sürekli aleyhinde konuşurlar. Bunlara göre gazetelerin yazdıklarının hepsi yalan ve yanlıştır. Bu adamları idare etmek oldukça zordur. Çünkü gerçek karşısında bile daima vesveselidirler. Bu sebeple her türlü iş için bunlar kaybedilmiş elemanlardır.

Üçüncü gurup oldukça küçüktür. Bu gerçekten zeki ve incelmiş zekâlardan meydana gelir. Bunlara, yaratılıştan gelen yetenekleri

ve eğitimleri düşünmeyi öğretmişlerdir. Her konu hakkında kendi başlarına bir karar vermek isterler. Okudukları her şeyi araştırmaya ve yeniden değerlendirmeye tabi tutarlar. Bir gazeteyi okuyup da zihinlerinde yazar ile uzunca bir diyoloğa girmemeleri mümkün değildir. O zaman, yazarın durumu zorlaşır. Bu sebeple gazeteciler bu tür okuyucuları ancak çekinceli bir kayıtla severler. Üçüncü guruba ait kimseler için bir gazetenin yazıları üzerine sayabileceği aptallıklar pek az tehlikelidirler. Onlar, hayatlarında esas olarak, her gazeteciyi gerçeği ancak arada sırada yazar olarak değerlendirmeye alışmışlardır. Bu tür seçkin insanların önemi, sayılarında değil, taşıdıkları zekâlarındadır. Akıl ve hikmetin hiç değeri olmayıp, çoğunluğun çok şey mânâsına geldiği bir devirde bu felaketin ta kendisidir.

Bu adamların ahlâksız ve kötü niyetli kimselerin eline düşmelerini engellemek devletin görevi ve birinci dereceden önemli bir toplumsal sorumluluktur. Onun için, devlet onların yetişmelerini gözetim altında tutmak ve iğrenç yazılardan onları korumakla görevli olmalıdır. Bu nedenle de devlet, basını çok yakından gözaltında bulundurmuştur. Çünkü onun bu adamlar üzerindeki etkileri oldukça kuvvetlidir. Basının olağanüstü öneminin öğrettiği şeylerin sürekli tekrarından ileri gelmektedir. Başka hususlarda olduğu gibi, burada da, devletin göz ardı etmemesi gereken, bütün araçlar aynı amaca hizmet ederler. Hükümet “Basın Hürriyeti” denilen aptalca sözlerden dolayı hataya düşmemeli veya etki altında kalmamalıdır. Böyle bir durum ona görevinde hata yaptırır ve milleti muhtaç olduğu hayat damarlarından yoksun kılar. Hükümet hiç bir şeyin durduramadığı bir kararlılıkla bu eğitim aracını ele alıp, onu devlet ve milletin hizmetine sokmalıdır.

Savaştan önceki Alman basını milletine hangi imkânları sağladı. Böyle bir basın akıl ve hayale gelebilecek en iğrenç bir zehir değil miydi?

Milletimiz tarafından ağır ağır fakat mutlak biçimde bulmaya yok edilmeye çalışılırken barışseverlik kampanyası başlatılmadı

mı? Başlatıldı daha barış zamanında halkın zihnine, devletin kendisini savunmaya yönelik eylemlerinden dolayı, devletin hukukuna dair şüphe telkin etmedi mi? Milletimize "Batı Demokrasisi" çılgınlığını basın şişirmedi mi? Çok acı ve üzücü bir ahlâksızlık yolunda milletimizi yozlaştırmaya basın yardım etmedi mi? Ahlâkı, gelenekleri gericilik olarak göstererek, gülünç hale sokmadı mı. Ve artık milletimiz "Çağdaş olmadı mı?

Basın, saldırılarının sürekliliğiyle, devlet binasını yıkmak için tek bir darbe yetecek kadar devlet otoritesinin temellerini kazmadı mı? Devlete ait olanı, devlete iade etmek iradesinin bütün yansımalarına karşı her türlü araca başvurarak mücadele etmedi mi? Sürekli eleştirerek orduyu alçalıp, genel askerlik hizmetine sabotaj yapan, askeri tahsisatın reddedilmesini isteyen basın değil midir? Liberal basının yaptıkları Alman milleti ve Alman imparatorluğu için mezar kazıcılık işinden başka bir şey olmamıştır. Bu konuda Marksist yalancılık bildirileri hakkında söylenecek fazla bir şey yoktur. Onların amacı Alman milletini uluslararası sermayenin ve onun sahipleri olan Yahudilerin boyunduruğuna girecek duruma getirmek için kendisinin bel kemiğini kırmak değil midir?

Milletin bu toptan zehirlenmesine karşı devlet ne yapmıştır? Kesinlikle bir hiç. Bir kaç gülünç kararname, bir kaç ceza uygulaması işte hepsi bu kadar. Bunlara karşı Yahudiler gülümseyerek ve hileyle karşılık vererek, sinsi bir teşekkürle borçlarını ödediler. Oysa devletin bu miskin aczinin sebebi bu tehlikenin farkına varılmamasından değildi. Daha ziyade kabul edilmiş bütün kararların ve tedbirlerin insanı haykırtacak derecedeki korkaklığındaydı. Buna karşılık bir takım yarım tedbirler alarak yılanın başını ezmeyerek onu daha da tahrik etmeleri sonucu hiç bir şey değişmediği gibi, yüceltilmemesi gereken kurumun gücü gittikçe arttı. O zamanki Alman hükümetlerinin millete yavaş yavaş zehir veren basının, kaynağı özellikle Yahudi olan basının aleyhindeki kendini savunmadaki kararsızlığı göze çarpıcı bir hedeften uzak görünüyordu. Ve gerek bu mücadelenin önemi, gerek araçların sağlam bir plânın ha-

zırlanması yönündeki güvenlik ve akıl tamamen eksikti. Her yandan kuralcı bir dizi değerlendirmeler açıklanıyor; bazen çok fazla ısırdıklarını hissettiklerinde şu veya bu ahlâksız gazeteci hapse atıyorlardır. Ne var ki bu tür önlemler bir kaç hafta ve ayla sınırlı kalıyor, öte yandan yılanın asıl yuvasına bir şey yapılmıyordu.

Gerçek olan bir şey varsa, bir yandan Yahudiliğin son derece kurnazca kendini savunmasının veya gerçekten bir aptallığının sonucuydu, Yahudi kendisini bütün basın organlarına hakim ettirmeyecek kadar kurnazdı. Diğerlerini savunacak bir gurup zaten vardı. Marksist gazeteler insanların kutsal sayabilecekleri şeylerin hepsi aleyhinde en kaba biçimde savaş açarlarken, en nefret edilecek bir şekilde devlete ve hükümete saldırarak halkın çeşitli kesimlerini birbirleri aleyhine tahrik ederek, burjuva-demokrat Yahudi gazeteler halkın gözünü boyamak suretiyle şiddete yönelik sözlerden kaçınmaya gayret gösteriyorlardı. Gerçekten de bunlar çok iyi biliyorlardı ki, boş kafalar ancak görüntüye bakarak hüküm verirler ve bunlar hiç bir zaman ispatın derinliklerine inmeye yetenekli değillerdir. Hiç şüphesiz bu boş kafalı adamlar için Frankfurter gazetesi ciddi gazeteciliğin en birinci derecesini temsil etmektedir.

Bu gazete güya hiç bir zaman bayağı tabirler kullanmaz, maddi ve manevi şiddetin karşısındadır ve daima düşünceyle mücadele eder. Oysa işin tuhaf tarafı düşünceden en yoksun olanların tercih ettikleri silâhlar bunlardır. Bu bizim insanları içgüdülerinden uzaklaştıran, onları eşyanın tabiatının arka plânına yükselmeden şöyle bir bilgi sahibi yapan yarım eğitimimizin sonucudur. Eşyanın derin anlatımını kavramak için sadece gayret ve iyi niyet bir işe yaramaz. Akıl da gereklidir. Bunun anlamı şudur.

İnsan hiç bir zaman, tabiatın hakimi ve efendisi olmak amacına gerçekten eriştiğine inanmak gibi bir hataya düşmemelidir. Böyle bir hata yarım okumuş bir insanı kolaylıkla hoş bir gurura yöneltir. Tam tersine, tabiatın hakimiyetinin asıl gerekli ve zorunluluğunu idrak etmek ve kendi hayatım yükseltmek için gerekli olan, o sonsuz kavga ve gayret kanunlarının birbiriyle ne kadar zıt olduğunu

anlamalıdır. O zaman, gezegenlere, yıldızların dairesel hareketlerinde takip ettikleri, uyduların güneş çevresinde döndüğü, kuvvetin her tarafta ve tek başına zayıfa galip bir şekilde hakim olduğu veya kırıp parçaladığı bir dünyada insanın özel kanunlara tâbi olmayacağını hissedecektir.

İnsan da bu en yüksek akıl ve hikmetin sonsuz ilkelerinin hakimiyetiyle karşı karşıyadır. O bunları anlamaya çabalar, fakat onlardan kendini alıkoyması mümkün olmayacaktır.

Yahudi özellikle bizim fikir sevgililerimiz içindir ki fikri basın dediği gazeteleri yayınlar. Frankfurter Zeitung ile Berlin er Tangeblar gazeteleri özeldir. Onların ifade tarzları özel okuyuculara göre akort edilmiştir. Bu gazeteler bu tür insanlar üzerinde etki yapar. Görünüşte pek fazla uygunsuz, aykırı gelebilecek bütün şekillerden kaçınmakla beraber, bu gazeteler okuyucularının kalplerine başka okuyuculardan aldıkları zehirleri saçarlar. Ahenkli sesler ve hatipçe çabalar altında okuyucularını, salt ilmin veya ahlâkın itici gücü oldukları intibarını vererek uyuturlar. Oysa gerçekte sadece bu araçla düşmanının elinden basına karşı muhtaç olacağı silâhı çalmak için hilekâr olduğu kadar da dahice bir ustalık söz konusudur.

Gerçekte olansa, bu gazetelerden bazıları zorlama bir ciddiyet edası takındıkları halde, bütün aptallar buna kolaylıkla inanırlar. Çünkü, diğerleri tarafından söz konusu olan yegâne amaç küçük ihtiyaçlardır ve bunlar hiç bir zaman basın hürriyetine bir tecavüz değildir. Halka yalan söylemek ve onu zehirlemek için kullanılan, rezil ve cezadan uzak usulü ifade için işte bu basın hürriyeti deyimi kullanırlar "Temiz Basını" aleyhe çevirmek korkusuyla, bu eşkıyalığa karşı koymaktan korkarlar. Bu korkularında haklıdırlar, çünkü bu pislik gazetelerden birine saldırmaya kalkışıldığında, diğerleri onun tarafını tutarlar. Burada söz konusu olan, sadece basın hürriyetinin ve fikrini açıkça ifade hürriyetinin ilkesini yaymak ve savunmaktır. Fakat bunca gürültüler karşısında, en güçlü adamlar en zayıf durumda olurlar. Çünkü bu feryatlar sadece temiz gazeteler tarafından ortaya çıkarılmıştır.

Bu şartlar altında bu zehir, hiç kimsenin engeline çarpmadan milletimizin kanına girdi ve devlet bu hastalığa karşı koyacak kuvvete sahip olamadı. Daha önceden kendisini hissettirmiş olan imparatorluğun yıkılma tehlikesi onu bu hastalıktan korumak için kullanılan çarelerin gülünç önlemlerinde göze çarpıyordu. Tabii ki, her silâhla kendini korumaya ve savunmaya yönelmiş bir kurum, artık kendini bırakmış demektir.

Her sınıf bir iç bozulmanın, çürümenin gözle görülür işareti demektir. Dıştan çöküş ergeç zaten bunu takip edecektir. Ben öyle sanıyorum ki bugünkü nesil, iyi yönlendirilip idare edilirse, bu tehlikeye bir defa daha kolaylıkla engel olacaktır. Bugünkü nesil öyle olaylar gördü ki, bu geleneği kaybetmemiş olanların sinirlerini kuvvetlendirebilmiştir. Hiç şüphesiz Yahudi basını, bu basın rezaletlerine dur dendiği, bu küçük eğitim aracını devletin hizmetine girdiği, milletimize düşman millet ve insanların gücünün kırıldığı anda ortalığı yine velveleye verecektir. Ne var ki bu biz gençlere, zamanında babalarımızın çektiği ıstırap dolu günlerin büyük ıstıraplarını vermeyecektir. Şunu unutmayalım ki otuz santimlik bir obüs topu bir Yahudi yılanından çok daha kuvvetli ses çıkarır. Öyleyse bırakalım onları ıslıklarını çalsınlar.

Aşağıda vereceğim örnek savaştan önceki Alman hükümetinin milliyet için en önemli hayati meselelerdeki yetersizliğini ve zayıflığını bir daha göstermektedir.

Siyaset, örf, adet ve ahlak bakımından halkın dertleriyle birlikte aynı derecede zehirleme faaliyeti yıllardan beri halk üzerinde devam etmektedir. Frengi büyük zehirlerde gittikçe daha şiddetli hüküm sürmekte, verem ülkenin hemen her yanında binlerce insanın canını almaktadır. Her iki durumda da sonuçlar millet için korkunç olmasına rağmen bu felaketlere karşı kesin tedbir almaya daha karar bile verilememiştir. Özellikle, frengiye karşı halk da, devlet gibi kendini teslim olmuş durumda ciddi biçimde düşünülmüş bir mücadele çabasını var olandan daha ileriye götürmek gerekirdi. Şüpheli bir ilâcın bulunması ve pratikte uygulanması bu bulaşıcı

hastalığa karşı neredeyse etkisiz hale gelmiştir. Bu sebeple bu konuda da ancak asıl sebeplerle mücadele etmek gerekir, oysa sebep, birinci derecede, bizim aşk ve fanusumuzun dayanmasınadır. Bu fuhuş o korkunç bulaşıcılık sonucunu göstermeseydi bile halkımız için yine derine şekilde zararlı olması kaçınılmazdı. Çünkü ahlâk düşüklüğünün ahlâki sahada yarattığı sonuçlar, tarihte pek çok kavimde görüldüğü gibi kavimleri yavaş yavaş ve tamamen yok ettiği bilinmektedir.

Bizim manevi hayatımızın bu Yahudileştirilmesi ve çiftleşmenin sadece para ile değerlendirilmesi bizim gelecekteki nesillerimiz üzerinde olağanüstü zararlara yol açacaktır. Pek tabii, doğal hislerden doğmuş gürbüz çocuklar yerine artık pratik sahada, para endişesiyle kaza ile doğmuş sakat çocuklardan başka bir şey görmemek mümkün değildir. Gerçekten de, bu para endişesi, bizim evlilik hayatımızın öncelikli bir şartı ve temeli olmaktan gittikçe uzaklaşacaktır. Doğal olarak bu konuda da bir süre tabiat ile alay etmek mümkünse de, intikam günü er geç gelecektir. İntikam ancak en sonunda kendini gösterip veya insan bunu ancak iş işten geçtiğinde anlar. Evliliğin normal ilk şartlarının takdir edilmemesinden çıkan sonuçların ne denli yıkımlara sebep olduklarını bizim asaletimize bakarak anlamak kolaydır. Burada bir üreme sonuçları görülür ki kısmen kibar hayattan dolayı bir zorlama üzerine, kısmen ekonomik sebepler üzerine dayanır. Bu tür üreme faaliyetinde biri kanın zayıflamasına, diğeriyse zehirlenmesine sebep olur. Çünkü çalışan bütün Yahudi kadınların Son Altesse'in zürriyetini devam ettirmeyle görevli oldukları kabul edilmekte ve bununla ayrıca Altesselliğin her şeyine sahip olurlar. Her iki durumda da bu soysuzlaşmaya yol açar. Bizim burjuva kesiminin bugün yapmış olduğu budur ve onların varacakları nokta soysuzlardan başka yer olmayacaktır.

Hiç de hoş olmayan gerçekler lakayt biçimde görmemezliğe gelinerek, her şey sonraya bırakılıyor. Sanki bu hareket tarzında mevcut olan meseleleri defetmek mümkünmüş gibi hayır, bizim büyük şehir halkının aşk hayatının gittikçe fuhşa yöneldiği ve bu sebeple

frengi illetine yakalanarak, kurban durumuna geldiği inkâr edilemez bir gerçektir. Bu toptan bulaşmanın kanaat verici sonuçları bir yandan akıl hastanelerinde, bir yandan çocuklarımızdaki sonuçlarda görülebilir. Özellikle çocuklar cinsi hayatımızda vebaya yakalanmanın sürekliliği hakkında haşin olduğu kadar sefil örneklerindendir.

Bütün bunlara karşı bir çare bulmanın çeşitli yolları vardır. Bazı kimseler hiç bir şeyi görmezler, veya daha iyisi hiç bir şey görmek istemezler. Şüphesiz bu en basit ve en kolay tavır alma biçimidir. Bir kısmı gülünç olduğu kadar da yalancı bir sofuluğun kutsal palto pelelerine bürünürler. Bütün meselelerden sanki büyük bir günah söz konusuymuş gibi konuşurlar ve her şeyden önce yakayı ele veren günahkâr aleyhinde en derin nefretlerini kusarlar. Sonra, sofuca bir nefret içinde, bu dinsiz hastalığa karşı gözlerini kapatıp, ve mümkünse kendileri öldükten sonra Sodom ve Gomore üzerine kükürt ve zift yağdırarak bu ahlaksız insanlığa ibret olması için Yüce Tanrı'ya dua ederler. Bunlardan üçüncü guruptakiler bu bulaşıcılığın bir gün doğuracağı sonuçları açıkça fark ettikleri halde, omuz silkip, kayıtsız davranırlar. Bunlar tehlikeye karşı bir şey yapamayacaklarına inanmaktadır. O şekilde ki, gerçekte olduğu gibi, olayı kendi akışına bırakmak gerektiğini ifade ederler.

Doğrusunu söylemek gerekirse bütün bunlar kolaycılık ve basitliktir. Ancak şunu unutmamak gerekir ki, millet bu rahatlığın ve basitliğin kurbanı olacaktır. Buna karşılık başka milletlerinde bizden daha iyi durumda olmadıklarına dair bahaneler tabi olarak bizim acı gerçeğimizi değiştirmez. Söylenebilecek olan tek şey, başkalarının da aynı felaketten muztarip olduğunu bilmek, pek çok kimsede kendi elemlerini hafifletme sebebi olmasıdır. Fakat o zaman kendiliğinden, ilk ve tek olarak bu vebayı kontrol altına alacak gücün kim ve kimlerin bu sebepten mahvolacaklarını bilmek söz konusu olur. Bu da ırkın değeri halende bir ölçüdür. Bu sınava karşı gelemeyen ırk ölecek ve yerine daha akıllı, daha kararlı veya dayanıklılığa daha elverişli başka ırka yerini terk edecektir. Çünkü,

bu mesele her şeyden önce gençliği hedef aldığından, babalarının günahları onuncu nesle kadar kendilerinden intikam aldığı müthiş bir doğrulukla söylenen kimselerin yetkisi dahilindedir. Bu gerçek kan ve ırk aleyhindeki bu suikastlarla doğrudan ilgilidir.

Kan ve ırk aleyhindeki günah bu dünyanın ilk günahıdır ve ona kendisini terk etmiş bir insanlığın sonunu davet eden bir alamettir.

Bu mesele karşısında savaş öncesi Almanya'nın durumu ne kadar acıklı oldu! Bu vebanın büyük şehirlere yayılmasının önüne geçmek için ne yapıldı? Halk kitlesinin frengiye yakalanmasına engel olmak için ne yapıldı ve bundan ne sonuç çıktı? Meydana gelmesi gereken şeyler açıklanırsa bu sorulara verilecek cevap ta kolayca meydana çıkar.

İlk önce bu meseleyi basite almamak gerekir. Tam tersine ona verilecek cevaba pek çok nesillerin mutluluğa veya felakete bağlı olduğunun anlaşılması gerekir. Anlaşılması gerekense bu mesele milletimizin geleceği için kesin hüküm taşımaktadır. Ancak böyle bir kavram radikal önlemleri gerekli kılmaktadır. Bütün değerlendirmelerin ilk plânmda, her şeyden önce bütün milletin dikkatini bu korkunç tehlike üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Hiç şüphesiz, çoğu zaman kesin ve dayanılması güç olan zorunluluklara katlanmak ne kadar zor olsa da, söz konusu problemler hususunda gerçekten bir sonuç alınması için bu tür dayatmalar gereklidir. Bunun içinse meseleyi ayrıntılı bir şekilde anlamak ve dikkati dağıtacak günlük meselelerden uzaklaşmak zorunludur. Bundan dolayı halkın bütün dikkati aynı mesele üzerinde toplanmalı ve gerçekten bunun bir ölüm kalım meselesi olduğuna inanı imalıdır. Ancak böyle bir programda bir milleti büyük hareketlere ve büyük çabalara kendi irade ve isteğiyle harekete geçirmek mümkündür.

Bu ilke, yüksek hedeflere erişmek konumunda bulunduğu zaman, parça parça meseleler ve kişiler içinde geçerlidir. O da bu görevin açık biçimde kısmı bir görevi yerine getirme üzerine toplanacaktır. Eğer böyle bir görevi üstlenip, başarı kazanacağı yolu birbirinden ayırma işlerini yerine getirmediği takdirde hiç bir zaman

hedefine ulaşamayacaktır. Hedefe ulaşmak için yoğun bir gayretle sürekli çalışmak gerekir ve şüphesiz bu çalışma bir sanattır.

İnsan hayatı ve mesleğinin bu denli zor bir parçasına karşı koymak için birinci şart, kumanda konumunda bulunan kimsenin, kitlelere ulaşabilecek kısmî hedefi tek hedef olarak göstermeyi başarabilmesidir. Değilse, halkın büyük çoğunluğu, yorulmadan, görevinden şüpheye düşmeden bunu hiç bir zaman görüş açısı içine alamaz. Onlar, bir dereceye kadar hedefi gözleri önünde tutacaklardır. Fakat gözleri önündeki yolu ancak küçük açılardan bulabileceklerdir. Bu bakış biçimi, seyahatin son durağını bilen, fakat yolun uzunluğuna tahammül edebilmek için onu parçalara ayıran yolcuların durumuna benzemektedir. İşte bu şekilde, bütün propaganda araçlarının yardımıyla, frengi karşıtı kampanya rastgele bir görev olarak değil, millete mal edilebilir.

Ancak, böyle uzun bir hazırlıktan sonra, gerekirse yıllarca çalıştıktan sonra bütün bir milletin dikkati ve mücadele azmi uyarılabilir. Ondan sonrasında büyük fedakârlıkları gerektiren ağır önlemlere başvuralabilir. Gerçekten bu vebanın önüne geçebilmek için duyulmamış derecede olağanüstü fedakârlıklara ve çok büyük çabaya katlanmak gerekir. Frengiye karşı mücadele, fuhşa, ilkel fikirlere, eski geleneklere, o zamana kadar geçerli olan teorilere, yayılmış fikirlere karşı ve bütün önemini kabul etmekle beraber, bazı çevrelerin soğukluğuna karşı da mücadeleyi gerektirir.

Bu olgular bütününü bir hukuk temeli üzerine yerleştirmek için birinci şart, gelecek nesillerin genç yaşta evlenmelerini sağlayacak imkânı yaratmak olmalıdır. Nasıl yorumlanırsa yorumlansın, insanlık için ayıp olan ve bilinen biçimiyle kendisini Tanrının bir hayali gibi telâkki etmekten hoşlanan bir mahlukun hiç uygun olmayan bir kurumu devam ettirme zorunluluğu sadece bu geç evlenme durumundan dolayı hissedilir.

Fuhuş insanlığa karşı bir hakarettir. Fakat onu ahlâk konferanslarıyla, hukuki iyi niyetlerle yok etmeye imkân yoktur. Onun sınırları ve kesin şekilde yok edilmesi daha önce bazı önceki şartların ortadan kaldırılmasını gerektirir.

İnsanların ne denli saçma söz edebilecekleri, içlerinden ne kadarının akıldan yoksun olduklarını en iyi “sosyete” ye mensup annelerin kendilerine, çocukları için “görüp geçirmiş” bir damat bulunursa minnettar kalacakları yolunda çoğu zaman söyledikleri sözlerden kolayca anlaşılabilir. Bu çeşit “görüp geçirmiş” erkeklerse nadir olmadığı için -her halde bunun tersi halinde daha azdır- tereddütle genç kız bir “Siegfriedecorne” bulduğuna sevinecektir. Çocuklar da bu akla dayanarak evliliğin gözle görülür sonucunu meydana getireceklerdir.

Bunun yanında, üremede bir sınırlama meydana geldi ve tabiat tarafından her çeşit seçme hareketine engel olduğu düşünüldüğünde böyle bir kurumun neden devam ettiğini ve hangi amaca yöneldiğini bilmek meselesi gerçekten söz konusudur. Bu da özellikle fuhuşla aynı değil midir? Gelecek nesiller bu konuda artık rollerini yerine getirmiyorlar mı? Yoksa böyle canice bir şekilde en son doğal hakkı ve en son doğal görevi yerine getirmediğimizden dolayı torunlarımızdan bizim şartımıza ne kadar lanet yüklendiği biliniyor mu? İşte medeniyetimiz; milletler böyle soysuzlaşıp, yavaş yavaş ortadan böyle kalkarlar.

Oysa evlilik bile anında tek başına bir amaç olarak değerlendirilemez. Evlilik daha yüksek bir gayeye, türün ve ırkın çoğalması ve devam etmesi gibi bir amaca insanları götürmelidir. Evliliğin tek mânâsı budur.

Burası kabul edildikten sonra, erken evlenmenin uygun olup olmayacağı ancak görevini yerine getirmenin tarzı ile ölçülebilir. Erken evlilik genç aileye sağlam ve sağlıklı bir nesil yetiştirmesine tek imkân veren kuvvet olması sebebiyle bile fevkalâde olumlu bir iştir. Doğrusu aranırsa, erken evlilik daha önce bir takım sosyal önlemler alınmadan, uygulanmaya konulamaz. İşte bu küçük sayılabilecek mesele, sosyal bakımdan kesin tedbirler alınmadan halledilemez.

Bu meselenin önemi “sosyal” denilen konut meselesini devlet çözmede aciz kaldığında, sırf bu yüzden pek çok evlilikleri engel-

lediği ve sonuçta fuhuşa teşvik ettiği zaman açık biçimde göze çarpmaktadır. Bunun yanında bizim aile ve onun geçim meselesine önem vermeyen ücretlerin yetersizliği çoğu zaman erken evlenmeleri önleyen bir diğer sebeptir.

Bundan dolayı fuhuşa karşı asıl mücadeleye girişebilmek için daha önce evliliğin şimdikinden daha küçük yaşlarda imkân dahiline sokulması gerekir. Bu da sosyal şartlar içinde yapısal bir değişiklikle mümkündür.

İşte bu meseleyi halletmek için daha önceden çözülmesi gereken en önemli mesele budur.

İkinci olarak eğitim ve öğretim şimdi hemen hiç önem verilmeyen bir sürü hataları ortadan kaldırmaktır. Her şeyden önce şimdiye kadar verilen eğitimde bilgi öğretimiyle fizik gelişme arasında bir uzlaşma sağlanmalıdır. Bugün lise denilen okul, eski modeline karşı bir meydan okuma hareketidir. Bizim eğitimizde, akılcı bir düşüncenin uzun zaman, ancak sağlam bir bedende olabileceği tamamen unutulmuş görünüyor. Bazı istisnaları dışında bakılırsa bu durumu halk kitlelerinde görmek mümkündür.

Bir zaman geldi ki, savaş öncesi Almanya'da bu gerçeğe artık hiç önem verilmez oldu. Sadece bütün suç buna yüklenerek yetiniliyordu. Düşünceyi tek yanlı bir şekilde açıklamakla milletin büyüklüğü garanti altına alınmış sanılıyordu. Bu hatanın bedeli zannedildiğinden çok daha çabuk ödendi. Komünizm dalgasının her tarafta açlıktan veya yetersiz gıda almaktan muztarip olan halk içinde, kısa zamanda yayılma imkânı bulması tesadüf değildir. Bu müsait ortam Almanya'nın merkezinde, Saksonya'da ve Ruhr havzasındaydı. Bu yerlerde, artık zekâ adı verilen şeyin bir Yahudi hastalığına karşı hemen hemen ciddi bir mukavemetine rastlan mamıştır. Bunun da sebebi bizzat belânın maddeden tamamıyla fesada ve ahlâksızlığa uğramış olmasıdır. Bu da yoksulluğundan çok eğitimden ileri gelmiştir. Yüksek sınıflarımızda fikri eğitim ve gelişmenin yok edilmesi onları - düşüncenin değil, kaba kuvvetin kesin sonucu belirlediği bir devrede- yaşatmaya ve gelişmeye ye-

teneksiz bir duruma sokmuştur. Şahsi korkaklığın ilk sebebi çoğu zaman bedensel yetersizliktir. Fakat salt fikrî bir eğitimin açık şekilde aşırılığa vardırılması ve fizik eğitiminin terkedilmesi genç çocuklarda cinsi arzuları soysuzlaştırıp, tahrik eder.

Spor ve jimnastiğin sertleştirdiği delikanlı, evden çıkmayıp sadece fikri gıdalarla beslenen kişiye oranla cinsi ilişki ihtiyacını daha az duyar, ölçülü bir eğitimde, sağlam bir delikanlının, bir kadından alacağı zevkin zamanından önce ahlâkı bozulmuş olan bir kişinin aldığı zevkten farklı olacağı gözden uzak tutulmamalıdır. Bütün eğitim delikanlının bütün boş zamanlarının vücudunu faydalı şekilde güçlendirmek için çalışmalıdır. Delikanlının gençlik yılları boşa geçirip, sokakları ve sinemaları kendi vücuduyla doldurmaya hakkı yoktur. Çalışma saatleri bittiğinde vücudunu güçlendirmeli, günün birinde kendini yumuşamış bulunmak için kendini sertleştirmelidir. Eğitmenler kendi bedenleriyle uğraşmanın herkesin kendi isteğine bağlı olduğu fikrini telkin etmekten kesinlikle vazgeçmemelidirler. Hiç kimse neslinin ve hele ırkının zararına günah işleme hürriyetine sahip değildir.

Beden terbiyesiyle paralel olarak, ruhun zehirlenmesine karşı da müdahale edilmelidir. Bizim bütün dış hayatımız bir kız bahçesi içinde geçer gibidir. Burada cinsi uyanışlar ve tahrikler çiçek açar. Bizim sinemalarımız ve tiyatrolarımızın konularına bakıldığında, özellikle gençliğin muhtaç olduğu hususlara asla yer yoktur. Reklam panolarında en bayağı araçlara başvurularak halkın dikkatini çekmeye çalışan ilânların, şuuru gelişmemiş insanlar için ağır zararları vardır. Bu gevşek ve şehvetli ortaaya, henüz anlama aşamasına gelmeyen genç insanlarımızı bir takım kötü tahriklere alıştırır. Bu sebeple zamanından önce olgunlaşan gençlik yine zamanından önce yaşlı hale gelir.

Mahkeme koridorlarından halkın kulağına bir takım olaylar aksetmektedir ki, on dört, on beş yaşlarında çocuklarımızın manevi hayatları hakkında korkunç olaylar duyulmaktadır. Daha o yaşta frengi kurbanlarını aramaya başlarsa buna artık kim hayret edebi-

lir? Bedenen zayıf, düşünce bakımından çürümüş gençliğin, şehrin bir fahişesi tarafından doğurulmuş olduğunu görmek bir sefalet değil midir? Bu nedenle fuhşu kaldırmak isteyen ilk önce ona mağdur olan ahlâki sebepleri yok etmek zorundadır.

Büyük şehirler medeniyetinin ahlâki vebası olan pislikleri yok etmek için her şeyi göze alarak, feryatlar karşısında tereddüt etmeden acilen yapılmalıdır. Gençliği içine düştüğü bataktan çıkarıp kaldıramazsak orada boğulup gidecektir. Bu durumu görmemek isteyen bir kimse hiç şüphesiz gelecek nesillere bağlı olan geleceğimizin ağır biçimde fuhuşa gömülmesinde suç ortağı olmuş demektir. Medeniyetimizin bu temizlik hareketi hemen her alanı kapsamaktadır. Tiyatro, güzel sanatlar, edebiyat, sinema, basın, reklâm, mağazalarda sergiler bu dünyanın aşağılık halinden çıkarılıp, medeniyet ve devletin ilkesi olan ahlâki bir fikrin emrine verilmelidir.

Dış hayat bizim modem exotismemizin boğucu uyuşukluğundan keza her çeşit tutucu ve pek az erkekçe riyakârlıktan kurtarılmalıdır. Bütün bu hususlar hakkında amaç ve yol milletimizin fizik ve ahlâki sıhhatini korumak endişesini taşımalıdır. Kişisel hürriyete tanınan hak, ırk söz konusu olduğunda geri çekilmelidir. Ancak bu önlemler alındıktan sonra bu bulaşıcı hastalığa karşı mücadele etme başarısından ümit edilebilir. Fakat bunda da yarım önlemler değil, en ağır ve en keskin önlemlere başvurmak gerekir. Bu bir kişiye kötülük etmemek için yüz kişinin ölmesine göz yummak cinsinden bir insanlık hissine benzemektedir. Belli bir yöntem çevresinde alınacak olan önlemler, insanlığa karşı yapılabilecek en insancıl bir harekettir. Bu jest milyonlarca bedbahtın ıstırabından uzaklaştırdığı gibi, bizi şifa bulmaya doğru götürür. Bu yönde yürümek karan zührevi hastalıkların derece derece yayılmasına engel olacaktır. Çünkü burada, gerekirse iyileşmeyenlerden sakınılması için tecrit edilme kararı verilebilir.

Bu durum belki felakete uğramışlar için barbarca bir önlem olarak nitelendirilebilir, fakat çağın bu amansız ıstırabı gelecek yüz-

yılları kötülüklerden kurtaracağı için bir nimet olarak görülmektedir. Bu sebeple frengi ve onun aracısı olan fuhşa karşı mücadele insanlığın en küçük meselelerinden birisidir. Büyük diyoruz, çünkü burada geçici bir olayın çözülmesi değil, süreklilik haliyle o bulaşıcı hastalığı meydana getiren bütün kötülükler zincirinin ortadan kaldırılması söz konusudur. Çünkü vücudun bu yarası ahlâki, sosyal ve ırki içgüdülerin bir hastalığının sonucudur.

Eğer bu mücadele, adalet ve rehavet dolayısıyla çözülmeyecek olursa, beş yüzyıl sonra milletlerin ne hale geleceklerini hayal etmek zor olmasa gerek.

Eski Almanya bu bulaşıcı hastalığa karşı acaba ne şekilde mücadele etti? Sakin bir kafayla mesele incelendiğinde ortaya çıkan cevap gerçekten şaşırtıcıdır. Gerçi hükümet çevrelerinde bu hastalığın dehşetli tahribatı ve bunların sonuçları ölçülmese de, kabul edilmiş bulunuyordu. Fakat bu salgına karşı mücadelede tamamen aciz kalınıyordu. Köklü tedbirlerden ziyade, basit mücadele yöntemlerine başvuruluyor, bir takım fikirler beyan ediliyor, fakat hastalığın yayılmasının önüne de geçilmiyordu. Her fahişe ciddi olarak muayeneden geçiyor, hastalığa rastlandığında hastaneye yatırılıyor, fakat yüzeysel bir tedaviden sonra taburcu ediliyordu. Böyle yapmakla fahişe insanlığın sağlam kalan kısmının üzerine salınıyordu. Bunun yanında bir de koruma ekibi oluşturuldu. Tamamen .iyileşmemiş bir kimsenin her türlü cinsi ilişkiden kaçınmasını öngörüyordu. Aksi durumda cezaya çarptırılacaktı. Gerçekten iyi bir önlem olmasına rağmen, uygulamada hemen hemen olumlu bir sonuç alınmamıştı.

Eğer bu felâkete uğramış olan bir kadınsa, çoğu zaman bir takım kötü şartlar altında kendi sağlığını çalan erkeğin aleyhinde şahitlik yapmak için mahkemeye gitmekten kaçınıyordu. Aslında bunun kadına bir faydası da yoktu. Hatta tam tersine bu işten zarar görecek olan kadındı. Çünkü çevresindekilerin dostluğunu kaybedecek ve kötü bakışlara hedef olacaktır. Bu yönüyle aynı akıbete uğrayan bir erkekten daha çok kötü duruma düşecekti. Diğer taraftan fren-

giyi bulaştıran koca ise o zaman mesele daha da karışacaktır. Çünkü bu durumda zavallı kadının kocasını şikayet etmesi gerekecektir. Şikâyet etmediğinde durum ne olacaktır?

Erkeğin durumuna gelince: O, bu bulaşıcı hastalığı maalesef kendi kapmıştır. Genellikle bu bela fazla içki içtikten sonra başına gelmiştir. Ele geçirdiği kadının durumu hakkında bir hüküm veremeyecek kadar sarhoştur. Hastalıklı kadınlar bunu çok iyi bilirler. Bu sebeple sarhoş erkekler onların avlandır. Sonuçta gafil erkek frengiye yakalandıktan sonra ne kadar düşünürse düşünsün o kadını hatırlayamayacaktır. Söz konusu Münih, Berlin ve diğer büyük şehirler olunca buna şaşırmamak gerekir. Bu erkeklerin çoğu bu büyük şehirlere taşradan gelen kimseler olup, büyük şehrin çekiciliği karşısında tamamen tecrübesizdirler. Ayrıca hasta olup olmadığını kim bilebilir? Çoğu zaman sağlıklı olduğu sanılan bir erkekte hastalık ortaya çıkıp, büyük bir felâkete sebep oluyor da insan hiç bir şeyden şüphelenmiyor.

İşte bu salgın hastalığa karşı alınan kanuni önlemlerin uygulamadaki sonucu hemen hemen bir hiçten ibaret kalıyor ve fahişelerin muayene usulleri aynı başarısızlığa uğruyordu. Bu yolda hatta iyileşme ihtimali bile şüpheliydi. Gerçekte görünen durumsa şöyleydi: Frengi bütün önlemlere rağmen gittikçe daha büyük hız kazanıyordu. İşte bu sonuç tedavi yöntemlerinin ne kadar etkisiz olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Çünkü önlem diye yapılanların çoğu yetersiz ve gülünç şeylerdi. Halkın ahlâki fuhuşuna karşı hiç mücadele edilmiyordu. Bütün bunları önemsiz olarak görmeye eğilimli olan bir kimse, bu felâketin yayılmasına ilişkin istatistiklerin ortaya koyduğu gerçekleri iyi niyetle inceleyip ve son yüzyıl içindeki artışı mukayese ettiğinde eğer baştan ayağa kadar soğuk bir ürpertiye kapılmışsa, o kimse bir eşeğin zekâsına sahip demektir.

Eski Almanya'da bu denli kokmuş bir olay karşısında bu kadar zayıf ve yetersiz tedbirler alınmış olması da milletin bozulmasına bir örnek olarak kabul edilebilir. Her şeyin mücadeleden ibaret ol-

duğu bu dünyada, armağanı bizim kendi samimiyetimizden ibaret olan bir mücadelede eğer kuvvet bulunmazsa, yaşama hakkımızı da kaybetmişiz demektir. Çünkü dünya, tamamen kesin çözüm yollarını uygulayan kuvvetlilerin malı olup, yarını önlemler alanların değildir.

Eski imparatorluğun en açık bozulma biçimlerinden biri de kültür seviyesinin oldukça düşmesidir. Kültür derken, bugün medeniyet kelimesiyle ifade edilen kavramdan söz etmiyoruz.

Daha 19'ncu yüzyılın sonlarında bizim sanatımızı o güne kadar henüz bilmeyenler yabancı olarak kabul edilmeyecek bir unsur gibi görmeye başlamıştır. Hiç şüphesiz daha eski zamanlarda da pek çok zevk ve estetik hataları işlenmiştir. Fakat bu gibi durumlarda daha çok bir sanatkârın çıkması olaylarına rastlanıyordu. Daha sonraki nesiller bu sanatkârın eserlerinde bir dereceye kadar tarihi değer bulabiliyordu. Çünkü bu durum, hiç bir sanat özelliği olmayan ve tamamen düşünce gücünün eksikliği derecesine dayanan bir fikri düşüşten ileri gelen bir değişimin ürünü değildi. Kültür seviyesinin düşüşüsün tezahürleri, daha sonraları siyasî çöküşün göze çarpmasıyla ortaya çıktı. Gerçekten de komünizm, komünistliğin tek canlı kültür şekli olup, onun fikir alanındaki yegane tezahürüdür.

Bu teşhisi tuhaf bulanlar, sadece komünistleştirmek mutluluğuna erişmiş devletlerin sınıfları incelemeleri yeterlidir. Bu incelemeyi yapanlar, devletçe resmen tanınan ve kabul edilen sanat olarak delilerin ve sembolistlerin hareketleri ile karşılaştırarak, hayret ve dehşet içinde kalacaklardır. Onları, kübizm ve dadizm kavramları altında 19.yüzyılın sonlarında tanıdık. Bavyera'da Sovyet Cumhuriyetlerinin kısa devri zamanda bu akımlar ortaya çıkmış bulunuyordu. Daha o zamanlarda, bütün resmi duvar afişlerinin, gazete reklâmlarının sadece siyasi çözülmenin damgasını değil de kültür bakımından çöküşün izlerini taşıdıkları görülebilirdi. 1911'den bu yana fütürüt ve kübistlerin saçma sözlerinde kendini göstermeye başlayan biçimde bir kültür çöküşü altmış yıl önce meydana gelse, vehametini gözlediğimiz siyasî çöküşe kıyasla daha zor tahmin edi-

lebilirdi. Altmış yıl önce dadaist adıyla bir sergi açılması imkânsızdı ve böyle bir sergi açmaya kalkışan hemen akıl hastahanesine kapatılırdı. Böylesi bir salgın hastalık hayat yüzü göremezdi. Çünkü kamuoyu bunu kabul etmezdi. Devlet müdahale etmemezlik yapamazdı. Keza bir milletin fikri çılgmlığmm içine almasına engel olmak bir hükümet işiydi. Böylesi bir sanat biçiminin günün birinde son bulması gerekirdi. Çünkü böyle bir sanat tarzı gerçekten genel düşünüşü kapsadığı an, insanlık için sonuçlan, en ağır olan alt üst olmalardan birinin ortaya çıkması demekti. Bu durumun ne şekilde sonuçlanacağını düşünmek insanın tüylerini diken diken ediyor.

Son yirmi yıl içinde kültürümüzün gelişmesi incelenecek olursa, gerici hareketler için ne kadar batmış olduğumuz dehşetle görülür ve her tarafta kültürümüzü eninde sonunda öldürecek bir takım hastalıklı urlar yetiştiren tohumlara rastlarız. Burada da yavaşça seyreden bir çözülme halindeki bir dünyanın çökme olaylarını fark edebiliriz. Bu hastalığın önüne geçemeyecek olan milletlerin vay haline!

Bu hastalıklı olaylar Almanya'da hemen her alanda görmek mümkündür. Artık her şey son noktayı da aşmış, uçuruma doğru hızla sürükleniyor gibiydi. Mesela, tiyatronun seviyesi gitgide daha da düşmekteydi. Eğer saray tiyatrosu sanatın fahişeleşmesi aleyhinde faaliyet göstermeseydi kültür unsuru olan tiyatro sanatı kesin olarak varlığını yitirecekti. Bir kaç istisna dışında, diğer sahne sanatları o hale gelmişlerdi ki, bunlara gitmekten kaçınmak millet için çok hayırlı bir hareket olurdu. Gençleri o sanat merkezlerine göndermemek için iç bünyedeki bozulmanın en esef verici işaretiydi. Bu yoldan olmak üzere bir müzenin kapısına asılması gereken "gençlerin girmeleri yasaktır" ilânı hiç sıkılıp utanılmadan bu sanat merkezlerinin kapılarına konuluyordu. Her şeyden önce gençlerin eğitimine yardımcı olmaları için faaliyet göstermeleri ve yaşlıların eğlenmelerine hizmet etmeleri gereken bu yerlerde, bu tür önlemlere başvurulması arasındaki çelişkiyi düşünmek gerek. Eski za-

manın dram yazarları acaba yaşasalardı bu önlemlere ne derlerdi? Kim bilir Sebiller nasıl galeyanla, Goethe nasıl bir öfkeyle başlarını çevirirlerdi. Fakat yeni Alman şiiri karşısında Sebiller, Goethe ve Shakespeare nedir ki? Eski köhne ve süresi geçmiş bir devrin birer olayları! İşte bu devrin göze çarpan en belirgin özelliği budur. Bu devirde sadece pis şeyler meydana getirmekle kalınmamış, ayrıca geçmişin büyüklükleri de lanetlenmiştir. Bu tür olaylar her an göze çarpmaktadır. Bir devrim ve adamlarının eserleri ne kadar basit ve sefilane ise, geçmişteki büyüklüğün ve şerefin izleri de o kadar nefretle anılmıştır. Bu tür devletlerde tercih edilen, her türlü mukayese imkânını ortadan kaldırarak, kendi adi imalâtını çıkarları doğrultusunda yalancılıkla sunmak için insanlığın geçmişteki hatıralarını silmekten ibaret olmuştur. Bundan dolayı her yeni kuruluş ne denli adi ve üzüntü vericiyse, geçmiş zamanların son kalıntılarını yok etmek için o kadar çaba gösterir. Oysa insanlığın gerçek anlamda yenileşmesi, eski nesillerin en güzel eserlerine kendini vermekle ve hatta onların değerlerini daha çok ön plâna çıkarmaya çalışmakla olur. Geçmiş devrin karşısında solgun bir duruma düşmekten korkmayarak, insanlığın kültür mirasına öylesine katılır ki, çoğu zaman eski eserlerin hatırasını devam ettirerek onlara gereken saygıyı göstermek için çaba sarf eder. Böylece yeni sanat eserini de devrin tam bir anlayışını sağlamak imkânı elde edilir.

Dünyada kendiliğinden ortaya değerli bir şey koyamayan ve bu çabayı göstermeyen bir kimse, gerçek sanat eserlerinin hepsine kin besler ve özellikle bunları inkâr edip, hatta onları tahrip etmekten büyük haz duyar. Bu sadece genel kültür alanındaki yeni hareketlerde değil, aynı zamanda siyasi olaylarda da böyledir. Bir devrim hareketi gerçekte ne kadar az değer taşırsa, o devrim hareketi düzene o denli kin besler. Burada da kendi eserini takdire değer olarak gösterme isteği, geçmişin iyi ve gerçekten yüksek değerde günümüze intikâl ettirdiği herhangi bir şeyine karşı körü körüne bir kin ve nefrete sebep olur. Mesela, büyük Frederic'in tarihi hatırası yok edilmedikçe Frederic Ebert ancak ilerisi için konan bir kayıt altında hayranlık doğurabilir. Sous-Souci kahramanı eski Bremen

Semercisi ile kıyas edildiğinde, ay karşısındaki güneş gibi kalır. Ancak güneşin ışıkları kaybolduğunda, ay görülmektedir. İşte yeni ayların yıldızlara karşı besledikleri kinin, kıskançlığın sebebi budur.

Kader, bir zaman için iktidarı herhangi bir değer ifade etmeyen birine verdiği zaman, o kimse geçmişi sadece çamura sokmakla ve lânetlemekle yetinmez, kendisini yüzeysel araçlara eriştirenden kurtarmaya çalışır. Bu konuda ibret alınacak örnek yeni Alman Reich'nın korunma kanunlarıdır.

Yeni bir fikir, yeni bir görüş açısı, yeni bir dünya düşüncesi, yeni siyasi ve iktisadi hareketler, bütün geçmişi reddetmeye, onu kötü ve değersiz göstermeye yeltendiğinde, bu davranış sadece insanın son derece ihtiyatlı ve şüpheci olmasına yeterli bir sebeptir. Çoğu zaman böyle bir kinin ortaya çıkması ya o kini besleyen kişinin değersiz olması, ya da bir art niyet taşımasındandır. İnsanlığın gerçekten hayırlı bir gelişme göstermesi, sürekli ve sonsuza kadar son sağlama temelinin bulunduğu yerde inşaata başlama işini üstüne alacaktır. O günümüzdeki kurulu gerçeklerden faydalanmaktan utanmayacak ve çekinmeyecektir. Çünkü, bütün kültür, insanın kendisi gibi, ancak uzun bir gelişmenin sonucudur. Bu gelişmede her nesil binayı inşa etmek konusunda kendi toz ve harcını getirmiştir. Bundan dolayı ruhu ve gayesi bu binayı yıkmak değil, kötü olanı, kötü yapılmış olanı ortadan kaldırmak, var olanın yanında yeniden ortaya sağlam ve daima fazla olan bir şey ilâve etmekten ibarettir. Ancak böyle yapılırsa, insanlığın gelişmesinden söz edilebilir ve ondan söz etme hakkı doğabilir. Yoksa dünya hiçbir zaman karışıklıktan kurtulamaz. Çünkü bu durumda her nesil geçmişi reddetmek hakkını kendinde bulacaktır. Böylece her nesil, bir işe başlamadan geçmiş devirlerde yapılanları yüceltme hakkına sahip olduğunun iddiasına kalkışacaktır.

Savaştan önceki kültürümüzün genel durumdaki en hüzün verici yanı, sadece estetik ve genel görünüşü itibariyle kendi sahasında yenilikler ortaya koymaktan aciz oluşu değildi. Üzüntü veren durum kendinden daima büyük olan geçmiş devrin kültürünü lekelemek ve

ortadan kaldırmak hususunda gösterdiği kin ve nefretti. Sanatın bütün kollarında, özellikle de tiyatro ve edebiyatta 20.yüzyılın başından itibaren daha özensiz ve daha az eserin meydana getirilmesiydi. Moda akımları en iyi eserleri aşağılıyordu. Eski eserler, bayağı ve zamanı geçmiş köhne şeyler olarak gösteriliyordu. Sanki bu devirde, kendi utanılacak yeteneksizlikleriyle büyük eserler vermiş gibi. İşte geçmişin başarısını, zamanın gözlerinden uzak tutmak için harcanan çaba, zamanın gözlerinden uzak tutmak için harcanan çaba, bize gelecek günlerin havarilerinin ne mal olduğunu açıkça göstermektedir. Bu çabalara dikkat edilirse, yeni ve sahte kültür hareketleri söz konusu olmadığı anlaşılırdı. Harcanan emek, bizzat medeniyetin temellerini yıkmak içindi. Böylece o güne kadar sağlam kalmış olan güzel sanatlar, düşünceler ve hisler çılgınlığının bataklığına, mümkün olduğu kadar derine batırılacak ve manevî yönden siyasi komünizme yol açılmış olacaktı. Pericles çağı Parthenon ile maddi değer kazanmışsa bugünün komünist parçaları da bir kaç filozof bozuntusu kübistlerle maddi bir biçim almıştır.

Bu konular ele alındığında, milletimizin bir kısmının gözle görülen korkaklığına da dikkat çekmek gerekir. Bunlar öğrenim ve topluluk içindeki durumları itibariyle, kültüre karşı girişilen bu tecavüzlere bir cephe oluşturmuşlardır. Sadece komünist sanat havarilerinin barışmalarından korkarak her türlü ciddi karşı koymadan vazgeçerek, o zaman kaçınılması imkânsız sayılan akımın kucağına kendilerini attılar. Çünkü bu komünist sanat havarileri kendilerini seçkin bir yaratık olarak kabul etmeyenlere şiddetle saldırdıkları gibi, onları gericilikle damgalayıp teşhir ediyorlardı. Bu yan delilerin ve saçma sanat sahtekârlarının suçlamalarından korkuluyordu. Sanki fikir yönünden bozulmuş bu adamların ve milleti aldatanların yaptıklarını açıklamamak ayıp olacakmış gibi.

Bu kültür çırakları, deliliklerini güçlü birer esermiş gibi göstermek için gayet basit bir araca sahip bulunuyorlardı. Onlar, anlaşılmaz her eseri, hayretler içinde kalmış dünyaya, kendi içlerinde yaşamış olaylar adı altında sunuyorlardı. Böylece itiraz edecek pek

çok kimsenin sözlerini daha baştan ağızlarına tıkamış oluyorlardı. Bunun bir tecrübeden ibaret olduğunda hiç şüphe yoktu. Ancak burada anlaşılmayan nokta, sağlam dünyaya, karmakarışık fikirlere yakalanmış kimselerin veya katillerin duygusal aptallıklarını sunmalarında bir anlam olmalıydı.

Bir Maurice Von Schwind'in veya Böcklin'in eserleri de yakından yaşanmış tecrübelerdi. Fakat bunlar bazı soytarılar tarafından değil, Tanrı'ın lütfuna ulaşmış olmuş yazarlarca yaşanmış tecrübelerdi. Fakat bu konuda aydın çevrelerin esef verici korkaklığını görmek ve anlamak mümkündü. Bu çevreler milletimizin sağlam içgüdüsünün zehirlenmesi karşısında, sanki herhangi bir ciddi mukavemet önünde şaşırıp, çakılmış gibi durarak, bayağı çılgınlıkların içinden çıkıp kurtulmak görevini, halktan bekliyorlardı. Bunlar sanattan anlamıyormuş gibi görünmemek için, sanata karşı bütün bu ihanetleri satın alıyorlardı. Sonunda iş iyi ile kötüyü ayıramayacak kadar karıştı. 19.yüzyılda, Almanya'nın şehirleri medeniyet merkezi özelliğini kaybederek, sadece birer göç merkezi seviyesine düştüler. Büyük şehirlerimizin modem proletaryasının oturduğu yere karşı duyduğu oldukça zayıf bağlılık, artık herkesin tesadüfen tutunup kaldığı bir noktanın başka bir şey söz konusu etmemesinden ileri geliyordu. Bu durum kısmen sık sık yer değiştirmelerin sonucuydu. Buna sebep olan sosyal şartlar insana oturduğu yere sımsıkı bağlanmak fırsatını vermiyordu. Fakat bunda genel kültür yönünden karakter zayıflığının da rolü vardır.

Kurtuluş savaşları esnasında Alman şehirleri az oldukları gibi oldukça da küçüktüler. Gerçekten de hükümet merkezleri dışında büyük şehirler yoktu. Bu şehirlerin hükümet merkezleri oluşu itibariyle kültür yönünden belirli bir kaç rakibi vardı. Bugünkü aynı önemde şehirlere kıyasla nüfusu elli binden fazla bir kaç şehir ilim ve güzel sanatlar yönünden zengindiler. Münih'in nüfusu altmış bine yaklaştığı sıralarda, bu şehir Alman sanat merkezleri arasında en başta geleni oluyordu. Şimdiyse sanayii merkezlerinin hemen hemen hepsi bu nüfusa sahiptirler ve hatta daha da kalabalıktırlar.

Fakat gerçek bir değer ifade eden hiç bir şeye sahip değillerdir. Bunlar birer kışla yığınından ibarettirler. İşte hepsi bu kadar. Bu denli kişiliksiz yerlere sevgiyle bağlanılması mümkün değildir. Hiç kimse bir özelliği olmayan ve en küçük bir sanat eserine yer verilmemesi için gayret sarf edilmiş gibi görünen bu şehirlere asla bağlanmaz. Ancak mesele bununla da bitmiyordu. Büyük şehirler nüfusları arttıkça, gerçek sanat eserleri yönünden zayıflamaktaydı. Buralar gittikçe daha hayvani ve kaba bir hal alıyordu.

Soysuzlaşma küçük sanayi şehirlerindekinden daha az oluyordu, fakat bu yerlerde hep aynı manzara göze çarpıyordu. Modern devrin büyük şehirlerde kültüre ayırdığı pay tamamen yetersizdi.

Bütün şehirlerimiz geçmişin şan, şeref ve mirasıyla yaşıyorlar. Günümüz Münih'inde I. Louis zamanında meydana getirilen eserlerin hepsi ortadan kaldırılırsa, o zamandan bu yana yapılan önemli güzel eserlerin sayısının ne kadar az olduğu dehşetle görülecektir. Bu Berlin ve diğer şehirler içinde böyledir. Fakat asıl mesele şudur: Bugünkü büyük şehirlerimizle, şehrin genel görüşünü içinden ayrılıp, ortaya çıkıp, göğe çarpacak ve bütün bir devri sembolize edecek hiç bir abide yoktur. Oysa orta çağların şehirlerinde şan ve şerefin bir abidesi vardır. Eski devir şehirlerinin belirli abideleri özel konutlar arasında bulunuyordu, bu geçici bir sonuca değil, sonsuzluğa aday olan topluluk abideleri arasında hemen göze çarpıyordu. Çünkü bunlar için kullanılmazdı. Bu abideler topluluğun gücünü ve önemini ortaya koymaktaydı. İşte halkın her birinin bugün bizi şehre bağlamasını gerektiren abideler, bu şekilde meydana getirildiler. Gerçekten şehir halkının gözleri önünde bulunan şey, vatandaşların bayağı ve adi görüntülü evleriydi. Büyük ve önemli yapılar tamamen kamuya aitti. Bunların karşısında konut olarak kullanılan binalar detay seviyesine düşüyordu.

Eski devlet zamanında yapılan inşaatların büyüklükleri aynı devrin evleriyle kıyaslanırsa, kamuya ait eserlerin ön plâna çıkacağı yolundaki ilkenin ne kadar ispatlanmış olduğunu gösterir. Çok eski çağlardan kalma harabeler arasında yükselen bazı sütunlar, o

zamanların iş hanları değildir. Onlar ibadet yerleri ve devlet binalarının kalıntılarıdır. Yani bizzat topluma ait eserlerdir. Çöküş halindeki Roma'nın debdebe ve büyüklüğü içinde bile, ön plânda yer alan yapılan bir kaç vatandaşın villa ve sarayları olmamıştır. Günümüze kadar ulaşan eserler, devletin yani milletin mabetleri, hamamları, binaları, su yollarıdır. Orta çağlarda Almanya bile, güzel sanatlara ait fikirlerde farklılık taşımamıza rağmen aynı hakim ilkeyi korumuştur. Eski çağlarda kendini Akropolde veya Pantenon'da ifade eden duygu, şimdi gotik sanatın şekillerine girmektey di. Bu büyük binalar, o ahşap ve tuğla yapılardan kurulu orta çağ şehirlerinin ezilmiş yığınları üzerinde birer alev gibi göklere yükselirlerdi. Bugün bile apartman denen taş yığınlarına rağmen, bu anıtlar kendilerine özgü vasıflarını koruyorlar. Bu anıtlar her yere kendi özelliklerini veriyor ve kendi görünüşlerinden bir parça meydana getiriyorlar. Katedral, belediye sarayları, haller, bekçi kuleleri gerçekten de eski çağların zihniyetini içeren yeni bir bakışın belirli işleriydiler. Devlet binalarıyla, şahıslara ait binalar arasında esef edilecek kadar fark vardır. Bugün Berlin, eğer Roma'nın akıbetine uğrayacak olursa yeni nesiller en değerli ve en önemli eser olarak bir kaç Yahudi'nin mağazalarına ve bir kaç şirketin binalarına hayranlık duyacaktır. Günümüz medeniyetinin belirli özelliklerini bunlar ifade edecektir. Bugün Reich'ın binasıyla, maliye ve ticaret binaları arasında hüküm süren o büyük oransızlığı kıyaslamak yeterli olsa gerektir.

Bugün devlet binaları için ayrılan ödenek gülünç ve çok yetersizdir. Bu sebeple sonsuza kadar ayakta kalacak binalar yapılmıyor. Yapılsa bile o anın ihtiyacım karşılamak amacını güdüyor. Bu konuda daha yüksek bir fikir kendini kabul ettirmiyor. Berlin şatosu yapıldığı sırada, zamanımızda kütüphanenin sahip olduğu önemden çok daha büyük bir önemi vardı. Oysa yaklaşık 60 milyona çıkan bir savaş gemisine karşılık. Reich'ın ilk defa yapılan ve sonsuza kadar ayakta kalacak olan bir abideye bu paranın yarısı ayrılabilirdi. Binanın iç inşaatı için parlâmento taş kullanılmasına karşı çıktı ve duvarlarının alçıyla kaplanmasına karar verdi. Gerçi

bu defa siyasiler çok iyi hareket etmişlerdi. Çünkü taş duvarlar arasında alçı kafalar tam yerlerini bulmuş sayılamazlardı.

Sonuç olarak bugünkü şehirlerimizde, toplumun hakkı ile ayırt edici özelliği yoktur. Toplum, şehirle olan ilişkilerinde bu hususu sembolize eden hiç bir şey göremiyorsa buna şaşırmamak gerekir. Bunun sonucu, büyük şehir halkının kendi şehrine karşı kesin bir kayıtsızlık içinde bulunmasıyla ortaya çıkan gerçek bir hüsrandır. Bu da medeniyetimizin yıkılmasının ve genel çöküşümüzün bir işaretidir. Zamanımız, amaçların bayağılığı, daha doğrusu paranın esareti içinde boğulmaktadır. İşte böylesi bir putun hakimiyeti altında, kahramanlık ruhu ortadan çekilirse buna da şaşmamalıdır. Şimdiki zaman, ancak yakın geçmişin ektiğini biçer.

Bozulma ve çözülüşün hepsi, en son noktada, genel durum hakkında eşit olarak kabul edilmiş bir görünüşün eksikliğinin ve bundan çıkan genel korku ve çekingenliğin, ayrıca verilen kararlardaki korkunun ve zamanın her büyük meselesinde alınan tavrın sonuçlarından ibarettir.

Bu sebeple eğitim ve öğretimden başlanmak üzere her şey adi ve bayağı bir durumdadır. Herkes sorumluluktan çekiniyor ve yapılan hatalara korkakça izin veriyor. Hümanist hülyalar moda olmuştur. Nefsimizi uyuşukluğa terk ederek, fertlere ihanet edilmekte ve böylece binlerce kişinin geleceği feda olunmaktadır. Savaş öncesi dini hayatın incelenmesiyle, dini inanışlardaki ve büyük bir kısım toplulukta kâinat konusuna ilişkin fikirlerindeki kanaatlerini kaybetmiş bulunmaktadır. Bu konuda çeşitli kiliselerin ve tarikatların bu işlere kayıtsız kalanlar kadar rol oynadıkları görülmektedir. Asya ve Afrika'daki iki "concession" kendi telkinlerine yeni müritler kazandırmak için misyonerlerden yararlanırken, bu faaliyet İslâmiyetin doğuşu ve gelişmesinden önce ancak önemsiz sayılabilecek bir başarı kazanabildi. Bu milyonlarca kimse, dini hayata yabancılaşıyor veya kendi bildikleri yola sapıyorlardı.

Bütün dinlerin inanışa ait esaslarına karşı, ne büyük şiddetle bir mücadelenin devam ettiği gözden uzak tutulmamalıdır. Gerçi bu

temellerde insanın dünyasında dini bir gayenin gerçek bir kalıntısı tasavvur edilemez. Büyük halk toplulukları Filozoflardan oluşmuş değildir. Oysa, toplum için insan, dünyada ahlâki anlayışın yegâne esasıdır. Bunun yerine başka şeyler konulursa memnuniyet verecek sonuçlar yaratmadığı gibi, o zamana kadar geçerli olan dinlerin yerini alacakları da kabul edilemez. Fakat dini iman ve telkinler geniş halk yığınları üzerine tesir yaparsa o zaman bu imanın itiraz kabul etmeyen içeriği, her çeşit etkili uygulama ve hareketin esası olmalıdır.

Anayasalar bir devlet için neyse, abidelerde dinler için aynı şeyi ifade eder. Abide olmuşlar, akıllı bir şekilde yaşayan yüksek bir makama ulaşmış bir kaç yüz bin kişinin yanında milyonlarca insan bundan yoksun olarak yaşamaya devam edecektir.

Sonsuz biçimde yayılma yeteneğine sahip bir durumda bulunan manevi fikir, ancak akitler aracılığıyla bir anlam kazanarak, diğerlerine intikal eder. Eğer bu bizde olmasaydı, bir iman haline dönüşmezdi. Fikir hiç bir zaman metafizik bir düşünce haline gelemezdi. Gerçekten, akitlere karşı mücadele, bu şartlar altında devletin genel kanunlarının esasları aleyhindeki mücadeleye benzer. Bu mücadele nasıl bir anarşiyle sonuçlanırsa, dini mücadele de değerden yoksun bir nihilizm içinde yok olur. Politik bir kişi için, dinin değerinin taktiri, arz edeceği bir takım tasavvurlara göre olmamalı, aslında getireceği iyilikler ile ölçülmelidir. Eğer bir karşılığı ve olumlu yanı yoksa, mevcut olanı yok etmek delilik ve canilik demektir.

Hiç şüphesiz, çok az memnuniyet doğuran dini durumdan dolayı, sırf dinin dışında kalan detayla din fikrini ağırlaştıran, pozitif bilimlerle gereksiz kavgaya tutuşturan kimselere küçük de olsa bir sorumluluk düşmez. Bu noktada başlayan kısa bir kavgadan sonra zaferin daima ilim tarafından kazanılacağı bilinmelidir. Din ise sadece yüzeysel bir iyimserlik üstüne yükselmeye başarı gösteremeyenlerin gözlerinde ağır kayba uğrayacaktır.

Meselenin en kötü yanı dinin, siyasi çıkarlar uğrana kullanılmasının meydana getireceği zararlardır. Dini, siyasi amaçlara ve iş-

lerine hizmet için değerli bir araç kabul edenlere karşı ne kadar şiddetli eleştiriler yapılsa yine de azdır. Bu tür utanmaz kimseler kendi itikat ve imanlarını kalabalıklardaki zavallıların duyması için gırtlaklarını yırtarcasına bağırırlar. Esas amaçları bu uğurda ölmek değil, bunun sayesinde geçimlerini temin etmektir. Bu kimseler sadece siyasi bir fayda sağlamak için imanlarını bile satarlar. Bir kaç milletvekilliği için can düşmanı olan Marksistlerle anlaşma da yapabilirler. Bir bakanlık koltuğu uğruna, şeytanla bile evlenebilirler. Yeter ki utanma hissinden yoksun şeytan buna "evet" demiş olsun.

Eğer savaştan önceki Almanya'da dini hayat ağızlarda kötü bir ün bırakmışsa, buna sebep kendisine Hristiyan adını veren partinin Hristiyanlığı suistimal etmesi ve Katolik inancıyla, siyasi bir partiyi aynı kefeye koymuş olmasıdır. Katolik imanın yerine siyasi bir partinin geçmesinin sonucu değersiz bir sürü kimseye mecliste mevki sağladığı gibi kiliseye de zarar vermiştir.

Bu durumun sonuçları milletin omuzlarına yüklendi. Çünkü dini hayatta sebep oldukları gevşeme öyle bir zamanda meydana geldi ki, zaten her şey çözülmeye ve çökmeye başlamıştı. Bu şartlar altında geleneklerin ve ahlâkın temelleri de yıkılmak üzereydi. Fakat toplumsal organın bütün bu sarsıntıları ve yaralan, daha kötü bir olay işin içine karışmadıkça zararsız bir konumda kalabilirdi. Fakat yeni önemli gelişmeler milletin iç sağlamlığı meselelerine kesin bir önem verdiğinde, bunlar korkunç bir durum aldılar. Dikkatli gözler, siyasi alanda da buna benzer bir takım bozuklukları görebilirdi. Bu tür bozukluklar kısa zamanda düzeltilmediği için imparatorluğun yakın bir gelecekte yok olacağının işareti olarak ortada duruyordu. Almanya'nın iç ve dış politikasında bir hedefinin olmadığını kör olmayan herkes görebilirdi. Bu Bismarck'ın "siyaset, mümkün olanı yapma sanatıdır" yolundaki düşüncesine uygun gelebilirdi. Fakat, Bismarckla. Bismarck'ın halefi olan Şansölyeler arasında küçük bir fark vardı. Bismarck'ın bu ilkesi, ona politikanın özüne uygulama imkânı verdiği halde, başkalarının ağzında değişik bir anlam kazanıyordu. Gerçekte Bismarck, bu sözlerle belli bir hedefe

ulaşmak için bütün imkânları kullanmak ve hiç olmazsa mümkün olanlara değerlendirmeyi kastediyordu. Fakat Bismarck'ın halefleriyle tam tersine olarak bu sözlerden, politik fikirlere hatta politik hedeflere sahip olmak zorunluluğundan sıyrılmak hakkının resmi bir ilânını buldular. İşte o zaman gerçekten siyasi hedefler kalmamış çünkü siyasi hedef için gereken dünya hakkında aşırı bir düşünce ve siyasetin gizli gelişmesinin kanunları hakkında açık bir görüşten yoksun bulunuyorlardı.

Pek çok kişi bu konuda her şeyi kara görerek, imparatorluk siyasetinin tedhiri düşünce plânının eksikliğinden dolayı eleştirilerde bulundular. Demek oluyor ki, bu siyasetin ne kadar hoş ve anlamsız olduğunu anladılar. Ne var ki bu kimseler politik hayatta ikinci plânda kalıyorlardı. Hükümetteki kimseler bir Houston-Stewart Chamberlarin kabinelerine önem vermiyorlardı. Onlara bugün olduğu gibi, eskiden de kayıtsız kalınıyordu. Bu kimseler kendiliklerinden bir şey düşünemeyecek kadar aptal, muhtaç oldukları şeyleri başkalarından öğrenemeyecek kadar da talihsizdiler. Bu adeta sonsuza kadar devam edecek bir gerçek olarak görünüyordu. İsveç şövalyesi Oxenstiern (İsveç şövalyesi olan Oxenstiern Gustave Adolphie'nin ölümünden sonra 1664-1683 hükümet idaresini ele almıştır) bu gerçeğe dayanarak "dünya ancak akıl ve hikmetin bir parçası tarafından idare olunur" demişti. Şimdi her bakanlık bu parçanın ancak bir atomunu meydana getirir diyeceğiz. Oysa Almanya Cumhuriyet olduktan beri bu gerçek artık geçerli değildir. Bu sebeple böyle bir şey düşünmek veya söylemek cumhuriyeti koruma kanunlarıyla yasaklanmıştır. Fakat Oxenstiern için bugünkü cumhuriyetimizde değil de, o devirde yarışmış olmak bir mutluluktur. Pek çok kimse, savaştan önce, imparatorluğun kuvvetini ortaya koyacak kurumu Reichstag'ı (parlâmento) en zayıf dayanma noktası olarak görüyordu. Korkaklık ve sorumluluktan çekimde burada en geniş biçimiyle yerleşiyordu.

Bugün ifade edilmeye çalışılan biçimiyle temelsiz fikirlere göre parlâmenterizm ihtilalinin sonra ortadan kalkmıştır. Böylelikle ih-

tilâlden önce işin başka türlü olmadığı yolunda bir kanaat uyandırmaya çalışıyorlar. Gerçekte bu organ ancak yıkmak için faaliyet gösterebilir. Ancak gözleri bağlı kimselerin görmediği o zamanlar parlâmento aynı biçimde hareket ediyordu. Hiç şüphesiz Almanya'nın yenilmesinde bu kurumun büyük bir payı yoktur. Fakat kötü sonuç daha önceden meydana gelmemişse bunda da Reichstag'ın bir rolü olmamıştır. Bu gecikme, Alman milletinin ve imparatorluğunun bu mezar kazısına karşı, barış sırasında direniş kuvvetine affedilmelidir.

Bu kurumdan, doğrudan veya dolaylı yollardan ortaya çıkan yıkıcı felâketler topluluğu içinden ben sadece birini açıklayacağım. Bütün kurumların en sorumsuzu olan bu organın esasını daha açık biçimde gösterecek olan şudur: İmparatorluğun içte ve dıştaki politikasını idare etmede gösterilen o korkunç yetersizlik ve zayıflık birinci derecede Reichstang'ın faaliyetine atfedilecek olan bu zaafiyet, imparatorluğun yıkılmasının belli başlı sebeplerinden biridir. Ne biçimde olursa olsun ve nereden bakılırsa bakılsın parlâmentonun faaliyet sahası içinde olan her şey yetersizdi. Lehistan politikası hatalıydı. Mesela ciddi olarak değerlendirilmeyen bu konu sürekli tahrik ediliyordu. Bu durum sonunda Almanya'ya zafer kazandırmadığı gibi, Lehistan'la barışı da sağlamadı. Öte yandan Rusya ile düşman olundu. Alsace Lorraine meselesinin çözümü yetersizdi. Fransız canavarı sert bir darbeyle bir defada kesin bir şekilde ezilerek Alsace'a, Reich'ın diğer devletlerinin hakları ile eşit haklar sağlanmalıydı. Ama bu da yapılmadı. Aslında bunun kesin olan yanı da yoktu. Çünkü en büyük partilerin himayelerinde en büyük vatan hainleri bulunuyordu. Üstelik merkezde de M. Waterle. Bu genel yoksulluk İmparatorluğun devamı için varolması gereken bir kuvveti, yani orduyu parçalamasaydı yine de ona dayanabilirdi. Alman Reichstag'ı adı verilen bu kurumun işlediği korkunç hata Alman milletinin çektiklerinin ağırlığını kendisine yükletmek için tek başına yeter bir sebepti. Bu parlementer rejimin parti denen parçaları en bayağı, basit sebeplerle milletin elinden varlığının silâhını, hürriyet ve bağımsızlığının tek koruyucusunu çekip aldılar.

Bugün Flandres ovasındaki mezarlar açılsa, karşımıza bizi suçlayacak kanlı cesetler çıkar. Bu toprak uğrana ölenler, parlamentonun katil üyelerinin vicdansızlıkları yüzünden, iyi eğitim almamış veya yarı eğitimli bir halde ölümün kucağına atılmışlardır. Bu kahramanlarla beraber, daha onbinlerce ölü ve sakat, sadece halkı aldatan ve sayıları bir kaç yüzü bulan siyasi entrikaların, hırsızlıklarını sürdürmek veya ideolojilerini haince propaganda yapma imkânlarını ellerinde tutmak istemelerinden kaybettik.

Yahudiler, Marksist ve demokrat gazetelerle bütün dünyaya Alman militarizmi yalanını uluduğu ve bu şekilde her araca başvurarak Almanya'yı ezmeye çalıştığı esnada, Marksizm ve demokrat partiler de Almanya'nın halk kuvvetini tam bir öğretimden yoksun bırakıyorlardı. Şimdi de parlamentocu bu pezevenklerin vahşi ve adi vicdanlarının doğurduğu sonuçlara bir bakalım.

Yeterli derecede eğitim almış asker eksikliği savaşın başlamasındaki harekât sırasında yenilgiyi hızlandırdı. Savaş büyüdüğü sırada da bu durum korkunç bir şekilde meydana çıktı. Alman milletinin hürriyet ve bağımsızlık yolundaki savaşta meydana gelen bu yenilgi, vatanın savunulması için milletin bütün kuvvetlerini toplamamak hususunda barış sırasındaki zaafın ve yarım önlemlerin sonucudur. Kara ordusunun yeni kura mensuplarının pek azı eğitim almışlardı. Deniz kuvvetlerinde de aynı yetersizlik, millî varlığımızın tek silâhı olan ordumuzun değerini düşürdü. Ayrıca üzülerek belirtmeliyim ki, Deniz Kuvvetlerinin kumanda heyeti de bu aşağılık zihniyetin telkininin etkisinde kaldı. Aynı zamanda tezgâha konan İngiliz gemilerinden daha küçük gemiler yapımına başlamak, her halde daha basiretli ve dahice bir hareket olmasa gerekti. Oysa gemiler sayı itibariyle muhtemel düşmanın seviyesine çıkarılamayan bir filo, bu acı eksiğini gemilerdin birinin savaş gücünün üstünlüğüyle kapatmak zorundaydı. Söz konusu olan husus burada tabii ki savaşma gücünün üstünlüğüdür. Bugünün tekniği öyle bir notaya ulaşmıştır ki, başka milletlerin aynı tonajdaki gemilerinden üstün olmaları imkânsız hale gelmiştir. Bu haliyle efsanevi üstün-

lük imkânsızlaşmıştır. Üstelik küçük tonajlı gemilerin, büyükler karşısında üstün gelecekleri hiç düşünülecek şey değildir.

Özellikle Alman top malzemesinin İngilizlerinkine göre üstün olduğu, 28 mm'lik Alman topunun atış gücü yönünden, 30.5 mm'lik İngiliz topundan aşağıda olmadığı söylenmekteydi. Oysa bu sırada bizim de 30.5 mm'lik top imalatına başlamamız gerekiyordu. Çünkü amaç savaşta eşit güçlere sahip olmak değil, üstün bir güç sağlamaktı. Eğer böyle olmasaydı, kara ordusu için, 42'lik havan topunun yapılmasına gerek kalmazdı. Çünkü 21'İlk Alman havan toplan, o zamanlar Fransa'nın sahip olduğu eğri atışlı bütün toplarından üstündü. Kaleler, siperler 30.5'luk havan toplarının darbeleriyle de tahrip edilebilirdi. İşte burada, kara orduları komutanlığının ileri görüşü Deniz ordusunda yoktu. Üstün bir topçu kuvvetinin etkisinden ve hızından vazgeçiliyordu. Bu risk yanlış bir görüşten kaynaklanıyordu. Deniz ordusu komutanlığı gemilerin inşası için kabul ettiği şekilde taarruzu esas alan hareketten vazgeçip, kendini zorunlu bir savunma hareketine mahkûm ediyordu. Bu sebeple de, ancak hücum esasına dayanan ve sadece hücumla elde edilebilecek kesin başarıdan vazgeçilmiş olunuyordu.

Oysa şu açık bir gerçekti; daha az sürat ve daha zayıf silâhlara sahip bir gemi, daha hızlı seyreden ve daha kuvvetli silâhlara sahip düşman gemisinin açtığı top ateşiyle batırılacaktır. Üstelik bu iş, çok zaman güçlü bir gemiye uygun bir mesafeden yapılacaktır. İşte bu yasayı kruvazörlerimizin çoğu büyük bir acıyla tadarak öğrenmiş oldular. Savaş, bizim deniz kuvvetlerimizin komuta heyetinin, görüş ve düşüncelerinin hatalı olduğunu ispat etti. Sonunda savaş sırasında imkân olduğunda eski gemilerin silâhlarını değiştirip, yenilemeye ve yenilerini daha üstün silâhlarla donatmaya mecbur olduk.

Eğer Skager-Rack deniz savaşında Alman gemileri, İngiliz gemileriyle aynı tonaja, aynı silâh ve hıza sahip olsalardı. İngiliz donanması daha isabetli ve daha etkili olan 38'lik Alman obüslerinin fırtınası karşısında denizin dibini boylayacaklardı.

Japonya eskiden daha değişik bir denizcilik politikası takip etti. Japonlar yeni gemilerine muhtemel düşman gemilerinden daha üstün bir savaş gücü vermeye çalışıyorlardı. O zaman bu önlemler sayesindeki üstünlükle donanmayı taarruza geçirme imkânı doğuyordu.

Diğer taraftan bizim kara ordumuzun komuta heyeti böylesine bir yanlışa düşmediği halde, parlâmentonun düşünce biçiminden devamlı zarar görmekteydi. Donanıma eski düşüncelere göre teşkilaklandırıldı ve sonra da aynı ilkelere göre harekete geçirildi.

Ordu sonradan elde etmemizi bildiği ölümsüz şan ve şerefi generallerinin başarı çalışmalarım ve bütün subaylarla erlerin eşi görülmemiş kahramanlıklarına borçludur. Savaştan önceki deniz kuvvetleri de böyle meziyetlere sahip olsaydı, savaşın kurbanları boşuna canlarını feda etmiş olmayacaklardı. İşte hükümetin, o pek başarılı "parlâmento entrikaları" barış sırasında donanma için çok zararlı oldu. Gemi inşası meselesinde, parlâmentonun görüşü, askeri görüşler karşısında geri çekileceği yerde, tam tersine baskın bir rol oynadı. İktidarsızlık ve parlâmentonun belirli vasfı olan düşünce gücünün yokluğuyla mantık yetersizliği deniz kuvvetlerinin komuta heyetini berbat edip bıraktı.

Kara kuvvetleri daha önce de ifade ettiğim gibi böylesine hatalı bir akıma kendini kaptırmadı. Özellikle o zaman Genel Kurmay'da bulunan Albay Ludendorf, milleti ilgilendiren hayati konularda Reichstag'ın aldığı yarım ve yetersiz önlemlere gösterdiği zaafa ve çoğu zamanda bunları inkâr etmesine karşı ısrarlı bir mücadeleye girişmiş bulunuyordu.

O zaman bu subayın giriştiği mücadele sonuçsuz kaldı. Bu suçun yarısı parlâmentoya, geriye kalanı da şaşkın Bethmann Hohveg'in, parlâmentodan daha sefil olan durumuna aittir. Fakat bugünün sorumluları bu gerçeğe rağmen, bu korkunç suçu, millî çıkarlarımızı korumaya yeteneksiz adamlara karşı çıkmış olan kişiye yüklemektedirler. Bu anadan doğma çeribaşılar için bir yalan eksik veya çok olmuş hiç önemli değildir. Milletin geleceğinden sorumlu olan bu adamların caniyane hafiflikleri sebebiyle doğacak

sorumlulukları düşünen boşuna feda edilmiş ölüleri ve savaş sakatlarını, katlanmakta olduğumuz utanç verici durumu ve aşağılanmayı, içine düşmüş olduğumuz sefaleti hayal eden ve bütün bunların sadece bir kaç zamane adamına ve makam avcılarına bakanlık koltuğu açmak için meydana geldiğini bilen bir kişi, hiç şüphesiz bu yaratıklara alçak, rezil, namussuz, şerefsiz ve katil denilmesinin sebebini gayet iyi anlayacaktır. Aksi halde kullandığımız bu kelimelerin mânâsı ve gayesi gerçekten anlaşılmaz hale gelir. Bu adamların yüzünden eski Almanya'nın iç politikası bozulduğunda bütün suçları garip bir açıklıkla göze çarpmıştır. Çünkü bu gibi durumlarda hoş olmayan gerçekler, büyük halk kitleleri arasında yüksek sesle haykırıldığı halde başta taraflarda utanılacak pek çok olay sessizce geliştiriliyor, hatta bunların bir kısmı inkâr bile ediliyordu. Bu meselenin açıkça incelenmesiyle bir iyileşme ihtimali doğarsa işte böyle davranıyorlardı. Bu arada hükümetin başında bulunanlar propagandanın değerinden ve esasından adeta hiç bir şey anlamıyorlardı. Propagandayı devamlı bir şekilde ve ustalıkla kullanmakla, halka cenneti cehennem veya bunun tam tersi gibi göstermeye kim muktedir olabilir? İşte böyle yapmasını sadece Yahudi bilecek ve bu esasa göre hareket edecekti. Almanlar veya Almanya hükümeti bu konuda en küçük bir bilgiye sahip değildi. Bu bilgisizlik savaş sırasında çok pahalıya mal oldu.

Fakat burada işaret ettiğimiz ve savaştan önce Alman milletinin lekelendiğini gördüğümüz bu sayısız kötülükler arasında bazı üstünlüklerimiz de vardı. Eğer tarafsız bir inceleme yapılırsa diğer milletlerin ve ülkelerin eksikliklerimizin çoğunu paylaştıkları gerçeği ortaya çıkacaktır. Hatta bizi bu alanda geride bıraktıkları oluyor ve aynı zamanda bizim üstün olan yanlarımızdan da yoksun bulunuyorlardı. Bu üstünlüklerin en önemlileri, Alman milletinin arasında daima kendi iktisadi sisteminin millî vasfını son derece korumaya çalışması ve kötü işaretlere rağmen beynelmilel maliye piyasalarının kontrolüne diğer devletlerden daha az bağımlı olması gösterilebilir. Öyle sanıyorum ki, sonradan dünya savaşının en önemli sebeplerinden birini oluşturmaktadır.

Şüphesiz monarşi pek çok kimselere ve özellikle büyük halk kitlelerine yabancı geliyordu. Buna sebep de, hükümdarların daima en temiz beyin ve özellikle en dürüst bir kalbe sahip olmalarıydı. Hükümdarlar maalesef dalkavukları daha çok seviyorlar ve onları iyi yaratılışlı kimselerden üstün tutuyorlardı. Saray çevresinde bilgi sahibi olanlar da dalkavuk ve yüze gülücü adamlardı.

Dünyanın her yönden değişikliğe uğradığı bu durum büyük bir darbe teşkil etti. Bu değişiklikler sarayların gelenekleriyle uyuşmuyordu. İşte bu şekilde son yüzyılın dönüm noktasında herhangi bir kimse artık at üstünde üniformasıyla geçen bir prensese hayranlık duyamazdı. Bu şekilde yapılan bir geçit resminin halkın gözünde nasıl bir etki yapacağı doğru olarak tahmin edilemiyordu. Eğer bu bilinmiş olsaydı, bu kadar uygunsuz, akla aykırı gelen işler yapılmazdı. Aynı bu durumda olduğu gibi, yüksek sosyetenin samimi olmayan insancıllığı da çoğu zaman olumsuz bir etki yaratıyordu. Mesela, bir prenses, bir halk mutfağında pişen yemekten tatmak tenezzülünü gösterdiğinde, bu davranış biçimi eskiden pek hoş görülebilirdi. Fakat bu yüzyılın başında edinilen değerler sonucu bunun tam tersi hale geldi. Çünkü prenses bir denemeye giriştiği gün yemeğin her zamankinden biraz farklı olduğunun farkına bile varmadığına kesin olarak inanabilirdi. İşte bu kadarı bile yeterdi. Keza bunu herkes de biliyordu. Böylece en iyi niyet ve davranışlar bile, açıkça sinirlendirmese bile, gülünç bir manzara teşkil ediyordu. Hükümdarın kanaatkar olduğuna dair sağda solda anlatılan hikâyeler, uygunsuz sözler halkı tahrik ediyordu. Mesela, sabahları erken kalkma alışkanlığı, gece geç saatlere kadar çalışma ve az yemek yemenin kendisini tehlikeye atmış olması gibi söylentiler. Oysa hükümdarın ne kadar uyuyup, ne kadar yemek yediğini bilmenin de, öğrenmenin de pratikte hiç bir gereği yoktu. Ona da yeteri kadar yemek veriliyor ve gereği kadar uyumasına da itiraz edilmiyordu. Hükümdar, bir nizam ve bir şahsiyet sahibi sıfatıyla, ırkının ve memleketinin şerefine uygun faaliyette bulunursa ve hükümdarlık görevlerini yerine getirirse sevinç duyuluyordu. Kaldı ki bütün bunlar önemsiz şeyler olmasına rağmen, kötü olan yanı,

milletin büyük bir kısmına, tepeden idare edildikleri için artık kimsenin herhangi bir işle uğraşmasına gerek kalmadığı kanaatinin gittikçe yayılmasıydı. Hükümetin başarıyla veya iyi niyetle donanmış olduğu sürece bunun zararı görülmeyebilirdi. Fakat o iyi niyetli, başarılı hükümet yerini, gerektiği gibi olmayan bir başka hükümete bırakacak olduğunda halimiz harap demekti. İşte o zaman, itaat, irade yokluğu ve çocukça güven duyma, hayal edilebilecek en kötü felâketlerin habercisiydi.

Fakat bu aykırı fikirlerin önüne itiraz kabul etmez bir takım kuvvetler çıkıyordu. Bu kuvvetler arasında ilk önce bütün devlet idarelerinin istikrarını belirtmemiz gerekir. Sonra bu duruma ihtiraslı politikacıların spekülasyon kargaşalıklarından korunan devlet makamlarından uzaklaştırmaları da yardımcı oldu. Ayrıca, kuruluşun daha baştan kazandığı şeref ve namusla elde edeceği otorite, memurların ve özellikle ordunun üstünlüğünü, siyasi partilerin seviyesini aşması da bu işe hizmet ediyordu. Bu üstünlüğün, devletin en büyük adamının yâni hükümdarın şahsında şekillenmesini de anlamak gerekir. Bu sebeple hükümdar bir sorumluluğun sembolü oluyordu. Hükümdarın parlâmento çoğunluğunun meydana gelişi gibi tesadüfi bir topluluğa değil, daha çok halka borçlu konumdaydı. Alman idaresinin menkıbesi ve temizliği daha çok bu durumdan ileri geliyordu. Sonuç olarak, Alman milleti için monarşinin kültürel değeri oldukça büyük ve diğer mahzurlu yanları başarıyla ortadan kaldırılabilirdi. Alman hükümdarının durdukları yerler, halen estetik ruhun mabedi olmaya devam ediyordu. Eğer böyle olmasaydı, günümüzde materyalist hale gelen bu ruhun ortadan kalkması tehlikesi baş gösterirdi. Alman prenslerinin 19. yüzyılda'da savaş ve ilim için yaptıkları hizmet asla unutulamaz. Çağdaş zamancılar ise eskiden yapılanlara benzeyen hiç bir yenilik ortaya koyamamıştır. İşte toplumsal organımızın ağır ağır bozulmaya başladığı o devirde ordu vardı demek zorundayız.

Ordu Alman milletinin en güçlü okuluydu. Zanet bütün düşman kininin, milletin koruyucusu olan bu kuruma çevrilmiş olması se-

bepsiz değildi. Ordu iftiraya uğrarken, kinlere, düşmanlıklara ve mücadelelere hedef olurken, aşağılık adamların hepsine korku telkin ediyordu. Gerçeği ifade için bundan daha güzel bir anıt yapılamazdı. Versaillesda uluslararası hırsızların adi istek ve kinlerini ilk önce eski Alman ordusuna çevirmesi, Alman ordusunun para gücüne karşı milletimizin hürriyet için sağlam sığmak olduğunu göstermektedir.

Bizim milletimize bir bekçi olan bu kuvvet olmasaydı, Versay bütün ruhu ve detayıyla Almanya için çoktan uygulanmış olurdu. Alman milletinin orduya borçlu olduğu şey tek kelimeyle özetlenmesi gerekirse; Her şeydir.

Ordu, sorumluluk duygusunun meziyet haline geldiği, sorumluluğun eğilmesi gittikçe günün meseleleri olduğu, özellikle her türlü sorumluluk yokluğunun örneği olan parlâmento tarafından böyle bir eğilimin yayıldığı bir sırada, yüreklere sorumluluk hissi doldurmuştur. Ordu, korkaklığın salgın bir hastalık olma tehlikesini gösterdiği toplumun çıkarları lehinde fedakârlık yapmanın budalalık sayılmaya başladığı, ve çoğaltmayı bilen kimsenin akıllı sayıldığı sırada, şahsi cesareti aşılıyordu. Ordu, her Almana milletin kurtuluşunu Zenciler, Çinliler, Almanlar, Fransızlar, İngilizler ve diğerleri arasında milletlerarası bir kardeşliği tahrik ve teşvik eden sahtekâr adamların uydurdukları sözlerde değil, bizzat milletin kuvvetinden, azim ve kararlılık ruhunda aramanın gereğini öğreten okul konumundaydı. Ordu, azim ve kararlılık ruhu aşılayarak, o ölçüde insanlar yetiştiriyordu. Oysa günlük hayatta azim ve karar yokluğu, şüphe ile tereddüt insanların hareketlerini sarsmaya başlamış bulunuyordu.

Kurnaz kimselerin örnek olarak gösterdikleri devirde, örnek bir işin düzensizlikten daima iyi olduğu ilkesini üstün çıkarmak gerçekten ustaca bir hareketti. Sadece bu ülkede daha hiç bozulmamış ve sağlam kalmış bir sağlığın varlığı gerekti, eğer ordunun verdiği terbiye bu temel gücü yenilemeye devam etmiş olsaydı, günlük hayatta böylesine sağlıklı işler çoktan ortadan kaybolup giderdi.

Baskı ve zorlamayla yeni bir gasp veya hiç karşı konulmadan yerine getirilmesi gereken bir ticari anlaşmayı imzalama durumu dışında, hiç bir zaman herhangi bir faaliyeti için bütün güç ve insiyatifini toplayamayan bugünkü Reich hükümetinin azim ve karar kabiliyetinin ne kadar dehşet verici bir şekilde yoksun olduğunu görmek yeterlidir. Fakat önüne konan bir anlaşmayı diktatörün emrini yerine getirircesine imzalayacağı zaman, her türlü sorumluluğu bir yana bırakır ve dikte edilen konu ne olursa olsun, onu hemen bir meclisteki yazıcılar hızlı bir şekilde tasdik eder. Gerçekten bu gibi durumlarda bu hükümet için bir karar almak kolaydır. Çünkü alınacak karar ona dışarıdan yazdırılmıştır.

Ordu, ideale, vatana ve devletin büyüklüğüne sadakat gösterme terbiyesi vermişti. Oysa günlük hayatta hırs, açgözlülük ve materyalizm yayılmaktaydı. Ordu sınıflar halinde ayrılmaya karşı, birleşmiş, birlik olmuş bir millet meydana getiriyordu. Bu konuda ordunun bir tek hatası vardı o da, bir yıllık gönüllüler usulü. Bu hatalı bir hareketti. Çünkü, bu sebeple eşitsizlik ilkesi çiğneniyordu. Daha çok eğitim almış olan çevresinin diğer bölümlerinden tekrar dışarı çıkmış oluyordu.

Seçkin tabakayı oluşturanlarımızın genel aptallıkları ve halktan belirgin şekilde kopmaları karşısında ordu hiç olmazsa kendi safları arasında akıllılar denilenlerin ayrılıklarından kaçmasaydı oldukça iyi bir etki yaratmış olurdu. Bu şekilde davranmak hataydı. Fakat bu dünyada hangi kurum hatadan arınmıştır? Ordunun hayırlı işleri, zarara o kadar üstündü ki, bazı küçük hataları olan bir insanın kusurlarına oranla çok daha önemsiz ve basitti.

Eski imparatorluğun ordusunun en büyük meziyeti her şeyin çoğunluğa tabii olduğu bir sırada ve Yahudilerin sayıya karşı besledikleri körükörüne sevgiye ters olarak, şahsiyete inanma ilkesini korumasıdır. Gerçekte ordu, çağdaş zamanın en çok gerek duyduğu bir şeyi yetiştiriyordu. Bu insandı. Bir gevşeklik durumundan, yayılmakta olan kadınlaşma hastalığından, her yıl ordu saflarından üçyüzellibin genç yetiştiriyordu ki, her birinden kuvvet fışkırıyordu.

Bu gençler iki yıl süren eğitimden sonra üzerlerindeki gevşekliği atmışlar, ve çelik gibi bedenlere sahip olmuşlardır. Bu zaman içinde itaat etmeye alışan genç, artık bundan sonra komuta etmeyi öğrenebilirdi. Yürüyüşünden eğitimli askeri tanımak mümkündür.

Evet, ordu Alman milletinin en büyük okuluydu. İşte bu sebepten kıskançlık, hırs ve açgözlülük güdüsüyle, devletin acze düşmesini, milletin savunmadan yoksun kalmasını isteyenler ve bu büyük devleü sömürenler korkunç kinlerini ordu üzerine yoğunlaştırıldı. Pek çok Alman'ın düştüğü aymazlık ve art niyetle görmek istemedikleri şeyi yabancılar takviye ediyorlardı. Alman ordusu, milletin hürriyetinin ve çocuklarının gıdasının hizmetinde çok güçlü bir silâhtı.

Devletin şekline ve orduya üçüncü bir unsur katılıyordu. Bu eski imparatorluğun tartışma kabul etmez memurlar sınıfıydı.

Almanya, dünyanın en iyi idare edilen ve en güzel teşkilâtına sahip bir ülkesiydi. Alman memurlarının kırtasiyeciliğin karşısında oluşları sayesinde işler düzenli olarak gidiyordu. Başka devletlerde işler bizden daha iyi gitmiyordu. Hatta daha da kötüydü. Fakat diğer ülkelerde olmayan taraf bu organın hayran kalınacak sağlamlığı ve onu meydana getirenlerin ahlâk kurallarına olan bağlılıklarıydı. Mertlik ve sadakatin bir arada olduğu bir gelenek, bugün sık rastlanan ilke yokluğundan, karaktersiz, aciz modernlikten çok daha iyidir. Savaştan önce belki biraz kırtasiyeci olan Alman İdaresi'nin ticaret yönünden yetersiz kaldığını iddia etmek bugün geçerli bir kanaat ise de, buna şöyle bir soruyla cevap vermek yeterlidir.

Dünyanın hangi ülkesinde Almanya'nın demiryolları kadar iyi idare edilen bir işletme ve ticari yönden bu kadar mükemmel bir kuruluş vardır. Meğer bu örnek işletmeyi yok etmek ihtilâle kısmetmiş. Sonunda bu işletme milletin elinden alınarak, cumhuriyetin kurucularının ruhlarına göre sosyalize edilmeye, yani Alman ihtilâlinin delegasyonu sıfatıyla spekülasyonun milletlerarası sermayesine hizmet etmeye uygun bir duruma getirildi.

Memur sınıfını ve idari mekanizmasını özellikle diğerlerinden ayıran ve üstün hale getiren taraf çeşitli hükümetlere karşı bağımsız oluşuydu. Bu tür hükümetlerin siyasi görüşleri Alman memurunun zihniyeti ve çalışması üzerinde etkili olamazdı. Fakat ihtilâlden bu yana, bu durum değişti. Ne yetenek, emniyet ve iktidar yerine, herhangi bir siyasi yazıda belirtilen makam üstün duruma geçiyordu. Orijinal ve bağımsız bir karakter, memura fayda yerine engel teşkil ediyordu.

Eski imparatorluğun kuvvet ve ihtişamı devletin şekline, ordu ve memur sınıfının üzerine dayanıyordu. Bugün ise bunlar, devlette tamamıyla eksik olan bir özelliğin birinci derecedeki en önemli sebepleridirler. Devlet otoritesi kaybolmuştur. Çünkü, devlet otoritesi, parlâmentoda veya Reichstagdaki boşboğazlıklara, devleti koruma kanunlarına, veya bu kanunları çiğneyenleri dehşet ve korku içinde bırakmaya mahsus mahkemelerin kararlarına dayandırmamız devlet otoritesi, bir topluluğu sevk ve idare edenlere gösterilmesi gereken ve gösterilebilen genel güvene dayandırabilir. Fakat bir defa daha belirtmek gerekir ki bu güven, hükümet ve idarenin namuslu, çıkardan uzak olduğuna dair samimi ve sarsılmaz bir kanaatin sonucudur. Bu kanunun anlamı üzerinde tam olarak hem fikir olmadan ve kanun tarafından saygı gösterilen ilkeler hakkındaki anlaşma hissinden doğar. Hükümet sistemleri baskı ve şiddet üzerine dayanmazlar. Halkın çıkarlarını temsil etmedeki samimiyete onun gelişmesi için yapılan yardıma ve kendi meziyetlerine göre değer taşırlar.

Savaştan önce işlenen kötülüklerden bir kısmı, milletin kendine ait kuvvetlerini yıkma tehdidinde bulunmuştur. Bu durum diğer ülkelerde de meydana gelmiştir. Hatta bu ülkeler, bu kötülüklerden Almanya'ya nazaran daha çok zarar görmüşlerdir. Fakat böyle olmakla beraber, o ülke halkı, zırhlılar karşısında çabalamaktan vazgeçmemiş ve dolayısıyla da çökmemiştir. Ne varki savaş öncesi zaaflarına karşı Almanya'nın dayanma gücü olduğu göz önüne alınırsa, bu çöküşün sebebini başka yerde aramak gerekir. Evet, ger-

çek böyleydi. Eski imparatorluğun çökmesinin son ve en büyük sebebi ilk meselelerin iyi anlaşılmaması ve milletin tarihi gelişmelerde ırkın ne denli önemli olduğunun farkına varılmamışıdır. Çünkü milletlerin hayatlarında bütün olaylar tesadüflerin bir kısım oluşumlarından ibaret değildir. Tanımlar ırkın çoğalması ve korunması yolundaki çabaların tabii sonuçlarıdır. Öyle ki, insanlar kendi faaliyetlerinin derin sebeplerini taktir etmedikleri zaman bile bu böyle olmuştur.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

IRK VE MİLLET

Bir takım gerçekler, toplum içinde o kadar yaygınlaşmıştır ki, bu sebepten dolayı cahil halk bunları görmez veya tanımaz. Bu gibi kimseler, birileri gelip de daha önceden bilmesi gereken bir şeyi söylediğinde, hayretler içinde kalır. Toplum içinde öyle meseleler vardır ki "Christophe Colomb'un yumurtası gibi basit bir şekilde halledebilir. Fakat toplum içinde Colomb türünden kimseye pek az rastlanır.

Mesela, bütün insanlar, dünya üzerinde dolaşıp dururlar ve her şeyi öğrenip bilmek isterler. Fakat hiç kimse dünya üstündeki canlıların çeşitli guruplara ayrılmış olduğunu göremez. En küçük rastgele bir araştırma dünya üzerinde yaşama iradesinin aldığı sınırsız şekillerin el sürülmez ve değiştirilemez bir kanuna bağlı olduğunu gösterir. Her hayvan aynı guruba (tür'e) ait diğer bir hayvanla çiftleşebilir. Bu arada şunu da belirtelim ki, bazı olağanüstü durumlar bu kuralı bozabilir. İşte o zaman tabiat bu durumla mücadele eder. Tabiatın protestosu piçleşmiş türleri nesillerinin devam yeteneklerini sıkı şekilde sınırlama biçiminde ortaya koyar. Bir çok durumlarda tabiat onları, hastalıklara veya düşmanlarının saldırılarına karşı koymak yetisinden yoksun bırakır.

Bu gayet olağan bir durumdu. Birbirine eşit olmayan iki yaratığın birleşmesi sonucu meydana gelecek ürün, iki anne ve babanın değerleri arasında bir değere sahip olur. Yani çocuk canlılar basamağında aşağı ırka ait olan anne ve ba badan birinden daha yüksek bir yerde, fakat diğer anne ve babaya kıyasla yüksek bir yerde

olanından ise aşağıdadır. Bu bakımdan çocuk ilerde bu üstün ırka karşı girişeceği mücadelede yenilecektir.

Böylesi bir çiftleşme, canlıların değerini yükseltmeye hedeflemiş olan tabiatın iradesine ters düşer. Tabiatın bu amacı çeşitle değerlerdeki kimselerin çiftleşmeleriyle gerçekleştirilemez. Ancak en yüksek değeri temsil edenlerin tam ve kesin zaferi ile sağlanır. Daha güçlü olanın rolü hükmetmek olmalıdır, daha zayıf olanla kaynaşmak değil. Eğer böyle davranmazsa kendi büyüklüğünü feda etmiş olur. Bu kanunu, sadece doğuşları itibariyle zayıf olan yaratıklar zalimce hükmedebilirler. Fakat bu konuda, onun zayıf ve sınırlı bir kişi oluşundan ileri gelmektedir. Çünkü bu kanun onun vücudunu ortadan kaldırmasaydı, bütün canlıların gelişmesi akla sığmaz bir şey olurdu.

Tabiatta ırkın temizliğini aramaya devam ettirmeye doğru yol olan bu genel eğilimin sonucu, sadece özel ırklar arasında dış görünüşlerdeki bir farkta değil, her birinin kendisine mahsus özelliklerinin benzerliği taşımış olmalarıdır. Tilki daima tilki, kaz daima kazdır. Bu örnekler çoğaltılabilir. Öte yandan şunu belirtmek gerekir ki, aynı ırka ait olan kimseler arasında teşhis edilen farklar, özellikle sahip oldukları enerji, canlılık, zekâ, ustalık ve dayanıklılık gibi yeteneklerin toplumdaki eşitsizlikten ileri gelir. Fakat hiçbir zaman normal bir yetenek güdüsüyle, kazlara karşı “iyi kalplilikle” hareket edecek bir tilkiye veya sıçana karşı merhamet duyan bir kediye rastlanmaz.

Bu nedenle, ırkların birbirleriyle mücadelelerine sebep, derin bir antipatiden öte, açlık ve aşktır. Her iki durumda da tabiat ilgisiz ve duyarsızdır. Hatta şöyle söylenebilir ki, tabiat memnun bir şahittir. Günlük ekmek için verilen kavga zayıf ve hastalıklı ve cesareti az olan mahlûkların yenilgisini doğurur. Diğer taraftan dişisini kendine çekmek için giriştiği çabada ancak en sağlam şahsa neslini devam etme hakkını verir veya bu işi başarmak İmkânını ona sağlar. Fakat kavga, daima türün sağlığıyla, gücünü geliştirecek araçtan ibaret kalır veya onun gelişmesinin ön şartı olur.

Eğer bu başka biçimde meydana gelseydi, sonraki gelişmeler durur ve çok geçmeden de gerileme başlardı.

Gerçekten bütün insanlar nesillerini devam ettirme de aynı imkânlara sahip olsalardı, daha az iyi olanlar, en iyilere oranla çok oldukları için, çok çabuk çoğalacak, sonuçta en iyiler ikinci plâna düşeceklerdi. İşte bu sebeple en iyiler lehine zorlayıcı önlemlerin duruma müdahale etmesi gerekirdi. Tabiat zayıfların sayılarını sınırlamak için, onları şiddetli ve zor hayat şartlarına tabi tutar. Tabiat sadece geride kalan seçkinlere çiftleşme için izin verir. Ölçü olarak kuvvet ve sıhhati kabul etmek suretiyle yeni ve sıkı bir seçme yapar.

Tabiat zayıf kimselerin kuvvetlilerle çiftleşmelerini istemez. Yüksek bir ırkın, basit bir ırka karışmasını kabul etmez. Çünkü binlerce asırdan beri tabiatın insanlığı yüceltmek için takip ettiği hedef bir anda boş bir iş haline gelmiş olur.

Bu kanunun sınırsız delillerini bizim önümüze seren tarih, açık olarak şunu kaydetmiştir: Ari bir ırk kendi kanını daha aşağı bir topluluğun kanıyla karıştırdığı taktirde, ortaya çıkan melezlik medeniyet getirecek olanları milletin felâketi şeklinde tecelli eder.

Bu sebeple renkli ırklarla bu az karışmış olan Cermen unsurlarının meydana getirdiği Kuzey Amerika halkı, orta ve Güney Amerika'ya oranla başka bir insanlıktır ve bambaşka bir medeniyettir. Orta ve Güney Amerika'da Latin ırkı, yerlilerle daha az karışmış olduğundan, Kuzey Amerika halkı kıtanın hakimi konumuna geçmiştir. Bu durum, herhangi bir karışıklık olmadığı takdirde devam edecektir.

Sonuç olarak, yüksek ırkın seviyesini düşürmek, fizik ve yaratılışta bir gerilemeyi meydana getireceğinden, yaratıcımız olan Tanrı'ın iradesine karşı günah işlemektir. Fakat bu hareket, günahın meydana getirdiği cezayı görmektir. İnsan, tabiatın amansız mantığına karşı isyan etmeye kalkışmakla, kendi sıfatıyla var olmasına saygı duyacağı ilkelerle mücadeleye girişmiş olur. İşte tabiatın is-

teğine aykırı hareket etmekle kendinin mahvolmasını böyle hazırlamış olur. Gerçi burada özellikle İbranî ve aynı zamanda ahmakça olan bir itiraz, çağdaş barışseverliğin itirazı gündeme gelerek, “insan tabiata karşı gelmelidir.” Yahudilere ait olan bu saçma sözleri milyonlarca insan hiç düşünmeden kural bilerek, sonunda tabiata karşı bir zaferi kazandıkları hayaline kapılırlar. Fakat delil olarak ortaya bomboş bir fikirden başka bir şey koyamazlar. Ayrıca bu söz o kadar anlamsızdır ki, doğrusu bundan bir dünya görüşü çıkarmak imkânsızdır.

Gerçekte insanın tabiatı hiç bir konuda yendiği görülmemiştir. İnsanın bu konuda yapabildiği tek şey, tabiatın gizli yanlarını ve sonsuzlarını kazandığı büyük örtünün sadece bir ucunu aralamaya çalışmaktan ibarettir. Bu itibarla, insan hiç bir gerçek icat etmemiş, sadece var olanı bulmuştur. İnsan tabiata hakim olamamıştır. Sadece bazı kanunları ve tek tük doğal gizlilikleri bildiği için, bunlardan habersiz olan diğer canlıların efendisi konumuna geçmiştir. Bütün bunlar bir yana bırakılırsa, bir fikir insanlığın hayatı ve geleceği için konmuş şartlara üstünlük sağlayabilir. Çünkü fikrin kendisi de insana tabidir. Dünyada insan olmazsa fikir de olmaz, demek oluyor ki fikir, daima insanlığın varlığına ve bu nedenle bu varlığın ön şartı oan kanunlarına bağlıdır.

Bunun daha da ilerisi vardır. Belirli fikirler bazı kimselerin var olmalarına bağlıdır. Özellikle bu fikirlerin kökleri ilmî ve belirli bir gerçekte değil, his dünyasındadır veya samimi bir tecrübenin yansımasındadır. Gerçekte mantıkla hiç bir ilgisi bulunmayan, sadece duyguların ve ahlâkî düşüncelerin işlerini temsil eden bütün bu fikirler, insanların varlığı ile ilgilidir. Bu fikirleri insanların düşünme güçleri ve yaratıcı kabiliyetleri meydana getirmiştir. Fakat bu fikirleri tasarlayan insanların veya ırkların varlıklarını devam ettirmesi, bu fikirlerin devamlılığı için önemli bir şarttır. Mesela, dünyada barışçı bir fikrin üstün gelmesini isteyen kimse, dünyanın Almanlar tarafından fethedilmesi için her şeyi yapmalıdır. Aksi takdirde dünyadaki son barışseverin, son Alman ile ölmesi kaçınılmazdır.

Çünkü yeryüzünün diğer insanları, tabiata ve akla ters düşen bu saçmalığın tuzağına maalesef milletimizin yaptığı gibi kendilerini kaptırmamışlardır. Demek ki, barış çağına ulaşmak için, ister istemez kararlı bir biçimde savaşa karar vermek zorunluluğu vardır. Amerika'dan gelmiş olan kurtarıcı Wilson'un gerçek plânı buydu. Hiç olmazsa hayalperest Almanlar böyle sanmaktaydılar. Bu şekilde de hedefe ulaşıldı.

Gerçekten barışçı ve insancıl fikirleri üstün olan bir kimse, yeryüzünün efendisi olacak şekilde dünyanın geniş bir bölgesini fethedip hakimiyetini kabul ettirdiği zaman çok iyi bir iş yapmış olur. Bu fikir pratikte uygulanması zor ve sonuçta imkânsız duruma geldiği oranda zararlı sonuçlar doğurabilir. Demek ki önce savaş, sonra arkasından barış gelecektir.

İnsanlık gelişme yolunun en son ve en yüksek noktasını atlayıp geçmiştir. Varacağı son nokta, herhangi ahlâki düşüncenin, fikrin hakimiyeti değil, barbarlığın ve daha sonraki karmaşıklığın hakimiyetidir. Dünyanın milyonlarca yıl boşlukta dolaştığı halde üzerinde insan görülmemiştir. Eğer insanlar bir kaç boşboğazın yazdıkları fikirleri dinleyip ve tabiatın tunç kadar sert yasalarını tanımayı ve bunlara sıkı bir biçimde uyum göstermeyi öğrenerek yüksek bir noktaya ulaşabileceklerini unuturlarsa bir gün dünyamızın eski şartları içinde yoluna devam etmesi kaçınılmazdır.

Günümüzde hayran kaldığımız ilim, güzel sanatlar, teknik buluşların hepsi bazı ırkların, belki de ilk önceleri tek bir ırkın yaratıcı faaliyetlerini sonuçlandırır. Medeniyetin devamı bu ırklara bağlıdır. Bu ırklar yenilip yok olurlarsa, dünyanın güzelliğini meydana getiren şeylerde kendileriyle birlikte toprağa gömülmeye mahkûm olurlar.

Mesela, toprağın insanlar üzerindeki etkisi ırklara göre değişecektir. Bir ırkın üzerinde yaşadığı toprağın veriminin az oluşu, o ırk için güçlü bir itici unsur olacaktır. Bu durum söz konusu o ırkı daha büyük hedeflere sevk eder.

Bir başka ırk içinde toprağın çorak oluşu bir sefalet ve sonuçta da beslenmeme sebebi olur. Dışarıdan gelen nüfusun ırklar üzerinde yapacağı etkinin biçimini, o ırkların gerçek yetenekleri belirler. Bazı ırkları açlıktan ölmeye mecbur eden bir sebep, diğer ırkları çetin mücadelelere ve çalışmalara kabiliyetli duruma getirir. Geçmiş çağların bütün büyük medeniyetleri, yaratıcı ırkın kanının zehirlenerek ölmesi sonucu çökmüştür. Bu tür çöküşlerin en büyük sebebi, insanların medeniyetlere değil, medeniyetlerin insanlara bağlı oldukları ilkesinin unutulmuş olmasıdır. Belirli bir medeniyeti korumak için o medeniyeti yaratan kimseyi korumanın gereği, gözlerden kaçmıştır. Fakat bu koruma durumu, zaruretlerin tunç yasasına, en iyinin ve en güçlünün zaferine bağlıdır. Demek ki, yaşamak isteyen kavga etmelidir. Yasası, devamlı bir mücadeleden ibaret olan bu dünyada, mücadeleden kaçınan kimsenin yaşamaya hakkı yoktur. Bu acı gibi görünürse de, gerçek bunun ta kendisidir. Öte yandan tabiata üstün geldiğini sanan ve gerçekte tabiata küfreden kimsenin sonu daha da acıklıdır. Irk yasalarını unutan ve onlara hakaret eden insan kavuşacağını sandığı mutluluktan kendini yoksun kılarak, üstün ırkın zaferlerle dolu yürüyüşüne engel olur. Böylece her çeşit insanın gelişmesinin ilk şartını zarara uğratır. İnsan hassasiyetinin yükü altında ezilerek canlılar grafiğinde yükselemeden aciz hayvanlar seviyesine düşer.

İlk olarak medeniyeti hangi ırkın veya ırkların meydana getirmiş olduklarını ve insanlık kelimesinin ifade etmiş olduğu anlamı gerçekleştirdiklerini bilmek hususunda tartışmaya girişmek hoş ve o kadar da gereksizdir. Meseleyi bugüne ait noktasında değerlendirmek daha kolaydır. Bu nokta da verilecek cevap da o denli açık ve basittir. Bugün medeniyetin sonucu olarak karşımızda duran, güzel sanatların, ilim ve tekniğin ürünlerinin tamamı, hemen hemen sadece üstün ırkların yaratıcı çabalarının sayesindedir. Bu gerçek, onlara insanlığın hakkı olan yegâne temsilcisi oldukları hükmünü vermemize imkân hazırlar. Bundan dolayı "insan" adıyla tanımladığımız ilkel tipi onlar temsil ederler. Onlar, genetik insanlığın promethesidirler. Dehanın ilahî kıvılcımı eski günlerden beri hep onların kafalarından fışkırmıştır.

Israrla dilsiz sırları örten geceleri bilgi adı altında aydınlatan ateş, daima yeni baştan parlamış ve böylece insana bu dünyada yaşayan diğer yaratıkların efendisi olması için varması gereken yeri göstermiştir. Eğer ateş ortadan kaldırılsaydı yeryüzünü karanlık kaplayacaktı. Böylece bir kaç asır içinde medeniyet yok olup, dünya adeta çöle dönecekti. Eğer insanlık, medeniyet meydana getiren, medeniyet miraslarını koruyan ve medeniyeti yücelten olmak üzere üçe ayrılsaydı, birinci gurubu sadece ari ırklar temsil ederlerdi. İnsan eliyle meydana getirilen eserlerin temellerini ve büyük işlerini söz konusu ari ırklar meydana getirmişlerdir. Onların dış görünüşleri ve taşıdıkları renk, çeşitli milletlerin özel vasıflarının etkisi altında kalmıştır.

İnsan gelişmesinin ortaya koyduğu bütün yapıların plânlarını ve büyük kesme taşları hep ari ırk yapmıştır. Sadece uygulama biçimi her ırkın kendi ruhuna göre şekil değiştirmiştir. Mesela, yakın zamanlara kadar Asya gelişmesinin esasını Yunan, Rus ve Alman tekniği seviyesine çıkaran medeniyete, benim medeniyetim diye bilecektir. Bu medeniyetin sadece dış görünüşü, hiç olmazsa kısmen Asya'nın verdiği ilhamların izlerini taşıyacaktır. Japonya sanıldığı gibi medeniyetine, Avrupa medeniyetini eklemiyor, tam tersine Avrupa'nın ilim ve teknolojisini Japon medeniyetinin özelliklerini taşıyan şeylere yakından bağlanıyor. Bu ülkede hayatın esaslı temeli artık orijinal Japon medeniyeti değildi. Gerçi Japon medeniyeti bu hayata kendine özgü bir renk ve biçim veriyorsa da yani temel farklılıklar sebebiyle Avrupalıların gözlerine çarpan o dış görünüşü sağlıyorsa da buradaki hayatın temeli Avrupa ve Amerika'nın yani üstün ırkların ilmî ve teknik çalışmalarının sonucu olarak bağlanmaktadır. Doğuda bu çalışma sayesinde elde edilen sonuçlara dayanılarak insanlığın ilerlemesi takip edilebilinmektedir. Günlük geçim için verilen mücadele, bu çalışmanın temelini sağlamış ve gereken silâhlarla, hareketleri meydana getirmiştir. Japon karakterine sadece dış şekiller ağır ağır uyum gösterecektir. Eğer bugünden itibaren üstün ırkın etkisi Japonya'nın üzerinden kalkacak olsa ve Avrupayla, Amerika'nın yıkılmaları sağlansaydı, Japon

milletinin ilim ve teknikte gösterebileceği ilerlemeler bir süre daha devam edebilirdi. Ancak, bu durum sürekli olmayacak, bir kaç yıl sonra kaynak kuruyacaktır. Japonlara özgü özellikler yeniden ortaya çıkacaktır. Böylelikle bugünkü medeniyeti de, yetmiş yıl önce üstün ırkın medeniyetinin dalgasıyla uyandırıldığı derin uykuya yeniden dalıp kalacaktır. Bu gerçekten yola çıkarak, Japonya'nın bugünkü gelişmesinin üstün ırkın etkisiyle olduğunu söylemek mümkündür. Buna göre eski zamanlarda yabancı bir etki ve ruh o eski devrin Japon medeniyetini uyandırmıştır. Bu fikir ve düşünceyi doğrulayan en genel delil, bu medeniyetin bir müddet sonra işlemez hale gelip, tamamen taşlaşarak donmasıdır. Bu olay bir millete ancak ilk yaratıca hücre ortadan çekildiği veya ilk hamleyi vermiş ve medeniyetin ilk gelişmesine gerekli malzemeyi sağlamış olan dış etki kaybolduğunda meydana gelebilir.

Bir ırkın, medeniyetinin esaslı unsurlarını yabancı ırklardan alarak, temsil ettiği ve harekete geçirdiği fakat daha sonra üzerindeki yabancı etki kaybolduğunda uyuştuğu tespit edilirse, bu ırkın medeniyetin hamisi olduğu söylenebilir, fakat medeniyeti doğuran millet olduğu iddia edilmez.

Çeşitli milletler bu yönden incelenecek olduğunda, pratikte önceden medeniyeti kuran milletler olarak değil, daima medeniyeti bir emanet olarak başkalarından almış topluluklar şeklinde görünürler. İşte bunların gelişmeleri hakkında şunlar söylenebilir. Sayıları gerçekten gülünç kabul edilecek kadar az olan üstün ırklar, diğer yabancı milletleri hakimiyetleri altına alıyorlar ve yeni toprakların kendilerine sundukları hayat şartlarının, yani toprağın verimli ve iklimin uygun oluşu sayesinde veya aşağı ırka mensup olan insanları topladıkları işgücünden faydalanarak, onlarda uyuklar halde bulunan fikri ve örgütleyici meseleleri geliştiriyorlar. Binlerce yıl, hatta bir kaç yüzyıl içinde meydana öyle medeniyetler çıkarıyorlar ki, önceleri bu aşağı ırkların hayat tarzlarına, verimli toprağın ve kontrol altına aldıkları insanların ruhlarının özel durumlarına tekabül eden vasıfları ihtiva ediyorlar. Fakat sonunda toprakları fethedenler kanlarının saflığını korumalarına imkân veren ve önceleri

emirlerine uydukları ilkeler olan bağlılıklarını yitiriyorlar. Kendi halkı, yenilerle birleşip kaynaşmaya başlıyor. Böylelikle kendi hayatlarına son veriyorlar. Çünkü cennette işlenen ilk günah daima suçluların uzaklaştırılması sonucunu vermiştir. İşte bin yıl veya daha çok bir zaman sonunda, eski hakim ırklarda görülebilen son iz, çoğu zaman kanının hakimiyeti altına aldığı ırka bıraktığı açık renkte ve eskiden meydana getirmiş olduğu medeniyetin donmuş halinde görülebilir. Çünkü üstün ırkın gerçek ve manevi kanı egemenliği altına aldığı milletlerin kanları içinde kaybolduğu gibi, medeniyetin ilerlemesi için yolunu aydınlatan ışığını sağlayan yanar madde de yok olmuştur. Nasıl ki, üstün ırkların kanlan, eşlerinin doğurduğu çocukları renklerinde kendilerinin hatıralarını devam ettiren hafif bir fark bırakmışsa, kültür hayatını boğan kimsede, eskiden ışığı getirmiş olanların halen yaşamakta olanı meydana çıkarma özelliklerinin yaydığı ışıklarla daha az karanlık hale sokmuştur. Bunların ışınları görünmeyen bir çatlak arasından parlar ve çoğu zaman dikkatsiz gözlere önlerinde şimdiki milletin hayali olduğu zannını verirler. Oysa gözlemci, bu hayali ancak geçmiş zamanların aynasında görmektedir. Böyle bir milletin tarihi akış içinde eskiden kendisine medeniyet getirmiş olan ırka ikinci defa olarak veya daha çok temasa geçmesi ve önceki karşılaşmaların hatırasının hafızalardan silinmiş olmasıyla mümkündür. Bu milletle eski hakim ırk veya ırklardan kalmış olan kan, şuursuz bir şekilde tekrar bu kültürün egemenliği altına girer. Eskiden zor kullanılarak sağlanan şey, şimdi kendi isteğiyle meydana gelir. Böylelikle yeni bir medeniyet devresi ortaya çıkarak, bu devre üstün ırkın, yabancı milletlerin kanlarıyla piçleşmesine kadar ayakta kalır.

Medeniyetin geleceğin dünyasını kaplayan tarih için araştırmalarını bu yöne çevirmek ve şimdiki tarih ilmimizde olduğu gibi dış olayların tespitinde boğulmamak görevimiz olacaktır. Medeniyetin sahibi olan milletlerin uğradıkları bu gelişme hakkındaki geniş bilgi, dünya üzerinde medeniyeti gerçekten kurmuş olanların, üstün ırka mensup olanların, üstün ırkların gelişmelerine ve etkilerinin ortadan kalkmalarına ait tabloyu da oluşturacağı muhakkaktır.

Günlük hayatımızda olduğu gibi, dehanın ortaya çıkabilmesi için özellikle nasıl uygun bir fırsata, hatta gerçek bir hamleye ihtiyacı varsa, deha ile vasıflanmış ırk içinde durum aynıdır. Günlük hayatın değişmez akışı içinde, birinci derecede değerli kimseler bile, anlamsız görülebilirler. Fakat çevresindeki diğer insanları şaşırtan bir konum içinde bulunur bulunmaz, basit gibi görünen bu kimsede çoğu kere o zamana kadar kendisini günlük hayatın basit çerçevesi içinde görmüş olanları hayret içinde bırakacak bir şekilde, dahice yetenekler ortaya çıkar. Bundan dolayı bir peygamber kendi ülkesinde pek nadir olarak otorite sahibidir. Bu olayı gözlemek için savaştan daha iyi bir fırsat hiç bir zaman bulunmaz. Dış görünüşleri itibariyle akıllı oldukları tahmin edilemeyen gençlerde, savaşın kötü anlarında, arkadaşlarının cesaretlerini kaybettikleri sırada, birdenbire birer kahramanlık ruhuyla karşılaşılır. Bu kimselerin büyük enerjileri ölüme meydan okurlar. Bu kimseler buz gibi bir soğukkanlılıkla en karışık işleri hesap ederler. Eğer böylesi bir sınav anı gelmemiş olsaydı, hiç kimse akılsız gibi görünen bu kişinin bir kahramanlık ruhu taşımış olduğunu fark etmeyecekti. Dehanın meydana çıkması için daima umulmayan ani bir durum gereklidir. Bazılarını yerlerde süründüren kaderin darbesi, başkalarına birdenbire çelik sertliği verir ve günlük alışılmış hayatın zarını yırtarak hayretler içinde kalmış dünyanın gözleri önünde onları bir ilâh gibi yükseltir. Halk bu duruma karşı inat eder, önceleri kendisinden ayrı görmediği bir kişinin, böyle aniden fırlamasına inanmak istemez. İşte bu durum, her değerli insanın ortaya çıkışında meydana gelir.

Mesela bir buluş sahibi şöhretini ancak buluşunu ortaya koyduğu zaman kazanır. Dehanın, bu buluşunu ortaya koyduğu zaman parladığını iddia etmek doğru değildir. Deha kıvılcımı yaratıcılık gücüyle birlikte insanın alnında doğduğu andan itibaren parlar. Gerçek deha yaratılıştandır. Hiç bir zaman eğitimin veya terbiyenin sonucu değildir. Kişi söz konusu olduğunda göstermiş olduğumuz bu örnek ırklar içinde geçerlidir. Yaratıcı bir faaliyet içinde bulunan ırklar, dünyaya gelişlerinden itibaren yaratma yeteneğine sahiptir-

ler. Hatta bu yetenek derine inemeyen gözlemcilerin dikkatlerinden kaçsa bile böyledir. Burada da dehalara sahip bir ırkın şöhreti, o ırkın göstereceği faaliyetin sonucudur. Gerçekten de dünyanın diğer milletleri, dehayı tanımaktan acizdirler. Bu milletler ancak dehanın meydana getirdiği buluşları, keşifleri, binaları, yâni şekilleri ortada olan ve elle tutulabilir hale gelmiş yansımalarını görebilirler. Fakat burada da dünyanın dehayı tanıyabilir duruma gelmesi için uzun zamana gerek vardır.

Büyük bir değere sahip kişide dehanın sonuçları veya olağanüstü yetenekler özel ilgiyle uygulama alanına çıkarsa, milletlerin hayatlarında da başlangıçta var olan yaratıcı yetiler ve güçlü etkiler ancak belli bir takım şartlar kendilerini davet ettikleri zaman ortaya çıkarlar. Bu gerçeğin en olumlu örneğini medeniyetin gelişmesini bir emanet olarak kullanan üstün ırklar verirler. Kader onları özel şartlar içinde bulundurur bulundurmaz, bu üstün ırklarda var olan büyük yeteneği, daha hızlı bir düzenlemeyle geliştirmeye ve bunları elde tutulup biçimlendiren kalıplara dökmeye başlar. Bu gibi durumlarda üstün ırkların meydana getirdikleri medeniyet, hemen daima toprağın, iklimin ve egemenlikleri altına aldıkları insanların özelliklerine bağlıdır. Buradaki son unsur en kesin ve en etkili olanıdır. Bir medeniyetin doğuşunun bağlı olduğu teknik şartlar ne kadar ilkelse, makinaların yerini alacak olan bir insan gücünün varlığı da o kadar gerekli olur. Âri ırklar, basit ırkların insanlarını kullanmak imkânını bulmamış olsalardı kendilerini medeniyete sevk eden yol üzerinde hiç bir zaman ilk adımı atamayacaklardı. Keza ehlileştirmeyi başardıkları hayvanlar olmasaydı, bugün ari ırklar o hayvanları gereksiz kılan tekniğe sahip olamayacaklardı. Binlerce yıl at insanların işine yaradı, onlara yardımcı oldu, gelişmenin temelini kurdu. Fakat sonuçta otomobil ortaya çıktı. Böylelikle at gereksiz hale geldi. "Arap zorunlu olduğu işi yaptı. Bu sebeple Arap artık gidebilir" olan bu örnek, maalesef derin bir anlam ifade eder. Bir kaç yıl içinde at, artık her türlü faaliyetten uzak kalacaktır. Fakat, bu eski çalışma gurubu olmasaydı insan bugünkü seviyesine erişmek için hiç şüphesiz büyük zorluklar çekecekti.

Aşağı ırkın insanları yüksek medeniyetin meydana gelmesinde ilk ve esaslı bir unsur olmuştur. Bu tür insanlar maddi kaynakların kıtlığını bertaraf ediyorlardı. Bu maddi kaynaklar olmadan da gelişme imkânı hayal edilemezdi. Şurası kesindir ki, ilk insan; medeniyeti ehlileştirilmiş hayvanlardan ziyade, basit ırklara mensup insanların kullanması sayesinde meydana getirmiştir.

Ancak zayıf ırkları köleleştirdikten sonra bu durum hayvanlar içinde geçerlidir. Bazılarının iddia ettikleri gibi bunun tersi olmamıştır. Çünkü sapana önce koşulan mağdur ırk olmuştur. Daha sonra at insanın yerini aldı. Bu olayı insanlık yönünden suskunluk olarak kabul etmek ancak deli bir barışseverin işi olabilir. Şimdi bu adamlar o deli barışseverin, bir takım saçma sapan sözlerini kullanmak hususunda kendilerinden faydalandıkları medeniyetin bugünkü seviyesine ulaşabilmek için, böyle bir gelişmenin ortaya çıkmış olmasının şart olduğunu anlayamıyorlar.

İnsanlığın gelişme yolu sonsuza uzanan bir merdiven üzerinde yükselmiştir. Alt basamaklar çıkılmadan yukarıya erişilmez. Bundan dolayı, ari ırk gerçeğin kendine işaret edip gösterdiği yolu aşmak zorunluluğunda bulunmuştur. Değilse, hiç bir zaman ari ırk, modern bir eşitlikçinin kendi hayalinde canlandırdığı yolu geçmek zorunda değildir. Gerçek yol sarp ve çok zahmetlidir. Fakat bu kimselerin hayalleri onları kendilerini bu amaca yaklaştıracağına daha çok uzaklaştırır.

Ari ırkların, aşağı ırklara rastladıkları yerde, onları iradelerine bağlı olmaları sonucuyla uygarlıkların doğmuş olması rastlantı değildir. Aşağı ırklar, meydana gelmek üzere olan medeniyetin hizmetinde ilk teknik araç olmuşlardır. Üstün ırkın daha sonra takip edeceği yol açılı olarak çizilmişti. Fakat üstün ırklar, aşağı ırka ait olanları emirleri altına aldılar ve pratik faaliyetlerine bir düzen verdiler. Bu durum kendi irade ve gayelerine uygun olarak meydana geldi. Fakat aşağı ırk mensuplarının zahmetli olmakla beraber, faydalı bir faaliyeti üstlenirken onlara belki de eski hürriyetleri adını verdikleri şeylerden yararlandıkları zaman nasipleri olan kaderle-

rinden daha iyi bir kader sağladılar. Üstün ırk, hakim özelliğini koruduğu sürece, sadece egemen olarak kalmadı. Gelişmekte olduğu medeniyetin de koruyucusu oldu. Çünkü bu medeniyet, ari ırkın yeteneği ve kendi kimliğini aynen koruma esasına dayanıyordu. Tebaalar yükseldikçe efendiyle uzağı ayıran fark da yavaş yavaş ortadan kalktı. Ari ırklar kanlarının temizliğini korumaktan vazgeçtiler. Böylelikle meydana getirdikleri, cennette yaşamak hakkını da kaybettiler. Üstün ırklar zillete düştüler ve medeniyet yapıcı yeteneğini kaybettiler. Fikir yönünden olduğu gibi fizik olarak da uyruklarına ve yerli halka benzediler. Soylarının onların üzerinde sağladıkları üstünlükleri kaybettiler. Bu sebeple bir müddet medeniyetin biriktirmiş olduğu yedek malzemeyle yaşayabildiler. Sonra donma olayı gerçekleşerek, medeniyet unutulma çukuruna düştü.

Medeniyetler ve imparatorluklar bu şekilde çökerek yeni teşekküllere yol açarlar. Kanların karışması ve bunun sonucu olan ırkların seviyelerine düşmesi eski medeniyetlerin ölmesinin tek sebebidir. Çünkü, milletlerin yıkılmasına savaşların kaybedilmeleri değil, saf bir kanın özelliği olan dayanma kuvvetinin ortadan kalkması sebep olmuştur. Bu sebeple, dünyada saf ırk olmayan her şey rüzgârın sürükleyip götürdüğü bir zaman çöpünden ibarettir.

Ne var ki tarihi olayların tamamı iyi anlamda olduğu gibi kötü anlamda da ırkın varlığını devam ettirme içgüdüsünün bir tezahürüdür. Ari ırkların hakim ve üstün olmalarının sebebi, varlığını devam ettirme güdüsünün sahip olduğu kuvvet ve şiddettir. Yaşama arzusu bütün insanlarda nesnel bakımdan eşit kuvvette olduğu kabul edilmelidir. Bunda ancak uygulamada ortaya çıkan değişik biçimlerde bir fark tespit edilmektedir.

Bu sebeple en ilkel hayat biçimlerinde bile varlığını devam ettirme güdüsü kişinin, kendi benliği hakkında duyduğu merak ve endişeden ileri gitmez. Bu hastalıkla hâl bencilliktir ve devam etme konumunu da içinde barındırır. Öyle ki bugünkü zamanda her şeye kendi sahip olmak ve geleceğe bir şeyler bırakmamak iddiasına kalkışır. Bu sadece kendisi için yaşayan, ne zaman acıkırsa o zaman

kendisine yiyecek arayan ve ancak kendi hayatını korumak için mücadele eden hayvanın durumuna benzer. Varlığı koruma güdüsü bu biçimde ortaya çıktıkça ailenin en ilkel durumu ile olsa bile, bir topluluk teşkili için ortada temel yok demektir. Erkek ile dişinin birlikte sürdürdükleri hayatları bile çiftleşmeden öte bir şeydir ve varlığı koruma güdüsünün genişlemesine gerek duymaktadır. Çünkü bireyin kendi benliğine karşı gösterdiği titizlik ve onu korumak için göze aldığı kavgalar, çifti oluşturan diğer unsuru da göz önünde tutmaktadır. Erkek bazen dişisi içinde yiyecek arar. Çoğu zamanda ikisi birden bu yiyeceği çocukları için aramaya çıkar. Biri sürekli diğerini korumaya çalışır. Bu hareket son derece ilkel ve eksik olmakla beraber fedakârlık ruhunun ilk tezahürleri görülür. Bu ruhun dar aile sınırlarından ötelere yayılması oranında, daha büyük ortaklıklara ve sonunda da gerçek devletin doğmasına imkân hazırlayacak ilk ve önemli şart meydana çıkar. Bu durum, belki de en aşağı ırklarda pek az gelişmiştir. Öyle ki bu durumda olan milletler çoğu zaman aile hayatı merhalelerinden öteye geçemezler.

İnsanlar şahsi çıkarlarını ikinci plâna atmaya ne kadar taraftarlarsa, onların büyük topluluklar kurma yetenekleri de o kadar büyük olur.

İnsanda şahsi çalışmasını ve hatta gerekirse hayatın hemcinslerinin yararına olmak üzere faaliyete geçirmeye sevk eden fedakârlık duyguları üstün ırklarda daima çok gelişmiştir. Üstün ırkların büyüklüğünü sağlayan husus fikri melekelerinin zengin oluşu değildir. Bütün melekelerini topluluk hizmetine vermeye yatkın olan eğilimleridir. Varlığı devam ettirme içgüdüsü, üstün ırklarda en asil şekli almıştır. Ustun ırklar kendi benliklerini toplumun hayatına ihtiyari şekilde tabii tutarlar. Şartlar gerektirdiği zaman ise benliklerini feda ederler.

Üstün ırkların medeniyet kurma yeteneklerinin kaynağı fikri melekeleri değildir. Bunlar eğer başka kaynaktan kuvvet almasalardı, birer tahripkâr gibi hareket ederek hiç bir zaman teşkilâtçı olamazlardı. Çünkü her teşkilâtın en temel şartı ferdin gerek şahsi

fikir ve değerlendirmesini, gerekse şahsi çıkarlarının her şeyden önce geldiğini kabul etmekten vazgeçmesi ve bunları toplumun lehine feda etmesidir. Genel hayır ve genel çıkar lehine yapılan fedakârlık dolambaçlı bir yol takip ettikten sonra sahibine çıkar sağlar. Mesela, sadece kendisi için çalışmaz. Genel kadro içinde, şahsi çıkarı için değil, kamunun yararına olacak şekilde hareket eder. Onun en sevdiği tabir olan "iş" bu istikrarlı ruhu oldukça iyi yansıtır. Onun "iş" kelimesinden anladığı anlam, sadece kendi hayatını korumaya hizmet eden bir faaliyet değildir, bu topluluğun çıkarlarıyla ilgili olan bir çalışmadır. Aksi halde, bencil, sadece varlığını devam ettirme güdüsüne hizmet eder, dünyanın diğer şeylerine önem vermez ve bu faaliyete hırsızlık, haydutluk, gasp, tefecilik ve ticaret adını verir. Ferdin menfaatini toplumun devamlı lehinde ikinci plâna atan bu ruhi yetenek gerçek bir medeniyetin ilk ve en önemli şartıdır. Kurucusunun çok nadir olarak başarısını gördüğü, fakat kendinden sonra gelenlerin bol nimetlerine sahip olmak için bir kaynak gibi yararlandıkları büyük insani işler, ancak bu şart sayesinde meydana gelebilir. Bir çok kimsenin toplumun temellerini tercih ederek, namuslu yoldan ayrılmaması ve kendini yoksulluğa mahkûm ederek sefil bir hayata katlanması sadece bu şartla ifade edilebilir. Kendisi huzur ve mutluluğa ulaşmadan üretimde bulunmak için çalışan adamı, çiftçi, memur ve diğer meslek sahipleri, hareketlerinin derin mânâsını hiç bir zaman idrak etmeseler bile bu asil fikrin birer temsilcisidirler. Fakat insan hayatının ve gelişmesinin devamı için gerekli bir temel olarak kabul edilen çalışma söz konusu olduğunda doğru olan hususlar, insanın ve medeniyetin korunması söz konusu olduğunda da tam anlamıyla doğrudur. Toplumun varlığını korumak için kendi hayatını vermek fedakârlık ruhunun en yüksek noktasıdır. Çünkü ancak böyle davranılırsa insan eliyle meydana getirilmiş olan yapının yine insan eliyle veya tabiat tarafından tahrip edilmesi önlenebilir. Alman dilinde bu asil ruh tarafından ilham edilen faaliyetleri çok güzel biçimde ifade eden bir kelime vardır. Görevini yerine getirmek, yâni sadece kendi ihtiyaçlarını tatminle yetinmeyip, topluma da hizmet etmek. Bu biçim bir

faaliyetin kaynağı olan esaslı ruhî yeteneği, bencillikten ayırt etmek için buna “idealizm” diyoruz. Bu kelimeden çıkan anlam, bireyin toplum ve hemcinsleri uğruna kendini feda etmesidir. İdealizm, hislerin ihmali söz konusu olan bir tezahür değildir. Tam tersine gerçekte medeniyetin en önde gele şartı olduğunu ve daima böyle olacağına inanmak ve hatta insan kavramını onun yarattığına kanaat getirmek çok gerekli olan bir durumdur. Üstün ırklar dünyadaki mevkilerini ancak ruhun bu yeteneğine borçludurlar. Çünkü sadece bu yetenek, saf fikrin içinde yaratıcı kuvveti çekip çıkarmıştır. Bu durumda yaratıcı kuvvet de kendi tarzında yegâne bir birleşme yapmış, yumruğun gücünü dehanın zekâsına yerleştirerek medeniyetin kurallarını ortaya koymuştur. Eğer idealizm olmasaydı, düşüncenin melekeleri hiç bir zaman derin bir değeri bulunmayan, yaratıcı bir kuvvet haline gelemeyen dış görünüşten ibaret kalırdı.

Fakat idealizm bireyin çıkarlarını ve hayatının, toplumun çıkar ve hayatına bağlılığından başka bir şey olmadığı ve bu durumda her çeşit teşkilâtlı şeylerin meydana gelmesine sebep olan ilk şartı meydana getirdiği için, idealizm en son noktada tabiatın istediği gayeye tekabül eder. İnsanı kuvvetin ve enerjinin imtiyazlarını dikkatli biçimde tanımaya sadece enerji sevk eder. İdealizm, insanı kâinatın düzeni içinde küçük unsurlardan biri yapar.

Gerçek idealizmi yolunu şaşırmış bir boş ve gereksiz faaliyetleriyle karıştırmaktan ne denli kaçınılmalıdır? Eğer düşünce gücü bozulmamış sağlam bir genç tamamen hür bir şekilde izni verilirse, bu hususu hemen anlamak mümkün olur. İdealist görünen bir barışseverin uzun uzun anlattığı hikâyeleri dinlemek ve kabul etmek istemeyen bir gence, milletin ideali uğrunda hayatını feda etmeye hazır bir kimsedir. İçgüdüler, gerektiğinde kişinin zararına da olsa, bilinç dışı bir hareketle milleti muhafaza etmek gereğini zorunlu kılan derin zaruret mefhumuna itaat eder ve gerçekte şeklini ne kadar değiştirirse değiştirsinler, gelişme kanunlarına karşı isyan halinde korkak ve bencil olan boşboğaz barışseverlerin hayallerine karşı çıkar. Çünkü gelişmenin üzerinde etkili olan şey, kişinin kanun lehindeki

fedakârlık ruhu olup, tabiatı daha iyi tanımak iddiasına kalkan korkak kimselerin hastalıklı düşünceleri değildir.

İdealizmin ortadan kalkması söz konusu olduğu zamanlarda, topluluğu meydana getiren ve medeniyetin ilk şartı olan kuvvetin zayıfladığım görürüz. Bencillik bir millet üzerinde hâkimiyetini kurar kurmaz düzen bağlantıları gevşer. İnsanlar kendi kişisel çıkarları peşinde koşarlarken, cennetten cehenneme düşüverirler. Gelecek nesil yalnız kendi çıkarını düşünmüş ve onun için çalışmış olanları unutur, kişisel mutluluk ve çıkarlardan vazgeçmiş olanları över.

Yahudi, üstün ırk ile en belirgin en açık zıttı meydana getirir. Dünyada başka bir millet yoktur ki, Yahudiler kadar varlık içgüdüsü ile gelişmiş olsun. Bu iddianın en açık delili bu ırkın günümüze kadar ayakta kalmış olmasıdır. Son iki bin yıl içinde, yeteneklerinde, karakterinde Yahudi milleti kadar pek az değişikliğe uğramış bir başka millet yoktur. Yahudiler kadar hiçbir millet büyük inkılâplara karışmamıştır. Böyle olmakla beraber, insanlığı en büyük zararlara uğratan Yahudi her türlü hareketten en az zarar gören olarak çıkmıştır. Bu olaylar Yahudilerin, büyük ve sonsuz inatçı bir yaşama iradesine sahip olduklarının ve ırklarının devamında büyük bir sabırla hareket ettiklerinin açık ve kuvvetli birer kanıtıdır.

Yahudilerin fikrî yetenekleri çok uzun yıllar içinde gelişmiştir. Yahudi'ye bugün "kurnaz" deniliyor. Fakat bir anlamda o her zaman sürekli kurnaz olmuştur. Yahudi'nin zekâsı gizli bir gelişmenin sonucu değildir. Bu zekâ, yabancıların Yahudi'ye verdiği hayat dersinden faydalanmıştır. İnsanın düşünme gücü, önündeki basamakları teker teker atlamadan tam olgunluk derecesine kendiliğinden ulaşamaz. Yükselmek için attığı her adım, geçen deneyimden ortaya koyduğu temellere dayanmalıdır. Yani genel uygarlığın sunduğu temele dayanmak gerektir. Fer düşünce, ancak pek küçük bir parçası itibariyle kişisel deneyimden doğar. Düşünce büyük bir bölümü itibariyle, eski dönemlerdeki deneyimlerin ürü-

nüdür. Uygarlığın genel seviyesi, kişiye çok zaman onun dikkatini çekmeden o kadar çok ilkel bilgiler verir ki, insan bunlarla donanmış bir durumda kendi kendine ileriye doğru kolaylıkla başka adımlar atabilir. Mesela günümüzde bir genç son yüzyıl içinde yapılmış o kadar çok teknik buluşların arasında büyür ki yıllarca önce en büyük düşünce gücüne sahip kimseler için bile bir sır halinde kalan şeyler, kendisi için pek önemli şeyler olmasına rağmen ona gayet tabiî görünürler ve artık gencin dikkatini çekmezler, sadece ona, bu yönde yaptığımız gelişmeleri takip etmeye ve anlamaya imkân hazırlarlar. Bundan önceki yüzyılın ilk yirmi yılı içinde ölmüş bir bilgin, zamanımızda birdenbire mezarından çıksa, düşünce gücünü devrimizin gidişine uydurabilmek için bugünün on beş yaşındaki sıradan çocuklarından çok daha fazla zorluk çeker. Çünkü bu mezardan çıkan bilgin de çağdaşlarımızın büyürlerken, genel uygarlığın oluşumlar kanalıyla adeta bilinçsiz bir biçimde olduğu gibi, yani kendi isteği dışında olduğu için kendilerinde o büyük hazırlama dönemi eksiktir.

İşte bu açıklamalardan anlaşılacağı gibi Yahudi hiçbir zaman kendine ait bir uygarlığın sahibi durumunda bulunmamış olduğu için, Yahudi'nin fikrî çalışmasının temelleri her zaman yabancılar tarafından sağlanmıştır. Yahudi'nin akıl ve anlayışı sürekli etrafındaki uygar dünya içinde gelişmiştir. Bunun aksi hiçbir zaman olmamıştır.

Yahudi'de var olma güdüsü diğer uluslara oranla daha güçlü olmasına rağmen bu güç Yahudi'ye uygarlık kurucu bir millet olması için en ciddi ilk şartı sağlamamıştır. Sözün kısası:

Yahudi milletinde, fedakârlık ferdin basit varlık içgüdüsünden ileri gitmez. Yahudilerde görünen millî birlik duygusu bu dünyada daha başka birçok yaratıklarda da rastlanan gayet ilkel bir sürü topluluğun içgüdüsünden başka bir şey değildir. Bu nedenle şunu söylemek gerekir: Sürü topluluğu içgüdüsü ancak ortak bir tehlike karşısında yardımı yararlı ya da mutlaka gerekli kıldığı zaman sürünün üyelerini birbirlerine karşılıklı yardıma yöneltir. Avına karşı

ortak bir saldırıda bulunan kurt sürüsü, kendi topluluğunu meydana getiren üyelerin açlıkları giderildiği zaman tekrar dağılır. Bir saldırgana karşı kendilerini korumak için birleşmiş olan atlarda da aynı durum görülür. Tehlike geçer geçmez bu at gurubu hemen dağılır. Yahudi de başka türlü davranmaz. Ondaki fedakârlık ruhu ancak dış görünüşte kalır. Herkesin hayatı bunu mutlaka önemli bir duruma sokmadıkça, fedakârlık kendisini ortaya çıkarmaz. Fakat ortak düşmana galip gelinir gelinmez yani Yahudileri teker teker tehdit eden tehlike geçer geçmez görünüşte kalan birliktelik kaybolur ve yerini eski yapısı alır. Yahudiler sadece ortak bir tehlike yüzünden mecbur kaldıkları zaman ya da ancak ortak bir av için bir araya gelirler. Bu iki neden ortadan kalkacak olursa en pis bencillik tekrar ortaya çıkar ve önceleri bir arada olan bu millet artık birbirleri ile kanlı bir şekilde dalaşan fare sürülerinden farksız kalmaz.

Eğer, Yahudiler bu dünyada tek başlarına kalsalardı pislik içinde boğulurlardı ya da amansız ve insafsız çatışmalar içinde birbirlerinin kökünü kazımaya çalışırlardı. Yeter ki, kendilerinin fedakarlık ruhundan kesin olarak yoksun bulunduklarını kanıtlayan korkaklıkları kavgayı yalnız bir gösteriş haline getirmesin. İşte Yahudilerin mücadele etmek için ya da daha doğrusu kendi soylarını yağma için birleşmelerine bakarak, onlarda fedakârlık hakkında bir idealist ruh bulunduğuna inanmak çok yanlış bir hareket olur. Yahudi burada da bencillikten başka bir şeye boyun eğmez. Bundan dolayı bir ırkı korumaya ve çoğaltmaya ait canlı bir organ olması gereken Yahudi devleti, toprak yönünden hiçbir sınıra sahip değildir. Çünkü bir devletin toprağının sınır daima onu meydana getiren ırkta bir idealist ruhun yeteneğine ve özellikle çalışmanın anlamı hakkında doğru bir düşünceye dayanır. Bu düşünce ne oranda eksik ise belirli bir toprak içinde kalan bir devleti kurmak ve onu devam ettirmek için yapılan teşebbüslerin az çok sonuçsuz kalması da o oranda zorunludur. Bu bakımdan bu devlette bir uygarlığın yükselmesinde temel görevi görecek şey eksiktir. İşte bunun için, Yahudiler kendilerine has özellikleri olan bütün fikri yeteneklere rağmen gerçek bir uygarlığa ve özellikle kendi yapısına uygun bir uygarlığa sahip

değildir. Bugün Yahudi'nin uygarlık adına sahip olduğu şey, başka milletlerin büyük bir çoğunluğunun onun elinde berbat olmuş malından ibarettir.

Yahudi'nin uygarlık karşısında yerinin ne olduğunu anlamak için, şu önemli gerçeği gözden uzak tutmamak gerekir: Hiçbir zaman bir Yahudi sanatı görülmemiştir. Bugün de yoktur. Özellikle güzel sanatların iki kraliçesi mimari ve müzik ile yeni olan hiçbir şey Yahudilere borçlu değildir. Sanatta, Yahudi'nin meydana getirdiği şey fikrî bir hırsızlıktan başka bir şey değildir. Dolayısıyla Yahudi yaratıcı güçle ve uygarlıklar kurma hakkı ile yüklü ırkların yeteneklerine sahip değildir.

Yahudilerin yabancı uygarlıkları nasıl ancak bir kopyacı gibi, modelin şeklini bozarak temsil ettiklerini kanıtlayan şey özellikle en az buluşa ihtiyaç gösteren sanat, yani dram sanatı ile ilgilenmeleridir. Bu işte bile Yahudi taklitçi bir maymundur. Gerçek büyüklüklere götüren atılım kendisinde yoktur. Yaptığı bu işte bile, bir yaratıcı değil, basit bir taklitçidir. Kullandığı kurnazlık ve araçlar ile yaratıcı güçlerin yokluğunu gizlemeyi başaramaz. Bu konuda Yahudi basını en basit bir yazarı bile, Yahudi olması şartıyla överek onun yardımına yetişir. Bu işi o kadar ustaca yapar ki, diğer insanlar kendilerini bir alim karşısında sanırlar. Halbuki gerçekte adi ve değersiz birinden söz edilmektedir. Hayır, Yahudi'de bir uygarlık kuracak en ufak yetenek yoktur. Çünkü insanı yüceltecek her gelişmenin ilk ve önemli şartı olan idealizm Yahudi için bir bilinmezdir ve hep böyle olmuştur. Yahudi'nin zekâsı, hiçbir zaman Yahudi'ye yapma işinde hizmet etmeyecek yalnız yıkmaya yarayacaktır. Son derece ender durumlarda, olsa olsa bir teşvik iğnesi görevini görebilir ki, o zaman da, daima kötülük isteyen, fakat iyilik yaratan kuvvet tipini meydana getirmiş olur. Şurası bir gerçektir ki, insanlığın bütün gelişmesi, Yahudi ile değil, Yahudi'ye rağmen ortaya çıkar.

Yahudi'nin, hiçbir zaman belirli sınırlar içinde bir devlet kurmadığı ve dolayısıyla hiçbir zaman kendine ait bir uygarlığa sahip

olmadığı için, bedeviler arasına sokulması gereken bir millet sayılacağı sanıldı. Bu görüş tehlikeli olduğu kadar, büyük bir yanılgıdır. Çünkü bedevilerin gayet iyi sınırlandırılmış toprağı vardır ve orada yaşarlar. Yalnız bedevi bu toprağa toplu halde yaşayan çiftçiler gibi ekip, biçer ve oturduğu arazi üzerinde hep bir arada bulunduğu sürülerinin ürünleri ile yaşar. Bu tarz hayatın nedeni, toprağın bir noktada yerleşmeye imkân vermeyen sağlamlığıdır. Fakat gerçek neden bir dönemin veya bir milletin teknik uygarlığı ile bir çevrenin doğal yoksulluğu arasındaki orantısızlıktır. Bazı ülkeler vardır ki, orada üstün ırklar, bin yıldan çok bir zaman içinde millîleştirdikleri tekniklerinin sayesinde, sabit kurumlar oluşturmayı ve geniş bir toprağa sahip olmayı başarmışlardır ve hayat için gerekli olan her şeyi bu topraktan almaktadırlar. Eğer bir tekniğe sahip olmasalardı, ya bu çevreyi terk etmek veya burada devamlı şekilde yer değiştiren bedevilerin sefil hayatını sürmek zorunda kalacaklardı. Ayrıca, binlerce yıldan beri almış olduğu terbiye ve toplu hayat alışkanlığının böyle bir yaşamayı kendileri için tahammül edilmez bir duruma getirmemiş olması da gerekir. Çünkü şunu unutmamalı ki, Amerika Kıtası bulunduğu zaman birçok üstün ırk mensupları, tuzakçı, avcı ve benzeri sıfatı ile hayatlarını bin bir zorlukla kazandılar ve çoluk çocuk büyük çöküntüler içinde çoğu zaman serseri gibi dolaşıp durdular. Bu sıralardaki yaşantıları, tıpkı bedevilerin yaşayışlarına benziyordu. Fakat sayıca çoğaldıkça, daha verimli topraklara yerleştiler ve yerli halka, karşı koyma imkânını kazanınca da sabit şekilde yerleşmeye başladılar.

Üstün ırk mensupları, bir ihtimale göre önceleri bedevi idiler. Ancak zamanla toplu halde ve uygarca yaşamaya başladılar. Bu sonuca varmaları kendilerinin Yahudi olmamaları ile meydana gelmiştir. Hayır, Yahudi bedevi değildir. Çünkü, bedevi çalışma hakkında bir anlayışa sahiptir ve gerekli ilk şartlar oluşursa kendisinden bir gelişme beklenir. Bedevide çok az olmakla birlikte bir idealizm temeli vardır. Bundan dolayı yaratılışı üstün ırklara garip görünür, fakat sevimsiz olmaz. Yahudi için böyle bir durum ve düşünce olamaz. Onun için Yahudiler hiçbir zaman bedevi olmamış-

lardır. Yahudi daima başka milletlerin sırtında asalak olarak yaşamıştır. Bazı zaman o ana kadar yaşadıkları çevreyi terk etmişlerse de, bu kendi istekleriyle olmuştur. Yahudiler, kendilerine sunulan konukseverliği istismar etmelerinden bıkan milletler tarafından çeşitli olaylarla sıkıştıklarından dolayı bu göçü yaparlar. Aslında Yahudi milletinin daima daha uzaklara yayılmak yolundaki geleneği asalakların en belirli özelliklerinden biridir. Yahudi kendi milleti için hep besleyecek yeni bir toprak arar. İşte bunun bedevilik ile hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü Yahudi bulunduğu ülkeyi terk etmeyi hiçbir zaman aklına getirmez. Yerleşmiş olduğu toprakta kalır. Oraya o kadar yapışır ki, kendisini ancak zor kullanarak kovmak mümkün olur. Yeni bir ülkeye yayılması ancak Yahudi'nin hayatı için gerekli şartlar sağlandığı zaman meydana gelir. Bedeviler gibi oturdukları yeri değiştirmezler. Yahudi, tam bir asalak tipidir Ve hep böyle kalacaktır. Bereketli bir toprak, Yahudi'yi davet edince, "basil" gibi sürekli uzaklara yayılır. Onun varlığı ile meydana gelen sonuç, asalak bitkilerin etkisiyle aynıdır. Yahudi nerede yerleşirse, Yahudi'yi kabul etmiş olan millet, kısa ya da uzun süre sonra yok olup gider.

İşte Yahudiler, başka milletlerin vatanlarında bu şekilde yaşamışlardır. Yani Yahudi kendi devletini kuruyordu. Kendi devleti ve şartlar onu gerçek yüzünü tamamen belli etmeye zorlamadığı sürece, kendini "dinî bir topluluk" maskesi altında saklıyordu. Fakat bu kılık değiştirmeden vazgeçebilecek kadar kendini güçlü hissettiği gün, maskesini atıyor ve açığa çıkıyordu.

Yahudi'nin asalak sıfatıyla başka milletlerin ve devletlerin vücutlarında yaşadığı hayat özel bir vasfa sahiptir. Bu yüzden Schakespeare daha önce de söz ettiğimiz gibi. Yahudi'nin yalancılıkta büyük usta olduğunu söyler. Yaşayış şekli onu daima yalan söylemeye sevk eder. Kuzey ikliminin bir kişiyi yünlü giyecekler giymeye zorlaması gibi...

Yahudi, başka milletlerin vücudunda, kendi hayatının bir millet gibi kabul edilmeyip, ancak özel cinsten bir "dinî topluluk" gibi dü-

şülmesi gerekeceği düşüncesini uyandırmayı başardığı takdirde, bu asalak hayatına devam eder. Fakat bu onun en büyük yalanlarındandır.. Çünkü Yahudi, milletlerin asalağı sıfatıyla yaşayabilmek için kendi şahsında hiç değişmeyen ve özel olarak var olan şeyi inkâr etmek zorundadır. Yahudi'nin zekâsı ne kadar büyükse, bu hileli işte de o kadar başarı sağlar. Bu sahtekârlıkta o kadar ileri gidebilir ki onlara konukseverlik gösteren milletin büyük bir bölümü, sonunda Yahudilerin başka bir dinin mensubu olmalarıyla beraber gerçekten bunların Fransız, İngiliz, Alman ya da İtalyan olduklarına inanır. Oysa ki özellikle tarihin kırıntılarından yararlandıkları sanılan tedbirli sınıflar bu korkunç aldatmaya kurban olmaktadırlar. Bu çevrelerde kendi kafası ile düşünmek kutsal inanışa karşı işlenmiş bir günah gibi kabul edilir. İşte bu yüzden Bavyera'da bir Bakan'ın Yahudilerin bugün bile bir dine bağlı olmayıp, bir milletin fertleri olduklarını zerre kadar fark etmemesine şaşırmak gerekir. Halbuki bu gerçeğin en kabiliyetsiz düşünce gücüne sahip kimselerin kafalarına yerleşmesi için Yahudiliğin malı olan basına bir göz atmak yeter. Gerçi Echo Juif şu an resmî bir organ değildir ve onun için devletin yüksek kademelerine çıkmış bir kimsenin gözünde hiçbir önem taşımamaktadır.

Yahudiler, her zaman ırklarına ait bir özelliğe sahip bir millet olmuştur. Fakat bunlar hiçbir zaman özel bir dine inanan kimse olmamışlardır. Yahudiler gelişebilmek için, kendilerini rahatsız edici bir dikkati, kendi üzerlerinden başka bir yöne çevirmek için bir çare bulmak zorunda kalmışlardır. Kendilerine çevrilen şüpheli bakışları uyutmak için başvuruları en başarılı ve kolay çare, o "dinî topluluk" kavramını ileri sürmekten ibaret değil miydi? Çünkü bunda da her şey kopyadır, işin aslı aranırsa çalınmış şeydir. Yahudi yaratılışı itibariyle dinî bir teşkilât kuramaz. Çünkü o hiçbir sahada idealist olamaz. Dolayısıyla hayattan sonra iman, Yahudi için tamamen yabancı bir anlayıştır. Fakat üstün inanışlara göre, bir insanın ölümünden sonra da hayatının devam ettiği düşüncesinden, herhangi bir şekilde yoksun bulunan bir din tasavvuruna imkân yoktur. Gerçekte Talmud insanı öteki dünyaya hazırlayan bir kitap değildir,

yalnız dünyada amelî ve katlanılacak bir hayat sürmeyi gösterir ve öğretir.

Yahudilerin dini, evvela Yahudi kanının temizliğini korumaya çalışan bir derstir. Bu din, Yahudilerin kendi aralarındaki ilişkilerini tanzim eder. Diğer yandan Yahudilerin kendilerinin dışında kalan kimselerle olan münasebetlerinde ahlâk meselelerinden söz etmez. Yalnız, oldukça çirkin iktisadî meseleler ortaya koyar. Yahudi dininin inançlarındaki ahlâkî değer hakkında her zaman araştırmalar yapılmış ve bugün bile bu yolda özel araştırmalara devam edilmektedir. (Burada kastettiğim araştırmalar Yahudiler tarafından yapılanlar değildir. Çünkü Yahudiler'in bu konuda yazdıkları bütün şeyler doğal olarak kendi amaçlarına uygun yazılardan ibarettir.) Onların kendi dinleri hakkında söyledikleri şeyler, bu konuda büyük fikirlere göre karar verenlere oldukça şüpheli gelir. Fakat bunun en güzel açıklaması, bu dinî terbiyenin meydana çıkardığı üründedir.

Yahudi'nin yaşantısı yalnız bu dünyada sürdüğü hayattır. Her Yahudi'nin ruhu, kendi mezheplerinin kurucusuna ne kadar yabancıysa, bu Yahudi ruhu gerçek Hristiyanlığa da o kadar yabancıdır.

İsa, Yahudi milleti hakkında beslediği düşüncesini hiçbir zaman gizlememiştir. Hatta gerektiği zaman insanlığın düşmanı olan bu Yahudileri Tanrı'nın mabedinden kırbaçla kovmuştur. Her zaman olduğu gibi Yahudi o zaman da dini inancı iş yapmak için bir araç olarak kabul ediyordu. İşte bu yüzdendir ki İsa çarmıha gerilmiştir.

Ne yazıktır ki, Hristiyan Partisi, seçimlerde Yahudilerden oy dilenmekte ve Alman milletinin düşmanı olan Yahudi Partileri ile de entrikalar çeviriyor.

Yahudilerin bir ırk olmayıp, bir dine bağlı olduklarına ilişkin söylenen bu ilk ve büyük yalandan sonra, başka yalanlar da bina edildi. Mesela bunlardan biri Yahudilerin diline ait uydurulan yalandı. Bu dil Yahudi için düşünceleri ifade etme aracı değil, gizleme aracıdır. O, Fransızca konuşurken, Yahudi gibi düşünür, Almanca şiir yazarken yalnız ırkının karakterini dile getirir.

Yahudi, kanını emdiği milletlerin hâkimi olmadıkça ister istemez onların dilini söyler. Fakat diğer milletler kendilerinin köleleri olur olmaz, bütün Yahudiler, hemen bir dünya dilini, esparantoyu öğrenecekler ve onu konuşacaklardır. Gaye bu araç ile Yahudiliğin iktidarını daha kolay sağlamaktan ibarettir. Yahudiler dış görünüşü kurtarmak için bütün bir şiddetle reddettikleri "Protocoles des sages de Sion" (Sion ileri liderlerinin protokolleri) bu milletin bütün hayatının nasıl devamlı bir yalan üzerine inşa edilmiş olduğunu gösteren eşsiz bir örnektir. Gazette de Francfurt bas bas bağırıp, "bunlar sahtedir" diye yazıyor ve bütün dünyayı buna inandırmaya çalışıyor. Bunların doğru olduğuna en güçlü kanıt işte bu yazılandır. Bu protokoller, birçok Yahudi'nin bilinçsiz bir şekilde yerine getireceği, yapacağı ve uygulayacağı şeyleri açık şekilde anlatmakta ve göstermektedir. İşin önemli noktası buradadır. Hangi Yahudi beyninin açıklanan bu şeyleri düşünmüş olduğunu bilmek önemli değildir. Kesin olan şey, Yahudi milletinin karakter ve faaliyeti, bütün dal budak saran yayılışı ile birlikte, gözünü dikmiş olduğu son hedefleri insanı titretecek bir açıklıkla ortaya koymasıdır. Bu açıklama hakkında bir karar vermenin en iyi aracı onları olaylarla karşılaştırmaktır. Son yüzyılın tarihî olayları bu kitabın ışığı altında gözden geçirilecek olursa, Yahudi basınının neden böylesine feryat ettiği kolayca anlaşılır. Bu kitap bir milletin her gün okuduğu bir eser haline gelirse, artık Yahudi tehlikesi önü alınmış bir tehlike olarak kabul edilebilir.

Yahudileri yakından tanımak için, en iyi usul, diğer milletler arasında yüzyıllar boyunca takip etmiş olduğu usulü uygulamaktır. Bunu açık şekilde görmek için bir örnek yeter. Yahudi'nin gelişmesi her devirde aynı olduğu, zarar vererek yaşadığı milletler hep aynı milletler olarak kaldığı için bu incelemeyi çeşitli bölümlere ayırmak gerekir. Bunları, açık bir ifade ile belirtmek için her bölümü harflerle işaretleyeceğim.

Almanya'ya ilk Yahudiler, Romalıların istilası ile ve her zaman olduğu gibi ticaret adamı adıyla gelmişlerdir. Büyük göçlerin do-

ğurduğu alt üst olmalar sırasında, Yahudiler dışardan bakıldığında ortadan kalkmış göründüler ve bundan dolayı ilk Cermen Devletlerinin kurulduğu günler, Orta ve Kuzey Avrupa yeni ve kesin bir biçim de Yahudileşmenin başlangıç noktası oldu. Böylece o günden beri Yahudiler ne zaman üstün ırkların arasına karıştırılırsa bir gelişme başladı ve sürekli aynı durumda veya benzer bir durumda kaldılar.

A) Yahudi ilk sabit kuruluşlar doğar doğmaz, birdenbire orada ortaya çıkar. Tüccar sıfatı ile gelir ve ilk başlarda milliyetini saklamaya gerek görmez. O hâlâ Yahudi'dir, belki de kısmen Yahudi'dir. Çünkü kendi ırkı ile misafiri olduğu milletin arasındaki farkları ortaya koyan dış işaretler henüz çok açık bir şekildedir. Çünkü içine girdiği milletin dilini henüz daha iyi bilmez. Diğer milletin millî özellikleri ile arasında büyük farklar olduğu için Yahudi kendini yabancı tüccardan başka bir adla tanıtmaya cesaret edemez. Kendisi pek uysal olduğu ve Yahudi'yi kabul eden millet de deneyimden yoksun bulunduğu için, Yahudilik özelliğini korumak ona pek zarar vermez, hatta böyle davranması bazı faydalar bile sağlar. Yabancılara karşı iltifat gösterir.

B) Yahudi, yavaş yavaş ekonomik hayata dahil olmaya başlar. Bu sokuluş, müstahsil sıfatıyla olmaz. Daha ziyade aracı olarak iktisadî hayata girer. Binlerce yıl içinde bin bir tecrübe ile gelişmiş olan ticaret alanındaki yeteneği, Yahudi'ye, geniş bir ahlâka sahip olan büyük ırklara karşı bir üstünlük sağlar. Öyle ki, kısa bir süre içinde o toplumda ticaret Yahudi'nin idaresine girer. Önce borç para verir. Faiz alır. Bu yeni buluşun doğuracağı tehlike önce fark edilmez. Hatta çoğu kez ticaret hayatında borç para vermesi ile sağladığı kolaylık hoşgörüyle karşılanır.

C) Yahudi, artık, şehirlerde özel mahallelerde oturmaya başlar. Gittikçe gücü artar. Devlet içinde devlet kurar. Ticaret ve para işlerini kendisine ait bir yetki kabul eder ve bunları insafsızca istismara başlar.

D) Artık para işleri ve ticaret Yahudi'nin kesin olarak tekeline girmiştir. İşbirliği ve tefeci faizleri, sonunda kendisine karşı bir tepki uyanmasına neden olur. Yahudi'nin yaratılışından ileri gelen küstahlığı şiddetini arttırınca, nefrete yol açar ve zenginliği kıskançlık doğurur. Yahudi toprağı da kendi ticareti arasına alınca ve bunu da satılıp, pazarlığa tabi tutulur bir meta halinde kötü bir duruma düşürünce kendisine gösterilen tahammül sona erer. Yahudi hiçbir zaman toprağı kendi ekip, biçmediği ve onu gelir sağlayan bir mal addetmediği ve kendi adi isteklerine boyun eğilmesi şartı ile köylünün oturmasında bir zarar görmediği için, tahrik ettiği antipati açıkça bezginlik doğuruncaya kadar artar. Baskısı, açgözlülüğü öylesine katlanılmaz bir hal alır ki kanları emilmiş kurbanları artık kendisine karşı aktif saldırıya başlarlar. Böylece bu yabancı daha yakından incelenmeye başlanır ve kendisinde gittikçe iğrenç özellikler görülür. Sonunda ev sahibi ile Yahudi arasında derin bir uçurum meydana gelir.

Dayanılmaz yoksulluk devirlerinin istismar edilmiş halkının galeyan ve hiddeti sonunda Yahudi'nin aleyhinde patlar. Yağmaya uğramış, sefil düşmüş ve harap olmuş halk toplulukları kendi çıkarları için bu Tanrı'nın belâsına karşı adaleti kendileri uygulamaya başlarlar. Belki aradan birkaç yüzyıl geçmiştir ama, bu belânın da ne mal olduğunu öğrenmişlerdir. Artık onun yalnızca varlığını bile, veba mikrobu kadar korkunç bir tehlike kabul ederler.

E) İşte bu an Yahudi gerçek kimliği ile ortaya çıkar. Hükümetleri buhran doğuracak davranışlarla kışkırtmaya başlar.

Bazen halkın kızgınlığı bu ebedi asalağa karşı parlarsa da, bu durum Yahudi'nin terk ettiği noktadan itibaren birkaç yıl sonra tekrar meydana çıkmasına engel olmaz. Yahudi'yi başka insanları istismardan vazgeçirtecek hiçbir zulüm yoktur.

Yahudi kendisine yapılan zulmün üstünden bir zaman geçince tekrar toplumun içine girer ve eski şeklini alır. Hiç olmazsa daha kötü bir durumu engellemek için toprağı tefecilerden uzak tutmaya

çalışırlar ve bundan dolayı Yahudi'nin toprak almasını kanunla yasaklarlar.

F) Yahudi, hükümdarların kuvvetleri arttıkça, onların etrafını alır. Hükümdarlardan yeni yeni "imtiyazlar," ayrıcalıklar dilenir. Ekonomik bakımdan sıkıntı içinde bulunanlar, para karşılığında Yahudi'ye istediklerini sunarlar. Bu yeni ayrıcalıklar Yahudi'ye ne kadar pahalıya mal olursa olsun. Yahudi kısa bir zaman içinde harcadığı parayı faizi ile beraber tekrar kazanır. Yahudi, halkın vücuduna yapışan gerçek bir sülüktür. Yahudileri halkın vücutlarından koparıp atmak mümkün değildir.

Hükümdarlar paraya ihtiyaç duydukça, Yahudi'nin halktan emdiği kanın bir kısmını, kutsal elleri ile ondan alırlar. Bu durum böyle devam eder gider. Bu durumda, Alman prenslerinin oynadığı rol, Yahudilerin yaptıkları kadar üzüntü vericidir. Bu prensler, gerçekten Tanrı tarafından millet için bir belâ olarak gönderilmişlerdi. Zamanımızda ise bu prenslerin yerini bakanlar almaktadır.

Eğer Alman milleti Yahudi tehlikesinden tamamen kurtulamamış ise bunun suçu Alman prenslerine aittir. Maalesef daha sonra bu durum aynı şekil altında kaldı. Öyle ki prensler milleti için işledikleri günahların karşılığı olan ücretleri belki bin defa Yahudilerden almışlardır. İşte bu prensler şeytanla anlaşmışlardı ve hayatlarını cehennemde sona erdirdiler.

G) Prensler, Yahudilerin ellerine düşmekle kendi feci acı sonlarını hazırlamış oldular. Bulundukları makamlar, kendi halkının çıkarlarını korumaktan vazgeçmeleri ve bu halkı istismar edenlerden biri olmaları oranında yavaş yavaş, fakat kesin olarak zayıflıyor ve kökünden yıkılıyordu. İşte Yahudi onların saltanatının sona ermekte olduğunu gayet iyi fark ediyor ve bu çöküşü mümkün olduğu kadar geciktirmeye uğraşıyordu. Prensleri gerçek görevlerinden alıkoyup, en adi ve en kötü övgülerle sersem ederek, sefil hayatın içine iten, kendilerini tamamen gerekli hale getirerek o sonsuz para ihtiyacı içinde onları çırpındıranlar bizzat Yahudilerdi. Yahudi, ustalıkla veya

daha doğrusu para işlerinde ahlakî düşüncelerden yoksun oluşu ile daima kurbanlarının boğazlarını sıkarak, hatta derilerini yüzerek yeni kâr kaynakları bulur. Öyle ki bu kurbanların hayatlarının ortalaması sürekli kısalır. Her sarayın bir "Saray Yahudisi" vardır. Halkı işkence içinde bırakan, umudunu kıran diğer yandan prenslere her zaman yeni yeni servetler sağlayan canavarlara bu ad verilir.

Bu durumda Yahudi daha yükseklere çıkmak için her şeyden yararlanmaya başlar. Artık Yahudi'nin yaptığı, memleketin gerçek sahiplerinin haklarından aynı derecede yararlanmaya kalkmaktır. Her türlü haklardan yararlanır. Kiliseye kendini vaftiz ettirir. Kilise yeni bir evlât kazandığını sanarak övünür. İsrail de büyük bir başarı ile sonuçlanan bu sahtekârlıktan mutluluk duyar.

H) İşte bu andan itibaren Yahudi'de bir değişme meydana gelir. Bu ana kadar olan sadece Yahudi idiler, yani başka türlü görünmeye uğraşmıyorlardı. Gerçekte karşı karşıya gelmiş iki ırkı birbirinden ayıran farklı özellikler dolayısıyla bunun dışında başka bir şekilde hareket edilemezdi. Büyük Frederic devrinde Yahudileri yabancı bir milletten başka bir şey gibi görmek kimsenin aklına gelmezdi. Halbuki Geothe, gelecekte Yahudilerle Hristiyanlar arasındaki evlenmelerin kanun yolu ile önlenemeyeceğini düşündükçe şiddetle isyan ediyordu. Gerçekten Goethe kutsal bir insandı. O gerici değildi. O'nun ağzından çıkan söz kanunun ve aklın sesinden başka bir şey değildi. İşte halk. Saraylarda yapılan o çirkin alış-verişlere rağmen, Yahudi'yi kendi vücuduna girmiş yabancı bir unsur olduğuna sağ duyusu ile inanıyor ve Yahudilere karşı buna göre hareket ediyordu.

Fakat bu durum değişecekti. Bin yıldan çok bir zaman içinde Yahudi kendisine konukseverlik gösteren milletin dilini o kadar güzel kullandı ki, şimdi kendisi Yahudi kaynağı üzerinde o kadar ısrar etmeyerek, "Almanlık ayrıcalığını" ön plana çıkarmayı göze alabileceğini düşündü. İlk bakışta bu iddia ne kadar gülünç ve an-

lamsız görünürse görünsün, o “Cermen” ve dolayısıyla bugün de “Alman” şekline girmek cesaretini kendinde buldu. İşte bundan sonra akla gelebilecek en korkunç aldatmalardan biri ortaya çıktı. Yahudi, bir Almanı meydana getiren özelliklerden sadece birine, yani diline ve ona da çok kötü bir şekilde sahip olabildiği için, onun Almanlıktan bütün aldığı konuştuğu dil ile sınırlı kaldı. Halbuki ırkı meydana getiren şey dil değildir. Irkı meydana getiren unsur kandır. Yahudi bu ayrıntıyı bütün milletlerden daha iyi bilir. Bunun için dilinin bozulmasına önem vermeyerek, kanının karışmamasına dikkat eder. Bir kişi gayet kolay dilini değiştirebilir. Bu, o kişinin düşündüklerini, fikrini bir başka dille ifade etmesini sağlar. Yoksa dilini değiştiren kimse fikirlerini değiştirmiş olmaz. Böylece Yahudi çeşitli diller konuşurken Yahudiliğinden hiçbir şey kaybetmez. Bin yıl önce Ostie’de ticaret yaparken Lâtince konuşsa da günümüzde buğday üzerinde spekülâsyon doğururken Almanca söylese de, daima aynı halde, yani Yahudi olarak kalır. Şimdi, vekillerin, vekil müsteşarlarının ve güvenliğin yüksek memurlarının bu gerçeği açıkça görmemeleri doğal kabul edilebilir. Çünkü devleti idare edenler arasında sağduyudan ve düşünebilme yeteneğinden mahrum olmayan kimse hemen hemen yok gibidir.

Yahudi’yi birdenbire “Alman” olmaya zorlayan neden çok açıktır. O prenslerin kudretlerinin zayıfladığını görünce, hemen ayaklarım koyacak yeni bir zemin arar. Ayrıca, ekonomik siyaset üzerinde yaptığı maddî baskı öylesine gelişmiştir ki, artık bu büyük yapıyı taşıyamaz. Bütün ulusal haklara sahip olamazsa, artık etkisi ve kudreti çoğalamayacaktır. Fakat Yahudi bu iki şeyi hep ister. Çünkü ne kadar yükseklere tırmansa, hiçbir zaman tatmin olmayacak eskiden kendisine vaat edilen ve şimdi geçmişin karanlıkları arasından meydana çıkan amaç, onu daima cezbedecektir. En iyi Yahudi beyinleri dünya hakimiyeti hayalinin avuçlarının içine girmiş olduğunu büyük bir heyecanla görmektedirler. İşte bunun için bütün çalışmalarını, ulusal hakları tam ve mükemmel bir şeklide elde etmeye harcarlar.

İ) İşte bu nedenden ötürü saray Yahudisi, yavaş yavaş “halk Yahudisi” şeklini almaya başlar. Yahudi bu şekil değişikliği sırasında da yine toplumun güçlüleri arasında yer almakta, onların arasına sokulmaktadır. Fakat aynı zamanda ırkının diğer temsilcileri de halk topluluklarına havarilik ederler.

Yüzyıllar boyunca Yahudi’nin halk topluluklarına karşı ne kadar günah işlediği, onları nasıl devamlı şekilde, onları nasıl devamlı şekilde insafsızca istismar ettiği, suyunu sıktığı hatırlanır ve bunlardan başka, halkın kendisine yapılan bu işkenceleri anlayarak yavaş yavaş Yahudi’ye kin beslemesi ve sonunda onun varlığını Tanrı’nın, diğer milletlerin başlarına belâ ettiğini kabul ettiği düşünülürse, Yahudilerin bu cephe değiştirme hareketlerinin ne kadar zorluklara katlanarak yaptıkları gayet iyi anlaşılır. Evet derilerini yüzüp, kanlarını içtikleri kurbanlarına “insan dostu” gibi görünmeleri Yahudiler için çok acı bir iş olur.

Yahudi ilk önce halka karşı işlediği korkunç haksızlıkları hafifletmeye ve örtbas etmeye çalışır, insanlığın “velinimeti” şekline bürünür. Bu yeni durumu, iyiliği çıkar düşüncesinden uzak tutmasına rağmen, o Tevrat’ın sağ elin verdiğini, sol elin bilmemesi emrine pek uymaz. Bundan dolayı, halkın acılarına karşı ne kadar hassas olduğunu ve bu acıları hafifletmek için katlandığı bütün fedakârlıkları açıklar. Yahudi yaratılıştan olan alçakgönüllülük ile meziyetleri etrafında bütün dünyanın duyacağı şekilde davul çalar. Bu işi öyle bir inanç ve sabırla yapar ki dünya gerçekten buna inanmaya başlar. Sonunda inanmamış olanlar da Yahudi’ye karşı haksız duruma düşerler. Kısa süre içinde durumu kendi lehine çevirerek, çevrede kendisine karşı haksızlıklar yapılmış inancını uyandırır. Halbuki gerçek tam tersidir. Özellikle aptal olanlar Yahudi’ye güven beslerler ve zavallıya acırlar.

Yahudi kendini memnuniyetle feda ederken bile bundan dolayı bir zarara uğramaz. O hisseleri ayırmasını bilir. Onun iyilikleri, bir tarlaya istemeyerek dökülen gübreye benzer. Gayesi bundan da kendine çıkar sağlamaktır. Fakat ne gariptir ki, bütün dünya bir süre

içinde Yahudi'nin "bir velinimet ve bir saygılı" olduğunu (!) öğrenir.

Başkalarında az çok normal olan herhangi bir şey, son derece büyük bir hayrete, hatta bazı kimselerde göze çarpan bir hayranlığa sebep olur. Böyle bir durum ise Yahudi'de olası değildir. Bundan dolayı herkes, Yahudi'ye iyiliklerinin her biri için başkalarına yapılmayacak bir işlem ile fazla bir üstünlük bulmaya çalışır.

Dahası var, Yahudi birdenbire liberal olur. Başkalarının gösterdiği gelişmelere karşı duyduğu hayranlığı ve heyecanı açıklar. Böylece yavaş yavaş, sözle yeni zamanın şampiyonu kesilir. Fakat diğer taraftan millet için faydalı olan milli ekonominin temellerini ciddî bir şeklide tahrip eder. Tahvil satın almak yoluyla dolambaçlı yollardan millî üretime katılır. Bu işi bir hırdavat ticareti haline sokar. Öyle bir ticaret kurar ki, her şey para ile alınabilir ve satılabilir. Böylece sanayii, üzerine kişisel bir mülkiyet kurulacak temellerden mahrum eder.

Bunun sonucu olarak işçi ile işveren birbirine düşman olur. Sonunda toplumun sınıflar halinde bölünmesine neden olan ruh haletini doğurur.

Yahudi'nin borsa üzerinde yaptığı etki ve nüfuz gittikçe büyür. Milletin bütün çalışma güçlerine sahip olur, yahut bunların üzerinde üstünlük sağlar.

Yahudi devlet içindeki makamını güçlendirmek için kendi gidişatını köstekleyen ırk engelini yıkmağa uğraşır. Dinî hoşgörü lehinde kendine ait bir hareketle mücadeleye başlar. Tamamen eline geçirmiş olduğunu Farmasonluk teşkilâtını, kendi hedefine ulaşabilmek için yaptığı mücadelede istismar eder. İdareci sınıfı, burjuvanın yüksek kişilerin Farmason teşkilâtına sokarak, onları istediği yana çevirir. Bu kimseler Farmason teşkilâtına katılmakla Yahudi'nin bir oyuncağı haline geldiklerini bilmezler.

Fakat gerçek halkın, uyanmaya başlayan, haklarını ve özgürlüğünü kendi güçleri ile sağlamak üzere bulunan sınıfın geniş taba-

kaları, bu etkiden kendilerini korurlar. Aslında, diğerlerinden çok bunlara hakim olmak daha gereklidir. Çünkü Yahudi ancak önünde bir “sürükleyici” bulunursa kendi rolünü oynayabileceğini bilir. İşte Yahudi bu “sürükleyici”yi burjuva sınıfının en geniş tabakalarında bulacağını sanıyor. Fakat eldiven fabrikası sahipleri ve dokumacılar Farmasonluğun ince ağları ile tutulamazlar. Burada daha kaba usuller kullanılır. İşte bunun için Farmasonluğa Yahudiliğin hizmetinde ikinci silâh olarak basın katılıyor. Yahudi bu kuvveti eline geçirmek için ısrarla bütün ustalığını ortaya koyar. Basın yolu ile bütün kamu hayatını avucunun içine alır. Basını Yahudi idare eder ve önünde sürükler götürür. Çünkü bilir ki, bugün gelecek ve on beş yıl öncesine oranla daha iyi tanınan kamuoyu adı altındaki o gücü sevk ve idare edecektir.

Bu arada Yahudi, bilgiye susamış bir kimse gibi gözükmeye başlar. Bütün gelişmeleri ve özellikle diğerlerini mahveden gelişmeleri över. Kendi milletinin faydasına olan ilerlemelerin dışında her türlü yeniliğin en korkunç düşmanıdır. Her medeniyete karşı kin besler. Başkalarının yanında öğrendiği en küçük bilgiyi bile kendi milletinin faydası için kullanır.

Milliyetinin korunmasına dikkat eder. Kadınlarının Hristiyanlarla evlenmelerine engel olmaz. Özellikle bunu teşvik eder. Fakat erkeklerinin soyunun hep saf kalmasını sağlar. Yahudi başkalarının kanını acımasızca zehirler, fakat kanını her türlü bozulmaya karşı korur. Bir erkek Yahudi, Hristiyan kadın almaz. Hristiyan erkek Yahudi kadınla evlendiği zaman da bu melez soyda Yahudi kanı hakimdir. Özellikle yüksek sınıfların asil geçinen tabakaları bozulmuştur. Yahudi bu durumu gayet iyi bildiği için ırkının düşmanı olan bu sınıfın silâhsız kalmasını sistemli bir şekilde teşvik eder.

Girişimlerini saklamak ve kurbanlarını uyutmak için ırk ve renk farkı gözetmeksizin bütün insanların bir olduğundan söz etmekten bir an bile geri kalmaz, Aptallar bunların yalanlarına inanırlar. Fakat bütün varlığı, onun yabancı olduğunu belli etmekten kurtulamaz.

Bu yüzden halk onun ağına kolayca düşmekten kendini korur. Fakat hukuku, basın yolu ile takip ettikleri gerçeğe uymaz. Özellikle mizah yayınlarında Yahudiler zararsız bir millet gibi gösterilir. Bu milletin diğer bütün milletler gibi kendisine ait özellikleri vardır. Dış görünüşü, biraz garip olan ahlâk ve geleneklerinde bile belki bir tebessüm uyandırabilen bir ruh ifade eder. Fakat bu ruh asıl anlamıyla namuslu ve iyilikseverdir. İşte böylece Yahudi, tehlikeli olmaktan çok, önemsiz olarak gösterilmeye çalışılır.

Gelişmenin bu bölümünde onun en son amacı demokrasinin veya bu kelime ile anladığı şeyin galip çıkmasıdır. Onun bundan çıkardığı anlam parlâmenterizmin hegamonyasıdır. Onun ihtiyaçlarına en çok bu tarz cevap verir. Çünkü parlâmenterizm şahsiyetleri ortadan kaldırarak yerlerine aptalların, iktidarsızların, korkak ve sorumluluktan kaçan alçakların çoğunluğunu hâkim kılar. Sonuç monarşinin yıkılması olacaktır, bu son er geç meydana gelecektir.

J) Büyük ekonomik gelişme, milleti meydana getiren sosyal tabakalarda değişikliğe yol açar.

Küçük sanatlar yavaş yavaş yok olduğu için işçi özel bir yaşantıya kavuşmanın fırsat ve imkânını da elden kaçırır. Bunun sonucu olarak işçi proleter olur. Böylece fabrika işçisi ortaya çıkar. Bu tabakanın en büyük özelliği hayatı boyunca kendine ayrıcalıklı bir imkân yaratabilme imkânından yoksun olmasıdır. Bu işçi kelimenin tam anlamıyla malsız ve mülksüz bir kimsedir. İhtiyarlık, bu işçiler için ölümdün beterdir. İhtiyarlayan işçiye yaşıyor demek dahi yanlış olur.

Sosyal gelişim buna benzer bir başka durum daha doğurmuştu. İşçiler gibi malsız ve mülksüz olan memur ve hizmetçi sınıfı meydana gelmişti. Devlet, yaşlılık günleri için bir kenara bir miktar para koyamayan memur ve hizmetçilerin geçmişini sağlamayı üzerine aldı. Emekli maaşı usulü kondu. Böylece muntazam olarak idari işlerde çalışanların tamamı, yaptıkları işin önemi ile orantılı ihtiyarlıklarında bir emekli maaşı aldılar. Bunun sonucu olarak memurlara güven geldi ve bu sınıfın önemini arttırdı. Böylece savaştan önce

Alman memur sınıfında en önemli özellik olarak, meslek şuuru gelişti. Şahsî mülkiyetten yoksun kalmış bütün bir sınıf yoksulluktan kurtarılarak millî topluluğun birer üyesi haline geldi.

Fakat bu dert tekrar devletin karşısına bir dev gibi dikildi. Yeni yeni insan toplulukları yeni kurulan sanayide fabrika işçisi olarak çalışmak ve hayatlarını kazanmak için köylerden büyük sanayi şehirlerine göç ettiler. Bu yeni sınıfın hayat ve çalışma şartları yoksul olmaktan çok daha aşağı idi. Esnafın ve çiftçinin eski çalışma hızı sanayinin yeni şekline uyum sağlayamadı. Eski esnafların yaptıkları işte, zaman önemli bir rol oynamazken, fabrikalarda zamanın rolü çok büyüktü . Halbuki şimdiki çalışma usullerinde zaman birinci rolü oynuyor. Eski çalışma süresinin büyük sanayiye uygulanması kötü sonuç verdi. Çünkü eski çalışmanın gerçek verimi çok azdı.

Eskiden bir kimse 14 veya 15 saatlik çalışmaya katlanabilirken, şimdi çalışma zamanının her dakikası değerlendirildiği için bu çalışma şekline ayak uyduramadı. Eski çalışma süresinin yeni sanayide anlamsız bir şekilde aynen uygulanışı iki bakımdan pek kötü oldu: Önce işçilerin sağlığı bozuldu ve sonra yasalara karşı olan inançları sarsıldı. Bu sosyal düzensizliğe bir de çalışanların az ücret almaları ile çalıştıranların zenginleşmeye başlamaları oluştu. İşverenlerin parlak durumları şimdi göze çarpar bir şekil alıyordu.

Köylerde sosyal dert söz konusu olamazdı. Çünkü herhangi bir işe efendi ile hizmetkâr aynı şekilde sarılırlar ve aynı kaptan aynı yemeği yerlerdi. Fakat oralarda da büyük değişmeler meydana geldi.

Bugün işçilerle, işçi kullananlar arasındaki ayrılıklar her alanda görülüyor. Bu bakımdan hükümetimizin Yahudileşmesi halinin ne kadar ilerlediği, el emeğine karşı beslenen kötü fikirler ile değilse de gösterilen pek az saygı ile kendini belli etmektedir. Bu Almanya'ya yakışacak bir durum değildir. Gerçekte sosyal hayatımızın Fransızlaşması, ancak Yahudileşme ile olmuştur. Eskiden el işleri bizim gözümüzde saygı ile karşılanırken, şimdi her kol işçinin çalışması çok görülmektedir.

İşte bu şekilde çok az itibarı olan bir sınıf doğdu ve bunun sonucu olarak günün birinde milletin, bu sınıftan sosyal topluluğun bir üyesini ortaya çıkarması için gereken enerjiyi kendinde bulup bulamayacağı veya aradaki bu durum farkının, bu sınıf diğerleri arasında bir uçurum açacak kadar önemli bir şekil alıp almayacağı meselesi ortaya çıkacaktır.

Bu arada zorunlu olan bir şey varsa, o da bu yeni ortaya çıkan sınıfın hatları arasında çirkin unsurların henüz toplanmamış olmasıydı. Hatta bu yeni sınıfın mensupları arasında enerji sahiplerine daha çok rastlanabilirdi. Uygarlık denilen şeyin sonucu olan aşın derecedeki inceleme, burada ayırıcı ve harap edici etkisini henüz göstermemişti. Yeni sınıf henüz barışçı alçaklığın zehirlerine bulaşmış değildi. Sağlam kalmıştı ve gerektiği zaman hırçın olabiliyordu.

O kadar önemli olan bu sosyal hırçın meseleye burjuvazi sessiz kalırken. Yahudi gelecekte ortaya çıkacak olan safhaları şimdiden görüyordu. Yahudi kapitalist çıkar şartlarını oluştururken, kurbanlarına da yaklaşarak, onların kendi kendilerine yönettikleri kavgada onlara önder oluyordu. Gerçekte "kendi kendisine karşı" demek aktarma yoluyla anlatmaktır. Çünkü yalan söylemede çok usta olan Yahudi hep kendisini temiz ve dürüst bir kişi gibi göstermek ve suçlarını başkalarına yüklemek işini gayet iyi becerir. Halk topluluklarının başına geçer. Bu topluluklar, gelmiş geçmiş zamanların en korkunç yalancısına kurban olduklarını akıllarına getiremezler. Oysa ki gerçek budur.

Yeni sınıf genel ekonomik değişmeden çıkar çıkmaz, Yahudi kendi kendini ilerletmek için eline nasıl yeni bir antrenör geçmiş olduğunu görüyordu. Yahudi derebeylerin dünyasına karşı kalkan olarak burjuvaziyi kullanmıştı. Şimdi de Yahudi, burjuvaziye karşı işçi sınıfını kullanmaktadır. Yahudi bir zamanlar burjuvazinin gölgesine sığınarak sivil hukuku elde etmişse, bugün de işçilerin hayatlarını korumak için giriştiği kavganın kendisini dünya hakimi yapacağını bilmektedir.

Artık şu andan itibaren işçi sınıfının görevi Yahudi milleti için çarpışmaktır. İşçi farkında olmadan yıkmakta olduğunu zannettiği gücün hizmetinde bulunur. İşçi göstermelik bir şekilde sermayeye saldırtılır. Böylece işçi gerçekte sermaye için boğuşturulmuş olur. Aynı zamanda tüm sermaye aleyhinde de bağırtılır. Fakat gerçekte hedef alınan şey millî ekonomidir. Millî ekonominin yıkılması ve onun cesedi üzerinde bütün kazanç borsanın zafer sağlamasına çalışılır. Yahudi bunu gerçekleştirmek için önce işçiye sokulur ve onun kaderine acımış görünür. Hatta sefaletten isyan duyan bir kimse gibi ortaya çıkar. Böylece işçinin hayat şartlarını değiştirmek için şiddetli bir arzu uyandırmaya çalışır. Üstün ırka dahil bir insanın kalbinde daima uyuklayan sosyal adalet ihtiyacını ustalıkla tahrik ederek uyandırır. Yahudi sosyal adalet ihtiyacını tahrik ederek harekete getirdiği işçiyi, daha şanslı bir kadere sahip olanlara karşı bir kin beslemeye davet eder. Bu işi yaparken Yahudi, sosyal düzensizliklerin aleyhine açılmış olan korkunç kavgaya bir felsefî hava, bir felsefî tavır verir. Böylece Yahudi Marksizmin temellerini atmış olur.

Yahudi Marksizmi, haklı sosyal isteklere çok sıkı bir şekilde bağlı gibi göstermekle, bu felsefenin yayılmasını kolaylaştırır ve hızlandırır. Bu arada Yahudi, bu felsefenin kendileri için haksızlık, gerçekleşmesinin mümkün olmadığını gören kimselerin de muhalefetini sağlar ve bunları tahrik eder. Sosyal fikirler maskesi altında, gerçekten şeytanca ve korkunç niyetler saklanmıştır. Bu felsefe, akıl ile budalalığın içinden çıkılması imkânsız bir sentezidir. Fakat bu felsefede akıl ile aptallık o şekilde ayarlanmıştır ki, içinde yalnız çılgınlıkla nitelendirilebilecek şeyler ortaya çıkar, akla uygun gelen şeyler ise hiçbir zaman uygulanamaz. Marksizm şahıslara ve bunun neticesi olarak millete her türlü hayat ve insanlık haklarını reddetmekle uygarlığı meydana getiren temeli yıkmaktadır. Halbuki uygarlık bu şartlara tâbidir. İşte bu alçakça aklın bu buluşuna felsefe adını vermek doğru olursa, Marksizm felsefesinin özü budur. Kişiliğin ve ırkların harap edilmesi, bir türlü üstünlük sağlayamayan aşağı bir ırkın, yani Yahudi ırkının en büyük engelini ortadan kaldırmak olur.

Bu felsefeye anlam veren ve yok gösteren şey, ekonomik ve siyasî hayattaki garip görüşüdür. Marksizme can veren, ruh, kurnaz kişilerin bu felsefeye inanmalarına engel olur. Diğer taraftan aklını kullanmasını bilmeyenler ve ekonomik ilimlerden habersiz olanlar hemen Marksist olurlar. Hareketin yön ve idaresi için gerekli olan zekâyı "çünkü bu hareketin bile yaşayabilmesi için zekâ tarafından yön ve idareye ihtiyacı vardır" Yahudi kendi kendisini feda ederek kendi soydaşlarından birinin beyninden elde eder.

Yahudiler tarafından yönetilen kol işçilerinin bir hareketinin nasıl meydana geldiğini inceleyelim. Görünüşte bu hareketin gayesi işçilerin yaşama şartlarını kolaylaştırmaktır. Gerçekte ise Yahudi olmayan bütün milletleri esaret altına sokup, yok etmekten ibarettir. Barışçı doktrinler aracılığıyla millî varlık bilincini felç etmek için aydın denilen çevrelerde farmasonluğun giriştiği mücadeleye, sürekli Yahudilerin ellerinde bulunan büyük basın, halk toplulukları ve özellikle burjuvazi gözünde devam eder. Çökertici bu iki güce bir üçüncüsü de katılır. Bu en korkuncu olan zor ve şiddet teşkilâtıdır. Marksizim, saldırganlık sıfatı ile, İlk iki silâhın kendisini göreve hazırlamak üzere temelinden yıktıkları şeyleri büsbütün alt üst edip bitirmek zorundadır, bu çok kurnazca bir biçimde düzenlenmiş hayran kalınacak bir davranıştır. Öyle ki bu harekete, kendilerini devletin az çok manevî otoritesinin organları diye takdim etmekten zevk alan kurumların da katılıp, mücadeleden vazgeçtikleri görülürse buna şaşırmamalıdır. Yahudi, bazı ayrıcalıklar gözden uzak tutulursa, her zaman kendi yıkıcı işi için yüksek dereceli memurlarımız arasından, hatta en üst makamlarda bulunanlardan çok iyi yardımcılar bulmuştur. Bu memur topluluğunun göze çarpan özelliği, üstlerin huzurunda yerlere kapanan bir kölelik gösterisi, astlara karşı kendini beğenmişlik ve ancak herkesi hayrete düşürebilecek derecede bir aptallıktır. Fakat bu özellikler otoritelerimizle devamlı ilgisi olan Yahudi için faydalı ve onun gözünde oldukça sevimli şeylerdir. Şimdi başlayan kavga kalın çizgilerle çizilirse şu husus ortaya çıkar:

Yahudi, dünyayı ekonomik yönden ele geçirmek istediği gibi siyasî açıdan da hakimiyeti altına almak ister. Bunun için Yahudi mücadelesinin bu iki amacı için Marksizmi iki bölüm olarak ortaya sürer. Bu bölümler görünüşte birbiri ile ilgili değildir. Fakat, aslında tefrik kabul etmez bir bütün oluşturmaktadır. Bu iki kısım, siyasî ve sendika faaliyetleridir. Sendika hareketi taraftar toplamaya yarayan bir davranıştır. İşçiye, patronların hırs ve dar görüşlerine karşı açtıkları mücadelede yardım ve himaye vaat eder. Eğer işçi devlet tarafından bir yardım ve himaye görmezse kendi menfaatinin savunmasını sorumsuz kimselerin eline bırakmak istemez ve bu hak müdafaasını bizzat kendi yapmak ister. Para kazanma hırsı ile gözleri kör olan burjuva, işçinin yaptığı bu mücadeleye karşı ne kadar engel çıkarırsa, mesela uzun çalışma süresini kısaltmazsa, çocukların çalışmalarına insaf dairesinde bir şekil vermezse, kadın işçileri korumazsa, iş yerlerinde ve ikâmetgâhlarında sıhhî şartlara kavuşmak için yapılan her türlü girişime engel olursa daha kurnaz olan Yahudi bu sınıfın, yani ezilen işçinin dâvâsına sahip çıkar. Yahudi böylece işçinin savunucusu durumuna geçer. Bunu Yahudi sevinçle ve isteyerek yapar. Onun asıl amacı sosyal yaralara bir çare bulmak değildir. Yahudi'nin, işçinin koruyucusu durumuna geçmesine neden, millî ekonominin geleceğini yok ederek bir topluluğu yavaş yavaş meydana getirmek içindir. Çünkü sağlam bir siyasetin hedefi bir taraftan halkın sağlığının korunması, diğer taraftan bağımsız bir millî ekonominin korunması ise, bu iki görüş karşısında Yahudi tamamen ilgisiz kalarak, kendi gayesine giden yolun üzerindeki bu engelleri temizlemeye bakar. Yahudi millî ekonomiyi yok etmektedir. Bundan dolayı işçi hareketinin koruyucusu ve önderi sıfatı ile yerine getirilmesi imkânsız veya uygulanması millî ekonominin çökmesine sebep olarak isteklerde bulunurken, vicdanında bir sızlama duymaz. Yahudi önünde sağlam bir soy görmek istemez. Onun arzusu soysuzlaşmış, boyunduruğa girmeye hazır bir sürü görmektir. Olumlu cevap alamayacağını ve durumu değiştiremeyeceğini bildiği halde halk topluluklarında şiddetli bir sinirlilik doğuracak en anlamsız istekleri işte bu gayesini tahakkuk

ettirmek için ortaya atar. Arzusu ortalığı bulandırmaktır. Yoksa işçilerin sosyal durumlarını gerçekten ve namuslu olarak düzeltmek değildir.

Demek ki büyük, topluluklar aydınlatılmadıkça, onlara sonsuz yoksulluklarının gerçek nedenleri hakkında doğru bilgiler verilmedikçe ve bunun için büyük bir çalışmaya teşebbüs edilmedikçe Yahudi işçi hareketinin itiraz kabul etmez ve vazgeçilmez lideri olarak kalacaktır. Eğer halk toplulukları şimdi olduğu gibi bir hedefe yöneltilmezlerse ve devlet bu işlere kayıtsız kalırsa, halk daima ekonomik yönden kendisine en yüzsüzce vaatleri yapan kişilerin arkasından gider. Bu hususta, Yahudi üstat makamına yükselmiştir. Çünkü bütün çalışması hiçbir ahlak kuralının dizgini ile boyunduruk altına alınamaz. Bundan dolayı bu sahada bütün düşmanlarına karşı kolayca ve kısa bir süre içinde üstün çıkar. Yahudi kendi ruhunda bulunan kabalığa ve haydutluk içgüdüsüne uyarak işçi hareketine en kaba bir şiddet özelliği vermektedir. Sağlam hisleri ve oltaya takılmayan kimselerin karşı koymalarını dehşet salma ve korku yaratma usulü ile kırar. Böyle bir faaliyetin sonucu ise çok korkunçtur. Neticede, Yahudi'nin yaptığı milletin huzur ve mutluluğunu sağlayacak olan işçi sınıfı vasıtasıyla millî ekonominin temellerini yıkmak olur. Yahudi'nin bu faaliyetine paralel olarak siyasî teşkilât faaliyeti de gelişmektedir Siyasî gelişme, işçi hareketinin toplulukları siyasi teşkilâta girmeye hazırlaması, hatta bir kamçıyla vurur gibi onları zorla oraya sokması dolayısıyla bu işçi hareketine uygun düşer. Siyasî teşkilâta o büyük cihazını devam ettirme imkânını veren gelirin sürekli kaynağı işçi hareketidir. Kişilerin siyasî faaliyetleri için kontrol organları Yahudilerin eline geçer. Bütün siyasî gösteriler için adam toplama işi Yahudi'nin elindedir. Sonuçta işçi hareketi, ekonomik hayat için mücadele etmez olur. Yahudi, kısa ve genel grev hareketlerini siyasî fikrin emri altına alır. Böylece sendika ve siyasî teşkilât, içeriği itibariyle kültürü çok az olan okuyucuların siyasî görüş ve görüşlerine uygun bir basın meydana getirerek kurula düzene karşı isyan ruhu, bir milletin en aşağı sınıflarına dahil olan toplulukları cüretkârlık isteyen hareketleri yap-

maya hazır bir duruma getirir. Bu basının görevi basit halk tabakalarının seviyesini yükseltmek değildir. Yahudi'nin idaresi altında yapılan iş basit insanların iştahlarını kabartmaktan ibarettir.

Bu basın millî iradenin, yüksek bir kültürün, geleneğin ve bağımsız bir ekonominin dayanağı olan şeylerin hepsine saldırır ve iftira eder. Yahudiler'in devlete hâkim olma yolundaki hareketlerine engel olmak isteyene, ya da yeni sahibi, iktidarları ve dehaları Yahudilerce tehlikeli görünen ülkenin seçkin ve karakter sahibi insanlarına karşı, "Yahudi basını" ateş püskürür ve bu gibi kişileri milletin gözünden düşürmeye çalışır. Çünkü Yahudi'nin nefretine hedef olmak için onun aleyhinde çalışmak şart değildir. Yahudi'nin, herhangi bir gün kendisi aleyhinde bir düşünce beslemenizden veya ona düşman bir milletin kuvvetini geliştirmek için yeteneklerinizi kullanacağınızdan şüphelenmesi, size nefret duyması için yeterli bir sebeptir. Bu konuda hiç hataya düşmeyen iç güdüsüne her insanın doğuştan sahip olduğu yeteneklerinin kokusunu hemen alır. Onun ruhunun, ruhu olmayan kimse, Yahudi'nin kendisine düşman kesileceğinden asla şüphe etmemelidir. Yahudi tecavüze uğramış bir kimse olmayıp, saldırıya geçmiş, saldıran olduğu için, yalnız kendisine saldıran kimseyi değil, saldırısına karşı koyanı da kendisinin düşmanı kabul eder. Doğrulukla dolu olduğu kadar, cesur olan ruhları kırmak için başvurduğu kavgada kullandığı araçlar mertliğe sığmayan şeylerdir. O bu adi işi için yalan ve iftirayı kullanır.

Hiçbir şey karşısında gerilemez ve kötülüğü o kadar büyüktür ki, halkımızın hayalinde şeytanın somut örneği ya da bütün kötülüklerin sembolü Yahudi olursa buna şaşırmamalıdır. Halk topluluklarında Yahudi'nin gerçek karakterinin bilinmeyişi, yüksek taba kalarda içgüdünün yokluğu ve akim kıt oluşu, Yahudilerce yönetilen bu yalan savaşına milletin kolayca kurban gitmesine yol açmaktadır. Yüksek tabaka mensupları, yaratılışlarında olan kor kaklıkları dolayısıyla, Yahudi'nin yalan ve iftira ile saldırdığı kişiden uzak dururlarken, halk da aptallık ya da basitlik dolayısıyla bu karakter sahibi kişi hakkında uydurulanlara inanır. Otorite sahibi

olanlar ise ya ses çıkarmayıp susarlar, ya da haksız yere saldırıya uğrayan kişi için soruşturma açarlar. Güya o eşek memurlarca böyle hareket etmek, devletin otoritesini korumak ve güvenliğini sağlamak için yararlı bir önlemdir.

Sonunda Yahudi tarafından kullanılan Marksist silâhın korkusu bu akıllı adamların beyinlerine ve ruhlarına bir kâbus gibi çöker, kalır. Bu korkunç düşman karşısında titrerler ve eninde sonunda onun kurbanı olurlar.

K) Yahudi'nin devlet içinde üstünlüğü şimdi öylesine sağlamlaşmıştır ki, kendisini açıkça Yahudi olarak ortaya koyma cesaretini gösterir ve hatta bununla da kalmayıp ırkî ve siyasi düşüncelerini sonuçlarına kadar açıklamaktan çekinmez. Irkının bir bölümü kendisini açıkça yabancı bir millet diye gösterir. Gerçi bu da yeni bir yalandan ibarettir. Çünkü Siyonizm bütün dünyaya Yahudilerin Filistin'de bir devlet kurmakla memnun olacakları görüşünü verirken, onlar aptal kişileri bir kere daha gayet açık bir şekilde aldatmış olurlar. Yahudilerin Filistin'de bir devlet kurup, oraya yerleşmeye hiç ama hiç niyetleri yoktur. Yahudiler orada sadece şarlatanca uluslararası hareketlerin bir merkezî teşkilâtını kurmaktan başka bir şey düşünmemektedirler. Bu teşkilât hakimiyet hakkına sahip olacak ve öteki devletlerce korunmaya gerek duymayacaktır. Bu teşkilât, bağımsızlığına sahip olarak, suratlarından maskeleri düşürülmüş olan veya kendileri atmış olan bütün sefil Yahudilerin sığmağı ve gelecekteki rezil ve şarlatan Yahudilerin de yüksek bir okulu olacaktır.

İşte bir kısım Yahudi iki yüzlülükle Alman, Fransız veya İngiliz olduğunu söylerken, diğerlerinin açıkça ve resmen Yahudi ırkına mensup olduklarını belirtmeleri, kendilerine olan güvenin gittikçe arttığına ve artık güven içinde bulunduklarını ortaya koyar. Diğer milletlerin, korkunç bir umursamazlıkla hareket etmeleri, Yahudilere zafer gününün ne kadar yakın olduğunu ispatlar.

Siyah saçlı pis Yahudi, saatlerce tehlikeden habersiz olan genç kızı gözetler. Sonunda bu genç kızı kendi adi kanı ile kirletir.

Onu bağlı olduğu ırktan çekip alır... Yahudi, hâkimiyetine almak istediği ırkın dayandığı bütün temelleri kökünden yıkmak ister. Kadın ve genç kızların ahlâklarını bozduğu gibi, ırkı ile diğer ırklar arasında "kan"ın yaptığı engeli yıkmak ve yok etmek için her çeşit çareye başvurur. Zencileri Almanya'ya getirenler Yahudilerdi. Hep aynı gizli amaç ve açık hedef için hâlâ getirmektedirler. Nefret ettikleri beyaz ırkı melezleşmeden ortaya çıkan piçleşme ile yok etmek, onu vardığı uygarlık ve siyaset seviyesinden indirmek ve ona hâkim olmak istemektedirler. Çünkü ırkı temiz olan, kanının gücünden haberdar olan millet hiç bir şekilde ve hiç bir zaman Yahudi'ye boyun eğmez. Yahudi ancak, bu dünyada sürekli ve sadece melezlerin efendisi olabilir.

Bunun için insanları devamlı olarak zehirler ve böylece ırkların kalitesini düşürmeye çalışır. Yahudi bu arada da, siyaset bakımından, demokrasinin yerine proletarya hakimiyeti fikrini aşılamaya başlar.

Marksçılık Yahudi'nin, demokrasiden vazgeçmesini sağlayan ve Yahudi'yi milletlerin, diktatörce kaba kuvvet ile idaresi altına almasını sağlayan bir aracı olmuştur.

Böylelikle Yahudi çifte yenilik meydana getirmek için bilinçli bir biçimde çalışır. Bu çifte yenilik ekonomik ve siyasî alanlarda ortaya çıkacaktır.

İçten gelen bu saldırıya karşı enerjik bir şekilde karşı koyan ulusları, Yahudi harekete geçirdiği uluslararası güç ve etkileri sayesinde bir düşman şebekesi ile sarmaya başlar. Onları savaşa zorlar. Sonunda gerekli olduğuna karar verdiği zaman savaş alanına zafer bayrağını dikiverir.

Devletleri ekonomik yönden sarsar. Böylece verimsiz duruma gelen kanın faaliyetlerini devletin elinden alır ve ekonomik kontrole tabi tutar.

Yahudi siyasî yönden de devleti yaşama araçlarından yoksun bırakır. Her türlü karşı koymanın ve millî savunmanın temellerini çü-

rütür. Milletin hükümete duyduğu güveni sarsar. Geçmişi kötüleyerek gözden düşürür. Kutsal olan şeylerin hepsini çamura batırır.

Uygarlığa da el atarak, sanatı ve edebiyatı kötüler, tabiî hisleri aldatır. Bütün güzellik, asalet ağırbaşlılık, onur ve iyilik kavramlarını bir anda alt üst eder. İnsanları, kendisinin içinde bulunduğu o adi ve aşağı tabiat alanına çeker.

Sonunda Yahudi, dini ve ahlakı, gülünç ve basit bir biçime sokar. Töre ve gelenekleri ölü, modası geçmiş ve köhnemiş şeyler olarak gösterir. Böylece bir milletin hayatı uğruna mücadele edeceği son dayanaklarını da ortadan kaldırır.

L) Şimdi son ve büyük hareket başlar. Artık, Yahudi siyasî kudreti de eline geçirdikten sonra, maskesini fırlatır atar, demokrasi ve halk dostu olan Yahudi, o andan itibaren katil ve ırk düşmanı Yahudi'yi meydana getirir. Birkaç yıl içinde aklın önderlerinin kökünü kazımaya girişir. Milletlerin manevî rehberleri olan kişileri yok ederek onları esareti altına alır.

Bize bu esaretin en canlı örneğini Rusya vermiştir. Rusya'da Yahudi, büyük bir millet üzerinde varlığını kurmak için, vahşi ve korkunç bir yobazlık ile 30 milyona yakın insanı kendi yazar ve çeteleri ile borsa haydutlarına öldürtmüş veya açlıktan ölüme mahkûm ettirmiştir. Fakat şunu hemen belirtelim ki, bu iş yalnız, Yahudilerin milletlerin hürriyetlerini öldürmesiyle bitmeyecek, bu mahvolan milletlerin asalakları da yok olacaktır. Kurbanların ölümü, sonunda canavarın da ölümünü gerektirecektir.

Alman devletinin çöküşünün, nedenlerini tetkik edecek olursak, ilk ve kesin neden olarak ırk meselesinin ve Yahudi tehlikesinin anlaşılıp görülememesinden ileri geldiği anlaşılır.

1918 yılının Ağustos ayında savaş alanında uğranılan yenilgilere katlanmak son derece kolay olabilirdi. Bu yenilgiler milletimizin daha önce kazandığı galibiyetlere oranla bir hiçti. Bizim çökmemize bu yenilgiler neden olmadı. Biz, milletleri var olmaya yönelten ve bu şekilde hayatlarını yasal saydıran siyasî kuvvet ve

içgüdüleri on yıldan beri sistemli bir şekilde milletimizin elinden alarak bu yenilgileri hazırlamış olan güç tarafından yere serildik. Eski Reich, milletimizin mensup olduğu ırkın temellerinin korunması konusunun ortaya çıkardığı meseleyi ihmâl etmekle, bir milletin dünya üzerinde yaşamak için sahip olduğu tek hakkı yok ediyordu. Melezleşen veya melezleşmeye fırsat veren milletler Tanrının gücüne karşı günah işlediler. Bir millet, kendi varlığının doğa tarafından sunulmuş ve kökleri kanına uzanmış orijinalliğine artık bağlı kalmazsa, dünyadaki varlığına son verilmesinden ötürü şikâyet etmeye hakkı yoktur.

Bu geçici dünyada her şey çok daha iyi olur ve yapılabilir. Her bozgunun, gelecekteki bir zaferin annesi olması mümkündür. Her kaybedilen savaş gelecekte bir yükselişe neden olabilir. Her zorluk, insanın inancı ile yenilebilir. Her zulüm ve baskı, kan temiz olarak korunduğu sürece, ahlâki bir diriliş meydana getiren güçleri doğurabilir ve harekete geçirebilir. Fakat kanın temizliğini kaybetmesi saadeti yok eder, insanı sonsuzluğa kadar aşağılatır. Bu çöküşün medenî ve ahlâkî sonuçları hiçbir zaman kaybolmaz. Hayatın diğer meseleleri, bu tek mesele ile karşılaştırılsa, bütün bu meselelerin önemi bunun yanında bir hiçtir. Hayatın bütün meseleleri zamanla sınırlıdır. Fakat kanın temizliğinin korunması ya da kaybedilmesi meselesi, yeryüzünde hayat devam ettiği sürece duracaktır.

Savaştan önce meydana gelen bazı önemli olaylar incelendiğinde hepsinin bir ırk meselesine bağlı olduğu görülür. İster hukuk meselesi, ister maddi hayatın büyük oyunları olsun, veya siyasî alanda çöküş olayları, eğitimin iflâsı olsun hatta basının büyük adamlar üzerinde yaptığı kötü etki söz konusu olsun, bütün kötülüklerin derinine inildiğinde ırka önem verilmediği veya yabancı bir milletin ırk için oluşturduğu tehlikenin fark edilmediği görülecektir. Bunun için, bütün yenilik hareketleri, bütün sosyal yardım eserleri, her türlü siyasî önlemler, bütün ekonomik gelişmeler ve düşünme gücündeki her bilgi artışı hiçbir zaman önemli rol oynamaz.

Usul ve onu yeryüzünde var olma gücüne ulaştıran organ, yani devlet sağlam bir sıhhate sahip değildi. Hatta her ikisi de gözle görülecek biçimde sararıp soluyordu. Reich'in dıştan bakıldığında görülen zindeliği, onun çıkarlarını saklamayı başaramazdı. Gerçekten tekrar ona kuvvet vermek için yapılan her teşebbüs daima sonuçsuz kaldı. Çünkü en önemli mesele kenarda unutuluyordu. Alman milletinin başı ucunda bilginlere yakışır tartışmalar yapan birçok politik görüş taraftarlarının ve hatta önderlerinin dahi ciddi biçimde kötü niyet sahibi kimseler olduklarını sanmak hata olur. Fakat bunların tüm hareketleri verimsiz kalmaya mahkûmdu. Çünkü, bizim genel rahatsızlığımızın hangi şartlar altında ortaya çıktığını görüyorlar, fakat en uygun şartlar içinde bile onun illetini tespit edemiyorlardı. Eski Reich'in siyasî gelişmesinin takip ettiği yol dikkatle incelenirse, birliğin oluşmasından sonra, hatta bunun sonucu olarak Alman milleti tarafından yapılan gelişmeler sırasında, için için çöküşün tam akışını bulmuş olduğunu ve bütün siyasî başarılara ve maddî gücün çoğalmasına rağmen, genel durumun yıldan yıla kötüleştiğini görmek mümkündür. Reichstag seçiminde, Marksist oyların çoğalması, dış yıkılmaya yol açacak işten yıkılmanın devamlı şekilde yaklaştığını işaret ediyordu. Burjuva partisinin bütün başarıları değerden yoksundu. Bu da, bütün seçim başarılarına rağmen Marksist dalganın büyümesine engel olamadıklarından dolayı değil, kendi içlerinde bozuk tohumlar bulundurmaların dan ileri geliyordu. Burjuvalar farkına varmadan Marksçı düşünceler ile kirletilmişlerdi. Karşı koymaları, çok zaman sonuna kadar mücadeleye azmetmiş rakiplerinin bir prensip karşı koymasından çok, hırslı liderlerin birbirlerine karşı rekabetlerinden meydana geliyordu. Bu uzun yıllar sırasında yıkılmayan inançla yalnız bir millet mücadele etti. Bu da Yahudidir. Milletimizin var olma gücü azaldıkça, Yahudi'nin altı köşeli yıldızı gökyüzünde gittikçe yükseldi.

1914'te savaş alanına saldırıya karar vermiş bir millet atılmadı. Bu Marksçı barışseverlerin milletimizi tehdit edişine karşı milletin var olma inancı ile ortaya çıkmasıydı. Geleceğimizin tartışıldığı o gün iç düşmanın kim olduğu tespit edilemediği için, dışarıya karşı

koymak boşunaydı. Tanrı galip gelen kılınca hakkını lütfetmedi. Böylece her suçun cezasının çekilmesini isteyen sonsuz kanuna boyun eğildi.

İşte bu ayrıntılar yeni hareketimizin prensiplerine kaynak teşkil edecekti. Biz bu düşüncelerimizin, sadece Alman milletinin çöküşünü durduracağına değil, bir devlete, bir gün üzerine dayanacağı ve kuvvet alacağı granit temelleri atmasını da sağlayacağına inanıyoruz. Öyle büyük bir devlet kuracağız ki, o devlet milletimize hiç bir zaman yabancı kalmayacak, ekonomik çıkarlara hizmet etmeyen milletin içinden, tarihinden doğmuş yüce bir Alman milletinin devleti olacak.

ONİKİNCİ BÖLÜM

NASYONAL SOSYALİST ALMAN İŞÇİ PARTİSİNİN İLK GELİŞME DEVRİ

Hareketimizin gelişmesinin ilk bölümünü bu cildin sonunda inceleyip ve buna bağlı bir çok meseleleri geliş güzel ele alıyorsam da, bunu doktrinimizin ruhu hakkındaki düşünceleri açıklamak amacıyla yapmıyorum. Gerçekte bizim programımızın tamamı öyle geniştir ki, yazıldığı zaman bir cildi doldurur. Bundan dolayı programımızı bu kitabın ikinci cildinde inceden inceye ele alacağım ve düşündüğüm şekilde bir devlet örneği bulmaya çalışacağım.

"Biz" demek, yüzbinlerce kişi demektir. Bu yüzbinler, esasta ideallerimize katılmakta, fakat her biri gözlerinin önünde dalgalanan şeyi takdir etmek için gerekli sözcükleri bulamamaktadır.

Gerçekten bütün büyük yenilik hareketlerinde dikkati çeken bir husus vardır. Çoğu bu yenilik hareketlerinin başlangıçta yalnız bir şampiyonları vardır. Fakat sonradan milyonlarca taraftar kazanırlar. İçlerinden biri ortak iradelerini ilân etmek, eski ümitlerin bayrağını dikmek ve yeni açıklamalarla onları zafere götürmek için yükseldiği zaman, bu yenilik hareketi binlerce sabırsız insanın derin isteklerine rastlamaktadır. Milyonlarca insanın kalplerinde o devrin hayat şartlarının tamamen değişmesi için arzu beslemeleri, bu kişilerin büyük ve acı umutsuzluk durumu bin bir şekilde kendini belli eder. Bazılarında ümitsizlik ve cesaretsizlik hakimdir. Bazılarında nefret, kin ve isyan durumlarına rastlanır. Bir bölümü kayıtsız kalırken, bir kısım müdahale için korkunç bir istek besler. Hoşnut ol-

mayanların bazıları seçimde çekimser kalırlar, sayıca daha çok olanları ise aşın sol tarafla beraber oy kullanırlar. İşte bizim genç hareketimiz önce bu kişilere seslenecektir. Çünkü durumlarından memnun olan ve mideleri tıka basa doymuş olan adamlardan böyle bir harekete katılmalarını beklemek hata olur. Hareket işkence gören, acı çeken azap içinde olan talihsiz ve mutsuz olan kişileri etrafında toplayacaktır. Evet hareketimiz her şeyden önce sosyal bünyenin dışında akıp gitmeyecek halk topluluklarının derinliklerine kök salacaktır.

1918 yılında millet siyaset bakımından iki kısma bölünmüş durumda idi. Sayıca çok olan birinci kısım el ile çalışan meslek sahipleri hariç olmak üzere milletin aydın tabakalarını oluşturuyordu. Bunlar görünüşte millî idiler. Yani bunlar, devlet çıkarları denilen, fakat daha çok hanedan çıkarları ile aynı şey haline gelen çıkarları önemli şekilde temsil ediyorlardı. Bu kısma dahil olanlar rakiplerinin baskı ve şiddetleri dolayısıyla, etkileri görünüşte ve henüz gelişmemiş olan manevî silâhlarla ideallerini ortaya koymaya ve hedeflerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Daha bir süre önce idareci durumunda olan bu sınıf şiddetli ve tek bir darbe ile boylu boyunca yere serildi. Korkudan titreye titreye, acımasız galibin bütün kötülüklerine boyun eğdi.

Bu sınıfın karşısında kol gücü ile çalışan işçiler yer aldı. Bu sınıf, oldukça aşırı Marksçı eğilimlere sahip hareketler halinde birleşmişti. Bunlar fikrî yöndeki tüm karşı çıkışları kaba güçle kırmaya kararlı idiler.

Marksist fikirlerle donanmış olan bu sınıf “millî” olmak düşüncesinde değildir. Aksine yabancı devletlerin baskı hareketlerine yardımcı olur. Sayıca halkın en büyük kısmını temsil eder. Fakat, bu sınıf milletin bazı unsurlarını kapsar ki, millî bir kalkınma bu sınıf olmadan düşünülmez ve fiile de çıkarılmaz.

Alman milletinin ilerlemesi, Almanya üzerindeki yabancı devletlerin baskılarını daha da çok arttırıyordu. 1918 yılından itibaren hemen şunu anlamak icap eder ki, bizim burjuva devlet adamları-

nın söyledikleri gibi bu baskılar ekonomik açıdan olmuyor veya maddî kuvvete dayanıyordu. Gerçek olan irade kuvveti idi. Milletin irade gücü sıfıra indiriliyordu, Almanlar muhtaç olduklarından çok daha fazla silâhlara sahiptiler. Eğer Alman milleti hürriyetini sağlama imkânını bulamamışsa, bunun nedeni büyük bir milletin var olma inancından ve yaşama iradesinden mahrum oluşu idi. En etkili silâh, o silâhı harekete geçirecek olan ruh mevcut değilse, cansız ve kıymetsiz bir madenden ibaret kalır. Almanya savunmasız kaldıysa bunun nedeni silâha sahip olmayışı değildi. Müdafaasız kalmasına sebep milletin silâhlarını koruma iradesinden mahrum oluşu idi.

Eğer, bugün solcu siyasetçiler, bölücü ve ihanete dayanan yanlış politikalarının başarısızlığını silâh yokluğuna dayandırmaya çalışıyorlarsa yalan söylüyorlar. Onlara verilecek cevap şudur:

“- Doğru söylemiyorsunuz! ulusal çıkarları terk etmek yolundaki alçakça politikanızla silâhlarınızı teslim ettiniz. Şimdi de silâh yokluğunu, sefaletinizin tek sebebi olarak gösteriyorsunuz. Bu hareketiniz de, bütün yaptıklarınızda olduğu gibi yalan ve sahtekârlıktan ibarettir.”

Bu arada sağ politikacılarının da büyük hataları olmuştur. Sağ taraf politikacılarının sayesinde 1918 yılında Devlet makamına gelen Yahudi süprüntüleri Alman milletinin silâhlarını çalmışlardır. Bizim savunmasız millet durumuna gelmemiz onların alçaklıklarının sonucudur. Bir Almanın büyüklük ve cesaretinin yeniden kazandırılması meselesi, kendi kendimize “silâhları nasıl imâl edeceğiz?” sorusunu sormakla halledilemez. “Bir milleti silâh taşımaya yetenekli duruma getiren ruhu nasıl yaratacağız?” diye düşünmek lâzımdır, bir milletin üzerinde böyle bir rüzgâr estiği takdirde zekâsı bin yol bulur ve bu yolların her biri o milleti bir silâha götürür. Bir korkak adama on tabanca verilse, o adam bir saldırı anında tek mermi atmaz. Bu korkağın elindeki tabancalar, bir cesurun elindeki topuzdan daha az değer ifade eder.

Milletimizin siyasî gücünü tekrar kazanması ancak bizim varlığımızın sağlam ve kusursuz hale getirilmesi meselesinden ibarettir.

Gerçekte bunu hazırlayıcı her dış siyaset ve bizzat rolünü değerli hale getirme teşebbüsü çok silâha sahip bulunmanın eseri olmayıp, bir milletin inkâr edilmez yeteneğinin sonucudur. Bir milletin düzenli kabiliyetini, cansız bir takım silâhların toplanması değil, ulusal varlık hakkında ateşli bir iradenin ve ölümü göze alacak derecede kahramanca bir cesaretin varlığı sağlar. Bir toplum, silâhla kuvvetlenmesini bilen insanlarla kuvvet bulur. İşte İngiliz milletinin uzun bir süre bütün dünyanın en önemli çıkarı diye kabul edilmesinin nedeni budur. Çünkü İngiliz hükümetinin zafere kadar dövüşmeye ısrarla azmetmiş olmasına ve milletinin büyük bir topluluğunun korkunç inadına güvenmek mümkündür. Herkes şuna inanmıştır ki, bu İngilizler ne zamanı hesaplarlar, ne fedakârlıkları... İngilizlerin bütün imkân ve araçları harekete geçirecekleri muhakkaktır. İşte bundan dolayı İngiltere'de, belirli bir anda askeri silâhlandırmak için, diğer devletlerin kuvvetlerine eşit bir kuvvet bulundurmaya hiç gerek yoktur.

Alman milletinin siyasî bakımdan tekrar canlanması, bizim yaşama irademizin tekrar dirilmesi ve güçlenmesi olduğuna göre bu iradeyi yaşatmak için millî olan unsurlarına yönelmek yeterli değildir. Gerekli olan şey, millî duygulara karşı olan sınıfı millîleştirmektir.

Bununla birlikte Alman devletini tekrar diriltmeyi ve eski kuvvetini kazandırmayı gaye edinen genç bir hareket büyük halk topluluklarını toplamak için amansız bir mücadeleye girmek zorundadır.

Dış ve iç bir millî politika için burjuva sınıfından bir karşı koyma hareketi beklemek söz konusu olamaz. Çünkü bizim millî denilen burjuvazimiz genellikle değersiz ve millî zihni yetersiz bir şekilde gelişmiştir. Hatta herkesçe bilinen miyopluğu dolayısıyla Alman burjuvazisi eskiden Bismarck devrinde olduğu gibi, yakın bir kurtuluş saatinde itaatkâr bir karşı koyma durumunda karar kılsa bile, pek bilinen ve özdeyiş haline gelen korkaklığı dolayısıyla bu çeşit davranışından da bir sonuç alamaz.

Beynelmilelliğe teveccüh etmiş olan Alman vatandaşı karşısında ise iş daha başkadır. Onları, kaba ve ilkel karakterleri kendilerini zora ve baskıya daha çok yöneltmiştir. Aynı zamanda başlarındaki Yahudiler de kaba ve acımasızdırlar. Onlar daha önce Alman ordusunun bel kemiğini kırdıkları gibi, Almanya'nın tekrar yükselmesi yolundaki bütün teşebbüsleri de parçalayacaklardır. Bilhassa parlamenter devirde sayıca çok oldukları için, herhangi bir millî dış siyaset uygulamasına engel olacaklardır. Aynı zamanda bunlar, Alman milletinin gerçek değeri ile takdir edilmesine, bunun sonucu olarak anlaşmaların göz önüne alınmasına fırsat vermezler. Çünkü on beş milyon Marksist, demokrat, barışsever ve merkeziyetçilerimizin meydana getirdikleri zayıf nokta sadece bizim tarafımızdan bilinen bir konu değildir. Bu durum yabancı ülkelerin de gözlerinden kaçmamaktadır. Bu devletler imkân dahilinde olan veya olmayan bir anlaşmanın değerini ölçtükleri zaman, bu sıkıntı veren balyozun ağırlığını da göz önüne alırlar. Eğer halkının aktif bölümü her çeşit azimli bir siyasete karşı olursa o devletle, hiç kimse anlaşma yapmaz. Hemen şunu da ilâve edelim ki "Milli ihanet partileri"nin başında bulunan kişiler kendi geleceklerini düşündükleri için devletin tekrar dirilişe yükselmesine karşıdırlar. Bunlar bu amaca daima karşı çıkarlar.

Tarih Alman milletinin, o duyulmamış çöküşüne neden olanların hesapları görülmedikçe, eski haline gelebileceği hakkında bir ümide kapılmayı meneder. Çünkü 1918 Kasım ayı sadece basit bir gaflet olarak düşünülmeyecek aynı zamanda vatana ihanet olarak kabul edilecektir.

Bu şartlar altında harici Alman istiklâlinin tekrar sağlanması birinci derecede milletimizde inanç ve irade ruhunun tekrar sağlanmasına bağlıdır. Fakat, Alman kurtuluş düşüncesi, halk topluluğu bu özgürlük düşüncesinin hizmetine girmeye hazır olmadıkça, yalnız teknik açıdan dahi dışarıya karşı anlamsız bir şey gibi görünür.

Askeri bakımdan her subay bilir ki, sadece talebeden oluşmuş birliklerle savaşılamaz. Bir milletin, zekâ ve yumruğuna da ihtiyaç

vardır, bu hususta, hemen şu anlaşılmalıdır ki, millî savunma yükü aydın sınıfa bırakılacak olursa millet bir nimetten mahrum edilmiş olur. Aynı zamanda bu nimeti karşılamak imkânsız olur. 1914 yılında gönüllü taburlarında Flanders'de ölen genç Alman aydınlarının yokluğu acı bir şekilde hissedilmiştir. Onlar milletin seçkin kitlesiydiler ve kayıpları savaş sırasında hiçbir zaman karşılanamazdı. Mücadele, hücum taburlarının işçi kitleleri ile çoğaltmak şartıyla sağlanabilir. Fakat bütün sosyal vücudumuzda sağlam bir irade tarafından beslenen derin bir birlik var olup, hüküm sürmedikçe, mücadeleyi teknik yönden hazırlamaya da imkân yoktur. Versailles anlaşmasını imzalayanların bakışları altında silâhsız bırakılan ve hayatını sürdürmek zorunda olan milletimiz, içerdeki düşman sürüleri yok edilmedikçe ve karakteri yaratılışı itibariyle bozuk olan ve otuz altın karşılığında her şeye ve herkese ihanet edebilen Yahudi toplumu temizlenmedikçe, teknikle hiçbir hazırlanma önlemleri alamaz. Fakat bu şimdi düzenlenmiş gibi görünüyor. Halbuki siyasî düşünceleri ile millî yükselmemize karşı duran milyonlarca adam, kendileri ile mücadele edilerek kalplerinden ve zihinlerinden düşmanlıklarının sebebi olan evrensel Marksçılık düşüncesi sökülmedikçe bize mağlup edilmemiş gibi gelirler. Devlet ve millet olarak özgürlüğümüze tekrar sahip olmak ihtimali, hariçte siyasî hazırlanma, kuvvetlerimizin işe yarar şekle konması yahut bizzat savaşa hazırlanma hususları hangi bakımdan araştırılırsa esas şartın daima ve her halde ilk önce milletimizin büyük bir bölümünün millî istiklâlimiz fikrine çekmekten ibaret olduğu görülecektir.

Dış bağımsızlığımızı yeniden elde edecek olursak ülke içindeki her yenilik hareketi en uygun şartlarda bile, diğer devletler için bir çeşit sömürge olma yolundaki yeteneğimizi geliştirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Ekonomik yönden gelişmemizin faydaları bizi enternasyonali kontrol eden efendilere götürecektir. Ayrıca ülkemizde bütün sosyal konulardaki tüm ilerlemelerin hepsi, çalışmalarımızın meyvesini bu efendilerin çıkarı için olgunlaştıracaktır. Kültür incelemelerine gelince, bunları paylaşmada Alman milletinin payına düşen bölüme el uzatamazlar. Çünkü siyasî bağımsızlığa

ve bir milletin şeref ve kişiliğine sıkı bir şekilde bağlıdırlar. Bundan dolayı, milletimizin büyük bölümü millî düşünceyle birleştirildiği zaman eğer Almanya için bir istikbal görünüyorsa, bu büyük kitleyi sananınıza çekmek, bizim hareketimizin en büyük ve en önemli görevi sayılacaktır. Bizim hareketimizin faaliyeti yalnız şu dakikanın ihtiyaçlarını tatmin için harcanmamak bilakis, bunların ülkenin geleceği bakımından meydana getireceği etkileri de göz önünde tutmalıdır. İşte bundan dolayı, biz, 1919 yılından bu yana, yeni hareketin her şeyden önce kitleleri millîleştirmek olduğuna inandık. Bundan takip edilecek yol yönünden birçok görevler çıkar.

1 - Toplulukları millî kalkınma hareketine çekmek için ne kadar fedakârlık yapılsa azdır. Şimdiki durumda işçilere verilen ve daima verilecek olan ekonomik yapıdaki imkânlar ne olursa bağlı oldukları sosyal bünyeye girmelerine yarıyorsa, bu imkânlar kötü bir durum göstermiyor demektir. Halbuki kör gözlü ve dar kafalı kimseler, işçi çevreleri ile millet arasında derin bir bağ kurulmadıkça kendileri için hiçbir ekonomik gelişmenin mümkün olmayacağını bir türlü anlayamamışlardır. Eğer savaş sırasında sendikalar işçilerin menfaatlerini kuvvetli şekilde savunmuş olsalardı, grevleri yöneten ve gözleri kazançtan başka bir şey görmeyen aç gözlü kimseler baskı altında tuttukları işçilerin isteklerine cevap verselerdi, millî savunma işine devam ederek Almanlık fikrine karşı bağ lılıklarını samimiyetle ilân etselerdi ve nihayet vatana borçlu olduğumuz şeylerin hepsini ateşli bir duyguyla yerine getirselerdi savaş kaybedilmezdi. Bu daha iyi bir ortamın yani uygun olan ortamın ve hatta daha büyükleri bile zaferin o hiç duyulmamış önemi karşısında çok önemsiz kalırdı, işte Alman işçisini milletine geri vermek isteyen bir hareket, ekonomik fedakârlıkların millî ekonomiyi sarsmadığı sürece ihmâl edilmemesi gereken şeyler olduğunu anlamalıdır.

2- Toplulukların millî eğitimi ancak sosyal kalkınma ile ortaya çıkarılır. Gerçekte herkese kültür nimetlerinden payını almak

imkânını verecek asıl ekonomik şartlar, yalnız sosyal kalkınma ile sağlanabilir.

3- Topluluğun millileştirilmesi hiçbir zaman yarım önlemlerle elde edilemez. Bunun için bütün çalışmaları bir noktaya toplamak ve bu yolda, gayeye ulaşana kadar ısrarlı bir şekilde devam etmek gerekir. Bu söz bugünkü burjuvazinin anladığı anlamı ifade etmemektedir. Büyük hâl çarelerinin gerekli kıldığı şeyleri, ateşle dolu olan tek bir kalp gibi hareket ederek yerine getirmek lâzımdır. Zehre ancak panzehirle karşı konur. Ancak orta yolların kendilerini "gökler hükümeti" ne ulaştıracaklarını sananlar, anlayıştan yoksun burjuvalardır.

Bir milletin, büyük topluluğu ne profesörlerden, ne diplomatlardan meydana gelir. Topluluk soyut fikirlerden pek az anlar. Buna karşın topluluğu duygu alanında daha kolay bir şekilde elde etmek mümkündür. İster olumlu olsun, ister olumsuz olsun bütün tepkilerin gizli anahtarları buradadır. Topluluk, ancak bir tarafa çekilmiş ya da ters yöne yöneltilmiş bir gücün ortaya çıkması lehinde tepki gösterir. Hiç bir zaman topluluk iki yön arasında tereddüt içinde kalmış yarım önlemler tarafına katılmaz. Topluluğun duyguları üzerinde etki uyandıracak bir şey yapmak, bu duygunun fevkalâde bir şekilde istikrarlı olmasını gerekli görür. İnançları sarsmak ilmi sarsmaktan çok daha zordur. Aşk, takdir ve saygıya oranla çok daha az değişebilir. Kin, sevmekten çok daha fazla kalıcıdır. Dünyadaki bütün büyük düşünceleri harekete geçiren kuvvet, halkı ele geçiren ilmî bir fikrin yayılması ile değil, halk topluluklarını çılgınca coşturan ve ona can veren inançta ve gerçek isteride saklanmış bulunuyordu.

Kim toplulukları kazanmak istiyorsa, o toplulukların kalplerini açan anahtarları bilmesi gerekir. Bu durumda objektif olmak zaaf göstermek demektir, irade ise kuvvettir.

4 - Halkın sevgisini kazanmak, ancak o halkın gayesine erişmek için mücadele etmek ve aynı zamanda bu gayeye ulaşılmasına engel olanları da yok etmekle mümkün olur. Halkın gözünde,

halk düşmanlarını yok etmekten vazgeçmek, halkın bu hakkından şüphe etmek demektir. Hatta, hakkın var olduğunu kabul etmemektedir.

Topluluk doğanın bir parçasıdır. Topluluğun duygusu bir şeyi isteyenlerle, o şeyi istemeyenlerin bir arada uyumlu bir şekilde yaşamasına imkân vermez. Topluluk yalnız kuvvetinin üstünlüğünü, zayıfın yok olmasını veyahut hiç değilse onun kayıtsız şartsız boyunduruk altına girmesini normal karşılar, bu topluluğun millileştirilmesi işi, milletimize eski ruhunu kazandırmak için girişilen kavgadan başka, milletimizin beynelmilel zehirleyicilerini yok etmeye çalışamadıkça başarılı olamayacaktır.

5 - Günümüzün bütün büyük meseleleri o anın meseleleridir. Bunlar belirli birtakım sebeplerin sonuçlarından başka bir şey göstermezler. Fakat bu meselelerin arasında bir tanesi diğerlerine oranla büyük önem taşır. Bu, sosyal yapı içinde ırkın varlığını devam ettirmesi meselesidir. İnsanın gücü ya da güçsüzlüğü sadece kanındadır. Kendilerinin ırkçı eğilimlerini tanımayan ve bunun önemini anlamayan milletler, uzun, kıvırcık tüylü fino köpeklerine tazı yeteneği vermek isteyen ve fino köpeğinin itaatinin terbiye sonucu ona kazandırılmış bir yetenek olmayıp, kendi ırkında saklı bulunduğunu bilmeyen kimselere benzerler. Irklarının saflığını korumaktan vazgeçen milletler, ruhlarının bütün oluşumlarındaki dirlikten de uzaklaşmış olurlar. Onların varlıklarının çökmesi, kanlarının bozulmasının doğal sonucudur. Manevî ve yaratıcı kuvvetlerin dağılması milletin ırkçı temellerinde meydana gelen değişmelerin sonucundan başka bir şey değildir.

Alman milletini kendi öz kaynaklarında saklı olmayan düşüncelerden kurtarmak isteyen bir kimse, ilk önce Alman milletini bu yanlış yola sevk edenlerden kurtarmalıdır.

Milletimiz, eğer ırk meselesini ve Yahudi dâvâsını azimli bir surette göz önüne almazsa yeniden inkişaf etmesine imkân yoktur. Irk meselesi yalnız dünya tarihinin değil, aynı zamanda insan kültürünün de anahtarıdır.

6 - Bugün “beynelmilelcilik” tarafında bulunan milletimizin büyük bir çoğunluğunun, büyük bir “millî topluluk” içine alınması, kendi hayat şartları içinde bulunanların, kendi yasal çıkarlarını koruması fikrinden vazgeçmesini gerektirmez. Değişik hayat şartlarına yahut mesleklere ait olan bütün bu menfaatler hiçbir zaman sınıflar arasında bir ayrılığı doğurmaz. Meslek guruplarının doğması, hakiki bir topluluğun meydana gelmesine hiçbir şekilde engel olamaz. Çünkü, bu topluluk, sosyal yapıya rastlayan her meselede, o sosyal yapının birliğinden ibarettir.

Bir sınıf haline gelmiş ve kötü yaşama şartlarına sahip topluluğun devlet içine alınması, daha yüksek sınıfların alçaltmaları ile değil, aşağı sınıfın yükseltilmesi ile sağlanır. Bugünkü burjuva, asiller tarafından alınan önlemlerle devletin içine sokulmamıştır. Burjuva sınıfı kendi hareketi ve kendi sevk ve iradesi ile bu sonuca ulaşmıştır.

Alman işçisi, Alman topluluğuna gözlerinden yaşlar dökülerek oynanan kardeşlik oyunları sonucu dahil olmamıştır. Aksine Alman işçisi, sosyal ve kültürel görevlerini şuurlu bir şekilde yerine getirdiği ve sonunda diğer sınıfların durumlarına ulaştığı için bunu başarmıştır.

Böyle bir gayeyi kendisine görev kabul eden bir hareket, taraftarlarını önce işçiler arasında aramaktadır. Bu hareket aynı sınıfa, ulaşılacak olan gayeye bu sınıfça tamamen kabul edilip, anlaşıldığı takdirde başvurmalıdır. Sınıfların bu biçim değişmeleri ve birbirlerine yaklaşmaları olayı on veya yirmi yıllık bir iş değildir. Tecrübe bu devrenin birçok nesilleri içine aldığını gösteriyor.

Bugün işçi ile millî topluluğun birbirlerine yaklaşmalarına en büyük engel işçinin meslek çıkarlarını temsil eden kimselerin hareketleri olmayıp halka ve vatana düşman bir ruh dahilinde, enternasyonalizm yönünde Alman işçisini tahrik eden elebaşıların davranışlarıdır. Siyasî bakımdan millî ve halkçı bir tarafa yöneltilen sendikalar milyonlarca işçiyi millî topluluğun birer değerli üyesi

haline getireceklerdir. Bu da sırf iktisadî sahada yapılacak münferit mücadeleler üzerinde hiçbir tesir yapmadan meydana gelecektir. Alman işçisini şerefli bir şekilde milletine geri vermek ve işçiyi enternasyonalci hayallerden kurtarmak isteyen bir hareket önce işverenlerin kendi çevrelerinde hüküm süren bazı davranışlarına son derece şiddetle hücum etmelidir. Yâni işçi bir defa topluluğa girecek olursa, maddî bakımdan işçiyi kullanan kişiye karşı savunma araçlarını kaybedecektir. İşçilerin en haklı ekonomik çıkarlarının en ufak bir savunma girişimi bile topluluğun çıkarları aleyhinde bir saldın oluşturacaktır. Böyle bir görüşle mücadele etmek bilinen bir yalanla mücadele etmektir. Toplum görevlerini yalnız bir sınıfa yüklemez, genele indirir. Hiç şüphesiz bir işçi, kamu çıkarlarına ve milli ekonomimizin korunmasına önem vermeden, kişisel gücüne dayanarak, kötü düşüncelere girişirse, taşıdığı ada lâyık bir topluluğun ruhuna karşı günah işlemiş olur. Hemen şunu belirtelim ki, çalıştıran bir kişi eğer insani olmayan birtakım baskı ve gasp yolu ile milletin çalışma kuvvetini kötü şekilde kullanırsa ve işçilerin alın terlerinden kendisine milyonlarca kazanç sağlarsa bu kimse bu topluma daha az tecavüz etmiş olmaz. Böylece kendine "millî" adım almak hakkını kaybeder, bir halk topluluğundan da söz edemez. Çünkü o alçak kimse çevreye huzursuzluk serpmekte ve ülkenin aleyhine olacak birtakım mücadeleleri tahrik etmektedir.

Bizim hareketimizin ilk önce güç bulacağı kaynak işçi toplulukları olacaktır. Bu sınıfı enternasyonelci hayallerden ve sosyal sıkıntısından çekip olmak, işçileri kültür fukaralığından kurtarmak ve topluluğumuzun inançlı, millî duyguya ve iradeye sahip bir parçası durumuna getirmek gereklidir.

Aydın millî çevrelerde milletlerinin geleceğine ateşli bir şekilde bağlı, mücadelenin önemini anlamış kimseler varsa, bunlar bizim hareketimize memnuniyetle dahil edileceklerdir. Hareketimizin kutsal çatısını bunlar oluşturacaktır. Ancak, hemen şunu da belirtelim ki, bizim niyetimiz hiç bir zaman bir burjuva monarşisini kendimize çekmek değildir. Çünkü, öyle bir kitle yüklenmiş olacağız ki,

o kitle, zihniyeti daha geniş bir takım sosyal katmanların bizden uzaklaşmalarına yol açacaktır.

Aynı hareket içinde aşağıdan olduğu gibi yukarı tabakadan da gelmiş en geniş kitleleri toplamak teorik açıdan gayet yerinde olacaktır. Burjuva sınıfına gelince, hareketimiz hakkında sağlam bir bilgi aşılamak ve yeni fikirlerle bir psikolojik etki yaratmak belki mümkündür. Biz, kaynağı ve oluşması yüzyıllar öncesine dayanan bazı ayrıcalıklı veya bazı hataları ortadan kaldırmayı düşünmemeliyiz. Bizim amacımız esasen millî olan düşünce gücünü değiştirmek değildir. Amacımız, millî olmayanları kendi tarafımıza çekmektir. Sonunda hareketin bütün taktiğinde bu fikir hâkim olmalıdır.

7- Bu durum ve açıklık, hareketimizin propagandasında bulunmalıdır ve propagandamız da bu fikrimizi anlaşılır hale getirmelidir. Hareket için propagandanın etkili olması ancak tek bir yönde faaliyet göstermesiyle mümkündür. Karşı karşıya gelmiş iki tarafın fikri eğitimindeki fark dolayısıyla yapılan propagandayı guruplardan biri anlamaz. Ya da ilgi çekmeyen gerçeklere ait bir konuşma veya bir yazı diye kabul eder. Hatta propaganda, ifade durum ve tavrı ile birbirinden farklı olan bu iki sosyal topluluk üzerinde eşit tesir yaratmaz.

Propaganda, ifade biçiminde etki yaratmaz. Yanlışlıklara sapacak olursa topluluğun hassas noktalarını etkilemeyi başaramaz. Kendilerine hatip adım veren yüz kişi arasında, bugün çöpçülerden, işçilerden, yarın ise profesör ve talebelerden oluşacak dinleyiciler üzerinde aynı konuda vereceği konferansın eskisi aynı olacak on konuşmacı çıkmaz. Onlara her iki kısmın da temsil imkânlarını karşılayacak yolda söz söylemeyi ve aynı zamanda üzerlerinde aynı etkiyi meydana getirecek şekilde hitapta bulunmayı kastediyorum. Yüksek bir görüşün en güzel düşüncesi, çoğu zaman, ancak küçük hatta çok küçük düşünceler aracılığıyla yayılabilir. Çok orijinal bir fikri ortaya koymuş olan kimsenin ne söyleyeceği söz konusu değildir. Bu orijinal fikrin, bunu anlatan kişinin ağzından alacağı hal ve şekil altında kazanacağı başarı söz konusudur.

İşte bundan dolayı Sosyal Demokrasinin ve daha ileri gidelim. Marksizm hareketinin yayılma gücü özellikle hitap ettiği halkın birliği ve değişmez tarzı üzerine dayanıyordu. Anlatılan fikirler ne kadar kısa ve ne kadar dar olurlarsa, bu fikirler, kabiliyetleri kendilerine sunulan fikirlere uyan kişiler tarafından o kadar kolaylıkla kabul edilir ve uygulama sahasına konulur.

Bunun için, yeni hareket hem basit, hem açık bir yol takip etmelidir. Propaganda, hitap ettiği topluluğun seviyesinde tutulmalı ve elde edilen sonuçlarla değerlendirilmelidir.

Bir halk topluluğu içinde, açıklanması söz konusu olan aşağı tabakalar üzerinde etki yaratacak bir konuşmada fikir eksikliğini eleştiren bir aydın, yeni harekete karşı muhakemenin tam kabiliyetsiz liğini ve şahsî değerinin hiçliğini ortaya koymuş olur. Bizim hareketimizin hizmetine girmek için ancak kutsal görevimizi ve maksadımızı iyice anlama yeteneğine sahip aydınlar bulunmalı ve bunlar propagandamızın hareketi hakkında münhasıran başarılarına bakarak ve kendileri üzerinde yaratacak etkiyi önemsemeden bir karar vermelidirler. Gerçekte propaganda, millî anlayışa sahip kimselerin bu durumlarını koruması ve devam ettirmesi için yapılmayacak, bizim Alman ulusu hakkında ihtarlarımıza düşman olanları, eğer Alman iseler, bunları kazanmak için yapılacaktır.

Genellikle savaş anındaki propagandadan söz ederken basit olarak açıkladığım yöntemler ve fikirleri aydınlatmaya özellikle müsait oldukları için hareketimize tamamen uygun düşmektedirler. Başarı bu uygulamaların pek iyi olduğunu ortaya koymuştur.

8- Bir siyasî yenilik hareketini başarıya götürmenin yolu, hiçbir zaman idareci sınıfları aydınlatmak veya etki altına almak demek değildir. Gerekli olan şey, siyasî gücü elde etmektir. Dünyayı alt üst edecek bir fikir kendi uyarmalarını ve telkinlerini yapmayı imkân dahiline sokacak araçları elde etmek hakkına sahip olmaktan çok, bu işi yerine getirme görevi ile yükümlüdür. Bu dünyada böyle bir teşebbüsün doğru olduğuna veya olmadığına karar verecek tek hâkim, "başarıdan"

ibarettir. Bu "başarı" tabiri ile, 1918 yılında olduğu gibi kudretin büyüsünü kastetmiyor bütün millet üzerindeki olumlu ve iyi etkisinden söz ediyorum. Demek oluyor ki, şuurdan yoksun bazı kimselerin bütün Almanya'da ilân ettikleri gibi bir hükümet darbesi, ihtilâlcilerin hükümeti ele geçirmeye imkân bulmalarından dolayı başarılı olmuş diye kabul edilmemelidir. Ancak, millet, ihtilâl hareketinin seçtiği hedeflerin ele geçirilmesi sonunda, eski rejim öncesinden daha huzurlu ve mutluysa, işte o zaman başarıdan söz edilebilir. Bu hüküm, 1918 yılının sonbaharı haydutlarının yaptıkları kuvvet darbesine vermek istedikleri isimle, Alman hareketine uygulanamaz.

Fakat, siyasî gücün etkisini düzenleme düşüncesini başarıya ulaştırmak için yapılması gerekli olan ilk şart ise, o zaman böyle düşünceler besleyen bir hareket, varlığının ilk gününden itibaren bir kitle hareketi olduğu düşüncesini beslemelidir, çay içenlerden oluşmuş burjuva sınıfı olduğu düşüncesine asla kapılmamalıdır.

9- Yeni hareket, özü ve teşkilâtı itibariyle parlâmento başkanını diğerlerinin iradesini, yerine getirmekle yükümlü bir kimse durumuna indiren bir çoğunluk hâkimiyetinin genel prensibini reddetmektedir. Hareketin kabul ettiği prensip şudur; Küçük meselelerde olduğu gibi, büyük meselelerde başkan itiraz kabul etmez bir otoriteye sahiptir ve bu otorite, başkanın tam bir yükümlülüğünü ortaya koymaktadır.

Bu anlayış bizim hareketimizde şu sonuçları doğurur; Bir gurubun reisi, kendinden bir derece üstün olan gurubun başkanı tarafından atanır. Başkan hiç bir komisyona bağlı değildir. Her başkan kendi gurubunun hareketinden sorumludur. Bütün komisyonlar başkanın emri altında olup, üyelerin oy kullanma hakkı yoktur. Sorumlu başkan işleri araştırma komisyonları arasında bölüştürür. Her guruba başkan, bir derece üstün başkan tarafından atanır, aynı zamanda kendisine tam yekti ve sınırsız imkân verilir. Partinin başkanı partinin kadrosuna göre üyelerin tamamının oluşturacağı kongre tarafından seçilir. Fakat ondan başka bir reis yoktur. Bütün komis-

yonlar parti liderine bağlıdır. Parti lideri ise hiç bir şeye bağlı değildir. Sorumluluk tamamen kendi omuzlarına yükselmiştir. Eğer parti lideri, hareketin ilkelerini kötüye kullanırsa, yahut partinin çıkarlarına olumlu hizmette bulunmazsa, onu parti liderliğinden almak için onu “forum”a çağırmak partililere ait bir iştir. O zaman parti içinde en yetkili olan kişi liderliğe getirilir. Yeni lider de aynı güç, yetki ve sorumluluğa sahiptir.

Hareketimizin ilk işi bu anlayışı yalnız parti saflarında değil, bütün devlet kadrosunda hakim konumda tutmalıdır.

Lider olan kişi, en sınırsız otorite ve yetki ile tam bir mesuliyetin ağır yükünü de taşır. Fiil ve hareketinin sonuçlarına katlanamayacak olan ya da kendinde bu cesareti bulamayan kimse lider sıfatı ile hiç bir işe yaramaz. Ancak bu görevi bir kahraman kabul edebilir.

İlerlemek ve uygarlık çoğunluğun başarısı değildir, bu aklın ve yüceliğin ürünüdür.

Milletimizin büyüklüğünü ve gücünü geri vermek için her şeyden önce başkanın kişiliğini yüceltmek ve onu yasalarını uygulayacağı bir yere getirmelidir.

Bu sebeple, bizim hareketimiz parlâmento karşıtıdır. Eğer parlâmento ile uğraşırsak, bu meşguliyetimiz insanlığın çökmesinin en açık sebeplerinden biri olarak kabul ettiğimiz bu siyasî çarkı bertaraf etmek gayesiyle yapacağımız hücumdan ibaret olacaktır.

10- Hareket kendi siyasî çevresinin dışında kalan veya önemi olmayan konulara karşı tavır almalıdır.

Hareketimizin gayesi dinî bir düzenleme değildir, gayesi milletimizin siyasî bakımdan yeniden teşkilâtlandırılması dır. İlk dinî mezhebin de milletimizin korunması için eşit şekilde değeri olduğunu kabul ediyoruz. Bundan dolayı, dinin ahlâkî bir kurum olduğu hususunu kabul etmeyen ve dini kendilerine âlet eden partilerin karşısındayız. Hareketimizin asıl görevi ne belirli bir devlet kurmak, ne

başka bir devlet şekli aleyhinde mücadelede bulunmaktır. Maksadımız ciddi anlayışları oluşturmaktır. Bu olmazsa ne cumhuriyet, ne monarşi devam edemez. Görevimiz ne bir monarşi yönetimi kurmak ne de cumhuriyeti güçlendirmektir.

Yapıyı tamamlamak: için herhangi bir devlete verilecek dış şekil esaslı bir öneme sahip değildir. Büyük meseleleri ve varlığına bağlı büyük gayretleri anlamış ve takdir etmiş bir millette hükümetin yapı meselesi yurt içinde kargaşalıklara yol açmamalıdır. Hareketin iç teşkilâtı meselesi bir anlayış meselesi değil, takip edilen maksada uygun şekilde bir uyum işidir.

En iyi teşkilât bir hareketin lideri ile taraftarları arasında da aracılık yapan kişilerin bulunduğu teşkilât değildir. En iyi teşkilât hareketin lideri ile hareketin taraftarları arasında en az aracı olan teşkilâttır. Teşkilâtçılık yapmanın gayesi, belli bir fikri, pek çok insana duyurmaktır. Halka intikal ettirilecek olan fikir, daima bir tek insanın kafasında oluşmuştur. Teşkilât, bu fikrin gerçekleşmesi için zorunludur. Bundan dolayı teşkilât, her şeyde ve her şey için zarurî bir şeyden ibarettir. Teşkilât, belli bir amaca erişmek için araçtır, hiç bir zaman amaç değildir. Dünya, düşünmesini bilen beyinlerden çok makina gibi hareket eden insan yetiştirdiği için, fikirleri ortaya çıkarmak yerine bir teşkilât kurmak daima daha kolay olur. Gerçekleşmek üzere bulunan bir fikir, bilhassa yenilik hareketi içerdiği zaman büyük aşamalar belirler.

Dahice bir fikir bir adamın aklından çıkar. Bu fikir sahibinde, fikirlerini insanlığa ulaştırmak yeteneği gelişir. Böylece düşündüğü fikirleri insanlar arasında yaymağa başlar ve kendine yavaş yavaş taraftar toplar. Bir kimsenin fikirlerini, aracısız olarak, doğrudan doğruya topluluklara ulaştırması en doğru harekettir. Taraftarların sayısı arttıkça, fikri yayan kimse için, hadsiz hesapsız taraflar üzerinde doğrudan doğruya etki yaratmak ve onlara idare etmek zorlaşır. Ama, alan genişledikçe nasıl ki bir noktadan, diğer noktaya gitmek için bir düzene katlanmak gerekirse, burada da rahatsız edici kimselere katlanmak şart olur. Böylece ideal devletten vazgeçilmiş

olunur. Küçük guruplar yerel ekipler meydana getirilir. Ancak, bunlar ileri anlayışta olan teşkilâtın çekirdekleridir. Bu arada şunu da belirtelim ki, fikir sahibi otoritesini itiraz kabul etmez surette yerleştirmeden, küçük küçük parçalara ayrılmaya teşebbüs etmesi fikrin yayılması bakımından tehlikeli olur. Hareketin başını oluşturacak siyasî ve coğrafî bir merkezin bulunmasına önem verilmelidir. Mekke'nin siyah örtüleri yahut Roma'nın tılsımlı cazibesi, nihayet merkezî oldukları harekete, birliğin sembolü olan kimselere itirazsız ve kemikleşmiş bir birlikten meydana gelmiş bir güç verir. Bundan dolayı fikrin yayılması için küçük guruplar oluşturulmasına izin verildiğinde merkezin önemini ve itibarını daha fazla arttırmak hiç bir zaman ihmâl edilmemelidir.

Fikrin çıktığı, sevk ve idare merkezinin bulunduğu yerin kalitesi, ahlâkî ve maddî bakımdan, sınırsız olarak yükseltilmeli ve ocakların çoğaltılması teşkilâtın tamamına gerek görülen yeni guruplar oranında ileri görülmelidir. Çünkü, taraftarların gittikçe artan sayısı ve onlarla vasıtasız olarak ilişkide bulunmanın imkânsızlığı ikinci derecede guruplar oluşturulmasını gerektirirse, bu grupların sayısız bir şekilde çoğalmaları da bunları daha yüksek niteliğe sahip guruplar halinde birleştirmeyi gerektirir. Bu yeni guruplara siyasî bakımdan il veya ilçe teşkilâtları adı verilebilir.

En küçük yerel gurupları, hareket merkezinin kontrolü ve otoritesinin altında tutmak nispeten kolaydır. Fakat bu otoriteyi sonradan oluşan daha yüksek nitelikteki teşkilâtlara kabul ettirmenin gayet zor olacağı bilinmelidir. Halbuki hareketin birliği ve fikrin fiile çıkarılmasını sağlamak konusunda bu çok önemli bir konudur. Ayrıca bu ortaya çıkan oluşumlar birbirleri ile birleşirlerse merkez organlarından gelmiş emir ve talimatlara her tarafta itaat etmeyi sağlamanın zorluğu daha da artar. Bunun için bir teşkilâtın çarkları, ancak merkezî organın ve buna can ve ruh veren fikrin mânevi otoritesi, kayıtsız bir şekilde garanti altına girdiği oranda harekete geçirilmelidir. Siyasî sistemde bu garanti ancak hükümet tam olarak ele alındığında tamam olur.

Bundan çıkan sonuca göre, hareketin iç düzeni için şu emirler verilir:

1) Bütün çalışma önce tek bir şehirde toplanmalıdır. Bizim hareketimiz için bu şehir Münih'tir. Bu noktaya kendilerine güvenilir kimseler getirilmelidir. Fikrin daha sonra yayılması için bir okul açılmalıdır. Burada önemli olan ve en çok göze çarpan işleri yaparak, gelecek için gerekli olan otoriteyi sağlamak gerekir. Hareketi ve liderlerini tanıtmak için yalnız orada çalışan ve Marksçı okulun yenilmez olduğu hakkındaki inancı gözle görülür şekilde sarsmakla kalınmayarak, bu inançta karşı bir hareketin var olduğunu ispat da gereklidir.

2) Ancak, Münih'te idare merkezinin otoritesi kesin biçimde sağlandıktan sonra başka bölgelerde guruplar oluşturulmalıdır.

3) Bundan sonra şehirlerde teşkilât kurulmalıdır. Bu işe, o yerlerde bağlılık gösterileceği hakkında garanti sağlandıktan sonra girişilmelidir. Ayrıca küçük oluşumlar, başkalarına gönderilecek liderlerin gerçekten güç ve kişilik sahibi olduklarına inanılan kimselerin sayısına bağlı olmalıdır.

Bu konu da iki şekilde halledilebilir.

A) Hareket, ilerde lider olma yeteneğine sahip kimseleri kazanıp, eğitmek için gereken maddî kaynaklara sahip çıkarmalı. O zaman dâvâmıza bu yoldan kazanılan kimseler işe dört elle sarılırlar. Böylece hareket, onları ulaşılacak hedef için gidilmesi gereken yola sıkı bir şekilde bağlayarak düzenli olarak çalıştırır. Bu şekil davranış hâl çarelerinin en kolay olanıdır. Fakat bu uygulama çok sayıda araç ve ekonomik kaynağı zorunlu kılar. Çünkü başkanların hareket uğrunda çalışabilecek bir duruma gelmeleri için maaşlı olmaları şarttır.

B) Hareket, maddî kaynakların yokluğu yüzünden memur durumunda olan önderleri kullanamayacak olursa, o zaman yalnız şef için çalışan kimselere baş vurmak zorundadır. Bu yol ise en uzunu ve en zor olanıdır. Hareketin idareci sınıfı, taraftar-

lar arasında herhangi bir yerde hareketi teşkilâtlandıracak ve idare altına alacak yetenekte bir adama sahip değilse o yeri boş bırakmak zorundadır. Bazı yerlerde önder olacak yetenekte kimse bulunamazken bazı bölgelerde de iki veya üç yetenekli kişiye rastlanır. Bu yüzden çıkacak zorluklar çok önemlidir ve ancak birkaç yılda giderilebilir.

Fakat, şunu belirtelim ki teşkilâtı meydana getirmek için ilk şart, o teşkilât unsurunun başına gereken yeteneğe sahip olan kişiyi getirmektir.

Bu değişmez kuraldır.

Subaysız bir er gurubu nasıl değersiz bulunursa, bir siyasî teşkilât da kendisine gerekli olan önderden yoksun ise öyle değersiz kalacaktır.

Yerel bir gurubun başına geçirilecek bir kimse yoksa teşkilâtı başarısızlığa uğratmaktansa, bu teşkilâtı kurmaktan vazgeçmek daha doğru bir hareket olur.

Başkan olmak için yalnız irade sahibi olmak yetmez. Güç ve şahsiyete de ihtiyaç vardır. Fakat irade kuvveti ve enerji sadece dehadan daha önce gelir. En iyi lider güç ve kabiliyeti, karar verme ruhunu ve görev anında kararlılık ve ısrarı bir araya toplayan kimsedir.

Bir hareketin geleceği, taraftarlarının onu tek doğru hareket ve aynı zamanda diğer bütün hareketlere oranla üstün diye anlayış gösterecekleri zihniyete bağlıdır. Bir hareketin gücünün benzer bir hareket ile birleşmesinden yüceleceğini düşünmek hatalıdır. Böyle bir şey yapılırsa küçük bir büyüme kaydedilir, fakat gerçekte hareket için için zayıflama tohumları toplamış olur. Çünkü iki hareketin birbirine benzerlikleri hakkında ne söylenirse söylensin, hiç bir zaman bu iki hareket birbirlerinin aynı olamaz. Yoksa iki hareket olmaz, bir hareket olurdu. Bütün gelişmelerin doğal kanunu birbirlerinden farklı iki organın birleşmesini gerekli kılmaz, daha güçlünün uygun bir şekilde istismarını gerektirir. Bu da ancak sebep olduğu kavga oranında mümkün olur. Bir hareket ancak gerçek gü-

cünü sınırsız bir şekilde geliştirirse ve bütün rakiplerine karşı kesin bir zafer kazanarak sürekli olarak çoğalırsa büyük olabilir.

Hiç şüphe edilmesin ki hareket, milletinin ve kendi hayat hakkının korunması için mücadeleden kaçınılması fikrini yaymayı şart kabul etmesi oranında gelişir.

Bir hareket en yüksek noktadaki gücüne eriştiği zaman, kesin başarının kendisi için gerçekleşeceği an da gelmiş olur. Bundan dolayı, bir hareket kendisine sağlayacağı ani ve geçici üstünlükler yerine, uzun bir gelişme devresine gerek görecek ve diğer fikir akımlarına karşı kesin bir müsamahasızlığın sonucu olan uzun süreli kavgaların yükleyeceği zorlukları göğüsleyerek başarıya ulaşacaktır. Oysa, gelişmelerini kendisine benzer sözüm ona organlarla birleşmekle sağlamayı düşünen ve böylece bazı fedakârlıklardan uzak duran hareketler, zamanından önce yetiştirilen çiçeklere benzerler. Bu çiçekler büyüyüp rengârenk açarlarsa da asırlara kafa tutacak ve kasırgaların tahribatına göğüs gerecek kuvvetten yoksundurlar. Büyük bir fikri kendi içinde şekillendiren bütün büyük teşkilâtların kuvveti, gereksiz hoş görüden uzak durarak, hakkını istemekte mağrur davranan ve zaferden emin bir şekilde dimdik yükselirlerken gösterdikleri sevgiye dayanmaktadır. Eğer bir fikir gerçekte doğru ise ve taraftarları bu inanç ile silâhlanmış bir durumda mücadeleye atılırlarsa, bunları yenmenin imkânı yoktur. Bu kimselere karşı girişilen her saldırı onların kuvvetlerini arttırmaktan başka bir işe yaramaz.

Mesela, Hristiyanlık bu kadar büyük bir duruma, eski devirlerde kendine benzer felsefî fikirlerle anlaşma yapmak yoluyla ulaşmamıştır. Tam aksine gelişmesini, propagandasını yaptığı fikirlerini sarsılmaz bir anlayışla ilân etmesi ve bunları aynı inatla savunması yoluyla sağlamıştır. İşte siyasî hareketlerin, başka faaliyetlerle birleşerek meydana koyacakları geçici gelişme ve ilerleme, tam bir bağımsızlık içinde teşkilâtını kuran ve kavganın içine atılan gerçek fikir hareketlerinden çok geride kalacaktır.

Herhangi bir hareket başarıya ulaşmak için, üyelerine mücadeleyi ikinci derecede ve önemsiz bir şeymiş gibi göstermemeli ve

buna alıştırmamalıdır. İşte bu konuya dikkat edilir ve bunda başarı sağlanırsa, rakiplerin kötülüklerinden ve saldırılarından artık korkulmaz. Hatta böyle bir hareket, bu kötülük ve saldırıları kendi varlığının bir sonucu olarak kabul edecektir. Böylece taraftarlarımız, bizim milletimizin ve dünya görüşümüzün düşmanlarından ve onların kinlerinden asla korkmayacaklardır. Tam aksine bu düşmanların saldırılarını bekleyeceklerdir. Fakat bu saldın ve korkunç kin ve düşmanlığın belirtileri arasında yalan ve iftiralar da olacaktır.

Yahudi gazetelerin saldırısına uğramayan, onlar tarafından kötülenmeyen ve rezil edilmeyen ne iyi bir Almandır, ne hakiki bir Nasyonal Sosyalisttir. Gerçek bir Nasyonal Sosyalist Alman'ın zihniyeti inancının mertliği, iradesinin kuvveti tam ve en doğru şekilde sadece milletimizin can düşmanının kendisine karşı gösterdiği düşmanlıkla ölçülebilir.

Hareketimizin taraftarlarına ve daha genel bir şekilde bütün halka Yahudi gazetelerinin tamamen yalanlardan dokunmuş olduğunu bildirmek ve daima bunu yaymak da zorunlu ve önemlidir. Bir Yahudi, doğru konuşsa bile, bu hareketi büyük bir pisliği örtmek ve gizlemek amacını taşır. Bu taktirde bile Yahudi bile bile yalan söylemede çok ustadır. Yahudi'nin kavga silâhları ikidir: Yalan ve aldatmak.

Yahudi kaynağından çıkmış her iftira, bizim adamlarımızda onurlu bir yara açar. Yahudilerin en çok kötülediği kimse, bize daha çok yakındır veya daha çok bizdendir. Onların öldürücü bir nefrete hedef tuttukları kimse bizim en iyi dostumuzdur. Sabahleyin bir Yahudi gazetesini okuyup da, onda kendisinin iftiraya uğramadığını gören bir kimse, bir gün önceki yirmi dört saatinin boşa gitmiş olduğunu anlamalıdır. Çünkü vaktini iyi kullanmış olsaydı, Yahudi onun peşini bırakmayacak, onu kötüleyecek, kirletecek, ona iftira edecekti. Milletimizin, bütün insanlığın ve üstün uygarlığın bu öldürücü düşmanına karşı giden kimse, bu ırkın iftira ve düşmanlıklarına hedef olacağını bilmelidir. Bu prensipler, bizim taraftarlarımızın kanına ve iliklerine iyice işleyince, hareketimiz sar-

sılmaz ve durdurulamaz bir duruma gelecektir. Hareketimiz her araca başvurarak şahsiyete saygı duygusunu geliştirmelidir. İnsanî olan şeylerin hepsinin değerlerinin, şahsî değerde ve her fikir ve hareketin bir kimsenin yaratıcı kuvvetinin ürünü olduğunu hiçbir zaman unutmamak gerekir. Keza şu ayrıntı da unutulmamalıdır: Büyük olan bir şeye duyulan hayranlık, yalnız onun büyüklüğüne karşı bir minnettarlık borcunu temsil etmez, bu minnettarlığı duyanların hepsini birleştirip satan bir bağlantı uzantısı olur.

Kişiliğin yerini başka bir şey tutamaz. Bu sözümüz, her kişilik mekanik bir kuvveti temsil edecek yerde, kültür ve yaratıcılık unsurunu içerirse daha da doğru olur. Meşhur bir kimsenin yerini başka biri alamaz. Meşhur kimsenin ölümünden sonra kimse onun eserini tamamlamaya teşebbüs edemez. Büyük bir şair, büyük bir düşünür, büyük bir devlet adamı ve büyük bir general hakkında da durum aynen böyledir. Çünkü onların eserleri sanat alanı üzerinde yeşermiş bir makina tarafından imâl edilmemiştir. Eserleri Tanrı'nın doğal bir lütfu olmuştur. İnsanların bu dünyadaki en büyük yenilikleri fetihleri, en büyük kültür eserleri ve hükümet başkanlarının sağladıkları ölmez sonuçlar hep ayrılma kabul etmez bir şekilde bir sonsuza kadar bağlıdır ve o ad bunlar için bir sembol olarak kalacaktır.

Yahudilerin büyük adamları, ancak insanlığa ve uygarlığa karşı açtıkları yıkma mücadelesinde büyük sıfatını kazanmışlardır. Onlar bu putperestçe hayranlığı pek sık uygularlar. Fakat bunu yakışık almaz bir şey gibi göstermeye ve kişiye tapmak maskesi altında kötülemeye çalışırlar. Eğer bir millet, Yahudilerin bu yüzsüzce ve mağrur fikirlerine katılacak kadar korkak ise, sahip olduğu kuvvetlerin en büyüğünden vazgeçiyor demektir. Çünkü akıllı birine onun düşüncelerine ve eserlerine saygı göstermek bir kuvvettir. Topluluğa saygı göstermek ise bir kuvvet değildir. Kalpler parçalandığı, ruhlar umutsuzluğa düştüğü zaman, geçmişin karanlıkları içinden, vaktiyle insanın acı ve endişelerini, sefaletini, fikri esaret ve baskılarını önlemeyi başaranlar tekrar ortaya çıkar, ümitsizlere gözlerini

çevirir ve onlara sonsuz ellerini uzatırlar. İşte bu elleri tutmaktan utanan milletlerin vay haline!

Hareketimizi ortaya koyduğumuz vakit adımızın kimseye bir şey ifade etmemesinden yahut açık bir anlam uyandırmamasından çok zorluk çektik. Halkın bu tereddüdü başarılarımızı tehlikeye sokuyordu. Tereddüt göstermede halk belki de haklı idi. Altı yedi kişi... Kim oldukları bilinmeyen adamlar... Şimdiye kadar büyük kitleleri kapsayan büyük partilerin hiç bir iş görmedikleri bir noktada, başarı sağlamak ve bir hareket yapmak niyetiyle bir araya geliyorlar. Maksat daha fazla bir kuvvete ve hükümranlık hakkına sahip bir Almanya'yı yeniden kurmaktır. Eğer bizimle alay edilmiş ya da bize karşı hücuma geçilmiş olunsaydı, çok memnun kalacaktık. Fakat hiç göze çarpmamak sıkıntıydı. Beni en çok üzen durum bu idi. Ben bu birkaç adamın gizli hayatlarına girdiğim vakit henüz bir parti yahut bir hareket söz konusu değildi.

Bu küçük topluluk ile ilişkimi daha önce anlatmıştım. Daha sonra bu particiğin kendini nasıl gösterebileceğini tetkik etmeye başladım. Yakın bir gelecekte bu mümkün olmayacaktı. İşte o zaman göz önünde ne acı verici, ne ümit kırıcı bir sahne vardı. Ama Tanrım! Daha ortada hiç bir şey yoktu. Parti'nin yalnız adı vardı. Hakikatte, üyelerin hepsi, bizim yıkmak istediğimiz şeyi meydana getiriyordu. Minyatür bir parlâmento! Burada da oylama usulü vardı. Gerçek parlâmentolarda bir ülke dâvâsı için aylarca nefes tüketilirken, bizim küçük parlâmentomuzda, partiye gelen bir mektuba verilecek cevap uzun uzun konuşmalara sebep oluyordu. Münih'teki bir kaç taraftarı ayrı tutulursa, hiç kimsenin partimizden haberi yoktu. Her çarşamba Münih'in bir kahvesinde komisyon toplantısı adını verdiğimiz toplantılar vardı. Ayrıca haftada iki kere de hemen hemen aynı adamlarla toplanılırdı. Bunun için küçük partimizin dar çevresini aşmak yeni yeni taraftarlar kazanmak ve her şeyden önce hareketin adını koymak gerekiyordu. Bakınız bu yolda nasıl çalıştık: Önceleri ayda bir, daha sonraları da on beş günde bir toplantı yapmak için uğraştık. Davetiyeler daktilo veya elle yazılı-

yordu. İlk davetiyeleri biz kendimiz elden dağıttık. Herkes tanıdığı kişileri toplantıya davet ediyordu. Bundan pek bir başarı elde edilemedi. Davetiyelerden seksen tane dağıttığım halde salonun dolmadığını ve akşama kadar davetlileri beklediğimi gayet iyi hatırlıyorum.

Meclis başkanı birkaç saatlik ertelemeden sonra toplantıyı açtığı vakit yine yedi kişi idik. Sürekli aynı adamlar!

Davetiyelerimizi Münih'te yazıhane eşyası satan bir mağazada makina ile çok sayıda davetiye yazınca biraz başarılı olduk. Ertesi toplantıda birkaç kişi fazlamız vardı. Sonra sayıları yavaş yavaş 11'den 13'e, 17'den 23'e ve nihayet 34'e yükseldi. Aramızda topladığımız para ile tarafsız bir gazete olan Münchener Beobahter gazetesinde bir toplantı ilânı yayınlanmayı sağladık. Bu defa başarı hakikaten hayret ve sevinç verici bir dereceye vardı. Toplantımızı 130 kişi alabilecek bir salon olan Münih'teki Hofbraühaüs Keller'de tertiplemiştik. Toplantı saatinde bu salonu dolduramayacağımızı düşünürken oturum saat 7'de 117 kişi ile açıldı. Münih profesörlerinden biri raporu okudu. Ben ikinci sekreter olarak ilk defa kalabalık önünde söz alıyordum.

O zaman partinin ilk lideri bulunan M. Harrer'e bu pek cüretkâr bir davranış gibi geliyordu. Fakat M. Harrer çok samimî bir kimse idi. Bende bazı özellikler görüyorsa da, hitabet yeteneği bulunmadığına inanıyordu. Hatta ilerde bile onu bu düşüncesinden çevirmek mümkün olmadı. Fakat aldanıyordu. Bu ilk toplantıda bana konuşmak için yirmi dakikalık bir zaman verilmişti. Ben otuz dakika konuştum. Ruhumun derinliğinde farkında olmadan sadece hissetmiş olduğum şey, gerçek tarafından doğrulandı. Ben topluluklara hitap etmesini biliyordum. Otuz dakika sonunda salon elektriklenmişti. Şevk ve heyecan, toplantıda bulunanlardan maddî yardım istendiğinde "üç yüz mark" toplanabildi. Artık büyük bir dertten kurtulmuş bulunuyordum. Çünkü o sıralarda para sıkıntısı çekiyorduk ve bu yüzden parti için gerekli yazıları bastıramadığımız gibi elle yazacak kağıt bile bulamıyorduk. Şimdi küçük bir ser-

mayemiz olmuştu. Böylece, hiç olmazsa en çok ihtiyacını duyduğumuz şeyi elde etmek için enerjik bir şekilde mücadeleye girişebilirdik. İşte önemi az da olsa, bu ilk toplantının başarısı başka bir yönden çok verimli oldu.

Ben komisyona bazı genç kuvvetler getirmeye başladım. Uzun müddet devam eden askerlik hizmetim sırasında bir çok iyi arkadaş tanımıştım. Bu arkadaşlar benim davetim üzerine yavaş yavaş, harekete katılmaya başladılar. Bunlar genç olup disipline alışkın birer mücadele adamları idiler. Askerlik hizmetinde hiç bir şeyin imkânsız olmadığını ve arzu edilen şeyin daima elde edilebileceği görüşüne inanmışlardı. İçimize böyle yeni bir kanın girmesinin önemi birkaç haftalık ortak çalışmadan sonra hemen gözüme çarptı.

Partinin ilk başkanı M. Harrer gazeteci idi. Bu sıfatı sayesinde geniş bilgisi vardı. Fakat bir parti lideri olarak halka hitap etmesini beceremiyordu. Fakat içinde o büyük hamle yoktu. Bu da kendisinde büyük hatip yeteneğinin hiç bulunmamasından ileri geliyordu. Bu duruma o da üzülüyordu. O sırada yerel Münih gurubu başkanı olan M. Dresler bir işçiydi. Onun da bir hatip olarak değeri yoktu. Ayrıca ne barış, ne de savaş sırasında askerlik yapmıştı. Zaten zayıf ve çekingen bir kimse idi. Ayrıca, nazik tabiatlı ve kendilerine güvenden yoksun kimseleri, birer insan haline getiren okulda da yetişmemişti. İkisi de aynı ağaçtan yontulmuşlardı. Hareketin zaferine kalplerinde sarsılmaz bir iman beslemedikleri gibi, yeni fikrin ilerlemesine karşı çıkacak engelleri yenilmez bir enerji ve irade ile kaldırmak yeteneğinden de yoksundular. Böyle bir iş için, ancak askerî meziyetlere sahip, vücut ve ruhları şu yapıda olan kişiler gerekliydi. Tazı gibi çevik, meşin gibi sağlam, Krupp çeliği gibi sert.

Ben hâlâ bir askerdim. Altı yıla yakın bir süre içinde üzerimde çalışılmıştı. Öyle ki, ilk önceleri yeni bir çevrede kendimi tamamen yabancı hissediyorum. Bana, “bu olmaz.” “bu yürümez” veya “bu tehlike göze alınmaz” veyahut “bu çok tehlikelidir,” gibi sözleri söylememeyi öğretmişlerdi.

Şüphe yok ki iş tehlikeli idi. 1920’de Almanya’nın birçok yerinde büyük halk topluluklarına seslenmeye cesaret edecek bir top-

lantı düzenlemek ve halkı toplantıya çağırmak imkânsızdı. Böyle bir toplantıya katılanlar dağılır ve dövülür, yüzü gözü kan içinde bırakılırdı. Bunun için böyle bir serüveni göze alacak pek az kimse vardı. Burjuvanın yaptığı toplantılarda hazır bulunanlar, birkaç komünist görünür görünmez, bir köpek önündeki tavşan gibi dağılır ve kaçarlardı. Fakat kızıllar, saflıklarını ve dolayısıyla zararsız oluşlarını özellikle ilgililerden çok daha iyi bildikleri için geveze burjuvaların kulüplerine pek önem Vermezlerdi, ama kendileri için tehlikeli olabilecek bir hareketi de her araca başvurarak bertaraf etmeye azmetmişlerdi. Aslında her zaman en ciddi şekilde etkisini göstermiş bir şey varsa o da terör ve şiddettir...

Marksçı yalancılar, gayesi o vakte kadar yalnız Yahudi partilerinin ve bütün Marksçı maliyecilerin hizmetinde bulunan halkı kendi tarafına çekmek olan harekete kin besliyorlar, diş biliyorlardı. Zaten "Alman İşçi Partisi" ismi Marksistleri oldukça fazla tahrik ediyordu. Bu duruma göre, zafer sarhoşluğunu geçirmiş olan Marksçı elebaşılar için bir patırtının çıkacağını tahmin etmek yanlış bir düşünce olmazdı. Topluluğumuz yenilmek korkusuyla böyle bir kavgaya atılmaktan çekiniyordu. İlk büyük toplantının bir işe yaramadığı ve belki de hareketin tamamen yok edildiği sanılıyordu.

Kavgadan kaçınmamak, özellikle onun suyuna gitmek ve şiddete karşı korunmayı sağlayacak silâhları hazırlamak için yapılan çalışma beni nazik bir durumda bıraktı. Şiddet yolu ile etrafa dehşet saçmak usulü, fikir ile değil, karşı koyuş hareketi ile önlenebilir. Bu bakımdan bizim ilk toplantımızın başarısı benim düşüncelerimi doğruluyordu. Bundan cesaret alınarak oldukça önemli ikinci bir toplantı düzenlendi.

Bu toplantı 1919 yılının ekim ayında Eberibraükeller'de yapıldı. Konu, Brest-Litowsk ve Versailles anlaşmaları idi. Toplantıda dört konuşmacı yer aldı. Ben bir saate yakın konuştum. Kazandığım başarı ilk seferkinden daha büyük oldu. Dinleyenlerin sayısı 130'u aşmıştı. Toplantıyı karıştırmak için çıkarılan gürültü arkadaşlarının tarafından kısa sürede bastırıldı. Kargaşalık çıkarmak isteyenler, dayak yiyerek merdivenlerden atıldılar ve kaçtılar.

15 gün sonra aynı salonda 170 kişiden fazla bir dinleyici kitlesi önünde yaptığım konuşma yine çok başarılı oldu. Artık başka bir salon arıyordum. Nihayet şehrin bir ucu olan Dachan sokağında "Reich Allemand"da bir salon bulduk Bu yeni binadaki toplantımız bundan önceki toplantıdan daha az dinleyici topladı. Salonda 140 kişi vardı. Komisyonda ümit tekrar azalmaya başladı. Ümitsiz olan arkadaşlarım dinleyici sayısının azalma nedeniyle toplantılarımızın çok sık tekrarlanması sonucu olduğunu ileri sürdüler. Bunu bir hayli tartıştık. Ben 700 bin nüfuslu bir şehirde 15 günde bir toplantı değil, haftada 10 toplantı yapmanın imkân dahilinde olduğunu söylüyordum. Geçici başarısızlıklardan dolayı üzülmemek gerekirdi. Çünkü doğru yolda idik. Sonunda inancımız bizi zafere götürecekti. Esasen bütün o 1919-1920 kışı yeni hareketin ve şiddetin zafere ulaşacağına dair daha fazla güven aşılamak için girişilmiş tek bir kavga ile geçti. Bu güvenin inanç gibi dağları devirecek bir güç haline dönmesine çalışıyorduk. Aynı salonda yapılan ikinci toplantıda dinleyici sayısı 200'ü aştı. Ayrıca başarı da büyük oldu. Derhal yeni bir toplantının hazırlıklarına giriştim. On beş gün sonra düzenlenen toplantıyı 270 kişinin üstünde bir dinleyici kitlesi takip etti. On beş gün sonra taraftarlarımızı ve yeni hareketin dostlarını yedinci defa toplantıya çağırırken aynı bina 400'den fazla bir dinleyici kalabalığını kabul etmek durumunda kalıyordu.

Bu sıralarda yeni hareketin iç esaslarını belirlemek için yaptığımız girişim küçük topluluğumuzda büyük tartışmalara neden oluyordu. Bugünlerde başlayıp daha sonra da devam ettiği gibi hareketimize bir "parti" denilmesi eleştiriliyordu. Ben eleştirenlerin bu hareketlerini yeteneksiz ve dar düşünceli oluşlarına yordum. Bunlar şekle bağlı kalan ve bir harekete şatafatlı bir ad takarak değer kazandırmaya çalışan kimselerdi. Maalesef atalarımızın dil hazinesi de bu şatafat meraklılarına gayet iyi cevap verebilecek durumda idi. O zamanlar fikirlerini henüz kabul ettirmemiş olan her hareketin, başka bir ad almakta ısrar etse dahi parti olduğunu anlatmak çok zordu. Bir kimse, uygulandığında zamanın insanlarına faydalı olacağına inandığı şeyi cesurca bir fikrin gerçek surette ger-

çek olmasını arzularsa, önce o kimse kendi fikirlerine yardımcı olacak taraftarlar aramak mecburiyetindedir. Onun bu düşünceleri iktidardaki partiyi yok etmek ve kuvvetlerin parçalanmasına son vermek ise bu fikre katılacak ve aynı arzuyu besleyecek kimselerin hepsi, gayeye ulaşana kadar aynı partiden olacaklardır. Kelimeler üzerinde tartışmak ve yüz buruşturmaktan zevk alma arzusu, gerçek başarıları akıl ve hikmetleri ile ters orantılı olan bu peruklu görüşçülerden bazılarını değiştirme isteğini beslemeye sevk edebilir. Bunu yaparlarken de bütün genç hareketlerin sahip oldukları parti vasfını değiştirme hayaline kapılırlar. Halbuki halka zarar verecek bir şey varsa, o da eski saf Cermen ifadeleri ile meydana gelmiş bu değişmeler ve alt üst olmalardır. Çünkü bunlar yeni zamana uymazlar ve bir şeyi açıkça temsil etmezler. İnsanı yalnız bir hareketin önemi hakkında taşıdığı ada bakarak hüküm vermeye sevk ederler. Bu gerçek bir rezalettir. Fakat günümüzde bu rezalet çok işlenebilir.

Sonraları yaptığım gibi o zamanlar da olumlu eserleri daime sıfıra eşit olan ve gurur ve büyüklükleri her türlü ölçüyü aşan bu "seyyar Alman halkçı sosyalistlere" karşı halkı uyarmıştım. Genç hareketimizin tek özellikleri 30-40 yıldan beri aynı fikir uğrunda mücadele ettiklerini söylemekten ibaret olan birtakım kimseleri de içine almaması gerekiyordu. Bir kimse, fikir dediği şey uğrunda 30-40 yıl mücadele eder de her hangi bir başarı sağlayamazsa ve aynı zamanda düşmanını alt edemezse bu 30-40 yıllık sonuçsuz kalan uğraşı kendinin yeteneksiz olduğunun en açık delilidir. İşin en tehlikeli tarafı bu tip kimselerin partiye sadece üye sıfatı ile girmek istemeleri değildir. Aynı zamanda liderler arasına kabul edilmelerini isterler. Kanaatlerine göre onların eski çalışmalarına lâyık yegâne yer budur. Bu herifler, burada da yine eski çalışmalarına devam etmek isterler. İşte genç bir hareket bunların ellerine teslim edilirse felâket olur.

İş adamları için de durum aynıdır. Kırk yılda büyük bir ticarethaneyi başarıya götürememiş bir kimse yeni bir iş kurmaktan âcizdir. Büyük bir fikirden gelen ve onu berbat eden ırkçı bir kimse

de böyledir. O yeni bir genç hareketi yönetmek durumunda değildir. Esasen bu tip kişiler yeni hareketin bir parçasını oluşturmak o harekete hizmette bulunmak ve yeni fikrin ilkeleri içinde çalışmak için gelmezler. Çok zaman, kendi fikirlerini yeni hareketin sağladığı imkânlar sayesinde uygulayarak insanlığın başına bir kere daha belâ kesilmek üzere gelirler Bu fikirlerin ne olduğunu açıklamak bir hayli güçtür. Bu adamların göze çarpan yanları, eski Cermen kahramanlarını, tarihten önceki devrenin karanlıklarını ve taş baltalarını, kalkanlarını hayal etmeleridir. Halbuki bunlar, akla gelebilecek korkakların en kötüleridirler. Çünkü eski Alman silâhlarından kopya edilmiş tahta kılıçları her yöne sallayanlar ve boş kafalarını bir ayı postu ile sarıp üstüne de boğa boynuzları takanlar, şimdi ise yalnız düşünce gücünün silâhları ile saldırıya geçiyorlar ve komünistlerin küçücük bir sopasının ucu görünür görünmez hemencecik savuşuveriyorlar. Gelecek nesil hiç şüphe yok ki bu heriflere kahramanlıklarından (!) dolayı bir destan yazmayacaktır. Bunları gayet iyi tanıyıp öğrendiğim için bu adi komedyalar bende derin bir nefret uyandırır. Onların halk üzerindeki etki şekilleri çok gülünç ve adidir. Yahudi bu ırkçı komedyenlere hiç dokunmamakta ve hatta bunları, gelecekteki Alman Devletinin ileri gelenlerine tercih etmekte haklıdır.

Bu adamlar o büyük iktidarsızlıklarına rağmen, durumu herkesten çok daha iyi anladıklarını iddia ederler. Namusluca hareket eden ve sadece geçmişteki kahramanlıklarını alkışlamamızın kendilerine bir fayda vermeyeceğini ve kendi davranışlarının da gelecek nesillere şerefli anılar bırakması gerektiğini bilen kimseler için, bu adamlar bir yaradır. Kendi aptallıkları ve beceriksizliklerinin etkisiyle hareket eden bu adamlarla, belirli bazı nedenler dolayısıyla aynı şekilde davranan kişileri birbirinden ayırmak çok zordur. Ben şahsen eski Alman modasına göre o sözde dinî düzenleyicilerin milletimizin kalkınmasını isteyen kuvvetler tarafından teşvik edilmedikleri görüşündeydim. Gerçekten onların bütün faaliyetleri, halkı, Yahudi dediğimiz o ortak düşmana karşı ortak bir mücadeleden saptırmayı hedef alıyordu. Bunlar milleti bu ortak mücadeleye

yöneltecekleri yerde, bir takım dinî kavgaların ortasına atıp bırakıyorlardı. İşte bundan dolayı hareketin emir ve idaresi mutlak bir otorite kullanan merkezî bir kuvvete verilmelidir. Ancak bu şekilde hareket edilirse bu zarar verici adamların faaliyetlerine bir set çekilebilir. Bu adamlar, birliği ve idaresindeki kesin disiplini ile beliren bir hareketin en azgın düşmanlarıdır. İşte genç hareketimizin o günlerde belirli bir programı dayanarak ırkçı deyimini kullanması boşuna değildi. Gerçi ırkçı deyimi ifade ettiği kavramın belirsizliği dolayısıyla bir hareket program oluşturmaz ve böyle bir partiye girmek için emin bir ölçü olmazdı. Bu kavramı uygulamada tayin ve tarif etmek zordur. Aynı zamanda bu kavram çeşitli açıklamalara da uygundur. Bu yorumlar ne kadar çok ve birbirinden farklı olursa o hareketi kabul etmemek ihtimali de o kadar artar. Siyasette değişik yönlere yayılmış tarifsiz kalmış bir fikrin kabulü, mücadele ve tartışma anında her türlü oluşumu ortadan kaldırır. Keza, herkes kendi inandığını ve iradesinin yönünü tayin etme işini, kendi kendine uygularsa birlik kalmaz.

Bugün bir sürü herifin şapkaları üzerinde ırkçı kelimesini taşıdıklarını ve bu kelimenin ifade ettiği anlamdan çok uzak ve yanlış bir düşüncenin içinde olduklarını görmek ve bilmek çok utanılacak bir durumdur. Bavyera'da tanınmış bir profesör, bir savaşçı, fikirleri ilgi uyandıran bir kimse, Berlin'in aleyhinde fikri mücadelelere girişmiş bir adam, ırkçı kavramını monarşi kavramı ile bir tutmaktadır. İşte bu bilgine özgü zihin bir şeyi unutmuştur. Bu da geçmişteki Alman monarşilerinin hangi özel hallerde yeni ırkçı düşünce ile aynı olduklarını açıklamaktır. Bu kimsenin bir iş yapamayacağı ortadadır. Çünkü monarşi anayasalardan çok daha az ırkçıdır. Eğer başka türlü olsalardı, monarşiler hiçbir zaman ortadan kayıp olmazlardı veya aksine olarak ortada bulunmaları ile ırkçı düşüncenin yanlış bir fikir olduğunu ispat ederlerdi.

Nedense herkes ırkçılık konusunda aklına estiği gibi konuşuyor. Fakat ne var ki böylesine çok açıklamalar mücadele eden bir siyasî hareket için başlangıç noktası kabul edilemez.

Yirminci asrın müjdeleri olan bazı Jean Baptiste'lerin gözle görülen, elle tutulan cahilliklerinden bahsedeceğim. Bu kimselerin ırkçılığı bilmedikleri gibi halkın duygularından da haberleri yoktur. Bunun böyle olduğu komünistler bunları alt etmelerinden bellidir. Komünistlerin bunların gevezeliklerine göz yumarak, kendileri ile eğlenmektedir.

Dünya üzerinde düşmanlarına, kendisine karşı kin beslemede başarılı olamayan bir kimse kanaatimce arzu edilecek biri değildir. Bu gibi kimselerin arkadaşları genç hareketimiz için yalnız komşu olmakla kalmaz, hareketimize zararlı da olur. Parti kelimesinin bile o ırkçı hayalperestler sürüsünü korkutacağını ve bizden uzaklaştıracağını ümit ediyorduk. Bundan dolayı Parti adını aldık. Nasyonal sosyalist Alman işçi partisi adında karar kılmamızı gerektiren sebep buydu.

Bu ilk adım eski devirlerin hayalperestlerini, ırkçı fikirleri düsturlar haline getirenleri bizden derhal uzaklaştırdı. İkinci ad bizi, kutsal kılıçlı şövalyeler güruhundan, münevverliklerini, sarsak vücutları önünde birer kalkan gibi kullananlardan kurtardı.

Bu sonrakiler bize şiddetle hücum ettiler. Fakat bu gibiler kazlardan bekleneceği gibi yalnız kalemleri ile hücuma geçtiler. Bizim, bize baskı ve şiddet gösterenlere karşı kendimizi sürat ve şiddetle korumamız, bunların hiç hoşlarına gitmiyordu. Bizi sopa ve balyoza karşı sıkı bir bağlılıkla suçladıkları gibi, aynı zamanda maneviyattan yoksun olmakla da itham ediyorlardı.

Bir toplantıda bir Demosthene'in avaz avaz bağırarak ve yumruklarını kullanarak konuşmasına fırsat vermeyen elli kadar aptal tarafından susturulması, bu şarlatan heriflere hiç ama hiç etki yapmazdı. Anadan doğma korkaklıkları, onları hiçbir vakit böyle bir tehlike ile karşı karşıya getirmezdi. Çünkü onlar gürültü, patırtı ve boğuşmalar içinde değil, kabinenin sessizliği içinde çalışırlar. Bugün bile genç hareketimizi, sessizlik içinde çalışanlar adını verebileceğimiz kimselerin kuracakları tuzaklara karşı dikkatli olmaya ne kadar davet etsem azdır. Bu herifler sadece korkak değil, aynı za-

manda aciz ve bir işe yaramayan kimselerdir. Bir şey bilen ve bir tehlikeyi sezmeye yardım etmek imkânını gözleri ile gören bir kimse, bu işi sessizlik içinde yapmak zorunda değildir. Böyle bir kimsenin görevi, kötü olanı ortadan kaldırmak için mücadelenin içine açıkça atlamaktır. Böyle hareket etmezse görevini yapmamış olur ve daha doğrusu pek acınacak şekilde zayıf olduğu anlaşılır. Bu sessiz çalışanların çoğu, bir şeyler biliyorlarmış gibi davranırlar. Halbuki, ne bildiklerini ise Tanrı bilir! Aciz oldukları halde bir takım oyunlarla dünyanın gözünü boyamaya kalkarlar. Tembel oldukları halde sessiz çalışmaları sırasında büyük bir enerji harcıyorlarmış görünüşünü uyandırmaya çalışırlar. Sözün kısası, bunlar başkalarının namuslu çalışmalarına tahammül edemeyen sihirbaz ve siyasî elebaşılardır. Bu ırkçı yarasalardan biri sessiz çalışan bir kişinin değerim göklere çıkardığı zaman, sessiz çalışmanın verimsiz olduğu, başkalarının çalışmalarının ürünlerini çaldığı, evet evet çaldığı bir değil bin defa iddia edilebilir. Buna tembelliklerini aydınlıktan korktuklarını, namuslu çalışmaları mağrurane eleştirileri ile ezdiklerini, kendilerini dev aynasında görmelerini de eklerseniz, gerçekte bu heriflerin milletimizin can düşmanı Yahudi ile suç ortağı olduklarını anlarsınız. Bir meyhanenin masası başında, çevresi düşmanları ile sarılı olmasına rağmen kendi görüşünü mertçe ve açıkça savunan kimse, bu sinsi, yalancı ve dalavereci heriflerin bin tanesinden daha fazla iş yapıyor demektir. Çünkü bu cesur davranışı ile bir veya iki kişiyi yeni hareket çekebilir. Halbuki gizli çalışmalarım öven, sonra hor görülen bir ifadesizliğin perdesi altına saklanan bu şarlatanlar, bu korkak herifler milletimizin kalkınması konusunda hiçbir işe yaramazlar. Onlar gerçek bir eşek arısıdır.

1920 yılı başında, gerçekten büyük bir toplantı yapmaya teşebbüs ettim. Bu hareketim bazı tartışmalara neden oldu. Partiyi yönetenlerden bir kısmı bunu pek vakitsiz buluyorlar, sonuçtan şüphe ediyorlardı. Kızıl basın bizimle meşgul olmaya başlamıştı. Onun kinini tahrik etmeyi başardığımızdan dolayı sevinç duyuyorduk. Başka toplantılarda da onların karşıtları sıfatı ile gösteri yapmaya başlamıştık. Pek tabiî olarak böyle bir teşebbüste

bulunanlarımız derhal susturulmuşlardı. Buna rağmen başarı vardı. Artık bizi tanımaya başlamışlardı. Bizi daha fazla tanıdıkça aleyhimizde nefret ve hiddet dalgası kabarıyordu. Bu bakımdan ilk büyük toplantımızda, kızıl taraftaki dostlarımızın büyük çapta bir ziyaretlerini bekleyebilirdik.

Gerçi ben de yok edilmek tehlikesi ile karşı karşıya olduğumuzu fark ediyordum. Fakat ne var ki bu kavgaya girişmek gerekti. Aslında bu günlerde olmazsa, birkaç ay sonra muhakkak böyle bir şey meydana gelecekti. İlk günden itibaren yerimizi körü körüne bir güven ile, amansız bir mücadele ile koruyup, hareketimizin sonsuza kadar devamını sağlamak bize bağlı bir işti. Ben kızıl partinin zihniyetini çok iyi bildiğim için, büyük bir karşı koymanın yapacağı ilk etkisi bizim üzerimize dikkatleri çekmekle kalmayıp, harekete taraftarlar da sağlayacağına emin bulunuyordum. Bu en önemli konuydu. Dolayısıyla karşı koyma işine iyice azmetmek gerekirdi.

O zamanlar partinin ilk lideri bulunan M. Harrer toplantı gününün tespiti konusunda benim fikrimi kabul etmiyordu. Bundan dolayı namuslu ve mert bir kimse olarak davrandı ve hareketin yönetiminden çekildi. M. Harrer'in yerine M. Antoine Drexler geçti. Ben propaganda teşkilâtının başında kalmıştım. Artık bu toplantı işi ile gayet yakından ilgileniyordum. Henüz kimsenin bilmediği hareketimizin ilk büyük ve halka açık toplantısının günü yirmi dört şubat 1920 olarak kararlaştırıldı.

Hazırlıkları bizzat ben yönetiyordum. Bu hazırlık safhası kısa sürdü. Her şey bir şimşek hızı ile alınan kararlara göre tertiplendi. Toplantının duyurusunun, duvar ilânları ve daha önce propagandadan bahsederken geniş bir şekilde arılattığım gibi hazırlanan dergilerle yapılması gerekiyordu. Bu propaganda şeklinin en önemli vasıfları şunlardı: Büyük bir topluluk üzerinde etki meydana getirmek propagandayı belirli birkaç nokta üzerine yönelterek devamlı bu konuları tekrarlamak, anlamlı bir metin hazırlamak ve fikri yaymak için büyük bir inat gösterip, sonucu beklemeyerek sabırlı olmak.

Renk olarak kırmızıyı seçtik. Bu renk, rakiplerimizi tahrik edecek ve onları kızdırıp galeyana zorlayacak, böylece bizi onlara tanıtacaktı. İster istemez, bizi akıllarından çıkaramayacaklardı. Sonuç, Bavyera'da da Marksistlere, diğer parti arasında siyasî bir beraberlik bulunduğunu açıkça ortaya koydu. Bu husus, Hükümette bulunan Bavyera Halk Partisi'nin, duvar ilânlarımızın Kızıl işçiler üzerinde yaptığı etkiyi önceleri hafifletmek ve daha sonra da tamamen önlemek için gösterdiği gayretten anlaşıldı. Polis bizim propagandamıza karşı çıkmak için gerekli bir sebep bulamadığından sadece duvar ilânlarımıza itiraz etti.

Bir kenarda duran kızıl arkadaşlarına hoş görünmek için, güya Alman Halk Partisi'nin yardım ve tahriki ile ilânlarımızın duvarlara yapıştırılmasını yasakladı. Halbuki bu ilânlar beynelmilelcilik içinde yollarını şaşırmış olan yüzbinlerce işçiyi tekrar Alman milletine iade edecekti. Bu ilânlar irademizin doğruluğunu ve niyetlerimizdeki dürüstlüğü gelecek nesillere gösterecekti. Milli denilen otoritelerin, kendilerine engel oluşturan millî bir hareketi ve sonunda milletimizin büyük bir topluluğunu tekrar kazanmak teşebbüsünü boğazlamaya kalkıldığı zaman ne kadar keyfî davrandıkları böylece tespit edilmiş oldu. Bu ilânlar Bavyera'da millî bir hükümet bulunduğu yolundaki fikir ve inancı da yıkmaya yardım edecekti. Böylece 1919-1923 yıllarının millî Bavyera'sının hiç de millî bir hükümetin eseri olmadığı anlaşılacaktı. Hükümette bulunanlar, bu hareketin gelişmesine engel olmak ve onu imkânsız duruma sokmak için her şeyi yaptılar. Bu adi davranışa sadece iki kişi katılmadı: O zamanki Polis Müdürü Ernst Pöhner ve sadık yardımcısı Obramtmann Frick. Bu iki memur, daha o devirde göreve başlamadan önce Alman olmak cesaretine sahip kimselerdi. Ernst Pöhner, halk nezdinde sevgi kazanmayı diğer otoriteler arasında en az aklına getiren, fakat bağlı olduğu millete karşı sorumluluğunu en canlı şekilde hisseden bir kimse idi. Her şeyden çok sevdiği Alman milletinin tekrar yükselmesi uğrunda her şeyi göze almaya ve her türlü fedakarlığa katlanmaya hazırdı. Ernst Pöhner, kendilerine teslim edilen devlet malını korumayan, milletin çıkarlarını düşünme-

yen, özgürlüğü için çalışmayan ve kendilerini besleyen hükümete itaat suretiyle aylık alan memur topluluğunun istediği gibi at oynatmasına engel oluyordu. O, her şeyden önce, devlet otoritesi denilen iktidarı ellerinde bulunduranların çoğuna karşı çıkarak ülkeye ihanet edenlerin düşmanlıklarından korkmuyordu. Yahudilerin ve Marksistlerin kini, iftiraları ve yalan dolu saldırılan milletimizin sefaleti içinde o'nun tek mutluluğunu oluşturmaktaydı. O granit gibi sadık, eski zamanların temizliği içinde yüzen tam bir Alınandı. "Esir olmaktansa ölmek daha iyidir." sözünü kendine ilke edinmişti. Bu söz, onda lâfta kalmıyor, bütün varlığından fışkırıyordu.

Ernst Pöhner ve görev arkadaşı Dr. Frick benim gözümde devlet memuru olarak Bavyera'nın var olmasına hizmet etmiş sayılacak ender kişilerdi.

Büyük toplantımızın açılmasından önce yalnız gereken propaganda malzemesini hazırlamak değil, toplantı programını da bastırmam gerekliydi. Kitabımın ikinci bölümünde programı uygulamak için özellikle takip ettiğimiz esasları daha geniş bir şekilde anlatacağım. Ben, burada yalnız programın, genç hareketin bünyesini ve cevherini ortaya koymakla kalmadığını, aynı zamanda topluluklara, takip ettiğimiz maksadı da açıkladığımda belirtmek isterim.

Mensuplarına aydın denilen çevreler önceleri şaka yapıp alay etmeye kalkıştılar. Bilâhare eleştirdiler. Bütün bu davranışlar bizim hareketimizin ne kadar doğru olduğunu açıkça gösteriyordu.

Birkaç yıldan beri düzinelerce yeni fikir hareketlerine şahit oldum. Bütün bu fikir hareketleri rüzgârların önüne düşüp, sürüklenip gittiler. Bu arada hiç bir iz bırakmadılar. Yalnız biri dayandı. O da nasyonal sosyalist Alman işçi partisi idi.

Artık her zamankinden çok inandım ki bu yazımın aleyhinde mücadele edilebilir, bu parti felce uğratılabilir, hatta küçük partilerin bakanları bizi söz söylemekten alıkoyabilirler, fakat fikirlerimizin üstün gelmesine hiç bir zaman engel olamazlar ve olamayacaklardır.

Artık, iktidar makamında bulunan partilerin ve onları temsil edenlerin adları bile anılmaz olacaktır. İşte bu sırada Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisinin programı, doğmakta olan bir devletin temellerini oluşturacaktır.

1920'nin Ocak ayını takip eden dört ay içinde yaptığımız toplantılar, ilk broşürümüzü, ilk duvar ilanımızı ve programımızı bastırabilmek için ihtiyacımız olan parayı sağlamıştı.

Bu kitabın birinci bölümünü ilk büyük toplantımızdan söz ederek bitirmemin nedeni bu toplantının küçük çevrelerimizin dar çevresini kırıp çok ötelere sıçramasından ve ilk defa zamanımızın en kudretli manivelası olarak kamu oyunu büyük ölçüde etkilemiş olmasından ileri gelmektedir.

O gün bende yalnız bir endişe vardı. Bu endişe şuydu: Acaba toplantı salonu dolacak mıydı? Yoksa bize, boş sıralara konuşarak söz söylemek mi düşecekti? Salonun dolacağından ve büyük başarı sağlayacağımızdan emindim. Toplantıyı beklerken bu ruh yapısı içindeydim.

Toplantımız saat 7.30'da başlayacaktı. Saat 7yi çeyrek geçe Münih'te Platzl üzerindeki Hofbrauhaus'un düğün salonuna girdiğim zaman, kalbimin sevinçten parçalanacağını zannettim.

Bana kocaman görünen salon tıklım tıklım dolu idi. Omuzlar değil, başlar birbirine dokunuyordu. Salonda iki bin kişiden fazla insan vardı. En çok hoşuma giden taraf, özellikle kendilerine seslenmek istediğimiz kimseler tarafından salonun doldurulmuş olması idi.

Salonun yarısı komünist ve tarafsızlar tarafından doldurulmuştu. Bizim ilk büyük toplantımız, komünistlerin fikirlerince, çabucak elde etmek istedikleri sonuca mahkûm bulunuyordu! Fakat, iş çarçabuk başka renge büründü. İlk konuşmacı sözlerini bitirdikten sonra, kürsüye ben çıktım.

Konuşmaya başladıktan birkaç dakika sonra salonun her tarafından söz kesmeler dolu gibi yağıyordu. Salonda büyük kavgalar çıkıyordu. En sadık ve en samimi askerlik arkadaşlarımdan ve taraftarlarımızdan oluşmuş küçük bir gurup salonda huzuru kaçıranların üzerine saldırdılar. Böylece yavaş yavaş sessizlik sağlandı. Ben de sözlerime devam edebildim. Yarım saat kadar geçtikten sonra alkış sesleri, homurtu ve küfür seslerini bastırıyordu.

İşte o zaman programımızı okumaya başladım. Program ilk defa olarak bir topluluğa açıklanıyordu. Artık müdahaleler, takdir ve onaylama seslerinin altında sönük kalıyordu. Toplantıyı takip edenlere programdaki yirmi beş maddeyi açıkladım. Dinleyenlerden maddelerimiz hakkında kararlarının vermelerini istediğim zaman, gittikçe artan bir şevk ve heyecan içinde bütün maddeler ittifakla kabul edildi.

Artık son madde de ittifakla kabul edilince, önümde yeni bir fikirle yeni bir inançla yeni bir irade ile tek vücut olmuş insanlarla dolu bir salon vardı.

Biraz sonra salon boşalmaya başladı. Yığılmış kalabalık suları ağır ağır akan bir ırmak gibi salonun kapısına doğru gidiyordu. Bütün bu kimseler, birbirlerine çıkışıyorlar, birbirlerini itiyorlardı. İşte o zaman unutulma ihtimali olmayan bir fikir hareketinin maddelerinin uzaklara, çok uzaklara. Alman milletinin içine yayılacağını anladım.

Bir ocak devrilmişti. O devrilen ocağın ateşinde Alman Milletine özgürlüğünü ve hayatını geri verecek olan kılıç dövülmekte idi.

Milletçe kalkınma gözlerimin önüne geliyordu. Aynı zamanda, o aman vermez intikam ilâhının 9 Kasım 1918 ihanetine karşı ayakta durduğuna şahit oluyordum.

Salon ağır ağır boşaldı.

Genç hareketimiz rotasını izlemeye devam etti.

İKİNCİ KİTAP

NASYONAL SOSYALİST HAREKET

BİRİNCİ BÖLÜM

FELSEFE, FİKİR VE PARTİ

Genç hareketimizin ilk büyük kapalı salon toplantısı 24 Şubat 1920 günü yapıldı. Münih'te Hofbraühaus'un eğlence salonunu dolduran iki bin kişiye yakın bir kalabalık önünde partimizin 25 maddelik programı okundu. Böylece, bizleri gereksiz fikirlerden yaran olmayan köhnemiş mütalâalardan zararlı eğilimlerden ayırıp kurtaracak olan kavganın ilkeleri ve emirleri ilk defa halka aktarılmış oluyordu. Program istek ve heyecanla dinlenildi ve büyük bir çoğunluk tarafından kabul edildi. Artık, kaderin son sürat giden arabasını durdurmak için, korku ve panik içinde olan burjuva sınıfı ve Marksçılara karşı yeni bir gücün ortaya çıkması gerekiyordu. Yeni hareketin bu büyük mücadele uğrunda bir önem ve kuvvet kazanabilmesi için, daha ilk günlerden itibaren, taraftarlarına, bu hareketin yalnız yeni bir seçme usulü getirmekle kalmayacağını ve bunun yanı sıra en önemlisi, yepyeni bir felsefi fikir getirdiğini göstermek ve buna inandırması gerekliydi.

Bir parti programı yapılırken, bu programın zaman zaman değiştirileceğini ve yolunacağım düşünmelidir. İster yeni bir program uygulamasında olsun, ister eski bir programın değiştirilmesi söz konusu olsun her zaman seçimde alınacak sonucun ne olabileceği endişesi vardır. Eğer, halkın partiyi terk edip araba koşumlarından kurtulmak istediğine dair bir şüphe siyaset artistlerinin zihinlerinde belirirse, o zaman bu siyasi aktörler derhal at bağlanacak olan sırığı tekrar boyamaya başlarlar. İşte bu sıralarda, halkın sabrının tükenmiş olduğu olayları hatırlayabilecek yetenekte yaşlı siyaset adam-

ları ortaya çıkar. Bunlar, gene eskiden olduğu gibi bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu sezerler. Bu sırada yapacakları iş eski reçetelere baş vurmak, bir komisyon kurmak, büyük halk topluluklarının nelerden hoşlanıp, nelerden hoşlanmayacaklarını tespit etmektir. Halkın konuştuğu konulara kulak kabartıp, gazete yazılarından koku almaya çalışırlar. Bu arada bütün meslek gurupları tek tek araştırılır.

Sonunda komisyonlar toplanır, programlarını gözden geçirip, düzeltmeye başlarlar. Bu gibi kimseler gömlek değiştirir gibi fikir değiştirirler. Yeni bir program yapıp, herkese bir pay ayırırlar. Köylünün tarım işlerinde sanayicinin üretiminde tüketicinin satın aldığı eşyada korunmaları sağlanır. Memurun aylığına zam yapılır. Dullar ve yetimlere aylık maaş bağlanır, bağlanmışsa maaşlarına zam gelir. Vergiler indirilir. Unutulan bir dâvâ telaş uyandırır. Acele o dâvâ ile meşgul olunur. Nihayet bütün bunlardan sonra seçmen vatandaşın budalalığına dayanarak devleti düzeltmek için mücadeleye girişilir.

Seçim bitip meclise girildikten sonra onlar için yeni ve hoş görevler vardır. Program komisyonu dağılır.

Halkı ancak seçim geldiği vakit hatırlarlar ve tekrar halka dönerler. Bu sırada yaptıkları büyük işleri anlatırlar, rakiplerinin yanlış uygulamalarını halka duyurmaya çalışırlar. Çoğu kez ilgili vatandaş, bu gibilerin yüzlerine karşı bağırarak ağızlarına geleni söylerler. Onlar halkın bu davranışını nankörlük olarak kabul ederler. Bu durum siyaset cambazlarını endişeye düşürür düşürmez, partilerin cilasını tazelemek gerekir. Hemen programın düzeltilmesine girişilir. Nabız dinleme komisyonu tekrar kurulur ve aldatma işi yeniden başlar. Eğer insanlığın bir granit kadar sert olan budalalığı göz önüne alınacak olursa bu durum karşısında hayrete düşülmemelidir. Oy kullanmaya hakkı olan burjuva ve işçi, okuduğu gazetelerin de yönlendirmesiyle kendini aldatmış olanları bir kere daha seçer.

İşte halk adamı tekrar parlâmento kurdu olur, ama hayatının dalları üstünde bir dönem daha karnını doyurduktan sonra seçim zamanı gene halkın arasına kelebek olarak girer.

Devamlı bir şekilde bu aldatmalara tanık olmak kadar insanı üzüntüye düşüren bir şey yoktur. Bu fikrin yozlaşma yüzünden burjuvalar arasında Marksizmin örgütlü gücüne karşı mücadele edebilmesi için gereken silâhları yoktur. Aslında bu kimselerin ciddi bir şekilde bu millî dâvâyı düşündükleri de söylenemez. Bu parlâmento şarlatanlarının, hakiki bir batı demokrasisi ile Marksizme karşı mücadele etmeyi ciddî bir şekilde düşündüklerine hiçbir zaman ihtimal verilemez. Aslında Marksist görüş için bütün demokratik sistem, gayeye ulaşmak için bir araçtan başka bir şey değildir. Markşçılar düşmanlarını felce uğratmak ve kendi yollarını açmak için tüm araçlara başvururlar.

Burjuva sınıfına bağlı parlamenterler ülkenin huzurunu hakim inancın üstün zekâsında gördükleri sıralarda, Marksistler, kenar mahallelerin bir sürü serseriler ve kaçaklarıyla, beraber parti ve Yahudi edebiyatı ile birlikte bir hamlede güç ve iktidarı ele aldılar ve böylece demokrasiye büyük bir darbe indirdiler. Marksizm, yok etmeye kararlı olduğu millî ruhun sevgisini kazanmayı başaramadığı müddetçe, yıkıcı emellerinin karışık yollarını azimle takip ederek demokrasiyle beraber kol kola yürüyecektir. Eğer Marksizm, parlâmento kazanında kendi aleyhinde bir şeyin kaynayabileceğine ve pişebileceğine inanacak olursa, bütün bu parlâmento oyunlarına da derhal son verir.

İşte o zaman kızıl beynelmilelciliğin bayrakları demokratik şuura danışacağı yerde proletarya kitlelerine ateşli bir yönelimde bulunacak, kavga ani olarak, parlâmento salonlarından imalâthanelere ve sokağa dökülecektir. Böylece demokrasi, Marksistler tarafından derhal tasfiye edilecektir. Parlâmentoda halledilemeyen iş, proletarya kitlelerinin çekiçleriyle yapılacaktır.

Eğer, burjuva yazarları ve benzerleri veya Bavyera Merkez Partisi, bizim genç hareketimizi bir ihtilâl olarak kabul ederse, bu parlak siyasî görüşe karşı, "şüphe yok ki biz sizin aptallığınız sırasında elinizden kaçırdığınız şeyi kazanmaya, onu elde etmeye çalışıyoruz" cevabını verebiliriz ve şöyle devam ederiz: siz milleti uçuruma

doğru sürüklediniz. Fakat, biz yepyeni bir felsefî anlayışla, hareketimizin maddelerini karanlıkta koruyarak milletimizin yükselmesi için basamaklar hazırlayacağız. Böylece bu basamaklarla tekrar bağımsızlığımızı kazanacağız.

Devlet, daha çok ekonomik zorunluluklardan siyasî güçlerin çalışmasından meydana gelir. Bu inanç ırkla bağlantılı olan ilkel güçlerin taktir edilmemesine ve kişinin değerinin hafife alınmasına sebep olur. Uygarlık meydana getirmeye kabiliyetli olan ırklar arasındaki farkları kabul etmeyen kimse, kişiler hakkında karar vermeye kalkıştığı zaman yanılmaya mahkûmdur. Irklar arasında bir fark kabul etmeyip eşitliği kabul etmek, milletler ve insanlar arasında da aynı karara varılmasını gerektirir. Aslında beynelmilelcilik Marksizmde, var olan genel bir felsefî anlayışın Yahudi olan Kari Marks tarafından açıkça bir siyasî doktrine çevrilmesinden ibarettir. Eğer, önceden bu zehirlenme olmasa idi, her siyasî doktrinin, siyasî sahada başarı kazanmasına imkân olamazdı. Kari Marks, sadece çürümüş bir dünyanın kokan bataklığında, özellikle zehirli olan maddeleri teşhis eden kimse oldu. Kari Marks, zehir saçan maddeleri eline geçirip, bunları dünyanın hür milletlerinin hayatlarını mahvetmek için gayet iyi kullandı.

Bugün burjuva sınıfı Marksist anlayıştan yalnız basit bir fikirle veya şahsî meselelerle ayrılan bir felsefî anlayışa sahiptir. İşte bundan dolayıdır ki burjuva sınıfı Marksizme karşı mücadeleden âcizdir. Burjuva, Marksist'tir. Fakat, onlara soracak olursanız, burjuva hakimiyetinin olduğuna inanırlar. İşin aslı ise, Marksistler, bu sınıfı Yahudiler'in eline teslim etmiştir.

Irkçılık ise insanlık içinde, çeşitli milletlerin değerini kabul eder. Irkçı anlayış için, devleti ancak bir maksat addetmek bir ilkedir. Bu maksat da, ırkların varlıklarının korunmasından ibarettir. Irkçılık, onların eşitliğine asla inanmaz. Irkçılık, dünyayı yöneten sonsuz güce uyularak, en iyinin ve en kuvvetlinin zaferini kolaylaştırmak, kötü ve zayıf olanların boyun eğmesini sağlamak zorunluluğuyla donanmıştır. Böylece doğanın aristokratik prensiplerine hürmet

gösterir. Irkçılık, yalnız milletlerin aralarındaki farkları görmez, aynı zamanda şahısların değer farklarını da tespit eder. Irkçılık, insanlığa bir ideal vermenin lüzumuna iman etmiştir. Çünkü ırkçılığa göre bu inanış insanlığın varlığı için birinci şarttır. Herhangi bir ahlâk, kendinden daha yüksek bir ahlâkı müdafaa eden bir ırk için tehlike oluşturuyorsa, ırkçılık o ahlâkın, yaşamasını kabul etmez. Çünkü melezleşmeyle istilâ edilecek bir dünyada, güzellik ve asalet hakkındaki bütün anlayışlar ve insanlığın geleceği hakkındaki bütün ümitler tamamen kaybolur.

Kültür ve uygarlık, bu dünya üzerinde üstün milletin varlığına ayrılmak kabul etmez bir şekilde bağlıdır. Bu hususun ortadan kalkması dünya üzerine bir barbarlık devrinin karanlık örtülerini çekecektir. Uygarlığı meydana getiren ve ellerinde tutanların kökünü kazımak, cinayetlerin en kötüsüdür. Tanrı'nın en büyük eserine saldırmaya cüret eden kimse Tanrı'ya küfrederek, Cennetin elden kaçırılmasına yardımcı olur.

Bir felsefî anlayışın uygulanma alanına konması ve teşkilâtlanabilmesi için ilk önce bu felsefî anlayışın açık bir tarifini yapmak gereklidir. Mezhepler iman için ne değer ifade ediyorsa, bu cemiyetin ilkeleri de kurulmak üzere olan siyasî parti için aynı değeri ifade eder.

Marksçı parti teşkilâtının, beynelmilelcilik için meydanı serbest bırakması gibi, ırkçı anlayışta bir kavga silâhı sağlanmalıdır. Nasyonal Sosyalist Alman işçi Partisi işte bu amacı izleyecektir.

Beynelmilelci anlayışların başarısını sağlamış olan şey, bunların hücum kıtaları Strum Abteilung S.A şekli altında teşkilâtlı bir parti tarafından korunmuş olmalarıdır. Buna karşı olan anlayışlar yenilmişse suç bir savunma cephesinin kurulmamış olmasındandır. Genel bir görüşü sınırsız bir şekilde geliştirmemelidir. Bilâkis siyasî bir teşkilâtın sınırlandırılmış ve tozlu şekli içinde tutulmalıdır. Böylece felsefî bir anlayış, mücadeleye katılabilir ve zafere ulaşabilir.

Benim görevimin genel bir felsefî anlayışın zengin fakat şekilsiz cevheri içinden güçlü fikirleri ortaya çıkarmak ve bu fikirleri, bir

doktrin haline getirmek olduğunu düşündüm. Bu fikirler ancak bu hale getirildiğinde, bunları anlayacak ve kabul edecek kimseleri bir araya toplamak mümkün oldu.

Demek ki. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisinin gerçek görevi dünyanın ırkçı bir anlayışından meydana gelir. Parti devrin çalışma realitelerini, insanların ve bunların zaaflarını hesaba katarak, bunları siyasî bir partinin ilkeleri haline getirir. Böylece Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi, sert bir teşkilât halinde, o felsefî anlayışına sonuçtaki zaferinin temellerini atar.

İKİNCİ BÖLÜM

IRK VE DEVLET

Hakimiyetini kaybetmiş olan Burjuva sınıfı ve bu sınıfın döküntü çevreleri, bizim genç hareketimizi, devletin şimdiki durumunun aleyhine bir hareket olarak nitelendiriyorlar ve bundan dolayı bizi eleştiriyorlardı. Her türlü siyasî partilerin hizmetine giren bu kimseler, bu ithamlarını kalkan yaparak, "yeni bir dünya görüşü" yaymaya çalışan biz gençlere karşı her çareye başvurarak bir yok etme siyaseti gütmenin doğru olacağı sonucuna varıyorlardı, işin aslı aranırsa, burjuva sınıfının "devlet" hakkında düzgün bir ifade bulmaktan yoksun olduğunu kabul etmek gerekir. "Devlet" kelimesinin düzgün bir tarifi burjuva lisanında mevcut değildir. Birçok kamu hukuku profesörleri bu konuda kendi sıfatlarına dayanarak bir şeyler söylerler. Fakat bu profesörlerin söyledikleri, kendi maaşlarını veren hükümetlerin varlıklarını haklı gösterecek izah ve açıklamalardan ibarettir.

Bir devlet ne kadar mantıktan uzak bir şekilde kurulursa, bu devletin varlığı hakkında verilen karar ve yapılan tarifler o kadar yapay, sıradan ve anlaşılmaz olur.

Genellikle devlet kuramı üç ayrı şekilde yorumlanmaktadır. Bunlardan ilki şudur: Devlet yalnız bir hükümetin iktidarına bağlı insanlardan oluşmuş bir topluluk olarak kabul edilir. Bu açıklamayı kabul edenler sayıca en kalabalık olanlardır. Bunların arasında yönetimin candan sempatizanları vardır. Bundan dolayı devlet otoritesine karşı körü körüne bir bağlılık istenir. Bu duruma göre devlet, insanlara, hizmet için kurulmuş değildir. İnsanlar işleri ne olursa

olsun, devlet otoritesine tapmak için görevlidirler. Bu durumun bozulmaması için de, devlet otoritesi ancak düzen ve huzuru devam ettirmek için vardır. Demek ki, devlet ne bir gaye, ne de bir araçtır. Devlet istikrar ve huzurun sağlanmasını sağlayacaktır, buna karşılık istikrar ve huzur da devlete var olmak imkânını hazırlayacaktır. Yani halkın hayatı bu iki kutup arasında dans edip, geçecektir.

İkinci bir açıklama yapanlar ise, devletin varlığına bazı şartlar koyarlar. Sayıca bir önceki guruptan azdırlar. Bunlar yalnız bir idare bulunması ile kalınmasını istemezler. Devletten her şeyden önce ekonomik hayatta bireye uygun bir şekil vermesini isterler. Bu fikirde olanlara Alman orta burjuvazi çevrelerinde ve daha çok liberal demokrasi çevrelerinde rastlanır.

En zayıf olanlar ise, üçüncü guruptakilerdir. Bu gurubun öncüleri devleti emperyalist eğilimleri ortaya çıkarmak için bir araç olarak kabul ederler. Birleşmiş ve birlik olmuş kuvvetli bir halk devleti kurmak isterler.

Sonuç olarak, bütün bu görüşler uygarlığı yaratıcı kuvvet ve değerlerin tek temelinin ırk olduğunu düşünmezler. Devletin bu ırkın varlığını ve sağlamlaşmasını sağlamakla görevli olduğunu hiçbir zaman akıllarına getirmezler. Halbuki bu konu bütün insani gelişmelerin en önemli şartıdır.

Devletin varlığıyla ilgili bu yanlış görüşler Kari Marks tarafından meydana çıkarıldı. Burjuva sınıfı, devleti ırka karşı olan görevlerinden ayırarak ve aynı değere sahip bir başka tarif yapmayarak, ırkçılığı inkâr eden bir doktrine yol açtı. Bundan dolayıdır ki, burjuva sınıfının Marksizme karşı açtığı mücadele, muhakkak bir başarısızlığa doğru gitmektedir. Burjuvazi, uzun zamandan beri kendi siyasî sisteminin göz ardı etmemesini gerektiren temelleri ihmâl etmiştir. Marksistler ise, burjuvazinin meydana getirdiği binanın zayıf noktalarını keşfederek, burjuva sınıfının kendilerine verdiği silâhlarla saldırıyla kalkmışlardır.

Demek oluyor ki, bu durumda yeni bir parti, ırkçılık konusunda savunduğu görüşü açık olarak ortaya koymalıdır. Bence doğru olan şudur:

Devlet bir gaye değil, bir araçtır. Devlet büyük bir uygarlığın oluşması İçin en önde gelen şartlardan biridir. Fakat, bu yüksek uygarlığın direkt olarak ilk şartı değildir. Çünkü uygarlık ayrıca uygarlığı meydana getirmeye yetenekli bir ırkın varlığında saklıdır. Dünyada birçok örnek devlet olsa bile uygarlığın asıl kaynağı olan üstün ırk ortadan kalkacak olursa, her sahada üstün ırkın ulaştığı duruma ulaşabilecek bir uygarlığa rastlanmayacaktır. Medeniyet veren ırkların temsilcilerinin ortadan kaldırılması, zekânın yüksek karşı koyma ve uyum melekelerinin kaybı sonucunu doğuracaktır. Eğer korkunç bir deprem dünyanın altını üstüne getirse ve var olan her şey yok olsa uygarlık bu felaketin içinde yok olur. Artık hiçbir devlet ayakta kalmaz, düzen bozulur, binlerce yıllık uygarlığın yarattığı şeyleri çamur kaplar. Fakat bu durumda bile medeniyet verici ırka dahil birkaç insanın, bu korkunç kargaşalık sırasında hayatta kalmış olması, huzura kavuşan dünya üzerinde tekrar yüksek bir uygarlığın meydana gelmesine imkân hazırlar ve isterse bin yıl sonra olsun, gene üstün ırkın eseri yeryüzünde yükselir. Ancak üstün ırkın tamamen yok olması dünyayı çöle çevirir.

Zamanımızda görülen örnekler açıktır. Temelleri siyasî yetenek ve ehliyetten yoksun ırkların temsilcileri tarafından atılmış olan devletler, hükümetlerce alınan bütün ciddi önlemlere rağmen mahvolmaktan kurtulamamıştır. Tarih öncesi devirlerin büyük hayvan türleri nasıl yerlerini başka canlılara terk etmeye ve yok olmaya mecbur kalmışlarsa belirli bir fikri kuvvetten mahrum ırklar da geri çekilmeye mahkûmdurlar. Ancak bu ırklara varlıkları için gerekli olan silâhları fikrî kuvvet verebilir. Belli bir kültür seviyesini meydana getiren kuvvet, devlet değildir. Devlet bu kültür derecesinin yükselmesinin ilk sebebi olarak, ırkı koruyabilir. Üstün bir insanlığın devamlı hayatı için mevcut ilk şart devlet değil, üstün melekelere sahip bulunan ırktır. Bu melekeler daima vardır. Bu melekelerin kendilerini göstermeleri için melekelerin dış şartlar ve haller tarafından uyandırılması yeterlidir. Uygarlığı yaratıcı ırklar bu melekelere, dış şartlar ve haller hiç uygun olmasa da ve bir etki yapmasa da yine sahiptirler. Mesela, Hristiyanlıktan önceki Cermenlerin du-

rumlarını ele alalım. Cermenlere oturdukları kuzeydeki iklimin sertliği, yaratıcı uygarlık yaratıcı kuvvetlerinin gelişmesine engel olan bir hayat tarzını yüklemiştir. Eğer Cermenler güneyde uygun bir yere ulaşsalar ve orada basit ırkların temin ettikleri malzemeyi ve ilk teknik araçları bulsalardı, ruhlarında uyuklayan uygarlık yaratıcı melekeler Helenlerdeki kadar parlak ve büyük bir gelişme meydana getirirdi. Bu bakımdan Hristiyanlıktan önceki Cermenlere barbar demek, medeniyetsiz adamlar demek hata olur.

Medeniyet yaratma melekesi, yalnız üstün ırka verilmiştir. Bazen uygun durum ve şartlar bu melekeyi kullanma imkânını verir, bazen de aksi bir doğa bundan kendisini alıkoyar.

İşte bundan meydana çıkarılan anlam şudur: Devlet bir amaca ulaşmanın aracıdır. Gayesi, gerek fizik ve gerek ahlâk bakımından bir olan insanların gelişmesi ve bu gelişmenin devamlılığını sağlamaktır. Önce ırkın yok edici melekelerinin gelişmesinin şartı olan esaslı özellikleri devam ettirmeye mecburdur. Bu melekelerin bir kısmı daima fizik hayatın devamlılığına hizmet edecek ve diğer bir kısmı, fikrî anlayışları kolaylaştıracaktır. Fakat gerçekte birinci, daima ikincinin en gerekli şartıdır. Bu gayeye dikkatlerini vermeyen devletler, zararlı organlardır. Yahut başka bir ifadeyle cenin halinde kalmış mahlûklardır. Bu gibi devletlerin var olmaları işin rengini hiç değiştirmez.

Biz Nasyonal Sosyalistler bir örtü olan devlet ile, o örtüye örtülen ırk arasında gayet keskin ve açık bir fark gözetmek mecburiyetindeyiz. Bu örtü, ancak göz önüne alınıp ve korumak hususunda olursa, bir hikmeti ve mânâsı olduğu kabul edilir. Aksi taktirde hiç bir değeri söz konusu olamaz.

Demek ki, ırkçı devletin en büyük gayesi uygarlığı yaratan ilkel ırkın temsilcilerinin varlığını sağlamak olmalıdır. Bize bugün devlet diye zorla kabul ettirilmek istenen şey, doğanın yanlış bir ürününden ibarettir. Bu hatalı şeyin arkasından, bir sürü ıstıraplar gelmektedir.

Nasyonal Sosyalistler olarak biz biliyoruz ki, dünya bizim felsefemizi ihtilâlci kabul edecek ve bu isim altında bize hakaret edecektir. Fakat hiçbir zaman bizim fikir, karar ve hareketlerimiz, devrimizin beğenilmesi veya kötülerime sinden ileri gelmemektedir. Bizim genç hareketimiz, doğruya hizmet etmek yolundaki var olduğumuz görevden doğmaktadır.

Devlet hakkındaki görüşlerimizi, Nasyonal-Sosyalistler olarak açıklamaya devam edelim.

Bir devletin uygarlık alanında ulaştığı seviye ölçü olarak kabul edilerek, o devletin faydası hakkında bir karar verilemez.

Devlet temsil ettiği milletin hayat şartlarına dayanmakla ideal devlet özelliğini kazanmaz. Devletin varlığı, temsil ettiği milletin hayatını, aktif biçimde sağlarsa ideal devlet olarak kabul edilebilir. Devletin dünyada kültür bakımından ne kadar önemi olursa olsun, bu önemin millete hiçbir faydası yoktur. Çünkü bir devletin görevi yaratmak değildir. Devletin görevi var olan kuvvetlere yol açmaktır.

Devlet, bir cevheri temsil etmez Devlet, bir şekil ifade eder. Bir milletin ulaştığı medeniyet seviyesi, o milletin içinde yaşadığı devletin faydasını ölçmek imkânını vermez. Mesela uygarlığı meydana getiren bir millet bir zenci kabilesi gibi yaşayabilir. Hatta bu milletin devlet olarak meydana getirdiği teşkilât, zenci topluluğun meydana getirdiği kabileden daha da kötü olabilir. İşte devletin rolü burada belli olur. Kötü bir devlet bir milletin başlangıçta sahip olduğu yaratıcı melekelerin kaybına yol açar.

Bir devletin değeri hakkında verilecek karar milletine sağlayacağı faydayla meydana çıkar.

Devletin mutlak değerleri hakkında bir karara varmak zordur. Böyle kesin bir karar yalnız devletin kendisine değil, daha ziyade milletin değer ve seviyesine bağlıdır. Demek ki, devletin yüksek görevi esas itibariyle millete düşer. Devletin tek fonksiyonu varlığının iktidarıyla, milletin her husustaki gelişmesini imkân dahiline sokmaktan ibarettir.

Bugün devletimizi yöneten görevlilerin bir çoğu yarın meydana gelecek olaylar için mücadele etmek ve çalışmak yerine, mevcut durumlarını muhafaza ettirmeyi daha uygun bulmaktadırlar. Bu gibiler, devleti bir mekanizma sayarlar ve varlıklarının tek sebebinin hayatta kalabilmekten ibaret olduğuna hükmederler. Hayatları daima söyledikleri gibi devlete aittir. Devlet ve devletin otoritesi, bu gibiler için bir gayedir. Yahut, hayat uğrunda girişilen kavgada kullanılan kudretli büyük silâhtır. Başka bir ifadeyle, yaşamak isteyen topluluğun ortak bir idaresinden ibarettir, işte bundan dolayı, biz Nasyonal Sosyalistler kavgamız için, fizik, zekâ ve cesaret bakımından köhnemiş bir cemiyet içinde çok az mücadele arkadaşı bulabileceğiz. Bu cemiyet içinde bulacağımız taraftarlar, kalpleri ve düşünme güçleri ile gençliğini koruyan yaşlılar olacaklardır. Hiçbir zaman, mevcut durumlarını muhafaza etmeyi hayatlarının tek gayesi olarak gören kimseler bize katılamayacaklardır. Karşımıza kötü kalpli olanlardan çok, fikren tembel olanlar ve mevcut devletin varlığında çıkarları olan kimseler daha çok çıkacaktır. İşte, bu korkunç mücadelenin ümitsiz bir şey gibi görünmesi, atıldığımız işe büyüklük vermekte ve yücelik kazandırmaktadır. Bu da biz Nasyonal-Sosyalistlerin başarı ihtimalini oluşturmaktadır.

Bir milletin tek bir gaye peşinde koşması için, enerjik ve aktif kuvvetle toplanmış kimselerle birleşerek milleti içine dalmış olduğu uyuşukluktan kurtarırlarsa, bu kimseler milletin tamamının hakimi olurlar. Bugün, birkaç kişiye zor gibi görünen şey gerçekte zaferimizin en önemli şartıdır. Kavga büyük ve zahmetli olduğundan en kuvvetlileri bulmak gerekmektedir. Bu seçkin topluluk, fikir savaşımızda biz Nasyonal Sosyalistlere başarıyı garanti eder.

Irkların saflığını, bazen birleşmelerin etkisini tabiat basit olaylarla düzeltir. Tabiat bu hususta ise melezlere eşit davranmaz. Kandaki birliğin azlığı, o şahısların iradeleri ve enerjileri arasında birçok farklar doğurur. Temiz ırka mensup bir kimse akla uygun ve düzgün kararlar alırken, karışık bir kan bütün zor anlarında şaşırır yahut yarım kararlar verir. Neticede karışık kanlı kimse, safkanlık kimse-

nin hakimiyeti altına girer. Böylece fiiliyatta daha çabuk mahvolmaya uygun bulunur. Bu olayların örnekleri çoktur. Tabiat işte bu noktalarda düzeltmeler yapar. Hatta çok kere daha ileri gider ve soy verme faaliyetine bir sınır çeker.

Belirli bir ırka mensup bir fert, aşağı bir ırkın temsilcisi ile birleşirse, birleşmenin sonucu seviyenin düşmesi olacaktır. Ayrıca, aralarında yaşadıkları saf ırk mensuplarına oranla daha zayıf bir soy meydana getirecektir.

Var olma anlayışına arkasını dönmüş doğanın ortaya koyduğu değerleri anlamayan bir kimse doğanın yaptığı düzeltmelere itimat etmemelidir. Demek oluyor ki, yenileşme işini yapma görevi zekâya düşmektir. Fakat, gözleri körleşen bir kimse, ırkları birbirinden ayıran setleri yıkmaya devam edecektir. En sonunda bir gün içinde bulunduğu topluluk mahvolacaktır, işte o vakit ortada bir çorbadan başka bir şey görülmeyecektir. Bugün sözleri kulaklarımızı tahriş eden meşhur ıslahatçıların idealleri budur. Fakat, şu bilinmelidir ki, bu şekilsiz birleşme dünyada her türlü idealin ölümünü ifade etmektedir. Belki bu şekilde büyük bir sürü meydana getirebilir. Böylece bu çorba sayesinde sürü hayatına düşkün bir hayvan yaratılabilir. Fakat bu birleşimden hiçbir zaman uygarlık kurucu saf bir kimse çıkmayacaktır. İşte o zaman insanlığın görevinde yanlış yapmış olduğuna hükmedilir.

Cermen ırkı dostlarımın kutsal görevleri, yeni melezleşmeleri önlemek olmalıdır. Belki süprüntü herifler bu fikri duyunca, haykıracaklar ve şikâyette bulunacaklardır. En kutsal haklarına saldırdığımı iddia edeceklerdir. Halbuki insanın en kutsal görevi insanlık içinde en iyi şeyini korumak ve kanının saf bir halde kalmasına dikkat etmektir.

Irkçı bir devlet, izdivacı daimî bir ırk değişmesine sebep olmaktan kurtarmalıdır. İnsani sebeplerden dolayı, benim tezime karşı olanların itirazlarına, bütün eczahanelerde ve seyyar satıcılarda en sağlam anne ve babanın çocuk yapmaması için ilâçların satıldığı şu sırada hak verilemez. Günümüzün devletinde frengililerin, verem-

lilerin veya sakat ve geri zekâlıların soy verme haklarını ellerinden almak, cinayet olarak telâkki edilmektedir. Diğer taraftan, sağlam milyonlarca insandan çoğalma hakkını çekip almak, hiçte fena bir hareket kabul edilmemektedir. Bu durum, ikiyüzlü cemiyetin ahlâk anlayışına aykırı gelmemekte, bilâkis fikrî tembelliğini okşamaktadır. Çünkü aksi olsa idi, ırkımızın saflığını koruyabilmesi için kafalarını çalıştırmaları ve yorulmaları gerekirdi.

Bugünkü sistem idealden ve asaletten mahrumdur. Bizden sonra gelecek nesillerin menfaati ve en iyi şekilde yetişmeleri işine hiç kimse gereken önemi vermemektedir. Kiliselerin hali de böyledir. Bu kiliseler, Tanrı'nın en büyük eseri olan insanlara karşı gösterilmesi gereken saygıyı göstermemektedirler. Ruhtan bahsederler, fakat ruhun bir parçası olan insanın proleter durumuna düşmesine göz yumup, seslerini çıkarmazlar. Sonra kalkarlar fizikî olarak çökmüş, ahlâkı da dış görünüşüyle uygun bir şekilde bozulmuş, sefil güruhun dinsiz oluşuna hayret ederler.

Irkçı devlet, bu konuda yapılması ihmâl edilmiş veya özellikle yerine getirilmemiş olan şeylerin tamamını tamir etmelidir. Irkçı devlet, ırkın temiz kalmasına nezaret etmelidir. Aynı zamanda, bir milletin en değerli malının "çocuk" olduğunu kabul ve ilân etmelidir. Yalnız sağlam olanların çocuk yetiştirmelerini sağlamalıdır.

Irkçı devlet şunu söylemelidir: Bir hastalığa tutulmuş iken ve bir takım büyük eksikliklere sahip iken çocuk yapmak çok ayıp bir harekettir. Devletin buna müdahale hakkı vardır. Çünkü devlete, bir milletin binlerce yıllık bir geleceği verilmiştir. Bu durum karşısında şahsın arzuları ve istekleri bir hiçten ibarettir. Kişiye boyun eğmekten başka yapacak bir iş düşmez.

Devlet, fikrini aydınlatmak için modem tıp ilminden istifade etmelidir, irsi bir sakatlığı bulunan ve bu hali soyuna intikâl edecek olanlara nesil yetiştirmek hakkına sahip olmadıkları açıklanmalıdır. Aynı zamanda devlet, sağlam bir kadının çok evlât yetiştirmek gibi Tanrı'nın bir lütfu olan yeteneğini hükümet sisteminin ekonomik politikasıyla sınırlandırılmamasına dikkat etmekle görevlidir.

Devlet, çok evlât yetiştiren ailelerin oluşumuna imkân hazırlayacak sosyal şartlara karşı gösterilmekte olan tembel tutuma ve ilgisizliğe son vermelidir. Devlet kendini, değeri taktir edilemeyecek kadar yüksek bir milletin en büyük koruyucusu bilmelidir. Devletin dikkati orta yaşlılardan ziyade çocukların üstünde olmalıdır.

Beden ve ahlâkça sağlam olmayan bir kimse çocuklarının vücudunda kendi sakatlığını devam ettirmemelidir. Irkçı devlet, millete terbiye yoluyla, hastalıklı ve zayıf olmanın utanılacak bir durum olmadığını, bilâkis açınılacak bir felâket olduğunu ve bencillikten dolayı bu felâketi, masum bir çocuğa intikâl ettirmenin ise cinayet olduğunu öğretmelidir. Her hangi bir kimse, mesul olmadığı bir hastalıktan rahatsız olup da, çocuk yetiştirmekten vazgeçer ve sevgisi ile şefkatini, milletinin ilerde canlı ve gürbüz olacağı tahmin edilen fakir bir çocuğuna ayırırsa gerçekten asil bir harekette bulunmuş ve insanî davranışta göstermiş olur.

Fizik bakımından gelişmemiş veya akıl hastalıklarından rahatsız olan kimseler, altı yüz yıl çocuk yetiştirmekten men edilmiş olsalardı, bugün insanlık birçok kötü dertlerden kurtulmuş olurdu.

Bu durum nasıl sağlanır? Bunda başarılı olmak için, bir devletin yeni elde edilmiş bir bölgeyi kolonize etmesi ve bu kolonize etme işini rastlantıya bırakmaması lâzımdır. Bilhassa oluşturulan ırkın komisyonları şahıslara kolonizasyon izni vermelidir. Bu izni almak için konacak şart belli bir ırk saflığı ve bu ırkın özelliğini ispat olmalıdır. Böylece vatan etrafındaki koloniler yavaş yavaş bu şekilde kurulmuş olur. Bu koloniler millet için değerli bir hazine olacaktır. Kolonilerin gelişmeleri milletin her ferdini gurur ve neşeyle dolduracaktır. Çünkü bu koloniler, bizzat milletin ve insanlığın mutlu geleceğinin tohumlarını kapsamaktadır. Böylece insanlar, artık köpek, kedi ve at gibi hayvan nesillerinin ıslahıyla uğraşmak yerine ırkların ıslahıyla meşgul olacaklardır. İnsanlık tarihi bu durum karşısında gerçeği görmüş ve soy vermelerinin sakıncalı olacağını anlamış kimselerin sessizlik içinde feragat göstermelerine ve kendilerini feda etmelerine şahit olacaktır.

Eğer Kilise tarafından insanlara Tanrının ilk önce yaratmış olduğu insanlara yarında soy vermeye çağıran bir uyan yapılırsa, böyle bir fedakârlık neden mümkün olmasın? Hiç şüphe yok ki bugünkü o değersiz burjuvalar bunu hiç anlamayacaklardır. Gülecek ve o biçimsiz omuzlarını silkecekler ve şöyle diyeceklerdir: "Prensip olarak güzel ama, imkânı yok!" Gerçekten bu iş onlara göre değildir. Onların dünyası, bu iş için yapılmış değildir. Burjuvaların tek endişeleri kendi hayatlarıdır.

Fakat biz her şeyden önce, Alman gençliğinin inançlı ordusuna sesleniyoruz. Bu gençler ordusu, tarihin öyle bir dönüm noktasında bulunuyor ki, babalarının tembel ve ilgisiz davranışları onları mücadelenin içine atılmağa mecbur bırakmaktadır. Gençler, ırkçı devletin mimarları yakın bir tarihte tam bir yıkılmanın veya burjuva dünyasının ölümünün son tanıkları olacaklardır. Burjuva sınıfı hataları olduğunu itiraf etmektedir. Fakat bu sınıf, bu kusurlara karşı bir tepki gösterememektedir. Artık burjuva sınıfının altmış yetmiş milyonluk bir milleti tehlikeye karşı seferber etmek için çaba göstermeye kuvveti kalmamıştır. Eğer böyle mücadele başka bir ülkede meydana gelirse, bu teşebbüsün uygulamada başarılı olamayacağını ispata çalışmaktadır. Bu cüceler miskinliklerini, fikrî ve ahlaki zaaflarını haklı göstermek için, ne kadar budalaca delil ve düşünce varsa ileri sürerler. Mesela bir devlet, milletinin içki ile zehirlenmesine savaş açsa bütün Avrupa burjuva dünyası aptal aptal, bön bön gözlerini açıp, şüpheli bir tavırla başını sallamakta ve insanlık için yapılan bu mücadeleyi gülünç bulmaktadır.

Bu konuda hiçbirimiz hoş bir hayale kapılmamalıyız. Bizim burjuva sınıfımız insanlığa düşen asil görevlerin hiçbiri için uygun delildir. Kendisinde zerre kadar bir altyapı yoktur. Bu durum kötü kalplilikten çok düşünülemeyecek derecede bir uyuşukluk ve tembellikten ileri gelmektedir.

Bunun için burjuva partisi adını taşıyan bu kurumlar miskin bir halde yaşayan siyasî kulüpler ve bazı kişiler tarafından meydana getirilmiş çıkar merkezleri durumuna düşmüşlerdir. Tek amaçları bencil çıkarlarını en iyi biçimde korumaktır.

Milletin hizmetinde olan ve halkın çıkarını ilke edinen devlet birinci görevinin ırkın en iyi unsurlarını korumak, onlara özen gösterip gelişmesini hazırlamak olduğunu anlarsa, bu görevle işinin bitmediğini anlayacak ve ırka lâyık soylar yetiştirdiği gibi, bu soyların terbiyesiyle de ilgilenecektir.

Hep, sağlam ve enerjik düşünme gücü, ancak sağlam ve kuvvetli bir vücutta bulunur. Dâhilerin bazen zayıf bir vücuda sahip olmaları bu prensibi yok saymaz. Onların durumları ayrıdır. Eğer bir millet yozlaşmış kimselerden meydana gelmişse, hakikaten böyle bir bataklıktan büyük bir dâhinin çıkması son derece enderdir. Eğer çıksa bile bu dahinin güç ve etkisinden yozlaşmış olan millet yararlanamayacaktır. Ya bu yozlaşmış topluluk dahiyi anlayamayacak, ya da irade kuvvetlerinin zayıflaması sonucu o dahinin arkasından yürüyemeyecektir.

Irkçı devletin izleyeceği yol şöyle olacaktır. Tamamen sağlam vücutlu gençler yetiştirilecektir. Fakat bu iş yapılırken, gaye karakterin terbiyesi ve özellikle irade kuvvetiyle yeteneğin gelişmesi olacaktır. Bu arada gençler, tüm hareketlerinin sorumluluğunu memnuniyetle kabul etmeye de alışacaklardır. Asıl eğitim daha sonra gelecektir.

Fiziki bakımdan yozlaşmış iradeleri zayıf, korkakça bir barış taraftarı olan bilginlerden kurulu bir millet hiçbir zaman cennete gidemez. Hatta bu dünyada da kendi hayatını sağlayamaz.

Fizik ile kutsal inanç arasında bir uyum olmalıdır. Kangren olmuş bir bünye, düşünme gücünün parlaklığı ile hiçbir zaman güzel hale gelemez. Enerjisi olmayan, kararsız, korkak ve sakat doğmuş sakat kimselere, bir fikri eğitim vermek haksızlık olur.

Vücudu sağlam yapmak ırkçı bir devlette fertlerin görevi değildir. Bu iş anne ve babaya da düşmez. Nasıl eğitime ait konularda devlet kişinin serbest hareket etme hakkına tecavüz eder ve çocuğu, anne ve babanın arzuları dışında zorunlu eğitime tabi tutarsa, ırkçı devlet de, daha geniş bir şekilde olmak üzere, milleti ilgilendiren

ana meselelerde, şahısların cahilliklerine veya anlayamamış olmalarına karşı, kendi otoritesini kullanmalı ve hakim kılmalıdır. Terbiye sahasındaki iş gençlerin vücutlarını küçük yaştan itibaren takip edilmekte olan gayeye doğru itmeli ve sonra muhtaç olacakları yıkılmaz dayanıklılıkla yetiştirmelidir.

Bu terbiye ve sağlık işi, ilk önce genç anneler üzerinde etki yaratmalıdır. Irkçı bir devlet okulda beden çalışmalarına, şimdikine oranla daha çok zaman ayırmalıdır. Genç beyinleri gereksiz bir yükle ve faydasız bilgi ile doldurmak büyük hata olur. Çok kez denenmiştir ki, gençler akıllarında yalnız parça parça şeyleri saklarlar ve öğrendiklerinin önemli taraflarını ise akıllarında tutamazlar. Onların akıllarında kalan, hiçbir zaman işe yaramayan ayrıntılardır. Zihni tıklım tıklım doldurulmuş genç bir çocuk, bu konular arasında akla uygun, olumlu bir ayıklama ve temizleme yapmaktan acizdir. Bugün orta okullarda, haftada iki saat beden eğitimi dersi koymak ve bu dersi seçmeli kılmak uygulama açısından çok yanlıştır. Bir genç adamın, her gün hiç olmazsa sabah akşam birer saati beden çalışmalarıyla geçmelidir. Özellikle boksu ihmal etmek olmaz. Bu hususta kültürlü çevrelerde büyük hatalar işlenir. Bu çevrelerin fikirlerine göre boks kaba bir spordur. Ama bir genç eskrim öğrensin ve değerli zamanını düello etmekle geçirsin, bu onlara göre hatalı değildir. Halbuki boks kadar, savaşçı ruhunu geliştiren, şimşek gibi seri kararlar vermeye alıştıran ve vücuda çelik sertliğini veren hiçbir spor yoktur. Gençler için bir fikir ayrılığından çıkan kavgayı mutlaka yumrukla halletmek, keskin bir kılıçla halletmekten daha vahşice sayılamaz. Tecavüze uğramış bir kimsenin, saldırganı yumruklarıyla defetmesi, kaçıp polise sığınmasından daha şereflidir.

Her şeyden evvel, genç ve vücutça hastalıksız bir adam, darbelere, katlanmayı öğrenmelidir. Irkçı devletin görevi vücutça yozlaşmış insanlardan oluşmuş bir topluluğu terbiye etmek değildir. Irkçı devletin insan tipi mert, onurlu, enerji sahibi erkekler ve dünyaya gerçekçi insanlar getirecek yetenekte olan kadınlardır.

Spor bir kimseyi güçlü ve atak yapmakla kalmaz, o kimseyi sertleştirir, yenilgi ve acılara tahammül etmeye alışkın bir hale de getirir. Eğer aydınlarımızın üstün sınıflarını oluşturanlar, mümtaz şeyleri öğrenmek yerine yalnız boks yapmayı bilselerdi, ahlâksız, asker kaçakları ve bunlara benzer ayak takımları tarafından bir ihtilâl yapılamazdı. Keza, bu ihtilâl başarısını, ihtilâli yapanların cesaretli ve cüretkâr oluşlarına borçlu değildir. İhtilâl, devleti idare edenlerin korkakça ve acınacak şekildeki kararsızlıkları sonucunda başarıya ulaşmıştır. Bizi idare edenler "ırkçı bir eğitim" görmemişlerdi. Karşıtlar fikri silâhlar yerine demir çubuklar ve sopalar kullandığı zaman bizi yönetenler zor durumda kaldılar.

Hiçbir zaman eğitim gerçek anlamıyla korkak olan bir kişiyi cesur yapmaz.

Gençlerimizin giyimleri de, takip edilen gayeye uymalıdır. Gençlerin papazı elbise yapar atasözünü yanlış anlamaya çeviren bir modaya kapılmaları, milletimiz için utanç verici bir durumdur. Kıyafet, terbiyeye hizmet edecek ve yardımcı olacak bir araç olarak kabul edilmelidir.

Herkesin satın almayacağı bir elbiseye sahip olmak için değil, herkesin sahip olamayacağı bir vücuda sahip olmak için çalışılmalıdır. Genç kız, erkek arkadaşını tanımalı ve bilmelidir. Eğer vücut güzelliği, zamanımızın moda budalalıkları yüzünden ikinci plana atılmamış olsaydı, yüzbinlerce Alman kızı çarpık, cılız Yahudi piçlerine kapılmazlardı.

Bu ayrıntıya dikkat etmek şarttır. Bugün, barış sırasında askeri eğitim kalkmıştır. Yani, eğitim tarzımızın ihmallerini kısmen de olsa telâfi eden kurum yok edilmiştir. Bu kurumun bir diğer faydası da, iki cins arasındaki ilişkiler üzerinde iyi sonuçlar yaratmasıydı. Genç kız asker olanı, askere gitmemiş olana tercih ediyordu.

Irkçı devlet, yalnız okul sıralarında vücut kuvvetinin gelişmesini izlemekle kalmayacaktır. Okuldan sonra da gençler, gelişmelerinin iyi şartlar içinde meydana gelmesi için, bu çalışmalara devam ede-

ceklerdir. Devletin gençlerin üzerindeki gözetim hakkının okulun sona ermesi ile biteceğini ve ancak askere gitmeleri ile tekrar onlarla ilgilenmeye başlayacağını sanması yanlış bir görüştür. Bu hak, gerçekte devam edegelen bir görevdir. Şimdiki yönetim vatandaşların sağlıkları ile ilgilenmeyerek bu görevini alçakça bir şekilde ihmâl etmiştir. Bugün gençleri gürbüz ve sağlam yetiştirmek için çalışılacağı yerde, onların sokaklarda ve eğlence yerlerinde ahlâklarının bozulmasına göz yumulmaktadır.

Okul sonrası gençlerle nasıl ilgilenileceğini bilmek önemli bir konu değildir. Esas olan şey devletin bu hususu, vazifesi olduğunu bilmesidir. Çare vasıtalarını devlet kendi arayıp bulmalıdır. Irkçı devlet, okul sonrası da gençlerin fizikî gelişmeleri ile ilgilenmenin, yetkileri içinde bulunduğunu bilmeli ve bunu kendi kurumları ile halletmeye çalışmalıdır. Fizikî eğitim, genci askerlik hizmetine bir hazırlama işi olmalıdır. Artık ordu eskiden olduğu gibi, gençlere manevranın hazırlanmasına ait mücadeleyi öğretmeye muhtaç kalmayacaktır. Böylece ordu artık acemi kimselerden oluşmayacaktır. Ordunun mükemmel bir fizikî hazırlıktan geçmiş bir genci asker yapmaktan başka bir görevi kalmayacaktır. Demek oluyor ki, ırkçı devlette ordu gençlere yürümeyi ve silâh taşımayı öğretmek gereğini hissetmeyecektir. Ordu ırkçı devlette, yüksek bir vatanî eğitim okulu olacaktır. Genç Alman askeri orduda, gerekli askeri eğitimi görecek, fakat aynı zamanda o, sivil hayatta alacağı role hazırlanmağa devam edecektir. Bu kurum genç çocuğu bir erkek yapmalıdır. Ordu gençlere yalnız itaat etmeyi öğretmekle kalmamalı, onlara bir gün yönetici olma yeteneğimde vermelidir.

Nihayet genç kendi kuvvetinden emin olarak, askerlik ruhunun etkisi altında, milletinin mağlup edilmemiş olduğuna da kanaat getirmelidir. Askerlik hizmetini bitiren gence iki belge verilecektir. Bu belgelerden biri, bir vatandaşlık diploması olacaktır. Yani, resmi bir görev alabileceğine ve bu görevi yürütebileceğine dair yasal bir belge, ikinci vesika ise fizikî bakımdan evlenmeye uygun olduğunu bildiren bir çeşit sağlık onay belgesi olacaktır.

Irkçı devlet, erkek çocuklarla olduğu kadar kız çocuklarıyla da ilgilenecektir. Kızların da eğitimleri aynı prensipler dahilinde idare edilecektir. Kızlar için en önemli nokta beden terbiyesi olmalıdır. Karakterin terbiyesi daha sonra gelir. Nihayet fikrî eğitimlerin gelişmesi meselesi ele alınır. Kız terbiyesinin tek gayesinin, kızı, geleceğin annesi olarak hazırlamaktan ibaret olduğu hiçbir zaman akıllardan çıkarılmamalıdır.

Herkesin karakterinin gerçek görevi, önceden meydana gelir. Bir bencil her zamanda bir idealist de sürekli şekilde idealisttir. Bu arada bu iki zıt karakter arasında milyonlarca çeşit karakter vardır ve bunları ayırmak ve anlamak pek zordur. Anadan doğma bir katil daima katil kalır. Fakat, canice davranışlara bir dereceye kadar eğilimi olan kimse, başarılı bir terbiye ile toplumun faydalı bir ferdi haline getirilebilir. Eğer şüpheli karakterlerde, terbiye eksik olursa bu gibi kimseler birer zararlı unsur olarak yetişebilirler.

Savaş sırasında milletimizin, önemli sır saklamamasından bir hayli şikâyet edildi. Bu kusur yüzünden, bir çok zorluklar çekildi. Fakat savaştan önce milletimize verine terbiye onu sır saklayan, az konuşan biri yapmamıştı. Önemli sırlar, düşmanın kulağına gidiyorsa sebebini bunda aramalıydık. Daha küçük yaştan itibaren söz taşıyan kimse, geveze olmayan arkadaşına tercih ediliyordu. İhbar bir açık kalplilik, sırdaşlık ise ayıplanan bir inat sayılıyordu. Bu durum bugün de devam etmektedir. Çocuklara sır saklamanın değerli bir fazilet olduğu bir kere olsun söylenmemiştir. Çünkü, bizim modern pedagoglarımızca bunlar önemli şeyler değildir. Ama bu önemsenmeyen ayrıntılar, bugün devlete adliye masrafı olarak pahalıya mal olmaktadır. Keza birbirini çekiştirmenin sebep olduğu dâvâların büyük bir kısmı, bu sır saklayamama eksikliğinden dolayı açılmaktadır. Sorumsuzca söylenen sözler, gayet kolaylıkla söylenmektedir. Mesela, milletimizin ekonomik çıkarları sürekli olarak boşa harcanıyor. Buna sebep, mühim üretim usullerinin akılsızca açıklanmasıdır. Mesela, ülkenin savunmasına dair gizli hazırlıklar, yine boşboğazlıktan dolayı boşa gitmektedir. Milletimiz susmasını

bilmemektedir. İşittiğini tekrar etmektedir. Bu gevezelik savaşı kaybettirir. Terbiyenin eksikliği büyüdükten sonra telâfi edilemez. Bir öğretmen en adi ihbar duygularını teşvik ederek öğrencilerinin haylazlıkları hakkında haber almayı prensip edinmemelidir. Çünkü gençlik ayrı bir devlet meydana getirir ve orta yaşlılara karşı cephe alır. Bu çok doğaldır. Çünkü on yaşındaki bir çocuğun, kendi yaşıtları ile kurduğu birlik, orta yaşlılar arasındaki birlikten daha kuvvetlidir.

Bir arkadaşını ihbar eden çocuk ilerde öyle fena bir gelişme kaydeder ki, vatana ait bir sırrı bile açıklayabilir. Böyle bir çocuk cesur ve namuslu kabul edilemez. Öğretmen için, sınıfta otorite kurmak üzere böylelerinden yararlanmak, rahat bir şey olabilir. Fakat bunu yaptığı taktirde genç kalplerde, ilerde filizlenecek ve kötü sonuçlar doğuracak olan tohumları bırakmış olur. Çoğu kez, küçükken böyle ihbarlara alışmış bir çocuğun büyüdüğü zaman, rezil bir kimse olduğu tespit edilmiştir. Bu ibret dersi olmalıdır. Mertlik, özveri ve sır saklamak, büyük bir millet için mutlaka gerekli olan faziletlerdir. Bunları geliştirmek ve okullarda verilen telkinlerle mükemmelleştirmek günümüzün eğitim sistemiyle ilgili en önemli konulardır. Çocuklara ağlaya ağlaya şikâyet etme huyunu ve acıdan bağırmayı unutturmak da bu terbiyenin programına ait bir görevdir. Pedagoglar çocukları küçük yaştan itibaren sıkıntılara olgunlukla katlanmaya alıştırmazlarsa, ilerde bu kimseler zor anlarda başkaldırırlar.

İrade kuvvetini, çabuk karar vermek yeteneğini sorumluluğu memnuniyetle kabul etmek eğilimini geliştirmek, son derece mühimdir. Eskiden orduda bir emir vermektense, rastgele bir emir vermemek daha iyi olduğu ilkesi kabul edilirdi. Gençler şunu öğrenmelidirler. Boş yere cevap vermektense herhangi bir şekilde cevap vermemek daha iyidir. Yanlış cevap vermek korkusu, cevaptaki yanlışlıktan çok daha ayıptır. Gençleri hareketlerinden sorumlu kılabilmek için bu düsturdan istifade edilmelidir.

Bugün bizi ciddi bir karşı koymadan alıkoyan şey, silâh eksikliği olmayıp, irade eksikliğidir. Bu enerji yokluğu milletimizin içine yayılmıştır.

Bu durum, milletin riske katlanma ve herhangi bir konuda karar verme yeteneğini körletmektedir. Oysa şu iyice bilinmelidir ki, bir tavır ve hareketin büyüklüğünü meydana getiren şey, o tavır ve hareketin kapsadığı risktir. Bir Alman generali işin farkına varmadan, bu esef verici irade eksikliğini ifade için klâsik bir düstur ortaya koydu. "Başarılı olacağıma dair yüzde elli bir ihtimâl bulunduğunu gördüğüm taktirde harekete geçtim". Ama ne yazıktır ki bu "yüzde elli bir," Büyük Almanya'nın o korkunç yıkılışını izah etmektedir. Bu Alman generali ve onun gibi hareket eden herkes, kaderin başarıyı kendisine garanti etmesini talep ettiklerine göre, bunlar bu davranışlarıyla bir kahramanlık hareketi göstermekten vazgeçiyorlar demektir. Bu durumun öldürücü bir tehlike oluşturduğu bilindiği sırada, başarıyı sağlayacak teşebbüs ancak bir kahramanlık hareketidir. Örnek mi isteniyor? Verelim: Ölüm döşeğinde yatan bir kanserli ameliyat olmayı göze almak için yüzde elli bir başarı ihtimaline muhtaç değildir. Ameliyat, yüzde elli bir değil, yüzde yarımdan fazla bir başarı vaat etmese bile, cesur ve irade sahibi bir kimse riski göze almalı, ameliyata destek olmalıdır. Yoksa, yakında öleceğinden dolayı etrafına dert yanmaya hiç hakkı yoktur.

İyice düşünülecek olursa, zamanımızın belâsı olan bu istemek ve karar almak yeteneksizliğinin özellikle gençlerimize eskiden beri yanlış verilen terbiyenin sonucu olduğu anlaşılır ve görülür. Bu adi alışkanlığın olumsuz etkisi gelecek nesillerde de devam eder. Milletimizi zaafa sürükleyen bu başarısızlığın etkisi, hükümet makamını işgal eden devlet adamlarında görülen medenî cesaretin yokluğu ile en yüksek noktasına erişir.

Bu arada sorumluluk korkusu hakkında da aynı şeyler söylenebilir. Sorumluluk korkusu, gençlere verilen terbiyenin noksan ve sakat oluşundan dolayı bir rezalet halini almaktadır. Bu rezalet, gençlerin bütün resmî hayatları boyunca kendini göstermekte ve ölmez makamına da par lâmenter rejimde ulaşmaktadır.

Irkçı devlet, bütün dikkat ve çalışmasını iradenin ve karar verme yeteneğinin eğitimine harcadığı gibi, gençlerin çocukluklarından

itibaren sorumluluk zevkini ve yaptıkları işlerin gereken cesaretini hak etmelerine özellikle önem vermelidir.

Irkçı devlet, ancak bu görevin gerek ve önemini kavradığı ve yüzyıllar boyunca bu terbiyeye devam ettiği taktirde, bizim çöküşümüz de korkunç bir şekilde etkili olmuş fakat bugün zaaftan kurtulmuş olan bir millet meydana getirmekte de başarılı olabilir.

Bizim ırkçı devletimiz, bugün okul tarafından milletimizin terbiyesi konusunda uygulanan eğitimde, ciddi ve büyük bir düzeltme yapma ihtiyacını duymaktadır. Bu düzeltme şu şekilde olacaktır.

İlk önce, Alman gençlerinin hafızaları yüzde doksan beş oranında, kendileri için faydasız, lüzumsuz ve bunun sonucu olarak kısa bir zaman sonra unutulmaya mahkûm bilgi ile doldurulmayacaktır. Zamanımızda, bilhassa ilk ve orta okullarda uygulanan program anlamsız bir kuru kalabalıktan ibarettir. Çok kere öğrenciler öğretilen konuların ancak birer parçalarını akıllarında tutmaktadırlar. Öğretilen bilginin ancak çok az bir kısmı, ilerde gençler için faydalı olmaktadır. Aynı zamanda, bir işe giren ve hayatını kazanmak zorunda kalan gençlerimiz için bu bilgi yeterli olmamaktadır.

Mesela bir memuru ele alalım. Bu memur otuz-otuz beş yaşlarında ve lise diplomasını almış olsun. Okulların bin bir zahmetle bu memurun zihnine doldurduğu bilgiden hangilerini bugüne kadar koruyabildiğini kontrol edelim. Kontrol sonunda, eskiden öğretilenlerden çok azının şimdi onun aklında kaldığını görürüz.

Belki bu durum karşısında bize şöyle denilebilir. O zamanlar verilen bilginin tamamının gayesi, öğrenciyi yalnız geniş ve çeşitli bilgilerin sahibi yapmak değildir. Bu yola gidilmesinin sebebi, öğrencide düşünme, bilhassa tetkik ve müşahede yeteneğini geliştirmektir.

İşte bu şekilde genç bir dimağı bir sürü intibalar arasında boğmak tehlikesi belirir. Genç beyin, bu intihalara ender olarak hakim olabilir, onları ayıklayabilir ve nihayet az çok önemlerine göre bir sıralamaya koyabilir. Bu durum karşısında çok kere önemli nokta

yanlış konulara feda edilerek tamamen unutulacaktır. Sonuçta bu kitle halindeki eğitimin önemli gayesi hiçbir zaman elde edilmeyecektir. Gaye aklı, birtakım konularla tıka basa doldurarak öğrenmeye eğilimli bir duruma getirmek olmalıdır. Bilakis gaye bir şahsa, sonradan kendisi için faydalı olacak ve çevresi bundan istifade edecek bilgi hazinesini sağlamaktan ibaret olmalıdır. Fakat genç dimağa zorla sokuşturulan bilgilerin bolluğu, bunları tamamen kendisine unuttururrsa veya ciddi noktaları buldurtmazsa teşebbüs ve eğitim boşa gitmiş demektir.

Mesela, neden milyonlarca insanın yıllarca çalışarak iki ya da üç yabancı dil öğrendiklerine akıl ermez. Çünkü bu milyonlarca insanın arasından yalnız küçük bir bölümü öğrendikleri bu yabancı dillerden yararlanır. Bir yabancı dil öğrenmiş olan yüz bin kişiden yalnız iki bini ilerde bundan istifade edebilecek, geri kalan doksan sekiz bin kişi, hayatları boyunca hiçbir zaman gençliklerinde öğrenmiş oldukları Fransızcayı gerçekten kullanamayacaktır. Yabancı dil eğitiminin genel kültüre hizmet ettiği yolundaki delilin bizim iddiamız üzerinde bir değeri yoktur. Eğer insanlar bütün hayatları boyunca okul sıralarında okuduklarından ve öğrendiklerinden yararlansalardı o zaman bütün öğrenilenlerin bir değeri olurdu. Demek oluyor ki, bu öğretilen Fransızcanın iki bin kişiye faydası olurken, geriye kalan doksan sekiz bin kişi de, bir hiç için gençliklerinde zahmet çekmiş ve değerli zamanlarını boşa harcamışlardır.

Bundan anlaşılan ve çıkarılan sonuç şudur: Gençlere bir lisanın yalnız haz verecek taraflarını öğretmelidir. Öğrencilere o lisanın iç mekanizmasının bir şemasını göstermek yerinde bir hareket olur. Lisanın en bilinen tarafları öğretilerek, öğrenciye o lisanın grameri hakkında bir bilgi verilir. Tipik örnekler göstermek suretiyle yabancı dilin konuşulması ve yapısı ile kuralları öğretilir. Bu yöntem, öğrencinin büyük bir kısmı için yeterli gelecek ve akılda tutulması daha kolay, daha basit olacağı için, bugüne kadar uygulanandan daha faydalı olacaktır. Bugünkü eğitim usulü yabancı dili öğrencinin kafasına zorla sokmaktadır. Halbuki gençler, hiç bir zaman o

lisanı öğrenememekte ve öğrendiğini de ilerde unutmaktadır. Bu gereksiz bilgi bolluğu hafızada anlamsız rastgele tutulan parça parça şeyler bırakma tehlikesini de doğurur. Yani gençler, ancak en gerekli olan şeyleri öğrenmeli ve esas ile ayrıntı gençlerin lehine olarak, daha önceden tespit edilmelidir.

Bu genel prensipler üzerine kurulan bir eğitim öğrencilerin büyük bir kısmına bütün hayatları boyunca yeterli gelecektir. Zamanla Fransızcayı gerçekten kullanacak olanlar yeterli bir bilgiye sahip bulunacaklar ve derin bir inceleme ve araştırma amacıyla bu bilgilerini genişletmeye vakitleri olacaktır.

Eğitim zaman konusunda birikim sağlayacak, fizik çalışmalarına ve yukarda bahsettiğimiz karakteri geliştirme maksadına daha fazla bir pay ayıracaktır.

Bugünkü tarih eğitim usulleri, yeniden düzenlenmesi gereken bir durumdadır. Tarihin verdiği derslere, Alman milleti kadar muhtaç durumda olan millet çok azdır. Fakat hemen şunu belirtelim ki, tarihten Alman milletinden daha az yararlanmış çok az millet vardır.

Eğer siyaset gelecek tarihin konusu ise, bize tarihten okutulan şey, siyasetimizin idare tarzımız tarafından mahkûm edilmesi demektir. Bugün okutulan tarih derslerinin yüzde doksanı gülünçtür. Okutulan derslerden ancak binde biri gençlerin aklında kalmaktadır, bu da birkaç tarih ve birkaç isimden ibarettir. Yani büyük ve önemli olan hatlar tamamen eksik kalmaktadır. İşin esasını oluşturan başlıca fikirler açıklanmamaktadır. Olayların birbiri ardından gelmesindeki derin sebeplerin ortaya çıkarılması işi öğrencinin az çok gelişmiş zekâsına bırakılmaktadır. Bu duruma karşı istenildiği kadar isyan edilebilir. Bir toplantı sırasında parlamenterlerin iç ve dış siyaset hakkında yaptıkları konuşmalar, biraz dikkatle okunsun her şey bütün çıplaklığı ile ortaya çıkacaktır. Her halde bu siyasetçilerin büyük bölümü, ortaokulda, hatta fakültelerde paltolarını eskitmişlerdir. İşte o zaman, bu kimselerin tarihteki bilgilerinin yetersiz olduğu görülür. Eğer bu siyasetçiler tarihi hiç okumamış

olsalardı ve yalnız doğru bir içgüdüye sahip bulunsalardı, milletimiz için daha hayırlı olurlardı.

Özellikle tarih eğitiminde programları hafifletmek gereklidir. Bu tarih eğitiminin en büyük faydası olayların gelişmesine hakim ve sebep olan kanunları görebilme, seçme ve iyiyi kötüden ayırma olmalıdır. Öğrenim yalnız bu işe ayrılırsa, her öğrencinin öğrenmiş olduğu şeylerden sonradan faydalanacağı ümit edilebilir. Çünkü tarih, geçmişte neler olup bittiğini bilmek için okutulmaz. Tarih öğrencinin gelecekte, kendi milletinin hayatını temin için takip edebileceği yolu ve yapacağı hareketi öğrenmesi için öğretilir. Esas gaye budur. Tarih, bir gayeye ulaşma araçlarından biridir. Fakat bugün Almanya'da, araç bir gaye olmuştur.

Tarihin derin araştırılması mümkün olduğu, belirli tarihlerin tespit edilmesine ihtiyaç gösterdiği, çünkü büyük hatların ancak bu olayların tarihleri ile çizilebildiği iddiasına kalkışılmamak dır. Tarihin kişiye tarihi olayları bildirmekten başka bir hizmeti yoktur. Bu bilgi o kişiye milletini ilgilendiren siyasi meseleler hakkında bir fikir edinme imkânını sağlayacaktır. Tarih profesörü olmak isteyen sonra bu konuya derin bir şekilde kendini verebilir. Artık o kimse doğal olarak bütün ayrıntılarla, hatta ve hatta en önemsiz olaylarla bile meşgul olacaktır. Bugünkü şekliyle verilen tarih dersleri esasen bu tarz çalışmaya yeterli gelmez. Çünkü bu şekil öğrenim, öğrenci için çok geniş olurken, işi bilenler için de çok dar olmaktadır.

Irkçı devletin görevi ırk meselelerini ön plana alan bir dünya tarihinin yazılmasını izlemek olmalıdır.

Irkçı devlet, genel kültür öğrenimine ciddi noktaları kapsayan bir şekil vermelidir. Bu öğrenim öğrenciye daha ileri gitmek ve herhangi bir sahada ihtisas yapabilme imkânını sağlamak olmalıdır. İnsanın genel bilgileri ve ana hatları okuyup öğrenmesi yeterlidir. Bu öğrenim ferdin fikrî faaliyetine temel teşkil edecektir. Genel kültür bütün ilimlerde mecburidir. Özel kültür ise, şahsın seçimine bırakılacaktır.

Böylece, programlar hafifletilmiş olacak ve zamandan istifade edilecektir. İstifade edilen zaman, gençlerin karakterlerinin terbiyesine, iradeyi kuvvetlendirmeye, karar verme kabiliyetini geliştirmeye ait çalışmalara harcanacaktır.

Şurası acı hakikattir ki, okullarımızda ve özellikle ortaokullarda verilen dersler, ilerde meslek bakımından gençlerimize bir fayda sağlamamaktadır. Bu faydasız öğretim üç okulda da aynı şekilde devam etmektedir. Çünkü üç okulun herhangi birinden çıkmış kimseler bugün aynı işte ve aynı konumda aynı başarıyı gösterememektedirler. Demek ki, ilkokuldan sonra ortaokulu okumuş bir kimse, ortaokuldaki zamanını boşa harcamış oluyor. Gerekli olan şey genel kültürdür. Bir akla takılan özel bilgiler bir değer ifade etmez. Eğer özel bilgiye ihtiyaç varsa bu ihtiyaç da bizim ortaokullarımızın verdikleri bilgi ile giderilemez. Ortaokullarımız, özel bilgi verme açısından çok yetersizdir.

Irkçı devletin, bu yarım tedbirlere en kısa sürede son vermesi en önemli görevidir.

Irkçı devlet tarafından eğitim konusunda yapılması gerekli olan ikinci büyük düzenleme de şudur. Materyalist devrimizin farklı olarak ortaya çıkmış bir vasfı da eğitim de daima faydalı ilimlere doğru eğilim göstermesidir. Bu faydalı ilimler matematik, fizik, kimya ve diğerleridir. Şüphesiz ki, günlük hayatımızın ihtiyaçları tekniğin ve kimyanın faydalı bilgiler olduğunu açıkça göstermektedir. Fakat, bir milletin genel kültürünün hemen daima bu ilimler üzerine oturtulması çok tehlikeli olur. Dikkat edilecek husus şudur. Bu kültür daima bir ideali göz önüne almalıdır.

Temel ‘‘humanite’’ler olmalıdır. İlerde daha da geliştirilecek olan meslek kültürü için gerekli olan başlangıç noktaları sağlanmalıdır. Milletin hayatı için teknik bilgilerden daha gerekli olan şeyler feda edilmemelidir. Bilhassa tarih eğitimi ihmâl edilmemeli, eski dönemlere ilişkin araştırmalara devam edilmelidir. Roma tarihi, büyük hatları ile tetkik edilecek olursa, zamanımız ve gelecek için iyi bir kılavuzdur. Eski Yunana ait uygarlık ideali de, daima bütün güzelliği ile saklanmalıdır.

Milletler arasındaki farklar, onları birleştiren ve önemi çok büyük olan “ırk birliği”ni görmekten bizi alıkoymamalıdır. Bugün bütün şiddeti ile hüküm süren mücadelenin büyük hedefleri vardır. Bir uygarlık kendi hayatı uğrunda savaşmaktadır. Bu uygarlık ta binlerce yıl yaşamıştır ve Hellenisme’i, Germanisme’i çevrelemektedir.

Genel kültür ile meslek bilgileri arasında gayet açık olarak bir fark gözetilmemelidir. Meslek bilgileri günümüzde tek bir Mammon’un hizmetine girmektedir. Genel kültür, daha idealist anlamı ile meslek bilgilerine karşı bir merkez oluşturmak için muhafaza edilmelidir.

Sanayi ile teknik, ticaret ile sanat, ancak bir büyük idealden yardım gören ve güç alan millî bir topluluğun, bu dört şeyin gelişmesi için gerekli olan ilk şartları sağlaması sayesinde ileri gidebilir. Bu şartlar ise maddeye bağlı bencilliğe dayanmaz. Bu şartlar feragatten memnun olan bir fedakârlık ruhuna bağlıdırlar.

Bugün bir gence verilen terbiye, ilerde o gencin mesleğinde ihtiyaç duyacağı bilgileri bir tulumba ile beynine doldurmaktan ibarettir. Bugün için söyle denilmektedir: “Devlet kavramı” bu gün için açık bir anlama sahip değildir. Demek ki bugün bilinen “vatanî terbiye” den hiçbir iz kalmamaktadır. Eskiden bu terbiye, bilhassa en küçük hükümdarları bile gayet basit ve akılsızca olsa da Tanrı derecesine çıkarmaktan ibaretti. Bu basit hükümdarlar çokluğu, milletimizi öneminin asıl değeri ile taktir etmekten bizi alıkoyuyordu. İşte bu durum da halkın Alman tarihi hakkında ancak çok az bilgi sahibi olması sonucunu doğurdu.

Gerçek millî şevk ve heyecan, bu şekilde yaratılamaz. Bugünkü terbiye sistemimiz milletimizin tarihinden seçilmiş isimleri göze çarptıracak bir yere çıkarmak ve onları bütün Almanlar’ın müşterek malı yapma hünerinden yoksun bulunmaktadır. Halbuki bütün millet için bu ortak bilgi, şevk ve heyecan milletin çocukları arasında çözülmez bir bağ meydana getirecektir. Bugünkü neslin nazarı dikkatlerine, gerçek büyük adamları birer kahraman olarak

sunmanın yolu bir türlü bulunamamıştır. Herkesin dikkatini bu büyük kahramanların üzerlerine çekmek ve böylece tamamen "mütecanis bir millî ruh" meydana getirmek imkânı sağlanamamıştır. Eğitimin değişik dallarında, gençler, milletimiz için birer övünç kaynağı olan şeyleri tanımaktan uzak kalmışlardır. Olayları soğuk bir şekilde izahtan öteye gidilemememiş, sonuçta bu parlak örnekler anlatılmak ve öğretilmek suretiyle millî gurur kabartılmamış tır. Eğer böyle yapılsaydı, bu harekete "şovenizm" denilecekti ve hak tarafından rağbet görmeyecekti. Hanedanla ilgili olan o küçük burjuvazi yurtseverliği her nedense en yüksek millî kibir ve gururun ürünü olan ateşli ihtirastan daha dikkat çekici şayan ve daha kolay görülüyordu.

Monarşiye bağlı vatanseverlik, emektarların ve eskilerin katılmaları ile son bulurdu. Millî ihtirası bu yoldan yürütmek zor idi. Millî ihtiras, saf kan ata benzer. Sıradan bir koşumu kabul etmez. Onların bu tehlikeden çekinmelerine şaşmamak gerekir. Bir gün savaş çıkacağına, bombardıman ve zehirli gaz dalgalarının vatanseverliğin sağlamlığını sınayacağını hiç kimse düşünmüyordu. Fakat savaş çıktığı zaman bu ateşli vatanseverliğin değişikliğinin cezasını fazlasıyla çektik. Artık insanlarda imparatorları ve kralları için ölmek inancı kalmamıştı. Zaten savaşan bu insanların büyük bir çoğunluğu da milletin ne olduğunu bilmiyordu.

İhtilâl yapılıp ve sonuçta monarşiye bağlı yurtseverlik ateşi kendi kendine söndükten sonra, tarih eğitiminin gayesi, artık sadece bilgi öğrenmekten ibaret kaldı. Bu devletin kahramanca şevk ve heyecana ihtiyacı yoktu. Elde edilmek istenen şey hiçbir zaman kazanılamayacaktı. Çünkü, hanedana bağlı yurtseverlik, milliyet prensibinin hakim olduğu bir sırada askere sonuna kadar dayanma kuvvetini veremezse, cumhuriyetçi inanç ve heyecan da bu hususta aciz kalır. Hiç şüphe yok ki, "cumhuriyet uğrunda" parolası, Alman milletini dört buçuk yıl savaş meydanlarında tutamayacaktır. Bu harika hayali bulanların kendileri bile, savaş meydanlarında çok daha az kalmışlardır.

Gerçek ise şudur: Düşmanlarımız bu cumhuriyeti, kendisine yüklenen vergileri ödemeye ve toprak isteklerini sürekli imzalamaya hazır bulunduğu için rahat bırakmışlardır. Bu hali ile dünyanın sevgisini kazanmıştır. Bu durum şu örnekle gayet iyi anlatılır: Her zayıf yaratık, kendisinden istifade eden kimseler tarafından sürekli çetin karakterli bir kimseye tercih edilir.

Düşmanlarımız tarafından bu hükümet şekline karşı gösterilen sempati, hükümetimizin mutlak bir mahkûmiyeti anlamına geliyordu. Alman Cumhuriyeti seviliyor ve yaşamasına izin veriliyordu. Çünkü milletimizi esaret altında tutabilmek için. Alman Cumhuriyetinden daha iyi bir müttefik bulmak mümkün değildir. İşte bundan dolayı bu muhteşem eserin yaşaması için iç ve dış düşman larımız ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Onlar için millî olan her türlü eğitim sisteminden vazgeçilebilir ve Bonniere du Reich kahramanlarının naraları ile yetinilebilir. Fakat onlar bu bayrak için kan dökmek gerektiğinde, savaş meydanlarından tavşanlar gibi kaçarlardı.

Irkçı devlet kendi hayatı için büyük bir mücadeleye girişmek zorundadır. Hayatını Dawes plânı sayesinde kurtaramaz. Devlet yaşamak ve emniyetini saklı tutmak için bir kenara ittiği şeylere bugün ihtiyaç duymaktadır. Devletin alacağı şekil, besleyeceği ruh ne kadar değerli olursa ve bu şekil ile beslenen ruh üstünlüklerini ne kadar çok ortaya koyar ve ispat ederse o devletin düşmanları ve karşıtları da o kadar çok olacaktır. İşte o zaman devlet en iyi savunma araçlarını silâhlarında değil, kendi milletinde bulacaktır.

Devleti saldırıdan koruyacak şeyler, kalelerin su doldurulmuş hendekleri olmayacaktır. Devleti, en ateşli vatanseverlik ve aşın bir millî şevk, şuur ve heyecanla dolu olan erkek ve kadınların meydana getirecekleri canlı duvar koruyacaktır.

Eğitim konusunda üzerinde dikkatle durulacak bir başka konu da şudur:

Eğitim ırkçı devlete millî gururu geliştirmek için imkân sağlamalıdır.

Bu bakımdan bütün tarih eğitimi bu hususu göz önüne alarak, medeniyetin genel tarihinden başlamalıdır.

Bir bilgin, yalnız bilgin sıfatı ile büyüklük taslamamalıdır. Milletin temsilcisi sıfatıyla çok daha büyük görünmelidir. Her büyük harekete karşı beslenen hayranlık onu meydana getiren ırkın bahtiyar çocuğu için gurur ve iftihar haline inkılâp etmelidir. Alman tarihinin en önemli şahsiyetleri arasında en meşhur olanları belirleyerek, bu millî ve tarihî kişileri, özellikle halkın gözleri önüne sermeli ve yıkılmaz bir millî duygunun direkleri haline gelmeleri için gençliğin dikkatini bunların üzerine ısrarla çekmelidir.

Eğitim bu hususları dikkate alan bir sistem içinde teşkilâta tabi tutulmalıdır. Gençliğin eğitimi de bu şekilde yapılmalıdır. Bu işler o şekilde yapılmalıdır ki, bir genç, okulunu bitirdikten sonra yarım bir barışçı veya yarım bir demokrat ya da bunlara benzeyen herhangi bir mahlûk olmamalı Tam bir Alman olarak yetişmelidir.

Bu millî hissin, işin başından itibaren samimî ve ciddî olması ve sahte bir gösterişten ibaret kalmaması için gençlere şu "tunç prensip" bilhassa öğretilmelidir Milletini seven bir kimse, bu sevgisini ancak milleti için göze almaya ve katlanmaya hazır olduğu fedakârlık ve hoşgörü ile ispat edebilir. Yalnız çıkarı göz önünde tutan bir millî duygu, söz konusu olamaz.

Yalnız sosyal sınıfları kucaklayan bir nasyonalizm de yoktur. "Hurraa..." diye bağırmak hiçbir şey ifade etmez ve "vatanseverim" demeye hak vermez. Bütün milletin varlığı ve saflığını korumak için asil ve ihtisas derecesine varmış bir düşünce de gereklidir. Bir kimsenin, milleti ile iftihar edebilmesi için, o kimse milletin sınıflarından utanmamalıdır. Fakat milletin yarısı sefil bir hayat sürüyorsa veya bir takım endişeler içinde ise ya da ahlâkça düşkün bulunuyorsa, o kimse böyle bir milletin ferdi olmaktan övünç duyamaz. Ancak bir millet bütün fertleri ile, sağlam bir vücuda ve sağlam bir beyine sahip olursa, o millete dahil olmak her vatandaşta millî bir gurur nedeni olabilir. Fakat bu yüksek gurur ve iftihar kaynağını, ancak milletin büyüklüğünü anlayabilen bir kimse duyabilir ve sezebilir.

Gençlerin kalplerine nasyonalizmi ve sosyal adalet duygusunun samimî bir sentezini yerleştirmelidir, işte o zaman, birleşmiş bir aşk, müşterek bir gurur, iftihar ve prestijle dolu bulunan ve hiçbir zaman yıkılamayacak ve sarsılamayacak olan bir vatandaşlar topluluğu meydana gelecektir.

Günümüzde şovenizmin halka verdiği korku onun zaafının bir delilidir. Şovenizmde taşkın ve seçkin hiçbir enerji yoktur. Hatta şovenizm için böyle bir enerji, can sıkıcı bir şeydir.

Bugün, dünyamızın radikal bir hareket yolunda olduğu ortadadır. Bütün mesele; bu radikal hareketin insanlığın üstün ırkları grubunda mı, yoksa ölümsüz Yahudi çıkarı, için mi meydana geleceğini anlamak ve kestirebilmektedir.

Irkçı devlet, gençliği uygun bir şekilde eğiterek, ırkın varlığını sonsuza dek yaşamaya çalışmalıdır. Irk, bu zor ve kesin sınava dayanabilmek için sürekli kâmil ve hazır bir durumda tutulmalıdır.

Şu unutulmamalıdır ki, zafer bu yola ilk önce giren millete nasip olacaktır.

Irkçı devlet, kendi eline verilen gençliğin kalbine "ırk ruhunu" ve "ırk duygusunu" sokabildiği gün öğretmen ve eğitici olarak, üstüne düşen görevi yerine getirmiş ve en büyük gayelerinden birine ulaşmış demektir.

Hiçbir genç, kanın saflığını ve bunun milletimizin varlığı için gerekli ve zorunlu olduğunu tam anlamıyla anlamadan okuldan çıkmamalıdır.

Böyle hareket edildiği taktirde ilk büyük şart elde edilmiş olur. Irkın varlığı milletimizin temeli demektir. Bu temel de, daha sonra uygarlığın gelişmesini sağlayacak en büyük unsurdur.

Bugün, bütün kötü felâketlerin nedeni anlaşılmadığı taktirde, genel olarak şikâyet ettiğimiz husus meydana gelir. Yani, biz yine gelecek uygarlığın gübresi olarak kalırız. Bu kelimeyi burjuvazinin görüş tarzının verdiği dar ve basit anlamıyla kullanmıyorum.

Burjuvazi, bir ırkdaşımızın kaybını, ancak bir hemşerisinin kaybı olarak kabul eder. Eğer biz sürekli başka ırklarla birleşmeye devam edersek, o ırkları uygarlık sahasında yüksek bir noktaya çıkarır, fakat biz ulaşmış olduğumuz yerden tamamen düşmüş oluruz.

Nihayet, ırk hususundaki terbiye kesin kusursuzluğunu askerlik nimetinde elde edebilecektir. Bu hizmet zamanı, her Alman'a verilen normal eğitimin en son aşaması sayılmalıdır.

Irkçı devlette fiziki ve fikrî eğitim sistemi ne kadar önemli olursa olsun, bir seçkin topluluğun oluşumu bu devlet dahilinde ciddi bir rol oynar. Bugün ise, bu noktada akla nasıl gelirse öyle hareket edilmektedir. Genellikle, yüksek bir terbiye gören veya büyük bir makam sahibi olan anne ve babanın çocukları da yüksek tahsil görmeye lâyık sayılıyor. Bu arada kişilik gelişimi meselesi daha sonra göz önüne alınıyor. Halbuki küçük ve basit bir köylü çocuğu, yüksek bir sosyal makama sahip olan bir ailenin çocuğundan çok daha üstün yeteneğe sahip bulunabilir.

Hatta bu köylü çocuğunun genel bilgisi, burjuva çocuğunun bilgisinden daha da aşağı olabilir. Burjuva çocuğunun bu üstünlüğü, doğal yetenekleri ile ilgili değildir. Bu gibilerin üstünlükleri, daha gelişmiş ve modern eğitim sayesinde sürekli aldıkları izlenimlerin tamamının çokluğundandır. Yetenek sahibi küçük köylü de ilk senelerinden itibaren, böyle bir çevre içinde yetişmiş olsaydı, fikri melekeleri de pek tabiî olarak bambaşka olurdu.

Sanat sahasında, yalnız öğrenmek söz konusu değildir. Her şey daha çocuk dünyaya geldiği zaman, ondan gizli ve saklı olarak zaten vardır. Bu Tanrı vergisi, doğal yeteneklerin geliştirilmesi nispetinde daha da çok artabilir. Anne ile babanın yerlerinin ve servetlerinin bu konuda hiç rolü yoktur. Yani deha sosyal durumdan hatta servetten ayrıdır. En büyük ve en meşhur sanatkârların, fakir ailelerden yetişmiş olmaları nadir bir şey değildir. Küçük köylü çocuklarının çoğu, meşhur birer dahi olmuştur.

Bugün için sanat alanında inkâr edilmesi zor olan iddiamızın artık tatbikî ilimlerde doğru olmadığı söylenmektedir. Hiç şüphe

yok ki bir adama terbiye yolu ile oldukça mekanik bir hareket verilebilir. Tıpkı, usta bir hayvan terbiyecisinin itaatli bir köpeğe düşünülemeyecek bir takım marifetler yapmayı öğretmesi gibi... Fakat bu terbiye usulü hayvanı, zekâsını kullanmak yoluyla kendisine öğretilenleri yapmaya sevk edememektedir. Bu durum, insan için de aynıdır. Bir adamın özel yeteneklerine hiç önem vermeden, ona bazı ilmî sahada ustalaşma ve marifetler yapma yeteneği kazandırabiliriz. Fakat bu kimsenin tarzı, tıpkı köpekte olduğu gibi, sadece teşkilidir vasatın üstünde birtakım bilgi doldurmak mümkündür. Fakat bu, cansız bir ilimden ibarettir. Hatta her şey göz önüne alınırsa, bunun sonuçsuz bir şey olduğu anlaşılır. Bu terbiye sonunda, öyle bir kimse meydana çıkmaktadır ki, bu kimseye canlı bir diksiyoner denebilir. Bu gibi kişiler, zor durumlarda veya seri karar verilmesi gereken durumlarda çok yetersiz kalırlar. Böyle terbiye edilen kimseye, ilerde karşılaşabileceği her durum ve şartta, hatta en basit konularda bile, ne şekilde karşılık vereceğini öğretmek gereklidir. İşte böyle bir kimse, kendi enerji ve kuvveti ile insanlığın gelişmesine yardım etmekten aciz kalır.

Hayvan terbiyesi tarzı ile öğrenilmiş olan böyle bir mekanik ilim, bir kişiyi yapsa yapsa, zamanımızda olduğu ve kullanıldığı gibi, devlet görevlerini yerine getirmeye uygun memur haline getirebilir.

Bir milleti meydana getiren fertler arasında, günlük hayatta ve her sahada gerekli olan yeteneğe sahip kimseleri bulmak mümkün ve doğaldır. Ferdin yeteneği, aslında cansız bir maddeden ibaret olan şeye ne kadar çok hayat verebilirse, bilginin değeri de o kadar büyük olur. Buluşlar, kabiliyet ile bilginin birleşmesinden meydana gelen eserlerdir.

Mesela ara sıra, gazetelerde bir zencinin resmi yer alır. Bu zenci, herhangi bir sahada büyük bir başarı göstermiştir. Bizim aptal burjuvalarımız bu hayvani terbiyenin yetiştirmesine hayran hayran baktıkları ve modern pedagojinin elde ettiği sonuçlara hürmet besledikleri sıra kurnaz Yahudi, halkın aklına sokmak istediği mil-

lete aşılamayı tasarladığı insanların eşitliği görüşünü doğrulayacak yeni bir delil (!) bulur. Çökmekte olan bu burjuva sınıfı bu şekilde akla karşı işlenen günahın zerre kadar farkına varmaz.

Kaynağı itibariyle yan maymun olan bir yaratığı bir avukat olacak diye hayvanı bir eğitimden geçirmek bir deliliktir. Çünkü, bir yanda uygarlığı yaratabilecek özelliğe sahip ırkın milyonlarca mensubu, kendilerine lâyık olmayan bir durum içinde sürüklenip dururken ve en üstün yeteneklere sahip insanlar proletarya bataklığı içinde boğulurlarken, Hotanto'ları liberal meslek sahibi yapmaya uygun bir hale getirmek için hayvan eğitimi şekillerine başvurmak, Tanrı'nın iradesine karşı büyük günah işlemek demektir. Çünkü bu terbiye, bir köpeği terbiyeden farksızdır. Aynı gayret ve aynı özen, zekâ ile dolu olan ırklara ayrılsa idi o ırkın temsilcilerinden herhangi biri de aynı sonuçları elde etmekte bin kere daha fazla bir üstünlük gösterebilirlerdi.

Bu tezimiz tahammül edilmez bir şey olarak nitelendirilse de, şimdiki durum da aynı derecede tahammül edilmez bir şeydir. Bugün yüksek eğitim yapacak bir kimsenin yetenekli olup olmadığı araştırılmamaktadır. Her yıl yetenekten tamamen mahrum yüzbinlerce kişi yüksek bir kültür almaya uygun görülmektedir. Diğer taraftan Tanrı tarafından kabiliyetli olarak dünyaya salıverilmiş olan yüzbinlerce insan böyle bir eğitimden mahrum kılınmaktadır. İşte bu, insanda sabır ve tahammül bırakmamaktadır.

Milletimizin bundan dolayı kaybettiği şey, hesaba sığdırılamaz. Eğer son on senede, önemli icatların sayısı bilhassa Kuzey Amerika'da arttı ise, bunun sebebi açıktır. Kuzey Amerika'da aşağı tabakalardan yetişmiş kimseler, Tanrı vergileri ile yüklü olmak şartı ile, orada Avrupadaki'nden çok daha kolay bir şekilde yüksek eğitim yapma imkânını bulmuşlardır. Tek sebep budur.

Yeni yeni buluşlar meydana getirmek, sadece hafızaya üst üste bilgi yığmakla mümkün olmaz. Bu bilgiyi malum yeteneklerin ortaya çıkarması gerekmektedir. İşte bu hususa bizde hiç değer verilmemiştir. Yalnızca okulda alınan iyi bir not duruma hâkim olmaktadır.

Burada da ırkçı devletin terbiye sistemine müdahalesi gereklidir. Irkçı devlet sosyal sınıfı, bugüne kadar kullandığı nüfuz ve çevrede etki yaratma hakkına sahip bir durumda tutmakla görevli değildir.

Irkçı devletin görevi, topluluğu meydana getirenler arasında seçkin kafaları arayıp, bulmak ve devlet memuriyetlerini, rütbe ve makamları onlara vermektir. Irkçı devlete bu hususta düşen ikinci bir görev de, yetenek sahiplerini, kendilerine uygun olan yola yöneltmektir. Bizim devletimiz bilhassa bu görevi en yüksek iş olarak görmelidir. Irkçı devlet, ülkedeki yüksek eğitim kurumlarının kapılarını, kaynağı ne olursa olsun, kabiliyetli ve olumlu bilgi sahibi kimselerin hepsine açmalıdır. Bu durum, çok önemli ve zorunludur. Keza, ölü ilmin temsilcileri olan bir sosyal sınıfın içinden milletin dahi liderleri ancak bu şekilde ortaya çıkar.

Bizde, fikir çevreleri kapalı bir kutu gibi kalmışlardır. Bundan dolayı aşağı sınıflarla hiçbir canlı bağlantı yoktur. İşte bu durum, ırkçı devletin bu yolda önlemler almasını gerektirir.

Düşünce cephesi yüksek olan bu sınıflarda, gerekli olan irade kuvveti yoktur. Sonra bu çevreleri meydana getirenler, halk topluluklarına can ve hareket veren fikir ve duygulara tamamen yabancı kalmışlardır. Bundan dolayı, artık halkın psikolojisini anlayamazlar. Halka karşı tamamen yabancı kalırlar.

Biz Almanlar'ın ilmî kültürleri tam olmuştur. Fakat bu durum, bizi bir karar vermek yeteneğinden mahrum bir duruma getirmiştir. Mesela devlet adamlarımız fikrî yetenekleri ile ne kadar çok parlamışlarsa da fiilî hareketleri ile de o kadar basit ve önemsiz kalmışlardır. Birinci Dünya savaşı sırasında, siyasî hazırlıklar ve teknik açıdan donatmak, yeterli olmamıştır. Bunun sebebi, biz Almanları idare eden devlet adamlarının ve liderlerinin, kültürsüz olmaları değildi. Bilakis, devlet adamları ve liderler, fazla kültür, bilgi ve akıl ile tıklım tıklım dolu idiler. Fakat sağlam bir varlık duygusundan mahrumdular. Her türlü enerji ve cüretten uzak kalmış kimselerdi.

Ayrıca liderlerimizin sadece aşırı fikircilikten ibaret bulunan yüksek eğitimleri. Kasım ihtilâlini yapan rezil kimselerin en iyi müttefiki oldu. Bu aydınlar, kendi iradelerine teslim edilen millî hazineyi harekete geçiremediler. Bilâkis, ayıplanacak bir şekilde, bu millî hazineyi saklayarak, başkalarının zaferi için gerekli olan şartları hazırladılar.

Irkçı devletin uygulayıcısı öğretme tarzında kültürlü sınıfların, aşağı sınıflardan gelen yeni kan ile devamlı bir şekilde yetiştirilmelerine dikkat edilmelidir. Devlet, Kilise adamlarının o muazzam ordusunu aralıksız olarak halkın en aşağı sınıfları arasından seçtiği taktirde, yalnız halkın duygularını yakından bilen içgüdü ile irtibatlı kalmaz, aynı zamanda halkta mevcut bulunacak canlılık ve enerjiyi de din adamlarının şahsında toplar.

Irkçı devlet, halkın tamamının arasından Tanrı tarafından verilen en iyi vergilerle donanmış insan malzemesini çekip almak ve onları bütün bir milletin üstünde kullanmak üzere, büyük bir özenle kılı kırk yararcasına ayıklamakla görevlidir.

Devletin ve Devlet makamlarının var oluşlarının sebebi, bazı sosyal sınıflara gelir kaynağı temin etmek değildir.

Devletin görevi, kendine düşen işleri görmektir. Fakat bu görev ancak devletin bu işleri yapabilecek iktidar ve enerjisine sahip kimseleri bir sistem dairesinde yetiştirmesi ile olabilir ve hedefe böyle varılır. Bu sunduğumuz ilke yalnız, kamu hizmetleri için değildir, aynı zamanda millete verilmesi gereken ahlâkî değere de sahiptir.

İnsan faaliyetinin her sahasında en üstün beyinleri yetiştirmek ve onları topluluğun hizmetinde bulundurmak şarttır. Bir milletin büyüklüğü ancak bu prensibin ışığı altında ortaya konan planın orijinalliği ile sağlanabilir.

Eğer fikri yönden eşit olan iki millet birbiri ile rakip bir duruma gelecek olursa, o zaman en üstün yeteneklerle donanmış olan kimselerin, genel ve ahlâkî sahada idareyi ellerinde bulundurdukları millet galip gelecektir. Hükümeti bazı sınıflar için bir yemlikten

ibaret olan, halkın yeteneklerine önem verilmeyen millet ise, yenilmiş olacaktır.

Şüphesiz, böyle bir ıslah hareketine girişmek şimdiki toplumumuz için imkânsız görünür. Bize itiraz edilerek şöyle denilecektir.

—Yüksek bir memurun sevgili oğlundan, basit bir işçi olması istenemez ve devam edilecektir:

— “Çünkü ana ve babası işçi olan bir başka genç, yüksek memurun oğluna oranla işçi olmaya daha çok uygundur.”

Bu itiraz, el işlerinin değeri hakkında beslenen fikir bakımından doğru olabilir. Bundan dolayı, ırkçı devlet çalışma fikrini taktir için tamamen başka bir ilkeden yola çıkmalıdır. Irkçı devlet girişeceği eğitim işine yüzyıllarını ayırması gerekse bile, bedenen çalışmayı hor görmekten ibaret olan haksızlığa derhal son vermelidir.

Irkçı devlet, ferdin çalışması hakkında işin türüne göre değil, ortaya koyduğu şeyin değer ve cinsine göre karar vermeyi ilke olarak görmelidir. Satır hesabı yazı yazan en aptal yazarın sadece kalemi ile çalıştığından dolayı, en zeki ve işinde ihtisas sahibi olmuş teknisyen bir işçiden çok daha değerli görüldüğü şu dönemde, bizim bu prensibimiz imkânsız gibi görülür. Bu yanlış hüküm, eşyanın değerinden meydana gelmemektedir. Bu eskiden olmayan bir terbiyenin yapay bir ürünüdür ve bugün hâlâ içinde bulunduğumuz doğanın aksine, zamanımızın materyalist çöküşüne neden olan genel olaylardan biridir.

Her uğraşın değeri, genel anlamıyla ikidir. Bunlardan biri “maddî,” diğeri ise “ideal”dir.

Maddî değer, bir mesainin sosyal hayat için sahip olabileceği öneme, bağlıdır. Herhangi bir mesainin meydana getireceği üründen doğrudan doğruya veya dolayısıyla faydalanabilecek vatandaş sayısı ne kadar çok olursa, o mesainin maddî değeri o kadar çok önemli olur. Bunun taktirinin en açık ifadesi ferdin mesaisine kar-

şılık aldığı ücrettir. Bir de maddî değere karşılık, ideal bir değer vardır. İdeal değer mesainin ortaya koyduğu kazancın maddî bakımdan taktir edilmiş değerine bağlı olmayıp, önemine bağlıdır. Mesela bir buluşun maddî faydasının, bir işçinin günlük işinin ortaya koyduğu faydadan üstün olduğu bellidir. Fakat, aynı derecede açıktır ki, işçi tarafından topluluğa yapılan basit hizmetler de, bir buluşun topluluğa getirdiği ve göze çarpan hizmetleri kadar gereklidir. Maddî bakımdan topluluk için bir ferdin çalışmasının temsil ettiği değer arasında bir fark gözetilebilir ve bu fark da ücret oranı ile ifade olunabilir. Ancak, ideal açısından mesai yapan kimselerden her birinin meslekleri ne olursa olsun, mümkün olduğu kadar en iyi şekilde yaptıkları iş aynı plân üzerinde toplanmalıdır. Bir kimsenin değeri, aldığı ücrete göre taktir edilmelidir.

Aklın hakim olduğu devlet, ferde gücü ve kabiliyetine göre kendilerini bekleyen işlere uyacak bir terbiye tarzı uygulamalıdır.

İktidar ve kabiliyet, terbiyenin bir ürünü değildir. İktidar ve yetenek kişide vardır. Yani Tanrı'nın bir taktiridir. Dolayısıyla güç ve yeteneğe sahip olmak bir ayrıcalık oluşturmaz. Demek oluyor ki, burjuvazinin, genellikle çalışma değeri hakkında verdiği karar bir dereceye kadar ferde zorla yüklenilmiş gibi olan işin içeriğine dayandırılamaz. Çünkü, bu iş o kimsenin doğuşuna ve buna göre aldığı terbiyeye bağlıdır. Bu terbiye ve bir kimsenin değerinin taktiri, topluluğun o kimseye verdiği iş, o şahsın uygulayış biçimine göre değerlendirilmelidir. Bu faaliyet de zorunlu olarak bir devlet temeli üzerinde kurulmak zorundadır.

Fert, bu temeli devam ettirmeye hizmet etmeli ve katılmalıdır. Tabiat, bu hizmet ve iştirakin şeklini tayin eder. Bir ferdin vazifesi, milletinden aldığı şeyi kendi gayreti ve kendi dürüstlüğü ile yine milletine iadedir. Bu şekilde hareket eden en büyük taktire ve en büyük hürmete lâyık olur.

Ferde verilen ücret onun çalışmasının topluluk için ortaya koyduğu değere dayanır. Fakat, "İdeal ücret" doğanın insana verdiği ve topluluğun tamamen geliştirdiği kabiliyetleri milletinin hizme-

tine sunan her şahsın kazanmak isteyeceği saygı ve taktir olmalıdır. İşte o zaman, iyi bir işçi olmakta utanç duymaya gerek yoktur. Hemen şunu belirtelim ki, Tanrı'nın zamanını ve halkın günlük ekmeğini çalan beceriksiz bir memur olmak çok ayıptır. Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Yerine getirmekten aciz olduğu bir işin, o aciz kimseye verilmemesi gayet tabiîdir.

Söz konusu olan faaliyete benzeyen bir çalışma bir kimsenin, diğer vatandaşlarla birlikte topluluğun hayatına katılma hakkı olup olmadığını tespit etmek için bir ölçü oluşturur.

Hakların eşit olduğuna dair bir sürü budalaca laflar söylenmektedir. Fakat bütün bu söylenenlerin neye dayandırılacağı, bütün bunları saçmalayanlar tarafından bir türlü bulunamıyor. Maddî ücret bir kimsenin değerinin ifadesi addedilerek, var olabilecek en asil eşitlik kökünden yıkılmaktadır. Keza eşitliğin temeli, ferdin değerine göre tahmin ve taktir edilmiş değildir ve olamaz. Bu ancak her vatandaşın özel görevlerini ne şekilde yaptığı dikkate alınırsa imkân dahiline girer. İşte bu suretledir ki bir kimsenin değeri hakkında bir karar verilmesi istenildiği ve fert sosyal değerinin bizzat nedeni olduğu zaman, kendi yeteneklerinin temsil ettiği tesadüf payı, bir kenara itilmiş olabilir.

İnsan topluluklarının birbirlerine karşı olan değerlerinin, ancak kendilerini değişik sosyal sınıflara ayıran ücret oranına göre taktir edildikleri bir devirde, yukarıda sözü edilen ilkelere akıl erdirilemez. Fakat bu anlayışsızlığın bizi fikrimizden ve fikrimizi müdafaadan vazgeçirmesi için asla bir sebep yoktur. Hatta, içerden vurulmuş, yaralı ve çürük bir dönemi tedavi etmek isteyen bir adam, önce kötülüğün sebebini bulma cesaretine sahip olmalıdır.

Nasyonal sosyalist hareketin ilk işi bütün o küçük, burjuvaların kafalarından güç alarak, "Yeni bir dünya anlayışı" yolunda mücadele etmeye uygun olan bütün "Enerjileri" bir araya toplamak ve yönetmek olmalıdır.

Genellikle maddî değerle ideal değeri birbirinden ayırmak zor olacaktır. Maddî mesaiye az değer veriliyorsa, biz; muhaliflerimi-

zin, işçilerin az ücret almalarından dolayı bu durumun meydana geldiği şeklindeki bir iddiasıyla karşılaşacağız. Bu arada, ücretlerin azalmasının herkesin medeniyetin nimetlerinden istifade ettiği hissinin eksilmesine sebep teşkil ettiği de iddia olunacaktır. Hatta ve hatta, bu sınıfın, insanların ahlâk ve kültürüne zarar verdiği, kültürün onun asıl olan faaliyeti ile hiç bir ilgisi olmadığı, maddî çalışmanın telkin ettiği korkunun sebebi bu olduğu, neden olarak da daha az ücret aldığı, işçinin kültür derecesinin az ücret almasından dolayı düştüğü ve bütün bunların işçinin daha az saygı ve değere lâyık görülmesini gerektirdiği ileri sürülecektir.

Belki bu itirazlarda doğru olan hususlar vardır. Bundan dolayıdır ki, gelecekte ücretlerin oranı arasındaki hissedilecek farklardan kaçınılmasına gerek görülecektir. Bu şekilde çalışmanın verimi azalacak denemez. İnsanlar fikri melekelerini geliştirmeye yöneltecek tek düşünce yüksek ücretlerden ibaret ise, bu bir devir aleyhinde en acı çöküş işaretlerinden birini oluşturur.

Bu düşünce bugüne kadar bu dünyada daimî olarak gelip geçmiş olsaydı, insanlık hiçbir zaman bilime ve uygarlığa borçlu olduğu bu değer biçilmez nimetlerden faydalanamazdı. Çünkü en büyük buluşlar, en büyük keşifler, ilimlere en derin bir şekilde yenilikler getiren çalışmalar ve uygarlığın en muhteşem anıtları maddî kâr peşinde koşmanın dünyaya ve insanlığa getirdiği hediyeler değildir. Tam tersine bütün bunlar meydana geldi ise bunların sebepleri sonuca varıldıktan sonra sahiplerinin servet tarafından sunulan maddî huzurda gözlerinin olmayışıdır.

“Altın”ın bütün hayata tamamen ve özellikle hâkim bulunması mümkündür. Fakat bir gün gelecek ki insanlar daha asil şeylere saygı ve hürmetle bağlanacaklardır.

Hareketimizin göreceği işlerden biri de daha bugünden itibaren ferdin yaşamak için muhtaç olduğu şeyi bulacağı ve alacağı zamanın meydana geleceğini müjdelemektir. Bu arada insanın, yalnız maddî hususlar için yaşamadığı ilkesini de korumamız gerekmektedir. Bir gün bu ilke kendi ifadesini, ücretlerin doğru bir düzen ve uygulanış keyfiyetinde bulacaktır.

Hiç şüphe yok ki, ücretlerin derece derece dağılımı namuslu işçilerin, halk topluluğuna mensup bir fert ve bir insan olması nedeniyle hakkı olan şerefli ve onurlu bir hayatı yaşamak imkânını sağlayacaktır. Bunun bu dünyada, uygulanmasının mümkün olmadığı, yalnız ideal bir şey olduğu ve buna kavuşmanın mümkün olmadığı söylenmesin.

Biz her şeyin son mertebesine varmış olacağı bir devreyi başaracağımıza inanacak kadar enayi değiliz. Fakat bu görüşümüz bizi var olduğunu gördüğümüz faydasız düşünceler aleyhinde mücadele etmek, zaaflarımıza galip gelmek ve ideale doğru yürümek inancından asla vazgeçiremez.

Acı gerçek, bizim fetih hareketimize bir çok engeller çıkaracaktır. Fakat işte bundan dolayıdır ki, insan son gayeye doğru yürümeye teşebbüs etmelidir. Başarısızlıklar, insanları teşebbüslerin den vazgeçirmemelidir. Keza, bazen hata yaptıkları için mahkemeler kaldırılamaz ve her zaman hastalık olur diye, doktorlar hiçbir zaman suçlu görülemez.

Bir idealin değerini, hedef almaktan çekinilmelidir. Bugün bu hususta cesaretsizlik gösterecek bir kimseye, vaktiyle askerlik yapmışsa öyle bir olay hatırlatacağım ki, bu hatıra kahramanlığı bir ideal tarafından ilham edilmiş bir hareket olup hareketin nedeninin idealden ne kadar güç aldığı gayet açık bir şekilde belli olacaktır. İnsanlar, kendilerini ölüme atıyorlardı. Bu hareketlerinin nedeni günlük ekmekleri değildi. Vatan aşkı için ölüme koşuyorlardı. Ölmeleri vatanın büyüklüğüne duydukları samimiyetten dolayı idi. Savaşta çekinmeden ölümün kucağına atılmanın sebebi, milletin şeref ve namusu söz konusu olduğu içindi. Ancak Alman Milleti bu ideali terk ederek, ihtilalin verdiği maddî saadet vaatlerine kapıldı, torbasını ele almak için silâhını bıraktığı zaman, dünya cennetine girecek yerde, bütün dünyanın hor gördüğü ve bütün dünyanın felâketinden meydana gelmiş cennetle cehennem arası bir yere gömüldü.

Bundan dolayıdır ki realist Cumhuriyet hesaplarına dalmış kimselerin yersiz iddialarına, idealist bir Reich'ın yüksekliğine olan inanç karşı çıkmalıdır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DEVLET, VATANDAŞ VE YABANCILAR

Devlet adı verilen siyasi kuruluş, bugün yanlış olarak iki türlü insan tanımaktadır. Bunlar, vatandaşlar ve yabancılardır. Vatandaş gurubundan olanlar, doğuşları itibariyle yahut bir naturalisation kâğıdı dolayısıyla sivil hukuka sahip olan kimselerdir.

Yabancılar gurubuna dahil olanlar da, aynı haklara sahiptirler. Bu iki sabit gurup arasında, ülkenin sağına soluna dağılmış bir durumda, Heimatlos denilen kimseler bulunmaktadır.

Bugün hâlâ, bu guruptan olanlar, şu anki devletlerden birine mensup olmak şerefinden yoksun bulunan ve neticede hiçbir yerde sivil hukuka sahip olmayan kimselerdir. Bu haklara sahip olabilmek için, her şeyden önce bir devlet sınırları içinde dünyaya gelmek şarttır. Bu hususta ırk ve ırk bakımından akrabalık bir rol oynamaz. Eskiden bir Almanın yönetimindeki topraklarda yaşayan şimdi Almanya'da oturan bir zencinin dünyaya getireceği bir çocuk bir "Alman Vatandaşı" sayılacaktır. Aynı şekilde her Yahudi, Afrikalı, Asyalı ya da Avrupa'nın diğer milletlerinden birinin çocuğu, başka herhangi bir uygulamaya gerek görülmeden Alman vatandaşı kabul edilebilir.

Bir de, doğum yeri itibariyle bahşedilen nutaralisationdan başka, sonradan meydana getirilen "naturalisation" vardır. Bunun için de mesela aday, hırsız veya piç olmamalıdır. Aday, siyasî bakımdan da sakıncalı olmamalıdır. Daha doğrusu siyasî açıdan zararsız bir kişi olmalıdır. Uzun sözün kısası, vatandaşı olacağı devletin nimetle-

rine muhtaç olmamalıdır. Bizim realist devrimizde bunun anlamı yeni vatanına peşin bir takım fedakârlıklar getirmesi demektir. Hatta vatandaş adayı iyi bir vatandaş olabilecek ise, bu özelliği onun için gayet faydalı ve olumlu bir özellik sayılır. Naturalisation'u çok daha kolay elde etmesini sağlar.

Bütün bu işlerde "ırk meselesinin hiçbir rolü yoktur ve nedense göz önüne alınmaz." Bir devlete bağlı olmak için vatandaşlık hakkını kazanmak yolunda gösterilen gayret, mesela bir yere kabul edilmek için takip edilmesi gereken yolu izlemekten farksızdır. Vatandaş adayı dilekçesini verir. Bu dilekçe incelenir. Sonuçta vatandaş adayının hakkında olumlu oy kullanılır. Sonra bir gün dilekçe sahibine "vatandaş" olduğuna dair bir ihbarname gönderilir. Bu evrak vatandaş adayına pek mizahî bir şekilde sunulur. O zamana kadar sıradan biri olan vatandaş adayına "işte bu belgeye dayanarak bundan böyle Alınansınız" denir.

Bu sihirli değnek darbesini devlet başkanı yapar, En büyük gücün yaşatmayacağı şey basit bir görevli tarafından bir anda yapılıvermektedir. Sefil bir Slav bir kalem oynatılmasıyla gerçek bir Alman olu vermektedir.

Bu yeni Alman vatandaşının hangi ırktan olduğu araştırılıp önemsenmediği gibi, sağlık açısından nasıl olduğunu anlama zahmetine de katlanılmaz. Bu kimse, frenginin tahribatına uğramış olsun, bu hiç mühim değildir. Yeter ki, maddî bakımdan bir yük veya siyasî görüşleri itibariyle büyük bir tehlike teşkil etmesin. Bu durumda olan bir kimse modern bir devlette bir vatandaş olarak kabul görür.

İşte devlet adını taşıyan bu siyasî kuruluşlar, bilahare üstesinden gelemedikleri, alt edemedikleri bu zehirleri kendi bedenlerine, kendi istekleriyle bu şekilde zerk ederler.

Bir vatandaşı, bir yabancıdan ayıran husus, vatandaşın her türlü devlet dairelerine serbestçe girebilmesi, askerlik görevini yapması, seçimlere aktif veya yalnızca seçmen olarak katılabilmesidir. Bun-

lar birer ayrıcalıktır. Çünkü ferdî hukuk ve şahsî hürriyetler konusunda yabancı olanlar da aynı haklardan faydalanırlar. Hatta, yabancıların bu haklardan faydalanmaları çok zaman etkili bir himaye şeklini alır. Bugün "Alman Cumhuriyeti"ndeki durum işte budur.

Bunların söylenmesinden onların hoşnut olmadıklarını gayet iyi biliyorum. Fakat, bizim şu anki kanunlarımız kadar mantıktan uzak, hatta bu kadar saçma ve çılgınca bir şey bulabilmek kadar zor bir iş yoktur.

Bugün, çağımızda devletin rolünü anlamış, devlet anlayışından bir şeyler kapabilmiş tek bir ülke vardır. Bu ülke Amerika Birleşik Devletleridir. Amerika Birleşik Devletleri, az da olsa devlet kavramını anlayabilmiştir. Bu devlet hastalıklı olan göçmenlerin kendi ülkelerine girmelerine izin vermemektedir. Amerika Birleşik Devletleri bazı ırklara mensup olanları naturalisation hakkından mahrum bırakmakla, devletin ırkçı anlayışına biraz olsun yaklaşmaktadır.

Irkçı devlet nüfusunu üç bölüme ayırır. Bunlar şunlardır.

Vatandaşlar, Uyruklar, Yabancılar.

Devlet uyruklarına bağlı olanlar ressortissant olarak da nitelenebilirler. Esas olarak, doğum ancak ressortissant ayrıcalığını verir. Bir kimseye bu durum, tek başına bir kamu hizmetine girebilmek, siyasî faaliyete, mesela seçme ve seçilmeye katılmak hakkını hiçbir zaman vermez Her ressortissant için, ırkını ve milletini doğru ve açık bir şekilde söylemek şarttır. Her zaman ressortissant vasfından cayarak, nüfusu kendi milletinden olan ülkede vatandaş olmak, ressortissant sınıfına giren herkesin şahsî arzusuna bağlıdır. İşte bir yabancıyla bir ressortissant arasındaki tek fark, ilkinin diğer bir devlet uyruğu olmasından ibarettir.

Alman milletinden olan her genç ressortissantin, her Alman gencinin görmekle zorunlu olduğu öğrenim ve terbiye devresinden tamamen geçmesi lâzımdır. Bu şekilde genç ressortissant kendini topluluğun ırkını kavramış, millî ruh ile dolu bir üyesi haline geti-

recek öğrenim ve terbiyeye boyun eğmiş olur. Bu yollardan geçtikten sonra genç ressortissant, fizikî çalışmalara ait olan hususlarda devletin bütün emirlerini yerine getirir. O orduya alınır. Ordu tarafından verilen terbiye genel terbiyedir. Bu terbiye, bütün Almanlara verilen ve onların her birini, ordu içinde fizik ve fikri kabiliyetleri itibariyle, başarı sağlayacakları yerlere hazırlar. İşte "vatandaş" unvanı ve bu unvanın sunduğu haklar, ancak sağlığı yerinde, sağlam yapılı geçmişi temiz, ahlâkı düzgün olan kimseye, askerlik görevini de yaptıktan sonra görkemli bir şekilde sunulmaktadır.

Böyle bir kimseye bu hususta verilecek diploma hayatının en değerli bir belgesi olacaktır. Bu değerli diploma o kimseye bütün vatandaşlık haklarını kullanmasına ve bu değere bağlı bütün ayrıcalıklardan yararlanmasına imkân verecektir.

Vatandaşlık diplomasının verilmesi, açık bir hak olacaktır. Yeni vatandaş, topluluğa ve devlete sadık kalacağına dair yemin edecektir. Bu diploma topluluğun bütün üyelerini birleştiren bir bağ rolü oynar. Yani, birçok sosyal sınıfları ayıran boşluğu doldurur.

Bir çöpçü, yabancı bir devletin kiralı olmaktansa bu Reich'ın vatandaşı olduğundan dolayı, kendini daha onurlu ve daha kişilikli hissetmelidir.

Şurası hiçbir zaman unutulmamalıdır: Vatandaşın hakları, yabancıların haklarına daima üstündür.

Namussuz, ahlâksız ve şahsiyetsiz bir kimse, adi, cani, ülkesine ihanet eden katil ve bunun gibileri her zaman vatandaşlıktan, yani büyük şereften mahrum bırakılır. O zaman bu kimseler ressortissant'ler sınıfına girerler.

Genç Alman kadını ressortissant'dır. Ancak evlenmek şartıyla vatandaş olabilir. Peşin olarak, hemen şunu da belirtelim ki, ırk bakımından Alman olup, hayatını çalışarak kazanıyorsa, o genç kadına vatandaş olma hakkı verilir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FERT VE ŞAHSİYET

Nasyonal Sosyalist Irkçı Devletin, en önemli ve en büyük gayesi, devletin temeli olanların terbiye, tahsil ve korunmasından ibaret olmamalı ve aynı zamanda da ırkın unsurlarını sadece ırk unsuru olduklarından dolayı teşvik, terbiye ve iş hayatı için hazırlamakla yetinmemelidir. Nasyonal Sosyalist Irkçı Devletin teşkilâtını bu iş ile uyumlu bir hale getirmesi de çok gereklidir.

İnsanların değerini bağlı oldukları ırklarına göre taktir etmek ve sonunda Marksistlerin "bir kimse diğer bir kimseye aittir" yolundaki düşüncelerine karşı çıkıp, bu mücadeleyi sonuna kadar devam ettirmek gereklidir.

Irkın önemini kabul etmek, ırk ilkesini bütün özellikleri ile teslim etmek, mantıken ferdin kendine ait değerini de göz önünde tutmayı gerektirir. Nasıl ki, insanlara bağlı oldukları ırklara göre ayrı ayrı değer veriliyorsa, topluluk içindeki kimselere de, aynı şekilde davranılmalıdır.

Bir millet, diğer bir milletin benzeri değildir. Bir topluluğun içindeki bir "Kafa" da diğer bir "Kafa"nın aynı olamaz. Yapısındaki kan aynıdır. Ancak, ayrıntıda bin türlü ince farklar içerirler.

Bu aksiyonu kabul etmek, önce bir takım inceliklere girişmeden, topluluk içinde yüksek diye tanınan unsurları teşvik etmek ve bunların sayılarını çoğaltmak lâzımdır. Bu kolaydır. Çünkü bu hemen hemen mekanik bir şekilde halledilmiştir. Gerçekten kalabalık içinde büyük bir değere sahip beyinleri belirlemek ve diğer-

lerinden ayırmaktan, özellikle millet için en faydalı olan kimseyi bulmak daha zordur. Değer ve yeteneklerin tespiti, artık bu mekanik vasıtalarla meydana gelmez. Her gün, devamlı bir gayret harcamadan bunu ifa etmeye imkân yoktur.

Kitle halindeki demokratik fikri bir kenara iterek bu dünyayı en iyi millete, yani yüksek kimselere verme eğilimi olan bir doktrinin, mantıken bu milletin içinde aynı aristokratik prensip hareketlerini uyandırması ve emir ile kumandayı, güç ve yetkiyi en iyi ‘‘Kafa’’lara vermesi gerekir. Bu doktrin, ekseriyet fikrini temel olarak almaz. O kişilik üzerine yapılanır.

Bugün Nasyonal Sosyalist Irkçı Devletin, diğer devletlere karşı servet ve yoksulluk arasında daha doğru bir denge sağlamak suretiyle aşağı sınıflara daha geniş bir hak tanıması ya da iyi ayarlanmış ücreti kabul etmekle daha üstün bir ekonomik yapıya sahip olması gibi, sadece maddî bir farktan başka hemen hemen hiçbir fark ve üstünlük göstermemesi gerekeceğini zanneden bir kimse, çok gerilerde kalmış bir adamdır ve bizim doktrinimiz hakkında en ufak bir bilgiye sahip değildir.

Bu söz ettiğimiz şeylerin hiçbiri bir devamlılık veya büyüklük özelliği taşımaz. Zaten, bu kadar dar ve basit bir özelliğe sahip bir yenilik hareketi ile yetinen bir milletin, milletler arasındaki mücadelelerde zafere ulaşabilmesi için ufacık dahi olsa bir şansa sahip değildir. Esasen ifa ettiği kutsal görevde insafa uyan bir eşitçilik açısından yapılacak ıslahattan başka birşey düşünemeyen bir hareket bir çevreyi en iyi şekilde düzenlemek olduğu zaman artık etkileme gücüne sahip olamaz. Bu hareketin bütün işleri sonuçta basit şeylerle sınırlı kalır ve halk için bugün bağımlısı olduğumuz alışkanlıklara karşı zaferi sağlayacak teşkilâtı kuramaz.

İnsanı daha iyi anlamak için, kültürün gelişmesine ait kaynaklara ve gerçek sebeplere yeniden bir göz atmak iyi olacaktır. İnsanı, hayvandan ayıran ilk konu insanın buluşa doğru attığı ilk adımdır. Bu hamle başlangıçta hayat mücadelesini daha rahat ve kolay ya da sadece mümkün hale getirecek hile ve kurnazlıkların bulunma-

sından ibaret kalmıştır. Gayet ilkel olan bu buluşlar insanın duygusunu açık olarak ortaya koyamaz. Çünkü, gelecek nesillerin gözünde ve ilk insanla her günkü insanın gözünde bu buluşlar ancak ortak aklın oluşumları gibi görünür.

İnsan, hayvanın ayırabileceği, yani sezebileceği hile ve kurnazlıkları o hayvanların içgüdüleri gibi kabul eder. Bu olayların asıl sebeplerini tespit edemediği için, bunlara içgüdüye dayanan usuller adını takmakla yetinir.

Halbuki, bizim olayımızda bu içgüdü kelimesinin hiçbir anlamı yoktur. Her kim canlıları ehlileştiren bir gelişmeye inanırsa onları faaliyetlerinin bütün biçim ve ortaya çıkışlarının hep şimdiki şekil altında var olmadığını kabul etmek zorundadır. Belirli bir kimse ilk hareketi yaptı ve daha sonra bu hareket birçok kimseler tarafından tekrar ve taklit edildi. Neticede bu hareket insanların her birinin bilinci altına girdi ve artık içgüdü gibi kendini göstermeye başladı.

Bu mekanizma insanda daha kolaylıkla anlaşılır ve kabul edilir. Hayvanlara karşı mücadelede ilk hile ve kurnazlıklar hiç şüphesiz özellikle yetenekli kimselerin işi olmuştur. Kişilik burada da, muhakkak ki kararların ve çalışmanın temelini oluşturmuştur. Sonra bu karar ve faaliyet bütün bir insanlık tarafından ispata gerek kalmayacak şekilde kabul edildi. Bugün sizim için bütün stratejinin esasını oluşturan bazı açık askeri prensipler de sonuçta zorunlu olarak, inanç ve karara sahip bir kafa'da düşünülmüşlerdi. Ancak aradan binlerce yıl geçtikten sonra çoğunluk tarafından benimsenmesi tanığa gerek kalmayacak bir şekilde kabul olundu.

İnsan zamanla ilk buluşuna bir ikincisini ilave etti veya ilk buluşunu geliştirdi. Bir eşyayı, bir yaratığı kendi hizmetinde kullanmayı öğrendi. O zaman, insanın asil yaratıcı faaliyeti, bugün de, gördüğümüz gibi kendini göstermeye başladı. Yontulmuş taşın kullanılması, vahşi hayvanların ehlileştirilmesi, ateşin keşfedilmesi vb. gibi buluşların her biri ve günümüzde bizi hayret içinde bırakan bütün buluşlara ulaşıncaya kadar yapılan hareketler, sırasında gayet açık bir şekilde ferdin yaratıcı çalışmasına dayanır. Bu buluşlar ne

kadar yeni, ne kadar önemli veya ne kadar çok hayret verici bir özelliğe sahip iseler, bütün bu buluşların kişinin yaratıcı çalışmasına dayandığı gerçeği de daha açık olarak gözümüze çarpar.

Net esaslara dayanarak biliyoruz ki, çevremizdeki buluşların tamamı tek başlarına fertlerin yaratıcı gücünün ve yeteneklerinin sonucudur. Bütün bu buluşlar sonuçta insanı, hayvandan üstün kılar ve kesin bir şekilde insanı hayvandan ayırır.

Tarihten önceki zamanların orman içinde yaşayan insanına hayatını korumak imkânını veren kurnazlık bugün hâlâ en harika ilmî gelişme olarak insanlara hayatları boyunca yardımcı olmaktadır. Ve insanlara gelecekteki mücadeleleri için zırhlar yapmak imkânını sağlamaktadır.

İnsanın bütün emel ve düşünceleri, bütün buluşları bu dünya üzerinde yaşayan insanların mücadelelerini kolaylaştırır. Hatta, bir buluşun, bir keşfin veya büyük bir ilmî yorumun gerçek faydasının derhal anlaşılması bile insanın diğer canlıların üstüne çıkmasına yardımcı olur ve insanı her bakımdan bu dünyada hakim bir yaratık yapacak derecede güçlü kılar.

Bütün buluşların bağımsız birer yaratıcı kudretin sonucu olduğu görülür. Bu bağımsız kişiler ister kendileri arzulamış olsunlar, ister arzulamamış olsunlar, bir noktaya kadar insanlığın velinimetidirler.

Bu gibi kimselerin hareketleri, milyonlarca insanın eline hayat mücadelelerini kolaylaştıracak birçok araçları vermektedir. Günümüzdeki uygarlığın başlangıcında, daima bir takım bilginlerin şahsiyetlerini görmekteyiz. Bu bilginler olumlu hareketleri ile birbirlerini tamamlarlar ve karşılıklı olarak birbirlerini desteklerler. Buluşların ve keşiflerin harekete geçirilmeleri ve gerçek olarak uygulanmalarına başlanmaları zamanında da, tamamen bu böyledir. Çünkü üretim araçlarının tamamı buluş meselesine ve dolayısıyla insana dayanır.

Bir şeyi meydana getiren kuvvet, topluluk değildir, teşkilât kuran da ekseriyet değildir, daima her yerde, tek başına ferttir.

Bir topluluk sadece, bu yaratıcı kuvvetlerin çalışmalarını en yüksek dereceye yükselttiği ve bu çalışmaları topluluğun yararına uygun bir şekilde düzenlediği zaman "iyi bir teşkilâta" sahip görünür. İster maddî dünyaya ister manevî dünyaya ait olsun, bir buluş için en değerli olan şey, önce bilginin kendisidir. Bir topluluğun teşkilât içindeki en büyük ve en yüksek görevi, o teşkilâttan genelin yararına uygun bir şekilde faydalanmaktır.

Gerçekte ise, teşkilât bizzat bu prensibin uygulanmasını bir an için bile gözden ve akıldan uzak tutmamalıdır. Ancak bu şekilde, teşkilât makineciliğinin felâketlerinden kurtulacak ve canlı bir organ haline gelecektir. Teşkilât, iyi kafaları topluluğun üstüne çıkarmak ve topluluğu da bu kafaların emirleri altına koymayı sağlamalıdır.

Teşkilât, insanlığın sahip olduğu lütfun hiçbir zaman kitleden gelmediğini, yaratıcı beyinlerden çıktığını bilmeli ve ırkın gerçek velinimetlerinin onlar olduğunu kendine ilke edinmelidir. Aynı zamanda teşkilât bu ilkeyle hareket etmelidir. Teşkilâtın bu seçkin kişilere iyi bir çalışma ortamı ve etki edecekleri imkânları sağlaması ve işlerini kolaylaştırması toplumun çıkarınadır. Mutlaka yüksek yeteneklere sahip kimseler işleri ele almalıdırlar.

Güçlü Kafa, aranması, daha önce de söylediğimiz gibi hayat mücadelesinin haşin seleksiyonuyla meydana gelir. Birçoğu parçalanır ve yok olur. Böylece o işte usta olmadıklarını gösterirler. Neticede seçkin sıfatıyla seçilenlerin ve diğerlerinden ayrılanların sayıcı çok az oldukları görülür. Düşünce, güzel sanatlar ve ekonomi dünyasında bu seleksiyon işi bugün de kendini göstermektedir. Fakat, bugün ekonomi dünyasında Güçlü kafayı seçme işi bir takım ağır yükler altında kalmaktadır.

Devletin idaresi ve askeri teşkilâtın şekillendirdiği güç ve kişilik fikrinin aynı oranda hakimiyetindedir. Bunu her yerde, astlar üzerinde mutlak otorite, liderlere karşı tam bağlılık şekliyle görmek mümkündür. Yalnız siyasî hayat, bu doğal ekseninden bugün tamamen ayrılmıştır. Bütün uygarlık insanın yaratıcı gücünün so-

nucudur. Halbuki ekseriyet prensibi her hükümetin özellikle en yüksek akıllarında bulunmakta ve oradan yavaş yavaş ülkenin bütün hayatını zehirlemektedir.

Esas itibariyle, Yahudiliğin yıkıcı etkisini kabul etmiş olan milletlerde, şahsiyetin nüfuzunu yıkmak ve yerine kitlenin nüfuzunu koymak için devamlı bir şekilde gösterilen gayretleri bilmek ve anlamak gereklidir. Üstün ırklardaki yapıcılık ilkesi, yerini Yahudilerin yıkıcılık görüşüne terke tmektedir. Yahudiler, milletlerin ve ırkların yıkılış mayaları olmaktadır. Bir başka ifadeyle Yahudiler, uygarlığı çöküntüye sürüklemektedir.

Marksizme gelince, bu doktrin Yahudi'nin uygarlık sahasında bütün faaliyet şekilleri içinden kişiliğin üstünlüğünü yok ederek, yerine sayının üstünlüğünü getirmek için gösterdiği gayreti temsil eder. Bu durum ise siyasî bakımdan bugünkü parlamenter şekil ve doktrine dayanır.

Bu parlâmento şeklinde, Marksizmin her türlü uğursuz etkisini görüyoruz.

Ekonomik alanda sendikalist kışkırtmalara yol açılmaktadır. Bu sendikalist kışkırtmanın işçilerin çıkarına olacağı düşünülemez. Yalnız, beynelmilel Yahudiliğin yıkıcı düşünceleri bu tahriklerden faydalanır.

Ekonomik hareket, şahsiyet ilkesinden ne kadar uzaklaştırılırsa ve ekonomik hareketin faaliyeti topluluğun etki ve gücüne teslim edilirse, ekonomik hareketin yaratıcılık özelliği o kadar zayıflar. Sonuçta kaçınılması imkânsız bir çöküş oluşturur.

Değişik mesleklerdeki danışma bürolarının hepsi kullandıkları kimselerin çıkarlarını gerçekten takip edecekleri yerde, bizzat üretim üzerinde bir etki yapmaya çalışırlarsa, aynı yıkıcı gayeye bilmeyerek hizmet etmiş olurlar. Bunun sonucu şu olur: Bu hareketten genel üretim ve bu şekilde fert zarar görür.

Çünkü, bir milletin mensuplarının ihtiyaçları, kâğıt üzerinde sözle ve düşüncelerle tatmin edilemez. Topluluğun toplu çalışması

sonucunda ferdin çıkarlarına hizmet edecek olan kazançların her gün herkesin payına düşen oranının çoğaltılması ile bir milletin mensuplarının ihtiyaçları giderilebilinir.

Mesele, Marksizmin topluluklar hakkındaki görüşlerine dayanarak, şimdiki ekonomik durumu ele alıp, bu ekonominin devamlı olup olmayacağını tartışmak değildir. Kaldı ki bu ilkenin doğru veya yanlış olduğu hakkındaki tartışmadan bugünkü durumu gelecekte idareye uygun olduğu sonucu çıkarsa, ancak o zaman mesele halledilmiş olur.

Bu faaliyetin başarıyla ilişkisi ne olursa olsun, bu başarıyı, Marksizmin ortaya koymuş olduğu şeyi hiçbir zaman kendi ilkelerini uygulama suretiyle meydana getiremeyeceği yolundaki genel iddiamız ve olumlu gelişmeler karşısında önemli bir durum oluşturmaz. Çünkü, Marksizm gerçekte bunun açık delilini bizzat vermiştir.

Marksizm hiçbir zaman küçük bir uygarlık, küçük bir iktisadi sistem meydana getiremediği gibi kendine verilen canlılardan da kendi ilkeleri içinde faydalanmaya imkân bulamamış ve yararlanmayı becerememiştir.

Marksizm işte bundan dolayı kısa bir zaman sonra “şahsiyet” ilkesine boyun eğmiştir. Bu durum Marksizmin kendi teşkilâtının bu teoriden ileri gidemeyeceğini açıkça göstermektedir.

Biz nasyonal sosyalistlerin ırkçı anlayışlarını Marksistlerin anlayışlarıyla ciddi bir şekilde ayıran konu ırkçı olanların yalnız ırkın değerini kabul etmekle kalmayıp, şahsiyetin de gerekliliğini ve önemini teslim etmeleridir. Irkçılar, bu ilkelerini bütün olumlu işlerinin temeli yapmalıdırlar.

Bunlar “ırkçı felsefe”nin en önemli temelleridir.

Eğer, bugün “Nasyonal Sosyalist Hareket” yukarıda izah ettiğimiz bu kavramın önemini tesadüfen kavramamış olsaydı ve mevcut vaziyeti az çok değiştirerek Marksistlerin işine gelen şekilde

sonuçta Marksistlerle aynı paralele düşecek ve böylece birbirlerine rakip iki siyasî kuruluştan ibaret kalacaklardı.

Hareketimizin sosyal programı, şahsiyeti bir kenara itip ve yerine ekseriyeti koymayı ilke edinse idi, işte o zaman Nosyonal sosyalizm de şu anki burjuva partileri gibi Marksçılık zehri ile zehirlenmiş bir halde olacaktı.

Irkçı devlet, her şart altında şahsiyetin önemini kabul ederek vatandaşlarının geleceğini sağlamaya dikkat etmelidir. Bu şekilde her ferdin üretim gücünü ve sonuçta her ferdin mutluluğunu sağlamış olacaktır.

Irkçı devlet bütün bu iktisadî ve siyasî çevreleri parlamenter çokluk prensibinden, yani topluluğun vereceği karardan tamamen kurtarmalıdır. Bunun yerine, hiçbir kayıt ve şarta bağlı olmadan, "şahsiyet'in üstünlüğünü koymalıdır.

Bütün bu anlattıklarımızdan çıkan sonuç ve dünyayı tehdit eden Marksizme karşı alınacak tedbir şudur:

En iyi anayasa ve en güzel devlet kurumu topluluğun en seçkin unsurlarına rehberin önemini lider ve hakim olanın nüfuzunu doğal bir şekilde sağlayacak olan siyasî teşkilât şeklidir.

Ekonomik sahada kabiliyetli olan kimseler yapacakları işlerin başlarına yukarıdan yapılan atamalarla getirilemezler. Bu yetenekli kimseler dikkatleri kendi üzerlerine çekmelidirler.

Eğitim, en basit dükkânda çalışırken en büyük girişime gelinceye kadar her kademede sağlanır. Yalnız, fertler "hayat sınavını" geçirmekte devam ederler.

Siyasî liderlerin de, bir gün içinde kalabalık arasından seçilemeyecekleri çok iyi bilinir. Olağanüstü yeteneklere sahip olanlar, basit insanlar gibi aynı kurallara bağlı değildirler.

Devletin bütün teşkilâtında komünü oluşturan en küçük hücreden ülkenin başkanlar kurulunun en yüksek yerine gelinceye kadar "şahsiyet ilkesi" esas alınmalıdır.

Ekseriyet tarafından karar vermek söz konusu olamaz. Yalnız şefler vardır. İstişare kelimesi ilkel anlamına geri dönmelidir. Herkesin yanında danışmanlar bulunabilir. Fakat sonunda son söz tek kişinindir.

Eskiden Prusya ordusunu, Alman milletinin hayran kalınan bir organı haline getiren prensibin temelini bu siyasî sistem teşkil etmiştir. Her liderin, emrindeki kimseler üzerinde tam bir otoritesi ve üstlerine karşı da tam bir sorumluluğu olmalıdır.

Bugün bile parlâmentolar denen esnaf localarından vazgeçilemez. Yalnız bu parlâmentoların bütün kararları bir danışmadan ibarettir. Yalnız bir adam otorite, emir ve iktidar hakkı ile birlikte milletine karşı sorumluluğu üzerine alacaktır. Bu, böyle olmalıdır.

Parlâmentolar esasta gereklidir. Çünkü öyle bir çevre meydana getirirler ki, bugün kendilerine büyük sorumluluklar verilecek olan liderler, bu parlâmentolarda yavaş yavaş eğitim görür ve pişerler.

Bütün bu söylediklerimizden sonra şu tabloyu çizebiliriz:

— Irkçı devlet, Komünden Reich'ın Hükümetine varıncaya kadar, ekseriyet yolu ile bir şeye karar verebilecek hiçbir temsilî topluluğa gerek göstermeyecektir. Irkçı devletin yalnız danışma, heyetleri olacaktır. Bu danışma heyetleri sürekli olarak, liderin yanında olacak ve görevlerini liderden alacaklardır. Hatta, bazı hallerde ve bazı sahalarda tam bütün sorumlulukları üstleneceklerdir. Tıpkı bugün parlâmentoların corparationu da bütün liderler için böyle olmuştur. Bu durum da bizi bu yolda yürümekte haklı çıkaran sebeplerden biridir.

Irkçı devlet, konular hakkında, mesela ekonomik konularla ilgili meselelerde yetişmeleri ve yapacakları çalışmaları itibariyle tamamen yetkisi olmayan kimselerden fikir ve görüş almalıdır. Demek ki ırkçı devlet temsilî heyetlerini, siyasî meclisler ve korporatif kanunlar diye iki bölüme ayıracaktır. Bu iki kısmın elbirliğiyle ve ortaklaşa çalışabilmesinin verimli hâle gelmesi için, bunların üstünde devamlı bir şekilde seçimle gelmiş bir heyet bulunacak ve bu iki gurup için statü koyacaktır.

Ne meclislerde, ne de senatolarda hiçbir vakit oy verilmeyecektir. Bu heyetler, çalışma organlarıdır. Hiçbir vakit oy makinaları değildirler. Bu iki heyetin üyeleri danışma sonucu oya sahiptirler. Fakat karar almak konusunda hiçbir yetkileri yoktur. Bu karar verme yetki ve hakkı yalnız lidere aittir. Sorumluluğu lider üstlenmektedir.

Bizim parlamenter devrimiz bizi, mutlak mesuliyet ve mutlak otoriteden oluşmuş olan bir seçkin liderler gurubu teşkil etmeye zorlamaktadır.

İşte bu şekilde devletin anayasası, iktisat ve uygarlık sahasında yüceliğini borçlu olduğu şahsiyet ilkesi ile uyumlu bir duruma getirilecektir.

Tarih bize şunu göstermektedir ki, parlâmentoların ekseriyet tarafından karar verilmesi yolundaki prensipleri dünyaya çok eski tarihlerden, daha açık ifade edelim, ezelden beri hakim olmamıştır. Tam aksine, tarihte ekseriyet uygulamasına çok az rastlanır. Tarih ise, bu devrelerin daima milletlerin ve devletlerin harap oldukları zamanlara rastladığını açıkça kaydetmektedir.

Bizim yapmak istediğimiz böyle bir yenilik hareketi, ancak bu fikirlerle yoğrulmuş ve içinde gelecekteki ırkçı devletin çekirdeğini taşıyan bir partinin çalışması ile meydana gelecektir.

Bundan dolayıdır ki, Nasyonal Sosyalist Parti bütün bu fikirlerle yoğrulmuş bir duruma gelmelidir.

Bu duruma gelmesi devlete sadece emirler vermesi için değil, devlete kendi teşkilâtlı gurubunu sağlayacak olan kendi iç teşkilâtını aktif harekete doğru çevirmesi bakımından da gereklidir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

TEŞKİLÂT VE PARTİ PROGRAMI

Irkçı Devlet, hayatının gerekli şartları bilinmekle fiile çıkarılamaz. Irkçı bir devletin nasıl olacağını bilmek de yeterli değildir. Önce, ırkçı devleti meydan getirmek gerekmektedir.

Her şeyden önce bugünkü durumlarıyla devletten faydalanan partilerin bu durumlarında bir değişiklik yapmalarına teşebbüs etmeleri ve bu basit tavır ve hareketlerini kendiliklerinden değiştirmeleri beklenemez. Kaldı ki bu partileri idare edenler daima Yahudilerdir ve Yahudiler olacaktır.

Hedef olduğumuz kötü değişiklik eğer önlenemezse bir gün Yahudi, milletleri ezecek ve onların efendisi olacaktır.

Korkaklık, tembellik veya ahmaklık yüzünden yok ve harap olmaya son sürat koşan milyonlarca Alman burjuvası ve proleterinin karşısında takip ettiği adi gayeyi gayet iyi bilen Yahudi, bu basit gayeye ulaşmak için yolunda hiçbir karşı koymayla karşılaşmadan ilerlemektedir.

Yahudi tarafından sevk ve idare edilen bir siyasî parti Yahudi çıkarlarından başka bir şey için mücadele etmez. Bu çıkarların ise üstün ırkların esaslı emelleri ile ortak bir yanı yoktur.

Eğer ırkçı devlet, ideal sahasından, realite sahasına yöneltilmek isteniyorsa, her şeyden önce toplumun hayatının var olan bütün kuvvetleri dışında böyle bir ideal uğrunda kavgayı göze alabilecek güç ve aracına sahip yeni bir parti aramalıdır. Çünkü burada, gerçekten bir kavga söz konusudur.

Bizim ilk hedefimiz, ırkçı bir devlet şekli meydana getirmek değildir. İlk büyük görevimiz, bugünkü Yahudi güç ve iradesini yok etmektir. Tarihin ortaya koyduğu bir gerçek vardır: En büyük zorluk, yeni bir ortam meydana getirmek değil, ona yeri serbest bulundurabilmektir.

İlkel fikirlerle çıkarlar birleşince bu durum karşısında mevki alıyorlar, her türlü çareye başvurarak, kendilerinin hesaplarına uygun düşmeyen veya onları tehdit eden bir fikrin zaferini yasaklamaya kalkıyorlar. Bundan dolayıdır ki, bizim hareketimizin kahramanları bütün hoş gelen zevk ve heyecanına rağmen, önce var olan durumdan kurtulmak için çok zor olan bir mücadeleye atılmalıdırlar.

Yeni ilkeli genç ve asil doktrin, her ne kadar nahoş görünürse de, başlangıçta merhamet göstermeden eleştiri silâhını kullanmalıdır.

Bugün sözüm ona ırkçı olanların her fırsatta güç bir eleştiriye girişmekten çekindiklerini ve bütün faaliyetlerini yapıcı bir işe harcadıklarını tekrar tekrar söylemelerine şahit olduğumuz gibi, bu gibilerin tarihi konulardaki görüşlerinin de yalan yanlış olduğunu anlıyoruz.

Bu çocukça ve aptalca bir düşünüştür. Bu gibi kafalarda tarih zerre kadar bir iz bırakmadan gelip geçmiştir. Marksizmin bir gayesi vardır. Bu gaye, yapıcı bir işi eleştirmekten ibarettir. Marksistlerin yaptıkları yıkıcı ve bölücü bir eleştiridir. Onlar için ancak beynelmilel Yahudiliğin ve kozmopolit tahsildarların baskısını arttırmak söz konusudur. Hep ve sürekli eleştirdiler. Neticede bu kemiriciler, devleti parçaladılar ve onu tamamen yıkılmaya hazır bir duruma getirdiler. İşte bundan sonra o bilinen söz, “yapıcılık” sözü söylenmeye başlandı.

Bu açık ve mantığa uygun bir harekettir. Mevcut bir vaziyet, gelecekteki vaziyetin peygamberleri ve avukatları önünde kendiliğinden yıkılıp gitmez. Mevcut vaziyetin taraftarlarının veya mevcut vaziyetle sadece biraz ilgili olanların, sadece gerek görülmesi üzerine yeni bir rejim fikrine kapılacaklarına ve bunu tamamen kabul

edeceklerine ihtimal verilemez. Bilâkis iki rejim aynı zamanda var olmaya devam edecektir. Yalnızca sözde kalan felsefi doktrin bir partinin dar çerçevesi içinde sonsuza kadar kapalı kalacaktır. Çünkü, herhangi bir doktrin hiç bir zaman hoşgörülü olamaz. Şiddetle kendi telkinlerinin ve fikirlerinin tanınmasını arzu eder. Çünkü bu inanışlar, bütün toplum hayatını değiştirecektir. Bir doktrin, eski rejimin hiçbir varlığına tahammül edemez. Dinler için de durum aynıdır.

Hristiyanlık, yalnız kendi tapınaklarını kurmakla yetinemezdi. Tanrı'ya karşı gelenlerin tapınaklarını da yıkması gerekiyordu. Hoşgörüsüzlük havarilik inancını yaratabilirdi.

Bu iki tarihi örneğe haklı olarak itiraz edilebilir ve bu tarz kabulsuzluk ve ilkellik esas itibariyle Yahudi'ye yakışır, denebilir. Bu söz bin kere doğru olabilir. Ancak, bundan esef duyulabilir. Çok haklı bir endişe ile denilebilir ki, insanlığın tarihinde bu dinin meydana çıkışı o yere o güne kadar var olmayan yeni bir şey getirmiştir.

Fakat bunun hiçbir yaran yoktur. Bugün bir emrivaki söz konusudur. Alman milletini bugünkü durumdan kurtarmak isteyenler, şu veya bu olmasaydı ne kadar güzel olurdu diye kafa yoracak durumda değildirler. Bu kişiler aslında var olan şeyin nasıl yok edileceğini araştırmak ve tayin etmek durumundadırlar.

En cehennemi hoşgörüsüzlükle dolu bir doktrin olan Marksizm ancak, o doktrine karşı aynı ruhu taşıyan, aynı kuvvetli irade ile mücadele eden ve aynı zamanda gerçeğe mutlak surette uygun bir fikir taşıyan doktrin Nasyonal Sosyalizm tarafından parçalanacaktır.

Bugün, herkes tarihi araştıracak olursa şimdikine oranla çok daha hür olan eski devirlerde Hristiyanlığın ilk manevî tedhişi ortaya koymuş olduğunu çok iyi görebilir. İşte o devirden bu yana, dünyanın bu tedhişin hükmü altında yaşamasına karşı kimse bir şey yapamadı. Bundan çıkacak netice şudur: Zorlama ancak zorlama

ile, tedhiş, ancak tedhiş ile yok edilebilir. İşte ancak o zaman yeni bir rejim kurmak mümkün olur.

Siyasî partiler "karşılıklı çıkarlar" ile anlaşmaya yanaşırlar. Felsefî doktrinler ise asla anlaşamazlar. Hatta siyasî partiler düşmanlarıyla da anlaşmaya varırlar. Felsefî doktrinler kendilerini "hata işlemezler" olarak ilân ederler.

Siyasî partiler başlangıçta hemen daima ezici bir baskı kurmak niyetindedirler. Bu partiler, bir iki felsefî doktrine karşı bir dereceye kadar bir yönelim gösterirler. Fakat programlarının darlığı siyasî partileri, gerçek bir felsefî doktrinin müdafaasının gerektirdiği kahramanlıktan mahrum bırakır. Siyasî partilerin uzlaştırıcı yapıları çevrelerine küçük ve zayıf ruhları toplar. Bu gibi kimselerle, kesinlikle bir haçlı seferine çıkılamaz. Bundan dolayı, çoğu zaman pek erken olarak o acınacak küçüklükleri içinde hapis olurlar.

İşin aslı araştırılacak olursa şu manzara ile karşılaşırız; Siyasî partiler, çoğu zaman mücadeleyi bir sistem için terk ederek, güya iyi bir elbirliğiyle çalışmak gayesinde, fakat mümkün olduğu kadar hızla mevcut kurumlardan birinde, küçük bir makam kazanmağa ve bu yerde mümkün olduğu kadar, uzun zaman kalmağa gayret ederler. Siyasî partiler, bütün dikkatlerini bu nokta üzerinde toplarlar.

Eğer biraz sert bakışlı bir rakip bu gibi siyasî partileri, yem olmaktan uzaklaştıracak olursa, bu partilerin ileri gelenleri kafalarında yalnız bir fikir beslerler: Zorla veya hile ile tekrar açların ilk sınıflarına dahil olarak, hatta en kutsal saydıkları görüşlerini de çiğnemek pahasına, bu değerli kudret levhasına katılmak.... İşte, besledikleri fikir budur! Ah bu siyaset çakalları!...

Hiçbir zaman bir siyasî doktrin, diğer bir siyasî doktrinle uzlaşmaya hazır bir halde bulunamaz. Önceden kötülediği bir kuruma, hiçbir zaman katılmaya razı olmaz. Bilakis, bir siyasî doktrin, mevcut rejim ile karşıt manevî dünya ile mücadeleye ve onların yok olmalarını hazırlamaya kendini zorunlu hisseder ve görevli sayar.

Tamamen yıkıcı olan, gücü diğer siyasî doktrinler tarafından derhal anlaşılan ve bunun sonucu olarak birbirleri ile anlaşmış siyasî doktrinlerin meydana getirdikleri direniş cephesi ile karşılaşan bu "hareket" dünya hakkındaki yeni idealin başarısı uğrunda girişilen mücadelede azimli savaşçılara ihtiyaç duyar.

Demek oluyor ki bir siyasî doktrin, ancak devrinin ve milletinin en cesaret sahibi ve iktifa unsurlarını kudretli ve kuvvetli bir mücadele teşkilâtı halinde bir araya getirmek şartı ile fikirlerinin galip gelmesini sağlayabilir. Ayrıca, siyasî doktrinin, bu değerli unsurları göz önünde tutarak, felsefenin tamamının içinden bir takım fikirleri seçmesi ve onlara yeni bir insan gurubuna inanç maddesi hizmetini görebilecek, gayet açık ve kahredici bir şekil ve ruh vermesi de gereklidir.

Bir siyasî partinin programı, sadece yakın bir gelecekte yapılacak seçimlerde partinin başarısını sağlayacak bir ciladan başka bir şey değildir. Fakat felsefî bir doktrinin programı, kurulu düzene karşı mevcut bir duruma karşı ve hayat hakkında olası bir tehlikeye karşı bir savaş açmak anlam ve değerine sahip bulunmaktadır.

Hemen şunu da belirtelim ki, doktrin uğrunda mücadele edenlerin hepsinin, tamamen yapılan işten haberdar edilmelerine veya hareket liderinin düşüncelerinin tamamına doğru bir şekilde sahip olmalarına gerek yoktur. Esas ve gerekli olan şey, mücadele edenlerin sayıca az, fakat önemleri itibariyle çok değerli birkaç önemli prensibi gayet açık bir şekilde öğrenmeleridir. Böyle olunca bu önemli prensiplerle ilelebet tanışık bir hale gelirler, partilerin ve doktrinlerinin zaferinin kaçınılmaz olduğuna kanaat getirirler.

Bir er, büyük bir subayın planlarına karışamaz. Askeri sert bir disipline, dâvâsının haklı ve bu yolda galip gelmesinin lüzumlu olduğu, iradelerini tamamen bu gayeye harcaması gerektiği inancına alıştırmak ne kadar gerekli ve doğru ise, bir "hareket" in taraftarlarının da bu şekilde hazırlanmaları aynı büyüklükte önemlidir.

Bütün erleri, general kabiliyetine sahip olan bir ordu ne işe yarar? Her halde hiç bir işe... Bunun gibi, sadece seçkin kimseler-

den de bir fayda sağlanamaz. Siyasî partilerde sıradan insanlara da ihtiyaç vardır. Böyle olmazsa parti içinde bir disiplin sağlamak mümkün olamaz.

Bir teşkilât, kapsamı itibariyle ancak zeki ve yüksek amirlerin, emirleri ve idareleri ile kalıcı olabilir. Bu teşkilâta rehberi duygu olan bir topluluk hizmet eder.

Zeki oldukları kadar iktidar sahibi olan iki yüz kişiden kurulu bir heyetin yönetim ve idaresi, yüz doksan tane daha az kabiliyetli ve on tane de yüksek eğitim ve terbiye görmüş kimselerden oluşan bir heyetin sevk ve idaresinden daha zordur.

Sosyal demokrasi bundan büyük bir yarar elde etmiştir. Sosyal demokrasi teşkilâtında da er ve subaylar vardır. Bunlar şunlardır: Alman işçisi askerlik görevini bitirip, sivil hayata döndüğü vakit er, kurnaz olan Yahudi ise subay olmuştur. Sendika yöneticileri hemen hemen küçük rütbeli subaylarınkine eşit bir hayat meydana getirmiştir. Burjuvazinin her zaman kafa sallayarak karşıladığı cahil toplulukların Marksizmi tercih etmeleri durumu hakikatte Marksizmin başarısının ilk şartını oluşturuyordu.

Burjuva partileri, değişmez düşünürleri ile, disiplinsiz ve bir harekete geçmekten aciz bir topluluk meydana getirdikleri halde, Marksizm daha az bilinçli bir kadro ile, çarpışan ve mücadele eden bir ordu kuruyordu. İşte bu ordu vaktiyle nasıl Alman subaylarına itaat etmişse, şimdi de Yahudi liderlerine körü körüne itaatte bulunuyordu. Alman burjuvazisi psikoloji meseleleri ile hiçbir zaman ilgilenmedi. Alman burjuvazisi, kendini daima bu meselelerin üstünde gördü. Bu fiili durumun derin mânâsını ve açıkça görülen tehlikesini anlamak için bu olay üzerine doğru dürüst düşünmedi ve bir mülâhazada bulunmayı gerekli görmedi.

Özellikle, Alman Burjuvazisi, siyasî bir hareketle sadece aydınlardan kurulu bir kadro ile iktidara geleceğine ve bu başarıya kültürsüz bir toplulukla erişilemeyeceğine inandı. Alman Burjuva Partileri hiçbir zaman şu gerçeği göremediler. Bir siyasî partinin

gücü hiçbir zaman üyelerinin herbirindeki zekâ ve yetenekleri sayesinde meydana gelmez. Güç ve başarı ancak daha çok üyelerin manevî kumandayı takip hususunda gösterdikleri itaat ve disiplin ruhundadır.

Kesin olarak etki eden şey bizzat liderlerdir. İki kuvvetli ordu çarpıştıkları zaman, zafer, orduyu oluşturan askerlerin her birindeki strateji tahsili yüksek olan tarafın lehine gelişmez. Bu çarpışmadan, en üstün kumandan, en çok disiplinli en körü körüne itaatli ve en çok temkinli olanlardan oluşan ordu galip çıkar.

Felsefi bir sistemi de realite sahasına çıkarmak istediğimiz zaman, bu önemli ilkeyi gözden uzak tutmamalıyız.

Bugün için karanlık ve bilinmeyen bir düşünce ve istekten ibaret bulunan ırkçılık fikri parlak bir başarı elde etmek arzusunda ise, bütün ideal sisteminin içinden bir takım etraflıca düşünülmüş ve önlemi alınmış ilkeleri ortaya koymalı ve bunları gerek şekil ve gerek esas bakımdan büyük bir topluluğa kabul ettirebilecek durumda bulunmalıdır. Bu topluluk, yani Alman işçi Sınıfı, bu fikrin ve doktrin uğrunda yapacağı mücadelenin tek başarı kaynağıdır.

İşte bundan dolayıdır ki yeni partinin programı birkaç önemli ilkede toplandı. Bu ilke, yirmi beş maddeden ibaretti. Bu ilkeler halka önce ırkının emelleri hususunda kaba bir şekilde bir fikir ve hayat gücü vermeye çalışacaktır. Program, bir dereceye kadar “Siyasî’ bir inanç beyannamesi meydana getireceklerdir. Bu durum herkesi dâvâmıza çeker. Ayrıca ortak görevler ortaya çıkarılarak yeni taraftarlarla eskiler kaynaştırılır.

Bütün bunlar hiçbir zaman uzak tutulmamalıdır. Hedeflerinde tam bir isabet bulunan parti programı kaleme alınırken, önemli olan bazı psikolojik görüşleri hesaba katmak zorunluluğu vardır.

Zamanla düşünceler değişebilir ve iyice düşünülerek hazırlanan ilkelerden bir bölümü ilerde başka bir şekilde ele alınabilir ve daha başarılı olarak kâğıt üzerine geçirilebilir. İşte bu yoldaki herhangi bir teşebbüs kötü sonuç doğurur. Tamamen sarsılmaz ve değişmez

bir halde kalması gerekli olan bir ilke, tartışmasının kucağına atılmış olur. Halbuki münferit bir nokta inançtan ayrı ve uzak kalır kalmaz, tartışma yalnız daha iyi bir şekilde ve bilhassa inancı takviye eden bir yolda son bulmazsa, işte o zaman bu çekişmenin sonu gelmez.

Tartışmalar bizi, genel bir düşünceye sürükler. Bu gibi durumlarda daima en iyi olan şeyi itina ile düşünmek şarttır. Akla şu iki soru gelebilir: Hareketin içinde bir ikiliğe neden olan yeni bir yazı şekli mi, ya da o an için şüphesiz hepsinin en iyisi olmayan, fakat, bağımsız, sağlam ve mükemmel bir iç birlik sağlayan bir şekil mi?

Değişiklik yalnız dış şekil hakkında düşünülebileceği için daima buna benzer değişiklikler hoş karşılanır. Fakat bunda büyük tehlike vardır. O da insanların sathî hareketlerinin kendilerine, hareketin asıl görevinin sadece bir programın yapılmasına ait bir meseleden ibaret olduğu düşüncesini verir. İşte bu durumda, bir fikir uğrunda mücadele etmek inanç ve gücü yok olur.

Dışarıya çevrilmesi gereken hareket içeriye doğru döner ve program hakkında iç tartışmalar içinde yıpranır gider.

Büyük hatlarındaki isabeti hiçbir zaman şüphe çekmeyen bir doktrin için realiteye tamamen uymayan bir ifade şeklini muhafaza etmek, o zamana kadar granit kadar sert kalmış olan parti inancını genel bir tartışma yapmaktan ve bunu düzeltmeye teşebbüs etmekten daha az zararlıdır.

Parti henüz galip gelmek için mücadele ederken, inancı genel bir tartışmaya açık tutmak bilhassa imkânsızdır. Çünkü bir doktrinin dış bünyesinin devamlı değişikliklere açık tutulması, etrafta şüphe ve kararsızlık uyandırır.

Demek oluyor ki, esas nokta hiçbir zaman dış şekilde aranmamalıdır. Esas nokta yalnız derin mânâda aranmalıdır. Bu mânâ ise hiç değişmez. Ben, hareketin büyük menfaati için şu temennide bulunurum: "Hareket, bütün tereddüt sebeplerini bir kenara iterek, kendini zafere ulaştırmak için gereken gücü korumalıdır.

Bu konuda da Katolik kilisesinden ders almamız gerekiyor.

Katolik inancı birçok noktalarda ve çoğu kez çok açık bir şekilde gerçek bilime, teknik ve müşahadeye karşı koymasına rağmen, inançlarını belirleyen basit cümleyi dahi feda etmez.

Kilise pek doğru olarak taktir ve kabul etmiştir ki, kendisinin dayanma kuvveti, zamanın bilimsel sonuçları ile uyuşamaz. Esasen bu ilmî sonuçlar hiçbir zaman kesin değildir. Bu dayanma kuvveti de kesin şekilde inançlara bağlılıktan doğmaktadır. Tamamı bir iman vasfını ifade eden şey bu bağlılıktır. Onun için bugün, bu kilise her zamankinden çok daha kuvvetle ayakta durmaktadır.

Hatta bir kehanet halinde temin edilebilir ki, elle tutulması ve gözle görülmesi imkânsız olayların devamlı değişikliğe uğrayan ilmî kanunlara meydan okumaları oranında Katolik Kilisesi de bir sessizlik odağı haline girecektir. Hadsiz hesapsız insanların körü körüne bağlılıkları da bu odağa doğru olacaktır.

Bu söylediklerimizden çıkan sonuç şudur:

Zafer, önce mücadele partisinin işe karışması ile elde edilir. Kim ırkçılık fikirlerinin zaferini hakikaten ve ciddî bir şekilde arzu ederse, işte yukarıdaki fikri zihnine iyice sokmalıdır.

Ayrıca böyle bir parti, programının meydana getirdiği sarsılmaz temele sahip olmadan devamlı ayakta kalamaz. Böyle kutsal bir mücadeleye atılmış olan bir parti için emniyetin ve sağlamlığın şartı bu programdır.

Parti bu programın yazılması işinde zamanın ruhu ile birlikte yürümek hakkına sahip değildir. Tam aksine olarak, program bir kere gayet iyi bir şekle bağlandıktan sonra, ona sonsuza kadar değilse de, harcanan güçler başarıya ulaşana kadar mutlaka bağlı kalınmalıdır.

Amaca varılmadan önce, programın herhangi bir noktasının uygun olup olmadığı hakkında tartışmaya girişilmesi parti içindeki birliği bozar. Aynı zamanda bu tartışmaya katılan tarafların da mücadele ruhunu zayıflatır.

Fakat, hemen şunu belirtelim ki, böyle bir düzeltme hareketi yapılırsa, yarın yeni bir eleştiri konusu açılacağı ve daha sonra daha iyi şekle yerini terk etmeyeceği anlamı çıkmaz. Burada yükselen engelleri kim devirir ve ortadan kaldırırsa öyle bir çığır açılır ki, başlangıçta pekâlâ görüldüğü halde sonuç sonsuzluğun içinde gözden kaybolur, teşhis ve tahmin edilemez.

Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin, yirmi beş maddeden ibaret programı ile attığı temelin, hiç değişmez bir halde kalması gerekir. Bu partinin mevcut ve gelecekteki üyelerinin bu yirmi beş maddeyi eleştirmek veya değiştirmek hakkı ve yetkisi yoktur. Mevcut ve gelecekteki üyelere görevlerini öğretecek ışık tutacak bu maddelerdir. Eğer bu böyle olmaz ve kabul edilmezse, gelecek nesil partiye yeni taraftarlardan kurulu yeni bir kuvvet getirecek yerde, kuvvet ve enerjisini parti içinde sadece şekil meselesine ait bir çalışma uğrunda harcamakla kalır.

Dolayısıyla partinin mensuplarının genelinin gözünde hareketin asıl hedefi, bizim iyice düşünerek ortaya koyduğumuz ilkelerimizin metnini öğretmekten çok bu partinin taraftarlarına vereceğimiz ruh olmalıdır.

Genç hareketimiz, ismini ve bilâhare programını yukarıdaki düşüncelere borçludur. Bizim şimdiki programdaki tarzımız da bu ayrıntılı düşüncelere dayanmaktadır.

Irkçılık fikirlerinin üstün gelmesi için bir halk partisi kurma gereği duyuldu. Bu parti yalnız aydınlardan oluşturulmuş bir kurmay heyetine sahip değildi, aynı zamanda partide kol işçileri de vardı.

Bu şekildeki bir teşkilâtsız mücadele ırkçı görüşlere bir vücut vermek yolundaki teşebbüslerin tamamını eskiden olduğu gibi bugün ve gelecekte de sonuçsuz bırakırdı. Bundan dolayı, Nasyonal Sosyalist Hareketin, kendini ırkçılık fikirlerinin bir şampiyonu ve temsilcisi gibi sayması sadece bir hak değil, aynı zamanda görevidir de. Nasyonal Sosyalist Hareketin temelinde bulunan fikirler ne kadar ırkçı olurlarsa ırkçılık fikirleri de Nasyonal Sosyalizme o kadar ait bulunur.

Nasyonal Sosyalizm, zafere ulaşmak isterse bu hususu kayıtsız, şartsız bir şekilde kabul etmesi gereklidir. Nasyonal Sosyalist Hareketin ırkçılık fikirlerini temsil eden teşebbüslerin tamamının kendi hareketinin dışında kalması halinde bir sonuç vermeyeceğini belirtmesi de görevidir.

Bizim genç hareketimize ırkçılık fikirlerini sözleşme ile kabullenmiş yolunda bir iddiada bulunulursa, buna verilecek cevap şudur:

— Bu fikri yalnız kontrat ile kabul etmiş değiliz. Bu fikri istifade edilebilecek hale de soktuk. Çünkü eskiden bu ırkçılık kavramından çıkan anlam milletimizin geleceği üzerinde olumlu bir etki yaratmada hiç bir ayrıcalığı olmadığı şeklindeydi. Bu fikirlerde şekil yoktu, bir şekil birliğine rastlanmıyordu. Çoğu kez, birbirleri ile ilgisi bulunmayan ayrı ayrı bir takım kavramlar söz konusu ediliyordu. Bunlar biraz doğru idi. Fakat bazen birbirlerini eleştirirlerdi. Birbirleri ile tam bir irtibat yoktu. Bu durum karşısında bu esaslar üzerine bir parti kurmak imkânsızdı. Bunu ise, yalnız Nasyonal Sosyalist Partisi başardı.

Eğer bugün, irili ufaklı bütün cemiyetler ve partiler ırkçı özelliğine sahip olduklarını iddia ediyorlarsa bu Nasyonal Sosyalist Partisinin çalışmasının bir sonucudur. Bizim partimizin çalışmaları olmasaydı, ırkçı kelimesini sadece telâffuz etmek bile, bu partilerden hiçbirinin akıllarının ucuna bile gelmezdi. Bu kelime, bu siyasî kuruluşlar için bir anlam ifade etmeyecekti. İşte, sadece Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi bu kelimeye ciddi bir anlam vermiş ve onu herkesin dilinin ucuna getirmiştir.

Partinin kendi propagandasının başarısı ırkçılık fikrinin gücünü göstermiş ve diğerlerini kazanç hırsı ile veya hiç olmazsa söz ile, ırkçılıkla aynı derecede taraftar görünmeye yöneltmiştir.

Bu partiler bugüne kadar her şeyi seçimlerin hizmetinde kullanmışlardır. Şimdi de bu partiler, ırkçılık kelimesinde boş ve değersiz bir düsturdan başka bir şey görmüyorlar. Nasyonal Sosyalist Partisi'nin kendi üyeleri üzerinde yarattığı bu partiler bu hareketleri

ile hükümsüz hale getirmek için çalışıyorlar. Bu partilerin bu ırkçılık kelimesini ağızlarına almalarına sebep, kendi varlıklarını düşünmeleri ve Nasyonal Sosyalist Partisi'nin ortaya koyduğu doktrinin, bu yolda gösterdiği başarılar karşısında duydukları endişelerdir.

Bu particikler, başarımızın kendileri için tehlikeli olan kaynağını, hissedip anladılar. Bu siyasî teşekküller ırkçı kelimesini sekiz yıl önce hiç bilmiyorlardı. Yedi yıl evvel bununla alay ediyorlardı. Altı yıl önce de karşısında idiler. Sonraları bu kelimeyi kendilerine çekerek kullandıkları diğer kelimelerle birlikte ırkçı sözünden bir savaş çığlığı gibi istifade etmeye başladılar.

Bütün bu partilerde Alman milleti için bir ihtiyaç oluşturan husus hakkında küçücük bir fikir veya fikir kırıntısı mevcut değildir. Bunu anlamak için ırkçı kelimesinin ağızlarına yakışmadığını ve ne kadar hafiflikle telâffuz ettiklerini görmek yeter.

Sözde ırkçı olanların, çoğu zaman sabit bir fikirden başka bir şey üzerine dayanmayan bir takım kapalı planlar kurmaları tehlikeli bir durum değildir. Bu planlar belki esasta doğrudur. Fakat bu planlar, sadece göz önünde tutulacak olursa, bir mücadele teşkilâtının kurulması hususunda zerre kadar bir değer ifade etmezler.

Ancak, yarısı kendi düşünceleri ve diğer yarısı da okudukları eserlerden aktarılan bilgilerle meydana getirilen bir programa sahip olan bu gibi kimselerin zararları, açıkça ırkçılık fikirlerinin üzerine saldıran düşmanlardan daha çok olur.

Bunlar sonuçsuz bir takım görüşlerden ibarettir. Çoğu zaman da palavradırlar.

Bundan dolayı bütün bu aciz teşebbüslere karşı genç Nasyonal Sosyalist Hareket'in mücadele sahasına girmiş olduğu devrelerin hatıralarını anlatmak yerinde olacaktır.

ALTINCI BÖLÜM

MÜCADELEMİZ

24 Şubat 1920'de Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız ilk büyük toplantının izleri kalbimizin derinliklerinde titrediği günlerde, ikinci bir toplantı düzenlememiz gerekti.

Bugüne kadar Münih gibi küçük bir şehirde her ay ya da her on beş günde bir küçük toplantı yapmamız bize gereksiz bir iş gibi görünmüş olduğu halde, şimdi haftada bir kere büyük bir toplantı düzenlememiz gerekiyordu.

Hepimizi düşündüren ve bizi endişeye sevk eden bir husus vardı. Acaba halk bu toplantılarımıza gelecek ve verilen konuşmaları dinleyecek miydi? İşin aslı aranırsa ben de şöyle bir görüş vardı: Bir kere halk, toplantılarımıza gelmeye görsün. Bundan sonra hiç biri toplantılarımızı terk edip gitmeyecek ve sözlerimizi büyük bir dikkatle takip edecek.

İşte o günlerde Hofbrauhaus düğün salonu, biz Nasyonal Sosyalistlerin gözünde adeta kutsal bir önem kazandı. Artık, her hafta aynı salonda bir toplantı yapılıyor ve daima salon doluyordu. Dinleyiciler konuşmalarımıza karşı çok daha ateşli davranmaya başladılar. Propaganda ve ideolojik meseleler ve gerekli olan şeyler için önemli konuların hepsi söylendi ve anlatıldı.

O günlerde kimsenin önem vermediği savaş sorumlulukları meselesinden başlanarak. Barış Antlaşmalarına kadar her şey araştırıldı. Genç Hareketimiz, halka durup dinlenmeden her şeyi haber verdi ve bütün bunlar ilerde doğru çıktı.

Bu sıralarda bu konular hakkında söz söylemek ve yazı yazmak çok daha kolaydı. Halbuki o günlerde, zengin burjuvalara değil de Marksçıların kucağına düşmüş proletaryaya bir Versailles anlaşması hakkında konuşan bir genel toplantı cumhuriyet aleyhinde bir hareket veya gerici bir faaliyet, hatta daha çok monarşi taraftarlığı olarak nitelendiriliyordu. Versailles anlaşması hakkında tenkit havası taşıyan bir cümle söylenir söylenmez, konuşmacının yüzüne Brest Litovsk? Ya Brest Litovsk diye basma kalıp, klişeleşmiş sözler fırlatılıyor, topluluk nefesi kesilinceye kadar bunu uluyordu. Bu uluma konferansı vereni kendilerini ikna etmek arzusundan vazgeçirinceye kadar devam ediyordu. İşte böyle bir topluluk karşısında insan başını duvara vurup param parça etmeyi düşünüyordu.

Versailles'ın bir ayıp ve utanç olduğunu, bunun milletimize karşı işlenmiş bir gasp hareketi teşkil ettiğini anlatmak ve durumu daha iyi ve daha açık bir şekilde aydınlatmak için burjuva sınıfı bugüne kadar hiçbir şey yapmamıştı. Bugün ırkçı geçinenleri ben o sıra hiçbir tarafta görmedim. Hiç şüphe yok ki küçük ve basit yerlerde mesela çay salonlarında bu konuda bir iki söz söylemiş olabilirdi. Fakat, bulunmaları gereken yerde, yani kurtların arasında hazır değildiler. Oralarda görünmeye cesaretleri yoktu. Yalnız kendileri ile birlikte bağırma fırsatını bulunca ortalıkta göründüler.

İşte benim zihnimde, hareketimizin topladığı ve bir araya getirdiği ilk dâvâ için, savaş meselesini ciddi bir şekilde araştırmak, derinine inmek ve bu işi tarihî hakikate uygun bir şekilde yapmak gerektiği anlaşıldı. Bizim hareketimizin ilk büyük başarı şartı, büyük topluluklara barış anlaşmalarını anlatması ve öğretmesi idi. Herkesin bu barış anlaşmalarını demokrasi için zafer saydığı sırada, bu fikre karşı gelmek, hür insanların gözünde, kendimizi bu gibi anlaşmaların düşmanları olarak tanıtmamız demekti. Çünkü ilerde acı gerçek bu yalancı sözleri örtüp de, içerdiği kini açık olarak ortaya koyduğu vakit bu husustaki tutumumuzun hatırası bize toplulukların büyük güvenini kazandıracaktır.

O devirden itibaren, ben daima kamu oyunun hatalı olduğu büyük meselelerde halkın gözünden düşmekten ve halkın kinine

maruz kalmaktan çekinmeden, bu hususlara temas etmeyi bir ilke edindim. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi, topluma bir jandarma hizmeti görmeli ve topluma hakim olmalıydı. Bizim hareketimiz toplulukların uşağı değil, efendisi olmalıydı.

Henüz zayıf bulunan her hareket için, daha kuvvetli bir rakibi kendine çekmek maksadıyla topluluklara anlamlı olmayan karar veya yanlış bir husus telkin edilmesinden başarı gösterilirse, işte o zaman yolunu şaşırma ve yenilme tehlikesi ile karşı karşıya kalınır. Bu işe teşebbüs etmek, diğer hareketler gibi bağırmak ve birlikte yürümek eğiliminden doğar. Bazen delil ve düşünceleri hayalî olmakla beraber, genç hareketin kendi görünüşüyle aynı yönde bir karar alması imkânı doğarsa, insanlardaki korkaklık bu gibi durumlarda bu türlü hayalî delil ve muhakemeleri büyük bir şevk ve hevesle artmaya neden olur. Çünkü insanlar, böyle bir ihanete iştirak ederlerken kendi görüşlerini haklı çıkartacak şeyleri daima bulurlar. Bu konuda sürekli denemelerde bulundum. Hareketimizi, suni bir şekilde tahrik edilmiş genel atmosfer içine düşmekten, ya da daha doğrusu bu sunî atmosfer tarafından sürüklemekten kurtarmak için, büyük bir kuvvet harcanmasına ihtiyaç görüldü. Bunun en son örneği Alman Milletinin hayatına hiç önem vermeyen basının Güney Tirol meselesine milletimiz için korkunç bir önem kazandırmayı başardığı sırada göze çarptı. Birçok kimse ve partiler, bu basının kimlerin hesabına çalıştığını araştırmadan, Yahudiler tarafından özel bir şekle sokulmuş olan kamu oyunun karşısında biraz da korkaklık nedeniyle, öyle bir sistem aleyhindeki mevcut mücadeleye yardımcı olmaya başladılar ki, bizler için bugünkü durumumuza göre bu sistemi çökmekte olan dünyada tek bir kurtuluş ümidi olarak kabul etmemiz gerekti. Vatansız ve beynelmilel Yahudi, ağır ağır, fakat başarı yolunda emin bir şekilde yürüyerek milletimizin boğazını sıkıp, nefesini keserken, yurtsever geçinenlerimiz dünyanın isterse bir noktası üzerinde olsun, Yahudi ve farmason baskısından kurtulmayı başarmış beynelmilel ideolojinin zehrine karşı milliyetçi bir direniş göstermiş ve milliyetçi bir sistem çıkarmış olanların karşısına geçmiş, adeta köpekler gibi uluyarak saldırıyorlardı.

Fırtınanın önüne kâğıttan perde çekmek, kamu oyunun haykırması önünde teslim olan zayıf karakterler için pek cazip bir şey oldu. Hakikaten bu bir tür teslim olmaktı. İnsanlar sahtelikleri ve kötülükleri kendi içlerinde kabul etmeseler bile, onları diğerleri ile birlikte yürümeye sevk eden tek sebep, korkaklıkları ve aynı zamanda halkın galeyana geleceğinden duydukları endişedir. Yahudiler, kabahatlerini bilen, küçük günahkârların esef edilecek hile ve kurnazlıklarından ibarettirler.

O sıralarda hareketimizin yönünü şaşırmaması için çelik bir el ile buharı başka tarafa çevirmek gerekti. Kışkırtılmış kamu oyunun bir alev gibi parladığı o sıralarda bu yönde gösterilerek herhangi bir davranış, halkça sevilen ve istenilen bir şey olmazdı. Hatta buna teşebbüs edecek cüretkâr kimse için bir tehlike oluşturabilirdi. Gelecek nesiller tarafından alkışlanmış, fakat o gün için taşa tutulmuş kimseler çoktur.

Bir hareket işte bu hususu göz önünde tutmalıdır. Durumun geçici kabullerini düşünmemelidir. Bu gibi durumlarda, içten bir korku duymak mümkündür. Fakat böyle bir dakikadan sonra, kurtuluş dakikasının da geleceği hiçbir zaman unutulmamalıdır. Bir alemi güzelleştirip kalkındırmak isteyen hareket, o ana değil, geleceğe hizmet etmelidir. Tarihte en büyük ve sürekli olan başarılar genellikle başlangıçlarında anlaşılmamış olan hareketlerdir.

İlk büyük toplantımızdan sonra bu hususu taktir edebildik. Biz, hiçbir zaman toplulukların ihtiraslarını okşamadık. Her tarafta halkın çılgınlıklarına engel olduk. Yıllar içinde hemen hemen devamlı bir şekilde, kendilerine anlatacağım konuların, tam aksine inanmış olan kimselere hitap ettim.

Bu gibi kimseler benim gerekli gördüğüm hususların aksine itibar ediyorlardı. Bu durumda yapılacak iş şu idi. İki saat içinde iki-üç bin kişinin kanaatlerini yıkmak, devirmek ve darbe üzerine darbe indirmek, bu saçma fikir ve kanaatlerin kaynaklarını kurutmak ve bu topluluğu, sonuçta bizim hareketimizin kanaatleri ve görüşlerinin içine çekmek ve getirmek olmalıydı.

Kısa bir süre içinde ilk önce, düşmanın elinden bize karşı koymak için kullandığı silâhını almak gerektiğini öğrendim. Çok geçmeden toplantılarımızda bize düşman olan ve aleyhte söz söyleyen konuşmacıların hep aynı konularla ilgili konuştuklarını gördüm. Bizim kuvvetli iddialarımıza karşı daima aynı itirazları ortaya atıyorlardı. Bu münasebetle, rakiplerimizin propagandalarında gayet disiplinli hareket ettiklerini teşhis ettim. Bugün bile içimde hâlâ bu idarecilerin kendi silâhlarıyla mağlup etmek yolunu bulmuş olan gururumu hissediyorum. İki yıl sonra, artık bu sanatta üstat mertebesine ulaşmış bulunuyordum. Konuşmacının konuştuğu sırada ortaya atılacak itirazların muhtemel içeriğini ve şeklini her konuşmadan önce tahmin edebilmek ve aynı konuşma içinde bu itirazları tamamen süzgeçten geçirip tahlil ile reddetmek mümkündür.

Konuşmanın başında olası itirazların açıklamasını yapmak ve bunların çok az değerleri olduğunu ispat etmek gerekiyordu. Kendilerine telkin edilen itirazlarla tıka basa doldurulmuş bir halde toplantıya gelen, fakat düşüncelerini muhafaza eden dinleyiciler, zihinlerinde işlenen delillerin reddedildiklerini ve çürütüldüklerini görür ve dinlerlerse, bu kimseler fikirlerimize çok daha kolay katılırlar.

Böylece, kendilerine öğretilen şeyler, kendiliğinden saf dışı olur. Konferans onların dikkatlerini gitgide daha fazla çeker.

İşte bundan dolayı, askerler karşısında üstat sıfatıyla daha önce verdiğim Versailles Anlaşması, hakkındaki ilk konferansımdan sonra, taktiğimi değiştirdim Artık Brest Litovsk ve Barış Anlaşmalarından söz ediyordum. Çünkü kısa zamanda anladım ki, hiç kimse Brest Litovsk Anlaşması, hakkında bir şey bilmiyordu. Güçlü bir parti propagandası bu anlaşmayı tarihin en nefret edilecek zor ve kötü hareketlerinden biri olduğunu göstermeyi başarmıştı. Büyük topluluklara sürekli olarak bu yalanı sunmak hususundaki ısrar, milyonlarca Almanın Versailles anlaşmasını, Brest Litovsk'ta işlenen cinayetin haldi bir cezası gibi saydığını açıkça anlatır. İşte bundan dolayı, Versailles Anlaşması aleyhinde, yapılan her türlü mücadele

haksız görülüyor ve halka tamamen samimî bir nefret galeyan uyandırılıyordu. Küstahça olduğu kadar canavarca bir deyim olan tamirat ve tazminat kelimelerinin Almanlar'ın ağızlarında gezmesinin sebeplerinden biri de budur. Bu iki yüzlü ve sahte deyim, yolunu şaşırmış olan milyonlarca vatandaşımıza yüksek bir adaletin adil bir hükmü gibi göründü. Bu oldukça müthiş bir şeydi fakat gerçekti. Bunun en güçlü ve açık delili Versailles Anlaşması aleyhindeki propagandanın kazandığı başarıdır.

Artık Brest Litovsk anlaşması hakkında açıklama yapıyordum. İki anlaşmayı birbiri ile mukayese ediyordum. Bu anlaşmalardan birinin insani olmayan ve zalim olduğunu, diğerinin ise sonsuz derecede insanî olduğunu anlatıyordum. Netice oldukça hayret verici oldu. İki bin kişinin bir araya geldiği toplantıda konuşuyordum. Bazı zaman üç bin altı yüz düşman surat üzerimde toplanıyordu. Halbuki şimdi üç saat sonra karşımda en şiddetli nefret ve isyanla dolu, sonsuz bir hırs ve galeyanla canlanmış heyecanlı bir topluluk görüyordum. Bir defa daha büyük ve korkunç bir yalan, binlerce kişinin zihinlerinden sökülüp atılmış ve şimdi o yalanın yerine gerçek oturtulmuş bulunuyordu.

O sıralarda. Dünya savaşının gerçek sebeplerinin ve Brest Litovsk ile Versaüles Antlaşmalarının konferans için en iyi ve en ciddi konular olduğunu anladım. Değişen şekiller altında on, on beş defa aynı şeyi söyledim. Sonuçta bu konuda, hareketimizin yeni üyeleri üzerinde açıklığa kavuşmuş bir fikir oluştu.

Bu toplantıların ayrıca benim için de bazı faydaları oldu. Büyük topluluklar için konuşmacı kimliğine yavaş yavaş alıştım. Toplulukları heyecana getirmeyi öğrendim. Artık binlerce insanı içine alan büyük bir salonda yapılması gerekenlerin ne olduğunu biliyordum.

Bugün toplumda bir değişiklik yapmış olmakla iftihar eden ve övünen partilerin, o tarihlerde ve bu yolda milletin gözünü açmak için bir gayret gösterip çalıştıklarını görmedim.

Yalnız daha önce belirttiğim küçük yerlerde yapılan toplantılarda bu gibi kimselerin ettikleri bir iki söz hariç, bu hususta hiçbir ciddî çalışmaya rastlamadım. Adı millî olan bir politikacı, sözde bu yolda bir konferans verdiği zaman, esasen aynı görüşlere katılmış bir çevreden konuşmuş olmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ortaya koyduğu gerçekler ve deliller kendisini dinleyenlerin, fikir ve görüşlerini desteklemekten ileri gitmiyordu.

Halbuki yapılması gereken şey bu değildi. Yapılması gereken şey, eğitimleri ve görüşleri dolayısıyla düşman tarafında olan kimseleri sadece propaganda ve eğitim yoluyla millî fikre çekmekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

SÖZÜN ÖNEMİ

Halkın gözlerini açmak için bildirilerden de faydalandık. Asker olduğum sıralarda bir bildiri yayınlamış ve bu bildiride Brest Litovsk ile Versailles Anlaşmalarını karşılaştırmıştım. Bu bildiri çok sayıda basıldı. Daha sonra aynı bildiriyi parti de bastırdı ve bu defa da aynı olumlu sonuç elde edildi.

İlk toplantılarımızın göze çarpan hususiyeti masaların üzerinde bildiri, gazete ve broşürlerin bulunuşu idi. Fakat, asıl faaliyetimiz söze dayanmaktaydı.

Gerçekten, büyük hareketleri ancak söz tahrik edebilir. Bu hususun da genel psikolojiye ait bir takım sebepleri vardır.

Birinci bölümde de anlattığım gibi, bütün bir dünyanın altını üstüne getiren büyük olayların hepsi yazı ile değil, sözle meydana getirilmiştir. Bir takım basında, bu meseleye dair bir hayli uzun münakaşalar açıldı. Bu fikir pek tabiî olarak, bizim tilki burjuvalarımızın muhalefeti ile karşılaştı. Fakat bu vaziyetin sebepleri, tereddüt içinde olanları ve şüpheli davrananları mahcup etmeye yeter. Aydın burjuva tabakasının, bu fikir ve görüşlerimize katılmaması, sadece halkın üzerinde söz ile etki oluşturmadığından ve bu hususta bir yeteneğe sahip bulunamadığından ileri gelmektedir. Çünkü bu burjuvalar, hakikaten sözün propaganda konusunda olan tesirinden vazgeçmişler ve daima kalem kâğıt ile faaliyet göstermeye, kendilerini vermişlerdir. Böyle bir alışkanlık, bugünkü burjuva sınıfının ortaya çıkan özelliklerini meydana getirmiştir.

Bu hâl, topluluklar üzerinde etki yaratmak ve toplulukları nüfuz altına alabilmek için gerekli olan psikolojik iç güdünün yok olmasına sebep teşkil eder.

Bir konuşmacı konuşurken topluluğun içinden bir takım ihtar, itiraz ve düzeltmelerle karşılaşır. Konuşmacı dinleyicilerinin yüzlerine bakarak, onların kendini ne dereceye kadar takip edeceklerini ve anlayabileceklerini tespit edebilir. Konuşmacı, sözlerinin meydana getirdiği intibaın ve meydana getirdiği etkinin kendisini amacına ulaştırıp ulaştıramayacağını da ölçebilir. Halbuki bir yazar okuyucularını hiç tanımaz. Demek oluyor ki, bir yazar hiçbir zaman, canlı bir dinleyici topluluğuna ve gözünün önündeki bir kalabalığın duygu ve kararlarına göre kendine bir yol ve yön tayin etmek imkânına sahip değildir. Yazar, açıklamalarına daha açık bir şekil vermek zorundadır. Bundan dolayı bir dereceye kadar psikolojik yolla etkileme avantajından mahrum kalır.

Kitle halindeki insan tembeldir. Körü körüne saplandığı fikir ve kanaatlerine uymayan ve kendisinin beklediğini getirmeyen yazıları pek tabiî anlamaz ve anlamak da istemez. Zaten bir fikre katılan ve o fikri savunan bir yazıyı, o fikre inanmış kimselerin okumaları daha çok ihtimal içindedir. Ama bir bildirinin ya da bir duvar ilânının ihtiva ettiği fikirlere karşı olanlar tarafından okunmaları ihtimâli daha çoktur. Çünkü bildiri ve duvar ilânları kısadır. Böylece bir karşıt fikirli kimsenin geçici dikkatini çekebilir. Resim bu hususta daha çok başarı sağlar. Çünkü biraz tembel olan insanlar resim karşısında akıllarını kullanmak gereğini duymazlar ve buna ihtiyaçları olmaz. Resme bakmaları bu gibi kimselere yeter.

Bunlar olsa olsa kısa yazıları okurlar. Biraz uzun olan bir makaleyi okumak yerine, resimle yapılan bir ispatı takip edenlerin sayıları daha çoktur. Bir resim, insana çok kısa bir zaman içinde öyle bir delil ve ispat ortaya koyar ki, bu sonucu bir yazıdan, ancak yorucu bir düşünme sonunda elde edebiliriz.

Bir broşürün kimin eline geçeceği belli değildir. Fakat bir gazete yazısının, o gazetenin fikirlerini benimsemiş olan çevrelerde oku-

nacağı aşikârdır. Büyük topluluklara hitap edecek bir kitap, önce aydın tabakalara ait bir eserden tamamen başka bir tarz ve seviyede etki meydana getirmeye çalışmalıdır. Ancak böyle bir anlayış sayesinde yazı, söze yaklaşabilir.

Konuşmacı, kitap gibi aynı konu ile meşgul olabilir. Konuşmacı, eğer iyi bir konuşmacı ise, hiçbir zaman aynı plânı ve aynı konuyu aynı şekilde tetkik etmeyecek ve açıklamayacaktır. O şekilde ki, sözlerin eğer dinleyicilerin doğrudan doğruya kalplerine sokulması gerekirse, konuşmacı bir içgüdü ile daima bu sözleri bulacaktır. Eğer küçücük bir hata işlese bile canlı düzelti gözlerinin önünde olacaktır.

Bir konuşmacı, dinleyicilerinin yüzlerinden sözlerini anlayıp anlamadıklarını genel açıklamalarını takip edip edemediklerini, haklı olduğuna dair dinleyenlere ne dereceye kadar bir fikir verebileceğini her an tespit edebilir. Eğer konuşmacı sözlerinin anlaşılmadığını tespit edecek olursa, o kadar sıradan ve o kadar basit bir şekilde amacını izah edecektir ki, sonuçta dinleyenlerin en aptalı bile konuşmacının sözlerini kavrayabilecektir.

Konuşmacı, dinleyicilerin kendisini takip edemediklerini teşhis edecek olursa, izahatını o kadar ağır ve yavaş bir şekilde tertipleyecek ki, kalabalığın içindeki en zayıflar bile, konuşmacının ağzından çıkan bütün kelimeleri ve o kelimelerin neyi ifade ettiğini kavrayacaklardır.

Yine konuşmacı, söylediklerinin dinleyiciler tarafından doğru olduğuna inanılmadığını görecek olursa, sözlerini tekrar edecek ve daima iddialarını yeni örnek ve delillerle destekleyecektir.

Konuşmacı, dinleyicilerin kalplerinde varlığını sezdiği itirazları, daha onlar ortaya koymadan kendisi meydana çıkaracak bu itirazlarla öylesine savaşacak ve onları çürütecek ki en sonunda en karşıt gurup dahi, konuşmacının delil ve sağlam kararları karşısında teslim olacaktır.

İnsanlarda akıl üzerine değil de, büyük bir kısmı itibariyle bilinç dışı kalmış ve yalnız duygu içinde kök salmış bir takım kanaatlerin

galip gelme meselesi söz konusudur. İçgüdüye dayanan bu antipati engelini, bu ihtisas haline gelmiş kini ve bu düşmanca istidadı yok etmek kusurlu veya hatalı bir ilmî fikir ve görüşü düzeltmekten çok daha zordur. Yanlış düşünce ve bilgi eksikliği sayesinde ortaya çıkarsa, bu yanlış düşünce ve bilgiyi bir kenara itmek gayet kolaydır. Fakat duyguların karşı koyusuna bu şekilde karşı gelmeye imkân yoktur. İşte sadece, bu esrarlı kuvvetlere başvurmayla bir etki yaratılabilir. Buna da bir yazarın gücü yetmez.

Bu iddiamızın açık ve kuvvetli delili burjuva basınıdır. Bugün, çok ustaca hazırlanan ve ülke çapında milyonlarca satan burjuva gazeteleri, millet üzerinde hiçbir zaman, büyük toplulukların bu burjuva sınıfına karşı muhalif ve amansız bir düşman kesilmelerini önleyememiştir. Bütün bu gazete furyası ve her yıl aydın burjuvaların meydana getirdikleri kitaplar milyonlarca halkın üzerinde yağlı bir meşinden kayan su gibi akıp gitmektedir.

Bu durumu ancak iki şekilde izah edebiliriz. Birincisi içerik; Burjuva sınıfının meydana getirdiği bu eserler, içerik bakımından önemli değildir. İkinci içerik ise: Toplulukların kalbine, sadece yazıyla girmek imkânsızdır.

Bizim bu iddiamıza, Marksizmin edebiyatını ve bilhassa Kari Marks'ın en büyük eserinin yaptığı etkiyi karşı tez olarak çıkarmasınlar. Yalnız bir dâvâ uğrunda hiçbir vakit bu kadar basit bir delil ileri sürülmemiştir. Marksizme etki ve nüfuzu sağlayan şey, hiç de Yahudi düşüncesinin gayretlerinin yazıyla ifade edilen ürünü değildir. Tam aksine, yıllar boyunca işçi kitlesini eline geçirmiş ve avucunun içine almış olan o şifahî propaganda dalgasıdır. Marksizmin kucağına düşmüş olan yüz bin Alman işçisinden yüz tanesi yoktur ki Kari Marks'ın bir eserini okumuş olsun. Kari Marks'ın eseri proleterler tarafından okunmamıştır. Aydınlar ve Yahudiler ise bu eseri bin kez okumuş ve incelemişlerdir.

Aslında bu eser büyük topluluklar için kaleme alınmamıştır. Bu eser yalnızca dünyayı işgal etmek niyetinde olan Yahudi makin asını idare eden ekip için yazılmıştır. Daha sonra başka bir yakıt ile,

yani basın ile bu makinayı ısıttılar. Keza Marksist basını burjuva basınından ayıran şey, Marksist basının olan propagandacıları yazı yazarken, burjuva basın içinde bu sınıfın propagandasını yazarların yapmasıdır.

Yazı odasına, hemen daima bir konuyu iyice inceledikten sonra giren ve adı sanı bilinmeyen sosyalist yazar, hitap ettiği kitleyi herkesten iyi bilir ve iyi tanır. Diğer taraftan, yazı odasından çıkıp büyük toplulukların içine giren burjuva yazar ise, bu topluluğun kokusunu duyunca hastalanıverir.

Marksizme milyonlarca işçiyi çeken şey, yorulmak bilmez on binlerce tahrikçinin gerçekten fevkalâde propagandası olmuştur. Bu propagandacılar, sigara dumanıyla dolu pis havalı işçi salonlarında masaların üzerine çıkıp kendi fikirlerini halkın kafasına çekiçle çivi çakar gibi sokmuşlardır. Netice Marksistler, “insan malzemesi” hakkında tam bir bilgiye sahip oldular. Toplumun kalesini saldırarak ele geçirmek için gerekli olan silâhları bu sayede elde edebildiler. Sonra büyük gösteriler yapıp, yüzlerce insanı alaylar halinde büyük caddelerden geçirip, aciz insanlara birer solucan olmakla beraber, büyük bir canavarın da üyeleri oldukları hissini verdiler. Bu canavarın ateş saçan nefesi, nefret ettikleri burjuva sınıfını bir gün tutuşturacak ve proletarya diktatörlüğü günün birinde nihaî zaferinin şenliklerini yapacaktı.

Bu propaganda bilâhare bir Sosyalist basını avlamak için hazırlanmış insanları meydana getiriyordu.

Burjuva tarafının profesörleri, düşünürleri, fikir adamları ve birçok yazarlar bazen söz söylerken, Marksist basında yazı yazanlar tamamen hatiplerdi. Bu meselede yalanın diyalektik mahareti ile ve uysallığı sayesinde etki meydana getiren Yahudi ise bir yazar sıfatıyla, fakat hakikatte yazardan çok propagandacı bir hatip olarak kalacaktır. İşte bundan dolayı burjuva basınının büyük bir kısmının Yahudileşmiş olması ve bunun sonucu olarak toplulukların üzerinde, hiçbir çıkarı olmaması durumu göz önüne alınırsa, milletimizin en kalabalık sınıflarının fikir ve kararları üzerinde hiçbir nüfuz ve etkisinin olmadığı görülecektir.

Hassas sinirlere sahip bir hatip, yanlış fikirleri yıkmanın ve yerine olumlu olanları getirmenin ne kadar zor olduğunu ve bu yolda başarının imkânsız şartlara bağlı bulunduğunu, konferansın verildiği saatin sonuç üzerinde kesin bir etki yapmasıyla ölçebilir. Aynı konuyu içeren konferans, aynı kişi tarafından verildiği halde dinleyiciler üzerinde sabah başka öğleden sonra başka, saat üçte ve gece başka anlayışlar meydana getirir.

Ben acemi olduğum sıralarda toplantılarımı sabah yapıyordum. Alman topraklarının zulüm ve adaletsizliğe uğramasına karşı protesto mahiyetinde Münih'te, Kin d keli er birahanesinde düzenlediğim toplantının kalabalık olması için bir pazar gününün sabahını seçmiştim. Bu birahane Münih'in en büyük salonlarından biriydi. Sonuç umut kırıcı oldu. Fakat bu olaydan aldığım ders büyüktü. Salon dolmadı zannedilmesin. Koca salon dolu idi. Fakat dinleyiciler buz gibi soğuktular. Bir dinleyici olsun bana ve fikirlerime ısınamadı. Ben konuşmacı olarak dinleyicilerimle bir bağ kuramadığım için çok mutsuz oldum. Belki her zamankinden daha fazla konuştum. Fakat alınan sonuç sıfırdı. Toplantıyı küskün bir halde terkettim. Sonraları yaptığım tecrübelerden hep aynı sonuçları aldım.

Buna hiç kimse şaşmamalıdır. Bir tiyatroya gidip bir piyesi saat üçte ve yine aynı piyesi aynı aktörlerden saat sekizde seyredin, aradaki anlayış sizi hayrette bırakacaktır. İnce, ihtisas sahibi, kabiliyetli ve hassas bir kimse derhal anlayacaktır ki, öğleden sonra oynanan oyun, gece oynanan oyundan çok daha az etki meydana getirmektedir. Belki şöyle bir iddia ortaya atılabilir. Aktör öğleden sonraki oyunda akşama oranla daha az bir gayret gösteriyor. Bu iddiaya vereceğimiz cevap şudur: Öğleden sonra oynatılan bir film, gece oynatılan aynı filmden daha farklı olamaz.

Yer gibi, saat de dinleyiciler üzerinde büyük etki meydana getirir.

İnsanların iradelerinin zayıfladığı söz konusu edilmektedir. Toplantılarımız takibe gelen kafaları birbirine zıt ve batıl fikirlerle dolu

kimseleri kendi tarafımıza çekmek söz konusu olduğu zaman bilhassa bu mesele ile karşılaşılır. Sabahleyin, hatta bütün gün boyunca insanlar iradelerinin yenilenmesine ve yabancı bir fikir telkin etmek yolundaki teşebbüslere büyük bir enerji ile karşı koyarlar. Fakat akşam üzeri, bu irade daha güçlü bir iradenin hakim kuvvetine kolayca yenilir. Hakikatte bu toplantıların hepsi iki zıt kuvvet arasındaki bir mücadeleden ibarettir. Güçlü hitabet kabiliyeti olan bir kimse, henüz iradesine tamamen sahip bir halde bulunan kimselerden ziyade, direniş kuvvetleri doğal bir şekilde zayıflamış olan kimselere yeni bir fikir aşılamakta daha kolay başarılı olur. Aynı gaye Katolik kilisesinin yapay bir şekilde yapılmış esrarlı yan aydınlığı içinde, yanmış mumlar ve buhur kokuları ile de elde edilir.

Konuşmacı, doğru yola getirmek istediği karşıtları ile olan mücadelesinde propagandanın psikolojik şartları hakkında yavaş yavaş, fakat fevkalâde bir anlayış yeteneği elde eder. Bu kazanç ise yazarda hemen hemen hiç yoktur. Bu sebepten dolayı yazılar sınırlı bir etki yapar ve esasen var olan fikir ve kanaatleri takviye etmekten ve derinleştirmekten başka bir işe yaramaz. Tarihin büyük hareketlerinden bir tanesi dahi yazıyla meydana getirilmemiştir. Yazılar o hareketlere refakat etmekten başka bir işe yaramamıştır.

Fransız ihtilâli, halkı tahrik eden, bütün bir kıtayı dolduran o müthiş patlama meydana gelinceye kadar, acı çeken büyük çaptaki demogoglar tarafından yönlendirilip idare edilen bir sürü tahrikçileri bulmamış olsaydı, felsefî görüşlerin içinden bir türlü sıyrılıp hareket haline gelemezdi. Bunun gibi Rusya'daki Komünist ihtilâli de, Lenin'in kaleme aldığı yazılardan değil, büyük küçük ve hadsiz hesapsız bir sürü komünizm hayranının yaptığı kin dolu konuşmalardan, yani sözle yapılan propaganda sonunda çıkmıştır. Okuma yazma bilmeyen Rus halkı, Kari Marks'ı okuyarak komünist olamazdı. Rus halkı komünist olup ihtilâl yapmışsa, bunu aynı filtre hizmet eden binlerce tahrikçinin kendisine cennet, saadet vaat etmiş olmalarından dolayı icra etmiştir.

Bu, her zaman bu şekilde olmuştur, daima aynı şekilde olacaktır.

Aktif ruhtan mahrum olan Alman fikir adamları, bir yazarın, mutlaka bir konuşmacıdan çok daha zekâ ve dirayete sahip olduğunu iddia etmektedir. Diğer taraftan bu iddiaya karşı Nasyonalist gazetenin bir makalesi gayet güzel bir örnek ortaya koymaktadır. Bu gazete büyük bir şöhrete sahip bir konuşmacının konuştuklarının gazeteden okunduğunda çoğu zaman büyük bir hayal kırıklığı meydana getirdiğini yazmaktadır.

Bunlar bana savaş sırasında elime geçen bir eleştiriyi hatırlatmaktadır. Eleştiride, o sırada İngilizlerin Bakanı olan Lloyd George'un nutuklarının ahlakî ve ilmî bakımdan adî ve sıradan söz lerden ibaret olduğu sonucuna varılıyordu. Daha sonra bu nutuklardan bir kısmını broşür halinde elime geçirdiğim ve okuduğum zaman. Alman yazarlarının bu psikoloji şaheserlerinin ve nutukların toplulukların ruhlarında yaptığı etki sanatı karşısında ne derece anlayışsız ve cahil kaldıklarını görerek, saatlerce katıla katıla güldüm.

Bu kimseler bu nutuklar hakkında, kendi bezgin iradelerinde yaptıkları etkiye göre değer biçmektedirler. Halbuki İngiliz bakan, konuşmalarını sırf dinleyiciler üzerinde ve daha açık bir ifade ile aşağı tabakalardan olan bütün İngilizler üzerinde azamî bir etki yaratması maksadıyla hazırlamıştı. Bu açıdan bakılırsa İngiliz bakanın nutukları birer şaheserdi. Çünkü bakan, halkın alt tabakalarına kadar inebilmişti. Bundan dolayı bu nutukların etkileri çok büyük olmuştu.

Bir Bethmann Hollweg'in sapıtmaları ile bu İngiliz bakanın nutukları karşılaştırılsın. Belki bu karşılaştırılma sonunda o'nun nutuklarının daha ince olduğu görülür. Fakat gerçekten bu adam hiç tanımadığı milletine hitap etmekten de yoksun bulunuyordu. Lloyd George ise dehası sayesinde, Bethmann Hollveg'e eşit olmak değil, bizimkinden bin defa daha üstün olduğunu nutuklarında milletinin kalbini açacak şekilde ve ifadeyi vermekle ispat etmiştir. Bu İngiliz bakanın büyük yetenek ve gücünü ispat eden şey, basit dili, ifadesinin basit şekli, sade ve anlaşılması kolay olan örnekleriydi.

Çünkü bir devlet adamı, milletine verdiği nutkun değerini bir profesörün üzerinde yaratacağı etki ile değil, bizzat milletinin üzerinde yapacağı etkiyle ölçmelidir. İşte bir hatibin dehasının ölçüsünü yalnız bu ölçü sağlar.

Kısa bir süre önce hiçlikten sivrilip çıkmış olan ve bugün milletimizin bütün iç ve dış düşmanları tarafından zulüm ve baskı altında tutulmaya lâyık görülen genç hareketimizin hayret verici gelişmesi bu fikir anlayışımızdan ve onu uygu layı şımızdan ileri gelmektedir.

Bir hareket için parti edebiyatı ne kadar değerli olursa olsun, bu hareketin gayesi daima büyük ve küçük liderlerin eğitimini tamamlamak ve değiştirilmez hale sokmaktan başka, değişik zihniyete sahip toplulukların kazanılması olacaktır inancı katı bir sosyal demokrat ya da fanatik bir komünist, nasyonalist bir broşür veya nasyonalist bir kitabı satın almaya tenezzül etmeyecektir. Hele bunlar, bizim felsefemize bir göz atmak, yahut kendi fikirlerini nasıl eleştireceğimizi anlamak için bizim yayınlarımızı asla okumayacaklardır. Bunlar parti damgasını taşımayan bir gazeteyi dahi çok ender olarak okurlar. Aslında okumanın çok az bir faydası olur. Çünkü yalnız bir gazetenin içeriğinin etkisi küçük ve dağınıktır. Bundan dolayı gazetelerden okuyucular üzerinde bir etki uyandırması beklenemez. Hele para söz konusu olursa, bir kimsenin bilgi elde etmek için rakip bir gazeteye abone olması düşünülemez. Bu hareketi ancak on binde bir kişi yapar. Esasen bir hareketi benimsemiş olan bir kimse, partisinin organı olan gazeteyi o parti hakkında günlük haberleri öğrenmek amacıyla alır ve okur.

Büyük bir gösteriye katılmak, yalnız tarafsız kişiyi takviye ile kalmaz, birliği de meydana getirir, bir topluluk bir birlik ruhu yaratır. Yeni bir doktrinin ilk temsilcisi sıfatı ile ilk girişimlerinde büyük zorluklar hisseden kimse, acele bir yardıma ihtiyaç duyar ve büyük bir topluluğun üyesi olmak ister. Bu topluluğa katılma hissini, o şahsın ilk defa olarak kendisinin de katıldığı halk topluluklarından alır. Bu gibi kimse, kendisini içinde küçük hissettiği

fabrikasından çıkıp, ilk kez olarak bir topluluğa girdiği ve aynı inanca sahip binlerce kişi ile etrafının çevirili olduğunu gördüğü zaman ve ilk defa olarak içindeki eski düşünce kararlarının doğruluğu üzerinde kalbinde bir şüphe belirdiği an, topluluklar üzerinde telkin adını verdiğimiz o harika etki altına girmiş olur. Binlerce insanın iradesi, emelleri ve kuvveti her birinin içinde toplanır, kalır. Şüphe ve kararsızlık içinde olan bir kişi böyle bir toplantıya girdiği an, o toplantıyı bambaşka bir şekilde terk eder. Artık o kişi, o topluluğun üyesi olmuştur.

Nasyonal Sosyalist Hareket, bu ayrıntıyı hiç bir zaman unutmamalıdır. Özellikle her şeyi bildiğini zanneden burjuva sınıfının nüfuz ve etkisi altına girilmemelidir. Gerçekten bu burjuvalar çok kurnaz olup, her şeyi bilir ve anlarlar. Yalnız onlarda eksik olan şey, Alman milletinin Marksizmin kucağına atılmasına engel olmanın yolunu bilmemeleridir. Bu hususta gayet sefil ve acınacak bir şekilde aciz kalırlar. Kendileri hakkında kapıldıkları fikir onların gururlarının ifadesinden başka bir şey değildir. Halbuki bir atasözüne göre gurur ve aptallık aynı ağacın yemişleridir. Eğer bugün burjuva sınıfının mensupları söze çok az değer veriyorlarsa, bunun nedeni Tanrıya şükür ki, şahsî hezeyanlarının ne kadar etkisiz ve aciz kaldığını gördükleri içindir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MARKSİZME KARŞI MÜCADELE

Üç yıl, 1919 dan, 1921 yılma kadar burjuva partilerinin toplantılarına devam ettim. Takip ettiğim bu toplantılar benim üzerimde, gençliğimde içtiğim bir kaşık balık yağının yaptığı etkiyi meydana getirdi. Tıpkı bir kaşık balık yağını yutmak gibi bir şey... Belki pek iyi bir şey, fakat tadı çok korkunç.

Eğer milletimizi kurtarmak istiyorsak, milletimizin elini kolunu bağlayıp bu burjuva partilerinin toplantılarına götürmek ve dışarı kaçmaması için salonun kapısın kapalı tutmak gerekir. Belki, bu taktirde bir iki yüzyıl sonra bir başarı kazanılabilir.

Fakat hemen şunu itiraf edeyim ki, o zaman hayatın benim için bir değeri kalmayacak ve belki de Alman olmamayı tercih edeceğini. Ama ne var ki, Tanrıya şükürler olsun, sağlam ve ahlâkı henüz bozulmamış olan halkımızın bu burjuva toplantılarından şeytanın kutsal sudan kaçması gibi nefret etmesi, beni teselli etmektedir.

Burjuva düşüncesini ve bu düşüncelerin hayranlarını yakından tanıdım. Artık bu pis burjuvaların neden hitabetin değerini anlamadıklarına şaşmıyorum.

Bu üç yıl içinde Nasyonal Almanlar'ın, Alman Halk Partisinin Bavyera Halk Partisinin ve Bavyera Merkez Partisinin hemen hemen bütün toplantılarını takip ettim. İşte, bu toplantılarda teşhis ettiğim durum şuydu: Toplantılara katılanlar aynı ve bilinen kimselerdi. Yani toplantılara gelenlerin büyük bir çoğunluğu aslında partinin üyeleriydiler.

Hiç bir disiplin izine rastlanmayan bu toplantılarda ki genel hava, gelişmelerin oluşturduğu birikmelerden çok, kağıt oynanan bir kahvehanen in dumanlı pis havasına benziyordu. Diğer taraftan, konferansı veren hatip de, bu ağır havanın bozulmaması için elinden geleni yapıyordu. Konferans verenler bağırmıyorlardı, nutuklarını yüksek sesle yapıyorlardı. Fakat, aslında yaptıkları iş, nutuklarını okumaktan ibaretti. Bu nutuklar, bir gazete üslûbu ile veya ilmî bir yazı şeklinde kaleme alınmıştı. Nedense güçlü ifadelere rastlanmıyordu. Ara sıra ustaca, fakat faydasız nutuklar verildiği de oluyordu. Bu nutuklar, parti idare heyetlerine dahil olan topluluğun lütufkâr gülüşmelerine hedef oluyordu. Kahkaha ile gülmüyorlardı. Bu onlar için münasebetsizlik olurdu. Gizlice kibar bir şekilde gülücükler yapıyorlardı. Ah bu idare heyetleri!....

Bir gün, Münih'te bir toplantıya tanık oldum. Leiypzig savaşının yıldönümü dolayısıyla bir miting yapılıyordu. Daha önceden hazırlanan nutuk bir üniversitenin profesörü tarafından okundu. İdare heyeti en iyi mevkide hazır bulunuyordu. Üç kişi idiler. Sağ ve soldakiler gözlüklü, ortada duran ise gözlüksüzdü. Üçü de redingot giymişti. Bu durumları insanda, idam kararına vermiş bir mahkeme heyetinin veyahut tantanalı bir vaftiz merasimine katılanların imajını uyandırıyordu.

Güzel sayılabilecek sözde nutuk oldukça kötü bir etki meydana getirdi. Daha 45 dakika dolmadan mitinge katılanların hepsi, hipnoz edilmiş gibi bir uykuya daldı. Mitinge bir sessizlik hakim olmuştu. Bu sessizliği sadece dışarı çıkan bir kimsenin ayak gürültüsü ve dinleyicilerin gittikçe çoğalan esnemeleri bozuyordu. Toplantıda, belki merak ederek, belki de delege olarak hazır bulunan üç işçi, ara sıra saklayamadıkları alaylı gülümsemelerle bakışıp duruyorlardı. Bu üç kişi nihayet birbirini dirsekleriyle dürterek, sessizce toplantıyı terketti. Dikkatimi çeken taranan, toplantıyı ne pahasına olursa olsun, ihlâl etmek istemedikleri oldu. Hakikaten böyle bir yerde tartışmaya girmenin hiçbir yaran yoktu.

Nihayet sesi gittikçe kısılan profesör toplantıyı bitirdi. Toplantının başkanı olan gözlüksüz kişi ayağa kalkarak, adeta öter gibi

profesörün gayet güzel bir şekilde konferans verdiğini söyleyerek toplantıya katılan herkese minnettarlığını belirtti. Ona göre konferans münakaşaya yer bırakmayacak şekilde geçmişti. Dolayısıyla, herhangi bir görüşün tartışılması değerli zamanlarının kutsallığını zedelemiş olacaktı. Bundan dolayı, bütün dinleyicilerin hislerine tercüman olacak, bir tartışma yolu açmaktan çekiniyordu. Toplantıyı kapatarak hep bir ağızdan "Biz hepimiz bir vücut olmuş kardeş milletiz" marşını söylemeyi teklif etti.

En sonunda başkan, Alman marşını söylemek teklifinde bulundu. Bu marş da söylendi. Bana, ikinci marş söylenirken seslerin eksilmiş olduğu kanaati geldi. Yalnız marşın tekrar bölümlerinde sesler çoğalıyor ve yükseliyordu. Demek ki herkes, marşın güftesini tam olarak bilmiyordu.

Toplantı dağıldı. Daha doğrusu herkes mümkün olduğu kadar çabuk dışarı çıkmak için kapılara hücum etti. Bunların bir kısmı dışarda bira içecek, bir kısmı kahve içecekti ve bir kısmı da serbestçe temiz havaya kavuşmaktan memnun kalacaktı.

Ben üçüncü kısma dahil olanlardandım. Serbest havaya kavuşmak istiyordum. Acaba, yüz binlerce Prusyalı ve Alman'ın kahramanca mücadelesi bu gibi toplantılarla mı kutlanacaktı? Böyle mitinglerin canı cehenneme...

Hiç şüphe yok ki Hükümet bu hali hoş karşılar ve beğenir. Çünkü bu barışsever bir toplantıdır. Burada bir bakan için güven ve emniyet bakımından endişe duyulacak bir durum yoktur. Şevk ve heyecan, hiçbir zaman burjuva adabına tecavüz etmeyecek ve idari sınırları hiçbir zaman aşmayacaktır.

Toplantıya gelenler, toplantıdan sonra kendilerini bir birahane veya kahvehaneye atacak, şevk ve heyecan içinde gurup gurup sokaklarda dolaşarak "Almanya çok yaşasın" diye bağırmayacak ve böylece dinlenmeye ihtiyacı olan güvenlik güçlerinin de canının sıkılmasından endişe edilmeyecektir.

İşte bundan dolayı bu halkın durumundan ve davranışlarından memnuniyet duyabilirler!

Biz Nasyonal Sosyalistlerin yaptıkları mitingler ise tam aksine sakin geçen toplantılardan değildi. Onlarınki ile bizim yaptığımız toplantılarda iki hayat anlayışının dalgaları çarpışıyordu. Toplantılarımız, hiçbir zaman millî şarkıların tatsız terennümleri ile değil, bilâkis ırkçı ve millî ihtirasların tepkili bir şekilde infilâk etmesi ile sona eriyordu.

Daha işin başından itibaren, toplantılarımızda, kesin bir disiplin kurduk. İdare Heyetine mutlak bir otorite sağlamak gereğini idrak ettik. Keza, bizim verdiğimiz nutuklar burjuva konferanslarındaki basit konuşmaların gevezelikleri şeklinde değildi. Toplantılarımızda söylenen sözler fikir ve kanaatle, konu ve şekil itibariyle rakiplerimizin karşılık vermesini davet edecek mahiyette idiler.

Toplantılarımıza bir çok rakiplerimiz katıldılar. Bazen toplantılarımıza karşıtlarımızn yoğun bir kalabalık halinde katılıyorlardı. Bu kalabalık birkaç demagogu da arasına almayı ihmâl etmiyordu. Yüzlerinden daima şu ifade okunuyordu: “Bugün sizlerle kozlarımızı paylaşacağız.”

Komünist partisi mensubu dostlarımız çoğu kez karşımıza gerçek birer müfreze halinde geldiler.

Her gelişlerinde bunlara, her tarafı parçalamak ve bu işe artık bir son vermek yolunda talimat veriliyordu. Birçok kereler bu talimatın uygulanmasına kıl payı kaldı. İşte bu sıralarda, bizim idare heyetimizin sonsuz enerjisi ve kendi güvenlik teşkilâtımızın sert mücadele yeteneği, alçak rakiplerimizin arzu ve düşüncelerine set çekti.

Bizlere karşı galeyana gelmeleri için birçok sebep vardı. Bizim duvar ilânlarımızın kırmızı rengi, onları toplantılarımıza çekiyordu. Komünistlerin kızıl renklerinden istifade ettiğimiz zaman burjuvalar dehşet içinde kaldılar ve bu davranışımızı oldukça şüpheli bir şey olarak kabul ettiler.

Nasyonal Almanlar, bizlerin esas olarak bir çeşit Marksizmi müdafaa ettiğimizi, çekirdek halinde birer sosyalist olduğumuzu yayı-

yorlardı. Çünkü bu kalın kafalılar bugüne kadar “gerçek Nasyonal Sosyalizm” ile “Marksizm’in arasındaki büyük farkı anlayamamışlardı. Rakiplerimiz toplantılarımızda “Baylar ve Bayanlar”a hitap etmeyip, sadece vatandaşımıza hitapta bulunmamızı ve birbirimize bir parti arkadaşı gibi gibi davrandığımızı görünce bizi “Marksist” zannettiler.

Bizler çoğu zaman tavşan postuna girmiş bu ahmak burjuvaların paniğe kapılışlarına kahkahalarla gülüyorduk. Bu rakiplerimizin, bizim kaynak, niyet ve gayemiz hakkında sanki büyük bir bilmece ile karşı karşıya kalmış gibi kafa patlatmalarına gülmemek elde değildi.

Duvar ilânlarımızda kırmızı rengi tercih edişimizin sebebi şuydu: Solcuları hiddetlerinden köpürtmek, onların nefret ve galeyanlarını tahrik etmek, böylece hiç olmazsa sabotaj yapmaları için toplantılarımıza gelmeye onları mecbur bırakmak. Çünkü düşüncelerimizi bu kimselere duyurmanın yegâne şekli bu idi. Bu taktiğe, uzun uzadıya düşündükten sonra başvurduk.

İşte o vakitler, düşmanlarımızın kendilerini şaşırmış ve aciz kalmış hissettiklerini anladıkça devamlı bir şekilde taktik değiştirmelerini görmek ve bu hallerini takip etmek bizlere keyif veriyordu.

Önceleri, kendi taraftarlarına bizim toplantılarımızı önemsemeyip ve katılmama emrini verdiler. Bu yasağa genellikle uyuldu. Fakat, yavaş yavaş içlerinden bazıları bu yasağa rağmen toplantılarımıza geldi. Ve gitgide sayıları çoğalmaya başladı. Artık doktrinimiz onları etkilemeye başlamıştı. İşte bu sıra rakip liderler yavaş yavaş sinirlendiler ve endişeye düştüler.

Endişeye kapılan ve sinirlenen rakip liderler, bu gelişmeye karşı seyirci kalmanın mümkün olamayacağını kabul ederek, tedhiş usulleri ile bu duruma bir son vermenin gerektiğine kanaat getirdiler.

İşte bundan sonra, kızıl liderler proleterlere baş vurdular. Artık salonlar toplantılarımız başlamadan 45 dakika kadar önce işçilerle doluyordu. Toplantılarımız, fitilleri tutuşturulmuş olduğu için her an

havaya uçacak barut dolu fıçılara benziyordu. Fakat hiçbir zaman bu infilâk meydana gelmedi.

Bu işçiler, toplantılarımıza bize düşman olarak geldiler, belki taraftar olarak değil ama, hiç olmazsa kendi doktrinlerinin değersiz bir şey olduğuna kanaat getirerek döndüler.

Ben, yavaş yavaş üç saat kadar süren nutuklardan sonra taraftarlarımızla, rakiplerimizi heyecanlı tek bir kitle haline getirmeyi başarıyordum. Artık toplantılarımızı bozmak ve dağıtmak için verilen işaretler ve emirler geçersiz kalıyordu. İşte bu durum karşısında rakip liderler büyük bir korkuya düştüler. Yapabilecekleri tek işe başvurdular. Tekrar, işçilerin toplamlılarımıza gelmelerine engel oldular.

Toplantılarımıza, bu ikinci yasaktan sonra gelenler azaldı. Fakat, oradan çok zaman geçmeden aynı hareket ve aynı faaliyet tekrar başladı.

Yasağa uyulmuyordu. Kalabalık gittikçe arttı. Nihayet, tekrar şu karara varıldı. Bizim toplantılarımızı imkânsız duruma sokmak.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MÜCADELE TARZIMIZ

Birkaç toplantıdan sonra, bizim toplantılarımızın bozulması için hazırlanan plânların pratiğe dönüşmeyip teoride kaldığı anlaşıldı. Her toplantı sonunda komünistlerin kayba uğradıkları anlaşılıyordu. Tekrar, işçi sınıfına şu anons yapıldı: "yoldaşlar kadın ve erkek işçiler, Nasyonal Sosyalistlerin toplantılarından sakınınız!..."

Komünistlerin bizimle olan mücadelelerindeki değişiklik kendi basınlarının yayınlarından anlaşılıyordu. Çok kere bizleri sessizliğin içine gömmek arzusunu gösterdiler. Çok sonraları bu usulün de etkisiz kaldığını görerek, tekrar terör hareketlerine gerek duydular.

Gün geçtikçe bizden şu veya bu sebeple söz ediliyordu. Kendi aralarında, işçilere bizim genç hareketimizin çok gülünç olduğu hakkında bir takım zırvalar anlatılıyordu. Fakat bu zavallı efendiler, taktiklerinin hiçbir faydasını görmediklerini yavaş yavaş anlamaya başladılar. Bu adi hareketlerinin bize zararı değil, faydası bile oluyordu.

Çünkü bu efendilerin dedikleri gibi, bizim genç hareketimiz gülünç idiyse, neden bu hareketle bu kadar meşgul olunuyordu.

İşte böyle düşünenlerde merak uyanıyordu. Bunun üzerine bir yan geri çekilme taktiğine başvurdular. Bir müddet de bizleri insanlığa kastetmek isteyen korkunç caniler olarak lanse etmeye başladılar. Birçok yazılar yazdılar. Yalan uydurdular. Sürekli olarak bize yakıştırdıkları cinayetleri ballandıra ballandıra anlattılar, yazdılar.

Aradan çok geçmeden bu saldırının da bizim genç hareketimize zerre kadar bir etkisinin olmadığını gördüler. Zavallıların başvurdukları bu yalanla dolu hücum taktiği hakikatte bütün dikkatleri bizim üstümüze çekti ki, bundan kızıllar değil, biz faydalandık.

Bu durumu teşhis ettikten sonra şu kararı aldık: Faaliyetimizde bir değişiklik yapmayacaktık. Komünistler, istedikleri kadar bizimle eğlensin ve bizlere sövüp saysın, hareketimizin yönünü hiçbir şekilde değiştirmeyecektik. Bu adi iftiraların hiç bir önemi yoktu, isterlerse bizi birer maskara veyahut birer cani olarak teşhir etsinler. Bizim için hiç önemli değildi. Esas olan bizden bahsetmeleri, bizlerle meşgul olmaları, kendi aralarında bizleri konuşmaları idi ve en önemlisi yavaş yavaş işçinin nazarında, bizimle mücadele edilmesi gereken bir kuvvet gibi görünmemizde idi.

Hakikatte ne olduğumuzu, ne istediğimizi maksadımızın esasını günün birinde basının bu köpek sürülerini andıran Yahudilerine gösterecektik.

Toplantılarımızın tam anlamıyla sabote edilememesinin tek sebebi kızıl liderlerin korkaklıkları idi. Bu korkaklıkları akla hayale sığmayacak kadar büyüktü.

Bütün zor anlarda bu kızıl liderler, ileri saflara astları sürdüler. Kendileri ise daima, kavganın meydana geldiği salonların dışında kaldılar.

Bunların niyetleri hakkında, gayet sağlıklı bilgiler alabiliyorduk. Bu sıhhatli sağlıklı bilgileri, yalnız bazı taraftarlarımızı kızıl teşkilât içinde bırakmakla elde etmiyorduk, aynı zamanda kızıl propagandacıların gevezeliklerine kulak kabartmamız da çok iyi bilgi toplamamıza yardım ediyordu. Bu gevezelerden çok faydalandık. Şunu esef ederek söyleyelim ki, Alman milletinde bu tür gevezeliğe çok rastlanır. Bir plân hazırlanınca, nedense Almanlar ağızlarını tutamazlar. Çoğu zaman yumurtlamadan gıdaklarlar.

Biz birçok defa, aleyhimizde hazırlanan geniş suikast plânlarını bu sayede öğrendik. Böylece komünist sabotaj ekipleri, hiçbir

zaman kapı dışarı edileceklerini akıllarına getirmedikleri bir anda kendileri salonun dışında buldular.

O günlerde toplantılarımızın güven ve huzurunu bizzat sağlamaya mecburdum. Hükümetin himayesine hiçbir zaman itimat edilemezdi. Hatta Hükümet tam aksine olarak toplantılarımızda gürültü çıkaranları koruyordu. Çünkü hükümet kuvvetlerinin tek müdahalesinin esas sonucu toplantıyı dağıtmaktan ibaretti. Kızılların da tek arzuları ve amaçları bu değil miydi?

İşte bu hususta emniyet kuvvetlerince bir usul meydana getirilmiştir. Bu usul hukuka aykırı ve sonucu en çok kötü bir harekettir. Hükümet yetkilileri bir toplantıyı yarıda bırakmak için bir girişimin olduğunu haber aldığında, emniyet ve huzuru bozanları tevkif etmek yerine, biz masumları toplantımıza devam etmekten alıkoyuyordu. Bir emniyet görevlisi bu usulü büyük bir aklın ve hikmetin eseri (!) ve kanuna aykırı bir faaliyete meydan vermemek için başvurulan bir tedbir (!) olarak nitelendiriyordu.

Bundan çıkacak sonuç şudur: Azmetmiş bir haydut, namuslu bir adamı, her türlü siyasi hareket ve faaliyetten daima alıkoymak imkânına sahiptir. Devlet ise güvenlik ve huzur adına, bu azılı haydudun önünde eğilir ve böylece masumca bir şekilde bu haydudu tahrik ve teşvik eder.

İşte biz Nasyonal Sosyalistler, herhangi bir yerde bir toplantı yapmak için faaliyete geçsek ve sendikalar kendi üyeleri ile bizim bu toplantımızı dağıtacaklarını söyleseler, polis bu durum karşısında şantajcı kızılları hapse tıkmadığı için, bizi toplantı yapmaktan alıkoyar. Hatta bu kanun adamları, birçok kereler, toplantı yasağını bize yazılı olarak tebliğ etmek suretiyle bu mantığa sığmayan hareketlerini yüzsüzce uyguladılar.

Toplantılarda bu gibi hareketlere karşı bir savunma önlemi alınmak isteniyorsa, yapılacak şey huzurunu bozacak olan teşebbüsleri daha işin başından itibaren zararsız hale getirecek çareler aranmalıdır.

Ayrıca şu husus da akıldan uzak tutulmamalıdır. Toplananın sadece emniyet kuvvetlerinin koruması altında meydana gelmesi, toplantıyı tertip eden liderlerin halk nazarındaki itibarım sarsar.

Büyük bir polis kuvvetinin himayesine ihtiyaç gösteren toplantılar, halkın gözünde hiçbir önem ve cazibeye sahip olamazlar. Keza, milletinin aşağı tabalarının gözünde başarının ilk önemli şartı bir kuvvet gösterisinde bulunmaktır.

Cesur bir adamın, bir korkağa oranla kadınların kalplerini kolaylıkla fethettiği gibi, kahramanca bir hareket de, bir milletin hassas kalbini, korkakça ve polis kuvvetinin himayesi sayesinde yapılabilen bir hareketten çok daha kolay elde eder.

İşte bütün bu sebeplerden dolayı, bizim partimiz hayatını koruması ve devam ettirebilmesi için, kızıl saldırılara karşı bizzat tedbir almalı ve rakiplerinin hareketlerini kendi kuvvetleriyle bizzat ezmelidir.

Bizim toplantılarımızda huzur, mitinglerimizi emin bir psikoloji ruhu ve enerji ile idare etmek ve aynı zamanda huzuru korumakla görevli arkadaşlardan kurulu bir teşkilât sayesinde sağlandı.

Bir toplantı düzenlediğimiz zaman, bu toplantının hakimi bizden başkası değildi.

Kızıl rakiplerimiz şunu gayet iyi biliyorlardı. Bizi tahrik edecek toplantımızda gürültü çıkaracak olan gurup bize oranla 10-13 misli kalabalık da olsa, kapı dışarı edilecektir. İşte bu sıralardaki ve bilhassa Münih dışındaki toplantılarımızda yüzlerce rakibimizin karşısında on beş-on altı Nasyonal Sosyalistin bulunduğu oldu.

Bu orantısız duruma rağmen biz herhangi bir tahrik hareketine müsaade etmedik. Toplantılarımızda hazır bulunanlar mağlûbiyeti kabul etmektense, dayak yemeği göze aldığımızı pek iyi biliyorlardı. Çok defa, öyle anlar oldu ki, biz bir avuç arkadaşla, köpekler gibi uluyan, patırtı gürültü çıkaran büyük bir kızıl topluluğun, kahramanca üstesinden geldik. Biraz korkak olmasalardı, on onbeş ki-

şiye karşı en sonunda galip gelebileceklerini anlayabilirlerdi. Fakat bu galibiyeti elde edebilmeleri için kendi arkadaşlarından bir kaçının kafasını patlaması gerekecektir. İşte bunu göze almak cesaretini gösteremiyorlardı.

Marksçıların ve burjuvaların toplantılarındaki stratejiyi inceledik. Bu incelemelerden iyi sonuçlar aldık. Marksçılar, kendi toplantılarına burjuvalar tarafından bir sabotaj yapılmayacağını bildikleri halde toplantılarında körü körüne bir disiplin kurmuşlardı. Halbuki Marksçılarda toplantı dağıtmak emeli pek şiddetli bir şekilde kendini gösteriyordu. Hatta, kendilerine karşı olanların toplantılarında gürültü çıkarmakta çok ustaydılar. Ayrıca, birçok yerde Marksçı olmayanların düzenledikleri toplantıların dahi, proletarya aleyhinde bir hareket olduğu fikrini yaymışlardı.

Hele, hele, Marksçılar işlerine gelmeyen bu toplantılarda işçileri birer kukla gibi oynattıklarını ve yaptıkları ihanetlerin listelerinin açıklanacağı ve halkı aldatmak için uydurdukları yalanların ortaya döküleceğini tahmin ederlerse büsbütün azarlar. Böyle bir toplantının yapılacağı ilân edilince, bütün kızıl basın korkunç bir gürültü çıkarır. Çoğu zaman, kanun aleyhtarlığını kendileri için bir sistem kabul eden bu alçaklar, önce Hükümete başvurarak, proletarya aleyhindeki bu kışkırtıcı toplantının, sonu kötü olaylara gebe olduğu gerekçesi ile derhal yasak edilmesini rica ederler, hatta bunu tehdit yolu ile isterler.

Eğer, rastlantı sonucu bulunduğu yere lâyık olmayan bir maymuna rastlamazlar ve gerçek bir Alman memuru ile karşılaşırlarsa, işte o vakit proletaryaya karşı bir tahrik hareketine fırsat verilmeyeceğine dair bildiri yayınlayarak sefil burjuvaların suratlarını proletaryanın kemikli yumruğu ile parçalamak için proleterlerin toplantıya gelmelerini ilân ederler.

Bu burjuva toplantıları bir acayiptir. İdare heyeti endişe ve korku içindedir. Çoğu zaman böyle bir tehditle karşılaşınca toplantı yapmaktan vazgeçerler. Bazen korku, bu pis burjuvaları o kadar şaşkına çevirirdi ki, toplantı saat sekizde başlayacağı yerde, saat sekiz kırk

beşe veya dokuza kalırdı. Toplantının başkanı salonda bulunan karşıt guruba bin türlü şaklabanlık yapar ve kendilerinin karar ve fikirlerinle katılmayanların da toplantıya yetişebilmeleri için, başlama saatini geciktirdiklerine dair bin türlü yalan söyler. Başkan, bu toplantının maksadı arasında, hiçbir kimseyi fikir ve kararlarından ayırmanın bulunmadığını açıklar. Toplantı başkanının sözlerinden anlaşılacağı üzere ancak fikir tartışması sonunda bir anlaşmaya varılır ve bu fikirler arasında bir köprü kurulabilir.

Bakın burjuvaların iddiaları nasıldı? Herkes cennete kendi bildiği tarzda ulaşabilirdi. Dolayısıyla herkese fikir ve karar hürriyeti verilmeliydi. Bu esasa göre konferans veren hatip sözlerine başlamak için müsaade rica eder. Hemen ilâve ederler, bu nutuk zaten uzun sürmeyecektir. Hiç olmazsa bu toplantıda işçi kardeşler arasında bir anlaşmazlık bulunmamasını isterler.

İşte, bu toplantılarda sol tarafta oturan Alman kardeşler hiç hoşgörülü davranmazlar. Konferansı veren hatip daha sözlerine başlamadan, gayet şiddetli bir şekilde küfürlere muhatap olur. Sonuçta pis burjuvalar piliyi pırtıyı toplamak zorunda kalırlar.

Bu burjuva toplantılarının serçe pehlivanları sahneyi küfür ve hakaret altında terk ederler, çoğu zaman da kafa ve gözleri şişmiş bir vaziyette merdivenin basamaklarını ikişer üçer atlayarak sokağa kaçarlar.

Biz Nasyonal Sosyalistlerin düzenlediği toplantılar, Marksçılar için bir yenilik oldu. Bizim toplantılarımıza bu kızıllar birçok defa oynamış oldukları komediyi yine sahneye koyacaklarından emin olarak geliyorlardı.

Ağızlarında hep şu söz vardı: “bugün şu adamların işlerini göreceğiz!” Bazı kere, bu kızıllardan birinin arkadaşına, salona girerken yüksek sesle böyle söylediği olurdu. Fakat bu kızıl, ikinci bir söz söylemeye fırsat bulamadan sokakta kendine gelirdi.

Toplantılarımızı idare etmek için bizim kendimize ait usullerimiz vardı. Biz Nasyonal Sosyalistler, halktan konferansı lütfen dinleme-

sini talep ve rica etmezdik. Hiç bir zaman toplantılarımızda bitip tükenmez bir tartışma vaat etmezdik. Dinleyiciye toplantının sahibi ve hakimi olduğumuzu önceden açıklar ve ilân ederdik. Bir kere dahi olsun, konuşmacının sözünü kesmeye cüret edecek bir kimsenin gözünün yaşına bakılmadan kapı dışarı edileceği haber verilirdi Bu tür bir küstahlıkta bulunacak kimsenin başına geleceklerden sorumlu olmayacağımızı önceden söylerdik. Vakit olur da, canımız isterse belki bir tartışmayı kabul ederdik. Yoksa, toplantılarımızda hiçbir tartışmanın meydana gelmesine fırsat vermezdik. Bütün bunları toplantıyı takibe gelenlerin kafalarına soktuktan sonra, "şimdi söz konuşmacı falan kimsenindir" diyerek toplantıyı açardık.

İşte bu şekil davranışımız dahi kızılları hayretten hayrete düşürüyordu.

Bir kere bizim partimizde bu toplantılarda güven sağlamakla görevli gayet iyi hazırlanmış bir gurubumuz vardı. Burjuva toplantılarında güveni sağlayacak kimseler, itaat ve saygı görsünler diye yaşlı kimseler olurdu. Kızıllar ise yaşa, hürmete ve otoriteye kulak asmadıkları için burjuva toplantılarında bu güveni sağlayacak ekip âdeta yok gibiydi.

Bizim mücadelemizin daha başından itibaren bu güven işini sağlayacak ekiplere daima genç arkadaşları aldım. Bunların çoğu askerlik arkadaşlarım idi. Bazıları ise partimize yeni kaydolmuş gençlerdi. Bunlara daima şunu söyledim: Tedhiş, ancak tedhiş ile yok edilir, dünyada yalnız cüretkâr ve azimli kimse her zaman galip gelir. Biz, kudretli, asil ve yüksek bir fikir uğrunda mücadele ediyoruz. Bu fikir kanımızın son damlasına kadar müdafaa edilmeye değer bir fikirdir.

Genç arkadaşlarım şu inanç ile dolu idiler: Aklın bittiği yerde, son karar baskı ve şiddete aittir. En iyi savunma silâhı ise, saldırıya geçmektir.

Bizim mücadeleyi başlatıp, hedefine vardıracak olan neslimiz bir hayal kırıklığı içinde idi, derin bir nefret ve isyan duyuyor ve korkak burjuvaları hakir görüyor, bunlardan adeta tiksiniyordu.

Ülkedeki bu değişikliğin, burjuva hükümetin milletimizin canlı kuvvetlerinin imhasına fırsat verdiği için meydana geldiği açıktır. Alman milletini himaye edecek yumruklar hâlâ vardı. Fakat, bu yumrukları yönlendirip aynı zamanda idare edecek başlar eksikti.

Ben, bu gençlere görevlerinin gerek ve zaruretini anlattığım, dünyanın en büyük akıl ve hikmeti, eğer kendisine hizmet edecek bir kuvvet ve idareden mahrum ise; her büyük barış eserinin ancak kuvvetle himaye edilmesi gerektiği için yok olacağını açıkladığım zaman, gençlerin gözleri pırıl pırıl ışıldıyordu.

Konuşmalarım sayesinde gençler, zorunlu askerlik hizmetlerini bambaşka bir şekilde görmeye başladı. Benim anlattığım askerlik görevi ölü bir devletin otoritesi altında, kaskatı olmuş yaşı geçkin bir memurun tasavvur ettiği mânâda bir askerlik hizmeti değildi. Ben, kişisel hayatı feda ederek, her zaman ve her yerde, bütün bir milletin hayatını korumak için canlı bir şuurun idrak ettiği bir askerlik hizmetinden bahsediyordum.

Bu gençler, Kavganın içine büyük bir heyecanla, şevkle atılıyorlardı. Toplantılarımızda gürültü eden Kızılların üstlerine, sayıca üstün olduklarına bakmadan ve buna önem vermeden, eşek arısını andıran bir şekilde saldırıyorlardı. Hiçbir zaman yaralanmaktan ve kanlarını dökmekten çekinmiyorlardı. Onların ruhlarına, yalnız hareketimizin kutsal görevine yol açmak fikri dolmuştu.

Partimizin güvenlik teşkilâtı, 1920 yılının yaz aylarında açık kararlar ile kayıt altına alındı. 1921 senesinin yazına doğru teşkilâtımızı değişik guruplara ayırdık. Bunu yapmamız şart ve lüzumluydu. Çünkü, gün geçtikçe faaliyetimiz büyük bir hızla artıyordu.

Münih'teki, Hofbrauhaus düğün salonundaki toplantılarımıza devam ettiğimiz gibi, yine bu şehirdeki diğer büyük salonlarda da çoğu zaman toplantı tertip ediyorduk.

Münih'te burjuvaların devam ettiği büyük bir birahane olan Bürgerbrau ve yine büyük bir birahane olan Kindkeller de 1920 ve 1921

yıllarının sonbahar ve kış aylarında gittikçe büyük bir ilgi gören görkemli toplantılar yaptık.

Bu arada değişmeyen bir oyun her toplantımızda oynanıyordu. Alman Nasyonal İşçi Partisinin toplantılarının yapıldığı salonun kapısı, toplantı başlamadan önce polis tarafından kapatılmak isteniyordu. Çünkü salon üka basa dolmuş oluyordu.

Bugüne kadar hareketimizi temsil eden bir işaret herhangi bir bayrak yoktu. Bu türlü sembollerin bulunmayışı yalnız o günler için bir takım mahzurlar ortaya koymakla kalmaz, gelecek için de sakıncalı olurdu. Partimizin bir sembolü olmayışının mahzuru bilhassa partililerin birlik olduklarına dair hiçbir dış sembole sahip olmadıklarını göstermesidir. Aynı zamanda uluslararası işarete Marksizmin işaretine karşı koyacak bir sembolden partinin yoksun bulunması gelecek için de parti hesabına zarar oluştururdu.

Ben, gençliğim de bugüne kadar, bu gibi sembollerin psikolojik önemini yakından tespit etmiş ve görmüştüm. Bu fırsat elime sık sık geçmişti.

Birinci Dünya Savaşından sonra sarayın önünde ve Lugarten'de Marksçıların düzenledikleri mitingleri takip ettim. Bu mitinglerde kırmızı bayraklar, kırmızı kolluklulardan kırmızı çiçeklilerden oluşmuş tahminen yüz binin üstündeki Kızıl topluluğun dış görünüşü gerçekten etkili olmuştu. Halktan bir kimse olarak bu kadar muntazam ve etkili bir manzara oluşturan mitingin kasvetli telkinine mağlûp olmayı bizzat gördüm, hissettim ve anladım.

Burjuva partisi, siyasi bir parti sıfatıyla hayat hakkında hiçbir felsefî anlayışa sahip olmadığı gibi, kendi faaliyetini ifade eden bir bayrağa da sahip bulunmuyordu. Vatanseverlerden kurulu burjuvazi, Reich'in renkleri ile süslüydü. Partinin başında olanlar bu sembol benzerliği sayesinde kendi faaliyetlerini devlet ve Reich'in faaliyetleri ile birleştiriyorlardı. Fakat gerçek olan burjuvaların düşündükleri gibi değildi. Reich'in temeli, Alman burjuvazisinin bir yardımı olmadan atılmıştı ve Reich'in bayrağı savaşın bünyesin-

den doğmuştu. Demek oluyor ki, bu bayrak bir devlet temsil etmekte idi ve özel bir felsefî anlama sahip bulunmuyordu.

Alman Avusturyası'nda, Avusturyalı Nasyonal Burjuvazi kendi partisinin bayrağı olarak 1848 döneminin renklerini tercih etmişti. Bu renkler, siyah, kırmızı ve san idi. Avusturyalı Nasyonal Burjuva bu renkleri kendi bayrağına almadı ve ideolojik bir anlamı olmayan ve devlet bakımından hareketçi bir özelliği bulunan bir sembol meydana getirdi. Bu, siyah-kırmızı-sarı renklerden meydana gelen bayrağın en azgın düşmanları, Sosyal Demokratlar ve Sosyal Hristiyanlar oldu. İşte, bu husus hiç unutulmamalıdır. Bu renklere küfredip ve aşağılayanlar bunlardı.

1920 yılına kadar Marksizme karşı gerçekte kızıllara tam anlamıyla zıt bir hayat anlayışı meydana getiren ve ifade eden bir bayrak çıkmamıştı. Alman burjuvazisinin en sağlam partileri, 1918 yılından sonra Reich'in birdenbire bulunmuş olan siyah-kırmızı-sarı renklerin meydana getirdiği bayrağını kabul etmeye yanaşmamışlarsa da, yeni yönelişlere karşı koymak üzere ve mahvolmuş imparatorluğun tekrar kurulması fikrinden başka geleceğe ait bir programa da sahip değillerdi. İşte, Reich'in siyah-kırmızı ve sarı renklerin meydana getirdiği eski bayrağının tekrar ortaya çıkmasının nedeni budur.

Fakat hiçbir zaman şu unutulmamalıdır ki, bu bayrak altında dövüşmüş ve kurban vermiş olan bir Almana o eşi bulunmaz eski renkler, gelecek uğrunda bir mücadelenin sembolü olamazdı. Dolayısıyla Marksizmi yok etmek için girişilen harekete böyle bir bayrak hiçte uygun düşmezdi.

ONUNCU BÖLÜM

GAMALI HAÇ SEMBOLÜ

Alman milleti için eski bayrağını kaybetmiş olmak gerçekten bir saadetti. Ben, bunu savunuyor ve işte bu noktada burjuva politikacılarından ayrılıyordum. Biz, Cumhuriyetin kendi bayrağı altında yaptığı şeyi ilgisiz kabul ediyorduk. Kendini ve vatandaşlarını satan bugünkü Reich, o şeref ve kahramanlık bayrağı olan siyah-beyaz ve kırmızı renkleri hiçbir zamana kullanmamalı idi.

Şimdiki rejim, Kasım Harekâtından utanmaya devam ettiği müddetçe, bu utanılacak harekâtın nişanını taşımalıdır. Çünkü, bugünkü rejimin daha şerefli bir geçmişin sembolünü taşımaya hakkı yoktur. Burjuva politikacılar şunu bilmelidirler. Kim, siyah-kırmızı ve beyazlı bayrağı bugünkü devlet için isterse geçmişimize karşı bir haksızlık yapmış olur. Eskinin bayrağı ancak eski zamanın imparator luğuna uygun düşerdi. Tanrıya şükür ki, bugün cumhuriyet idaresi, kendine uygun düşeni seçmiş ve siyah-sarı-kırmızı renklerini almıştır.

Biz Nasyonal Sosyalistler olarak, eski bayrağın kullanılmasını, hareketimizin anlamı bir sembolü gibi kabul etmiyoruz. Çünkü eski hataları, tekrar canlandırmak niyetinde değiliz. Biz Nasyonal Sosyalistler yeni bir devlet kurmak istiyoruz. İşte bugün bu yolda Marksçılığa karşı mücadele eden hareketin bayrağı da yeni devletin sembolü olmalıdır.

Yeni bayrak işi, bayrağın renk ve şeklinin tespiti bizi bir hayli meşgul etti. Her taraftan iyi niyetlerle dolu tavsiye ve teklifler geliyordu. Fakat bütün bu teklif ve tavsiyelerde ciddi bir değer yoktu.

Yeni bayrak, aynı zamanda biz Nasyonal Sosyalistlerin mücadelesini ifade edecek ve bir fikir ortaya koyacak şekilde olmalıydı. Görünüşte bu husus önemsiz gibi gelir. Fakat halkla teması olanlar bilirler ki bu ayrıntının önemi çok büyüktür. Etkileyici bir işaret yüzbinlerin hareketimize karşı ilk ilgisini çekebilir.

Bu konuyu bildiğimiz için sağdan soldan gelen beyaz zemin üzerine bir sembol konması şeklindeki teklifleri şiddetle reddettik. Çünkü böyle bir şey, eski devleti veya gayesi ortadan kalkmış bir durumu tekrar canlandıracak olan zayıf partileri hatırlatmaktadır. Ayrıca şu da bilinmelidir ki, beyaz sürükleyici renk değildir. Ancak bu renk sadece namuslu genç kızların kuracağı cemiyetlerin flamalarına uygun düşer. Fakat hiçbir zaman bir inkılâp devrinin infilâk edici hareketlerine uygun düşmez.

Bize teklif edilen renkler arasında siyah da vardı. Bu renk de zamanımıza uyuyordu. Siyah renkte hareketimizin gayelerine dair belirli bir işaret bulamadık. Bizim üstümüzde siyah renk de sürükleyici bir etki yapmadı.

Beyaz-mavi. Bu iki rengin fevkalade estetik etkisi vardı. Fakat bu da derhal yok edilmeliydi. Çünkü bu renkler bir Alman devleti olan Bavyera'nın renkleriydi.

Aynı nedenlerden dolayı siyah-beyazı da kabul etmedik. Keza bu iki renk de Prusya'yı ifade ediyordu.

Bu arada siyah-sarı-kırmızı söz konusu bile edilmiyordu.

Siyah-beyaz- sarı- kırmızı renkler de şimdiki biçimleriyle beğenilmiyordu. Fakat bu renklerin diğerlerine oranla bir üstünlüğe sahipti. Bu renkler daha etkiliydi.

Ben, her zaman eski renkleri savundum. Bu hareketimin sebebi, eski bir asker sıfatı ile yalnız bu renklerin benim için en kutsal bir şey olmalarından değildi. Bu hareketimde bu üç rengin estetik olarak birbirleri ile uygun düşmelerinin rolü de vardı.

Genç hareketimizin sinesinden, lider olmam sıfatıyla bana gelen ve çoğu eski bayrağın zemini üzerine gamalı haçı çizen sayısız pro-

jeleri de reddettim. Çünkü herhangi bir kişi daha uygun; daha iyi bir bayrak meydana getirebilirdi. Hakikaten Stranberg'li bir işçinin bana verdiği taslak hiç fena değildi. Aslında benim düşündüğüme de yaklaşmıştı. Yalnız bana gelen bu teklifin bir eksiği vardı, yuvarlak bir beyaz zemin üstüne kırık kollu gamalı haç çizilmişti. Ben nihayet birçok tecrübelerden sonra, şu şekil üzerine kesin karar aldım: Kırmızı bir zemin üzerine beyaz bir yuvarlak ve bu beyaz yuvarlak parçanın içinde siyah bir gamalı haç. Yine uzun tecrübelerden sonra bayrağın ve beyaz yuvarlağın büyüklüğü ile gamalı haçın şekil ve kalınlığı arasında belirli bir oran tespit ettim.

Böylece, bayrağımız ortaya çıkmış oldu ve bu şekilde kaldı.

Derhal güvenlik teşkilâtımıza kolluklar sipariş ettik. Bunlarda geniş bir kırmızı şerit üzerine beyaz bir yuvarlak ve yuvarlağın içinde de siyah gamalı haç vardı. Partimizin rozeti de aynı şekilde çizildi. İlk rozeti Münihli bir kuyumcu olan Füss yaptı ve bu rozet bilahare saklandı.

Yeni bayrağımız halka 1920 yılının yaz sonunda takdim edildi. Bu bayrak bizim genç hareketimize tamamen uyum sağlıyordu. Bayrağımız da fikirlerimiz gibi genç ve yeni idi. Hiç kimse bugüne kadar böyle bir bayrak görmemişti. Halkın üstünde bir meşale gibi etki yarattı. Bayrağın plânı bir arkadaş tarafından yapılıp getirildiği vakit, biz bile heyecana kapılmış, adeta çocuklar gibi sevincimizden çılgına dönmüştük.

Birkaç ay sonra Münih'te altıya yakın bayrağımız vardı. Ayrıca sayısı gün geçtikçe büyümeye devam eden güvenlik teşkilâtımızın üyelerinin kollarında taşıdığı kolluklarda bayrağımızın yayılmasına yardımcı oldu.

Bu şekildeki bayrağın taraftarlarımızdan bu kadar çok ilgi görmesinin sebebi. Alman milletine hizmet eden bu renklerin geçmişe dair bir hatırlatma görevi görmesinden çok genç hareketimizin gayelerini en iyi şekilde sembolize etmesi idi. Biz Nasyonal Sosyalistler bayrağımızda partimizin programını görüyorduk. Kırmızı,

hareketimizin sosyal fikrini ifade ediyordu. Beyaz renkte nasyonalist fikri görüyorduk. Gamalı haçta üstün ırkların zaferi uğrunda savaşmayı ve faydalı çalışma fikrinin zaferi için mücadele görevini teşhis ediyorduk. Bu fikir, Yahudi aleyhtarı idi ve sonsuza kadar böyle kalacaktır.

İki yıl sonra güvenlik teşkilâtımız bir mücadele gücü ya da kelimenin tam anlamıyla bir ordu haline gelerek binlerce üyeyi kapsadığı zaman bu teşkilâtımıza özel bir zafer sembolü vermek gerektiğini gördük. Bir sancağa ihtiyacımız vardı. Bunu bizzat ben çizdim. Bunun yapılmasını da partimizin eski ve sadık üyesi kuyumcu ustası Gahr'a teklif ettim. Artık o günden beri sancak, Nasyonal Sosyalist mücadelenin işareti oldu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"DEUTSCHLAND ÜBER ALLES"

Şöhretimiz devamlı bir şekilde artmaya başladı. Bu durum haftada iki defa toplantı yapmamıza fırsat verdi. Böylece 1920 yılında faaliyetimiz bir hayli gelişmiş bulunuyordu. Duvarlara yapıştırılan ilânlarımızın önünde büyük bir kalabalık toplanıyordu. Yaptığımız bir toplantıda şehrin en büyük salonları ağzına kadar doluyordu.

Sonuçta, yolunu şaşırıp Marksizmin kucağına düşmüş olan on binlerce Marksçı, milletinin ortak duygularına kavuşarak ve eski benliğini tekrar kazanarak geleceğin hür Reich'ının birer savaşçıları oldu. Artık Münih halkı bizleri tanıyordu. Her yerde bizden bahsediliyordu. Nasyonal Sosyalist kelimesi dillerden düşmez oldu. Bütün bunlar gerçekte birer propaganda demekti. Partimize üye olanların ve sevgi besleyenlerin sayıları gün geçtikçe artmaya başladı.

Artık, öyle bir duruma gelmiştik ki, 1920 ve 1921 arası kış aylarında, Münih şehrinde gücü ve büyüklüğü kabul edilen bir parti olmuştuk.

Marksçı parti, dikkate alınmayacak olursa, bütün partiler, hatta hiçbir millî parti, bizim partimizin toplantıları kadar, gösterişli ve kalabalık mitingler tertip edemiyordu.

Bizim toplantılarımızda Münih'in Kindkeller salonu çoğu zaman yıkılacak kadar doluyordu. Bu salon beş bin kişi alabiliyordu. Bizim için toplantı yapmaya cesaret edemediğimiz bir yer vardı ki, o da Krone Sirki idi.

Almanya'nın ufukları 1921 Ocak ayı sonlarında tekrar kara bulutlarla kaplandı. Bu sırada. Almanya'nın yüz milyar altın mark vermek gibi çılgınca bir taahhüt altına girmesine sebep olan Paris Antlaşması, Londra ültimatomu şeklinde ortaya çıkıyordu. İşte bu durum karşısında, Münih'te mevcut olan ve ırkçı adını taşıyan kurumlar müştereken büyük bir protesto mitingi yapmak istediler. Zaman çok az kalmıştı. Alman kararın uygulamaya konması hususunda gösterilen ve sonu gelmeyen tereddütlerden sinirleniyordum. İlk önce Konigsplatz da bir miting yapılacağı söylendi. Fakat daha sonra bu mitingden vazgeçildi. Çünkü komünistlerin saldırısına uğramaktan ve mitingin dağıtılmasından korkuyorlardı.

Feldherrn önünde bir protesto mitingi yapılması düşünüldü ve bundan da vazgeçildi. Sonunda Kindkeller de ortak bir toplantı yapılması teklifi ortaya atıldı. Bütün bu teklifler ortaya atılıp reddedilirken günler de uçup gidiyordu. Bu arada büyük partiler, olayın önemini dikkate almıyorlardı.

Merkez idare heyeti, yapılması istenilen protesto mitingi için bir gün tespit etmek konusunda bir türlü karara varamadı.

Ben 1 Şubat 1921 Salı günü çok acele olarak etkili bir karar alınması teklifini yaptım. Teklifimin görüşülmesini çarşamba gününe bıraktılar. Çarşamba günü kesinlikle açık bir cevap almak için bir ısrarda bulunmadım. Neticede toplantı yapılacak mıydı? Yapılacaksa ne zaman olacaktı? gibi kaçamaklı cevaplara muhatap oldum. Fakat en sonunda da partinin, protesto mitingini gelecek Çarşamba günü yani bir hafta sonra tertip etme niyetinde olduğu açıklandı.

Sabrım kalmamıştı. Protesto mitingini tek başıma organize etmeye karar verdim. Çarşamba günü, öğle üzeri duvar ilânının metnini matbaada on dakika içinde bastırdım. Bu arada hemen 3 Şubat 1921 Perşembe günü için Krone Sirkini kiraladım.

Benim bu girişimim o günlerde son derece cesaret isteyen bir işti. Pek büyük olan salonu dolduramamak ihtimalimiz bir yana, hepimizin parça parça edilmesi tehlikesi de söz konusuydu. Gü-

venlik teşkilâtımız, henüz böyle bir teşebbüs için yeterli kuvvetini bulamamıştı. Ayrıca, toplantıya karşı herhangi bir sabotaj hareketi yapılacak olursa, bu durum karşısında takip edeceğimiz yolu da henüz çizmemiştim. Ben bir sirkin aniflerinde meydana gelecek tersliğin herhangi bir salondakinden çok daha zor olacağını düşünüyordum.

Fakat, Tanrı'ya şükür, düşündüklerimin aksi çıktı. Kızıllardan oluşmuş sabotajcılar sürüsünü bir sirkin geniş meydanında alt etmek, bir salonda tepelemekten çok daha kolay oldu. Şunu aklımızdan çıkarmıyorduk: Basit bir başarısızlık bizleri uzun müddet gölgede bırakırdı. Keza toplantımıza karşı girişilen bir sabotaj girişimi başarı ile sonuçlanacak olursa, o güne kadar kazandığımız şöhret ve şeref bir anda yok olurdu. Ayrıca düşmanımız olan kızıllar, bir kere başardıkları işe her zaman teşebbüse kalkarlardı. Bu da, bizim toplantı ve faaliyetlerimizin sabote edilmesine neden olurdu. Eski kuvvetimize, ancak gayet şiddetli mücadele sonunda ve aylar sonra kavuşabilirdik.

İlânları duvarlara yapıştırmak için bir günümüz vardı. Perşembe günü de maalesef hava bozdu ve yağmur yağdı. Bu durumda, halkın yağmur ve soğuk altında dayak yemek ihtimalinin olduğu bir toplantıya koşmak yerine, evinde oturmayı tercih etmesinden haklı olarak korktuk. Öğle üzeri salonun dolmayacağından ben de korktum. Çünkü, salon dolmazsa, Merkez İdare Heyetinin gözünde itibarım bir hayli sarsılacaktı. Bundan dolayı acele olarak el ilânları yazıp, bastırdım ve bunları öğleden önce dağıttırdım.

Bu el ilânları, halkın toplantıda hazır bulunması için bir davetiye mahiyetini taşıyordu. İki kamyon kiralattım. Bu iki kamyonu mümkün olduğu kadar kırmızı renkte süslettim. Kamyonlara birkaç bayrak kondu ve içlerine partili arkadaşlarımdan on beş yirmi kişi bindi. Bunlara hiç durmadan şehir içinde dolaşıp el ilânlarını dağıtmaları emrini verdim. Böylece Perşembe günü akşamı yapılacak toplantı için propaganda faaliyetlerine hızlı bir şekilde devam ettiler.

İlk defa olarak bayraklarımızla süslenmiş iki kamyon caddelerde dolaştı ve Marksçıların herhangi bir saldırısına uğramadı.

Ağzı bir karış açık kalan burjuvalar, kırmızı renkle donanmış ve gamalı haçlı bayraklarımızın asılmış olduğu kamyonları hayretler içinde saatlerce seyrettiler.

Şehrin dış mahallelerinde yumruklar sallandı. Bu yumruk sahipleri Proletarya ya karşı bu yeni tahrik (!) yüzünden son derece kızıp küplere binenlerdi. Keza onlara göre toplantı düzenlemek ve şehir içinde kamyon dolaştırmak yalnız Marksçıların hakkı idi.

Akşam saat yedide, sirkin anfileri çok az dolmuştu. Her on dakikada bir, telefonla bilgi veriliyordu. Biraz endişelendim. Çünkü bugüne kadar, her toplantımızda salonlar saat yedi veya yediyi çeyrek geçe yarı yarıya dolardı.

Fakat anfilerin birden dolmamış olmasının sebebini biraz geç anladım. Keza bu yeni yerin oldukça büyük olduğunu göz önüne almamıştım. Hofbrauhaus salonunu bin kişi doldururken, aynı sayıda insan Krone Sirkinin anfilerinde kayboluyor ve hemen hemen göze çarpmıyordu. Aradan biraz zaman geçtikten sonra daha olumlu haberler almaya başladım. Saat sekize çeyrek kala sirkin anfilerinin dörtte üçünün dolduğu ve gişelerin önünde hâlâ büyük bir kalabalığın bulunduğu bildirildi. Bu haber üzerine yola çıktım.

Saat sekizi iki geçe sirkin önündeydim. Binanın önü hâlâ kalabalıktı. Bunların bir kısmı meraklılardı. İçeri girdiğim zaman bir yıl önce Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız ilk toplantıda hissetmiş olduğum, şevk, heyecan ve neşeyi tekrar aynen duydum. İnsanlardan kalabalığın oluşturduğu duvarı aşıp, yüksekçe yere geldikten sonra, başarımın büyüklüğünü o an daha iyi gördüm.

Sirk binası binlerce Alman ile dolu “muazzam bir kavga” gibi açılıyordu. Hatta sirkin pisti dahi insanlarla dolmuş, kapkara şekilde görülüyordu. 5600 fazla bilet satılmıştı. Bu sayıya işsizler, fakir talebeler ve güvenlik teşkilâtımız dahil değildi. Bunları da hesaba katacak olursak içerde 6500 kişi bulunuyordu.

Konferansın ismi şuydu:

Ya geleceği inşa etmek ya da mahvolmak.”

Geleceğin, burada, gözlerimin önünde olduğunu görmekten kalbim sevinçle doluyordu.

Konuşmam iki buçuk saate yakın sürdü. Nutkumun ilk yarım saatinden sonra bu büyük toplantının başarı sağladığını hissettim. Artık bu binlerce kafa ile benim aramda bir bağ ve bir temas kurulmuştu.

Bu ilk yarım saatten sonra içten gelen alkış ve olumlu tezahürat sözlerimi sık sık kesmeye başladı.

İki saat sonra; alkışlar çoğu zaman bu aynı yerde içime işleyen ve bu hali yaşamış olanlar için, unutulmaz bir şekilde kalan kutsal bir sessizliğe yerlerini terk ettiler.

Bu büyük kalabalığın doldurduğu sirk binasında adeta küçük bir nefes alma dahi işitilmeyecek kadar bir sessizlik hakim oldu. Son sözlerimi bitirdiğim vakit, bir alkış dalgası kabardı. Ardından bu büyük kalabalık Kurtuluş Şarkısını şevk ve heyecanla söyledi. Deutschland Über Alles.

Sirkin ortasında ki büyük geçitten akıp giden insan selini yirmi dakika kadar izledim. Koskoca salon, ağır ağır boşalıyordu. Ancak bundan sonra, sevinçten coşkun bir halde yerimi terk ederek evime döndüm.

Bu büyük toplantımızdan, gazeteler fotoğraflarla söz ettiler. Burjuva gazetelerinde yayınlanan bu fotoğraflar, mitingin önemini kelimelerden çok dahi iyi bir şekilde anlatıyordu. Fakat bu gazeteler, mitingin millî bir miting olduğunu bir defa olsun yazmadılar. Hatta, mitingi tertip edenlerin isimlerini dahi açıklamadılar.

Bu toplantı ile, biz önemsiz diğer partilerin arasından sıyrıldık. Artık bizim partimizin varlığını bilememezlik edemezlerdi.

Bu büyük başarımızın geçici bir başarı olduğu kanaati uyanmaması ve olumlu kanaatin yerleşmesi için, derhal gelecek hafta aynı yerde ikinci bir toplantı yapacağımızı ilân ettik. Sirk binası tekrar

binlerce insanla yıkılacak kadar hıncahınç doldu. Bu durum karşısında da üçüncü bir toplantı tertiplemeye karar verdim. Sonuç yine aynı oldu.

1921 yılı içinde toplantılarımız daha da sık yapmaya başladık. Haftada bir toplantı ile yetinmiyor, bazen haftada iki toplantı yaptığımız oluyordu. Hatta, bu yıl içinde, yaz ve sonbahar aylarında dahi, bu sıkı faaliyette bir gevşeme olmadı. Bazı kere bir hafta içinde üç toplantı yaptığımız oluyordu. Artık devamlı olarak halk üstünde yarattığı etki müthiş oluyordu. Bu ciddî faaliyetlerimizin olumlu sonucu olarak, partimize karşı gösterilen sevgi arttı ve partiye kaydolanların sayısı gün geçtikçe çoğaldı.

Böyle bir başarı karşısında kızıl rakiplerimiz doğal olarak boş durmayacaklardı. Terör ile sükût arasındaki taktiklerinde tereddüt etmeleri, gelişmemize engel olamadı. İşte bu durum karşısında, son bir çaba gösterme gereğini duydular. Bu girişimleri tam bir tehdiş hareketi idi. Hedefleri toplantılarımıza devam etme imkânını kesin bir şekilde ortadan kaldırmaktı.

Terör hareketine başlamak için yoktan bir sebep buldular.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KIZILLARLA KAVGA

Bir gün Sosyalist Milletvekillerinden birine, gayet esrarlı bir suikast düzenlendi. Bir akşam bu Sosyalist Milletvekillerine bir meçhul şahıs ateş etmiş. Daha doğrusu sosyalist Erhard Auer'e ateş edilmemiş de edilebilirmiş. Güya, Sosyal Demokrat Partinin lideri olan bu Milletvekilinin eşine rastlanmayan cesareti bu korkunç suikastı (!) etkisiz bırakmış. Suikastçı o kadar hızlı ve plânlı kaçmış ki Alman Polisi ufak bir iz dahi tespit edememiş.

İşte bu esrarlı suikast (!) hareketi Münih'te yayınlanan sosyalistlerin yayın organı olan gazeteler tarafından istismar edildi. Bize karşı, azgınca bir tahrik hücumuna geçtiler. Sosyalist gazete, malûm lâf ebeliği ile olayı abartarak yazdı.

Bu iğrenç yayından, bizim büyümemize fırsat vermek için korkunç önlemlere başvurulacağı anlaşılıyordu.

Aradan bir iki gün geçtikten sonra işin kokusu çıkmaya başladı.

Hofbrauhaus düğün salonunda bir toplantı yapacaktık. Bu toplantıda ben konuşacaktım. Kızıllar kesin bir şekilde hesabımızı görmek için bu toplantıyı seçmişlerdi.

4 Kasım 1921. Saat 18-19 Toplantımızın acımasızca sabote edileceğine dair ilk haberleri almaya başladık. Gelen ilk haberlere göre kızıl partilere bağlı büyük işçi gurupları toplantımızı basarak bize en son ve kesin darbeyi indireceklerdi.

Bu haberlerin bize daha erken ulaşmaması bir aksi tesadüftü. Aynı gün içinde, Münih'te Sterneckgasse deki bizim için itibarı büyük olan büro binamızı tahliye ederek yeni binaya taşınmıştık. Daha doğrusu, eski yerimizde telefon kaldırıldığı halde yeni binamıza telefon getirilmemişti. Bu bakımdan sabotaj haberlerinin bize zamanında ulaştırılması mümkün olmadı. Bundan dolayı toplantımızda ancak zayıf bir emniyet kuvveti bulundurabildik. Emniyet teşkilâtımıza mensup olanların sayıları altmışa yaklaşıyordu.

Ayrıca alarm vermek için kullanılan alet de, bir saat zarfında bize yeterli sayıda yardım kuvveti toplayacak şekle getirilmemişti. Bir de şu vardı. Bundan öncede birçok sabotaj haberleri almıştık, fakat kızıllar bu haberlerdeki sabote hareketlerine teşebbüs edememişlerdi. Bir söz vardı. Önceden haber verilen hareketlerin daha yumurta halinde iken öldüğü söylenir. İşte bu söz bizim bütün işlerimizde bugüne kadar hep doğru çıkmıştı.

Bütün bunlar, bir sabote hareketine engel olmak için tam anlamıyla alınacak önlemlerin hepsine başvurmamıza sebep oldu. Ayrıca, Hofbrauhaus düğün salonunun bir sabotaj hareketinin en az başarı gösterebileceği bir yer olduğunu zannediyorduk. Biz en korkunç sabotajları, toplantılarımızı en büyük salonlarda yaptığımız zamanlarda beklemiştik.

İşte bütün bu hatalı düşüncelerimiz bize iyi bir ders oldu. Daha sonra bütün bunları ilmî yollardan inceleyip araştırdık. Araştırmalarımız sonunda önemli sonuçlara vardık. Bu sonuçlar, ilerde güvenlik teşkilâtımızın çalışmalarına çok faydalı oldu.

Hofbrauhaus'un koridoruna girdiğim zaman saat sekizi çeyrek geçiyordu. İşte bu sırada göze çarpan şey sabotaj teşebbüsünün şüphe götürmez bir durumda oluşu idi. Bundan dolayı, bizim emniyet teşkilâtımız ilk önlem olarak binanın dış kapısını kapatmıştı. Fakat erken saatlerde gelen kızıllar içerde idiler. Buna karşılık, bizim partinin taraftarları dışarda kalmışlardı. Küçük emniyet teşkilâtımız beni koridorda bekliyordu. Hemen salonun kapısını kapattırdım. Kırk beş kadar taraftarımıza dikkatli olmalarını tembih

ederek, bu gençlerin belki de ilk defa millî kuvvetimize sadakatle bağlı bulunduklarını büyük tehlikeye rağmen ispat edecek durumda olduklarına dikkatlerini çektim. Hiçbirimiz bir ceset haline gelmedikçe mücadeleyi bırakmayacaktık. Bu gençlere içlerinden birinin beni terk etmeyeceğinden emin bulunduğumu da bildirdim. Eğer herhangi birinin korkakça bir hareketini yakalayacak olursam ben, bizzat o kimsenin kol bandını koparacak ve üstünde taşıdığı partimizin bütün işaretlerini söküp alacaktım. Bilâhare herhangi bir sabotaj hareketine karşı derhal tepki göstermelerini, savunmanın en iyi şeklinin saldırı olduğunu hiçbir zaman akıllarından çıkarmamalarını sıkı sıkı tembihledim.

Sözlerimi bitirdiğim vakit, bu gençler bana, alışılmıştan çok daha keskin çok daha gür bir şekilde üç defa Heil (Yaşa) diye bağırarak cevap verdiler.

Bunun üzerine toplantı salonuna sert adımlarla girdim. Vaziyeti kendi gözlerimle gördüm. Durum şöyle idi: Salon dolmuştu. Sayısız kalabalık intikam ve kin dolu gözlerle bana yıldırımlar yağdırıyordu. Bunların bir kısmı da alaylı sözler söyleyip yüzlerini buruşturuyorlardı. Şimdi her zamankinden daha güçlü olduklarından emindiler.

Bütün bunlara rağmen toplantıyı açtım ve konuşmama başladım. Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız bütün toplantılarda ben daima salonun yan taraflarından birinde durur konuşurdum. Bana kürsü görevini bir bira masası görüyordu. Yani salonda bulunanların tam aralarında idim. Bu şekilde davranışım, kindar bakışlarla dolu salonda, bir daha hiçbir yerde eşi görülmemiş bir ruh hali meydana getirdi. Önümde ve özellikle sol tarafımda kızıllar bulunuyordu. Hepsi ayakta idiler. Bu Marksçıların çoğu iri yan güçlü kimselerdi. Diğerleri de, salonun duvarı boyunca kürsüye kadar sıralanmışlardı. Devamlı bir şekilde bira getiriyorlar ve önlerindeki masalara boş bardakları diziyorlardı. Bu boş bardaklar onların cephanesi idi. Toplantının patırtısız ve gürültüsüz geçmesine imkân olmadığını anladım.

Konuşmamı kesmelerine rağmen bir buçuk saat konuşmaya devam ettim. Duruma hakim olduğum sanılabilirdi. Bu durumu, sabotaj ekiplerinin başları hissettiler. Bundan dolayı endişelenmeye başladılar. Devamlı olarak dışarı çıkıp, tekrar salona dönüyorlardı. Adamları ile sinirli bir şekilde konuşuyorlardı.

Bir söz kesmeye cevap verdim. Bu psikolojik hatanın derhal farkına vardım. Fakat bu hareketim üzerine, fırtınanın kopması emri verildi.

Birkaç protesto şeklinde olan şiddetli bağlaşmalardan sonra, bir kızıl sandalyenin üstüne fırlayarak, avazı çıktığı kadar bağırdı.. Özgürlük... Bu bir işaretti, işaret alan özgürlük şampiyonları derhal işlerine koyuldular. Kısa bir süre sonra salon köpekler gibi uluyan kızıl gurup ile doldu. Bu sırada birer top gibi bardak ve sürahiler uçmaya başladı. Bir anda salona sandalyelerin çatırdaması, cam eşyanın kırılması, hayvanlar gibi uluma ve böğürmeler, keskin ve acı feryatlar hakim oldu. Salon cehennemi bir kargaşalık içinde kaldı.

Yerimde ve ayakta idim. Bizim, gençlerimizin üstlerine düşen "kutsal görevlerini nasıl yaptıklarını takip ediyordum. Her şey bir yana bir burjuva toplantısının böyle bir durumda kalmasını çok arzu ederdim.

Büyük gürültü henüz şiddetlenmeden önce emniyet teşkilâtımız ki bugünden itibaren bu teşkilâtımıza "hücum kıtası" adı verildi. Derhal harekete geçip, karşı tarafa saldırdı. Gençlerimiz kurtlar gibi, sekizer onarlık gurup olmuşlar, kızıl rakiplerinin üstlerine canavar gibi atılıyorlardı.

Dâvâmıza inanmış olan gençlerimiz kızılları tekme, tokat, yumruk, ata ata dışarı çıkardı. Beş dakika içinde gençlerin hepsi kan revan içinde kalmışlardı. Böylece bir inanç adamı olduklarını ispat etmiş bulunuyorlardı.

Bunların başında benim sadık Maurice im bulunuyordu. Şimdi özel kalemim olan Hess ve diğerleri ağır yaralı olmalarına rağmen ayakta durabildikleri müddetçe, pis kızıllara saldırmaktan geri kalmıyorlardı. Cehennemi gürültü tam yirmi dakika devam etti.

Bu zaman zarfında sayıları yedi veya sekiz yüzü bulan rakiplerimiz sayıları ancak ellinin üstünde olan gençlerimiz tarafından salondan çıkarılmış ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı.

Fakat salonun en sonunda, büyükçe bir gurup durumunu hâlâ koruyor ve azgın bir direnç gösteriyordu. İşte tam bu sırada salonun giriş tarafında iki el tabanca sesi işitildi. Bunun üzerine müthiş ve korkunç bir yaylım ateşi başladı. Bu sesler, savaş anılarımızı canlandırdı ve kalbimiz sevinç ve mutluluk ile doldu.

Benim bulunduğum yerden, kimin ateş ettiğini görmeme imkân yoktu. Yalnız bu sıra bir şeyi anladım. Kan içinde bulunan gençlerimizin bu andan itibaren kızgınlık ve öfkeleri son haddini buldu.

Yirmi beş dakikalık mücadele sonunda bu son gurup da kapı dışarı edildi. Sanki salonda, bomba patlamış gibi bir kızgınlık vardı. Taraftarlarımızdan çoğunun yaraları sarılıyordu. Bir kısmını ise araba ile götürmek gerekmişti. Fakat duruma hâkimdik. Bu toplantıya, başkanlık eden Hermann Esser açıklama yaptı. “Toplantı devam ediyor, söz konuşmacınındır.” Ben derhal ko nuşmaya devam ettim.

Toplantımız bittikten sonra, koşa koşa ve heyecan içinde bir komiser geldi. Sanki bir deli gibi şöyle bağırdı: “Toplantı dağılmıştır.”

Çatışma bitip ortalık yatıştıktan sonra gelen bu adamcağızın bu garip halini görünce gülmekten kendimi alamadım. İşte polisin durumu bu idi.

O akşam çok şeyler öğrendik. Bu arada kızıllar da aldıkları dersi bir daha unutamadılar.

Münih’te çıkan ve sosyalistlerin yayın organı olan Münchend Post bizi 1923 yılının sonbaharına kadar Proletaryanın yumruğu ile tehdit edemedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TEK BAŞINA GÜÇLÜ OLMAK

Alman ırkçılarının teşkilâtları bir çalışma birliği yapıyorlardı. Birtakım cemiyetler birbirlerinin işlerini hafifletmek için karşılıklı ilişkilere girişmişlerdi. Bundan dolayı müşterek bir idare heyeti seçmekte ve ortak bir hareket yolu izlemekteydiler. Maksatları basitti. Böyle yapmakla usulleri birbirinden pek farklı olmayan kuruluş ve partilerden başka bir şeyin söz konusu olmasını önlemek istemekteydiler. Herhangi bir Alman vatandaşının, cemiyetin, diğer bir cemiyetle bir çalışma birliği yaparak, kendilerini birleştiren şeyleri ortaya çıkardıklarını ve kendilerini birbirlerinden ayıran şeyleri de yok ettiklerini öğrenmesi hoşuna gider. Bundan dolayı, böyle bir guruplaşmanın faydalı olacağı etki ve yapıcı kuvvetin önemli bir şekilde artacağı sanılır. Fakat bu tahmin çok hatalıdır.

Kanaatimce, meseleyi iyice anlamak için aynı amacı takip etme iddiasında olan cemiyetlerin, bu düşünce sonunda ne gibi bir durum meydana getireceklerini iyice araştırmak gerekmektedir.

Gaye yahut hedef, ilk önce tek bir gurup tarafından belirlenir. Bir kişi bir gerçeği meydana çıkarır, belirli bir meselenin hallini uğun görür, bir gaye ortaya koyar ve gayesinin harekete geçmesini sağlayacak bir hareket meydana getirir. İşte böyle bir cemiyetin veya partinin programı, var olan hatalı gidişi düzeltmekten ya da gelecekte bazı yenilikler yapmaktan ibarettir.

Hareket bu şekilde meydana gelince, hareketi meydana getirenin bir kıdem hakkı bulunur. Tarih göz önüne alınacak olursa, bu

hareketin, diğer aynı karakterdeki hareketler tarafından takip edilmesi gerekir. Diğer hareketler, ilk hareketin peşinden yürüyerek, o hareketin kuvvetlenmesine yardımcı olurlar. Bu tabiidir ve mantık bunu gerektirir. Böyle yapılırsa ortak gayenin çıkarına olur.

Bilhassa aydın kafaların yeni partiye katılımlarıyla ortak gaye zafere daha kolay ulaşır. İlerde, tek bir maksat takip eden bir hareket meydana getirmek akla uygun ve doğru bir davranış olur.

Fakat bu söylediklerim bu şehirde olmuyorsa bunun sebebi ikidir. Birincisine korkunç demeye mecbur kalıyorum.

Beni korkunç demeye yönelten durum, şöyledir: İnsanlar çoğu zaman ortak bir dâvânın peşinde oldukları halde, bir birlik haline gelip, dâvâya dört elle sarılmazlar.

Büyük çapta her türlü hareket, ancak uzun zamandan beri insanların kalplerinde var olan bir temenninin, o kalplerde sükût içinde uyuyan ateşli bir arzunun tespit edilip, fiile çıkarılmasıdır. Asırlar boyunca, insanlar belirli bir dâvânın sonuçlanmasını arzu ederler, tahammül edilemez devamlı bir durumdan acı çekerler fakat, kendileri için kutsal olan arzunun gerçekleşmesine yardımcı olmazlar. Böyle sıkıntı içinde bulunup, acı çeken ve bu duruma bir hâl çaresi bulmak için gereken harekete girişmek cesaretini gösteremeyen milletlere ancak aciz adı verilir.

Bir milletin hayatî kuvvetini ve bu kuvvet tarafından garanti altına alınan hayat hakkını, günün birinde, Tanrı'nın yardımıyla, yapılması gereken işi başarabilecek yeteneğe sahip bir kimse çıkarsa bundan daha iyi ve daha kutsal bir rastlantı olamaz.

Büyük çaptaki bu meselelerin bir kısmında, binlerce insanın bu dâvâları halletmek için kendilerini dâvâ adamı yapmaları ve birçok insanın da bu dâvâları halletmesi için dünyaya getirildiğini sanması mümkündür ve olabilir. Bazen Tanrı'nın aynı, zaman içinde, bir dâvânın çözümlenmesi için çeşitli insanlar ortaya çıkardığı ve son zaferi, kuvvetlerin serbest bir hareket içinde bulunduğu sırada en kuvvetliye, en çok lâyık olana kazandırdığı ve böylece o kimseye dâvâyı halletme görevini verdiği de görülmüştür.

Yüzyıllar boyunca, dinî yaşantılarından memnun olmayanlar, kendi dinlerinin şeklini değiştirmek istemişlerdi. Bu manevî hareketin sonucu olarak toplulukların içinden, fikir ve bilgileri itibariyle, bu dini buhrana iyi bir reçete yazmaya aday olduklarına inanan, yeni bir görüşün peygamberleri veya hiç olmazsa, var olan inanışın karşısında olan birkaç insan çıkmıştır.

Bu işte de Tanrı, en kuvvetliyi, en büyük görevi yerine getirmekle yükümlü kılmıştır. Kritik nokta buradadır. Diğer insanlar, Tanrı'nın yardımına sahip olan böyle bir kimseye çok geç teslim olurlar. Hatta birçok kimse, kendini en az onun kadar hak sahibi zanneder ve dâvâyı halletmede kendini onun kadar yetkili ve becerikli kabul eder. Günümüzdeki insanlar ise, büyük dâvâları ancak büyük liderlerin halletme gücünde olduklarını ve kendilerinin bu kimseye yardımcı olabileceklerini anlamayacak kadar acizdirler.

Bundan dolayı, hemen hemen her devirde değişik kimseler tarih sahnesine çıkar, birbirlerine benzeyen bir takım hareketler meydana getirirler. Bu durum karşısında halk açık bir temenni göstermekten uzak kalır. Halkta dâvâların tamamına dair bir fikir vardır. Fakat, halk, ideal ve temennilerin özü hakkında açık ve net bir fikir oluşturmaktan mahrumdur.

Bu işte korkunç olan taraf, iki ayrı kimsenin aynı amaca doğru tamamen farklı yollardan ve birbirlerinden habersiz olarak gayret göstermeleridir. Bu gibi kimseler, şahsî görevlerine karşı en temiz bir imanla ve canlı bir şekilde, diğer kimseleri dikkate almadan, kendi yollarında yürümeyi zorunlu hissederler.

Çok açıktır ki, çeşitli yollar üzerinde dağılan bu kuvvetler tek bir kuvvet halinde bir noktada birleşecek olursa başarı ihtimali çok daha çabuk ve kaçınılmazdır. Fakat bugüne kadar yapılanlar böyle olmamıştır.

Tanrı kesin mantıkla ve kesin olarak hareket eder. Çeşitli kümeleri birbirleri ile rekabet etmede serbest bırakır, onların zafer uğrunda mücadele etmelerine izin verir. Fakat en sonunda, kısa e emin yolu seçmiş olan, hareketi amacına ulaştırır.

Birbiri ile karşı karşıya gelen kuvvetler serbest bir şekilde rekabete girişmezler. En büyük karar mağrur kimselerin doktriner hükümlerinden kurtarılıp, açık bir başarının sağladığı itiraz kabul etmez delil ve ispatla verilmezse, iyi ve başarıya giden en kısa yolun hangisi olduğu dışardan belirlenemez.

Keza bir hareketin başarıya kavuştuğu ve faydalı olduğu ancak başarısı ile ölçülebilir. Dolayısıyla, çeşitli guruplar çeşitli yollarla aynı gayeye doğru yürürlerse meydana getirilen işin değerini kıyaslayarak, kendi yollarını mümkün olduğu kadar kısaltarak ve enerjilerini en yüksek dereceye çıkararak maksatlarına en kısa zamanda ulaşmaktan geri kalmayacaklardır.

Bu rekabet sonunda her savaşçının derecesi yükselir. İnsanlık birçok gelişmesini sonuçsuz kalmış, birkaç girişimden çıkan derslere borçludur. Nihayet takip edilecek en iyi yolun belirlenmesi, önceleri bize korkunç gibi görünen ve kişisel, şuursuz ve sorumlu olmayan unsurların ilk dağınıklıklarından ibaret olan bir durumun sonucu olduğuna varılır.

Almanya'nın meselesini gidermek için tarih mümkün olan bütün vasıtaları araştırdıktan sonra, bunlardan aynı anda yararlanması gereken iki tanesini korumuştur. Bu iki önemli unsur; Avusturya ile Prusya idi. Yani Habsboug'lar ve Hohenzollernler

Aynı zamanda bu yollardan birini veya bu yollardan birinin diğer kuvvetlerle birleştirilerek takip edilmesi gerektiğine inanılıyordu. O zaman, Avusturya'nın takip etmekte olduğu yoldan gidilecekti. Keza o günlerde en büyük kuvveti Avusturya oluşturuyordu. Fakat, Avusturya'nın takip ettiği yol ise Alman Reich'nı meydana getirmek değildi.

Kuvvetli bir Alman Birliği'nin kurulmasına imkân verecek olay milyonlarca Alman'ın kalpleri kanayarak esef duydukları bir şekilde meydana geldi. Bu olay, kardeşler arasındaki kavgamızın en yeni ve en korkunç belirtileri olarak nitelendiriliyordu. Çünkü, Alman İmparatorluğu'nun tacı, Paris'te değil, aksine tahmin edildiği gibi Königratr'da ezildi.

Alman Reich'ının kurulması ortak yollara uygulanan bir ortak iradenin meyvası olmadı. Bu gaye daha çok hegamonya uğrunda bilinçli, çoğu zaman da bilinçsiz bir mücadelenin sonucu oldu. Nihayet, bu mücadeleden Prusya galip çıktı. Bu sonucu iki asır önce bir gün Habsbourg İann değil de, Hohenzollern lerin, yani Prusya'nın yeni Alman Reich'ının çekirdeği, kurucusu ve koruyucusu olacağını kim tahmin edebilirdi? Fakat, mukadderatın böyle olmasıyla daha iyi sonuç alındığını da kim inkâr edebilir? Veyahut bugün çürümüş, kokmuş, ahlakı bozulmuş bir hanedan temeli üzerine kurulan bir Alman Reich'ını kim düşünebilir?

Biz burada hayır diyeceğiz ve sözümüze şöyle devam edeceğiz.

Durumun doğal gelişmesinin, asırlarca mücadeleden sonra kendisine ait olan yere en uygun olanını oturtmuş olduğunu kabul etmek şarttır.

Her zaman nasıl böyle olmuşsa, bundan böyle de hep aynı olmaya devam edecektir. Bundan dolayı, çeşitli insanların aynı maksat için ortaya çıkıp yola koyulmuş olmalarına esef etmemek gerekir. Aynı maksat için ortaya çıkanların en canlı ve en çevik olanı koşuyu kazanacaktır.

Çoğu kez milletleri hayatlarında, görünüşte birbirine benzer hareketlerin, hep bir gibi görünen bir maksada çeşitli yollardan ulaşmak istemelerine zorlayan ikinci bir sebep daha vardır. Bu sebepte feci bir fesat yoktur. Yalnız bu sebepten esef edilir.

Esef duyacağımız husus, insanlarda çoğu zaman bir arada toplanmış bir halde rastlanan haset, gıpta ve namussuzluk birleşimidir. Milletinin çektiği acı ve içinde bulunduğu buhran hakkında esaslı bilgi sahibi bir kimse çıkar, neden acı çekildiğini ve buhran içinde olduğunu bilir bunları yok etmeye girişir ve varılması gereken hedefi ve bu hedefe götürecek yolu tespit ederse, dar kafalı kimseler, halkın dikkatini çekmede başarılı olan bu kimsenin hareketlerini dikkatli bir şekilde takibe başlarlar. Ben bu dar kafalı kimseleri, küçük bir ekmek parçası bulmuş olan ve arkadaşlarını,

uzun uzun ve büyük bir dikkat ile inceleyen serçelere benzetirim. Beklenilmeyen bir zamanda, ani olarak o kimsenin elinden o küçük ekmek parçasını da alırlar.

İşte bir kimse yeni bir yol tespit ederse, derhal bu yolun sonunda ümit ettikleri bir ganimete ve nimete ulaşmak isteyen bir takım işsiz güçsüz kimseler meydana çıkarlar. Bu gibi kimseler kendilerini eğer mümkünse hedefe daha çabuk ulaştırabilecek başka bir adam aramağa büyük bir arzu ile teşebbüs ederler.

Eğer bu yeni hareket ciddi bir şey ise ve belirli bir program çizilmişse, o zaman aynı maksat uğrunda mücadele ettiklerini söyleyen başka kimseler ortaya çıkarlar. Fakat Tanrı'nın sayesinde, bu tip kimseler yeni hareketin safları arasına mertçe katılmaktan çekinirler. Tam tersine bu yeni harekettenmiş gibi görünüp onun programını çalarlar ve bu çaldıkları program üstüne kendi hesaplarına uygun bir parti kurarlar.

Aynı zamanda, tam bir bilgi sahibi olmayan kimselere de, kendilerinin diğer parti gibi aynı maksada, o partiden daha önce sahip olduklarını iddia edecek kadar da yüzsüzlük ederler. Böylece, hakir görülecekleri ve ezilip gidecekleri yerde, tam tersine kendilerini haklı ve büyük göstermeyi başarırlar.

Kendi bayrağına, daha önce başka bir kimsenin yazdığını hak etmek başka bir partinin programını kopya etmek büyük bir yüzsüzlük değil de nedir?

Asıl yüzsüzlük belki de bunlar değildir. Asıl yüzsüzlük, yeni bir parti kurma şartıyla gerçek partiden ayrılan bu kimselerin daha sonra birlikten ve birliğin öneminden söz etmeleridir. Bu tecrübelerimizle sabittir.

Irkçıların dağılması, değişik guruplara ayrılması işte böyle meydana geliyordu. 1918 ve 1919 arası ırkçı adını taşıyan bazı kurumlar ve partiler peş peşe kurulmuşlardı. Fakat bu kurumların ve partilerin kurulmalarında kurucuların hiçbir sorumluluğu yoktu ve olmamıştı. Sadece olaylar bu kuruluşları ortaya çıkarmıştı. Bu ku-

ruluşlardan yalnız biri diğerlerine oranla daha çok meydana çıktı. 1920 yılından itibaren başarılar elde etti. Bu kuruluş Nasyonal Sosyalist Demokratik İşçi Partisi idi.

Bu arada bir başka partinin kurucularının mertçe verdikleri kadar hayran kalınacak bir hareketti. Çünkü bu mert insanlar, diğer harekete oranla kendi hareketlerinin daha az başarı ihtimali arz ettiğini gördüklerinde, partilerini kapatarak, bir kayıt ve şart ortaya atmadan diğer hareketle birleştiler. Bizim bu sözlerimiz bilhassa Julius Streicher hakkındadır. Bu kişi partinin en yaşlı dâvâ adamlarından biridir. O sırada Nurenberg'de bulunan Alman Sosyalist Partisinin Nasyonal Sosyalist Demokratik İşçi Partisi ile bir ilgisi yoktu ve tamamen bağımsız bir şekilde kurulmuştu. Fakat bu iki partinin de gayeleri müşterekti. Alman Sosyalist Partisinin en yaşlı lideri Profesör Julius Streicher idi. Başlangıçta profesör de görevinin kutsallığına ve hareketin geleceğine inanmıştı. Fakat daha sonra Nasyonal Sosyalist Demokratik İşçi Partisinin aynı sahadaki üstünlüğünü tespit ettiği vakit, kendi parti ve İşçi Cemiyetinin çıkarma yaptığı çalışmalardan vazgeçti. Partisinin taraftarlarını Nasyonal Sosyalist Demokrat İşçi Partisine girmeye zorladı. Çünkü kendisine karşı mücadelede bu parti galip gelmişti. Ortak gaye uğrunda tek cephede mücadele edilmesini arzu ediyordu. Bu karar gerçekten çok önemliydi ve tam zamanında alınmış bir karardı.

Parti olarak gösterdiğimiz çalışma sırasında bir dağılma ve parçalanma gibi krizlerle karşılaşmadık. İlk günlerdeki arkadaşların mertçe idareleri sayesinde her şey yine aynı şekilde doğru ve mutlu bir sonuca bağlandı. Bu arada birdenbire, bir takım programlar meydana çıktı. Bu programlar tamamen bizim partinin programından kopya edilmişti. Bizim parti programından kopya edilen fikirler savunuluyordu.. Bu kimseler yıllarca uğrunda mücadele etmiş olduğumuz fikirlerden söz ediyorlardı.

Nasyonal Sosyalist Demokrat İşçi Partisinin eskiden beri takip etmekte olduğu yollar bu kişiler tarafından takip ediliyordu. Bu yeni kurulan partiler Nasyonal Sosyalist Demokrat İşçi Partisinin eski-

den beri varlığını bildikleri için bu partileri neden kurduklarını açıklamaya kendilerini zorunlu hissediyorlardı. Belki ileri sürülen sebepler ne kadar asil olursa olsun, tevil maksadı ile verilen beyanlar da o kadar sahte idi.

Bütün bunlara yönenilmesinin tek sebebi, parti kurucularının şahsî hırsları idi. Bu gibi kimselerin gösterdikleri cüret, sadece başkalarına ait fikirlere sahip çıkmak şartıyla meydana atılmalarından ibarettir. Fakat böyle bir cürete, ancak hırsızlık denir.

O sıralarda, bu parti kleptomanlarının kendi işleri için ortaya atacakları bir anlayış veya fikir yoktu. Fakat daha sonraları ırkçı devletin parçalanmasını da yaşlı gözlerle izleyenler ve acı duyanlar yine bu parti kleptomanları oldu.

Başkalarının güzel sesini taktir etmek için tatlı bir ümit içinde ve devamlı bir şekilde birlikten söz ediyorlardı. Bütün yaptıkları iş, feryatları ve bitip tükenmez şikâyetleri ile başkalarını yormak, yalnız eskiden ortaya atılan fikirleri aşırmakla kalmamak ve aynı zamanda bu fikirlere yardımcı ve destek olan eski hareketleri de hırsızlama olarak çalmaktı.

Bu yeni teşebbüsler, başta bulunanların fikrî değerleri olmaması yüzünden ümit edileni vermediği için, hemen hemen hepsinin, önceleri hafife aldıkları İşçi kuruluşlarından birine girmekten memnun kaldıkları görülüyordu. O günlerde ayakta kalmayan tüm kuruluşlar işçi kuruluşlarından birine katılıyorlardı. Bunlar, birbirlerine asılmış sekiz-dokuz felçlinin bir gladyatör kuvveti ne eşit bir kuvvet meydana getireceğini zannedenlerdendi.

Belki bu sekiz-dokuz felçli arasında bir sağlam kişi bulunabilirdi. Fakat, bu sağlam kimsenin de diğer felçlileri ayakta tutmasına kuvvetli yetmez ve ilerde bu sağlam da diğerleri gibi felçli hale gelirdi.

İşçi kuruluşları şeklinde meydana gelen yeni kuruluş hiçbir zaman zayıf gurupları kuvvetli gurup haline getirmez. Tam tersine, önceden kuvvetli olan bir gurup böyle bir birleşme karşısında zayıf

düşer. Zayıfları bir araya getirip kuvvetli bir oluşum meydana getirmek düşüncesi çok yanlıştır.

Aslında, genellikle ilk zamanlarda hangi şartlar altında meydana getirilmiş olursa olsun, aptallık ve korkaklıktan başka bir şey ortaya çıkamaz. Bu tecrübeyle belirlenmiştir. Bundan çıkarılacak sonuç şudur: Çeşitli zayıf gurupların her türlü birleşmeleri ile meydana getirilecek yeni kurulan bir çok yanlışlarla meydana gelmiş bir idare heyeti tarafından zevk ve idare edileceği için korkaklık ve zaafa teslim edilmiş olur. Ayrıca, böyle bir kurumlarda kuvvetlerin serbestçe hareket etmelerine engel olunmakla, en faydalı ve en iyi liderin seçilmesi uğrunda yapılacak mücadeleye de fırsat verilmeyecektir. Bunun sonucu olarak en sağlam ve en iyi fikirlerin üstün gelmeleri de tehlikeye girmiş olmaktadır.

Belki, bazı gurupların birleşmeleri ve ortak çalışmalara girişmeleri faydalı olabilir. Ancak bu faydalı girişim, gayet kısa bir süre için ve gayet belirli meselelerle meşgul olmalıdır. Bu durum hiçbir zaman devam etmemelidir. Çünkü böyle bir durum o hareketin kurtarıcı görevinden vazgeçmesine sebep olur. Çünkü, hareket, yukarıda anlatılan bir birleşmenin içine saplanıp kalırsa kendi yönündeki gelişme imkânını da elinden kaçırır.

Demek oluyor ki, rakip partilere hakim olmakla, önceden tespit edilmiş hedefe başarı sağlamış bir sıfatla ulaşmak ihtimali de ortadan kalkmaktadır.

Dünyada büyük olan her şey, birleşmeler tarafından meydana getirilen hararetli mücadeleler sonunda elde edilmemiştir. Büyük olan her şey daima tek ve galip tarafından elde edilmiştir.

İttifaklar, kaynakları dolayısıyla, gelecekteki parçalanma tohumlarını, hatta o güne kadar elde edilmiş iyi sonuçların tamamen kaybedilmesi sebeplerini kendi içlerinde taşırlar. Büyük ve dünyanın altını üstüne getiren manevî yapıdaki yenilikçi hareketler ancak bağımsız ve tek başına olan gurup tarafından yapılan dev mücadele sonunda iyi sonuca ulaşmıştır ve ulaşabilir. Dünyayı saran böyle bir hareket hiçbir zaman, gurupların birleşmeleri ile elde edilemez.

Irkçı devlet bir halk-işçi meclisinin anlaşmalardan meydana getirilmiş idaresi ile ortaya çıkarılamaz. Ancak ırkçı devlet diğer hareketler arasından kendine yol açmış ve kuvvetini kabul ettirmiş tek bir hareketin aktif iradesi sayesinde kurulur.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KOMÜNİST İHTİLÂLİ VE SAVAŞ

Eski Alman Devletinin kuvveti, esas olarak üç şey üzerine dayanmaktadır. Bu üç esas şunlardır: Monarşik şekil, yüksek dereceli memurlar ve ordu.

1918 hareketi devletin monarşik olan şeklini kaldırdı, orduyu tamamen dağıttı ve memurları partilerin pençelerine teslim etti. Neticede devletin otoritesi olan esaslar kökünden yıkılmış oldu.

Devlet otoritesinin dayandığı birinci esas, kuvvetini halkın katılımından alır. Fakat, yalnız bu katılıma dayanan otorite ise son derece zayıftır. Böyle bir otoritenin emniyet ve istikran yoktur. Bundan dolayı, hükümet etki ve gücünü kuvvetli bir şekilde kurmak zorunda kalır.

Demek ki, her otoritenin ikinci temel taşı iktidarın etki ve gücündedir.

Bu ikinci otorite, ilkine oranla daha istikrarlı ve daha emindir. Fakat hemen şunu söyleyelim ki, hiç de güçlü ve sağlıklı değildir.

Eğer, halkın gözünde sevgi ile kuvvet birleşirse ve bu birleşme bir müddet devam ettirilirse, işte o zaman daha sağlam temeller üzerinde yeni bir otorite, yani geleneğin otoritesi, meydana gelmiş olur. Nihayet halkın gözünde, sevgi, kuvvet ve gelenek birleştiği taktirde bunlardan meydana gelen otorite sarsılmaz olarak kabul edilir.

İşte 1918 ihtilâli bu üç direği yıktı. Gelenekten her türlü otoriteyi çekip aldı. Eski İmparatorluğun yıkılması, eski hükümet şeklinin bir tarafa itilmesi, eski hakimiyet işaretlerinin ve imparatorluğun sembollerinin imha edilmesiyle gelenek birdenbire yok edildi. Bunun sonucu olarak devlet otoritesi şiddetli bir şekilde sarsıldı.

Hatta, bugün devlet otoritesinin ikinci direği dahi ortada yoktur. İhtilâli rayına oturtmak için devletin teşkilâtlı kuvvetinin en büyüğü olan ordunun dağıtılmasına mecburiyet duyulmuştu. Ordunun kemirilmiş enkazı dahi yenilikçi mücadeleler unsuru olarak kullanıldı.

Cephedeki ordular, hiçbir zaman kötü durumlara düşmediler. Fakat dört buçuk yıl kahramanca savaştıkları yerlerden geri çekilince, bu orduları, çöküş sahnelerini görmek daha çok yıktı. Nihayet terhis edilecek yerlere ulaşınca, itaat tanımaz oldular.

Hiç şüphe yok ki, askerlik hizmetini günde sekiz saatlik bir hizmet sayan bu asilere dayanarak ve güvenerek hiçbir otorite kurulamazdı. Artık, otoritenin sağlamlığını gerçekleştiren ikinci direk de böylece bir kenara atılmış oluyordu.

Hareket ilk unsuru yani halkın gözündeki seviyeyi korumayı başardı ve otoritesini bu sevgi üzerine inşa etti. Halbuki otoritesini oluşturduğu bu temel oldukça çürüktü. Hareket hiç şüphe yok ki, bir darbede eski devlet binasını yıkmayı başardı. Fakat bu başarıda rol oynayan şey, milletimizin normal bünyesinin, hareketten önce savaş tarafından kemirilmiş olması idi.

Hepsi göz önüne alınacak olursa, her millet üç büyük sınıf halinde bir varlık gösterir.

Bu üç büyük sınıftan biri, seçkin vatandaşlardan meydana gelir. Bu sınıfa dahil olanlar fazilet sahibidirler ve cesaret ve fedakârlık ruhu ile dikkati çekerler. Bu sınıfa karşı olarak, diğer bir gurup vardır. Bu sınıf en kötü kimselerden oluşmuştur. Bu gurubun bencil ve çirkin bir yapısı vardır. Bu iki kutup arasında bir orta sınıf vardır ki,

diğerlerine oranla en geniş olanıdır. Bu sınıfa mensup kimseler, ne birinci sınıftakiler gibi seçkin ve cesaret sahibidirler, ne de diğer sınıf gibi bencil ve çirkin bir zihniyetleri vardır.

Bir cemiyetin yükselmesi ancak, gerçekten en iyi vatandaşlardan meydana gelen sınıfın gayretli ve olumlu çalışmaları ile mümkün olur.

Normal ve muntazam bir gelişmenin ancak orta sınıf mensuplarına hakim olunduğu zaman meydana geldiği görülür. Bu sırada karşıt sınıflar yerlerinden kımıldamazlar.

Bir kurumun yıkılması, ancak en kötü unsurların hükümeti eline geçirmesi ile olur. İşte bu bakımdan büyük bir kitle olan orta sınıf, birbirine ters olan bu iki karşıt sınıfın çarpıştıkları sırada kendini gösterir. Bu büyük sınıfın, her zaman karşıt partilerden birinin zaferine rol oynadıktan sonra, galip gelen tarafa boyun eğmesi dikkat çekicidir. Eğer bu sınıf, en iyiler galip gelmişse bu en iyilerin çalışmasına engel olmaz.

Halbuki uzun süren savaş, bu üç sınıfın iç dengesini alt-üst etmiştir.

Şurası bir gerçektir ki, binlerce kez savaşçılara başvuruldu. Cephe için savaşçı arandı. Savaşçı devriyeler çıkarıldı. Gönüllü telefoncular bulundu. Uçaklar için savaşçılar nehirler aşmak için, denizaltılar için savaşçılar hücum kıtaları için savaşçılar...

Savaş boyunca devamlı bir şekilde gönüllü bulmak gerekti. Bu bitip tükenmek bilmeyen talepler karşısında, aynı jest görülüyordu. Sakalları çıkmamış bir delikanlı veya yaşını almış bir adam, vatanseverlikten tutuşan ruh ve kişisel bir cesaret ile, en büyük bir görev bilinci ile dolu olarak cepheye atılıyordu.

Böyle on binlerce teklif geldi. Sonuçta bu inanç kaynağı da kurudu. Ateşler içine atılıp da ölmeyenler, yaralı olarak, sayıları pek az kalan imanlı arkadaşlarının yanlarına dönüyorlardı. Halbuki savaşçı denilen bu kimselerden koca koca ordular meydana getirildi.

Fakat bu ordular bizim hiçbir işe yaramayan parlamentocularımızın alçakça şuursuzlukları sonucunda barış sırasında küçük bir eğitim dahi görmemişti. Bundan dolayı savaş sırasında ne yapabilirlerdi. Cephede yaptıkları tek şey kendilerini müdafaa edemeden, tek bir top dahi atmaya fırsat bulamamaları oldu.

İşte bundan dolayı, Plandras'da yaralı veya katledilmiş bir şekilde yere serilen dört yüz bin Almanın yerine başkalarını koymak mümkün olmadı. Bunların kaybı yalnız sayıca mühim değildi. Bu kayıp terazinin kötüler lehine eğilmesine sebep oldu. Hayasızlık, cinayet ve korkaklık eskisinden daha ağır bastı. Çünkü savaş boyunca iyi sınıflara bağlı vatandaşlar telef olurken, kötüler gurubuna dahil olanlar, bu süre içinde telef olma ihtimalinden kendilerini korumuşlardı.

İşte bu durum karşısında gönüllü olarak cepheye koşan ve hayatını feda eden kahramanların yerlerini, o güne kadar gayet ihtiyatlı davranan kurnazlar aldılar.

Savaş bittiğinde manzara şöyle idi: Milletin kalabalık orta sınıfı üstüne düşen Kan vergisini muntazam bir şekilde hatta fazlasıyla ödemişti. Aynı zamanda en iyi ve seçkin vatandaşların meydana getirdiği karşıt sınıf ise diğerlerine örnek olacak şekilde bir kahramanlık göstererek, kendini feda etmişti.

Diğer karşıt sınıf, yani kötü ve faydasız vatandaşlardan kurulu sınıf ise en mânâsız kanunlardan yararlanarak ve askeri kanunların ciddi bir şekilde uygulanılmayışından faydalanarak, maalesef tam kadro ile bugüne ulaşmayı başarmıştı.

Sosyal yapımızın gayet iyi bir şekilde muhafaza edilen bu çirkef, adi, ve gereksiz parçası ihtilâli yaptı. Bu işin başarılabilmesinin tek nedeni, bu adi harekete, ülkenin en iyi, en seçkin unsurlarının müdahale edemeyeceği ve engel olamayacağı bir sırada harekete geçilmesidir. Çünkü bu çirkin harekete karşı koyacak olan gurup ölmüştü.

Demek oluyor ki. Alman ihtilâline halkçı sıfatı verilemez.

Bu şekilde işlenen cinayeti bizzat Alman milleti işlemişti, ihtilâli yapanlar, asker kaçakları olan alçaklardan, piçlerden ve daha birçok adi kimselerden meydana gelen zalim, edepsiz yüzsüzlerin gurubu idi.

Cepheden, kanlı mücadelelerden dönenler, bu cehennemi savaşın bitişini selâmlıyorlardı. Dünyaya geldikleri ülkenin toprakları üstünde tekrar dolaşabilmekten, kanlarına ve çocuklarına kavuşmuş olmaktan dolayı büyük sevinç duyuyorlardı. Bu kimselerin ihtilâl ile ilgileri ve ortak bir noktaları yoktu. Hatta ihtilâli sevmiyorlardı. Hele hele ihtilâli teşvik edenlerden ve teşkilâtını kuranlardan hiç hoşlanmıyorlardı. En zor ve en korkunç şartlar içinde devam eden dört buçuk yıllık savaş sırasında, onlar parti sırtlanlarını akıllarından atmışlardı. Partileri kuran adamların hepsi onlar için yabancı kimseler olmuşlardı.

Hakikaten ihtilâl, Alman milletinin küçük bir gurubu tarafından, o da çok hafif ve az olmak üzere takdir edilmiş ve benimsenmişti. Bu seven ve taktir eden küçük topluluk ise, bu ihtilâli destekleyen, yeni devletin şeref vatandaşları için minnettarlık işareti olan petrol kuyularını kabul etmiş bulunanlardan meydana gelmişti. Aslında bu adi herifler de bu devrimi sevmiyorlardı. Onların sever gibi görünmeleri, ihtilâlin sunduğu imkânlar içindi.

Fakat yalnızca halkın sevgisine dayanmak, bu Marksçı haydutlar için otoriteyi uzun süre korumaya yetmedi.

Devrimi yapan kimselerin, devrimin yapıldığı ilk günlerde en çok korkup çekindikleri şey, kendilerinin yarattıkları kargaşalık fırtınasının içinde, üstüne bastıkları sağlam ve onlar için verimli olan zeminin birden kayıp gitmesi ve bu gibi durumlarda bir milletin mazisinde çok defa olduğu gibi, demir pençeli bir kimse tarafından yakalanıp, bir başka yere sürülmek endişesi idi. Bunun için ne pahasına olursa olsun, yeni idareyi kuvvetlendirmek istiyorlardı.

Halk nezdindeki sevgilerinin azlığı yüzünden, hemen yeni bir teşkilâtlı kuvvet meydana getirdiler. Böylece bu yeni kuvvet sayesinde sağlam bir otorite kurmak arzusunda idiler.

1918 ve 1919 yılı Aralık, Ocak ve Şubat aylarında ihtilâli yapan haydutların elebaşları, üstüne bastıkları verimli toprağın ayaklarının altından kaçacağı sırada, kendileri için zayıf bir garanti olan halkın sevgisini kuvvetlendirecek silâhlı bir teşkilât bulundurmak çarelerini aradılar.

İşte ne kadar gariptir ki, militarizm karşıtı olan cumhuriyetin askerlere ihtiyacı vardı. Cumhuriyetin ilk ve tek temeli olan halkın sevgisi ancak piçler, hırsızlar, yankesiciler, asker kaçaktan, karaborsacılar, anarşistler topluluğunda kök salabilmişti. Biz bu topluluğa kötülerin aşırı ucu adım vermiştik. Bu durum ve şart altında, böyle bir çevrede, hiç çekinmeden hayatını yeni bir idealin uğruna harcayabilecek bir kişinin bulunabileceğini düşünmeye bile boş bir şeydi.

İhtilâli yapmış olan sosyal tabaka, yaptığı bu devrimi koruyabilecek askeri sağlamaya kabiliyetli olmadığı gibi, kendisi de, kendi korkunç eserini müdafaadan acizdi. Aynı zamanda bu gurup hiçbir zaman ve hiçbir şekilde bir cumhuriyet idaresine taraftar değildi. Bu haydut topluluğu, kendi arzusunu yerine getirmek için, cumhuriyetten evvelki devletin teşkilâtının kaldırılmasını istiyordu. Bunların parolası hiçbir zaman "düzen, asayiş ve Alman Cumhuriyetinin sağlam binası" olmadı. Bu adi heriflerin tek emeli cumhuriyetin yağma edilmesiydi.

İşte bundan dolayı, halk temsilcilerinin endişe ve ıstırap içinde çıkardıkları müthiş alarm feryatlar bu topluluk üzerinde bir etki yapmadı. Tam tersine haydutların halka karşı olan direniş ve sert davranışlarını arttırdı.

İhtilâlin ilk günlerinde bir güven ve inanç yokluğu görülüyordu. Halkın, hareketin otoritesinin kaynağını kendi sevgisinden almadığını ve başka unsurlara dayandığını görünce bir karşı koyuş kuvvetine başlayacağı tahmin ediliyordu. Bu mücadele, hırsızlığa ve hak iddiasına, hırsızlar ve yağmacılar çetesinin ve hapishanelerden zincirim koparıp kaçmış bir sürü rezil heriflerin, işledikleri zulüm ve uyguladıkları baskıya karşı olacaktı.

İşte bu sırada, bir kere daha, asker elbisesini sırtına geçiren, tüfeğini kaptığı gibi, güven ve asayişi hakim kılan, vatandaşlarını tahrip edenlere karşı başlarında miğferleri olduğu halde mücadeleye hazır olan Alman gençleri bulundu.

Bu kahramanlar bağımsız askerler adı ile bir araya geldiler. İhtilâle kin beslemekle beraber, onu korumaya ve takviye etmeye giriştiler. Bu hareketleri ile dünyanın en iyi ve en sağlam imanına sahip olduklarını gösterdiler.

İhtilâlin gerçek tertipçisi ve hareketin dizginlerini elinde tutan kimse beynelmilel Yahudi idi. Bu beynelmilel Yahudi, o günlerde durumu çok iyi kavramıştı. Alman milletinin, Rusya'da olduğu gibi komünizm bataklığının kanlı çamurlarına itilmeye hazır bulunduğunu biliyordu.

Alman aydınları ve işçileri ırk birliğinden dolayı birbirlerine çok yakındılar. Halk ve kültür sahibi olanlar birbirlerine büyük çapta nüfuz etmişlerdi. Bu durum Avrupa'nın bütün batı ülkelerinde mevcut iken, Rusya'da bu şartlar yoktu. Rusya'da aydınların çoğu Rus milletinden değildi. Yahut bu aydınlar Rus olsalar bile artık Slavlıklarını kaybetmişlerdi.

Savaştan önceki Rusya'da aydın tabaka, kendini halka bağlayacak bir ortak bağın var olmamasından dolayı, halk tarafından her an yok edilebilirdi. Fakat Rus halkı fikri ve ahlâki seviye bakımından sıfırdı. İşte bir cahiller topluluğu olan Rus halkı, aydınlara karşı tahrik edilince, Rusya'nın kaderi birden değişti ve ihtilâl başarı kazandı. Sonuçta Komünist ihtilâli galip çıkınca, cahil Rus halkı Yahudi diktatörlerin, müdafaadan mahrum birer kölesi haline geldi. Yahudi diktatörler ise, bu baskı yönetimine halk cumhuriyeti adını verecek kadar sahte ve ustaca hareket ettiler.

Almanya'da meydana gelen olayı da anlatalım.

Almanya'daki ihtilâl ancak ordunun iç idaresinin bozulması ile mümkün oldu. Bu arada hemen şunu belirtelim ki, ihtilâlin ajanları ve orduyu içten yıkan alçaklar, cephedeki askerler değildi.

Bu adi işi, ekonomik bir unvan ile bu ülkede gerekli bir uzman gibi hayat süren zalim alçaklar yaptı. Gerçi Alman ordusunu takviye eden on binlerce asker kaçakları da vardı. Fakat bunlar kendilerini büyük bir tehlikeye atmadılar ve cepheye arkalarını döndüler.

Gerçek bir korkak, en çok ölümden çekinir. Cephedeki korkağa ölümün karanlık yüzü, bugün içinde çeşitli şekillerde görünür. Zayıf, korkak, tereddüt içinde olan tabansız kimseler, bu durumlarına rağmen, görev yerinde tutulmak isteniyorlarsa, onlara şunu öğretmelidir: Kaçanın başına korktuğu şey muhakkak gelecektir. Cephede ölmek ihtimal dahilindedir. Fakat, kaçarken ölmek muhakkaktır.

İşte askeri kanunun bütün amaç ve anlamı bu olmalıdır.

Özellikle, bir kimsenin doğuştan kazandığı cesaret ve fedakârlıklarla bir milletin hayatı uğrundaki büyük kavgayı sonuna kadar idare edebilmek imkânına inanmak gayet güzel bir şeydi. Görevin, dikkatli bir şekilde ve kendi arzusu ile ifa edilmesi vatandaşların tüm hareketlerine daima hâkim olmuştur. Fakat vasat kabiliyette ve karakterde olan kimseler için bu artık bir hakikat değildir.

Bundan dolayı, böyle kanunlara sahip olmak şart ve böyle kanunların tam anlamıyla uygulanması çok gereklidir.

Gönüllü kahramanlar hakkında askeri kanun doğal olarak önemlidir. Fakat bu kanun daha çok millet sıkıntı içinde bulunduğu bir sırada kendi hayatını, topluluğun hayatına tercih eden korkak ve bencil olana karşı etkili ve önemlidir.

Bu zayıf karakterli korkak ve bencil kimselerin bu çirkin hareketleri ancak, kendilerini korkutan şeyden çok daha şiddetli bir ceza ile korkutmakla önlenebilir. İnsanlara, cepheye davet edildikleri vakit, bu davete katılmadıkları zaman onları korkutmak için verilecek hapis cezası işi halletmez. Burada yalnızca, merhametsizce verilen ölüm cezası olumlu sonucu sağlar. Çünkü tecrübe ile sabittir ki, hapishanedeki hücre, cephedeki bir siperden çok daha rahat bir yerdir. Çünkü bu alçakların kendilerince paha biçilmez değerli hayatları hapishanelerde garanti altındadır.

Cephede verilen ölüm cezasının kaldırılması ve ırkı idare kanununun kaldırılması, durumu alt üst etti. Sonuçta bu kaçaklar ordusu yurt içine yayıldı. Böylece bu kaçaklar ordusu 7 Kasım 1918'de anî olarak karşımıza çıktı ve ihtilâli yapan teşkilât meydana getirdi.

İşin doğrusu aranırsa, cephenin bu teşkilât ile bir ilgisi yoktu. Fakat cephedekilerin hepsinin içinde bir barış arzusu yanıp tutuşuyordu. İşte bu arzu, hareket için en ciddi ve en büyük tehlikeydi.

Barış sağlandıktan sonra ihtilâlcileri bir korku aldı. Çünkü cephedeki asker ülkesine dönmeye başlamıştı ve bu askerler acaba ihtilâle müsaade edecekler miydi? Yahudi zekâsı bunun da çaresini buldu: İhtilâl birkaç gün normal hareket edecekti. Aksi taktirde bir iki Alman alayı, bu hainleri, silindir gibi ezer geçerdi. Eğer, o günlerde tek bir Alman generali, kendi sadık askerlerine o kızıl heriflerin hepsini kurşuna dizmek ve muhtemel direnişleri top ateşi ile yok etme emrini verecek olsa idi, generalin bu küçük ordusu etrafında on binlerce Alman bir anda toplanabilirdi.

İpleri elinde tutan Yahudileri, bilhassa bu ihtimâl korkutuyordu. Bundan dolayı, bu alçak Yahudiler ihtilâl hareketini gayet sakin bir şekilde yürüttüler. Onlar hareketi bir komünist ihtilâli olarak göstermemenin gereğine kani idiler. Bunun için, savaş sonrası şartları için, riyakâr bir çehre ile bir sessizlik ve asayiş rejimi oluşturdukları havasını doğurdular.

Sık sık müdahale etmeleri, eski yüksek dereceli memurlara, eski ordu liderlerine baş vurmaları bu korkularından ileri geliyordu. Hiç olmazsa bir müddet, bu şekilde hareket etmeye ihtiyaç duyuyorlardı.

Bu alçak Yahudiler, bu manevralarında başarı elde ettiler.

İhtilâl, asayiş ve durgunluk unsurları tarafından yapılmayıp, hırsızlık ve yağma unsurları tarafından yapılmıştı.

Sosyal Demokrat Parti gittikçe büyümesinden ve çoğalmasından dolayı, ihtilâlci parti vasfını yavaş yavaş kaybetti. Bunun sebebi,

partinin ihtilâlden başka bir maksat kabul etmesi veya liderlerin yine ihtilâlden başka bir maksada saplanmaları değildi.

Sebep partide icraata geçecek kabiliyetli taraftarların kalmaması idi. On milyon üyesi bulunan bir parti ile bir hareket yapılamazdı. Bu kadar önemli bir ihtilâl hareketi için, artık insanın önünde ve emrinde karşıt bir parti kalmamıştır. Böyle bir parti, devamlı bir şekilde şişmesi ile büyük merkezî bir topluluk haline gelmiş, tembel bir kalabalık olmuştur.

Yahudi, bu durumdan da istifade etmesini bildi. Bu partinin bünyesinden aktif unsurlar çıkardı. Bunları hücum kıtaları halinde teşkilâtlandırdı. Yahudi, bu kuvvetleri bilhassa müthiş birer saldın gücü haline getirdi.

Böylece bağımsız parti, Spartakist cemiyeti, yani Marksizmin hücum birliklerini oluşturdu. Bunların görevi yıllardan beri bu maksat için hazırlanmış olan Sosyal Demokrat Partinin yerini almaktı.

Marksizm, korkak burjuvaziyi tam mânâsıyla anladı. Marksçılar, eskimiş ve yıpranmış bir nesilden kurulu olan bu siyasi partinin ayaklar altına düşmüş olan itibarının hiçbir zaman ciddi bir engel oluşturmayacağını biliyorlardı. Bundan dolayı kızıllar, burjuvaziyi pek önemsemiyorlardı.

Daha önce de söylediğimiz gibi, kızılları endişeye sokan şey, cepheden dönenlerdi. Bundan dolayı, ihtilâl girişiminin doğal gelişmesini bir süre geciktirme gereği duydular.

Gelecekteki hücum birlikleri ve Spartakist'ler bir tarafa itildiler. Bu hareket kavgasız olmadı. Kavgaya sebep aktif hücum birliklerinin ümitlerinin boşa çıkması ve yağmaya devam edememeler inden dolayı çıkardıkları patırtı ve gürültü idi. Ve bu durum hareketin dizginlerini elinde tutan Yahudileri ürküttü. Ancak bundan başka sebepler de vardı. Mesela, alt üst olmanın neticesi iki tarafın oluşmasına meydan vermişti. Yani, huzur ve asayiş partisi ile kanlı terör gurupları karşı karşıya gelmişlerdi.

İşte bu durum karşısında, burjuvazi bütün kuvvetleri ile huzur ve asayiş taraftarlarına teslim oldu. Böylece bu sefil ve içi geçmiş siyasî kuruluş bir iş yapmak fırsatını eline geçirmiş olacaktı. Hiç olmazsa, ayaklarını sağlam bir yere basacak, en çok nefret ettikleri, fakat nefret ettikleri kadar da korktukları bir kuvvet ile eşit duruma gelmek imkânına kavuşacaklardı.

İhtilâli en kötü unsurlardan kurulu bir azınlık yapmıştı. Aralık 1918 ve Ocak 1919'daki durum buydu. Bu rezil hareketin arkasından bütün Marksçı unsurlar geliyordu. İhtilâl ılımlı bir manzara arz ediyordu. Bu hâl ise, ihtilâl fanatik taraftarlarının düşmanlığını çekiyordu. Bunlar silâh kullanarak terör hareketlerine baş vurarak resmî daireleri işgale ve ılımlı olanları tehdide başladılar. Bu tehlike karşısında, yeni idare taraftarları ile eski idare taraftarları arasında karşı darbecilerin aleyhinde bir anlaşma yapıldı.

Bu anlaşma, Cumhuriyetin düşmanları olanların, Cumhuriyet aleyhinde bulunmak için teşkilât kurmaları ve başka sebeplerden dolayı. Cumhuriyetin aleyhinde olanların bu mücadelelerinde galip çıkmaları için yardımcı olmalarına yol açtı. Diğer bir netice de, eski devlet şekli taraftarları ile yeni devlet şekli taraftarları arasında her türlü kavga tehlikesinin ortadan kaldırılması idi.

İşte bu son durum, hiçbir zaman dikkate alınmadı. Yalnız bu durumu iyi anlayabilenler, onda dokuzunun ihtilâle katılmamış ve yarısından çoğunun ihtilâlden nefret eden bir milletin ancak onda biri tarafından yapılan ihtilâle katılmayı ve bu çirkin hareketin emri altına girmesini anlayabilir.

Burjuvazi ve Marksizm, ortak sahalar üzerinde birleştiler ve bir araya geldiler. İşte, Cumhuriyete de bu birleşme ve buluşmadan sonra kuvvetlenmeye başladı.

Fakat bu netice, bilhassa seçimden önce burjuva partilerini eski monarşik fikirlere geri dönme arzusunu duymaktan alıkoyamadı. Bu şekil hareket etmek namuslu bir iş değildi. Çünkü burjuvazi çok eskiden monarşi idaresi ile olan ilgisini kesmişti.

Daha önce yazdığım gibi ihtilâl taraftarları, eski ordunun yok edilmesinden sonra, devlet içindeki otoritelerini kuvvetlendirmek için kendilerine yeni bir araç bulmaya mecbur kaldılar. Durum öyle gerektiriyordu ki, ihtilâlciler, bu kuvveti ancak kendilerine tamamen zıt bir hayat düşüncesine sahip olanlar arasında bulabilirlerdi.

Yahudiler, ancak böyle bir çevreden yararlanabilirlerdi. Belki yeni bir orduyu bu şartlar altında ağır bir şekilde kurabilirlerdi ama barış anlaşmaları ile dışardan tahdit edilmiş böyle bir orduyu, zamanla manevî bakımdan değiştirerek yeni devlet anlayışının bir aracı haline de getirebilirlerdi.

Görev ve itaat kavramlarının aracı kastaki kesilmesinin hareket etmez duruma gelmesinin en ince nedeni terbiyemizde idi. Tamamen devlet yönüne çevrilmiş olan terbiyemiz millî ruhtan yoksun bulunuyordu.

Görev bilinci, emre uyma görev mesuliyeti ve itaat esasta birer maksat değildir. Tıpkı devletin de aslında bir amaç olmaması gibi. Bunlar birer araçtan ibarettir ve ahlâk ve fizik yönünden iyi donanmış olan insanlardan meydana gelen cemiyetlerin varlığını mümkün hale getirmek ve bu cemiyetlerin devamlılıklarını sağlamak için birer vasıtalardır.

Bir milletin gözle görülecek şekilde, yenik duruma düştüğü ve birkaç önemsiz kişinin tavır ve hareketleri yüzünden, korkunç bir baskının altına girdiği anda, bu adamlara boyun eğmek ve aynı zamanda bu duruma düşmeden önce de itaat etmek tam bir deliliktir.

Bugünkü burjuvazinin devlet anlayışına göre, ateş açmamak için yukarıdan emir alan bir komutan görevine uygun hareket etmiş olur ve ateş etmemekte haklıdır. Çünkü kesin ve körü körüne itaat burjuvalar gözünde kendi milletinin hayatından çok daha değerlidir.

Nasyonal-Sosyalist düşünceye göre önemli ve dikkate alınacak nokta, zayıf yöneticilere itaat değil, topluluğa karşı itaat etmektir. Böyle bir anda, görev, milletin huzurundaki şahsi sorumluluktan ibarettir.

Eğer bu çirkin ihtilâl hareketi başarıya ulaşmışsa, bunun en büyük nedeni, milletimizin ve daha doğrusu hükümet adamlarımızın, bu kavramlardan habersiz olmalarıydı. İkinci büyük sebep ise, muhafazakâr partilerin korkaklıkları ve milletimizin bünyesindeki en iyi ve en çalışkan unsurların ortadan kalkmış olmaları idi. Milletin içindeki bu faydalı unsurlar cephede ölmüşlerdi. Ayrıca burjuva partileri fikir ve kanaatlerini, ancak fikir sahasında fikri silâhlarla koruyabileceklerine inanıyorlardı. Çünkü kuvvet kullanmak hakkına sadece devlet sahipti.

Bu şekil düşünmek, sadece gittikçe artan çöküşün işaretlerini taşımakla kalmaz, aynı zamanda, böyle bir düşünce siyasî rakiplerin eskidenberi bu hususu terk ederek kendi siyasi gayeleri için baskı ve şiddet yoluyla mücadele edeceklerini ilân ettikleri bir sırada çok hatalı olur.

Bunun böyle olduğunu, 7-11 Kasım günleri açıkça ispat etti. O sırada Marksistler, parlâmentoculuğu ve demokrasiyi önemsiyordu. Her iki kuruluşa köpekler gibi uluyan ve ateş eden caniler çetesi en korkunç ve en öldürücü darbeyi indirdi. Geveze burjuva teşkilâtı bu durum karşısında aciz kaldı. Fakat ihtilâlden sonra da bu burjuva partileri yeni yeni bayraklar altında ortaya çıktılar. Bu partilerin liderleri saklandıkları yerlerden dışa çıkarlarken, meydana gelen olaylardan ders almamışlar, hiçbir şey öğrenmemişlerdi.

Bu partilerin, programlarındaki yeni şartlara uymayan bölümlerse, eskisinin aynı idi. Bunların maksatları yeni şartlara mümkün olduğu kadar uyabilmekten ibaretti. Burjuva partiler ihtilâlden sonra da rakibine yol ortasında teslim oldu.

Cumhuriyetin korunması için meclise bir kanun teklifi getirildi. İlk önceleri çoğunluk sağlanamadığı için teklif kabul edilmedi. Fakat, miting yapan iki yüz bin kızıl karşısında, Burjuva devlet adamları korktular. Sanki, bunlar başka türlü hareket ederlerse hiddetten köpüren bu kalabalığın hışmına uğrayarak Reichstag'tan çıktıkları zaman, belkemiklerinin kırılacağını zannettiler. Bu korku, onları düşüncelerine aykırı olan teklifin çıkarına oy kullanmak zo-

runda bıraktı. 1922 yılının temmuz ayında parlâmentoda oynanan komedi sırasında Nasyonalistler teklifin aleyhinde oy verdiler.

Böylece yeni devlet, sanki hiçbir millî muhalefet yokmuş gibi gelişti. İşte o sıralarda Marksizme ve onun teşviki ile ayaklanan topluluklara karşı çıkan ve bu muhalefet cesaretini gösteren kuruluşlar, gönüllü gurupları kendi kendini koruyan topluluklar, vatanseverler, muhafızlar ve genellikle eski askerlerden kurulu töreci topluluklar idi.

Fakat bunların muhalefeti Almanya'nın kötü talihini değiştirmedi. Bu sonuç normaldi. Nasıl Nasyonal Partiler sokaklarda hiçbir kuvvet ve kudrete sahip olamadıkları için halka nüfuz ve etki edememişlerse, sözde kötü gidişe karşı savunma birimleri oluşturanlar da, siyasi fîkirlerden ve her türlü ciddi siyasî düşüncelerden mahrum bulundukları için topluluklara sokulamadılar.

Marksizmi zafere götüren şey, siyasî idaresi ile çalışma ve hareketlerindeki sert ve şiddet gösteren mitingleridir. Millî Almanya'yı, Almanya'nın kaderi üzerinde her türlü güç ve etkiden mahrum bırakan şey sert kuvvetin milli irade ile işbirliği yapmamasıdır.

Millî partiler ne olursa olsun, bu iradeyi bir sokak kavgasında galip çıkaracak büyük bir güce sahip değillerdi.

Bu durumu kurnaz Yahudi, gayet ince bir şekilde devam ettirdi. Basın yolu ile Yahudi, bu kötü gidişe karşı olan savunma kaynaklarını siyasî olmayan fikirlerle doldurdu. Böylece siyasî mücadelede Yahudi, gerçek fikir silâhlarının kullanılmasını yasaklıyordu. Milyonlarca aptal Alman bu eşekçe harekete kendini kaptırıp, savunma silâhlarını elden çıkarıp kendini Yahudi'nin kanlı ellerine teslim ediyordu. Bunu yaparken, işin korkunç yanını da bir türlü anlayamıyordu.

Her türlü düzenleyici fikrin yokluğu, daima mücadele kuvvetinin sınırlı kalmasını gerektirir. En kaba silâhları kullanmak hakkına sahip olma kanaati de daima yenilikçi düzenin zaferinin gerek ve zaruretini doğurur.

Demek oluyor ki, bu gayeler ve idealler uğrunda mücadele etmeyen bir hareket hiçbir zaman en son çarelere baş vurmayacaktır.

Büyük bir fikrin ilânı Fransız ihtilâlinin sırrıdır. Rusya'daki komünist ihtilâl zaferini fikre borçludur. Faşizm kuvvetini, bir milleti iyi bir şekilde büyük bir düzenlemeye tabi tutmak fikrinden almıştır.

İşte burjuva partilerinin hiçbirinde bu işi başaracak bir yetenek yoktur.

Bu işi başarmak için sağda solda savunma birimleri oluşmuştu. Fakat bu birimleri Marksizm yavaş yavaş dağıtmaya başladı. Marksizm bu birimleri kendisi için tehlikeli görmüyordu. Fakat bunlar gereksiz duruma gelmişlerdi. Şüphe edilen cesaret sahibi liderler mahkemelere sevk edilerek mahkûm edildiler. Sonuçta, hepsi hataları yüzünden hak ettiklerini buldular.

ON BEŞİNCI BÖLÜM

HÜCUM KITALARI

Nasyonal Sosyalist Partisi kurulduğu zaman gayesi, burjuva partilerde olduğu gibi, geçmişin mekanik bir şekilde iadesi olmayıp, bugünkü anlamsız devletin yerine, ırkçı bir devlet meydana getirmek oldu. Böylece yepyeni bir hareket ortaya atılıyordu.

Genç hareket, ilk günlerden itibaren fikirlerini mânevi vasıtalarla yazmak ve propaganda yapma gereğini duydu. Fakat, böyle bir çalışmanın aynı zamanda kaba kuvvet ile takviye edilmesi gerektiğini de kabul etti.

Yeni doktrinin gerçek değeri göz önüne alınarak ulaşılacak hedef için yapılan fedakârlıklar hiçbir zaman büyük birşey olarak kabul edilmedi.

Öyle anlar olur ki, bir milletin kalbini fethetmek isteyen bir hareket, kendi bünyesinde, düşmanlarının tedhiş hareketlerine karşı müdafaa çaresi bulmak mecburiyetini duyar.

Tedhişten yardım gören felsefi bir fikir hiçbir zaman idari usullerle mağlup edilemez. Böyle felsefi bir fikir, ancak cesurca olduğu kadar kesin eylem ve hareketleri ile kendisini ifade eden yeni bir felsefî fikir ile yok edilebilir. Bu tarihî bir olaydır. Ve hep böyle olmuştur.

Bu durum devletlerin resmî savunucularının hoşuna gitmez. Fakat bu hal inkâr kabul etmez bir gerçektir.

Alman devleti Marksizmin şiddetli saldırısına hedef olmaktadır. Devlet, yetmiş yıldan beri devam eden mücadelenin ideolojik zaferine engel olamadığı gibi yıllarca kendini tehdit eden ideolojinin uğrunda çarpışanları en kanlı bir şekilde cezalandırmış, fakat yine de, Marksizme her açıdan teslim olmuştur.

Kasım 1918'de Marksizme kayıtsız şartsız teslim olan devlet bir gün içinde Marksçılığa hakim olamazdı. Çünkü, bakan koltuklarına oturmuş olan ahmak burjuvalar bugün işçilere karşı devletin baskı yapmamasını ağızlarında geveleyip duruyorlardı. Böyle bir işe girişmek bu ahmak burjuvaların gözünde Marksizmle aynı şey olarak kabul ediliyordu. Bundan dolayı, Marksist fikir ve teşkilât karşısında, devletimizin yıkılmasını da gizlemeye çalışıyorlardı.

Bugünkü devletin Marksizme tamamen boyun eğmesi karşısında Nasyonal Sosyalist Hareket, sadece manevi silâhlarla kendi fikrinin galip çıkmasını hazırlamak imkânına sahip değildir. Zafer sarhoşluğu içinde bulunan Beynelmilelciliğin terör hareketlerine karşı kendi imkânları ile savunma önlemi almak zorundadır.

Güvenlik kadromuzun nasıl kurulduğunu, toplantılarımızda yerine getirdiği önemli görevleri kitabımızın bundan önceki bölümlerinde belirtmiş ve kadromuzun yavaş yavaş geliştiğini görmüştük.

Bizim bu teşkilâtımız ile, Alman Savunma Guruplarının arasında benzerlik varsa da bu dış görünüştedir. Çünkü Alman Savunma Guruplarının açık bir siyasi fikirleri yoktu. Bunlar sadece özel himaye ekiplerinden ibarettiler. Hususî kanaatler uğrunda mücadele eden özel kuruluşlardı.

O günlerde Nasyonal Sosyalist Hareketin güvenlik kadrosunu bu Savunma Guruplarından ayıran en büyük özellik, ihtilâl tarafından meydana getirilen şartların, en ufağını bile kabul etmemesi ve tamamına karşı ve Almanya uğruna mücadele etmesi idi.

Teşkilâtımız daha ilk günlerden itibaren ciddi ataklar yapmak için kurulmuştu. Fakat bu girişim, bazı aptal ırkçıların iddia ettikleri gibi, sadece sopaya karşı şiddetli bir aşktan ileri gelmiyordu.

Çoğu kez tarihte görüldüğü gibi, en asil başlar, en basit darbeler altında uçmuşlardır. Bizim teşkilâtımız baskı ve şiddeti aslında bir maksat olarak kabul etmez. Teşkilâtımız, ideal gayeler takip edenleri, baskı, zor ve şiddetten korumak için kurulmuştur. Teşkilâtımız, millete hiç bir koruma ihtimalini vermeyen bir devleti müdafaa etmek için değil, tam tersine olarak, milleti ve devleti yok etmek isteyenlere karşı milletin korunmasını üstüne almak için kurulmuştur.

Münih'te Hofbrauhaus düğün salonunda girdiğimiz çatışmada güvenlik kuvvetimizin gösterdiği kahramanlıktan dolayı, o günün büyük hatırasını sürekli olarak için Hücum Kıtası adını verdik. Daha doğrusu güvenlik kuvvetimiz o gün bir çok kızıl karşısında gösterdiği cesaret ve kazandığı zafer sayesinde bu adı almayı hak etti.

Bu adın ifade ettiği anlam hareketimizin yalnız bir kısmını anlatıyordu. Bu ad ve bu adın altında toplananlar, propaganda gibi, basın gibi, bilimsel kuruluşlar gibi ve partimizin diğer üyeleri gibi bir bütünün bir kısmını ifade ediyor ve bir parçasını oluşturuyordu.

Hafızalardan silinmeyen o tarihî toplantıdaki başarımız, yalnız o günkü toplantıyla sınırlı kalmadı. Hareketimizi ve fikirlerimizi Almanya'nın diğer taraflarında da yaymak için yaptığımız girişimlerde bu organımızın ne kadar faydalı ve gerekli olduğunu gördük.

Kızıllar, bizi kendilerine karşı bir tehlike olarak kabul ettikten sonra, Nasyonal Sosyalist toplantılar yapmak için yaptığımız girişimlerde bizi daha büyük bir güç haline gelmeden boğmak ve ezmek için hiçbir fırsatı kaçırmadılar. Bazen de toplantılarımızı sabotajlarla önlemeye çalıştılar. Bütün bu olaylar yaşanırken Marksçı partilerin üyeleri ve kuruluşları her yerde ve hatta parlâmentoda dahi sabotaj hareketlerini savunuyorlardı.

Kızılların bu hareketleri normaldi. Fakat hiçbir yerde söz söyleyemeyen ve konuşmacıların sözleri kızıllar tarafından kesilen, her zaman Marksçıların dayaklarına maruz kalan ve Marksizm aley-

hindeki saldırılarına takip edip, bizim bu millî mücadelemiz sırasında karşılaştığımız güçlüklerden adeta zevk duyan Burjuva partilerinin bu tutumlarına ne demeli? Bu pis burjuvalar, mağlûp edemedikleri kızıl partilerin tarafımızdan mağlûp edilemediğini gördükçe memnun oluyorlardı.

Yüksek dereceli memurlar, emniyet amirleri hatta bakanlar, kendilerine rezil dedirtecek bir karaktersizlikle, vatansever kişiler kimliğine bürünüp, biz Nasyonal Sosyalistlerin, Marksçılarla olan mücadelesinde, şerefsizce kızıllara hizmet ediyorlardı.

Birkaç yıl önce kızıl köpek sürüleri tarafından ipe çekilmemelerini ve bir fener direğine asılmış cesetler haline gelmemelerini kısmen dahi olsa bizim kahramanlığımıza borçlu olan bu rezil heriflerin, partimiz ve üyeleri hakkında hiçbir ihtarda bulunmadan takibata geçmeleri, rezil kimseler olduklarının en açık delili idi.

Bu kadar hüzün verici olaylar arasında sonsuza göçen Polis Müdürü Pöhner mert bir adam olarak bu adi köpeklerden bahsederken şöyle demişti:

—"Ben, hayatım boyunca sadece bir Alman olmak, öyle kalmak ve bir memur olmak için mücadele ettim. Rezil bir memur olarak, karşısına çıkana fahişelik eden ve o anın hakimi görünmeyi fırsat bilen basit yaratıklarla benim karıştırılmamamı isterim."

Bizi endişeye sevk eden ve çok hazin olan bir durum vardı ki, o da, bu köpek sürüsünün, yavaş yavaş da olsa, Alman devletinin en namuslu kişilerini boyunduruk ve etkileri altına alarak onlara da kendi prensiplerini ve adiliklerini aşılamaları idi. Bunlar aynı zamanda namuslu bir kişiye karşı da azgın ve korkunç bir kin beslerlerdi. Yahudi taktiği burada da kuvvetini gösterir ve bu namuslu memurlar görevlerinden alınıp cezalandırılırlardı. Bütün bunlar olurken başta bulunan şerefsiz herifler de nasyonalist etiketi altında kendilerini millete pahalı satarlardı.

Biz, bu gibi alçak köpeklerden hiçbir yarar göremezdik. Fakat, kendi savunma kurumumuz olan "Hücum Kıtaları"nın gelişmesi,

hareketimizin emniyetini garanti edince, takdir dolu dikkatleri üstümüze çektik.

Bizim Hücum Kıtalarımızın iç teşkilâtında hakim fikir, bu organımızın tam bir hücum kıtası olmasından başka, Nasyonal Sosyalist ideali sarsılmaz bir şekilde manevî kuvvet haline getirmek ve disipline dikkat etmek olmuştur.

Bu teşkilâtımızın, herhangi bir savunma teşkilâtı veya gizli bir cemiyet ile bir benzerliği ve ilgisi yoktur.

Bir milletin askeri terbiyesi yalnız özel kaynaklarla elde edilemez. Bunun için devlet tarafından büyük para yardımı yapılması gerekir. Bundan başka bir hususu düşünmek, kendi imkânları hakkında oldukça fazla hayale kapılmak olurdu.

Geçici disiplini uygulayarak askeri değeri bulunan kuruluşların meydana getirilmesinde bazı engelleri aşabilmek mümkün değildir. Çünkü en ciddi yönetim aracı olan ceza vermek yetkisi eksiktir. 1914 yılının ilkbaharında kurulan ve savunma gurupları denilen kuvvetleri bugün dahi meydana getirmek mümkündür. Fakat bu gurupları meydana getirenler, eski askerlerdi. Bu askerlerin birçoğu eski ordu okulunda okumuşlardı. Ayrıca, yüklenen görev cinsine bakılmaksızın kayıtsız şartsız bir askeri itaat gerekmekteydi.

Halbuki, gönüllü ekipler için bir ideal söz konusu değildi. Ekip, ne kadar geniş olursa, disiplin de o kadar gevşek olur. Her üyeden az iş isteniyordu. Bunun sonucu olarak, müdafaa ekipleri eski askerler ve emekliler derneği haline geliyordu. Kayıtsız, şartsız, bir emir ve idare yetkisi olmadan, askerî hizmete gönüllü hazırlama işi hiçbir zaman büyük topluluklar üzerinde uygulanamaz. Kendi rızaları ile, ordu içinde itaat mecburiyetine boyun eğenler, azınlıkta kalacaklardır.

Ayrıca, vasıta ve alet eksikliği, imkânsızlık savunma birimlerinin hakikî bir eğitim yapmalarına fırsat vermemektedir. Halbuki, ciddi bir eğitim, böyle bir kuruluşun birinci ve en büyük görevi olmalıdır. Savaşın üstünden sekiz yıl geçtiği halde, bu uzun süre

içinde Alman gençlerinin hiçbiri ciddi bir talim görmedi. Bu savunma birimlerinin görevi, sadece çok eskiden talim-terbiye görmüş kimseleri toplamak değildir. Eğer bu iş böyle yapılırsa, bir kimsenin ekibi hangi yıl terk edeceği kolayca hesaplanabilir. 1918 yılının en genç elemanı dahi, yirmi yıl sonra askeri değerini kaybedecektir. Şimdi, Almanya bu kötü devreye büyük bir hızla yaklaşmaktadır. Bu devre gelip çattığı vakit, savunma birimleri tam anlamıyla emekliler derneği kimliğini alacaktır.

Halbuki esas vazifesi kötü gidişe karşı koymak olan savunma birimlerinin durumları böyle olmamalıdır. İşte bu hâl, henüz askeri talim görmemiş olanlar için eğitim zorunluluğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Fakat şu sıra bu şekil yetiştirme imkânsızdır. Haftada bir iki saatlik bir talim ile tam bir asker yetiştirilemez. İki yıllık bir askerlik hizmeti bir Alman gencinin tam bir asker olarak yetişmesi için ancak yeterlidir.

Hepimiz, cephede, askerlik mesleğine tam anlamıyla hazırlanmamış olan genç askerlerimizin korkunç ve acı durumlarını gözlerimizle gördük. On beş hafta sıkı bir talime tabi tutulan gönüllü kıtalar, en büyük fedakârlık ruhu ile canlı ve ayakta olmalarına rağmen, savaş sahasında topa yem, olacak et yığınından başka birşey değillerdi. Sadece, on beş hafta kadar askeri talim gördükten sonra, eski askerlerin aralarına katılan gençler bir işe yarıyorlar ve eskilerin tecrübelerinden istifade ederek faydalı oluyorlardı. Böylece bunlar yavaş yavaş yeni görevlerine alışıyorlardı.

Bu olaylar göz önüne alınacak olursa, belirli bir idareci heyeti olmadan, yeterli derecede elde vasıta ve alet bulunmadan, adet yerini bulsun diye haftada bir iki saatlik yaptırılan talim ile bir kuvvet meydana getirmenin ne kadar ümitsiz ve imkânsız bir iş olduğu anlaşılır. Bu şekilde davranmakla eski askerler durumlarını muhafaza edebilirler. Fakat, hiçbir zaman gençler bu şekilde asker haline getirilemezler.

Bir gönüllü savunma gurubu, büyük gayret ve masraflarla sadık birkaç bin kişiyi askeri eğitime tabi tutarken, devlet barışçı davranışlarıyla milyonlarca gencin arzusunu ve maneviyatını kırmakta ve sonuçta onların yurtsever ruhlarını zehirleyerek, hepsini koyun sürüsü haline getirmektedir. Bu trajedinin yanı sıra, savunma guruplarının fikirden yoksun oluşları olumsuz bir rol oynuyordu.

Sıraladığımız bu yokluk ve zorluklara rağmen, bu savunma birimleri, uzun yıllar sonunda, sayıca pek az bir oran olan Alman gencini vücut, ahlâk ve teknik bakımından askeri bir eğitimden geçirilmiş kişiler haline getirme işinde başarı sağlasa bile, bugünkü politika ve devlet adamlarının arzulamadıkları bu sonucu nefretle karşılayacakları muhakkak olduğuna göre, elde edilen sonuç devlet adına yine sıfırdır.

Birkaç yıl önce en iyi talimi görmüş sekiz buçuk milyonluk orduyu terkeden devletin, bugün on milyon Almanı akşam karanlığında askeri talime tâbi tutması sadece gülünecek bir olay değildir.

Devlet, yalnız bu kuvvetten istifade etmemekle kalmadı, bu orduyu fedakârlıklarına karşılık olarak edepsiz, rezil ve alçaklar takımının hareketlerine teslim etti.

Demek, geçmişin en namuslu ve en şerefli askerlerini lekelemiş, bu kahramanlara tükürmüş, fedakârlık gösterenlerin nişan ve rütbelerinin sökülmesine fırsat vermiş, bayrak ve sancaklarını çiğnemiş olan bugünkü rejimin müdafaası ve korunması için asker yetiştirecek, ha?.... Şaşarım böyle düşüncelere...

Bugünkü rejim, eski ordunun şerefine, manevî şahsiyetine küfredenleri mahkemeye vermek için küçük bir teşebbüste bulundu mu? Asla bulunmadı. Tam tersine eski Alman ordusuna küfredenleri en yüksek makamlara atadı.

Laipzig'de, Halk, kuvvetin arkasından yürür demişlerdi. Bugün, kuvvet ihtilâli yapmış olanların elinde bulunduğuna ve bu hareket de Alman tarihinde en alçak bir ihanetten, en adi bir aptallıktan ibaret olduğuna göre, yeni bir ordu kurmak bu rezil domuz suratlı he-

riflerin kuvvetini arttırmak olacaktır. İşte böyle bir ordu kurmaya teşebbüs etmek kadar yersiz bir şey olamaz. Akıl ve mantık bu teşebbüsün karşısındadır.

Bu yeni devletin, ihtilâlden sonra, bulunduğu makamı askeri bakımdan takviyeye ne kadar önem verdiği, o sıralarda var olan ve kendini korumak için kurdurulmuş olan teşkilâta karşı duyduğu ilgiden belli olmaktadır. Bu kuruluşlar, korkak ihtilâl mahlûklarının himayelerini görev varlığı edinmiş oldukları için arzu edilen kuruluşlar olarak kabul ediliyorlardı. Fakat, zamanla milletimiz istilâ tehlikesine maruz kalınca bu ihtilâl mahlûkları için ortada korkulacak şey kalmadı ve bu kuruluşların da onlar için gereksiz olmaya başladı. Bundan dolayı bu savunma guruplarının silâhlarını toplamak ve onları dağıtmak için ellerinden geleni yaptılar.

Gönüllü savunma guruplarını kurmak işini araştırırken kendi kendime "bu gençlere kim ve ne için eğitim yaptıracaktım." diye soruyordum. Evet, bu gençlerden hangi maksat için istifade edilecek ve bunlar ne zaman göreve çağırılacaklardı? İşte kendi kendime sorduğum bu sorulara verdiğim cevap, aynı zamanda bizim kendi genç hareketimiz için en iyi emirleri ve ilkeleri ortaya koyuyordu.

Bugünkü devlet bu eğitim görmüş kurumlara eğer bir gün başvuracak olursa, bunu, milletimizin millî çıkarlarını dışarıya karşı korumak için yapmayacak, sadece aldatılmış, ihanete uğramış milletimizin günün birinde isyan etmesi halinde, devletin başında bulunan zalimlerin korunması için girişimde bulunacaktı.

Demek ki, bizim Hücum Kıtalarımızın yukarıda belirttiğimiz sebepten dolayı askeri bir teşkilât ile hiçbir ilişkisi bulunmamalıdır. Bu kuruluş Nasyonal Sosyalist Hareketin korunması ve Propagandası için bir organ olacaktır. Yani görevleri, savunma gurupları denilen kuruluşlardan tamamen farklı olmalıydı.

Fakat bizim bu teşkilâtımız hiçbir zaman gizli bir dernek olmayacaktır. Çünkü gizli teşkilâtların maksatları, yasa dışı olabilir. Bu gizlilik hali, böyle bir teşkilâtın daima kadrosunu tehdit eden hele,

Alman milletinin gevezeliğe olan tutkusu bilinince böyle önemli bir teşkilât kurmak ve aynı zamanda bu teşkilâtı sır olarak saklamak veya teşkilâtın maksadını gizlemek asla mümkün değildir.

Bu şekil girişimler bugüne kadar binlerce kez ortaya çıkarılmıştır. Bugün, güvenlik güçleri ellerinde birtakım piç ve domuzlar bulundurmaktadır. Bunlar ufak bir çıkar karşılığı ihanet etmekle kalmazlar, aynı zamanda hayalî birtakım ihanetleri de uydururlar. Hiç kimse, hiçbir zaman kendi üyelerinden bugünkü durumda gerekli olanı sağlayamaz. Sadece küçücük guruplar yıllarca devam eden tecrübelerden sonra, gizli teşkilât özelliğini alabilirler. Fakat bu kuruluşların küçük oluşları. Nasyonal Sosyalist Hareket için faydasızdır.

Bizim ihtiyaç duyduğumuz şey fikirlerimize bağlı yüzbinlerce inanmış savaşçıydı. Yoksa, cüret sahibi yüz veya iki yüz fesatçının aramızda işi yoktu. Gizil görüşmeler ile çalışmak yerine görkemli ve büyük kitle mitingleri ile çalışmak daha iyidir.

Bir fikir hareketi, hiçbir zaman bıçak, zehir veya tabanca ile başarılı olamaz. Böyle bir fikir hareketinin başarısı ancak sokağı fethetmekle mümkün olur.

Biz Marksistlere, Nasyonal Sosyalizmin yakın bir gelecekte sokak, cadde, meydanların ve günün birinde de devletin tek hakimi olacağını anlatmalıydık.

Gizli kuruluşların bir başka tehlikesi ise üyelerinin çoğu üstlerine düşen görevlerinin büyüklüğünü unutmalarıdır. Diğer bir tehlike de, üyelerin bir milletin kaderini bir katilin değiştirebileceğine inanmalarıdır.

Böyle bir fikir, ancak halk birkaç zorbanın korkunç baskısı altında inlerken, fevkalade bir şahsiyetin ortaya çıkması ve milletçe nefret edilen adamın göğsüne bıçağı saplaması ile mümkün olur. Bu hareketi korkakların cumhuriyetçi ruhları ayıplayacaktır. Halbuki koca Schiller, Guillaume Tell'inde böyle bir öldürme olayını yüceltme cesaretini göstermiştir.

1919 ve 1920 yılı içinde, gizli kuruluşların, tarihin örneğine kendilerini kaptırarak, ülkenin bir sürü alçaktan çok usandığı bir sırada, milletin acısına son vermek amacıyla, bu rezil domuzlardan intikam almaya kalkmaları ihtimâlleri vardı.

Böyle bir teşebbüs çok anlamsız bir hareket olurdu. Çünkü Marksizm, herhangi bir liderin üstün dehası sayesinde bugünkü durumuna ulaşmadı. Marksizm, burjuva sınıfının acınacak ve sonsuz zaafından, korkakça geri çekilişinden dolayı bu zaferi elde edebildi. Bizim burjuva sınıfımız için en acı durum, kızıl ihtilâlin ufak bir zekâya ihtiyaç göstermeden başarı elde etmesi ve burjuvayı emri altına almasıdır. Bir Robespierre bir Danton ve bir Marat karşısında teslim olunabilir ve bu teslimiyete akıl erer. Fakat, cılız Scheidemann yahut şişman Erzberger ya da Friderich Elbert ile diğer bir sürü siyasi cüceler karşısında dört ayak üzerine düşülmesi bir rezaletten başka bir şey değildir.

İhtilâlin dehası olarak bir tek kişi bile çıkmadı. Yalnızca vatanın felaketi için yapılan ihtilâlde sayısız tahtakuruları ile götürü ve toptan olarak elde edilmiş spartakistler gibi geçmez, işe yaramaz mallar vardı. İçlerinden herhangi biri ortadan kaldırılsa, bunun hiçbir önemi olamazdı. Böyle bir şey yapılsa, bile bir sürü sülük, ortadan kalkanın yerini alacaktı.

Enerjik bir protesto bu inanışı yok etmeye yeterliydi.

Hükümetin en yüksek makamlarında, koskoca bir imparatorluğu satmış, iki milyon ölünün bir işe yaramayan fedakârlıklarının günahını üzerine almış milyonlarca savaş gazisinin sorumluluklarını omuzlarına yüklenmiş, tam bir ruh huzuru ve istirahatı içinde cumhuriyetçi işlerini görmekle meşgul bir takım domuzlar dururken, bir topun yerini düşmana haber vermiş olan bir kimseyi kurşuna dizmek mantıksızlıktır. Bir devlette, hükümetin, büyük hainleri masum olarak ilân etmesi ve küçük hainlere ceza vermesi anlamsızlıktan başka bir şey değildir.

Bir gün şöyle bir olay meydana gelebilir. Orduda bulunduğu bir sırada ihanet etmiş ciğeri beş para etmez bir herif çıkabilir. İşte bu

durumda bir hainin vücudu, diğer hainler tarafından mı ortadan kaldırılmalıdır, yoksa, bir idealist jüri tarafından mı? Birinci durumda başarı şüphe uyandırır. Gelecek için ihanet kaçınılmazdır. İkinci durumda ise küçük ve basit bir kimse yok-edilecektir.

Bu meselede ben şöyle düşünüyordum. Büyük hırsızlar serbest ve cezasız kaldıkları müddetçe küçük hırsızlar yakalanmamalıdır. Bir gün gelecek millî bir Alman mahkemesi, Kasım cinayetlerinin hesaplarını soracak ve on binlerce teşkilâtçıyı işledikleri cinayetlerden dolayı yargılayıp idam edecektir. Bu görüş aynı zamanda savaştan sonra milletlerarası makamlara gizli silâh depolarının yerlerini bildiren küçük ordu hainlerini de kapsar.

Bütün bu düşünceler ve ihtimâller beni, gizli kurumlara her ne şekilde olursa olsun katılımı yasaklamayı ve Hücum Kıtalarını “” bu kurumların karakterlerinden uzak tutmağa zorladı.

S.A bir askerî müdafaa teşkilâtı ve bir gizli dernek olmayacaktı. Talimler, askeri faydaları bakımından değil, partinin çıkarlarına uymaları bakımından yapılmalıydı.

Teşkilâtın üyeleri fizikî gelişmelerini askeri terbiye ile değil spor eğitimi ile elde etmeliydiler. Boks ve jiujitsu bana göre bir top atışı taliminden çok daha faydalıdır. Belki top atışı talimi görmemiş olmak eksiklikti. Fakat, spor sahasında mükemmel bir şekilde talim ve terbiye görmüş, vatan için sonsuz bir aşk ateşi ile tutuşmuş, en şiddetli bir saldın ruhu ile yoğrulmuş altı milyon genç bana teslim edilsin, ihtiyaç duyulduğunda, millî bir devlet için, iki yıldan az bir sürede koskoca bir ordu meydana getireyim.

Fizikî gelişme, herkese kendi üstünlüğü kanaatini telkin etmeli ve ona sürekli bir şekilde kendi gücüne güvenmesini sağlamalıdır. Bu şekil fizikî terbiye, bu üyelere Nasyonal Sosyalist Hareketin müdafaası için silâh hizmetleri görecek sportif özellikleri de kazandırmalıdır.

S.A’ların gizli bir tarafının kalmaması için, herkesin bu teşkilât mensuplarını gördüğü vakit tanıyabilmeleri için üyelerine üniforma

giydirilmeliydi. S.A gizli olarak toplanmamak idi. Açıkça ilerlemeliydi. Gizli dernek olduğu hakkındaki bütün ithamları kesin bir şekilde yok edecek bir harekete girişmeli idi. Daha başlangıçtan itibaren genç hareketin büyük fikri "S.A"ya bağlı olanlara anlatılmalı ve büyük fikrin onlarca anlaşılmayan bir tarafı kalmamalı idi. Bu kimseleri fikirlerimizin savunulması görevine o şekilde sürüklemek icap eder ki, herhangi bir patırtıda Nasyonal Sosyalist ve ırkçı bir devletin kurulması uğrunda, onlar hayatlarını feda etmekten çekinmesinler.

"S.A"nın teşkilât şekli, üniforması ve donanımı eski ordu mensuplarına benzememeliydi. Bu üniformalar üstlerine düşen görevin ihtiyaçlarına göre olmalıydı.

S.A."nın gelişmesi ile ilgili üç olay sonsuz bir öneme sahiptir.

Bunlardan biri, bütün vatansever kurumların cumhuriyetin korunması aleyhinde Münih'te Köingsplatz de yaptıkları büyük miting idi.

Münih'in vatansever dernekleri cumhuriyetin korunması kanununun kabulüne karşı protesto için çok büyük bir miting yapmak kararını aldılar. Nasyonal Sosyalist Hareket de bu büyük mitinge katıldı. Partimiz guruplar halinde caddelerden geçti. Partinin siyasî kıtaları da geçişe katıldılar. Ayrıca iki orkestra da bize eşlik ediyordu. On beş kadar bayrak taşıyorduk. Nasyonal Sosyalistlerin yarı yarıya dolu geniş meydana varışlarında halkın şevk ve heyecanı son derece artmıştı. Ben altmış bin kişiye yakın bir kalabalık önünde konuşmanın şerefine ulaştım.

Bu mitingin başarısı yıldırım etkisi yaptı. Kızıllara en korkunç tehditlere rağmen, Münih caddelerinde yürüyebileceğimizi ispat ettik. Kızıl Cumhuriyetçi koruma derneklerinin üyeleri, hareket halinde olan kıtalarımıza panik zarar vermeye teşebbüs ettilerse de, kısa bir zaman içinde "S.A'lar tarafından kafaları kırılarak kan revan içinde bırakıldılar. Böylece Nasyonal Sosyalist Hareket, o zaman ilk defa olarak sokakta miting yapma hakkını ellerine geçi-

ren kızıllardan, beynelmilel hainlerden ve vatan düşmanlarından bu hakkı kesin olarak almaya azimli olduğunu ispat etti.

Bu başarı, bizde S.A.'nın bünyesi hakkındaki düşüncelerimizin gerek psikolojik ve gerek teşkilât bakımından iyi ve doğru olduğu hakkında inkâr edilmez bir görüş meydana getirdi. Böylece gelişen teşkilâtımız 1922 yılının son aylarından itibaren "Centurie" çıkarabiliyordu.

S.A'nın gelişmesinde rol oynayan ikinci olay ise, 1922 yılında Cobourg'a yapılan seferdi.

Irkçı topluluklar, Cobourg'da adına "Alman Kongresi" dedikleri bir toplantı yapmak niyetinde idiler. Ben de bu toplantı için davetiye aldım. Toplantıya birkaç arkadaşımı da getirmem isteniyordu. Davetiye saat 11.00'de elime geçmişti. Davetiyeyi tam zamanında almış sayılırdım. Çünkü bir saat sonra gereken bütün önlemler alındı. Bana refakat etmek üzere S.A.'lardan sekiz yüz kişi seçtim. Bunlar on dört Centurie'ye ayrıldı. Böylece Münih'ten özel bir araştırma ile Cobourg'a gideceklerdi.

Ayrıca Nasyonal Sosyalistlerin diğer guruplarına da emir verildi. Başka yerlerde de bazı guruplar teşkil edildi. Almanya'da S.A.'nın yeni üyeleri trene bindikleri yerde görkemli bir görünüş içindeydiler. Birçok kişi bizim bayrağımızı görmemişti. Bayrağın yaptığı etki büyük oldu.

Cobourg garına geldiği zaman kongre eğlenceleri komitesinin bir Yönetim gurubu tarafından karşılandık. Bize yerel sendikaların uzlaşma unvanlı bir emrini tebliğ ettiler. Sosyalist Parti ile Komünist Partisi bu emre uymuşlardı. Bizden şehre bayrak açmadan ve bandomuzu çalmadan girmemizi istiyorlardı. Ayrıca şehre girerken sıkı kollar meydana getirmememiz de isteniyordu.

Bu küçültücü şartları derhal reddettim. Bu mitingi düzenleyip, yönetenlere anlaşmaya yanaşmayacağımı da anlattım. Kırk iki kişilik orkestramız da bizimle beraber gelmişti. Centurieleri'nin hemen saf oluşturup, bayraklarını açarak, sloganlarla birlikte şehrin içine yürüyeceklerini bildirdim. Dediklerimin hepsi yapıldı.

Gar meydanında, köpekler gibi uluyan ve bizimle alay eden binlerce kişi bizleri karşıladı. Bizlere katiller, haydutlar, caniler diye bağırıyorlardı. Alman Cumhuriyetinin bu rezil kurumlarının nazikâne (!) yüzümüze fırlattıkları sözler bunlardı.

Genç kuvveti örnek alınmaya lâyık bir yol izledi. Centurie'ler gar meydanında toplandılar. Ayak takımının adi tahriklerini hiç önemsemediler. Polis korku içinde kalmıştı.

Alay halinde geçiyorduk. Sağımızdaki ve solumuzdaki halkın aleyhte tezahüratı gittikçe artıyordu.

Polisler, bize yabancı olan bu şehirde bizi önceden kararlaştırılan yere götürmeyip, bir salona doğru yol gösterdi. Son Centurie salonun avlusuna girer girmez kesif bir kalabalık, kulakları sağır edecek bir şekilde uluyarak arkamızdan içeri girmeye teşebbüs etti. Bu kalabalığın içeri girmesini önlemek için polis kapıları kapattı. Bu durum tahammül edilecek gibi değildi. Derhal S.A.'yı "hazır ol" vaziyetine geçirdim. Küçük bir konuşma yaptım ve polisten derhal kapıları açmasını istedim. Güvenlik güçleri uzun bir tereddütten sonra, dediğimi yapmaya razı oldu.

Bunun üzerine esas yerimize ulaşmak için tekrar aynı yoldan, fakat aksi tarafa doğru yürüdük. Kızıllar için bu kez gerçekten karşı koymak gerekiyordu. Feryat ve gürültü bizim S.A.'nın mensuplarına soğukkanlılıklarını kaybettirmediği için, sosyalizmin, kardeşliğin ve eşitliğin bu basit temsilcileri bize taşlarla saldırma gereğini duydular.

İşte o zaman sabrımız tükendi. Darbelerimiz birer dolu gibi sağa sola yağmaya başladı. On beş dakika sonra bir tek kızıl bile sokakta burnunu dahi göstermek cesaretinde bulunamıyordu.

Gece de şiddetli olaylar meydana geldi. S.A devriyeleri yalnız başına dolaşan Nasyonal Sosyalistleri hücuma uğramış buldular. Bunların durumları kötüydü. Fakat domuz kızılların işleri hemen orada görüldü.

Böylece, gün doğarken, Cobourg'un yıllardır beri çekmekte olduğu kızıl terör yok edilmiş oluyordu.

Marksçı Yahudiler riyakâr yapılarını gösteren bir hareketle, bildiri yayınlayarak beynelmilel proletarya yoldaşlarını bir kere daha sokağa çağırdılar. Olaylar saptırılarak, bizim, katil çetelerimizin Cobourg'da masum işçilere karşı bir yok etme savaşına başlamış olduğu ilân edildi. Saat bir buçukta büyük bir miting hazırlandı. Şehrin çevresinden on binlerce işçi buraya çağrılmıştı.

Kızıl meselesini kesin olarak halletmek niyetindeydim. Bunun için, bin beş yüz kişiye çıkan sayıya öğle üzeri bir kol teşkil etmelerini emrettim. Bu kuvvet ile Cobourg'un iç kalesine doğru yola çıktım. Yolumuz, düşman mitinginin yapılacağı meydandan geçiyordu. Saldırı cüretini gösterip, göstermeyeceklerini anlamak istiyordum. Meydana geldiğimiz vakit haber verilen on bin işçinin yerine birkaç yüz biçare adamla karşılaştık. Biz yaklaştıkça onlar sinip kaldılar. Bir kısmı da tabana kuvvet kaçtı. Yalnız bir iki yerde, şehir dışından gelme ve henüz bizi tanımayan bir kaç kızıl gurup, bizlere saldırmayı denedi. Fakat bir anda, bir daha böyle bir şeye teşebbüs arzusu içlerinden kesin olarak silinecek şekilde işleri görüldü.

Bütün bu olaylardan sonra korku içinde kalmış olan halkın yavaş yavaş uyandığı, cesaret bulduğu ve bizleri alkışlamaya başladığı görüldü.

Şehirden döneceğimiz gece birçok yerlerde destekleyici alkışlar koptu.

Gara geldiğimiz vakit, tren işçilerinin bizi götürmeyeceklerini öğrendik. Bu haber üzerine kızıl elebaşlarından birkaç tanesine böyle bir işe kalkışırlarsa, içlerinden bazılarını yakalayacağınızı, treni kendimiz idare edeceğimizi, her vagona genel birlik temsilcilerinden birkaçını da bindirerek, yanımıza alacağımızı bildirdim.

Bizim idaremizle yapılacak bir tren yolculuğunun şüphesiz çok tehlikeli olabileceğini ve hepimizin kafasını kopmasının söz ko-

nusu olduğuna bu heriflerin dikkatlerini çektim. Fakat öbür dünyaya yalnız gitmeyeceğimizi bildirdim ve sadece bu işte kızıl efendilerle aramızda tam bir eşitlik ve kardeşlik olacağını anlattım.

Bunun üzerine tren tam vaktinde yola çıktı. Ertesi sabah tekrar Münih'te idik.

Cobourg'da ilk defa olarak vatandaşlar arasında eşitlik sağlanmış oldu. Eğer kendini beğenmiş, bir işe yaramaz yüksek dereceli memurlar vatandaşların hayatını devletin koruduğunu iddia etseler de, o zamanlar gerçekler böyle değildi. Hatta vatandaş, devletin temsilcilerine karşı korunma mecburiyetinde idi.

Bugünün önemi bütün sonuçları ile derhal taktir edilemedi. Fakat üstün mensupları kendi kendilerine ve liderlerinin dirayet ve basiretine karşı güven ve sevgilerinin arttığını hissettiler.

Artık etraf bizimle ilgilenmeye başladı. Nasyonal Sosyalist Hareketin, Marksizme lâyık bir son hazırlayacağına inananların sayısı çoğaldı. Yalnız demokrat kafalılar, bizden demokratik bir cumhuriyette, sert bir hücumu barışçı sözlerle karşılayacak yerde, yumruk ve sopalarımızla püskürtme hakkını kullandığımızdan şikâyet çiydiler.

Burjuva basın her zaman olduğu gibi bu sefer de korkak davrandı. Fakat, kendilerinin yapamadığını, bizler Cobourg'da yaptığımız için içlerinden sevinmekten de geri kalamadılar.

Marksçı işçiler, daha doğrusu yollarını şaşırmış olan işçiler. Nasyonal Sosyalistlerin yumrukları ile uyandıkları an bizim de bir ideal uğrunda mücadele ettiğimizi gördüler. Çünkü insan sadece inandığı ve sevdiği şey uğrunda kavga eder. Bu tecrübeyle ispatlanmıştır.

S.A.'nın kendisi de bu olaydan faydalandı. Bu organımız o kadar çabuk büyüdü ki, Partimizin 27 ocak 1923 de yaptığı kongrede bayrağın selâmlanmasına altı bin kişi katıldı. Bu münasebetle ilk Centurie'ler tamamen yeni üniformalarını giyerek meydana çıktılar.

Cobourg olayları ve bundan aldığımız ders S.A için bir üniformanın ne kadar önemli ve gerekli olduğunu gösterdi.

Üniforma yalnız bu teşkilâtın ruhunu canlandırmak için değil, aynı zamanda herhangi bir karışıklığa fırsat bırakmamak ve birbirlerini tanımak için bir işaret olarak da faydalı idi.

O zamana kadar S.A.'lar kollarında kolluk taşıyorlardı. Şimdi malûm olan gömleği ve kasketi de giymeye başladılar.

Cobourg'da şu önemli sonucu da elde etmiştik. Kızıl terör yıllardan beri başka partilerin bütün toplantılarını dağıtıyordu. Fakat şimdi, bizler toplantı hürriyetini iade ediyorduk. Artık Nasyonal Sosyalist birliklerimizi bir zamanlar kızılların at koşturdukları yerlere yığmaya başladık. Böylece Bavyera'nın kızıl kuleleri Nasyonal Sosyalist Hareket karşısında birer birer düşmeye başladı, zaman ilerledikçe görevini daha iyi anlamaya başladı. Gayesiz ve hayatı mühim olmayan savunma gurubu olmaktan çıkarak yeni bir millî Alman devletinin kurulması uğrunda kavga eden canlı bir kuruluş hüviyetini kazandı.

Bu mantıkî gelişme 1923 yılının Mart ayına kadar devam etti.

1923 yılının ilk aylarında Rurh bölgesinin Fransızlar tarafından işgali S.A'nın gelişmesi meselesinde üçüncü büyük rolü oynadı.

(Bugün bu hususta serbest bir şekilde yazı yazmak henüz mümkün değildir ve millî menfaatlere uygun düşmez. Bu meseleden ancak genel olarak söz edilebilir.)

Bizim için hiçte bir sürpriz olmayan Rurh bölgesinin işgali olayı, artık o korkakça geri çekilme politikasından vazgeçilmesini ve müdafaaya önem verilmesi gerektiğini gösterdi. O zaman safları arasında binlerce genç ve kuvvetli insanı bulunduran S.A da bu millî göreve katılmaktan kaçınamazdı. 1923 yılı ilkbaharı ile yaz aylarında S.A bir askeri mücadele teşkilâtı haline geldi. 1923 yılının bundan sonraki olaylarından bizim hareketimize ait gelişmeyi, büyük kısmı itibariyle bu yeni teşkilâta atfetmek gerekmektedir.

1923 yılının sonucu ilk bakışta ne kadar müthiş görünürse görünsün, hemen hemen gerekliydi. Keza S.A.'nın kesin olarak değişmesine engel oldu. Alman hükümetinin tutumu bunu lüzumsuz hale sokmuştu ve hareketimiz için de bir faydası yoktu. Onun için aynı yolda yürümekte devam edildi.

1925 yılında yeniden düzene konan parti S.A.'yı başlangıçta anlattığımız ve açıkladığımız prensiplere göre tekrar kurmak gereğini hissetti. Parti, başlangıçtaki kutsal anlayışa dönmeli ve S.A ile hareketlerinin ideali uğrundaki mücadeleyi tekrar kuvvetlendirmek için bir köprü oluşturmalıdır.

ONALTINCI BÖLÜM

FEDERASYON MASALI

Almanya'nın kuzeyini güneyden ayıran hendeği büyütmek için Fransızlar ve İngilizler büyük bir propagandaya girişmişlerdi. Bu hususta basında 1915 yılından itibaren Prusya'yı hedef alan yazılar çıkmaya başladı. Aynı zamanda savaşın sorumluluğu yalnız Prusya'ya yükleniyordu. 1916 yılındaysa bu taktik usta bir şekilde yürütülmeye başlandı. Bu arada, saldırı son şeklini aldı. Artık hakaret ediliyor ve güneydeki Almanlar, kuzeydeki Almanlara karşı kışkırtılıyordu. Bu yıkıcı taktik ürünlerini verdi.

Hükümetin ve ordunun, o zamanki yüksek dereceli memurlara ve Bavyera ordusundaki yüksek rütbeli subaylara bu mücadeleye bir son vermeleri ve karşı durmaları için emir vermeye yetkileri vardı. Fakat Tanrı, bunların gözlerini karartıyor olmalıydı ki, hiçbiri bu görevini yerine getirip de bir mücadele emri vermedi. Hatta, bazı yerlerde bu mücadele olumlu karşılandı.

Bunlar, bu mücadelenin sonucu olarak birliğin dağılacağını ve federasyonların oluşturulacağını çok iyi biliyorlardı. Fakat tarihte bu kadar sahtekârlık dolu bir ihmâle ender rastlanır.

Prusya'ya yapılan ihtilâl ve yüklenen zarar bütün Almanya'yı etkiledi. Neticede Alman devletinin yıkılması işi çabuklaştırılmış oldu. Sadece Almanya parçalanmadı önce Alman devletleri parçalandılar.

Prusya aleyhinde körüklenen ve tahrik edilen sunî kin azgın bütün hırs bütün şiddeti ile Münih şehrinde patlak verdi. Bu kor-

kunç kin ve hırs Habsbourg hanedanı aleyhinde bir başkaldırı şeklinde ortaya çıktı.

Savaş devam ettiği sırada, düşman propagandasının yalnız başına başarılı olduğuna inanmak hatalıdır. Bu propagandaya yardımcı da olunmuştur. Çünkü savaş sırasında genel ekonomi teşkilât, istismar üzerine kurulmuştu. Bu durum. Prusya aleyhinde bir fikrin doğmasına sebep oldu.

Çünkü halka mensup olan bir kimsenin gözünde Berlin, Prusya idi. Merkezleri Berlin'de bulunan savaş stokları ise bizzat Berlin demekti.

Halk ise, bu savaş stoklarının, Berlinli veya Prusyalı hatta Alman olmayan kimselerin ellerinde bulunduğunu bilmiyordu. Zavallı halk kendini, Reich'ın idaresinde işleyen kine, yönetime yöneltilen o rezil tahriklerine kaptırmıştı. Aynı zamanda. Bavyera hükümeti tarafından da bu saldın ve tahriklerin içyüzü açıklanmıyordu.

Yahudi ise, savaş ofisleri perdesi altında elinde tuttuğu iktisat politikası ile Alman halkının zararına olarak meydana getirdiği yağma hareketinin, tahrik unsuru olduğunu gayet iyi biliyordu. Yahudi için, galeyana gelen halk kendi boğazına sarılmadıkça, korkulacak ve çekinilecek bir tehlike söz konusu olamazdı. Bunun için Yahudi, halkın kinini, kendi üzerinden uzaklaştırarak, bu kin ve isyanın bir başka tarafa yöneltilmesini gayet iyi becerdi.

Prusya Bavyera ile kavga ediyordu ve böylece Yahudi saltanat sürüyordu. Kavga ne kadar şiddetli ve korkunç olursa, Yahudi için o kadar makbuldü. İki ülke sonsuz bir kin ve hiddetle birbiri ile kapışacak olursa Yahudi'nin rahatı da o kadar iyi sağlanmış olurdu. Bu kavga en tehlikeli bir safhaya geldiğinde basiret sahibi kabiliyetli birkaç kimsenin müdahalesi ile mücadele sakinleşti. Yahudi bu durum karşısında yeni bir tahrike baş vurmada gecikmedi.

Güney ile kuzeyi birbirine düşürenler, derhal olayların üzerine atılarak, kor haline gelen ateşi körüklediler. Sonuçta gizli gizli devam eden nefret ve isyan tekrar alevler saçmaya başladı.

Yahudi, Almanları soymak için Alman milletini meşgul etti ve her türlü dalavereyi çevirdi.

Sonunda ihtilâl oldu.

Halk, küçük burjuva ve kültürü az olan işçi, 1918 yılına kadar olan olayları anlayamadı. Fakat 1918 yılının Kasım ayında meydana gelen ihtilâl hareketinin lideri kendisini derhal Bavyera'nın çıkarlarını koruyan bir kimse olarak ilân etti. Beynelmilel Yahudi Kurt Eisner Prusya'ya karşı Bavyera ile çıktı. Halbuki bu serserinin hayatı incelenecek olursa, Bavyera'nın çıkarlarını korumaya yeterli olmayacağı görülürdü.

Kurt Eisner, Bavyare'da ihtilâlcilerin isyan hareketine Bavyera'nın çıkarları noktasından bakmıyordu. O Yahudiliğin büyük temsilcisi sıfatı ile bütün bu hareketleri idare ediyordu. Almanya'yı parçalamak ve işini çabuk bitirmek istiyordu. Bunun için Bavyeralılara ihtiyacı vardı. Kurt Eisner, Yahudi halkının temayül ve tepkilerinden istifade etti. Bu pis Yahudi'nin maksadı, müdafaasız hale gelen ve parçalanmış olan Reich'ı tamamen komünizmin bir avı haline getirmekti.

Bu hain Yahudi öldükten sonra, yerine geçen diğer pis Yahudiler de Kurt Eisner'in taktiğini kullandılar.

Sosyalist parlamenterlerin genelinden ayrılan bir gurup, Sosyalist Demokrat Partiyi meydana getirdi. Bu Marksçılar kendilerine bağımsız parti adını vererek Alman devletinin duygu ve varlığına el uzattılar. Halbuki bu kızıllar, mecliste savaş ödeneğine geçerli oy vermekten kaçan alçaklardı.

Bavyera'yı işçi heyetleri Cumhuriyetinden kurtaran askeri kuvvetlerin bu hareketleri Yahudiler tarafından Bavyera işçilerinin Prusya militarizmine karşı mücadelesi olarak açıklanıyordu. Şûralar Cumhuriyetinin ezilmesi. Alman topluluklarında olumlu etki yaratması gerekirken Münih'te bu hareket akıl ve mantık dışı olarak Bavyeralıları Prusya'ya karşı daha çok ayaklandırdı.

Komünist tahrikçilerin topluluklar Cumhuriyetinin kaldırılmasını, Prusya militarizminin, antimilitarist ve Prusya aleyhtarı olan Bavyeralılar üzerinde bir zaferi olarak göstermeleri, semeresini çok bol verdi. Kurt Eisner, Landtag seçimlerinde Münih'te ancak on bin taraftar bulduğu ve komünist partisi de üç bin oy alabildiği halde Cumhuriyetin düşmesinden sonra iki partiye verilen oyların toplamı yüz bine yükselmişti.

İşte bu tarihten itibaren Almanları birbirleri aleyhine tahrik eden bu mücadeleye müdahale etmeye başladım.

Öyle bir mücadeleye girişiyordum ki, bu mücadele halk tarafından hiç, ama hiç tutulmuyordu.

Topluluklar Cumhuriyeti devam ettiği sıralarda Münih'te yapılan toplantılarda, Almanya'nın diğer bölgeleri ve özellikle Prusya aleyhine saçılan kin ve nefret o kadar yayılıyordu ki, bazen bu toplantılarda bir kuzeylinin hazır bulunması demek, o kuzeylinin hayatını tehlikeye atması demek oluyordu. Bu toplantılarda sık sık Prusya'dan ayrılalım "Kahrolsun Prusya" Prusya'ya karşı savaşalım gibi anlamsız sesler ve bağrışmalar duyuluyordu.

Bu düşmanlık, kin avazı ile şöyle nitelendiriliyordu. Prusyalı olarak çürümektense, Bavyeralı olarak ölmek daha iyidir.

Münih'te Löwenbraukeller'de yapılan bir toplantıda, çevremde çok az bir dost bulunduğu sırada bu deliliğe karşı itiraz ettim. Bu itirazımın toplantıda ne ifade ettiğini ancak o gün orada bulunanlar anlayabilir.

Hezeyan içinde, kışkırtılmış kalabalık bana karşı aç köpekler gibi uluduğu ve bizi yok etme tehdidini savurduğu vakit neler hissettiğimi anlatamam. Bu sırada bana mücadele arkadaşlarım eşlik ediyorlardı. Bu kudurmuş saldırgan kalabalık asker kaçaklarından ve serserilerden meydana gelmişti. Bir kısmı da savaş sırasında geri hizmetlerde bulunmuş olanlardı. Biz ise vatanı savunuyorduk. Fakat böyle sahnelerin bana faydası oluyordu. Çünkü küçük bir kuvvet olan arkadaşlarım kendilerini bana daha çok yakın hissediyorlardı.

Çok geçmeden bu kimseler benim için “Hayatta ve ölümde” sadakat yemini ettiler.

1919 yılının on iki ayında devamlı bir şekilde gelişen bu mücadeleler 1920 yılı başından itibaren daha da şiddetlendi. Bu arada bir sürü toplantılar yapıldı. Münih’te Sonnenstrasse’de Wanger salonunda olan toplantıyı, hiç unutamam. Bu toplantıda çok şiddetli hücumlara karşı koymak zorunda kaldık. Çoğu zaman benim taraftarlarım şu an anlatılması zor anlar yaşadı. Bunların yerlere atılarak çiğnendikleri, ölü bir duruma getirilerek kapı dışarı edildikleri oldu.

Ancak cephede tanıştığım arkadaşlarla girişmiş olduğum bu mücadele, o sırada kavgayı adeta kutsal bir görev olarak kabul eden genç hareket mensupları tarafından devam ettirildi. Benim için bugün bile Bavyeralı taraftarlarımıza güvenerek o zamanlarda böyle bir şeye cesaret etmemiz ve çalışmamız, iftiharla anlatacağımız bir hareketti. Belki bu işe girişmemiz budalalıktı. Fakat şunu biliyordum ki, arkadan gelen kalabalık cahil olduğu kadar da namuslu kimselerden meydana gelmişti. Tertipçiler için böyle söylenemezdi. Onlar akıllı ve Fransız parası ile çalışan hainlerdi.

Bizim mücadelemizi özellikle zorlaştıran şey, çevrilen dolabın tek sebebi gibi gösterilen federalist düşünceyi öne sürerek, gizli maksadın uygulama alanına başarı ile konması idi. Prusya aleyhinde yapılan tahriklerin federalizm ile hiçbir ilgisi yoktu. Federalist bir zihniyetin, konfederasyona dahil olan bir devleti çökertmesinin veya parçalamasının izahı yapılamazdı. Çünkü Bismarck tarafından Reich’ı tarif etmek için kullanılan ilkeden istifade eden bir federalist eğer bu hareketinde samimî olsa idi, Bismarck in kurduğu Prusya devletinden toprak almaya kalkışmaz ve toprak parçası koparılmasını arzulamazdı. Eğer, Prusyalı bir muhafazakâr parti, Franconienin Bavyera’dan ayrılmasını istese veya bu ayırma işini çabuklaştırsa idi, Münih’te kıyamet kopardı.

İşin içyüzü böyle idi. Bunun için federalizmin hayranı olanlara ancak acınırdı. Bu kimseler, alçak, hain, hokkabaz heriflerin kur-

banı olduklarını bilemiyorlardı. Bunlar aldatılmışlardı. Federalist fikri bu şekilde kötülenirken, bu fikir taraftarlarının yardımı ile mezara itiliyordu. Reich'ın federalist teşkilâtı lehinde propaganda yapılırken, böyle bir siyasî kuruluşun en büyük unsuru olan Prusya'ya herhalde hakaret edilemezdi. Böyle yapılmakla bu konfedere devletin hayatı mümkün olduğu kadar kısaltılıyordu. Lâfta federalist olanlar ihtilâl ile kurulan demokratik rejimle aynı şey kabul edilmesi imkânsız olan Prusya'ya saldırdıkları için bu sonuç akıl sır ermez bir durum alıyordu. Bu sahtekâr federalistlerin kışkırtma ve olumsuz eleştirileri, daha çok güney Almanya'yı veya Yahudi ile Weimar anayasası yazarlarını hedef alacak yerde, eski muhafazakâr Prusya'nın temsilcilerine yöneliniyordu.

Bu mücadele taraftarları Yahudilerle ilişkiden çekmiyorlardı. Buna şaşmamak gerekir. Bu şekilde davranış muammanın bütün anahtarlarını bize verir.

Yahudi, ihtilâlden önce, savaş sırasında halkın dikkatini kendi savaş bürolarından ve kendi üzerinden nasıl uzaklaştırdı ve Bavyera halkını Prusya aleyhine nasıl ayaklandırdıysa, ihtilâlden sonra da yağma teşebbüsünü herhangi bir şekilde örtmesi gerektiğini biliyordu. Bunun için Almanya'nın nasyonal unsurlarını birbirleri aleyhine kışkırtmaktan geri kalmadı. Bavyeralı muhafazakârlar, Yahudiler tartından Prusyalı muhafazakârlar aleyhine kışkırtılıyordu.

Bütün ipleri parmaklarına geçirmiş olan Yahudi, gayet kurnazca hareket ederek tekrar bu işe girişti.

Yahudi, tüm güç ve yetkileri öylesine istismar ederek kullandı ki, bunların sonucu olarak binlerce kişi topraklara gömüldü. Bu kurbanların arasında hiçbir zaman tek bir Yahudi yoktu. Hepsi de Almandı.

Yahudi'nin, halkın dikkatini başka tarafa çevirmek hususunda gösterdiği ustalığı bugün bile görmek mümkündür.

1918 yılında bir Yahudi aleyhtarlığı söz konusu bile olamazdı. Ben o günlerde, Yahudi kelimesinin söylenmesinin ne kadar zor ol-

duğunu bugün bile hatırlıyorum. Eğer ağzınıza Yahudi adını alacak olursanız, ya sizin suratınıza aptal aptal bakarlardı veya korkunç bir muhalefetle karşılaşırdınız.

Bizim gerçek düşmanımızın kim olduğunu halka öğretmek için yaptığımız ilk mücadele o günlerde hemen hemen hiç başarı ihtimali göstermiyordu. Fakat, zamanla yaptığımız kararlı mücadele meyvalarını yavaş yavaş vermeye başladı.

Yahudi aleyhtarlığı 1918 yılının son ayları ile 1919 yılının başlarında kök salmaya başladı. İşte Nasyonal Sosyalist hareket bu Yahudi aleyhtarlığını daha sonra geliştirdi. Özellikle, bu Yahudi aleyhtarlığını, burjuvazinin dar çevrelerinden kurtarıp halk hareketinin zembereği ve parolası haline getirdik.

Ancak biz Nasyonal Sosyalistler olarak Alman milletine bu büyük tehlikeli haber verdiğimiz vakit, Yahudi denen sahtekâr, kendi savunmasını hazırlamış bulunuyordu. Bu durum karşısında, hemen eski taktiklere başvurdu. Şaşılacak bir hızla, ırkçı kuvvetleri parçaladı ve bunları birbirine düşürdü. Çevreye ayrılık tohumları saçmaya başladı. Yahudi, derhal Katolik meselesine sarıldı ve bunu ortaya attı. Böylece Katolik ile Protestanlığı, birbiri ile mücadeleye sokarak halkın dikkatini başka taraflara çevirdi.

Yahudiliğin, birleşmiş kuvvetler tarafından saldırıya uğramaması için düşünülecek tek yol buydu. Yahudi de bu işi gayet kolay yaptı. İnanç ayrılıklarının halka verdiği zarar hiç bir zaman Yahudi tarafından karşılanmadı.

Yahudi, sonunda amacına ulaşmıştı. Katolik ile protestanlar birbirleri ile mücadele ederken, üstün ırkların ve bütün Hristiyanların tek ve korkunç düşmanı olan Yahudi de oturduğu yerden keyifli keyifli gülüyordu.

Bir zamanlar Yahudi, federalizm ile merkeziyetçileri birbirine düşürmüştü. Onları birbirleri ile mücadeleye zorlarken her tarafı da zayıf düşürüyordu. Bu arada Yahudi, kendi milletinin özgürlüğünü sanat ve meta halinde getirerek, büyük ve uluslararası para dünyası adına Almanya'ya ihanet etmekteydi.

Artık, Yahudi kanının yayılması ile, her gün ırkımızda büyük bir yıkım oluyordu. Kanımızın böyle zehirlenmesi asırlarca devam ederse, ancak yüzyıllar sonra temizlenebilir. Irkımızın çöküşü sonucu, Alman milletinin üstün ırk özelliği ortadan kalkacak, sonuçta uygarlık kurma yeteneğimiz sıfıra inecekti. İşte bütün bunlar düşünülmeli ve Yahudilerin bu işi sistemli bir şekilde yaptıkları öğrenilmelidir.

Bu kara saçlı asalak sahtekârlar, milletimizin zararına çalışarak cahil olan genç kızlarımızı kirletiyorlardı. Bu çirkin hareket ise dünyada hiçbir şeyle onarılmayacak şekilde tahriplere yol açıyordu. Diğer taraftan Katolikler ve protestanlar insanın, bu soysuz hemcinsi tarafından harap edilmesine sadece seyirci kalmaktaydı. Oysaki dünyanın geleceği için Katoliklerin mi Protestanlara, yoksa Protestanların mı Katoliklere galip geleceği bir mesele değildir. Asıl konu, üstün ırka dahil olanların ayakta kalıp kalmayacaklarıdır. Durum böyle iken bu iki Hristiyan gurup üstün ırkı yok etmek hareketine karşı birleşip mücadele etmek yerine, birbirleri ile çekişmekteydi.

Irkçılık sahasında yer alan herhangi bir kimse, inancı ne olursa olsun, devamlı olarak Tanrı'nın iradesinden rastgele bir şekilde söz edeceği yerde, Tanrı'nın iradesine göre hareket etmek ve Tanrı'nın eseri olan insanlığın kirletilmesi hareketine karşı savaşma göreviyle yükümlüdür.

Çünkü insanlara şekillerini, kabiliyetlerini Tanrı vermiştir. Tanrı'nın eserini yok etmek, Ulu Tanrı'nın yaratma ve iradesine karşı gelmek demektir.

Bunun için herkes, kendi inancına bağlı olanın diğer inanç sahipleriyle mücadele etmesini önlemeli ve diğer mezhep mensupları ile birlikte, Hristiyanlıkla kavga etmeye çalışan sahtekârlara karşı mücadele etmelidir. Dini kurumların her hangi birinin bir yönünü eleştirmek, aramızdaki dinî ayrılığı geliştirmekten başka bir işe yaramaz. Bizim milletimiz din bakımından Fransa, İtalya ve İspanya ile kıyaslanamaz. Bu üç ülkede herhangi bir dinî inanış eleştirilse bile bu hareket, farklı inanç guruplarını birbirine düşürmez.

Ben bugün bile, ırkçı harekete dinî kavgaları karıştırmaya yeltenen kimseleri, herhangi bir komünistten daha çok milletimizin düşmanı kabul ederim ve bu fikrimi söylemekte tereddüt etmem. Nasyonal Sosyalist hareketin bir gayesi de, komünisti kendimize çekmek ve doğru yola getirmektir. Fakat ırkçıları saftan çıkararak onları kutsal görevlerinden alıkoymak isteyen kimse en kötü ve yanlış hareketi yapmış olur. Bu yanlış hareket ister bilinçli, ister bilinçsiz olsun, bu işe teşebbüs etmiş kimse Yahudi çıkarlarının bir numaralı adamı demektir.

Keza Yahudi'nin asıl görevi, ırkçı hareket, kendi çıkarlarını harcadığı müddetçe asil ırkın kanını akıtmak ve ırkı, dinî mücadeleler içinde güçten düşürüp bitkin bir hale getirmektir.

Evet, bu sözlerimde ısrar ediyorum. Yahudi bir ırkın kanını, ırk bitkin hale gelene kadar akıtır.

1924 yılında ırkçı hareketin en büyük vazifesinin "ultramontanisme" ile mücadele olduğunu birdenbire keşfeden sahte efendiler bu kutsal görevi mahvederek, ırkçı hareketi paramparça ettiler.

Irkçılar arasında, bir Bismarck için imkânsız kalmış bir şey yapmaya yetenekli olduğunu sanacak kadar ham bir kafanın bulunabileceğini düşünmek beni çileden çıkarmaktadır. Nasyonal Sosyalist liderler, Nasyonal Sosyalist hareketi bu gibi kavgalara sokmak için meydana gelecek bütün teşebbüslere gayet net ve azimli bir şekilde karşı gelmeli ve karşı koymalı, aynı zamanda bu gibi plânların lehinde konuşanları ve propaganda yapanları derhal partiden ihraç etmelidir.

1923 yılının sonbahar aylarında bu hususa dikkat edip başarı elde ettiler. En koyu bir Katolik, bizim partimizde en koyu bir Protestanla birlikte hareket ederken vicdanı kendi din görüşleri ile çatışmadı. Her iki inanç mensubu da üstün ırkı tahrip etmek isteyen düşmana karşı mücadelede birbirlerine saygı göstermeyi öğrenmişti. İşte bu sayede zafer bizim oldu.

Din kavgaları son yıllarda çok şiddetlenmişti. Gözleri dönen bazı Almanlar, hattı hareketlerinin ne kadar anlamsız olduğunu göremez hale gelmişlerdi.

Bu arada Marksist ve dinsiz gazeteler gerek gördükçe bu gurupların fahri avukatları olup, saçmalığı her ölçüyü aşan ve taraflardan birini ağır bir şekilde itham eden asılsız açıklamalar yayınlayarak ateşi körüklüyorlardı.

Fakat bir takım hayaller için kanının son damlasına kadar savaşma gücüne sahip olan Alman milletini bu şekilde bir mücadeleye teşvik çok büyük tehlikedir. Bu şekil tahrikler milletimizi esas meselelerini halletmekten daima alıkoymuştur. Biz din kavgaları ile uğraşırken diğer devletler dünyayı paylaşıyorlardı.

Irkçı hareket "Ultramontanisme" tehlikesinin mi, yoksa Yahudi tehlikesinin mi daha korkunç olduğunu incelemekle meşgulken Yahudi, ırkımızı kirleterek Alman milletinin hayatını temelden yıkmakta ve tahrip etmekte idi. Bu ırkçı şampiyonların bu hareketlerini gördükten sonra sürekli şöyle dua ettim.

Tanrı'nın, Nasyonal Sosyalist hareketi bu gibi dostlardan koru. Hareketimizin düşmanlarına gelince. Nasyonal Sosyalist akım onu tek başına yok edebilir.

Nasyonal Sosyalist hareket, Yahudilerin 1919 ve 1921 yılları arasında, üç yıl devam eden ve hile ile tahrik ettiği federalizm ve birlikçilik mücadelesine katılmak niyetinde değildi. Fakat bu soysuzca yapılan tahrikler sonucunda ortaya çıkan meseleler. Nasyonal Sosyalist hareketi bu dâvâ karşısında bir tavır almaya mecbur bıraktı.

Almanya federal mi, yoksa merkeziyetçi bir devlet mi olmalı idi? Kanaatimizce ikinci mesele daha önemlidir.

Biz federatif devlet tabirinden, hükümranlık hakkına sahip devletlerden oluşmuş bir toplumu anlıyoruz. Devletler, hükümranlık hakkının verdiği yetkiyle ve kendi iradeleri ile bir araya gelirler. Kendi hükümranlık haklarını kullanırken federasyona gerekli olan haklardan, federasyon lehine vazgeçerler.

Bu ilke, dünyada var olan konfederasyonların hiçbirinde uygulanmamaktadır. Bu usule daha çok Birleşik Amerika Devletleri

Anayasasında rastlanır. Amerika Birleşik Devletlerini meydana getiren devletlerin büyük bir kısmı, konfederasyonu meydana getirirlerken, daha önce bir hükümranlık hakkından vazgeçmemişlerdir. Bunun için Amerika Birleşik Devletlerini meydana getiren özel devletler, çoğu zaman teknik ve idari düşüncelerle hareket edilerek, sınırları belirlenmiş ve bir kısmının sının bir harita üzerinde cetvelle çizilmiştir. Bu özel devletler konfederasyonu meydana getirmediler. Konfederasyon, bu sözde devletleri meydana getirdi. Başka devletlere terkedilen geniş bağımsız hakların, bu devletlerin özel yapısıyla ilişkisi yoktu. Bunlar topraklarının genişliği ile kişilik kazanıyorlardı. Bu toprak genişliği bazen bir kıta kadar büyük oluyordu. Demek oluyor ki, Amerika Birleşik Devletlerini meydana getiren devletlerin siyasî hükümranlıkları söz konusu edilemez. Ancak bu devletler için anayasa ile tayin ve garanti edilen hak ve imtiyazlardan söz edilebilir.

Almanya'yı meydana getiren devletler hiç şüphe yok ki Almanya'dan önce devlet olarak vardılar. Gerçi Reich, hususiyetleri olan bu devletlerin hür iradeleri ve eşit olarak yaptıkları işbirliği ile meydana gelmiştir. Fakat yine de yukarıda izah ettiğim husus Almanya'ya uygulanamaz. Çünkü Almanya özel devletlerden birinin yani Prusya'nın hakimiyetinin etkisi ve sonucu olarak meydana çıkmıştır. Toprakların genişliği konusunda Alman devletleri arasında mevcut olan büyük eşitsizlik Reich'ın kuruluş şeklinin, Birleşik Amerika Devletinin kuruluş şekli ile mukayesesine imkân bırakmaz.

Alman Birliğine bağlı küçük ve büyük devletler arasında o kadar büyük farklar vardı ki, bu yüzden Reich'ın kuruluşunda, konfederasyona hepsi aynı derecede katılmadılar. Bu devletlerin bir çoğu için yasal bir hükümranlık hakkından bahsedilemezdi. Devletin hükümranlık hakkı deyimi kelimenin ifade ettiği mânâdan mahrumdu.

Bu devletlerin hiçbiri, bir Alman ırkının oturduğu topraklara tamamen uymuş değildi.

Bu kuruluşlar sadece birer siyasî üründürler. Bunların bir kısmı Reich'ın en kötü devirlerinde ortaya çıkmışlardı. Bu kuruluşları,

ortaya çıkışları vatanımızın acizlik içinde bulunduğu ve parçalandığı sıralardır.

Eski Reich anayasası, bugünkü durumu hesaba katmıştı. Bu anayasa, Reich'ı meydana getiren devletlere konfederasyonda eşit tanınma hakkı tanımıyordu. Bu devletler, topraklarının genişlikleri ve nüfusları oranında bir hakka sahip bulunuyorlardı.

Bağımsız devletlerin çok azı Reich'a kuvvet bulma imkânını vermek için, içten gelen bir samimiyetle kendi hükümranlık haklarından vazgeçiyorlardı. Fakat gerçekte bu hiçbir zaman olmadı. Ancak, Prusya üstün durumu ile bu özel devletleri zaptedivermişti. Bismarck, Reich'a alınacak devletlere her hakkı tanımadı. O, bunu prensip edinmişti. Bismarck, bağımsız devletlerden, Reich'a zorunlu olan şeyleri istedi. Bu prensip, ılımlı olduğu kadar hakimane bir tavır taşıyordu. Bu prensip, inançları ve gelenekleri göz önüne alıyordu. Aynı zamanda yeni Reich'a Alman devletlerinin sevgisini ve samimî işbirliğini büyük oranda sağlıyordu. Belki bu düşünce yanlıştı. Çünkü, bu prensibin, her zaman Reich'a bir hükümranlık hakkının tamamını vereceği düşünülemez. B işmar ek böyle düşünmüyordu. O, hali hazırda yapılması bir hayli güç olan ve devletler tarafından tahammül gösterilmesi ihtimali pek bulunmayan işi sonraya bıraktı. Bismarck, bağımsız devletlerin dirençlerini böyle düşünmekle gerçek bir devlet adamı olduğunu gösterdi. Çünkü, Bismarck in gelecekten beklediği şey oldu. Gerçekten Reich'ın hükümranlık hakkı bağımsız devletlerin zararına gelişti.

Almanya'nın yıkılması ve monarşik rejimin kalkması bu gelişmeyi etkiledi. Çünkü, Alman devletleri varlıklarını ırki sebeplerden çok siyasi sebeplere borçlu idiler. Bu sebep de Monarşik şekil kaldırılınca bu devletlerin önemlerini ortadan kaldırıyordu. İşte o zaman temelden mahrum olan bu devletlerden birçoğu hakimiyetlerini devam ettiremediler ve bir çıkar anlayışıyla komşu devletlerle birleştiler. Hatta bir kısmı kendiliğinden, diğer devletlere katıldılar. Bu devletlerin hakimiyetlerini gösterdikleri zaaf, vatandaşlarının kendi devletleri hakkında besledikleri fikrin önemini ortaya koymaktadır.

Monarşi rejiminin ve bu rejimin temsilcilerinin ortadan kaldırılmaları Reich'ın federatif yapısına çok acı bir darbe indirdi. Fakat en acı darbe barış anlaşması ile taahhüt ettiğimiz özelliklerle indirilmiş oldu.

Savaş kaybedilince, küçük devletlerin hiçbir zaman yerine getiremeyecekleri görevler Reich'a yüklendi. Bu tazminatın Reich'a yükleneceği aşikârdı.

Reich üstüne yüklenen görevleri yerine getirebilmek için, bir takım kaynakları eline geçirmek mecburiyetinde kaldı. Reich'ın iktidar ve yetkilerinin genişlemesinin aldığı görüntü anlamsız kalmıştı. Fakat Reich'ın buna teşebbüs etmesi de makuldü. Bütün bunların tek sebebi, Almanya'nın savaşı galip bitirebilmesi gereken önlemlerin önceden alınmamış olması idi. Bunun da sorumluları partilerdi. Bu tedbirsizliklerinin cezasını savaştan sonra, savaş çıkmadan önce yapacakları masraflara on misli fazlası ile ödediler. Tarih intikam alıcıdır. Tanrı'nın işlenen bir günaha bu kadar çabuk ceza verdiği az görülmüştür.

Bir vakitler, diğer devletlerin çıkarlarını Reich'ın menfaatlerinden üstün tutanlar, şimdi Reich'ın çıkarının diğer devletler tarafından boğazlandığına şahit oldular. Bunlar kendi işledikleri hataların başkanları olmuşlardı.

Bismarck'ın kurduğu Reich, dışa karşı hür olduğu kadar da mânâsızdı. Bismarck'ın Reich'ı Dawes rejimi altında olan bugünkü Almanya gibi, ağır maddî sorumluluklarla karşı karşıya gelmemişti. Bu Reich, gelir konusunda kendisine özgü rejimden vazgeçerek, Reich'ı oluşturan devletlerin ödedikleri vergilerle hayatını devam ettirebilirdi. Bundan dolayı özel devletlerle Reich'ın arası gayet iyi idi. Çünkü Reich'a verilen vergi nispeten hafifti.

Ancak Reich'ın diğer devletler nazarında çok az sevilmesinin, devletlerin Reich'a karşı malî bir bağlılık altında bulunmaları ile açıklamak hatalı bir propaganda, hatta yalan olur. Hakikî sebep bu değildi. Reich'ın ifade ettiği kudretin bir ilgi görmemesinin sebebi,

Reich'ı meydana getiren diğer devletlerin elinden hükümranlık haklarının alınması idi. Bu ilgisizlik, daha çok, Alman kuvvetinin bugün kendi devleti tarafından esef edilecek bir şekilde temsil edilmesinin sonucudur. Reich'ın bayrağı, Reich milletinin bütün sınıflarının kalbine yabancı kalmıştır. Belki cumhuriyeti müdafaa eden kanunlar, telkin ettiği ve etrafa saçtığı korku ile, cumhuriyet kurumlarına dokunmaya engel olabilir. Fakat, bu kanunlar sayesinde tek bir Alman'a dahi bugünkü cumhuriyet sevdirilemez.

Kanunlar ve zorunlu hizmetler korkusu ile, bu cumhuriyet rejiminin en ezici ve en korkunç eleştirisi meydana getirildi.

Bazı partilerin, Reich'ın başka devletlerin hakimiyetlerine el uzattığı için halk tarafından sevilmediğine dair ortaya çıkardıkları yalanın sebebi başka idi. Reich, kendi hakimiyetini bu kadar geniş tutmasa bile, doğal yükümlülükler bugünkü gibi ağır kaldığı müddetçe, bağımsız devletlerin sevgileri kazanılamazdı. Tam tersine, bağımsız devletler Reich'a yüksek vergiler ödemeye devam ettikleri müddetçe Reich'a karşı daha düşmanca bir tavır takınacaklardır. Böylece bu devletlerin Reich'a olan vergi borçlarının toplanması da Reich'ın hakimiyeti zayıfladığı için, zorlaşacaktır. Bu vergi borçları bundan böyle zor kullanılarak tahsil edilebilecektir. Diğer taraftan cumhuriyet, barış anlaşmalarına uyduğu ve bunları fesh yoluna gidemediği müddetçe bu anlaşmaların ortaya koyduğu görevleri yerine getirmek zorundadır. Bunun tek sebebi partilerdir. Çünkü, mevcut partiler seçmenlere devamlı bir şekilde diğer devletlerin hakimiyetlerinin devam etmesinin değer ve öneminden söz ediyorlardı.

Reich bu durum karşısında çaresizdi. Çünkü öyle bir iç ve dış siyaset takip ediliyordu ki, bu iç ve dış siyasetin yüklediği görevleri tatmin için başka çare bulamıyordu. Burada bir çivi diğer bir çiviyi söküyordu. Reich'ın yabancı ülkelere karşı Almanya'nın çıkarları konusunda bir suçlu olarak yaptığı her borç içerideki havayı daha da bozuyordu. Bunun sonucu da, Reich'ı meydana getiren devletlerde direncin artması ve bu artan direnci önlemek için de bu devletlerin hükümranlık haklarının ellerinden alınması oluyordu.

Eski Reich, ülke içinde barış ve huzuru hakim kıldı. Bu arada dışa karşı kuvvetini de kabul ettirdi. Halbuki, bugünkü cumhuriyet yabancılara karşı zaaf gösteriyordu. Kendi vatandaşlarını ezmekten başka bir şey yapmıyordu. İşte bugünkü Reich ile eski Reich arasında göze çarpan farklar bunlardı.

Kuvvet ve canlılık dolu bir millî devlet, içte birçok kuvvetlere ihtiyaç duymaz. Keza vatandaş devletine samimî bir sevgi ile bağlıdır. Fakat vatandaş esir durumunda ise devlet, hakimiyetini korku ve angarya ile telkin eder. Şimdiki cumhuriyet rejimi hürriyetten söz ederken vatandaşlarına karşı yalan söylemektedir. Böyle özgür vatandaşlar ancak eski Almanya'da vardı.

Cumhuriyet, yabancıların hizmetinde bir esirler sömürgesi meydana getirdiği için vatandaşına sahip olamaz. Olsa olsa böyle bir cumhuriyetin ancak esirleri olur. Bundan dolayı cumhuriyet millî bayrağa sahip değildir.

Cumhuriyetin işareti hükümetin bir kararnamesi ile kabul edilmiş ve bu işaret ancak kanunlarla korunabilmiştir. Alman demokrasisi için Gessler'in şapkasının rolünü oynayacak olan bu sembol daha sonraları, milletimizin kalbine sürekli olarak yabancı kalmış, ona etki edememiştir.

İktidarda iken, geçmişin sembolünü çamurlara batırmış olan cumhuriyet, bir gün gelecek, kendi tebaasının, kendi sembolüne duyduğu bağlılığın ne kadar az ve basit olduğunu görecek ve hayrete düşecektir.

Cumhuriyet, kendi kendine, Almanya'nın tarihinde bir perde aralığı vasfını almıştır. Bugünkü devlet, hakimiyetini devam ettirebilmek için başka devletlerin hükümranlık haklarını psikolojik sebeplerden dolayı dişlemektedir. Bu dişlemektedir işinin bir sebebi de ekonomiktir. Malî sömürme politikası ile milletimizin son damla kanını da emmektedir. Bu gidişin doğal sonucu olan isyan hareketini önlemek için de, devletlerin hükümranlık haklarını kısmaktadır.

Vatandaşların çıkarlarını sınırları üzerinde korumasını bilen canlı ve millî bir Reich, bu vatandaşlara devletin kuvvetinden en-

dişeye ve tereddüde düşmeden kendi içinde hürriyet verebilir. İşte biz Nasyonal Sosyalistlerin kanaati ve vardıkları sonuç budur. Fakat, canlı ve millî bir hükümet, vatandaşı milletin yükselişi için bu gibi önlemlerin gerekli olduğuna inandırabilir s e fertlerin ve özel devletlerin iş işlerinde geniş çapta söz sahibi kendini haklı sayabilir. Dünyanın bütün devletleri içlerindeki teşkilâtlarının gelişmesi ile bir tür merkeziyete doğru kaymaktadır. Almanya da bu hususta yalnız kalmayacaktır. Bugün için özel devletlerden, hükümranlık hakkına sahip özel devletler olarak bahsetmek bir ahmaklık olur. Çünkü bu hükümranlık kelimesinin tamamladığı mânâ, bu özel devletlerin gülünç boylarına hiç uymamaktadır. Özel devletlerin önemi ulaştırma vasıtaları ve idari bakımdan gitgide azalmaktadır. Çünkü teknik ilerledikçe ticaret de modernleşmektedir. Yani ticaret merkezleri arasındaki mesafeler gittikçe kısalmaktadır. Neticede bir eski devir devleti bugünün tekniği karşısında bir eyaletten ibaret kalmaktadır. Şimdiki devletler ise eskiden bir kıta sayılırlardı. Almanya gibi bir devleti idare etmenin zorluğu, bir asır önce Brandebourg ilini idare etmenin güçlüğünden büyük değildir. Teknik görünüş bakımından bu böyledir. Çünkü, bugün Münih'den Berlin'e gitmek, eskiden Münih'ten Stranberg'e kadar olan mesafeyi almaktan çok daha kolaylaşmıştır. Bugünkü Reich'ın bütün toprakları, günümüzün ulaşım araçları göz önüne alınmak şartı ile Napoeleon savaşları sırasında Cermen Konfedarasyonunu meydana getiren orta boydaki herhangi bir devletin topraklarından daha az geniştir.

Tespit edilen ve görülen hadiselerden çıkan sonuçlara karşı zihni kapalı kalmış bir adam, inancına kıyasla geri adam demektir. Her devirde bu gibi geri zekâlı adamlara, körlere tesadüf edilmiştir. Bunlara daima rast gelinecektir. Fakat ne var ki bu körler, tarihin dönen tekerleğinin hızını kesseler de, hiçbir zaman bu tekerleğin dönüşünü durduramayacaktır.

İşte bütün bu sonuçlar karşısında biz Nasyonal Sosyalistler olarak kör kalmamalıyız. Bu işte de, kendi kendilerine millî adını veren burjuva partilerinin büyük ve ağdalı sözleri Nasyonal Sosyalistleri

etkilememelidir. "Büyük ve ağdalı sözler"in anlamı şudur. Bu partilerin kendileri de maksatlarının fiile çıkacağına muhakkak gözüyle bakmazlar. Keza olayların aldığı şekil ve neticelerden burjuva partileri sorumludur. Fakat bunu bile bile, yine de büyük lâf etmekten kendilerini alamazlar.

Bavyera'da, merkeziyetin azalmasını talep için kopan feryatlar bir siyasî parti maskaralığından başka bir şey değildir. Bu sözler hiçbir samimî maksada dayanmaz. Burjuva Partileri bu gösterişli açıklamaları ortaya çıkarmaya ne zaman teşebbüs etmişlerse, istisnasız bütün teşebbüslerinde başarısızlığa uğramışlardır.

Bugün, bu gereksiz rejime karşı cephe alma cesareti gösterildiğinde, "zamanı değil" bahanesi ile, hareket ve teşebbüs kanun dışı sayılıyor. İşte bu durum karşısında da hapse atılıncaya, ya da kanunsuz bir şekilde susturuluncaya kadar bu rejime karşı söz söyleniyor.

Bizim Nasyonal Sosyalist taraftarlarımız bu sözde federalistçilerin ne kadar sahtekâr olduklarını kolayca anlayabilirler. Konfederasyon, bu sahtekârlar için, kendi partilerinin çıkarlarını korumak hususunda bir araçtan ibarettir.

Nasyonal Sosyalistler, bugünkü devletin merkeziyetçi bir tavır almasına karşı duracaktır. Çünkü alınan merkeziyetçi önlemlerin, sonu felâketle bitecek olan bir dış politikayı gizlemekten ve imkân dahiline sokmaktan başka bir amacı yoktur. Bugünkü Reich, tren, posta ve maliyeyi, millî politikanın yüksek menfaatini ileri sürerek devletleştirmek teşebbüsündedir. Bu devletleştirme politikasını durdurmak, eğer durdurmak mümkün olmazsa zorluk çıkarmak, biz Nasyonal Sosyalistlerin görevleri olmalıdır. Bu gaye ile ilk önce milletimiz için hayati önem oluşturan merkeziyetçilik çalışmaları karşısında bulunulmalıdır. Keza bugünkü rejimin merkeziyetçi olmasının sebebi, hükümetin savaş sıralarından beri yabancı devletlerin lehine olarak takip ettikleri politikanın zorunlu kıldığı paranın kolaylıkla sağlanabilmesidir.

Nasyonal Sosyalistler olarak bizleri bu merkeziyetçilik aleyhine tavır almaya yönelten ikinci önemli neden daha vardır. Merkeziyet, ülke içinde bütün icraatı ile Alman milleti için bir belâ oluşturmuş olan bugünkü rejimin kuvvetini arttırabilir. Bu rejim, yani demokratik ve Yahudileşmiş Reich, gerçekten Alman milleti için korkunç bir belâdır.

Bugünkü devlet, özel devletlerce kendisine karşı yapılan eleştirilerin değerini sıfıra indirerek, içinde henüz devrimimizin ruhu bulunmayan bu eleştirileri boş bir hale getirmektedir. Bu durum karşısında, biz Nasyonal Sosyalistlerin ellerinde sadece özel devletlerin muhalefetine başarı sunan bir siyasî kudret temeli sağlamamak için ciddî sebepler bulunmaktadır. Bizim özel devletleri, merkeziyete karşı mücadeleye sevk etmemiz, millî Almanya'nın çıkarları için olmalıdır. Bavyera Halk Partisi basit bir çıkarcılıkla Bavyera'nın özel haklarını savunduğu müddetçe, biz Nasyonal Sosyalistler bu durumdan istifade ederek, Kasım ihtilâlinin ortaya çıkardığı rejimi yıkmak için çalışacağız. Bu hareketimiz de milletimizin yüksek çıkarları için yapılacaktır.

Reich için devletleştirme denilen bu faaliyetin, büyük kısmı itibariyle hakikatte bir birlik olmadığı görüşündeyiz. İşte bu görüş bizim şimdiki merkeziyetçilik hareketine karşı olmamızın üçüncü nedenini oluşturmaktadır. Yapılacak olan iş, kapıları ve kasaları, ihtilâl taraftan partilerin tatmin olmak bilmeyen hırslarına açık tutacak olan kurumları diğer devletlerin ellerinden almaktan ibaret olacaktır. Almanya'nın tarihinde partizanlık ve rüşvet hiçbir zaman bugünkü demokratik cumhuriyette olduğu kadar yüzsüzce ve kötü bir şekilde ülke içine yayılmamıştır.

Merkeziyet söz konusu olduğunda, bunun adının yetenekli ve yetki sahibi memurlara görev vermek olduğu ileri sürüldü. Halbuki bugün bu iddiayı ortaya atan partiler, herhangi bir memuriyete adam bulmak gerektiği zaman kendi adaylarını ileri sürmektedirler. Bu çirkin çalışmanın idarecileri, cumhuriyetten sonra bütün etkin makamları ve idari yerleri Yahudilerin yuvaları haline getiren pis Yahudilerdir.

Biz Nasyonal Sosyalistler olarak, Reich'a özel devletlerin hükümranlık haklarından üstün bir hükümranlık hakkı verilmesine prensip olarak karşı çıkmayacağız. Bu prensibimizin, partimizin bütün üyeleri tarafından bilinmesini isteriz. Aramızda bu hakka dair ufak bir şüphe dahi olmamalıdır. Biz Nasyonal Sosyalistler için devlet daha önce de izah ettiğimiz gibi bir şekilden ibarettir. Devletin cevheri, daha doğrusu bu topluluğun aslı millettir. Bundan dolayı bütün çıkarlar milletin hâkim ve yüksek çıkarlarına ait olmalı ve boyun eğmelidir. Biz Nasyonal Sosyalistler olarak, bir milletin ve o milleti temsil eden Reich'ın sinesinde var olan bağımlı bir siyasî güce sahip devlete ait bir hukuku kabul edemeyiz.

Konfedere devletlerin, yabancı devletlerde veya kendi aralarında, kendilerini temsil eden elçilikler bulundurmakla yaptıkları suistimallere artık bir son vermenin zamanı gelmiştir. Bu kargaşalıklar devam ettiği müddetçe yabancılar Reich'ın binasının sağlamlığından şüphe edeceklerdir. Bundan dolayı yabancılar Reich'a karşı kendi istihbaratlarına göre hareket edeceklerdir. Bütün suistimaller göze çarpacak hareketlerdir. Yabancı bir ülkede bulunan bir Alman'ın hakkı, Reich'ın büyük elçiliği tarafından korunamazsa, modern dünyada değeri az olan bir devletin elçisi tarafından hiçbir şekilde korunamaz.

Bağımsız devletlerin hükümetleri tarafından medeniyeti ilerletmek için gösterilen gayretler, gelecekte o bağımsız devletlere verilen önemli bir ayar olmalıdır. Bavyera'nın önemi için mücadele etmiş olan devlet adamı, Cermenliğe düşman değildir. Bu devlet adamı, güzel sanatlara duyduğu ilgiyi büyük Almanya için beslediği sevgi ile birleştiren Birinci Louis idi. Bu devlet adamı, devletin gelir kaynaklarını Bavyera'nın siyasî kudretini artırmak için kullanmamıştır. Birinci Louis, maddî gelirleri, Bavyera'nın uygar ülkeler arasında yüksek bir yer alması için kullanmıştır. Bu devlet adamı zor bir iş yaparken iyi sonuçlar almıştır. O vakitler Münih önemi olmayan bir taşra şehri idi. Birinci Louis, Münih'i bir Alman hükümet merkezi haline getirdi. O, böylece millî karakterleri

Bavyeralılardan farklı olan Frencanienleri Bavyera'ya bağlı bir hale getiren fikri hareketi doğurdu. Eğer Münih eski halinde kalmış olsa idi. Saksonya'da meydana gelmiş olan durum Bavyera'da tekrarlanmış olacaktı. Belki arada şöyle bir fark olabilirdi. Bavyera'nın Laipzig'i yani Nurenberg, bir Bavyera şehri olmayacak bir Franconien şehri olacaktı.

Münih'e bir büyüklük kazandıranlar, "Kahrolsun Prusya" diye uluyanlar değildir. Bu şehre önem veren kimse, imparatordur ve o şehri Alman milletine ziyaret edildiğinde hayran kalınacak bir mücevher olarak teslim etmiştir. Bütün bunlardan biz Nasyonal Sosyalistler bir ders almak mecburiyetindeyiz. Bağımsız devletlere verilen önem, artık bağımsız devletlerin siyasî kudretleri ile ölçülemez. Bu devletlere verilen önem, bence onların aynı bir ırkın değişik dalları ile uygarlığın gelişmesini hızlandırmaları bakımından ölçüye vurulabilir. Fakat bu hususu zaman ortadan kaldıracaktır. Çünkü gelişmiş olan ulaştırma vasıtaları değişik insanları birbirleri ile öyle bir yoğurmaktadır ki aynı bir ırkın değişik dallarını birbirlerinden ayıran coğrafi sınırlar ağır ağır da olsa devamlı bir şekilde ortadan kalkmaktadır. Öyle ki, bir milletin ortaya koyduğu uygarlığın çeşitli şekilleri, o millete mensup, fakat başka topraklar üzerinde yaşayan fertleri tarafından da meydana getirilmektedir.

Bir milletin ordusu, bu ferdiyetçi nüfuz ve etkiden özellikle büyük bir dikkat ve özen ile korunmalıdır. Geleceğin Nasyonal Sosyalist devleti artık geçmişin hatalarına düşmemelidir. Bu devlete kendisine ait olmayan ve teşebbüs etmesine hakkı bulunmayan işler verilmemelidir. Ordu bir ırkın çeşitli dallarını birbirinden ayıran özellikleri sürdürmeye hizmet eden basit bir okul olmamalıdır. Ordu. Öyle bir okul olmalıdır ki, bu okulda okuyan bütün Almanlar birbirlerini karşılıklı olarak anlamayı ve birbirlerine uymayı öğrenmelidirler. Bir milletin hayatında bölünmelere sebep olan hususların hepsini, ordu ortadan kaldırmakla yükümlüdür. Ordu, genç ve acemi erininin dikkatini kendi küçük dünyasının ufkunun üzerinden almalı ve bu genç ve acemilere "Alman Milletinin uf-

kunu" göstermelidir. Asker dünyaya geldiği her hangi bir ülkenin sınırlarını değil "Vatanın sınırlarını" görecek şekilde eğitilmelidir. Çünkü bu er, bir gün gelecek bu vatanı savunacaktır. Bundan dolayı genç Almanı, dünyaya geldiği ülkede bırakmak anlamsızlıktır.

Her Alman'a askerlik hizmetini yaptığı sırada Almanya'yı tanıtmalıdır. Bugün genç bir Alman erinin eskisi gibi Almanya'yı dolaşıp ufkunu genişletmediği için buna daha çok ihtiyacı vardır.

Bu böyle olduğuna göre, hâlâ genç Bavyeralı'ya Münih'te, genç Franconienli'ye Nurenberg'de, genç Badli'ye Karlsruhe'de, genç Wurtmbergli'ye Stutgard'ta askerlik yaptırmak doğru olur mu? Pek tabiî ki hayır! Genç Bavyerah bazen Rhin'i bazen de Kuzey Denizini görmelidir. Genç Hamburglu Alplere, genç Prusyalı merkez Alman dağlarının doğusuna gönderilmelidir. Bu daha uygundur. Her bölgeye has vasıflar genç erlerin hafızalarında kalmalıdır. Yoksa bu özellikler garnizonlarda unutulursa askerlik hizmetinin bir anlamı kalmaz.

Her merkezleşme teşebbüsü bizim muhalefetimizle karşılaşır. Ancak, her türlü merkezleşme girişimlerine karşı olsak dahi, merkezleşmenin orduya uygulanması biz Nasyonal Sosyalistleri memnun eder. Reich'ın ordusunun, bugünkü durumuna göre, özel devletlerden kalan bir askeri kuvveti elde tutması mânâsız bir şey olmayacağı kabul edilse bile Reich'ın ordusunda uygulanan merkezle ştirme işi Nasyonal Sosyalistlerce bir ilerleme sayılır. Gelecekte millî ordu yeniden kurulduğu zaman bu işten uzak durmalıyız.

Esasen yeni bir zafere koşan bir düşünce, kendini ileri doğru iten fikrî zembereği felce uğratabilecek bütün bağlantıları reddetmiştir. Nasyonal Sosyalizm, ilkelerinin bugüne kadar konfereder devletleri birbirlerinden ayıran sınırları hiç önemsemeden, bütün Alman milletine kendi düşünüş ve plânlarına uygun olan eğitim ve terbiyesini sağlamak hakkına sahip olduğunu iddia etmelidir. Nasıl ki, kiliseler kendilerini siyasi sınırlarla bağlı ve yükümlü saymazlarsa, Nasyonal Sosyalist fikir de Almanya'yı meydana getiren özel devletlerin toprak bölüşümü yüzünden kendisini izalatör kabul etmez.

Nasyonal Sosyalist doktrin konfederasyonu meydana getiren federe devletlerin siyasî çıkarlarının hizmetkârı değildir. Nasyonal Sosyalizm, Alman milletinin komutanı ve tek hakimi olmalıdır. Bu doktrin bir milletin hayatını idare etmek ve onu teşkilâta bağlamak göreviyle yükümlüdür.

Demek oluyor ki. Nasyonal Sosyalizm, çizilmiş sınırların üzerinden aşmak hakkını emredici bir sesle istemelidir.

Nasyonal Sosyalist fikirlerin zaferi ne kadar büyük olursa, sunacağı kişisel özgürlükte o kadar büyük olacaktır.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

TEŞKİLÂT VE PROPAGANDANIN ÖNEMİ

1921 yılının benim ve Nasyonal Sosyalist hareket için büyük bir önemi vardır.

Ben Alman İşçi Partisine girdikten hemen sonra, propagandanın idaresini elime aldım. O günlerde propaganda konusuna çok önem veriyordum. Önce teşkilât işleri ile uğraşmanın gereği yoktu. Bence önemli olan. Nasyonal Sosyalist fikri mümkün olduğu kadar çok sayıda kişiye duyurabilmekti. Propaganda, teşkilâttan çok daha önemlidir. Bunun için, ben bilgi satan ve bilgiçlik taslayan teşkilâta karşıyım. Bu şekilde hareket edilmezse ortaya ölü bir mekanizma çıkar, canlı bir teşkilâtın meydana geldiği pek enderdir.

Bir teşkilât varlığını organik bir hayata ve organik bir gelişmeye borçludur. Belirli sayıda bir takım insanlar arasında yayılan fikirler sürekli olarak bir düzene doğru yönelir. Bundan büyük bir netice çıkar. Fakat burada da insanların zaafları bağımsız ve ferdî bir otoriteye karşı içgüdüyle tavır almaları şeklinde belirir. İşte böyle bir şekilde bir teşkilât tepeden aşağıya doğru mekanik bir yolla gelişirse büyük tehlike doğar. Mesela, kendisini henüz tam olarak yeterli görmeyen ve lideri olduğu partinin fikirlerine, uyum sağlayamadığı nı itiraf eden bir kimse, partinin içinden daha yetenekli kimselerin yükselmelerine ve ön plâna geçmelerine kıskançlık yüzünden engel olmaya çalışır. Böyle bir şey ihtimâl dahilinde olsa bile geldiği takdirde bundan en çok zarar gören hareket olur.

İşte bundan dolayı, bir müddet propaganda ile ilgilenecek, ilk önce merkezî bir noktaya ait bir fikri yaymalı, daha sonra yavaş

yavaş çoğalmış olan insanlar arasında Führer Kafalar aramalıdır. Bu "kafaları" denemek lâzımdır. Çünkü öyle tesadüfler olur ki aslında hiçbir değeri olmayan kimseler, anadan doğma Führer diye nitelendirilirler.

Sıradan bilginin zenginliğini bir Führer olmak için ehliyet ve yetkinin değerleri zannetmek tamamen yanlıştır. Bunun tersi çok sık olur. Büyük teorisyenlerin büyük teşkilâtçı oldukları pek nadirdir. Keza, bir teorisyenin büyüklüğü ilk önce soyut olarak kanunları bilmekten ibarettir. Halbuki, teşkilâtçı her şeyden önce bir psikolog olmalıdır. Teşkilâtçı insanı olduğu gibi kabul etmelidir. Bu bakımdan teşkilâtçı insanı bilmek mecburiyetindedir. Teşkilâtçı, insanın değerini küçük görmemeli, fazla görmekten de kaçınmalıdır. Sarsılmaz bir hayat kuvvetine sahip olması gereken teşkilâtçı, bir fikri yaymak ve o fikri başarıya ulaştıracak yolu açmaya yetenekli bir insan topluluğu meydana getirmek zorundadır. Ancak bütün bunları yaparken de insanın zaafını göz önüne almalıdır.

Büyük bir teorisyenden büyük bir Führer çıkması ender görülen bir olaydır. Bir hareketi idare eden bir kimse çoğu zaman bir Führer olabilir. Halbuki ilmî bir ruha sahip olan kimselerin büyük bir kısmı bu gerçeği normal olmasına rağmen kolay kolay kabul etmezler.

Bu fikri, geniş topluluklara yayma yeteneğini ortaya koyan bir hareketin yöneticisi bir demogogtan ibaret olsa bile, o mutlaka bir psikologdur. Bu kimse, insanlardan uzak kalarak düşüncelere dalan bir teorisyenden çok daha iyi bir Führer'dir. Çünkü insanları yönlendirip idare etme yeteneğinin bir Führer'in herhangi bir liyakat ve yeteneği ile ilişkisi yoktur.

Mühim olan ideal ve insanlık gayelerini bulmak değildir. Mühim olan, bu ideal ve gayeleri ortaya çıkarmaktır. Eğer ikincisi olmazsa, birinci daima ahmakça bir şey gibi kalmaya mahkûmdur. Fevkalâde olan teorik bir anlayış eğer topluluklar Führer tarafından bu fevkalâde harekete doğru sevk edilmezlerse gayesiz ve değersiz kalır. Ancak bir teorisyen de insanlığın mücadelesi için gayeleri tes-

pit etmelidir. Yoksa bir Führer'in bütün üstünlük ve yeteneği bir iş görmez.

Demek oluyor ki, teorisyen teşkilâtçı ve Führer, bir kişide birleşirse bu müthiş bir şey olur. Buna dünyada çok az rastlanır. Bu birleşme büyük adamı meydana çıkarır.

Propagandanın küçük bir topluluğu yavaş yavaş yeni doktrin ile doldurabilecek ve ilerde bir teşkilâtın ilk unsurlarını meydana getirebilecek malzemeyi yetiştirmesi gereklidir.

İşte bundan dolayı propagandanın gayesi kendi sınırlarını aşarak genellikle teşkilâtın görevlerine saldırır.

Propagandanın görevi taraftar toplamaktır. Teşkilâtın göreviyse partiye üye kaydetmektedir. Eğer bir hareket, bir ülkeyi ve daha sonra bu dünyayı alt-üst etmek ve onun yerine yeni bir ülke veyahut yeni bir dünya kurmak niyetinde ise ve kendisine bir miktar taraftar toplamışsa, bu prensipten hiçbir zaman ayrılmamalıdır. Taraftarlar ve üyeler. İşte bu iki gurupla meşgul olacak organların adlarını yukarıda sıraladım. Bir hareketin taraftarları, o hareketin gayelerini onaylayıp kabul ettiğini ifade edenlerdir. Bir partinin üyesi ise partinin getirdiği hareket uğrunda mücadele eden kimsedir.

Taraftarları, propaganda bulur ve harekete doğru onu çeker. Üye ise teşkilât tarafından toplanır. Taraftar olmak, yalnız bir fikri pasif şekilde kabul etmeyi gerektirir. Üye olmak ise, fikrin aktif bir şekilde temsil ve müdafaa edilmesine ihtiyaç gösterir. Mesela on taraftar arasından ancak iki üye çıkabilir.

Sadece kabul ve tasdik etme pasif bir harekettir. Bu, tembel ve korkak olanların işlerine gelir. Üye olmak ancak bir kısım kimselere uygun düşer.

İşte bundan dolayı propaganda bütün dikkatini bir fikrin devamlı bir şekilde taraftar kazandığı gerçek üzerinde toplamalıdır. Bilâhare, teşkilât taraftarları arasında yetenekli üyeler aramak husu-

sunda çok hassas hareket etmelidir. Bundan dolayı, propaganda, harekete çektiği kimselerin, her birinin etkin ve kabiliyetleri bilgili olup olmadıkları, zekâları ve karakterleri hakkında kafa patlatmağa mecbur değildir. Öte yandan teşkilât bu yeni taraftarlar arasından hareketin başarı sağlamasını hakikaten mümkün hale getirebilecek kimseleri büyük özen ile seçmek zorundadır.

Propaganda bir doktrini milletin bütün fertlerine duyurmaya ve nüfuz ettirmeye çalışır ve görevi budur. Fakat esas olan bu kimseler üzerinde zafer anında kendisine bağlı kimseler hazırlamaktır. Teşkilât taraftarları arasında, zafer uğrundaki mücadeleyi yapacak ve en uygun olan kimseleri tespitle yükümlüdür. Teşkilât mücadelesini bu kişilerle yapar.

Topluluklar üstünde büyük oranda çalışan ve mücadeleyi genel olarak idare eden propaganda ne kadar toplu, kuvvetli ve sağlam olursa bir fikrin zaferi de o kadar çabuk olur.

Propaganda bir ülkenin tamamını bir fikirle doldurdu mu, teşkilât bir avuç adamla bütün olumlu neticeleri alabilir.

Propaganda ile teşkilât, yani taraftarlarla üyeler belirli bir halde birbirlerine uygun olacak şekilde bulunurlar. Propaganda ne kadar iyi çalışırsa gerçek üyeler o kadar aktif olabilir. Taraftarlarının sayısı ne kadar çok olursa üyelerin sayısı da o kadar azdır. Bunun aksi de olabilir. Propaganda kusurlu olursa, teşkilâta çok iş düşer. Eğer bir hareketin taraftarları zayıf kalmış ve hâlâ o hareket başarı vaat ediyorsa, işte o zaman üyelerin sayısı çok olmalıdır.

Propagandanın ilk görevi, teşkilât için taraftar toplamaktır. İkinci görev ise, yeni doktrini empoze etmektir. Teşkilâtın görevi de doktrini kesin bir şekilde zafere götürmek için mücadele etmektir.

Dünyayı alt üst edecek kuvvette olan her harekette, propaganda önce bu hareketin fikrini yaymalıdır. Propaganda yeni fikirleri açık bir halde millete tanıtmaya çalışmalıdır. Böyle çalışacak olan bir propagandanın bir “bel kemiğine” sahip olmaya ihtiyacı vardır. Bunun için doktrin, sağlam bir teşkilâta dayandırılarak; propagan-

danın ihtiyacı olan “belkemiği” meydana getirilir. Teşkilât, üyelerini propaganda sayesinde hareketi benimsemiş olan taraftarlar arasından seçer.

Propaganda ne kadar şiddetli olursa, teşkilât da o kadar süratle büyür. Diğer taraftan, propagandanın arkasında bulunan teşkilât ne kadar kuvvetli olursa, propaganda da o kadar iyi ve rahat çalışır.

Teşkilâtın en büyük görevi, hareketin üyelerinin parti içindeki çalışmalarını zaafa uğratmamasını sağlamaktır. Bilâhare teşkilât hücum ruhunun bir an dahi sönmemesine, yenileşmesine ve daima kuvvetlenmesine dikkat etmekle yükümlüdür. Bundan dolayı, teşkilâtın üyelerinin sonsuza kadar çoğalmasına gerek yoktur. Sadece belirli ve tespit edilmiş bir gurubu enerjik ve cüretkâr tutmak yeterlidir. Teşkilâtı ilelebet artacak ve çoğalacak olan bir hareket herhangi bir gün, bu gereksiz gelişmeden dolayı zayıf düşer.

Büyük teşkilât yavaş yavaş da olsa, kavga yeteneğini kaybeder. Böylece fikrin yayılmasına azimli bir şekilde ve saldın ruhu ile yardımcı olamaz.

Bir fikir ihtilâlci hareketler itibarı ile zengin ve olumlu olursa, o fikri yayanların da aktif olmaları gerekir. Çünkü böyle bir hareket ne kadar karışık olursa, bu hareketten korkak burjuvalar o kadar çekinir ve kaçınırlar. Belki bu küçük burjuvalar harekete geçmek isteseler bile bu hislerini açığa vurmazlar.

Yenilikçi bir fikrin teşkilâtı, kendine üye olarak sadece en aktif taraftarları almalıdır.

Bir hareketi tehdit edebilecek en büyük tehlike büyük bir başarı sonucunda üyelerinin yanlış bir şekilde çalışmalarıdır. Bu hareket, mücadele etmek zorunda bulunduğu zaman adi, korkak ve bencil olan kimseler, o hareketten uzak olurlar. Fakat parti gelişir ve başarısı gayet açık bir şekilde görülürse, işte o zaman bu kimseler hemen üye olmaya çalışırlar. Zafere ulaşmış birçok hareketlerin kesin başarılarından ve gayelerinin tamamen sağlanmasından önce, birdenbire geri kalmalarının ve parti içinde zaafa düşerek, müca-

delelerine ara vermelerinin, gevşeyip çekilmelerinin tek sebebi budur.

Bazen, ilk başarılarının sonucu olarak, partinin teşkilâtına öyle basit ve korkak herifler girer ki, bu korkaklar bir zaman sonra çoğunluğu ellerine geçirerek partinin mücadeleci elamanlarını yıpratırlar. Bu kimseler partinin yönünü kendi çıkarlarının bulunduğu tarafa çevirirler. Hareketi kendi miskin ve tembel kahramanlıklarının seviyesine indirirler. Böylece fikrin ilk zaferine yeni bir şey katmazlar. İşte o zaman tutuculuk yumuşar, mücadele kuvveti felce uğrar. Burjuvaların dediği gibi parti, şarabına su katmış olur.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Bir hareket devamlılığını sağlayabilmek için, zafer kendi lehine sonuçlandığında sonu gelmeyen kalabalığa kapısını kapatmalıdır. Bir hareket ancak bu şekilde davranırsa, kendini meydana getiren çekirdeği taze ve sağlam olarak muhafaza edebilir. Hareketi bu çekirdek yönetip ve idare etmelidir.

Hareketin ilk büyük fikirlerine dayanarak bir merkezi idare organı kurmak teşkilâtın görevidir. Bu şekil çalışma, partinin fikir ve telkinleri yeni devletin çekirdeğini meydana getirinceye kadar devam etmelidir. Ancak böyle hareket edilirse, partinin ruhundan çıkmış olan devletin esas teşkilâtı kendi içinde yaptığı bir mücadele sonucunda kurulabilir.

Bütün büyük hareketler, dinî veya siyasî içerikte olabilirler. Fakat zafere ulaşmalarının tek sebebi bu prensiplerin bilinmesinden ve kullanılmasından ibarettir. Bu konulara uyulmadıkça hiçbir devamlı başarı düşünülemez.

Ben partinin propaganda lideri olmam nedeniyle sadece gelecek hareket için bir zemin hazırlamakla kalmadım. Teşkilâtın yalnız önemli kimseleri içine alması için sıkı bir şekilde çalıştım. O kadar şiddetli ve sert çalıştım ki propagandamız korku ve dehşet saçtı. Böylece zayıf, korkak ve tereddüt içinde olan kimseler sadece taraftar olarak kaldılar. Sonunda seslerini yükseltmek fırsatını bulamadılar.

Tam tersine endişe ve sessizlik içinde yaşadılar. Bu kimselerin çoğu bana gelip, hareketimizle tam bir anlaşma içinde olduklarına dair yeminler etmişlerdi. Fakat hiç bir zaman partiye üye olamıyorlardı. Kendi görüşlerine göre hareket pek şiddetli idi ve bundan dolayı bir takım tehlikeler seziyorlardı. Bu arada namuslu ve sakin olan burjuvalara söz söylemek yersiz olur. Çünkü bunlar tamamen bizimle beraberdir.

O günlerde propagandamıza verdiğim canlı ve mücadeleci şekil hareketimizin büyümesini hızlandırdı ve bunu teminat altına aldı. Keza bir iki kişi hariç, sadece gerçekte sıradan olan kimseler üye sıfatı ile benimle birlikte çalışmaya hazırdılar.

Bu şekil yürüttüğüm propaganda öyle bir etki yaptı ki kısa bir zaman içinde yüzbinlerce adam bize içlerinden hak veriyorlardı. Belki, dâvâmız uğrunda fedakârlık göstermiyor ve mücadelemize katılmıyorlardı ama zaferi kazanmamızı da arzuluyorlardı.

1921 yılı ortalarına kadar, sadece taraftar toplamaya yönelik çalışmalarımızın, harekete de faydası dokunuyordu. İşte 1921 yılının yaz ayları sonunda meydana gelen bazı olaylar bize teşkilâtı propagandanın sabırlı başarısına uydurmanın yerinde olacağını gösterdi. Bu günlerde hayal içinde yüzen bir ırkçı gurup partinin idaresini ele geçirmeye teşebbüs etti. Fakat bu entrika çabuk yıkıldı. Sonunda yapılan bir toplantıda üyelerin büyük bir çoğunluğu hareketin idaresini tamamen bana verdi.

Bu arada yeni bir yönetmelik de kabul edildi. Bu yönetmeliğe göre hareketin birinci lideri tam bir yetkiye sahip oluyordu. Yeni yönetmelik idare heyetinin karar verme yetkisini kaldırıyor, buna karşılık yeni bir iş bölümü ortaya koyuyordu.

Böylece 1921 yılının Ağustos ayının ilk günlerinden itibaren hareketin iç teşkilâtı için çalıştım ve bu sırada asil ruhlu ve seçkin bir gurubun yardımından oldukça yararlandım.

Teşkilât bakımından propagandanın sonuçlarına bir değer vermek ve bu değerlerden yararlanabilmek için de bugüne kadar olan

alışkanlıkların hepsini atmak gerekliydi. Bu alışkanlıklar atıldıktan sonra şimdiye kadar hiç bir parti tarafından kabul edilmemiş bir takım prensipler koydum.

1919 ve 1920 yıllarında bizim genç hareketimizin başındaki üyenin genel meclislerince seçilmiş idare heyetleri vardı. Heyet bir başkan, bir başkan vekili, iki muhasip ile birinci ve ikinci sekreterlerden oluşuyordu. Ayrıca her teşkilâta üyeler, propaganda şefi ve daha birçok kimse katılıyordu.

Bu heyet çok komik görülüyordu. Çünkü bizim hareketimiz parlâmenterizme karşıydı. Partinin bu şekil heyetlerle idare edilmesi bugünkü şehir ve devlet idarelerini hatırlatıyordu. Bugün hepimiz bu sistem altında büyük acılar çekiyorduk. Hareketin, beceriksiz teşkilât temsilcileri tarafından ebediyen bozulması ve bir gün asil ve saygın görevini yerine getirmekten yoksun bir duruma düşmesi istenmiyorsa bir değişiklik yapmak mutlaka gerekliydi.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

FÜHRER VE PARTİNİN GELİŞİMİ

Bir protokole bağlı olan ve kararlarını çoğunlukla birlikte alan heyet, bu durumu ile küçük bir parlaman toyu andırıyordu. Bu durumda şahsi değer ve sorumluluk yoktu. Bizim büyük Devlet'in temsilî meclislerinde hüküm süren aynı anlamsızlık bu heyetimizde de vardı.

Bizim heyetimize sekreterler, kasa hesabını tutmak için muhasipler, teşkilât üyelerini yetiştirmek için üyeler, propaganda için bir sürü adamlar ve daha neler neler için bir takım kimseler tayin ediliyordu. İşte bu kişiler bir araya gelerek hiç bir konuda aynı kafaya sahip olmamalarına rağmen, bir kararı çoğunlukla almaktadırlar. Mesela propaganda işlerini yapma maksadı ile heyete alınan bir kimse ekonomik konulara burnunu sokmakta ve bu hususta oy kullanmaktadır. Diğer taraftan bir muhasebeci teşkilâta dair bir iş için oy vermektedir.

Eğer, sekreterler, muhasipler ve diğerleri propaganda konusunda oy kullanacaklarsa o heyete neden bir veya birkaç propagandacı tayin edilir?

İşte ben bu saçmalığa boyun eğmezdim. Bir müddet sonra, heyetin toplantılarına katılmamaya başladım. Yalnız propagandaya devam ediyordum. Bu bana yetiyordu. Sıradan yeteneksiz birinin bana ait olan bir sahaya burnunu sokmasını daima önlüyordum. Bu arada ben de diğerlerinin işlerine karışmıyordum.

Partinin Yönetmeliğinde yapılan düzenlemeler ve böylece yeni yönetmeliğin kabul edilmesi sonunda başkanlığa getirilmem so-

nucu kurduğum otorite ve bu otoriteye dayanan hukuk, bütün bu saçmalıkları ortadan kaldırdı. Heyetin kararları yerine, benim sorumluluğumun prensibi ittifakla kabul edildi.

Birinci başkan hareketin tamamen yönetilip ve idare edilmesi konularından sorumludur. Birinci Başkan kendi idaresi altında bulunan heyetin bütün kuvvetlerini, yapılacak her türlü iş için gerekli olan çalışma arkadaşlarını kendi seçer. Bu seçilmeye lâyık olan kimseler itiraz kabul etmez bir şekilde yükümlü oldukları görevlerden sorumludurlar. Bunların hepsi, Birinci Başkana bağlıdırlar.

Mutlak bir mesuliyet zarureti hareketimiz, hatta partinin sevk ve idaresi meselesine yavaş yavaş bir açıklık kazandırdı. Bu prensibin küçük yerlerde kabul edilmesi biraz uzun sürdü, korku ile dolu kalpler ve beceriksizler böyle bir şeyi hiç bir zaman arzulamazlar. Bu gibi kişilerin gözünde bir girişimin bir tek sorumlusunun olması hoş bir şey değildir. Her önemli karar için bir heyetin çoğunluğu bu gibi kişileri sorumluluktan kurtarır. Böylece kendilerini daha hür ve daha rahat hissederler.

İşte böyle bir alışkanlığa karşı tavır almak, gereğini duydum. Mesuliyet korkusuna boyun eğmeyecek bir Führer gerekiyordu. Parlâmento budalalıkları ile mücadele etmek isteyen bir hareket kendi bünyesinde parlamenter bir sistemi andıran idare tarzını değiştirmelidir. Ancak böyle bir temel üzerinde yapılan mücadele zafere ulaşır.

Bugün Almanya'yı idare eden Meclis'in durumunu görüp de bu sonuca çıkarmayan kafalara sadece acınır.

Çoğunluğun üstünlüğü döneminde Führer'in düşünce ve sorumluluk prensibine sıkı bir şekilde dayanan bir hareket, bugüne kadar Almanya'yı sömüren mevcut durumu kesin bir şekilde yere serecek ve böylece Führer idaresi başarılı olacaktır.

Bu fikir hareketin içinde yeni bir teşkilâtın meydana getirilmesini gerektirdi. Hareketin mantık ve akla dayanan gelişmesi, ekonomik faaliyetler, genel ve siyasî yön ve idareyi de birbirlerinden açık bir şekilde ayırma meselesini ortaya koydu.

Mesuliyet düşüncesi, prensip nedeniyle partinin genel çalışmalarına da hakim oldu. Böylece iktisadî meseleler her türlü siyasî etkiden kurtarılıyordu. Bunun neticesi partinin hareketlerini daha etkili bir duruma getirdi.

Ben partiye girdiğim zaman partide tam altı kişi vardı. Bu sırada partinin sabit bir idare merkezi olmadığı gibi, ne bir görevlisi, ne de bir yönetmeliği vardı. Hatta partinin kaşe ve antetli kağıtları dahi yoktu.

Altı kişilik heyetin merkezi Herren Gasse'de bir lokanta idi. Bir süre sonra merkez Am Gasteig'de bir kahveye taşındı. Bunun böyle devam etmesi imkânsızdı. Münih'te birçok otel ve lokantayı dolaştım. Tal caddesinde Strnecker birahanesinde üstü kemerli bir küçük salon vardı. Bu salon bir zamanlar Bavyera'da imparatorluk temsilcilerine meyhane görevi görmüştü. Salon karanlık ve kasvetli idi. İşte bundan dolayı eski işine ne kadar uygun düşüyorsa, bugün yeni işine de o kadar uymuyordu.

Tek penceresi dar bir sokağa açıldığı için yazın en uzun ve aydınlık günlerinde dahi salon loştu.

Fakat burası bizim ilk merkezimiz oldu. Kirası 50 markı geçmediği için bize çok uygun geliyordu. Bu yeni merkez bir bürodan çok bir mezara benziyordu. Fakat bize uygun ve sabit bir merkezimizin olması büyük bir gelişmeydi.

Bir süre sonra elektrik ve telefon aldık. Daha sonraysa ödünç bulunan bir masa ile birkaç sandalye salonu süsledi. Bundan sonra bir dolap bulduk. Otelciye ait olan iki büfede de broşür ve ilânlarımızı muhafaza ediyorduk.

O zamanlar, haftada bir toplanıyorduk. Bu şekilde devam etmeye imkân yoktu. Ücreti parti tarafından ödenen bir görevliye ihtiyacımız vardı. Fakat ücret ödemek o zaman zordu. Partinin üyesi pek azdı. Bunlardan toplanan çok az bir para ile görevli tutmak büyük hüner isteyen bir işti. Çok uzun süren aramalardan sonra partiye bir sekreter bulduk. Bu ilk sekreter askerdi ve benim eski ar-

kadaşımdı. Adı Schüssler idi. Önce her gün saat 18 ile 20 arası yeni merkezimize geliyordu. Sonraları saat 17'den itibaren gelmeye başladı. Bir müddet sonra öğleden sonra görevine devam etti. Nihayet bütün vaktini bize ayırdı. Sabahtan geç saatlere kadar yeni merkezimizde çalışıyordu. Schüssler mert ve namuslu olduğu kadar gayretli ve çalışkandı. Hiçbir görevden kaçınmıyordu. Genç harekete samimi bir şekilde bağlanmıştı. Schüssler kendi malı olan Adler yazı makinasını da beraberinde getiriyordu. Nasyonal Sosyalist hareketin hizmetinde kullanılan ilk makina Schüssler'in daktilosu oldu. Sonraları aidatlardan arttırılan para ile bu daktiloyu Schüssler den satın aldık.

Üyelerin şahsî kimlik ve dosyalarını çalınmaktan korumak için kasaya ihtiyacımız vardı.

Aradan bir buçuk yıl geçti. Artık yasal merkezimiz bize küçük geliyordu. Bundan dolayı Cornelius caddesinde yeni bir binaya taşındık. Bu yeni bina da otel idi. Fakat burada üç odamız ve bir de gişesi olan salonumuz vardı. Bu bizim için o dönemler lükstü. Burada 1923 yılının Kasım ayına kadar kaldık.

1920 yılının son günlerine doğru Völkischre Beobachter satın alındı. Irkçı emelleri savunan gazete derhal Nasyonal Sosyalist hareketin yayın organı haline getirildi. İlk önceleri haftada iki gün yayınlanıyordu.

1923 yılından itibaren her gün çıkmaya başladı. Nihayet aynı yılın sonunda büyük boy olarak yayınlandı.

Gazetecilik sahasında tamamen acemi idim. O günlerde çıraklık yaptım ve bu iş için türlü fedakârlığa katlandım.

Büyük Yahudi basınının karşısında bir tek ırkçı gazete bulunuyordu. Yaptığım araştırma sonunda, bunun sebebinin ırkçı teşebbüsler için pek az ticari olduğunu gördüm.

Gazeteler duygusallıkla idare ediliyordu. Bu ise tamamen yanlış bir şeydi. Milletine faydalı hizmetler yapmadan sadece duygu-

sallıkla hareket eden bir kimse basit hisleri ile toplulukları dejenere ediyordu.

Gazetemiz, adının ifade ettiği gibi daha çok ırkçı kuruluşlara ait olan kusur ve zaafları ile ırkçıların yayın organı idi. Kapsamı çok zayıftı. Yazarlar, ırkçı gazetelerin sadece ırkçılardan yardım göreceğine inanıyordu. Halbuki diğer gazeteler ile rekabete girişerek kendimize bir yol açmalıydık. İşin ticari aksaklıklarını vatansever kimselerin yardımları ile örtmeye çalışmak çok hatalı idi. Bu kötü durumu tespit eder etmez, müdahalede bulundum. Aynı zamanda şans bana yardım elini uzattı. Hareketimize, sadece gazetenin ticari şefi olarak değil, aynı zamanda partinin de ticari şefi sıfatı ile hizmet edecek olan adamı tespit ettim. Yıl 1914 idi. Savaş sırasında partinin bugünkü şefi yani Max Amann benim şefim idi. Dört yıl süren savaş boyunca mesai arkadaşlarımın yetenek ve çalışkanlıklarını, titiz ve temiz vicdanlarını yakından takip etmiştim.

1921 yılının sonbaharına doğru hareket bir buhran geçirdi. Partide çalışan görevlilerin bir kısmı beni memnun etmiyordu. İşte tam bu sırada eski askerlik arkadaşıma kavuştum. Güzel bir rastlantı Max Amann'ı yanıma getirdi. O'na hareketimizin ticari şefi olmasını teklif ettim. O vakitler geleceği parlak olan bir mevkide bulunan Max Amann uzun bir tereddüt geçirdikten sonra teklifimi kabul etti. Ancak teklifimi şöyle kabul ettirmiştim. Bütün heyetlerin şefi ve tek bir amire karşı sorumlu olacaktı. Kültürlü olan bu şahıs partiyi düzene soktu. Max Amann'ın ortaya koyduğu yeniliklere partinin diğer şubelerinde ulaşılamadı.

1922 yılından itibaren hareketin ticarî gelişimi ve asıl teşkilâtı için kesin ve sert görüşmeler yapıldı. Harekete dahil olan bütün üyeler hakkında dosyalar vardı. Artık hareketimize mali kaynaklar da temin edilmişti. Günlük masraflar, günlük gelirlerle karşılanacaktı. Bütün zorluklara rağmen hareket hemen hemen borç yapmadı denebilir. Hatta parasını muntazam çoğalttı. Çalıştırılan memurlar, mesaileri ile ödenek alacaklardı. Bunlar, taraftarlık unvanından istifade etmeyeceklerdi. Her Nasyonal Sosyalistin şahsî şöhreti,

önce gösterdiği çalışkanlık ve kendisine verilen görevi yapma hususundaki kabiliyetle değerlendirilecekti. Verilen görevi yapmayan kimse haksız bir şöhrete sahip olamayacaktı..

Partimizin yeni ticari şefi, partinin işlerinin taraftar ve üyeler için bir geçim kaynağı olmadığını açıkça ifade etti. Bugün, bizim idari sistemimizdeki partilere ait ahlaksızlıklarla mücadele eden genç hareketimiz kendi bünyesinde herhangi bir rezalet ve ahlâksızlığa müsaade edemezdi.

Gazetenin idaresinde, Bavyera Halk Partisi'ne mensup olan ve mesleklerindeki değerlerinden dolayı işe alınmış olan bazı memurlar vardı ve çalışmaları sırasında özel bir çalışma ve beceri gösteriyorlardı. Biz, hareketin ciddi çalışmasını gayet samimi ve doğru olarak kabul ettik. Bu şekil davranışımız görevlilerin kalplerine girmemize sebep oldu. İşte kalpleri fethedilen bu kimseler daha sonraları en iyi Nasyonal Sosyalist oldular. Bunlar aynı zamanda yeni hareketin çalışmalarına da bizzat katıldılar.

Bu arada partinin becerikli bir üyesi, aynı kabiliyete sahip, fakat partiye mensup olmayan bir kimseye pek tabiî olarak tercih ediliyordu. Fakat hiç bir kimse partili olduğu için herhangi bir işe alınmıyordu.

Yeni ticari şefin getirdiği bu yenilik biraz tepki aldıysa da başarıya ulaştı ve sonraları başarının hareketimize çok olumlu etkileri oldu.

İşte bu sayede uzun enflasyon devresinde gazeteler yayınlarını tatil ederlerken, Volkiseher Beobachter ayakta kaldı ve hızla gelişti.

1912 yılı benim için önemli bir yıl oldu. Çünkü bu sıralarda, partinin şefi sıfatı ile ayrıntılara ait eleştirilerden ve faaliyetlerden dolayı herhangi bir kimsenin müdahalesine meydan vermedim. İşte bu çok önemliydi. Keza iktidarda bulunmayanlar geveze olurlar ve devamlı bir şekilde müdahalelere kalkarak her işi anlamak ve öğrenmek isterler. Bu şekil davranmakla arkalarında büyük bir kargaşalık bırakırlar.

Bu gibi kimselerin çoğu çekilip gitti. Bir kısmı da gayet mütevazi bir şekilde uzaklaştı. Bir tür eleştiri hastalığına tutulmuş olan kimseler vardır. Bunların maksatları bir gurup oluşturmaktır. Bu gurup kontrol maksadı ile hiç anlamadığı birçok işe burnunu sokar. Böyle hareket etmek Nasyonal Sosyalistçi bir iş olmaz. Ben bu gibi kimselerin müdahalelerine karşı, partinin düzenli ve sorumlu organlarını korudum. Bir işe yaramayan ve herhangi bir işi beceremeyen bu gurubu zararsız hale getirmek için bunlara bir iş bulmak yetiyordu, işte bu sayede bizim gurubumuzun nasıl gürültü çıkarmadan sessizce dağıldığını ve ani olarak tekrar bulunması ve toplanması imkânsız hale geldiğini görmek pek gülünecek bir olaydı. Bu olay bana, bizim gurubumuza benzeyen diğer bir Meclis'i Reichstag'ı hatırlattı. Eğer Reichstag'dakilere de nutuk çekecekleri yerde, ellerine bir iş tutuşturulsa idi bu bol keseden atıp tutan kimseler şahsî sorumluluklarının gerektirdiği işleri görecekleri için, gürültü çıkarmadan çabucak ortadan kaybolacaklardı.

Ben şuna inandım ki, namuslu bir idareci buluncaya kadar aramaktan bıkılmamalıdır. Bu namuslu idarecilere hareket ve faaliyetlerinde tam bir hürriyet ve yetki imkânları üzerinde de kayıtsız şartsız bir otorite vermelidir. Bu kimseler yalnız üstlerine karşı sorumlu olmalıdırlar. Tam bir yetki ve güvene sahip olmayan bir kimse, astına karşı otorite sağlayamaz.

İki yıl içinde ben zafere ulaştım. Fikirlerim kabul edildi. Çalışmalarımın kesin başarısını 9 Kasım 1923 günü gözlerimle gördüm. Dört yıl önce partiye girdiğim vakit partinin bir mührü bile yoktu.

9 Kasım 1923 günü parti kapatılıp, mallarına el konunca bütün eşyaların ve gazetenin değerinin yüz yetmiş altın markı geçtiği görüldü.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

KORPORASYON DÂVÂSI

Hareketin büyük bir hızla büyümesi, bizi 1922 yılı içinde, bugün bile kesinlikle halledilmemiş bir dâvâ hakkında bir karar almaya zorladı.

Hareketin toplulukların kalbini ve fikrini kazanabilmesi için çabuk ve kolaylıkla uygulanacak usulleri inceledik. Yaptığımız bu girişimlerde, işçinin sadece meslekî ve ekonomik alandaki taraftarlarının bizden daha başka düşünen çeşitli siyasî fikirlere sahip kimselerden ibaret bulunmasıyla tamamen bizim adamımız olamayacakları yolundaki itirazlarla sürekli olarak karşılaşıyorduk.

Bu itiraz oldukça ciddi idi. Bir sanat sahibi olan işçinin bir sendikanın üyesi olmadan yaşaması imkânsızdı. Bu kadro içinde onun ancak sanat değeri korunuyor, esnaflığı da ancak sendika yoluyla bir tür devam garantisi elde edebiliyordu, işçilerin çoğunluğu kooperatif aleyhinde ücretler için direnmişler ve işçiye çok az bir gelir sağlayan ücret tarifesiyle susturulmuşlardı. Şüphesiz ki bu direnmeler, bütün işçiler için fayda sağladı.

Özellikle, namuslu bir adamın, mücadele dışında kalmış olmasına karşılık sendikaların şiddetli mücadeleleri sonucunda elde edilmiş ücreti cebine attığı vakit, vicdanında bir endişe doğuyordu.

Burjuvazinin sıradan uygulamasıyla bu mesele çok zor halledilirdi. Bu işler, meselenin gerek ahlâkî ve gerekse maddî safhasına katiyen nüfuz edemezdi. Burjuva kendi maddî çıkarlarını ön plâna aldığı için, işçi kuvvetlerinin tamamının bir teşkilâta sahip olma-

sına karşıydı. Yalnız bu sebeplerden dolayı, burjuvalardan çoğu hür bir fikir ve kanaate erişebilmekte zorluk çekiyordu. Bu dâvâda hiç ilgi ve faydaları olmayan, ağaçları görmediklerini ileri sürerek ormanı görmemek isteğine yenilmeyecek olan üçüncü şahıslara başvurmak zarurî idi. Onlar, iyi niyetleri sayesinde, bizim bugünkü ve gelecekteki hayatımıza bağlı bir dâvâyı kolaylıkla anlayabileceklerdir.

Sendikaların gayesi lüzumu ve özü etrafında ilk kitabımda açıklamalar yapmıştım.

Devlet, gerek koruma tedbirleri aracılığıyla ki genellikle verimsiz kalır ve gerek yeni bir toplu terbiye ile, işçinin, işverene karşı durumunda bir değişiklik meydana getirmedikçe, işçi için iktisadî topluluğun üyesi olması dolayısıyla, eşit hakkını ileri sürüp çıkarlarım müdafaadan başka yapacağı bir iş kalmayacaktır. Bu birlik ruhuyla tamamen muvaffak olunur ve vatandaşların, müşterek hayatlarını tehlikeye girebilecek bir çok sosyal haksızlıklar giderilir. Kaldı ki ben bütün demeçlerimde daha da ileri gidiyorum. Yani toplum görevleri duygusuna zerre kadar sahip olmayan, hatta sadece bir insaniyet hissi bile beslemeyen patronlara esir insanlar bulundukça, işçinin bu hakkının tabiî telâkki edilmesini korumak gerektiğinde kooperatiflerin esas olarak işçilerin bir gurupmanın şeklini alması gerektiği sonucuna varıyordum.

1922 yılında genel düşüncemde hiçbir nokta değişmiş olmuyordu. Fakat aydınlık ve açık bir prensip hâlâ bulunmamıştı. Yalnız, kazanılmış bilgiden dolayı bir memnuniyet göstermek uygun olmazdı. Onlardan tatbikî sonuçlara varmak gerekirdi.

Aşağıdaki konulara açıklık kazandırmak çok gerekliydi.

1) Sendikalar gerekli miydiler?

2) Nazi partisi kendisinin kooperatif oluşunu mu ilân etmeli, yoksa üyelerini herhangi bir sendika kadrosuna karıştırmamalı mıdır?

3) Sadece Nazist bir sendikanın özelliklerineler olmalıdır? Böyle bir sendika olduğu taktirde maksadı ve işi neler olacaktır.

4) Bu husus uygulamaya nasıl konulacaktır.

Birinci soruya gereği kadar cevap vermiş olduğumu zannederim. Durumun bugünkü görünüşüne bakılırsa, fikrimce, sendikalardan vazgeçilemez. Tam tersine onlar milletin iktisadî hayatının en önemli kuruluşları arasında bulunmaktadırlar. Önemleri yalnız sosyal mahiyette değil, millî mahiyettedir.

Sendikalar — her şeyden önce — ticaret odalarının, gelecekteki iktisadî parlâmentoların köşe başı olma özelliğini taşımaları şartı ile gereklidir.

Kaldı ki, halk kitlelerinin hayatî ihtiyaçlarına karşı dürüst sendika teşkilâtı sayesinde de bir çeşit terbiye ve disiplin eğitimi alan bir millet, bu sebepten dolayı hayat kavgasında genel bir karşı koymanın fevkalâde bir şekilde arttığını görür.

Böylece iki dâvânın halledilmesi de aynı şekilde kolaylaşır. Eğer önemli olan kooperatif ise Nazizmin bu konuda yalnız teorik değil pratik olarak bir yer alması gereklidir. Fakat, bu nasıl olmalıdır? İşte bu sorunun cevabı oldukça zordur.

Nazi hareketi şu görüşe inanmalıdır. Hareketin gayesi ırkçı Nazi devletini kurmaktan ibarettir. Böyle bir devletin gelecekte bütün kuruluşlarının aksiyonu bizzat kökten gelişmeyi sağlar.

Evvelce yetişmiş bir takım "yedek insan" hazinesine sahip olma gereği vardır. Hiçten veya sadece toplum gücünden hareketle birdenbire belli bir teşkilât meydana getirileceğine inanmak büyük bir hata olur. Mekanik bir surette meydana getirilmesi çok çabuk mümkün olan ve dış görünüşten çok daha önemli olan ruh, şekle daima canlılık vermelidir. Sosyal bir durumda bir Führerin prensipleri zorla empoze edilebilir. Ancak bu kuralların gerçekten diri olmaları en küçük ayrıntıya varıncaya kadar ağır ağır meydana gelmeleriyle mümkündür. Bunlar yıllar boyunca seçilmiş ve hayatın acı gerçek-

lerini ortaya çıkaracak duruma gelmiş bir insan malzemesi üzerine kurulmalıdır.

İşte bunun için Nazi devleti bu yöndeki tecrübelerinde bir sakınca görmemeli ve çekingen davranmamalıdır.

Yukarda gereğine değindiğim gibi, her şeyden önce korporasyona dayanmalıdır.

Şimdi üçüncü dâvâyı halletmek zarureti ortaya çıkmış oluyor:

Nazi koprorasyonu bir sınıf kavgası organı değildir, bir meslekî temsil organıdır. Nazi devleti hiçbir "sınıf tanımaz ve kabul etmez. Fakat, yalnız siyasî bakımdan tamamen eşit hukuk ile bundan böyle aynı genel görevlerle burjuvaları tanır. Onlarla beraber devletin ressortissants'ları bulunur ki, bunlar, siyasî bakımdan hiç bir hukuka kesinlikle sahip değildirler.

Nazi korporasyonun asıl görevi, bazı adamları gurupmanları sayesinde kendilerini ağır ağır sınıf haline getirip ve sonra bu cemiyetin içinde biçimde oluşturulmuş diğer sınıflarla kaçınılmaz olan çatışmaları engellemektir. Esasen, bizim bu görevi koprorasyona vermeniz gerekir. Ancak korporasyon Marksist çatışmanın ve mücadelenin oyuncağı olduğu zaman kendisine böyle bir yükümlülük verilir.

Gerçekten korporasyon sınıf mücadelesi ile aynı anlama gelmez. Onu kendi sınıf mücadelesi için bir vasıta yapan Marksizmdir. Hür ve bağımsız olan millî devletlerin iktisadî temellerini felce uğratmak millî sanayi ve ticaretlerini yok etmek için ve hür milletleri bu sayede devletlerin üstünde dünya çapındaki Yahudi maliyesinin emrine bağlı bir esaret altına almak için enternasyonal Yahudi çevrelerinin kullandığı silâhı Marksçılar yaratmıştır

Nazi korporasyonunun, bu sebepten dolayı millî ve iktisadî hayata iştirak eden belirli gurupların teşkilâtı olarak toplanmaları sayesinde millî ekonominin güvenini arttırması, millî halk bünyesi üzerinde her türlü yıkıcı unsurları savarak kuvvetini çoğaltması gerekiyor.

Grev meselesine gelince, bu Nazi korporasyonu için, millî üretimin bir tahribi ve sekteye uğratılması vasıtası değildir. Anti-sosyal yapısı dolayısıyla halk topluluklarının ekonomik ilerlemelerine engel olan bütün engellere karşı mücadele sayesinde millî üretimi çoğaltmak ve devam ettirme aracıdır. Çünkü her ferdin hareket alanı iktisadî uygulamada aldığı sosyal ve yasal durum ile sürekli bağlantılıdır. Bu uygulama karşısında takip ettiği yol bu vaziyetin tetkikinden anlaşılır.

Nazi işçisi millî iktisadî huzurun, kendi maddî rahatlığının teminatı anlamına geldiğini anlamalıdır.

Nazi işçisi ve işverenleri bütün bir topluluğun temsilcileridir. Hareketin ve davranışlarında onlara verilen büyük ölçüde kişisel hürriyet bir kimsenin davranış ve icraat yeteneğinin yukarıdan yapılan uyarıdan çok hürriyetinin genişletilmesiyle daha çok artması durumuyla açıklanabilir.

Bu sebepten dolayı, Nazi korporasyonu için grev, ancak ırkçı Nazi devleti var olmadığı bir sırada istifade edilmesine mecburiyet olan bir vasıtadır. Hakikatte ırkçı Nazi devlet, patronlardan ve proletaryadan oluşmuş iki büyük guruplaşmanın üretimi azaltmak suretiyle daima topluluklara zarar verme sonucunu doğuran korkulu ve şüpheli kavgası yerine, herkese hak ve hukuka saygıyı telkin etmek görevini üzerine almıştır.

Ticaret odalarına düşen görev millî iktisadî faaliyeti devam ettirmek ve bunun eksiklik ve yanlışlıklarım ortadan kaldırmaktır.

Bugün milyonlarca insanı çatışmaya zorlayan hatta savaşa sürükleyen şeye artık sanayi odalarında ve iktisadî parlâmentoda hâl çaresi bulunmalıdır. Patronlar ve işçiler ücret tarife mücadelesi içinde birbirleriyle artık uğraşmamalıdırlar. Zira her iki topluluk da dâvâlarını topluluğun ve devletin iyiliği uğrunda müşterek olarak halletmelidirler. Devlet düşüncesi her şeyin fevkinde alev ve kıvılcım saçan harflerle yükselmeli ve parlamalıdır.

Her şeyde olduğu gibi bunda da, en başta partiden önce vatan geldiği ilkesi hakim olmalıdır.

İşçiyi müşterek gaye uğrunda terbiye etmekten ibaret olan Nazi korporasyonunun görevinin ne olduğunu şöyle tarif edebiliriz: Milletimizin ve devletin güvenliğinin devam ettirilmesi konusunda her şey müştereken çalışmalı. Bu da her ferdin doğuştan sahip olup cemiyet tarafından olgunlaştırman kabiliyet ve kuvvetine bir yön vermek suretiyle meydana gelecektir.

Böyle koprorasyonlara nasıl sahip olacağımız şeklindeki dördüncü soruya cevap vermek imkânsız derecede zor görünüyordu.

Bir Nazi korporasyonu diğer korporasyonların yanı sıra anlamsızdır. Zira korporasyonların, benzer veya birbirine düşman olmayan diğer kuruluşlara karşı hoşgörüsüzlük sebebiyle gerçekten samimiyetle dolu olmaları çok genel ve doğuştan gelen bir görevdir. O korporasyonlar kendi şahsiyetlerini müdafaa etmek mecburiyetinde oldukları gibi geliştirmek de kendilerinin vazifesidir. Bu çeşit temayüller arasında hiçbir bağlantı ve hiçbir uzlaşma düşünülemez. Sadece net ve nefse ait hakkı koruma ödevi vardır.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Bundan böyle bir sonuca erişmenin iki yolu bulunmaktadır:

A) Önceden bir korporasyon kurmak ve sonra yavaş yavaş enternasyonal Marksist korporasyonlara karşı savaşmaya koyulmak.

B) Veya tam tersine olarak mevcut Marksist korporasyonlara sokulmak ve bu kuruluşları bizim esas gayemizin hedefine çevirmek için bunları yeni ruhla doldurmaya, takviyeye çalışmak.

Birinci yol uygun ve kolay olmayacak kadar kötü ve imkânsızdı. Karşılaştığımız zorlukların başında ekonomi geliyordu. Çünkü o zamanlar henüz maddi imkânsızlıklarımız çok korkunç bir tablo gösteriyordu. Gelir kaynaklarımız çok sınırlıydı. Korkunç bir surette gelişen enflasyon yavaş yavaş durumu daha da kötüleştiriyordu. O yıllarda korporasyonun üyeleri için elle tutulabilecek kadar maddi bir yardımdan söz edilmesi imkânsızdı. İşçilerin bir

korporasyon için aidat vermelerine hiç bir geçerli sebep yoktu. Hatta Marksizme taraftar olanlar dahi, Ruhr'da, M. Cunonun cepleri milyonlarla dolana kadar, yorgun ve bitkin bir duruma düşmüşlerdi. Bu millî Reich şansöylesi Marksçı korporasyonların kurtarıcısı kabul edilmelidir.

Biz o zamanlar bu çeşit kuruluşlara kolayca güvenmezdik.

Diğer taraftan, böyle yeni bir kuruluşun ve teşkilâtın az çok entellektüel olan fırsat kollayıcılar için ufacık bir peynir parçası bile yaratmamış olduğunu mutlaka surette söylemek isterim.

Öncelikle, şahıs sorumluluğu bundan çok önemli bir rol oynuyordu. O zamanlar sınıf kavgası kuruluşunun yerine Nazi korporatif düşüncesinin başarısına yardım için, Marksçı korporasyonları yok edecek bir şahıs, milletimizin birinci büyük adamları sırasına girecekti. Ve heykelinin gelecekteki nesiller için Ratisbonne Walhall'sında dikilmesi gerekecekti.

Fakat böyle bir tepe üzerine dikilmeye lâyık hiçbir kafa tanımadım.

Enternasyonal korporasyonlarda orta halli kafalardan üstün bir şey bulunamayacağı yolunda bize mukabelede bulunmak oldukça yanlış olur. Bu söz hakikatte hiçbir müspet anlam ifade edemez. Çünkü o korporasyonlar kuruldukları vakit, bu zor bir iş değildi. Bugün Nazi hareketinin mücadele etmek mecburiyetinde olduğu müthiş bir teşkilât çoktan beri görkemli bir temel üzerinde var olan ve en ufak ayrıntıya varıncaya kadar her yönüyle tamam olan bir teşkilâttır. Saldıran, eğer galip gelmek niyetinde ise, daima savunandan daha akıllıca davranması gerekir. Korporatif marksist kale bugün sıradan üstatlar tarafından idare olunabilir.

Bu kaleleri yalnız üstün bir insanın tabiat üstü enerjisi ve üstün kabiliyeti sayesinde hücum yoluyla ele geçirilebilir. Böyle bir adam bulunmazsa, kaderle boğuşmak boşuna olur. Kaldı ki daha iyisini yapamadan var olan bir düzeni altüst etmeye kalkmak tamamen anlamsızdır.

Bende değişmez bir kanaat mevcuttu. Hâlâ da mevcuttur: "İktisadî meselelere büyük siyasi çekişmeleri karıştırmak tehlikeli olur," diyordum. Bu husus özellikle bizim Alman milleti için düşünülürse doğrudur. Zira bu takdirde iktisadî mücadele derhal siyasî mücadelenin enerjisini bir miktar kendine aktaracaktır. İnsanlar tasarruf ve iktisat yoluyla ufak bir eve sahip olacaklarım düşünürlerse artık yalnız bu maksada varlıklarını adayacaklardır. Bir zaman sonra o toplanmış paraları şu veya bu yolla ellerinden gasp etmeyi tasarlayan kimselere karşı siyasi yolla savaşmaya güçleri kalmayacaktır. Siyasî kavgada kanaatleri ve düşünceleri yolunda savaşacak yerde tamamen dahili kolonizasyon düşüncesine gömülecekler ve çok defa, kendilerini iki sandalye arasına bırakacaklardır.

Bugün mücadelenin başlangıcında bulunan Nazi hareketinin, önce gayesinin büyük bölümünü meydana getirmesi ve ona bir şekil vermesi gerekmektedir. Hareket büyük gayesinin yayılabilmesi için mücadeleye bütün enerji ve kabiliyetiyle katılmaya mecburdur. Başarı, ancak bütün kuvvetlerin, savaşın emrine ve hizmetine verilmesi şartı ile düşünülebilir.

Ekonomik meselelerle uğraşmak aktif dövüş kuvvetini zaafa uğratabilir. Bugün klâsik bir kavgada bu hususu göz önünde bulunduruyoruz.

1918 Kasım ihtilâli korporasyonlar tarafından yapılmadı; bilâkis onlara rağmen yapıldı. Alman burjuvazisi, Almanya'nın istikbâli için hiçbir siyasî kavgaya girişmiyor ve yapıcı iktisadi çalışma içinde bu geleceğin yeter derecede karşılanmış olduğu inancını besliyordu.

Bu gibi tecrübeler bize ders olmalıdır. Zira bizde de bundan başka türlü cereyan etmeyecektir. Hareketimiz bütün enerji ve kuvvetini siyasî mücadele üzerinde ne kadar yoğunlaştırırsa, başarıyı o kadar çok bekleyebiliriz. Gereksiz olarak korporasyon, kolonizasyon ve benzeri dâvâlarla ne kadar fazla uğraşırsak devamı uğrunda faydalı sonuç o kadar önemsiz olacaktır. Çünkü bu dâvâlar ne kadar çok önemli olsa da biz ancak siyasî kuvvet ve nüfuzu ele geçirdikten sonra halledilecektir.

O zamana kadar, bu dâvâlar hareketi felce uğratacaklardır. Hareket, vakitsiz olarak onlarla meşgul olursa, siyasî gaye daha çok engellere rastlayacaktır. Korporatif hareket, siyasî hareket tarafından meydana getirilirse de bunan zıddı olması kolayca mümkündür.

Gerek milletimiz ve gerekse hareket için gerçek bir fayda, yalnız başına korporatif hareketinden gelebilir. Ancak bir şartla ki bu Nazi korporatif hareket bizim Nazi fikirlerimizle kuvvetli surette dolu bulunmalıdır ve Marksist yollara düşmek tehlikesinden de artık kurtulmuş olmalıdır. Zira kendi görevini yalnız Marksist korporasyonla rekabetten ibaret sanan bir Nazi korporasyonu Marksist korporasyona sadece kurtuluş sıfatıyla değil, hepsinden önce, fikir ve ideoloji sıfatıyla savaş ilân etmelidir. Onun sınıf fikri ve sınıf mücadelesinin müjdecisi bulunduğunu duyulmalıdır. Ve onun yerine Alman burjuvazisinin mesleki faydalarının koruyucusu olmalıdır.

Bütün bu görüşlerin evvelce partiye göre korporasyonlar kurulması lehinde birer kanaat meydana getirmiş bulunduğu ve halen bu kanaati desteklediği bende hiçbir ispata gerek duyulmayacak biçimde açıktır.

Yeter ki hiç beklenmeyen bir anda bir büyük siyasî önder ortaya çıksın ve bu dâvâları halletmeye, kader tarafından tayin edilmiş olsun.

Bundan böyle partili arkadaşlarımıza yalnız iki çare kalıyordu. Ya bugüne kadar mevcut bulunan korporasyonlardaki arkadaşlarımız imkânları oranında tahrip edici bir etki oluşturmaktadır, yahut korporasyonlardan ayrılacaklardı.

Ben burada genellikle bu ilk çareyi uygun buldum. Aslında 1922-1923 yıllarında bunu tehlikesizce başarmak mümkündü. Çünkü enflâsyon zamanında korporasyonun kendi cebine atacağı kâr üye sayısı itibariyle hiçti. Bu bakımdan, baştan başarısızlık ihtimâli gösteren tecrübelere girişmekten kaçınmıştım. Ve üyelerine yararlı olacaklarına ihtimâl vermediğim bir kuruluşun kendi men-

faati için, bir işçinin zaten indirilmiş gündeliğinden bir kısmını almasını cinayet olarak belirtmiştim.

Eğer yeni kurulmuş bir siyasî parti bir gün aniden ortadan kalkarsa bunda o kadar zarar yoktur. Daima bir fayda vardır. Kimsenin bu yüzden şikâyet edeceği düşünülemez. Esasen buna da hakkı yoktur. Zira fert, siyasî bir harekete vereceği şeyi kaybolmuş olarak kabul eder. Fakat bir korporasyona aidat ödeyen bir üye bunun karşılığında kendisine garanti edilmiş bir ücreti almaya hak kazanır. İşte buna önem verilmezse, böyle bir korporasyonun kurucuları birer yalancıdırlar. Yahut hiç olmazsa suçlu sayılmaları gereken ahmak ve beyinsiz insanlardır.

İşte bizim 1922 yılındaki hareketimiz bu görüşte idi. Başkaları bunu belli bir şekilde daha mükemmel anlıyorlardı. Onlar sendikalar kurdular.

Sendikaların bulunmamasından ötürü bizi kınıyorlardı. Bunu düşünmemiş olduğumuz için bizi dar görüşlü olarak görüyorlardı. Fakat bu görüşler de önemini yitirmekte ve ortadan silinmekte gecikmedi. Sonuçta, son tahlil de bizdekinin aynısı oldu. Yalnız şu farkla ki biz ne kendimizi ve ne de başkalarını aldatmıştık.

YİRMİNCİ BÖLÜM

SAVAŞ SONRASI ALMANYA

Reich'in dış işlerinin idaresinde mutlak bir sistem eksikliği göze çarpan bir durum meydana getirmiştir. Çünkü Almanya'nın müttefiklerine tekabül eden bir antlaşmalar siyasetine ciddi temel sağlayacak sağlıklı ilkeler bulunup ortaya konmamıştı. İhtilâl bu hatayı düzeltmek bir yana dursun, bunu daha da ileriye götürdü. İhtilâlin sayesinde karışık plânlarının fiile çıktığını gören çevrelerin, sonucu bağımsız bir Alman devleti kurmaktan ibaret olacak bir antlaşmalar politikası takip etmeyle hiçbir çıkarları yoktu, çünkü böyle bir antlaşma Kasım canilerinin içlerinde saklı olan tasarıyla tezat meydana getirirdi. Ekonominin ve Almanya'nın üretim kuvvetlerinin enternasyonal hale getirilmesine engel olurdu. Fakat bilhassa korkulacak olan şey Reich'ı yabancı ülkelerden bağımsız kılmak için zaferle idare edilmiş bir kavganın iç politika üzerinde bir gün etki ve gücü ellerinde bulunduranlar için uğursuz olabilecek bir etki yapabilme siydi. Hakikaten, bir milletin zulüm ve baskıya karşı ayaklanıp da kendisine başlangıçta kendi varlığının şuuru verilmemiş olması aklın alacağı bir şey değildir. Bunun tersine olarak da, dış siyasette kazanılmış her büyük başarı herhalde millî duygunun uyanması üzerinde etki yapardı. Tecrübeler gösteriyor ki, bir milletin kurtarılması için girişilmiş olan her ayaklanma o milletin vatanseverliğini geliştirir ve o milleti kendi içindeki milliyet aleyhtarı unsurların tahriklerine karşı uyanık bulundurur. Barış döneminde katlanılan ve çoğu zaman dikkat bile edilmeyen bir takım kimseler ve durumlar, millî coşkunluk ve heyecanın bir milletin ruhuna va-

rıncaya kadar karıştırdığı dertlerle, açık bir karşı koymaya yarayacak derecede bir muhalefetle karşılaşırlar. Bu muhalefet onlar için öldürücü olur. Mesela her yanda, bir savaş meydana geldiği vakit, casuslara karşı duyulan korkuyu bir düşününüz. Bu korku, o sırada ani olarak kendini gösterir. O vakit de insan ihtirasları en üstün derecelere yükselmiştir. Çoğu zaman haksız olmakla birlikte en kötü zulüm ve tecavüzleri meydana getirmiştir. Halbuki herkesin uzun barış yılları içinde daha çok casusluğa maruz kalma tehlikesi içinde yaşadığını düşünmek gerekirdi. Ancak gayet tabiî sebeplerden dolayı, toplum o zamanlar bu casusluğa o kadar önem vermezdi.

Kasım olaylarının dönemeçlerinin meydana çıkardığı devletin asalaklarının ince hesapları zulüm ve baskıya karşı halkın ayaklanmasına yardım edecek ve bu şekilde milli ihtirasları alevlendirecek başarılı bir antlaşma politikasının kendi saldırgan varlığına bir son vereceğini hemen hissetti.

1918 yılından beri, hükümette en önemli sıraları işgal edenlerin neden dış politikada öyle bir önemsememezlik gösterdiklerinin ve devlet işlerinin daima Alman milletinin yararı yerine bilinçli şekilde zıt olarak yöneltildiğinin hikmeti şimdi anlaşılıyor. Çünkü ilk bakışta tesadüf eseri olduğu sanılan şeyin yakından bakılınca 1918 Kasım hareketinin açıktan açığa izlediği yol üzerinde mantıklı ve yeni bir ilerlemeden meydana geldiği görülür.

Burada sorumlu idarecilerle politikacı sürüsünün çoğunluğu ve milletimizin ahmaklık bakımından koyun sürüsüne benzeyen büyük kalabalığı arasında bir ayrılık görmek gerekir.

İdareciler ne istediklerini bilmektedirler. Öbürleri, işin gerçek yönünü gördükten sonra tehlikesini tahmin ettikleri tasarının fiile çıkarılmasına azimli surette muhalefet edemeyecek kadar korkak oldukları için, birincilerle beraber hareket ederler. En sonuncular ise bir şey anlamadıkları için, ahmaklıkları nedeniyle boyun eğerler. Alman işçileri için Nasyonal Sosyalist Partisi pek bilinmeyen küçük bir kuruluştan ibaret kaldığı müddetçe, dış siyaset dâvâları, üyelerinden çoğunun gözünde ancak ikinci derecede bir önem kazanmış oluyordu.

Şimdi hangi sebeplerden dolayı genç hareketimizin ilk zamanlarda kendi iç yenilik tasarısına dış politika dâvâlarından daha fazla önem verdiği anlaşılmaktadır.

Fakat bu önemsiz küçük kuruluş büyüdüğü ve sonunda ilk kadrosunu parçaladığı ve genç kuruluş büyük bir oluşum önemini aldığı vakit, dış politikanın ortaya koyduğu dâvâlar karşısında bir tavır almaya kendisini mecbur hissetti. Onun felsefî sistemimizin dayandığı anlayışlarla yalnız zıtlık meydana getirmeye kalmayıp bu anlayışlardan fışkırmış gibi de görünecek, birtakım tedbirli hatlar çizmesi gerekliydi.

Yabancılarla temaslarımızda milletimizin siyasî eğitimden mahrum olmasından dolayıdır ki genç hareketimiz halk kitlelerine ve iş başında olanlara ana hatlarıyla çizilmiş bir plân getirmek mecburiyetinde idi. Bu plân onlara dış politika dâvâlarını araştırma ve tetkik için bir rehber hizmeti görecekti. Bu hareket dış siyasette bir gün milletimize hürriyetini tekrar kazandırmak ve Reich'ın da gerçek kararları verebilme sahibi olma imkânını sağlayacak ve uygulama sahasına koyması için yapılacak hareketlerden biri idi.

Bu dâvâ da araştırdığımız vakit her zaman göz önünde tutmamız gereken ciddi ve doğru olan ilke şudur: Dış siyaset bir maksada ulaşmak için bir vasıtadan başka bir şey olamaz. Bu maksat da özellikle milletimizin faydasına çalışmaktan ibarettir. Bütün dış siyaset dâvâları sadece şu açıdan düşünülebilir; Ya bugün, ya da gelecekte hangi hâl çaresi milletimiz için yararlı olacaktır ya da ona bir zarar verebilecektir?

İşte bu dâvâlardan biri araştırıldığı vakit, göz önünde tutulması gereken tek peşin fikir, her çeşit parti, din, insanlık düşünceleridir. Sonuç olarak ne olursa olsun, başka her çeşit düşünceler amansız ve acımasız olarak bertaraf edilmelidir.

Bundan başka, şunu da düşünmelidir ki bir millet ve bir devlet tarafından kaybedilen toprakları tekrar geri almak söz konusu olduğu vakit, önce anavatan için siyasî kuvvet ve kudretini kazanmak

kadar hürriyetine de sahip olma meselesi vardır. Böyle bir durumda, kaybedilmiş toprakların önemi en önemli şeye acımadan bağışlanmalıdır. Bu önemli şey de esas toprağın bağımsızlığını tekrar kazanmasıdır. Çünkü bir milletin parçalarım veya bir Reich'ın şehirlerini kurtaracak şey zulüm altındakilerin dilekleri ya da millet fertlerinin protestoları değildir. Bir zamanlar beraber olduğumuz, fakat şimdi azçok bağımsız olarak hür kalanlardan güç almak şartıyla bu imkân elde edilebilir.

Onun için kaybedilen yerleri tekrar geri almak üzere yapılacak ilk hareket, devletten arka kalmış olan şeyleri ve vakti gelince devletin tekrar elde ettiği kuvvet ve kudreti bütün milletin kurtuluş ve birliği yolunda kullanmak üzere kalplerin içinde uyuyan sarsılmaz irade ve karara olağanüstü bir azim sayesinde, daha çok kuvvet ve zindelik kazandırmaktadır. Bittabi, vatandan ayrılmış olan yerlerin faydalarının, önem taşıyan tek şeye geçici olarak feda edilmesi gereklidir. Bu önemli şey devletten kalmış kısım lehine öyle bir siyasî kuvvet ve kudret kazanmalıdır ki bunlar galip düşmanların iradelerini çekip uzlaşmaya mecbur etmek imkânını kazansınlar. Çünkü işgal altındaki topraklar doğal vatana ateşli protestolarla değil, kılıcın indirdiği zafer darbeleriyle katılabilirler.

İşte hükümetin iç politikasının görevi bu kılıcı yapmaktır. Demirciye güven altında yaşama ve silâh arkadaşları toplama imkânını sağlamak da dış politikanın işidir.

Bu kitabın bundan önceki bölümlerinde savaştan evvel takip edilen barışçı siyasetimizin ne kadar eksiklerle dolu olduğunu yazmıştım. Gelecekte Alman Milletinin dramını sağlamak ve en iyi şekilde beslenmesine yol açmak için dört vasıta vardır. Bugün Alman milletine dördüncüsü, yani en az etkili olanı seçilmiştir. Avrupa Kıtası üzerinde akla uygun bir şekilde toprak politikası takip edilecek yerde, nedendir bilinmez, bir sömürgecilik ve ticaret politikasına saplanıp kaimdi. Böylece silâh elde olarak anlaşma yapma zorunluluğundan kurtulabilineceği yolunda hatalı bir fikir beslendi. Bunun sonucu ise politikaya bütün bütün beceriksiz bir şekil verdi.

En sonunda çamura oturuldu ve Dünya Savaşı Almanya'nın kargaları güldüren dış politikasının imzaladığı borçları ödemek için bir masraf pusulası oldu.

En iyi çare, Avrupa Kıtası üzerinde topraklar almaktı. Böylece Almanya'nın Avrupa'nın gözünde cesaret ve değeri arttırıldı. Bilahare sömürge topraklarının elde edilmesi ile yeni bir sahada da genişleme yoluna girilebilirdi. Bunun için Almanya'nın İngiltere ile bir anlaşma yapması gerekirdi. Yahut, Almanya askeri ve siyasî kuvvetini geliştirmek için, 40-50 yıllık kültüre ait bütün masraflarından vazgeçip bütçeyi bu yöne aktarmalıydı.

Bir milletin kültürünün önemi, o milletin siyasî varlığının sonucu ile doğrudan orantılıdır. Bu bakımdan bir milletin millî kültürünü bilmesi için siyasî istiklâlini elinde tutması gerekir. İşte bunun için siyasî bağımsız söz konusu olduğu zaman, ne kadar ağır olursa olsun, hiçbir fedakârlıktan çekinilmemelidir.

Ama savaşa sistemli bir şekilde hazırlanılmadığı için, Avrupa Kıtası üzerinde toprak elde etmekten vazgeçildi. İşte bunun yerine sömürgecilik ve ticaret politikası takip edildi. İngiltere ile yapılacak anlaşmadan vazgeçildi ve Rusya ile de bir anlaşma yapma yoluna gidilmedi. Atılan hatalı adımlar birbirini takip etti. Sonunda Dünya savaşına girildi. Savaş sırasında Almanya yalnız o irsi bir belâ olan Habsbourg'lar hanedanı istisna edilecek olursa, hemen hemen herkes tarafından terk edilmiş bir halde idi.

Şimdi Avrupa devletlerinin siyasî ve askerî durumlarını gözden geçirelim:

Avrupa Kıtası üç yüz yıldan beri İngiltere'nin siyasî emellerinin hakimiyeti altına girmiş ve öylece kalmıştır. İngiltere, Avrupa Devletlerini birbirlerine karşı savaşa zorlamak suretiyle kıta üzerinde elde ettiği kuvvet dengesi sayesinde, kendini devamlı güven altında bulundurmuştur. Böylece, İngiltere "Büyük Britanya" diplomasisinin dünya politikası üzerindeki hedeflerine rahat rahat ulaşabiliyordu. Kraliçe Elisabeth devrinden beri takip edilen politika şöyle

idi: Avrupa'da büyük bir devletin, diğer büyük devletlerin ortalama seviyesinden bir parça sivrilmesine asla müsaade edilmiyordu. Bir parça sivrilmeye teşebbüs eden devlet, her çareye başvurularak veya silâha sarılarak parçalanıyordu. Bu iş için İngiltere'nin kullandığı silâh ve araçlar belirli durumlarda veya yapılacak işe göre değişiyordu. Ancak harekete geçirilen kuvvet ve onun sonucu olan karar ile idare şekli, hiçbir zaman değişmiyor, hep aynı kalıyordu. İngiltere, zamanla İmparatorluğunun durumu sarsılmaya başlayınca, hemen Avrupa milletleri arasındaki rekabeti hızlandırarak bu milletleri karşılıklı olarak birbirlerine kırdırmaya başladı. Kuzey Afrika'nın İngiliz sömürgeliğinden ayrılması üzerine, İngiltere donanmasını Avrupa Devletlerinin saldırılarından korumak için büyük bir faaliyete girişti. İspanya ve Hollanda'nın büyük bir deniz devleti olarak yok edildikleri sırada, İngiltere de, Fransa'nın dünyayı idaresi altına alma düşüncesine karşı kuvvetlerini toplamaya ve yığmaya başladı. En sonunda Birinci Napoleonun düşmesi üzerine İngiltere rahat bir nefes aldı. Çünkü İngiltere için askeri bir devletin dünya hâkimiyeti üzerinde oluşturduğu tehlike ortadan kalkmış oluyordu.

Alman milleti İngilizlerin takip ettikleri siyasî gayeye uygun bir politikayı kabul etmişti. Bu görüşten, çok uzun süren bir propaganda sonucu vazgeçildi. Bunun doğal sonucu olarak da İngiltere'nin Almanya'ya karşı olan tutumu gayet ağır bir şekilde değişikliğe uğradı. Gerçi bu sıralarda Alman toplulukları kendi aralarında anlaşamıyorlardı. Fakat hiç bir zaman bu durum İngiltere'nin Almanya'ya karşı takındığı tavrı etkilemedi. İngiltere, Almanya'yı ticareti bakımından olduğu kadar gittikçe sanayileşmesi yönünden de kendine rakip görüyordu. Sonuçta, İngiltere askeri yönden güven veren devletler ile anlaşma yaptı. İngiltere rakiplerinin askerî gücünü kabul ederken, kendi kuvvetinin de eksik olan durumumu kabul ediyordu. İngiltere manevî görüşleri önemsemeden dış siyaset sahasında kendisi için önemli olan kararlar aldı. Aslında dış siyasette işi kahramanlığa dökmeden kararlar almalı ve ona göre adım atılmalıdır. Dış siyasete öyle bir yön verilmelidir ki

millet kahramanlığı yüzünden perişan bir duruma sürüklenmemelidir. Sözün kısası dış siyaset milletin varlığını sağlama yönünde yapılacak çalışmalardan ibaret olmalıdır. İşte bu sonucu sağlamak için her yola ve araca başvurmak da doğru bir harekettir. Bunu yapmamak, devletin dış işlerinden sorumlu kimselerinin görevlerini suistimal etmeleri demektir.

İngiltere, Alman ihtilâlini gördükten sonra, Almanya'nın bütün dünya üzerindeki hakimiyetinin kendisi için doğuracağı olumsuz sonuçlardan otomatikman kurtulduğunu anladı. Dört yıl süren Birinci Dünya Savaşı Almanya'yı mahvetmişti. İşte bu durum İngiltere'yi endişelendirdi. Her ne kadar kendisi için büyük rakip olan Almanya bütün sömürgelerini kaybetmiş ise de, İngiltere hiçbir zaman Almanya'nın Avrupa haritasından silinmesini istemiyordu. Çünkü Almanyasız bir Avrupa, İngiltere'nin rakiplerini kuvvetlendirir ve onların işine yarardı. Fransa savaş sonrasının yön ve idaresini eline almış, barış görüşmelerini ayarlıyordu. İşte bu hâl İngiltere'yi endişelendirdi. Fakat müdahale edecek durumda değildi. Fransa'nın güçlü duruma istemeyen İngiltere için yapacak tek şey kalmıştı, o da Fransa gibi hareket etmekti. Yani yangından mal kaçıran Fransa'nın bu iğrenç hareketlerine ortak olmak... İngiltere de bunu yaptı.

Fransa'nın durumu ise tamamen başkaydı. Avrupa'da ciddi bir rakibi olmayan Fransa askeri yönden de çok kuvvetli idi. Güneyde İtalya ve İspanya'ya karşı tabiî sınırlarının arkasında kendini güvende görüyordu. Almanya'nın iç buhranı, Fransa'ya bu yönden de ayrı bir güven veriyordu. Denizlerde de üstün olan Fransa İngiltere ile bir savaş olduğunda İngiliz ticaret yollarını elinde tuttuğu için kendini bu yönden de üstün sayıyordu. İngiltere Almanya'nın büyüyüp güçlenmesini önlerken, Avrupa'yı Fransa'nın hakimiyetine terk etmek durumu ile karşı karşıya kalmıştı. Halbuki İngiltere dünya hakimiyetini sürdürebilmek için Avrupa kıtası üzerindeki devletlerden birinin sivrilmesini istemiyor ve Avrupa topluluklarının kendi aralarında dengeli bir durumda kalmalarını arzuluyordu.

Fransa da Almanya'nın küçük Alman devletlerinden kurulu bir "Federasyon" olarak kalmasını istiyordu. Böylece küçük Alman devletleri birbirleri ile eşit kuvvette olacaklar ve sonuçta merkezî bir otoriteye bağlanmayacaklardı. Fransa'nın bir gözü de Rhein nehrinin Som kıyılarındaydı. İşte bunlar Fransa'nın Avrupa üzerindeki hakimiyetini kurması ve devam ettirebilmesi bakımında çok önemlidir.

Eğer Almanya'nın şimdiki aciz durumda kalması İngiliz siyaseti için çok az önem taşıyorsa enternasyonal Yahudi ekonomisi için iş böyle değildir. Resmî İngiliz siyaseti daha doğrusu geleneksel İngiliz siyaseti ve borsa hareketleri birbirine aksi düşünceler takip ederler. İngiltere'nin dış politikasına dayanan dâvâlarla çeşitli yönler bunu ispat derecesine çıkarır. Yahudi ekonomisi İngiliz devletinin hakiki faydalarına karşın, Almanya'nın yalnız ekonomi bakımından ceza olarak harap olmasına değil, bununla beraber siyasî yönden de tamamen esaret altına düşmesini ister. Gerçek Alman ekonomisinin milletlerarası hale getirilmesi, yani dünya Yahudi ekonomisi yönünden, Almanya'nın üretim kuvvetlerinin ele geçirilmesi, ancak siyasî bakımdan Bolşevikleştirilmiş bir devlette tam olarak sağlanmış olunabilir. Fakat enternasyonal Yahudi sermayesi uğrunda mücadeleyi yöneten Marksçı kuvvetlerin, millî Alman devletinin kesin olarak belini kırmak için, hariçten gelmiş dostça bir yardıma ihtiyaçları vardır. Buna göre Fransa ordularının, temellerinden sarsılacak Reich enternasyonal Yahudi para gücünün emrinde olan Bolşevik kuvvetlerin saldırıları karşısında güçsüz kalıncaya kadar, Alman devletine tehlikeli darbeler vurmaları gereklidir.

İşte böyle Yahudi bugün Almanya'nın köklü bir şekilde yok olmasına en çok çalışan unsurdur. Almanya aleyhinde dünyada basılan her şey Yahudiler tarafından yazılmıştır. Barış sırasında ve savaş esnasında da Yahudi borsacıları ve Marksistlerin basını Almanya aleyhindeki kini alevlendirmişlerdir. Sonunda devletler, birbirleri ile anlaşarak ve milletlerin gerçek çıkarlarını feda ederek bizimle savaşmak için dünya antlaşmasına katıldılar.

Yahudilerin yürüttükleri düşünce ortadadır. Almanya'nın komünistleştirilmesi, yani Alman halkındaki millî şuurun kökünden yok edilmesidir. Aynı zamanda bu maksat, enternasyonal Yahudi maliyesinin boyunduruğu altında olan Alman üretim vasıtalarının istismarını imkân derecesine indirmek için, Yahudiler tarafından tasarlanan bütün dünyanın ele geçirilmesi düşüncesinin gittikçe büyük bir şekilde genişlemesinin başlangıcından ayrı bir husus değildir. Tarihte çok sık meydana geldiği gibi, Almanya'nın bu büyük boğuşmada bir mihver güç olması gerekir. Eğer milletimiz ve devletimiz bu Yahudi denilen paraya düşkün ve kana susamış zalimlerin kurbanları olursa bütün dünya bu ahtapotların kolları arasında sıkışıp kalır. Ancak Almanya onların kuşatmalarından kurtulacak olursa, bütün milletler karşı karşıya bulundukları tehlikenin en müthişinin artık dünyayı tehdit etmekten uzak kaldığına kanaat getirebilirler.

Yahudi'nin, yalnız milletlerin Almanya'ya karşı meydana vurdukları düşmanlığı devam ettirmek hususunda bütün saklı entrikalarını harekete geçirmekle yetinmediği ve bu husumeti imkân oranında şiddetlendirmeye çalıştığı şüphesiz olduktan başka, bu faaliyetin zehirlediği milletlerin gerçek faydalarıyla çok az bir şekilde birleştiği de aynı derecede muhakkaktır. Genellikle Yahudi propagandasının yönetildiği milletlerde yalnız kendi adamları, kendilerinin en fazla başarı beklediği kişilerce tahrik edilen milletin zihni üzerinde daha çok etkili olmak için kılavuzlar kullanır. Kanı olağanüstü karışık olan bizim milletimiz yanında, Yahudilik kudretinin beklediği çatışmayı idare için, aşın derece kozmopolit fikirler kullanır. Bunlar barışçı ideoloji tarafından ilham edilmiştir ve onun kafasında doğmuştur. Kısaca Yahudi, enternasyonal eğilimdir. Fransa'da var olduğunu gördüğü ve kudretini oldukça takdir ettiği şovenizmden çok iyi yararlanır. İngiltere'de ekonomik dünya politikası düşüncelerini harekete geçirir. Kısaca her zaman, parçalanmış bir milletin zihnî gelişmesinin önemli ayırıcı özelliklerinden faydalanır. Ancak bu çeşitli imkânlarla iktisat ve siyaset üzerinde kesin bir otorite sağlar.

Böylece parlak delillerin kendi propagandasına yüklediği engellerden kurtulur. Gizli maksatlarının ne olduğunu, neden dolayı savaştığını kısmen açıklar. Tahrip işlemine daha büyük bir hızla devam eder. Onu takiben nihayet, bütün devletleri bir harabeye çevirir. Ebedi Yahudi imparatorluğunun bu harabeler üzerinde yükseldiği ve hakim olma otoritesini yürüttüğü görülecektir.

İngiltere'de, İtalya'da da olduğu gibi köklü bir politikanın icapları ile beynelmilel Yahudi maliyecilerinin plân ve düşünceleri arasındaki ayrılık açıkça görülmektedir. Bugün sadece Fransa'da temsilcileri sadece Yahudiler olan borsacılarla, millî bir politikanın istekleri arasında gizli bir anlaşma vardır. Almanya için de büyük bir tehlike oluşturan durum, bu anlaşmadır. Bu sebepten dolayı Fransa en çok korkacağımız düşmandır. Gitgide zencilerin seviyesine düşmekte olan bu millet, dünya hakimiyeti gayesine ulaşmak için Yahudilere tanıdığı kolaylıklar dolayısıyla, Avrupa'da beyaz ırkın hayatını gizlice tehlikeye atmaktadır. Çünkü Avrupa'nın kalbi olan Rhen üzerinde zenci kanının saldırısı ile meydana gelen buluşma, milletimizin bu irsi düşmanının intikam hırsına uygun düştüğü kadar, Yahudi'nin soğukkanlı hesaplarına da uyar. İşte Yahudi bu durumu Avrupa'nın tam merkezinde Avrupa Kıtasını melezleştirmeye başlamak faaliyetinin bir vasıtası olarak kabul eder. Yahudi, beyaz ırkı basit bir milletin kanı ile kirletip, kendi hakimiyetinin temellerini atmaya çalışır.

İntikam hırsından destek alan ve aynı zamanda Yahudilerin sistemli olarak yaptıkları rehberlikten de faydalanan Fransa'nın bugün Avrupa'da oynadığı rol beyaz ırkların varlıklarına karşı bir günah işlemektir. Böyle bir hareket günü geldiğinde, ırkların kanlarının kirletilmesini günah sayan bir ırkın intikam dolu düşüncelerini harekete geçirecektir.

Almanya, Fransa'nın kendisi için oluşturduğu tehlike karşısında, bütün hissi düşüncelerden sıyrılarak, Fransa'nın işgal emellerine izin vermek ve razı olmak istemeyen bir millete elini uzatmak zorundadır. Avrupa'da, Almanya için iki müttefik vardır ve bunlar İngiltere ile İtalya'dır.

Eğer bugün Kasım ihtilâlinden itibaren Almanya'nın politikasının ne şekilde idare edildiğini anlamak için geriye bir göz atılacak olursa, hükümetlerimizin devamlı olarak işledikleri akıl almaz hatalar karşısında, ya başımızı ellerimizin arasına alıp, kendimizi ümitsizliğe terk etmekten ya da şiddet dolu nefretle isyan ederek, böyle bir rejim aleyhinde mücadeleye girişmekten başka bir şey yapılamaz. Almanya'nın hareketlerinde hiçbir zaman şuursuz bir şey görülmemiştir. Çünkü Kasım ihtilâli düşünebilen insanların akıl almaz davranışları ile başarıya ulaşmış ve böylece adi bir şekilde Fransa'nın yardım ve sevgisinin kazanılmasına çalışılmıştır ve bu hayalperestlerin ahmaklıkları ile her zaman şekilde Fransa'nın iyi dostu olmaya çalışıldı. Bu millet karşısında devamlı yerlere kadar eğiliyorlardı. Katil Fransa'nın kurnazca uyguladığı her hileli davranışta durumun değiştiğinin ilk işaretlerinin belirdiğine hükmediliyordu. Kulis arkasında bizim siyasetimizi idare edenler bu hatalı ve saçma sapan fikir ve düşüncelere hiçbir zaman katılmadılar. Çünkü onların gözünde, Fransa'ya yaklaşma, etkili bir anlaşma politikasını dinamitlemek için bir vasıtadan ibaretti. Onlar, Fransa ve Fransa'nın da arkasında bulunanların uyguladıkları politikanın gayeleri hakkında hiçbir vakit bir şüpheye kapılmamışlardır. Bu kişilerin Almanya için yeni bir vaziyetin doğduğuna inanmış gibi görünmelerinin sebebi, milletimizin çıkarları açısından başka bir yol izlemesini önlemek içindir.

Hiç şüphe yok ki, İngiltere'yi bizim taraftarlarımıza gelecek için iyi bir dost devlet olarak kabul ettirmek çok zor olacaktır. Almanya'da Yahudi basın, milletimizin kinini devamlı şekilde İngiltere'nin üzerinde toplamayı becermiştir. Birçok kafasız Alman, Yahudilerin kurdukları tuzağa dünyada eşine rastlanmayan bir iyi niyetle düşmüştür. Herkese Alman Deniz Kuvvetlerinin tekrar dirilmesinden bahsedildi. Sömürgelerimizin elimizden alınmış olmaları şiddetle protesto edildi ve buraların tekrar ele geçirilmesi istendi. Bütün bu boş lâflar adi Yahudilerin, İngiltere'deki ırkdaşlarına ulaştırdıkları malzemeler olmuştur. Yahudi'nin etkili propagandası bu konuları sürekli olarak işledi. Bugün, politikaya

burunlarını sokan ahmak burjuvalar, şimdi Almanya'nın denizlere hakim olması için mücadele etmemizin söz konusu olmadığını üstü örtülü şekilde anlatmaya çalışıyorlar. Avrupa Kıtasındaki durumumuzu sağlamlaştırmadan. Alman milletinin gücünü bu amaç için harcamak savaştan önce bile büyük bir çılgınlık idi. İşte bugün böyle bir tasarının siyaset adına cinayet denilen ahmakça yapılmış işler arasına alınması gerekir.

İpleri ellerinde tutan Yahudilerin milletimizi ikinci derecede meseleyi uyutmayı nasıl becerdiklerini, nasıl gösteri ve protesto mitingleri tertip ettiklerini ve bu arada Fransa'nın da, milletimizin vücudundan yeni yeni parçalar koparıp, bağımsızlığımızın temellerini sistemli bir şekilde nasıl oyduğunu görünce, doğrusu gerçekten üzüntüye kapılıp, ümitsizliğe düşülürdü.

İşte bu arada, bu günler sırasında Yahudilerin fevkalade bir şekilde idare etmeyi başardığı bir olaydan söz etmek istiyorum. Bu Güney Tirol meselesidir.

Güney Tirol'un geleceği belirlendiğinde — yani 1914'den 1918 Kasımına kadar — ben bu ülkenin güçlü şekilde savunulacağı noktasında tavır almış olan kimseler arasındaydım. Yani Ordu mensubu idim. Bu yıllar süresince gücümüzün yettiği ölçüde mücadele ettim. Evet, Güney Tirol elden kaçmasın diye değil, vatanın orasını da herhangi bir Alman ülkesi gibi elinde tutsun ve korusun diye mücadelelerimi sürdürdüm.

O günlerde mücadeleye katılmayanlar, parlamentocular parti siyaseti katip eden kötü ruhlu adamlardı. Biz, ancak savaşın zaferle bitmesi ile Almanya'nın Güney Tirol'ü de koruyabileceğine inandığımız için savaşırken, bu hainler, çıkardıkları rezalet ve teşvik ettikleri isyanlarla başarıyı tehlikeye düşürüyorlardı. Öylesine adi hareket ettiler ki, en sonunda Siegfried arkasından bıçaklanarak yere serildi. Çünkü yakışıklı parlâmentocular tarafından Viyana'da Belediye meydanında, yahut Münih'te Feldhernhalle'de atılan komplocu ve sahte nutuklar Güney Tirol'ü Almanya için koruyamazdı. Bu hedefe ancak cephede savaşan Ordu ile ulaşılırdı. Oysa

cephenin dağılıp, bozulmasına yol açanlar diğer Alman toprakları için olduğu kadar Güney Tirol için de ihanet etmişlerdi.

Güney Tirol meselesinin protestolar, konuşmalar, derneklerin barışsever yürüyüşleri ile çözümlenebileceğini sananlar ya kötü ruhlu heriflerdir veya küçük Alman burjuvalarıdır. Halbuki elden kaçıp giden yerlerin ne Tanrıya yalvarmayla ne de parlâmentoya bağlanan ilâhi ümitlerle tekrar kazanılamayacağını ve bunu sadece silâh kuvvetinin sağlayabileceğini kafalara sokmak gerekti. Bütün mesele kaybedilen toprakları, silâhlı olarak kimlerin tekrar kazanmak içi hazır olduklarını bilmektedir.

Samimiyetle ifade edebilirim ki, parlâmento gözdelerinden ve diğer liderlerden, bazı müşavirlerden kurulu hücum kıtasının başına geçerek Güney Tirol'un tekrar kazanılmasına katılacak kadar kendimde henüz kuvvet hissetmiyorum. Bu kadar ateş saçan bir protesto mitinginin üzerinde birdenbire birkaç şarapnel ——- buna sevinip, sevinmeyeceğimi şeytan bilir. Zannederim ki, kümese giren bir tilki, tavukların bu kadar gıdaklamalarına fırsat vermez. Tavukların kendilerini korumak için kaçışmaları bu kadar gösterişli bir protesto mitinginin dağılmasından daha çabuk olamaz.

Fakat bu işte daha da kötü olan husus bu kişilerin kendilerinin de kullandıkları vasıtalardan sonuç alınabileceğine inanmamalarıdır. O panayırı andıran mitinglerin ne kadar etkiden uzak olduğunu kendileri gayet iyi bilirler. Fakat bugün Güney Tirol'un yeniden ele geçirilmesi hususunda çene çalmak, önceden onu koruma uğrunda savaşmaktan hiç şüphe yok ki daha kolay olduğu için bu adice davranışa yönelinmektedir. Herkes elinden geleni yapıyor. O günlerde biz kanlarımızı akıttık. Oysa bu şahsiyetsizler bugün gagalarını biliyorlar.

İşin en tatlı tarafı, Viyanalı "Legitiste" çevrelerin bugün Güney Tirol'ü isteyerek ayakları üzerlerine kalkmalarıdır. Yedi yıl önce, onların kutsal ve ünlü Habsbourg hanedanları, en alçak kimselere yakışacak bir ihanette bulunarak, düşman devletlerin savaş zaferinin ödülü olarak Güney Tirol'ü işgal etmelerine yardım etmişti.

O devirde, bu çevreler hain hanedanlarının politikalarına yardımcı olmuşlardı. Bir Güney Tirol meselesine veya başka bir şeye, bir tavuğun elmaya önem vermesi kadar hassasiyet gösteriyorlardı. Peki tabiî ki, bugün bu yerler için tekrar mücadeleye girişmek çok daha kolaydır. Çünkü bu kavga sadece manevî silâhlarla yapılmaktadır. Herhalde bir protesto mitinginde kalbimizi dolduran asil şevk ve nefreti ortaya koyarak boğaz yırtmak ve Ruhr'un işgali sırasında mesela köprüleri uçurmaktansa bir gazete için yazı yazarak, yazar hevesine kapılmak pek tabiî daha kolay bir iştir.

Yahudi yayın organlarının 1918 tarihine kadar, Reich'a karşı savaş durumunda bulunan İngiltere'nin sadık silâh uşaklığını yaptıkları halde ani olarak kendi yollarını takip etmek alçaklığını göstermeleri nasıl açıklanabilir.

Almanya'nın yok edilmesi İngiltere'nin değil özellikle Yahudilerin yararına uygun idi. Şimdi Japonya'nın ezilmesi İngiltere hükümetinin faydasından çok Yahudi hakimiyetini bütün dünya üzerine hakim kılmak gayesini güden liderlerin geniş taşanlarına hizmet edecektir. İngiltere bu dünyada bütün üslerini elde bulundurmak için bütün gücünü harcadığı anlarda Yahudi kendisine aynı dünyanın işgalini sağlayacak saldırıyı planlamaktaydı.

Yahudiler, Amerika Birleşik Devletlerinin malî kaynaklarının hakimidirler. Her yıl 120 milyondan oluşan bir milletin üretim araçları, Yahudile'rin kontrolü altına biraz daha geçiyor. Yahudi, Avrupa devletlerinin şimdiden kendi elinde güçsüz birer oyuncak durumunda olduklarını ve bunu Batı demokrasisi denilen şeyle veya Rus Bolşevikliği ile doğrudan doğruya elde ettiğinin farkındadır. Yahudileri fena halde kızdıracak mutlak surette bağımsız kalan kimselerin sayısı çok azdır.

Yahudiler, aldatıcı bir başarıyla kamuoyunu boğuyorlar ve onu gelecekteki üstünlüklerinin oyuncağı yapıyorlar.

Milliyetlerinden uzak kalmış ve Yahudi sömürgesi olmuş ülkelerin büyük toplulukları arasında bulunan hâlâ tek bir bağımsız dev-

let bulunuyorsa Yahudi'nin bütün teşebbüsü en son dakikada etkisiz kalabilirdi. Çünkü Bolşevikleşmiş bir dünya, ancak bütün dünyayı kucaklarsa var olabilir.

Hâlâ azmini ve milli üstünlüklerini koruyan bir tek devlet kalırsa Yahudi'nin kurmak istediği dünya imparatorluğu, yeryüzündeki bütün Tyrannie'ler gibi, milli fikrin gücüyle yenilecekler ve yok olacaklardır.

Yahudi bin yıl içinde dış şartlara uyum sağlayarak Avrupa milletlerinin temellerini yıkabilmiş ve onları artık belli bir soya dayanmayan melezler haline getirebilmişse de, Japonya gibi Asyalı millî bir devleti aynı sonuca ulaştırmaya gücünün yetmediğini gayet iyi anlamıştır. Kendisini Asyalı san ırktan ayıran uçurumu dolduramayan Yahudi, bugün İngilizi, Amerikalıyı ve Fransızı taklit edebilir. Bundan dolayı aynı ırktan başka devletlerin yardımıyla tehlikeli bir düşmandan kurtulmak için millî olan Japon devletini parçalamağa teşebbüs ediyor. Gayesi de, hükümet otoritesinden geri kalacak şeyin, kendi ellerinde korunmasız kimseler üzerinde hüküm süren bir kudret haline gelmesidir.

Bin yıllık Yahudi, millî Japon devletinin varlığından korkuyor, bu devletin eskisini kendi diktatörlüğünün kurulmasına engel olarak görüyor.

Bir zamanlar Almanya için yaptığım bugün Japonya için yapıyor. Başka devletleri Japonya'ya karşı kışkırtıyor. Japonya ile anlaşan İngiliz diplomasisinin rahat edeceği dakikada İngilizce çıkan Yahudi basınının bu düşünüşe karşı savaşı tavsiye etmesi ve ona karşı kahrolsun, Japonya militarizmi ve emperyalizmi çığlıklarıyla demokratik prensipler adına bir imha savaşı hazırlaması mümkün olabiliyor.

İşte, İngiltere'de Yahudi'nin dik başlılığı bundan ileri geliyor. Yahudilerin bütün dünya için meydana getirdikleri tehlikeye karşı mücadele bu ülkede başlayacaktır. Burada da Nasyonal Sosyalist hareket en önemli görevlerinden birini yerine getirmek durumunda kalacaktır.

Nasyonal Sosyalizm yabancı milletlerin ne olduklarına dair milletimizin gözlerini açmalı ve ona şimdiki dünyanın gerçek düşmanının, kim olduğunu hatırlatmaktan geri kalmamalıdır. İnsanlığa kötülük yapan düşmanın üzerine herkesin hiddetini yöneltmeli ve bütün felâketlerimizin gerçek sebebinin o olduğunu göstermeliyiz.

Ülkemizin gerçek can düşmanının kim olduğunu bilmeli ve tarafımızdan bu düşman aleyhine idare edilen mücadele diğer milletlere savaşçı ve üstün bir insanlığın çıkarı uğrunda tutacakları yolu gösterecek yeni zamanlar müjdecisi bir yıldız olma özelliğini alacak şekilde hareket etmelidir.

Akıl rehberimiz, irade kuvvetimiz olsun! Hareket ve davranışlarımızı emreden kutsal görev bize inanç ve mücadele gücü versin.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

DOĞU POLİTİKASI

İki düşünce beni Almanya ile Rusya arasındaki ilişkileri bilhassa dikkatli bir şekilde incelemeye yöneltiyordu.

A) Önce Alman dış politikasının en kesin şartları söz konusudur.

B) Bu mesele genç Nasyonal Sosyalist partisinin basireti ve isabeti hakkında bir ölçü oluşturmaktadır.

Bilhassa ikinci nokta, itiraf etmeliyim ki, çoğu kez içime acı bir endişe dolduruyor. Genç hareketimiz fertlerini oldukça sıradan insanlar ve başka ideolojilerin peşinden gidenler arasından seçip alır. Bununla birlikte bir adam üzerinde dış politikanın anlaşılması hususunda, evvelce bağlı oldukları yerlerin siyasi ve doktriner kararlarının ve zayıf fikirlerinin hâlâ etki yapmaya devam etmesi normaldir. Bunların, bu tür meselelere dair almış oldukları dersler ne kadar zararlı olursa olsun sağduyu sayesinde, hiç olmazsa kısmen de olsa, o derslerin telâfi edilmiş olması nadir değildir. O zaman evvelce etki yapan gücün yerine daha iyisinin konulması yeterlidir. Çok kere, muhafaza edebildikleri iyi eğilimlerin ve canlı içgüdünün en iyi müttefikleri meydana getirdikleri görülür. Öte yandan terbiyesi olmayan ve mantıksız olan ve bununla beraber içgüdüsünün son kalıntılarını da objektiflik üzerinde feda etmiş bulunan bir adamı siyasî düşüncelerin içine çekebilmek çok daha zordur. Bizim aydın demlen çevrelerimize mensup olan kimseleri kendi çıkarları ve dışta milletlerinin çıkarları uğrunda tavır almağa yöneltmek çok zor bir iş teşkil ediyor. Bunların üzerinde yalnızca

çok ilginç olan düşüncelerin ezici ağırlığı hüküm sürmez. Bunlar devamlılık içgüdüsünün hamlelerini izlemekte aşın bir mahrumiyet içinde kalmışlardır.

Nasyonal Sosyalist hareket bu adamlarla çok zor mücadelelere katılmak zorunda bulunuyor. Bunlar üzücü mücadelelerdir. Çünkü, bu adamlar, ne yazık ki, büyük acizliklerine rağmen her zaman fevkalâde bir gurur ve büyüklük ile doludurlar. Bu yüzden başkalarına, hatta kendilerinden daha yükseklerde olanlarla ilişkide bulunsalar bile, buna rağmen yukarıdan bakmağa çalışıyorlar.

Her şeyi herkesten iyi bilen bu mağrur kimseler soğukkanlılıkla bir şeyi incelemekten veya acizdirler. Halbuki dış politikada herhangi bir şeye teşebbüs veya herhangi bir şeyi ortaya çıkarmak için bu önemli bir şarttır.

Bu çevreler, bizim dış siyasetimizi gayet kötü bir şekilde idare ettikleri, milletimizin ırkçı menfaatlerini her türlü etkili müdafaadan uzaklaştırıp kendi garip ideolojisinin hizmetine soktukları için, dış politikamızın en önemli meselesini, yani Rusya’ya karşı olan durumumuzu, taraftarlarımın önünde, bilhassa itina ile incelemeye kendimi mecbur görüyordum. Bunu herkesin anlaması için gerektiği gibi ve bu eserin çerçevesinin uygun olduğu derecede yapacağım. Bu nedenle aşağıdaki şu düşünceyi ileri süreceğim.

Eğer, dış siyaset ifadesinden bir milletin bütün dünya ile olan ilişkilerinin düzenlenmesini anlarsak bu düzenleme işi tamamen açık olaylara bağlı olur. Biz Nasyonal Sosyalistler ırkçı bir devletin dış politikası hakkında şu ilkeyi açıklayabiliriz.

Irkçı devletin dış politikası, bir tarafta nüfusun sayısı ve diğer taraftan toprağın genişliği ile orantılı yaşama gücüne sahip, doğru kanunlara uygun bir ilişki kurarak bu dünya üzerinde yaşama şartlarını sağlamalıdır.

Bir milletin varlığını devam ettirmesi kendi topraklarının kaynakları ile sağlanır. Başka herhangi bir rejim asırlarca devam etse bile akla mantığa uymaz. Bu bir millet için mahvolmak değilse bile, sonuçta büyük zararlara sebep olur.

Yeryüzünde yeterli olan bir toprak bir milletin yaşama hürriyetini sağlar.

İskân edilen bir arazinin genişliği hakkında zamanın şartlarına ve tarım üretiminin nüfus sayısının önemine göre karar verebiliriz. Çünkü savaştan önce "Almanya'nın ittifaklar politikası" bölümünde açıkladığımız gibi, her devletin toprak genişliğinin önemine askeri ve siyasî bakımdan olan önemi de eklenir. Bir millet, var olan toprağın genişliği ile geçiminin sağlandığını gördüğü zaman, mevcut arazisinin güvenliğini garanti etmek mecburiyetindedir. Bu garanti, devletin siyasî kudret ve kuvvetinin toplamından doğar. Kuvvet ve kudret onun coğrafî durumunun, askeri değerinin doğrudan bağlantılı sonucudur.

Alman devleti kendi istikbalini ancak bir bütün dünya devleti sıfatı ile düşünebilir. İki bin yıla yakın bir zaman içinde, az çok başarılı dış politika faaliyeti adını vermemiz gereken milletimizin çıkarlarının sağlanması açısından dünya tarihinde bir parçayı teşkil ediyorduk. Biz bile buna şahit olmuştuk: Çünkü 1914'ten 1918'e kadar devam eden büyük milletler mücadelesi, Alman milletinin dünya üzerinde varlığı için bir mücadeleden başka bir şey değildi. Biz, bu olaya Dünya savaşı diyoruz.

Alman milleti bu kavgaya sözde bir dünya devleti gibi girdi. "Sözde" diyorum; çünkü gerçekte bir dünya devleti değildi. 1914'de yüzölçümü ile nüfusu arasında başka bir bağlantı olsaydı, Almanya gerçekten büyük bir dünya devleti olacaktı ve savaş, diğer sebepler göz önüne alınırsa uygun bir sonuca ulaşacaktı.

İşin içine karışan olmasaydı ne gibi sonuçlar ortaya çıkacaktı. Bunu göstermek benim vazifem değildir, buna niyetim de yoktur.

Bununla birlikte hiç durumu abartmadan bütün sadeliği ile izah etmeği ve hiç olmazsa Nasyonal Sosyalist parti içinde gerekli olanlar hakkında daha açık bir görüş için endişe verici zayıf noktalar üzerinde durmayı mutlaka gerekli sayıyorum.

Bugün Almanya bir dünya devleti değildir. Geçici askeri zaafımız ortadan kalksa bile, artık böyle bir unvan iddia edemeyiz. Nü-

fusunun, yüzölçümü oranı bakımından şimdiki Alman Reich'ı gibi basit bir varlığın dünya üzerinde ne önemi olabilir? Dünyanın her parçasının yavaş yavaş bir devlete bağlandığı bir devirde — bu devletlerden bazıları hemen hemen koca kıtaları kapsarlar— başkenti ancak beş yüz kilometre kare olan gülünç bir dünya devletinden söz etmeye imkân yoktur.

Yalnız toprak görüşünü de ele alırsak, Alman topraklarının yüzölçümü dünya devletleri adı verilen devletlere göre tamamen ortadan kaybolur. İngiltere bunun aksine bir örnek diye ileri sürülmemelidir. Çünkü İngiliz anavatanı gerçekte, İngiliz İmparatorluğunun büyük başkentinden ibarettir. Bu imparatorluk hemen hemen yeryüzünün dörtte birini kaplar.

Bundan başka, Amerika Birleşik Devletleri'ni, Rusya'yı, Çin'i birer dev devlet olarak kabul etmeliyiz. Burada öyle arazi şartları söz konusudur ki, yüzölçümleri şimdiki Alman İmparatorluğu toprağından on kat daha fazladır. Fransa bile bu devletler arasında sayılmalıdır. Ordusunu, gittikçe artan bir ölçü ile büyük imparator luğunun renkli toplumunun kaynakları sayesinde güçlendirmesinden başka, zenciler tarafından istilâsının Avrupa toprakları üzerinde bir Afrika devletinin doğmasından gerçekten söz edilebilinir bir biçimde süratli gelişmeler göstermesi de bunda rol oynuyor. Bugünkü Fransa'nın sömürge politikası, eski Almanya'nın politikası ile mukayese edilemez. Fransa'nın gelişmesi şimdi olduğu gibi üç yüz yıl daha devam edecek olursa son Fransız kanı, kurulmakta olan Afrikalı ve Avrupalı melez devletin içinde ortadan kalkacaktır. Rhein'den Kongo'ya kadar uzanan bağımsız bir yerleşme arazisi şekil alacak ki, bu saha, devamlı bir melezleşme etkisi altında ağır ağır oluşan aşağı bir ırk ile dolu olacaktır. Fransız sömürge politikasını eski Alman politikasından ayıran özellik budur.

Alman sömürge politikası, bütün yaptıklarımız gibi hep yan tedbirlerden ibaretti. Ne Alman ırkının iskân toprakları genişletildi, ne de canice olmakla beraber zenci kanına yönelerek Reich'ın kuvvet ve kudretini takviye etmeye girişildi. Doğu Alman Afrikası'nın As-

caris'leri bu yolda korkak bir tecrübe teşkil etmişlerdir. Gerçekte bu kuvvetler, yalnızca sömürgenin savunmasına hizmet ettiler. Zenci askerleri Avrupa'da bir harekât alanına nakletmek fikri, Dünya Savaşı sırasında imkânsızlıklar istisna kabul edilirse, uygun fırsatların doğabileceği dikkate alınmadığından proje halinde bile hiçbir zaman var olmamıştır. Oysa bu husus ötedenberi Fransızlar'da sömürge hareketlerinin derin sebeplerinden biri olarak kabul edilmiştir.

Bugün yeryüzünde bir takım devletler görüyoruz ki, bazıları nüfuslarının sayısı ile Almanya'ya karşı üstün geliyorlar. Bu üstünlüklerinin belli başlı sebeplerini özellikle yüzölçümlerinin genişliğinde buluyorlar.

Alman İmparatorluğu ile diğer dünya devletleri arasındaki arazinin yüzölçümü, nüfusu bakımından mukayeseleri hiçbir zaman bize bugünkü kadar eşitsiz gelmemişti. Bir de iki bin yıl geriye, tarihimizin başlangıcına gidilse. O zamanlar taptaze bir millet idik; harap olmak üzere bulunan büyük devletlerden oluşan bir dünyaya ateşli bir hamle ile giriyorduk. Bu devletlerden sonuncusuna, Roma'yı yıkmaya yardım ettik. Bugün kuruluş halinde bulunan büyük ve kuvvetli devletlerden oluşmuş bir dünyada yaşıyoruz. Bunların arasında bizim kendi imparatorluğumuz, hergün, bütün önemini kaybedecek kadar sessizliğe sürüklenmektedir.

Bu acı gerçeği sükûnet ve soğukkanlılıkla göz önünde tutmamız gerekiyor. Nüfus çoğunluğu ve yüzölçümü bakımından Alman İmparatorluğu ile diğer devletleri yüzyıllar arasındaki halleri ile takip etmemiz ve değerlendirmesini yapmamız gerekiyor. Biliyorum ki, o zaman herkes bu konuşmaların başında söylediğim düşüncelere büyük bir üzüntü içinde varacaktır. Almanya artık bir dünya devleti değildir. Askeri durumunun kuvvetli veya zayıf olmasının bu hususta bir önemi yoktur.

Biz artık yeryüzünün başka hiçbir devletiyle mukayese edilemeyiz. Bu bizim dış siyasetimizin açıktan açığa alçakça bir hareketinin sonucudur. Belli bir gayeye bağlılığın ürünüdür, kısaca her türlü sağduyunun ve her türlü var olma duygusunun yok olmasıdır.

Eğer Nasyonal Sosyalist hareket tarihin önünde milletimiz lehinde büyük ve kutsal görevin tasdik ve kabulünü gerçekten elde etmek isterse; yeryüzünde Alman milletinin gerçek durumunu tamamen ve köklü bir şekilde şimdiye kadar Alman milletinin dış politikasına rehberlik etmiş olan şuursuzluk ve basiretsizliklerle mücadeleye girişmelidir. O zaman, geleneksel yanlış düşüncelere hiç bir önem ve değer bakmadan, milletimizi, bir araya toplamak cesaretini bulacak, onu şimdiki dar yapısından kurtaracak yeni topraklara götürecek ve bu şekilde yeryüzünden kaybolma ya da başkalarının esareti altına girmek tehlikesinden uzaklaştıracak yola sokmalıyız.

Nasyonal Sosyalist Hareket nüfusumuzun toplamı ile toprağımızın yüzölçümü arasındaki densizliğini ortadan kaldırmağa, geçmişimizle hiçbir çıkar yolu olmayan şimdiki imkânsızlığımız arasında var olan dengesizliği açıklamaya çalışmalıdır. Yüzölçümü tıpkı geçinme kaynakları gibi siyasi kuvvet ve kudretin dayanma noktası kabul edilir. Bu yeryüzünde kutsal insanlığın koruyucuları olarak bizlerin çok büyük görevlerle yüklü bulunduğumuzu kabul etmeliyiz. Alman ırkının bilincini yeniden kazandırma hususunda ne kadar meşgul olur ve köpek, at ve kedi yetiştirmekten başka kendi kanımıza da biraz merhamet edersek, bu görevi o kadar başarıyla yerine getirmiş oluruz.

Şimdiye kadar takip edilen Alman dış politikasına beceriksiz ve kör vasfını verdiğim zaman, bunun delilini bu politikanın hakikaten yokluğu ortaya koymaktadır. Eğer, milletimiz fikir bakımından küçülmüşse ya da korkak bir duruma gelmişse yeryüzündeki mücadelesinin sonu bugün gözümüzün önünde bulunan sonuçlardan daha kötü olamazdı.

Hatta savaştan önceki son on yıl içindeki gelişme bizi bu konula yanıltmamalıdır. Çünkü bir imparatorluğun tam olarak gücünü ölçmek mümkün değildir. Bu, yalnız başka devletlerle karşılaştırılarak yapılabilir.

Böyle bir karşılaştırma ise, diğer devletlerin kuvvet ve kudretinin artması, daha muntazam ve daha önemli sonuçlara bağlı olduğunun bir delilini bize sunar.

Bu şartlar altında Almanya, dıştan görünen yükselişine rağmen, gerçekte diğer devletlerden gittikçe daha çok uzaklaşıyor ve çok arkada kalıyordu. Sonuçta fark, bizim zararımıza olarak gelişiyordu. Hatta nüfus artışı bakımından da, aradaki fark gittikçe büyüyordu. Milletimiz şüphe yok ki kahramanlık yönünden bu dünyada hiç bir milletten geri kalmamıştır. Her şey hesaba katılırsa, milletimiz, kendi varlığını devam ettirmek için, yeryüzünde herhangi bir millette eşine rastlanmayan kan fedakârlığında bulunmuştur. Bu fedakârlıklar boşa gitmişse, sebebi kötü kullanılmış olmalarıdır. Aynı düşünceyi takip ederek, Almanya'nın bin yıllık tarihini ciddi olarak incelersek, onun bütün savaş ve sayısız kavgalarını hayalimizde bir geçit resmi yaptırdığımız ve şimdi meydana çıkmış kesin sonuçlarını tahlil ettiğimiz zaman, bu kan denizinden yalnız üç olayın yükseldiğini görürüz.

Bu olayları dış politikada ve basit bir ifade ile politikada basiretli bir hareketin sürekli unsurları gibi kabul edebiliriz.

A) Doğu sınır bölgesinin kolonize edilmesi ki bilhassa Baiouvares 1er tarafından yapılmıştır.

B) Elbe'nin doğusundaki yerlerin ele geçirilmesi ve oralara nüfuz edilmesi.

C) Prusya, Brandebourg, Hohenzollerin devleti tarafından meydana getirilen teşkilât ki yeni bir imparatorluğun modeli ve çekirdeğidir.

Bu olaylar gelecek için verimli derslerle doludur.

Dış siyasetimizin ilk iki büyük başarısı en geçerlileri olarak kalmıştır. Bunlar olmasaydı milletimiz tarihte hiç bir önemli rol oynamayacaktı. Bunlar gittikçe artan nüfus ile araziyi uyumlu bir durumda bulundurmak için yapılmış ilk girişimlerdir. Ne yazık ki, bizim Alman tarihçileri eskiler için emsalsiz bir önemi olan bu güçlü uygulamayı gerçek değerleri ile taktir edememişlerdir. Kahramanlıklar ve milletin geleceği açısından önemsiz kalmış birçok savaşlar ve kavgalar gerçekten bir felâket gibi düşünülmüştür. Si-

yasî faaliyetimizin üçüncü başarısında Prusya devletinin kuruluşunda ve bundan sonra devlet hakkında özel bir anlayışın doğuşunda Alman ordusunun mevcut hâl ve şartlara uygun ve teşkilâtlı bir şekil altındaki devamlılığının ve kendi kendisini savunma duygusunun rolü büyüktür. Ferdi müdafaa duygusunun millî savunma mecburiyeti hissine düşmesi devletin bu şeklinden ve bu düşüncesinden ileri gelmiştir. Kapsadığı ırkların çeşitli oluşunun ürünü olan ferdiyetçiliğin ifratı ile ayrılık içinde kalan Alman ırkı, Prusya ordusunun disiplini sayesinde çoktanberi kendisi için yabancı bir hale gelmiş olan teşkilât meselesinin hiç olmazsa bir kısmını tekrar kazandı. Başka ırklarda olan husus, bizim millî topluluğumuza askeri terbiye gibi sunî bir yol ile telkin edilmiştir. Onun için mecburi olan askerliğin kaldırılması bizim için çok kötü sonuçlar yaratmıştır. Daha on Alman nesli, askeri bir eğitim almadan, ırk ve felsefi düşüncelerin farkına varmadan müstakil birer fert haline getirilecek ve Alman ırkı artık bir uygarlık gübresinden ibaret kalacak ve sonunda temiz kanının son kalıntısı da içimizde mahvolup sönecektir. Irkımızın bin yıllık siyasî kazancını, bizden çok düşmanlarımız daha iyi anlamış ve takdir etmişlerdir. Irkımızın en temiz milyonlarca evlâdını kapıp alan ve en sonunda sonuçsuz kalan eşsiz kahramanlıklar bugün kulaklarımızı hâlâ uğuldatıyor.

Millî kanın gereksiz yere tehlikeye atıldığı durum ve şartları ayırmak gereklidir.

Biz Nasyonal Sosyalistler, hiç bir şekilde bugünkü burjuva dünyamızın yersiz ve gürültülü vatanseverliğine iştirak etmemeliyiz. Bilhassa savaştan önceki son gelişmenin geleceğimizi az da olsa bir kayıt altına almış gibi düşünülmesinde dahi öldürücü bir tehlike vardır. Biz, yeniden dış siyaset düşüncesinin şampiyonu olmalıyız. Evet! Bizim geçmişten öğreneceğimiz şeylerin hepsi siyasî hareket ve işlerimize çifte bir hedef tespit etmektir: Bu dış siyasetimizin gayesi olan toprak ve iç siyasetimizin gayesi olan yeni bir felsefi yol olacaktır.

Toprak kazanmak dâvâsının ahlâk bakımından ne dereceye kadar doğru olduğunu tayin meselesi üzerinde kısaca duracağım.

Sözde ırkçı çevrelerde ortaya kendini beğenmiş gevezeler çıkıyor. Alman ırkına 1918 haksızlığının telafi edilmesini tavsiye etmeye uğraşıyorlar.

Ben, şunu söyleyeceğim: 1914 yılına ait sınırları tekrar kazanmak iddiası siyasî bir hezeyandır. 1914'te Reich sınırlarının hiç de mantığa uygun olmadığı ayrı bir konudur. Bu sınırlar Alman milliyetine mensup bütün insanları kapsamıyordu. Bunlar bitmeyen mücadele sırasında geçici sınırlardır. Hatta bir kısmı da rastlantıdır.

Burjuvalarımız geleceğe ait küçücük bir siyasî fikre sahip değildir. Onlar maziye, hem de en yakın maziye kapanıp kalırlar. Başlarını arkaya çevirdikleri zaman bakışları kendi zamanlarından öteye uzanmaz. Bu adamların siyasi ufukları 1914'ten daha uzağa asla gitmez.

Bir Dünya Savaşından sekiz yıl sonra o zaman ki galipler ittifakının hâlâ bir birlik muhafaza edebilmesi ancak böyle açıklanabilir. Bu devletlerin hepsi, zamanında, Almanya'nın yıkılmasından istifade ettiler. Onlar bizim Reich'ımızın mümkün olduğu kadar geniş bir bölümünü kalkınmaya karşı iyi bir garanti vasıtası görüyorlardı. Endişe içinde bulunan vicdanları ve ırkımızın varlığına karşı besledikleri korku bugün bile bu ittifak üyelerini bir arada tutan çimentodur.

Biz, kendilerini fikirlerinden caydırmak için bir şey yapmıyoruz. Hepsi yalnız başına saldırıya uğramaktan ve diğer müttefiklerin himayesini elden kaçırmaktan korkuyor. Her devlet bu parolanın kendisine ait olduğunu, ve ondan tehlikeye düştüğünü hisseder. Böyle bir parola mantıksızdır. Irkımızın kanını tekrar tehlikeye sokmak zahmetine değmeyecektir. Bizim politikacılarımızın yarısı yalnız kurnaz unsurlardan oluşur, bunlarda hiç karakter yoktur. Hasılı ırkımıza düşmandırlar. Diğer yarısı ise, aptal, zararsız ve naziktir.

Devletlerin sınırları hakkında artık prensler ve prenslerin metresleri pazarlık yapmıyorlar. Diğer milletlere hükmeden insafsız Kozmopolit Yahudi savaşıyor. Hiç kimse boğazına sarılan bu eli kı-

lıca başvurmadan savuşturamaz. Milletleri esaret altına almaya çalışan beynelmilel dolaplara ve oyunlara bir hamlede meydan okuyabilmek, ancak millî ihtirasın bir noktada toplanan kuvveti ile mümkündür. Fakat böyle bir hareket kan dökülmeden meydana gelmez. Bu arada da belirteyim, Almanya'nın geleceği bu çeşit siyasî oyunların dışında en büyük fedakârlığı gerektiği kanaatini oluştursa da, bu fedakârlık kavganın ona lâyık bir gaye uğrunda göze alınmasını gerekli kılar.

1914 yılının sınırları Alman milletinin geleceği için hiçbir değer taşımaz. Bunlar ne maziyi kurtarmak için bir teminattır, ne de geleceği. Bu sınırlarla Alman milleti ne iç birliğini muhafaza, edebilir, ne de geçimini sağlayabilir. İngiltere ile aramızdaki mesafe 1914 sınırları ile kısaltılmayacaktır. Birleşik Amerika Devletlerinin büyüklüğüne erişilemeyecektir.

Fransa bile dünya politikasındaki öneminden ciddi bir değişiklik hissetmeyecektir.

Kesin olan bir şey vardır: 1914 sınırlarını geri almak gayesiyle yapılacak teşebbüs iyi sonuç verse bile, böylece yeni bir kan alma çalışması yapılmış olacaktır. Bu, o kadar şiddetli olacak ki, milletimizin geleceğini sağlamak için yeni bir fedakârlığa katlanmak imkânı kalmayacaktır. Önemli olmasa bile böyle bir zafer sarhoş luğuyla artık yeni gayeler aranmayacaktır. Çünkü "millî şeref ve haysiyet" onarılmış ve ekonomik gelişmenin sağlanma ihtimâlleri belirmiş olacaktır.

Biz Nasyonal Sosyalistler dış politikamıza bağlanmalıyız. Bu gaye Alman milletine dünyada hakkı olduğu toprağı temin etmektedir. Bu hareket Tanrı'nın huzurunda ve Almanya'nın geleceğinin hususunda kan dökmeyi geçerli bir neden olarak gösterebilir. Biz, dünyaya devamlı kavga pahasına her gün ekmeğimizi kazanmak için getirildik. Yeryüzünde ki üstünlüğümüzü zekâ ve cesaretimize borçlu olacağız.

Geleceğin Almanyası binlerce yeni vatandaş vermeden tek bir vatandaşın kanı dökülmeyecektir. Alman köylü nesillerinin gürbüz

evlâtlarının, üzerinde çoğalacağı topraklar; bizim nesillerimizin fedasını haklı gösterecek ve dökülen kandan ve milletimize yüklenen fedakârlıktan sorumlu olan ve kendi evlâtları tarafından haksızca itham edilen devlet adamlarını affedecektir.

Kötü ırkçı yazarların ve toprak işgalinin aleyhinde olanların karşısına dikileceğim. Bunların tahrik edeceği kıpırdanışlar milletimizin düşmanlarının işine yarar. Bu katiller milletimizin hayatî unsurlarını bir gaye etrafında toplama siyasetini ortadan kaldırmaya hizmet ederek bu yöndeki gelişmelere katılırlar. Alman sınırları ebedî siyasî mücadele için geçici sınırlardır. Milletlerin sınırları bir aptala granit gibi değişmez görünürse de hakikatte kuvvetle değiştirilebilir. Devlet sınırlarını belirlemek insanların işidir ve onlarca değiştirilmiş tir. Yüksek bir kudret başka bir ırka, Alman ırkının sahip olduğu topraklardan daha çok yerler vaat etmiştir. Atalarımız bugün üzerinde yaşadığımız toprağı Tanrı'dan bir ihsan olarak almış değildir. Onu, hayatlarını tehlikeye atarak fethetmek yoluyla kazanmışlardır. Bunun gibi gelecekte de, ırkımıza toprak ve bu toprak ile beraber yaşama vasıtalarını verecek olan unsur da, ırkçı kutsal yardım elini bulmayacaktır. Bunu yalnız güçlü kılıcının kudreti ile elde edebilecektir.

Bugün hepimiz Fransa ile bir hesaplaşma gereğine inanıyoruz. Biz, meseleyi sömürgeler elde ederek halledenleyiz.

Irkçı hareket başka milletlerin avukatlığını yapacak değildir. O, kendi ırkı için dövüşecektir. Geçmişe hareketle hiçbir şey kazanılamaz. Eski Alman politikası, hanedan bakımından, bir haksızlığa uğramıştı. Bağımsız politikada kozmopolit bir ırkçılık ahmak duygusallığından ilham almamalıdır. Bilhassa biz, masum ve pek zavallı olan küçük ırkların bekçileri değiliz. Kendi ırkımızın askerleriyiz.

Biz Nasyonal Sosyalistler bununla da yetinmemeliyiz. Büyük bir ırk, yerinin azlığı yüzünden harap olmaya mahkûm görünürse, toprağa ve araziye sahip olma hakkı bir görev teşkil edebilir. Almanya ya bir dünya devleti olacaktır, ya da ortadan kalkacaktır.

Bir dünya devleti olmak için vatandaşlarına yaşama şartlarını sağlayacak toprak genişliğine muhtaçtır.

Biz Nasyonal Sosyalistler savaştan önceki dış politikamızı bir kalemde çiziyoruz.

Avrupa'nın güneyine ve batısına doğru Cermenlerin ebedi yürüyüşünü durduruyor ve gözlerimizi doğuya çeviriyoruz.

Bugün, Avrupa'da yeni topraklardan bahsediyorsak, önce Rusya'yı düşünebiliriz.

Rusya, Bolşeviklik içine batmakla, Rus ırkının bugüne kadar devlet sıfatı ile varlığını sağlayan ve bu görevi üzerine alan o aydınlar tabakasından mahrum kalmıştır. Rus devletinin güçlü bir mekanizmaya sahip olması Rusya'da ki Slavlığın siyasî üstünlüğünün sonucu olmamıştır. Başlarında Cermen teşkilâtçılar ve idareciler bulunan aşağı ırklar, bazı anlarda ani olarak kuvvet ve kudret sahibi devletler gibi olacak derecede kabarıp şişmişler ve devletin yaratıcı ırk nüvesi, bozulmadan muhafaza edildiği müddetçe böyle kalmışlardır. Mesela Rusya yüksek sınıfları Cermen unsurun zararına yaşıyordu. Bugün onun yerini Yahudi aldı. Yahudi'nin kendisi teşkilâtçı bir unsur değildir. O, bir kötülük mayasından ibarettir. Rusya'da Yahudi hakimiyetinin sonu, devlet sıfatıyla Rusya'nın sonu olacaktır.

İnsan ırkları hakkında ırkçı görüşlerin isabetinin en sağlam delilini teşkil edecek bir felâket anında hazır bulunmayı kader bize bahşetti.

Anlamsız olduğu kadar da Alman ırkına son derecede zararlı olan bir siyaseti müdafaa için Bismarckın ruhu ileri sürülüyor. Bismarckın bir zamanlar Avusturya'yı mağlup etmek için İtalya ile ittifak yaptığı tamamen unutuluyor. Neden bu politikaya devam etmiyoruz? "Çünkü bugünkü İtalya, o zamanki İtalya değildir" denilecek. Pekâlâ, Fakat, o halde müsaadenizle şu itirazda bulunayım: Bugünkü Rusya da o zamanki Rusya değildir.

O zaman Almanya'ya faydalı olan şey, bugün zararlı oluyor.

1920 ve 1921 yıllarından itibaren genç Nasyonal Sosyalist hareket siyasi ufuk üzerinde yavaş yavaş belirmeye başladığı zaman, partimizle başka milletlerin hareketleri arasında bir bağlılık sağlamak için değişik taraflardan bize yaklaşmaya başladılar.

Mısır ve Hindistan temsilcileri bana daima gerçek temeli olmayan mağrur gevezeler intibaını veriyordu.

Nereden geldikleri meçhul Mısırlı veya Hintli talebeyi Hindistan'ın veya Mısır'ın temsilcileri zannettiler.

Barış zamanında Alman politikasının şahsî bir saldırı faaliyeti düşünmemesi, emekliye sevk edilmiş köhnemiş devletlerle ittifak kurması utanılacak bir durumdur. Almanya, bu dış politikasının acısını acı acı çekti.

Bugünkü Alman, boğulmak üzere olduğu sırada bir saman çöpüne sarılan bir adama benzer.

1921 yılında Hindistan'da İngiltere'nin çok yakın bir felakete uğrayacağına dair ırkçı çevrelerde birdenbire ortaya çıkan çocukça olan ve akıl ermez ümitleri de hatırlıyorum. Hindistan'da İngiliz hakimiyetinin yıkılması ile Britanya İmparatorluğunun ve İngiliz kudretinin sonunun geldiği sanılıyor ve bu yüzden Hindistan'ın İngiltere için çok ciddi bir önemi olduğuna inanılıyordu. İngiliz tarihinin rehberleri de bu durumu tahmin edebilirlerdi. İngiltere idari mekanizmasında ırkça bozulmaya uğrarsa, — bugün için Hindistan'da böyle ihtimâl kesinlikle yoktur— o zaman Hindistan'ı kaybedecektir. Hint âsileri hiç bir zaman bunu başaramayacaktır. İngilizleri hüküm altına almanın ne kadar zor olduğunu biz Almanlar gayet iyi öğrenmişizdir. Ben, bir Cermen sıfatıyla her şeye rağmen, Hindistan'ın her hangi bir devletin hakimiyetine girmesinden daha çok, İngiliz hakimiyeti altında bulunmasını tercih ederim.

Mısır'da bir isyan efsanesiyle meydana çıkarılan ümitler de aynı derecede değersizdirler.

İnsan malzemesinin değerini tahmin için ırka dayanan bir ırkçı sıfatıyla, milletimizin geleceğini, zulüm gören milletlerin geleceğine bağlamaya benim hakkım yoktur. Onların ırk yönünden ne kadar aşağı olduklarını bilirim. Bugün Rusya'ya karşı tamamen aynı tavrı almamız gerekiyor. Şimdiki Rusya, Alman milletinin hiçbir zaman dostu olamaz.

Bir Rus-Alman savaşında mücadele; Rus toprağında değil, Alman topraklarında cereyan edecektir. Alman sanayii bölgesi devamlı taarruza uğrayacaktır. Rusya ile Almanya arasında Lehistan vardır. Rusya bir savaş sırasında Lehistan'ı yere sermeye çalışacaktır. O zaman askerden çok tekniğe ihtiyaç duyulacaktır. Bu bakımdan Birinci Dünya Savaşındakinden daha müthiş bir savaş başlayacaktır. O zaman teknik savaşı yalnız başına Almanya yüklenmek mecburiyetinde kalmıştı.

Dünyanın genel motorlaşmasına biz hemen hemen mukabele edemeyeceğiz. Rusya, hareket edebilen bir otomobil yapacak tek bir fabrikaya bile sahip değildir. Bu şartlar içinde, böyle bir mücadele yine bir katliam şekli alacaktır.

Alman gençliği kanını öncekinden daha fazla dökecektir. Çünkü, her zaman savaşın büyük ağırlığı bizim üzerimize yüklenecektir ve bu bir hezimetten başka bir şey olmayacaktır.

Fakat bir mucizenin olacağı kabul edilse ve böyle bir kavga Almanya'nın çöküşüne sebep olsa bile kanını tüketmiş olan Alman ırkı, yine eskisi gibi büyük askeri devletlerle çevrili kalacak ve gerçek durumu hiçbir şekilde düzeltilmiş olmayacaktır.

Gayesi bir savaş ihtimalini bile içermeyen bir ittifak, anlam ve değerden uzaktır. Ancak bir savaş düşünülerek ittifak yapılır. Hatta anlaşma yapıldığı anda, hesap görme işi henüz uzakta bulunsa bile her an, savaşa sürüklenmek ihtimali düşünülerek ciddi şekilde önlem alınması gerekir.

Her hangi bir başka devletin böyle bir anlaşma hakkında başka bir fikir besleyebileceği sanılmamalı.

Bir Alman-Rus anlaşması kağıt üzerinde kalacaktır, Almanya'nın üzerinde fırtına bir yıldırım hızıyla patlayacaktır.

Rusya ile yapılan bir anlaşma savaşın yakın olduğunu gösterir. Sonuç Almanya'nın sonu olacaktır.

Bugün Rusya'yı idare edenler hiçbir zaman namuslu bir anlaşma yapmayı düşünmezler ve ona riayet de etmezler.

Bugünkü Rusya'yı idare edenler, kanlara bulanmış adi canilerden ibarettir. Kötü bir durumdan istifade ederek, büyük bir devlete saldırmışlar ve tüm aydınları kanlı bir vahşetle öldürmüşler ve köklerini kazımışlardır. On yıldan beri görülmemiş bir baskı hüküm sürmektedir. Şurası da unutulmamalıdır ki, bu hükümet adamları, hayvani bir zalimliği inanılmaz derecede kuvvetli bir yalan hüneri ile birleştirmesini bilen bir ırka mensupturlar.

Bugün Rusya'da mutlak bir hakimiyet sağlayan beynelmilel Yahudi, Almanya'yı bir müttefik değil, aynı kadere mahkûm bir devlet olarak düşünür. Tek çıkarı karşısındakini mahvetmekten ibaret olan bir alçak ile anlaşmaya girişilemez. Bu dünyada onlar şeref, namus ve hakikatin temsilcileri değillerdir. Yalanın, hırsızlığın, haydutluğun, yağmacılığın temsilcileridirler.

Rusya'yı ezmiş olan tehlike Almanya'yı da sürekli tehdit edecektir. Saf bir burjuva, Bolşeviklik tehlikesini atlatmış olduğu hayaline kapılabilir. Yahudi ırkında daima dünyaya tahakküm emeli vardır. Yahudi de, aynen Anglo-Sakson gibi hareket eder. Anglo-Sakson, bir yolda kendine özgü bir biçim ile ilerler ve mücadeleyi kendine özgü silâhlarla idare eder.

Yahudi de kendisine özgü silâhlarla savaşır. Bu silâhlar yalandır, iftiradır, zehirleme ve saldırıdır.

Biz, Rus Bolşevizmini yirminci yüzyılda Yahudilerin dünya hakimiyetini ele geçirmek için bir teşebbüsleri düşünmeliyiz. Yahudi dünya diktatörlüğüne yürüyüşünü geçici olarak veya sonsuz emelini kendi içine atmak nedeniyle kesmez. O ancak dış kuvvetlerle yolundan döner.

Çünkü, ondaki dünya hakimiyeti içgüdüsü, ancak kendisi ile birlikte sönecektir. Fakat ırkların güçsüzlük ve yaşlılık yüzünden ölmeleri, ancak kanunların caydırıcılığından vazgeçtikleri zaman meydana gelir. Yahudi ise bu temizliği korumasını dünyadaki her ırktan daha iyi bilir.

Almanya bugün Bolşevikliğin ilk yakın hedefidir. Irkımızı bu ejderin kucaklamasından bir kere daha kurtarmak kanımızın kirletilmesinin devamını durdurmak için büyük bir fikrin bütün kuvvetine, kutsal bir görev şuuruna ihtiyaç vardır.

Alman işçisine bolşevikliğin insanlığa karşı cehennemlik bir cinayet olduğunu nasıl izah edebiliriz? Bir tarafta, halk topluluğu içinde bir adamı bazı görüşlere karşı gösterdiği sempatilerden dolayı mahkûm ederken, diğer tarafta devletin şefleri bu fikirlerin şampiyonlarını müttefik olarak kabul edeceklerdir.

Yahudilerin dünyayı Bolşevikleştirmek teşebbüslerine karşı mücadele, Sovyet Rusya'ya karşı açık bir tavır almayı gerektiriyor. Fakat şeytan borazan ile kovulamaz.

Irkçılar şimdi Marksçı beynelmilel basın tarafından tavsiye ve davet edilen bir hareketin Alman ırkı için kurtuluş temin edecek bir şey olduğuna mı inanıyorlar? Ne zamandan beri Yahudi kendi zırhım ırkçıya takdim etmeye başlamıştır?

Eski Alman Reich'ı takip ettiği anlaşmalar politikasından dolayı ciddi bir şekilde eleştirilebilinirdi. Tenkit edilemeyecek tek yanı Rusya ile iyi geçinmeye devam etmemiş olmasıdır.

Böyle bir politika titrek bir dünya siyasetinin yerine Avrupa kıtasında arazi ele geçirmek gibi güçlü bir Avrupa politikası sağlayabilirdi.

Pan Slavist Rusya'nın Almanya'ya karşı savurduğu yüzsüzce tehditleri unutmuyorum. Tek gayesi Almanya'yı vakitsiz zorlamaktan ve harekete getirmekten ibaret olan o sürekli seferberlik manevralarını hiç aklımdan çıkarmıyorum. Savaştan önce, ırkımıza

ve imparatorluğumuza karşı Rusya'da kamuoyuna her an kini artan hücumlarını unutmam. Rus baskısının Fransa lehindeki muhabbeti ve bize karşı gayet farklı durumunu hatırdan çıkarmam. Savaştan önce ikinci bir yol daha vardı. Rusya'ya yanaşılabilinir ve İngiltere aleyhine dönülebilirdi.

Bugün durum ve şartlar başkadır. Tarihin saatinde yelkovan yürümüştür. Kaderimizin tekrar edeceği saat çalmak üzeredir. Kendi ırkımızı daldığı rüyadan uyandırıp acı gerçeğe götürmeye, istikbal yolunu göstermeye hizmet edecek tek bir uyan gerekir.

Nasyonal Sosyalist Hareket, bütün boş hayalleri bir tarafa atar da kendisine yalnız aklı rehber edebilirse, 1918 felâketi, ırkımızın geleceği için hâlâ büyük bir şans getirebilir. Bu yıkılma, ırkımızı dış politikada yepyeni bir yola yönlendirebilir. Nasyonal Sosyalist Hareket, içte ahlâkî yeni görüşlere kuvvet bularak, dışta da siyasetini kesin olarak belirleyerek başarı sağlayabilir.

Dıştaki hareketi için Alman milletinin siyasî vasiyeti sonsuza kadar şu olmalıdır:

Hiç bir zaman Avrupa'da iki güçlü devletin oluşmasına izin vermemek Almanya sınırlarında ikinci bir güçlü askeri oluşum girişimlerinin hepsini dost görünüşlü bir devlet şekli altında olsa bile Almanya'ya bir saldın olarak düşününüz. Her çareye başvurarak, gerekirse silâha sarılarak, böyle bir devletin oluşmasına engel olmayı kendiniz için yalnız bir düşünce değil, bir görev biliniz.

Eğer böyle bir devlet şimdiden var ise onu mahvediniz. Ülkemizin kuvvet ve kudret kaynağının sömürgelerde değil, Avrupa'da, vatan topraklarında olmasına özen gösteriniz. Hiç bir zaman Reich'ı yüzyıllar boyunca ırkımızdan olan her ferde toprak payını vermediği sürece, garanti altında kabul etmeyiniz. Hiçbir zaman unutmayınız ki, bu dünyada en kutsal hak bizzat söz edilmek istenen toprak üzerindedir. Fedakârlıkların en kutsalı bu toprak uğruna dökülen kandır.

Bizim için Avrupa'da var olan tek anlaşma ihtimalini bir kere daha göstermeden şu düşüncelere son vermek istemiyorum. Sıkı

sıkı yaklaşmakta olan menfaatimiz için önemli iki devlet diye İngiltere ve İtalya'yı işaret etmiştim.

Bu anlaşmalar ayrıntıda ve kamuoyunda, askerî bakımdan Rusya ile yapılacak bir anlaşmanın neticelerine tamamen zıt sonuçlar doğuracaktır. Almanya ile İtalya'nın yakınlaşmaları hiç bir suretle bir savaş tehlikesi oluşturmaz. Böyle bir anlaşmada önemli olan husus, yalnız Almanya'nın bir düşman istilâsına maruz kalmaması değil, düşmanlarımızın ittifakının ve bizim için o kadar kötü sonuçlar doğuran anlaşmanın da kendiliğinden yıkılmasıdır. Ülkemizin can düşmanı olan Fransa, tecrit edilmiş bir duruma düşecektir. Önce, manevî bir başarı söz konusu olsa bile, bu Almanya'ya bugün hiç fikrine sahip olmadığımız bir hareket rahatlığı vermeye yetecektir.

Siyaset sahasında teşebbüs kuvveti artık Fransa'nın elinde değil, Avrupa'daki yeni İngiliz-Alman-İtalyan ittifakının elinde bulunacaktır.

Almanya birdenbire o uygun olmayan stratejik durumundan kurtulacaktır. Bir taraftan yardımların en kuvvetlisi, diğer taraftan da yiyecek ve ham maddeler itibariyle iaşemizin tam olarak sağlanması; işte güçlerin yeni birleşmesinin yararlı etkisi böyle tecelli edecektir.

İlk defa Almanlar'ın müttefikleri bizim kendi ekonomimiz üzerinde yaşayan sülükler olmayacaklardır. Bilakis, tekniğimizi geliştirmek ve zenginleştirmek için onlar bir pay getirmek bulunacaklar ve bunu yapmaktan geri kalmayacaklardır.

Türkiye veya Rusya ile hiç kıyas kabul etmeyecek müttefikler söz konusu olduğu zaman her iki ihtimâl de unutulmamalıdır. Büyük bir dünya devleti, huzur ve gelişme içinde olan millî bir devlet, bir Avrupa savaşı için Almanya'nın birinci savaşta ittifak yapmış olduğu çürümüş devletlerin kadavralarından tamamen başka kaynaklar arz edecektir.

Daha önce de bu nokta üzerinde ısrar etmiştim. Böyle bir anlaşmaya engel olan birçok zorluklar vardır. Fakat ihtilâfın meydana

gelmesi daha az zor bir iş mi oldu? Kural Yedinci Edward'ın kısmen kendi çıkarlarına aykırı olarak yapabildiği bir şeyi, biz de başaracağız. Bu gelişmenin gerek ve zarureti hakkındaki kanaat bize, kendi nefsimizde yer sağladıktan sonra, hareketimiz üzerine hakim olacak bir ilham kaynağı oluşturacaktır. Sefaletten ders alırsak ve geçen asrın gayesiz politikasını terk edersek, başarılı olacağız.

Hedefi bilinçli olarak takip edersek bu mümkün olacaktır. Bizim dış siyasetimizin geleceği Batı ve Doğu yönlerine dönmek değildir. Alman ırkı için gerekli olan ülkeleri ele geçirmek anlamına gelen bir politikadır. Fakat milletimizin can düşmanı olan Fransız bizi bitkin hale soktuğu için, Fransa'nın hegemonya düşüncelerini yok etmeye yardım edebilecek bütün fedakârlıkları üzerimize almalıyız. Bugün Fransa'nın korkunç ihtiraslarına tahammül edemeyen her devlet bizim müttefikimizdir.

Bugün haklı olarak milletimizin düşmanları yurt içinde rahatça dolaşmaktadırlar. Biz Nasyonal Sosyalistler yolumuzu hiç bir zaman şaşırmayalım. Kanaatimize göre kesin olarak gerekli olan şeyi yapalım ve milletimize duyuralım. Bugün bizim için vatandaşlarımızın hayallere düşkün zihniyetlerini elinde alet gibi kullanan Yahudi oyunlarının devamlı bir şekilde beslediği kamuoyuna karşı dikilmek gerekiyor. Bu dalgalar etrafımızda kudurmalarla şiddet ve coşkunluklarla bir anda kırılıp parçalanacaktır.

Bugün bizler basit birer başak halindeyiz. Birkaç yıl sonra kader bizi bir set yapabilir. Her dalga bunun üzerinde erir ve başka bir tarafa akmak zorunda kalır.

Bütün dünya şunu iyice kafasına sokmalıdır: Nasyonal Sosyalist Parti gayet iyi tayin ve tespit edilmiş siyasî bir anlayışın birincisidir.

Dış politikamızı tayin eden zarureti biz kendimiz biliyoruz. Azgın düşmanlarımızın ateş saçan silâhları altında içimizden biri korkuya kapıldığı zaman, sırnaşık bir ses, her şeyi ve herkesi aleyhine çevirmemek için bazı alanlarda fedakârlık gerektiğini o kim-

senin kulağına fısıldadığı vakit; işte bizim daima çekinme duyacağımız direnme gücüne bu inancımız bir kaynak olacaktır.

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

KENDİNİ SAVUNMA HAKKI

İnsanlarda aklın, geleceği tahmin etme konusunda sahip olduğu yetenek ölçüsüne göre, 1918 Kasım'ındaki barış için bizi yavaş yavaş köleliğe götürecek bir hareket denilebilir.

Tarih bir çok misalle ispat ediyor ki, mecbur kalmadıkça silâhlarını teslim eden milletler ileride geleceklerini tekrar kuvvet yoluna baş vurarak değiştirmektense alçaklıklara ve zulümlere tahammülü tercih etmektedirler.

Bu seçiş insanîdir. Akıllı bir galip yeniklere aşırı isteklerini imkân derecesinde aralıklarla kabul ettirmeye çalışacaktır. Her türlü moral kuvvetini kaybetmiş bir milletin artık zulüm ve baskı hareketlerinin her 0 irinde silâha sarılmak için yeterli bir sebep bulamayacağını tahmin etmeye galibin hakkı vardır.

Sessiz şekilde kabul edilen bu biçimdeki saldırılar ne kadar çok olursa yenilmiş olan millet, bu uzun ve artan saldırıların neticesinde baş kaldırdığı zaman, hele bu millet daha ağır kötülüklere evvelce sabırla tahammül etmişse bu direnç ve isyan diğer insanların gözünde pek haklı gözükmez. Tıpkı Kartaca gibi. Bu tarihi olayda kendi hatası yüzünden bir milletin uzun uzun can çekişerek ortadan kalktığı görülür. Korkakça bir boyun eğmeyle şeref ve namusa sürülen leke artık uzun bir zaman silinmez. Bir milletin kanına girerek ve zehir gibi diğer nesillere intikâl ederek onların da kuvvetini felce uğratır. Hatta kökünden yok eder. Aksine kahramanca bir savaş sonunda hürriyetin kaybedilmesi bile bir an için esaret altına girecek milletin tekrar dirilmesine dayanak olur. Bu hürriyet canlı bir çekirdektir ve bir gün ondan sağlam köklü bir ağaç doğacaktır.

Şeref ve namus duygusunu, karakter kuvvetini kaybeden bir millet tabidir ki bu inanca önem vermeyecektir. Buna bağlı olanlar hiç-

bir zaman çok aşağılara düşmeyecektir. Fakat bu unutulursa her türlü cesaret kaybedilir. Onun için korkakça bir boyun eğmeye neden olanların hemen kendilerine gelmeleri, akıl ve içgüdülerini rehber edinip davranışlarını değiştirmelerini beklemek gereksizdir. Asıl bunlar böyle bir görüşü reddedeceklerdir. O zaman milletin zinde unsurları iktidarı alçak ve ahlâk bozucu bir hükümetin elinden almak için ortaya çıkmazsa halk taşıdığı kölelik zincirine alışacaktır. Bu takdirde hükümetler kendilerini kuvvetli hissederler. Çünkü galipler çok defa bu hükümetlere esirleri denetleme görevini yükleyecek kadar kurnazdırlar. Hükümetin başında bulunan karaktersiz adamlar kendilerine verilen bu görevi öyle bir şiddetle yerine getirirler ki galipleri temsil eden vahşi bir düşman bile bu kadar gaddar olamaz.

İşlerimizin yürütülmesi savaşın sonundan beri Yahudiler tarafından takip edildiği için felaketimizin sadece durumumuzu anlamak kusurundan ileri gelmiş olması gerçekten kabul edilemez. Bilakis milletimizi bile bile yok etmeye götürdüklerini kabul etmek gerekir.

İşte 1806 yılından 1813 yılına kadar yıkılmış bir Prusya'ya yeniden savaşabilme gücünü kazandırmak için yedi yıl yettiği halde aynı milletin şimdi niçin bundan istifade etmediği düşünülürse, neden devletimizin daha çok zayıflatıldığı bu şekilde anlaşılmış olur.

Locarno Barışı 1918 yılının Kasım ayında, yedi yıl sonra imzalanmıştır.

Bu bölümün başlangıcı ortaya çıkmış olan şeyi izah eder. O alçakça barış imzalandıktan sonra artan baskıya karşı koymak için cesaret bulunamazdı. Fakat kötü arzularını öyle sınırlandırdılar ki, kendilerince ve Alman hükümetince de tahammül edilir gibi gösterdiler. Bu nedenle halkta bir isyan duygusunun uyanması korkusu ortadan kalktı. Bizim boğulmamızı tamamlayan kararlara ne kadar boyun eğersek yeni bir pislik karşısında direnç göstermeye o kadar haksız gözüküyorduk.

İşte Almanya'da silâhlarımızı elimizden almak ve bizi boyunduruk altına sokmak işini sonuçlandıran, bizi politik açıdan, etkisiz duruma sokan, ekonomik bakımdan istismar eden kararnameler peş

peşe devam ediyordu. Nihayet Dawes plânını, bize bir mutluluk ve Locarno Barış Anlaşmasını da bir başarıymış gibi gösteren ruhî durum bu şekilde meydana geldi. Daha yüksek bir görüşle bu felâketler üzerinde de bir saadet ve mutluluk elde ettiğimiz söz konusu olabilir. O da şudur: İnsanlara yollarını şaşırtmak mümkünse de Tanrı hiçbir zaman aldanmaz. Tanrı bizi iyiliklerinden mahrum bıraktı. Sıkıntı ve endişe o tarihten beri milletimizin değişmez kaderi oldu. Sefalet vatandaşlarımızın tek ve sadık yol arkadaşı idi. Bu olayda bile kader bizim lehimize özel bir manzara göstermedi. Bize ancak lâyık olduğumuz şeyi uzattı. Bundan sonra şeref ve namusa verilen mükâfatı bilmiyoruz. Bize ekmeğini kazanabilme hürriyetini takdir ettiriyordu. İnsanlar ekmeklerini istemeyi artık öğrendiler ve bugün Tanrı'ya hürriyetlerini iade etmesi için yakaracaklardır.

1918 yılını takip eden yıllar sırasında milletimizin yıkılması gayet üzücü ve kesin oldu. O günlerde kim ileride meydana gelecek sonucu önceden kestirmek cüretini gösterse şiddetle eleştirilir ve hırpalanırdı.

1922-1923 kışı geldiği zaman Fransa'nın hakkımızda beslediği duyguların çoktan farkına varılmış olmalıydı.

Dolayısıyla iki şık vardı: Ya Fransa'nın iradesi Alman milletinin dayanma kuvvetine karşı yavaş yavaş eriyecekti, yahut Almanya nihayet bir gün muhakkak meydana gelecek şeyi yapacaktı. Bilhassa ani bir saldırı hareketi Almanya'yı hırslı bir tavır almaya yöneltecekti. Böyle bir kararın bir savaş çıkaracağı muhakkaktı. Almanya daha evvel Fransa'yı tecritte başarı sağlayarak bu ikinci savaşın bütün dünyaya karşı Almanya'nın bir mücadelesi olmayıp dünya barışına zarar getiren Fransa'ya karşı bir döğüş teşkil etmesini sağlasaydı bu savaştan canını kurtarmış olarak çıkabilirdi.

Bu nokta üzerinde inatla duruyorum. Adam akıllı inanıyorum ki, bu ikinci ihtimali durgunluktan fiile çıkarmak gereklidir. Ve bu bir gün olacaktır. Ben Fransa'nın bize karşı beslediği niyetlerinde bir değişiklik meydana geleceğine ise katiyen inanmıyorum. Çünkü bu niyet, esas itibariyle Fransa'nın içgüdüsünden başka bir şey değildir. Ben Fransız olsaydım ve dolayısıyla Fransa'nın büyüklüğü bugün Almanya'nın büyüklüğünün kutsal olması kadar benim için aziz bir şey olsa idi. Clemenceau'nun yapmak istediğinden ve yap-

tığından başka türlü hareket etmeyecektim. Nüfusun azalmasından değil. Alman ırkının yavaş yavaş ortadan kalkması yüzünden yavaş yavaş güç kazanan Fransa dünyada ancak Almanya'yı yıkmak suretiyle önemli bir rol oynayabilir. Fransız dış siyaseti bütün karmakarışıklığına rağmen en sonunda bu hedefe, Almanya'yı yıkma hedefine yönelecektir. Fakat varlığını korumak yolunda pasif bir iradenin aynı derecede azimli ve aktif bir şekilde saldırıya geçirdiği bir iradeye uzun zaman sonra başarılı bir dayanma göstermesi mümkün değildir. Almanya ile Fransa'yı savaşa götüren sebep bir Fransız saldın ve yayılmasına karşı Alman savunmasından ibaret bulunduğu müddetçe, bu savaş hiç bir zaman kesin bir karara bağlı olmayacaktır. Ama Almanya asırdan aşıra yeni yeni topraklar kaybedecektir. Son iki yüz yıldan bugüne kadar Almanca'nın konuşulduğu sınırlar göz önünde tutularsa şimdiye kadar bizim için bu kadar kötü bir netice doğurmuş olan bu işin bundan daha iyi bir sonuca varacağına inanmak her halde aptallık olur.

Ancak bu gerçek vatanımızda iyice anlaşıldığı, artık milletin yaşama gücünün sırf pasif bir savunma içinde kaybolmasına razı olmadığı, aksine bütün enerjimiz Fransa ile kesin bir hesap görme işi uğrunda ve kesin mücadele yolunda hep bir araya toplandığı. Alman milletinin başlıca gayesinin terazinin bir gözüne atıldığı zamandır ki, — evet sadece o zaman— bizi Fransa ile savaşmağa iten bitip tükenmez ve faydasız mücadeleye son vermek mümkün olacaktır. Fakat şu şartla ki. Almanya Fransa'nın ortadan kaldırılması için mecbur olduğu bütün gelişmeyi nihayet milletimize başka bir bölgede temin etmek için bir çare bulmalıdır. Bugün Avrupa'da 80 milyon Alman bulunuyor. Dış politikamızın iyi idare edildiğini kabul etmek, ancak yüz yıl geçmeden, kıtamızda iki yüz elli milyon Alman'ın Amerika Birleşik Devletlerinin fabrikalarında çalışan esirler gibi üst üste istif edilmiş yığılı bir halde değil, mesaileriyle birbirlerinin hayatlarını karşılıklı temin eden köylü ve işçi sınıfları ile yaşayabilmeleri ile mümkün olabilir.

1922 yılının Ocak ayında Almanya ile Fransa arasındaki ilişkilerin gerginliği, tehdit edici bir hal aldı. Fransa yeni ve bilinen tedbirlerini düşünüyor ve kendisine yarar sağlayacak dayanaklara gerek duyuyordu. Ekonomik istifadeden önce siyasî bir baskı yap-

mak gerekliydi. Fransa'nın düşünüşüne göre ancak bütün Alman varlığının sinir merkezlerinden birine indirilecek şiddetli bir darbeden sonra milletimize daha ağır bir boyunduruk kabul ettirebilinirdi. Fransa Ruhr havzasını işgal etmekle ve sadece manen bizim bel kemiğimizi kırmakla başarı sağladığını sanmıyordu. Bizi mecburen en ağırlığına varıncaya kadar bütün mecburiyetlere "evet" dedirtecek köle durumuna düşüreceğini de ümit ediyordu.

Ya boyunduruk geçirilmesi için boynumuzu uzatmak, ya tüm ilişkileri kesmek söz konusuydu. Almanya derhal boyun eğmeye başladı ve sonunda tamamen direnci kırıldı.

Kader, Ruhr'un işgali ile Alman milletinin kalkınmasına yardım için bir kere daha el uzatıyordu. Çünkü önce feci bir istilâ imiş gibi görünen şey daha yakından bakılırsa Almanya'nın ıstıraplarına bir son vermek yönünden ilk defa olarak gerçek ve kızgın bir şekilde, İngiltere'yi kendisinden uzaklaştırıyordu. Hem yalnız İngiliz diplomasi çevreleri durumdan haberdar değildi. Bu anlaşmayı Fransa ile müttefikliği ancak soğukkanlı, ince hesaplara dayanan adamlar sağlamışlardı ve iyi bulduklarından dolayı gizlemişlerdi. İngiliz milletinin en alt tabakaları bile aynı duygu ile doluydu. Avrupa kıtasında Fransızların büyük saldırısının yanında bu yeni ve ürpertici destek özellikle İngiltere'nin ekonomik çevrelerinde belirli bir memnuniyetsizlik doğuruyordu. Çünkü Fransa şimdi Avrupa'da, askeri ve siyasî bir devlet olarak öyle bir yerdeydi ki daha önce Almanya hiç bir zaman bu duruma gelememişti. Bütün bunlardan başka Fransa siyaset bakımından İngiltere ile rekabet edebilmek için, eşi bulunmaz özel bir durum elde etmişti. Avrupa'nın en önemli demir-döküm yatakları öyle bir milletin avucuna bırakılmıştı ki, bu devlet, Almanya'dan farklı olarak o zamana kadar can alıcı menfaatlerini hem azim, hem cesaretle müdafaa etmişti. Büyük savaş sırasında da silâhlarına karşı duyduğu güveni bütün dünya unutmamıştı. Fransa Ruhr'u işgal etmekle İngiltere'nin elinden bütün savaş ganimetlerini almış sayılırdı. Başarı bundan sonra İngiltere'nin hareketli ve kaypak siyasetine değil Mareşal Foch'a ve onun arkasındaki Fransa'ya ait bulunuyordu.

İtalya'da Fransa'nın etkisiyle genel hava — zaten savaşın sonundan beri zaten dostane değilken — kesin bir kin şekline bü-

ründü. Bu büyük bir tarihî an idi. Dünün dostları, yarının düşmanları olabilirdi. Böyle olmamışsa, İkinci Balkan Savaşında olduğu gibi, dost blok devletleri hemen birbirleri ile savaşa tutuşmamışlarsa, sebebi sadece Almanya'da bir ENVER PAŞA bulunmamasından ve Reich şansöylesinin Cuno ismini çok iyi tanımasındandı.

Halbuki Ruhr'un Fransız'lar tarafından istilâsı Almanya'ya yalnız dış siyasette gelecek için geniş manzaralar açmakla kalmıyor iç politikada da büyük imkânlar sağlıyordu. Basının durmadan devam eden yalancı etkisi sayesinde ve Fransa'nın gelişmesi ve kapitalist şampiyonu olduğuna dair yapılan kasıtlı yayın, Alman halkının büyük bir kısmını birdenbire bu hayal ile doldurmuştu. 1914 yılı bizim Alman işçilerinin aklına musallat olan milletlerin birbirleri ile anlaşması hayallerini dağıtmış ve onları kanlı bir kavganın hüküm sürdüğü ve en kuvvetlinin ölümünü gerektiren bir dünyaya götürmüştü. 1923 yılının bahar ayları da aynı sahne ile geçti.

Fransa tehditlerini sıraladığı ve nihayet başlangıçta büyük bir titizlikle, aşağı Almanya'nın maden bölgesinde ilerlemeye başladığı zaman "kader"in saatinde gelmiş olan dakika Almanya için pek kesin idi. Eğer o vakit bizim milletimize o dakikaya kadar takip etmiş olduğu yola başka bir noktadan bakılsa idi, Moskova Napolyon a karşı ne olmuşsa, Alman Ruhr bölgesi de Fransa için yine aynı şey olurdu. Ancak her iki şekilde de hareket mümkündü. Ya bu alçalışa hiç ses çıkarmadan boyun eğilirdi ve kollar kavuşturularak durulurdu; yahut, Alman milletinin bakışları demir potalarının kızıllıkları görünen ve yüksek bacalarında dumanları savrulan bu kıtanın üzerine çekilerek, milletimizin gözünde bu devamlı hareketlere bir son vermek ve bitmeyen bir korku içinde yaşamaktansa o dakikanın her türlü tehlikesine göğüs germek için ateşli bir atmosfer yaratılırdı.

O zaman Reich'ın şansölyesi olan Cuno'nun hiç ölmeyen şan ve şöhreti üçüncü bir yol keşfetmek oldu. Bizim Alman burjuva partileri şansölyenin arkasından hayranlıkla yürüyerek ayrı bir ün kazandılar.

Şimdi bizim önümüzde açılmış bulunan kapılardan ikincisini imkân olduğu kadar kısa bir şekilde tetkik etmek isterim: Fransa Ruhr'u istilâ etmekle, Versailles Anlaşmasını açık olarak ihlâl et-

mişti. Bu suretle anlaşmanın kefili bulunan devletler topluluğunu bilhassa İngiltere ile İtalya'yı kendinden uzaklaştırmıştı. Fransa artık bu devletlerin yalnız kendisinin menfaatlerine ve egoizmine yarayan Ruhr'u gasbetmek işine göz yumacaklarını ummazdı. Bununla birlikte Fransa bu meseleyi sonuçlandırmak için yalnız kendi kuvvetine güvenebilirdi. Çünkü bu mesele başlangıçta bir maceradan başka bir şey değildi. Milli bir Alman hükümeti yalnız onurlu olmanın emrettiği hareket tarzını seçebilirdi. Fransa'ya karşı anında silâhlı bir direnme gösterilemeyeceği muhakkaktı. Fakat kuvvet ile desteklenmemiş bütün görüşmelerin komik ve sonuçsuz kalacağını kabul etmek gerekirdi. Gerçek ve etkili bir "direnme" mümkün olmadığı zaman görüşmeye girişmekten şimdilik uzak duruyoruz demek anlamsız ve gülünç bir harekettir. Ancak, bu kuvveti meydana getirmeden görüşmeye girişmek de daha budalaca bir hareket olur.

Askeri çarelerle Ruhr'un işgal edilmesine karşı konabilirdi demek istemiyorum. Böyle bir kararı ileri sürmek için çılgın olmak gerekirdi. Fakat, Fransa'nın davranışının meydana getirdiği görünüşten istifade edebilirdi ve edilmeliydi. Fransa'nın parçalayarak ayaklar altına aldığı Versailles Anlaşmasına bir değer vermeyen ve Almanya'yı temsil eden liderler ilerde dayanacakları askeri kaynakları temin etmeliydi. Şurası da iyi bilinmeli ki, en iyi müzakere temsilcileri bile üzerinde yaşadıkları toprak, oturdukları koltuk kendi milletlerinin himayesinde olmadıkça hemen hemen hiçbir başarı kazanılamaz. Zavallı bir tüccar. Brennus terazinin bir kefesine kılıcını attığı zaman, o da dengeyi sağlamak için kendi kılıcını diğer kefeye atmazsa sonuca razı olmaktan başka bir şey yapamaz. 1918'den bire tek taraflı ve keyfi kararlar alan düşmana karşı düzenli, komik müzakerelere girişmek ümit kırıcı bir hareket değil miydi? Halbuki bizi başlangıçta alay yoluyla bir konferans masası başına çağırarak önceden tespit edilmiş kararları ve programları bize vermekle biz bütün dünyaya bir alet manzarası olarak gösterilmiyor muyduk? Biz bu programlar hakkında bazı açıklamalar yapabilirdik, fakat onları hiç değişmez gibi kabul etmeye mecburduk. Doğrusu aranırsa, müzakerede bizi temsil edecek diplomatlarımız en mütevazi bir orta seviyeyi çok az geçmişlerdi. İçlerinden çoğu Lloyd George'un alay dolu sözlerini haklı gösteriyordu. Lloyd Ge-

orge eski Reich şansölyesi Simon'un karşısında alaylı bir tavırla Almanlar'ın kendilerine lider olarak zeki adamlar bulmasını bilmediklerini söylemişti. Zaten akıllı kimseler bile saldırmaya niyetlenmiş kuvvetli bir düşmanın iradesi karşısında ve temsil edecekleri savunmasız milletin üzüntü veren savunmasız durumundan ötürü pek önemsiz sonuçlar elde edebilirler.

Maamafih 1923 yılının baharında ordumuzu yeniden kurmak için Fransa'nın Ruhr'u istilâ etmesinden istifade ile bu işi düzenleyecek birisinin önderliğinde millete manevî silâhlarını iade etmek, ondaki irade kuvvetini geliştirmek ve milletin içinde yatan kahramanlık duygularını yok etmeye çalışanları yok etmek gerekirdi.

1914 ve 1915 yıllarında Marksizm belâsının kafasının kesin olarak ezilmesi ertelendiği zaman, bu hatayı 1918 tarihinde kanımızla ödedik. 1923 yılının baharında, ülkelerine kötü gözle bakan ve milletlerinin katili olan Marksistleri artık kesin olarak zararsız hale getirmek için fırsattan istifade edilmediği zaman işlenmiş olan suçun cezasını acı şekilde çekecektik. Fransız tecavüzlerine karşı etkili bir direnme fikri, eğer beş yıl önce savaş meydanlarında Alman direnişini içten parçalamış olan nüfuzlara savaş açılmayacak olursa saf bir çılgınlıktan ibaret kalırdı. Yalnız burjuva düşünceli Marksçılığın bir gelişme geçireceği ve 1918 yılı Kasım'ında o lanet ve iğrenç yaratıkların o zamanki hükümet makamlarını elde edebilmek için iki milyon ölüyü soğukkanlılıkla ayaklar altına sermiş olan insanların aniden millî şuura saygı gösterecekleri tahmin edilebilirdi, o zamanlar vatanlarına ihanet etmiş olanların bir an içinde Alman hürriyetinin savunucuları kesileceklerini ümit etmek akla sığmaz olduğu kadar da gerçekten anlamsız bir fikir idi. Nasıl bir sırtları bir leşi pençesinden bırakmazsa bir Marksist te vatanına ihanetten vazgeçmez. Burada bana sakın aptalca itiraz ileri sürülmeye kalkışılmasın. Belki vaktiyle birçok işçinin de Almanya için kanlarını dökmüş olduğu söylenecektir. Evet Alman işçileri konusunda hemfikiriz. Fakat o zaman bu Alman işçileri beynelmilel Marksçı değildi. 1914 yılında Alman işçi sınıfı yalnız Marksistlerden kurulu olsaydı savaş üç haftada biterdi. Almanya daha ilk askeri sının geçmeden çökerdi. Hayır, o vakit Alman milleti mücadeleye son vermemiş ise Marksizm deliliğinin onun kalbini henüz zehirlemiş

olmasındandı. Fakat bir Alman işçisinin ve bir Alman askerinin savaş sırasında Marksist liderler tarafından ele geçirilmesi o işçi ve askerin vatan için kaybolmuş hale gelmeleri demekti. Eğer savaşın başında ve savaş devam ettiği müddetçe vatandaşların karakterinde yaralar açan ahlâkım bozan bu "İbraniler"den on iki bin, yahut on beş bin tanesi, çeşitli kaynaklardan gelmiş çeşitli mesleklere mensup en iyi Alman işçilerinden yüz binlercesinin savaş hattında karşı karşıya kaldıkları o zehirli gazları teneffüs etselerdi, milyonlarca insanın feda edilmesinin bir anlamı olacaktı. Böylece bu on iki bin alçak ruhlu Yahudi'den zamanında yakamızı sıyırabilseydik kahraman bir milyon Alman'ın hayatı da kurtarılırdı. Fakat burjuvazinin siyasî ilmî, milyonlarca adamı, hiç göz kırpmadan savaş meydanında öldürmeye göndermekten ve öte tarafta vatan haini olan on, on iki bin alçak Yahudi'nin, faizci, dolandırıcı, hırsız heriflerin vatanın en değerli ve en kutsal varlığı olduğunu ve bunlara dokunmamak gerektiğini yüksek sesle söylemek, etrafa ilân etmekten ibaretti. Bu burjuva dünyasında zayıflığın ve korkaklığın mı, yoksa tamamen bozuk ve perişan bir ahlâkın mı hüküm sürdüğü gerçekten bilinemez. Burjuvazi ortadan kalkmağa mahkûm bir sınıfı temsil eder, fakat ne yazık ki kendisi ile birlikte bütün bir milleti uçuruma sürükler.

İşte 1923 yılında 1918'dekine benzer bir durum karşısında bulunuyoruz. Ne türlü bir dayanma şekli seçilirse seçilsin, ilk alınacak tedbir milletimizi Marksizm zehrinden kurtarmak idi. Ben o düşüncedeyim ki, gerçekten millî bir hükümetin başta gelen görevi Marksizm'e karşı bir yok etme savaşını açmağa karar vermiş insanları aramak ve bulmak ve daha sonra onlara meydanı serbest bırakmaktı. Bu hükümet sosyal, barış ve huzur gibi anlamsız bir prensibin alçak taraftarı olmamalarıydı. Zira diğer tarafta dış düşman vatana en tehlikeli darbeyi indiriyordu ve içte de ihanet bütün köşe başlarında, sokaklarda, caddelerde kol geziyordu. Hakikaten millî bir hükümetin, o zamanlar karmakarışıklığın oluşunu keskin bir gözle görmesi gerekirdi. Ne var ki bu durum milletimizin can düşmanı olan Marksistlerle tam bir hesap görmeye cidden imkân vermeli idi bu yedek çare unutulursa her ne şekilde olursa olsun bir direnci ve dayanmayı düşünmek saf bir çılgınlık olurdu.

Böyle bir tarihî genişliği olacak hesap görme işi bazı özel akıl vericiler, içleri geçmiş bazı yaşlı bakanlar tarafından çizilmiş bir plânı uygulamayla sağlanamazdı. Dünyada hayatın ölümsüz kanunlarına baş eğmek gerekirdi. Bu kanunlar hayatı bir kavga, yani sonu kesilmeyen bir kavga kabul ederler. Çok zaman en kanlı iç savaşların esas itibariyle yumuşak huylu olan bir milleti çelikleştirdiği ve pis kokusu göklere kadar çıkan bir leşin ise, çok zaman sıkı sıkı devam ettirilmiş bir barış halinin sonucu olduğu gerçeğini gözden uzak tutmamak gerekirdi. Bunun için 1923'te milletimizin kemiklerini ve etlerini kemiren yılanları çelik bir elle yakalamak ihtiyacı doğmuştu. Bu iş başarı ile sonuçlanınca, o zaman hareketli bir direnme hazırlıklarının bir anlamı olurdu.

Hiç olmazsa sözde millî çevrelere, bu defa vatanın ne kazanacağı ihtimali bulunduğunu ve bilhassa 1914'deki ve sonraki yıllardaki aynı hatalar tekrar edilirse sonucun 1918'dekinin aynı olacağını açıkça anlatmağa teşebbüs ederek gırtlağımı yırtıncaya kadar uğraştım. Hiç bıkmadan ve usanmadan kaderin akışını yakından takip ederek, hareketimize Marksizmle hesaplaşma imkânını vermelerini istiyordum. Fakat bunları kulağı duymayanlara anlatıyordum. Ordu kumandanı da içlerinde olduğu halde herkes ne yapılması gerektiğini benden iyi bildiğini iddia ediyordu. Nihayet bir gün geldi ki, tarihin en üzücü hak verme durumlarından birine düştüler.

O zaman Alman burjuvazisinin görevinin son hududuna vardığı ve artık hiçbir işe yaramaz hale geldiği hakkında derin bir kanaate sahip oldum. Bütün bu burjuva partilerinin Marksizmle yalnız rekabetin telkin ettiği histen dolayı mücadele ettiklerini ve onu ciddî şekilde ortadan kaldırmayı istemediklerini gördüm. Uzun zamandan beri bütün bu partiler Almanya'nın yok olmasını görmeye alışık bulunuyorlardı. Artık yalnız bir düşünceleri kalmıştı. Cenaze alayı şölenine kendilerini de davet ettirmek.

Bunu açıkça itiraf edeceğim: O devirde ben Alplerin güneyinde milletine karşı beslediği ateşli sevgiden cesaret alarak İtalya'nın iç hainleri ile anlaşmaktan kaçıp, her araca baş vurarak düşmanları ortadan kaldırmaya uğraşan büyük adama karşı derin bir hayranlık duydum. Mussolini'yi bu dünyada büyük insanlar seviyesine çıka-

racak şey İtalya'yı Marksistlerle paylaşmak yerine, Marksizmi imhaya uğraşarak vatanı beynelmilel duruma düşürmekten koruma yolundaki azmidir.

Bizim sahte ve değersiz devlet adamlarımız, ona nispetle acınacak bir cüce halinde kaldıkları için, bu sığırlar kendilerinden bin defa üstün bir adamı eleştirmek gibi bir aptallığa kalkıştıkları zaman insan derin bir nefret duyuyor. Henüz yarım yüzyıl önce liderleri bir Bismarck olan bir ülkede böyle sözler, duymak insana ne tuhaf geliyor!

Burjuvazinin 1923 yılında aldığı bu durum ve Marksizme karşı gösterdiği yumuşak davranışlar, Ruhr'da her türlü aktif direncin elde edeceği sonucu önceden işaretlemiş oluyordu. Düşman kendi içimizde bulunduğu sırada bir an Fransa ile savaşa girişmek belki bir aptallık idi. Buna ilâve edilen her şey, kavga taklidinden, hedefi "halk ruhunun coşmasını" engellemek ve Almanya'nın millî unsurlarını biraz olsun tatmin için, fakat gerçekten onu kandırmak gayesiyle düzenlenmiş sahnelerden ibaretti. Eğer bir inançla hareket edilmiş olsaydı, bir milletin kuvveti, birinci derecede silâhlarında değil, idare kuvvetlerinde olduğu ve dış düşmanları yenmeden önce içerideki düşmanların kökünü kazımak gerektiği kabul edilirdi. Yoksa zafere ve daha ilk günden itibaren gayretlere bir mükâfat bulamayan milletin vay haline... İçinde düşman unsurları saklanmış bir milletin üzerinden bir hezimet silindirinin geçmesi, dayanma kuvvetinin bölünmesi ve dış düşmanın muhakkak zafere ulaşması için yeterlidir.

İşte 1923 yılının baharından beri bunun böyle olacağı, önceden görülebilirdi. Fransa'ya karşı askeri bir başarı elde etmenin güçlüğünden hiç bahsedilmesin. Çünkü Fransız'ların Ruhr'a girmeleri ile doğacak tepki Almanya'da Marksizmin yok edilmesinden başka bir sonuç doğurmasa bile, başarı bizim lehimize gelişmiş sayılırdı. Hayatının ve geleceğin düşmanlarından kurtulmuş olan bir Almanya dünyada artık kimsenin yenemeyeceği kuvvetlere sahip olurdu.

Almanya'da Marksizmin parçalandığı gün, gerçekte esaret zincirlerinin de ebediyen parçalandığı görülecekti. Çünkü biz bütün tarihimiz içinde hiçbir zaman düşmanlarımızın kuvvetli oluşu ne-

deniyle yenilmedik. Biz her zaman kendi hatalarımızdan ve içimizde bulunan düşmanlar tarafından mağlûp edildik.

Alman hükümeti o devirde bu kadar kahramanca bir davranıştan aciz bulunduğu için yukarda gösterilen ikinci şekli seçme gibi bir akıl ve hikmet eserini göstermeli idi. Yani o dakikada hiçbir şey yapmayarak durumu kendi akışına bırakmalı idi.

Fakat tarihimizin bu önemli anında Tanrı Alman milletine büyük bir adam (!) Cuno'yu hediye etti. Bu adam tam anlamıyla bir devlet adamı, yahut meslekten yetişmiş pişkin bir politikacı değildi ve dolayısıyla anadan doğma üstün yetenekli bir devlet adamı hiç değildi. Belli görevleri yerine getirmek için bir tür uşak rolünü oynuyordu. Bu adam Almanya için Tanrının belâsı oldu. Çünkü dış ve iç politikaya karışan bu tüccar onu ticari bir iş sandı ve buna göre hareket etti.

Fransa Ruhr bölgesini işgal ediyordu. Ruhr bölgesinde ne vardı? Kömür. Anlaşılıyordu ki, Fransa Ruhr bölgesini kömürü için istilâ ediyor. Bunun sonucu olarak Cuno Fransızların kömürden mahrum kalmaları için grev ilânını düşündü. Cuno'nun aklınca böyle bir davranış Fransız ordusunu Ruhr bölgesini muhakkak terk etmeye zorlayacaktı. Çünkü işgal kendisine hiç bir kâr getirmeyecekti. İşte millî bir ruha sahip (!) bu önemli devlet adamının düşüncesi buydu. Cuno çeşitli meydanlarda nutuklarla milletine sesleniyordu. Ne yazık ki milleti de kendisine memnuniyetle ve heyecanla bakıyordu.

Fakat grevi yapmak için doğal olarak Marksistlere muhtaçtılar. Çünkü grevi ocaklarda çalışan işçiler yapacaklardı. Dolayısıyla maden işçilerini de diğer Almanlar tarafından kurulmuş tek cepheye sokmak gerekiyordu. Burjuvaziye mensup bir devlet adamı için işçi Marksist birbirlerine eşit deyimlerdir. Bu ihanet Roma'da ilan edildiğinde burjuva çöplüğünden çıkmış olan bu partilerin temsilcilerinin gözlerinin nasıl parladığı görülecek şeydi, uzun zamandan beri aradıklarını bulmuşlardı. Onlara göre, Cuno bizi Marksizmden ayıran kanalın üzerine bir köprü dikmişti. O vakit kendini bir millî kahraman ilân ederek elini, vatanlarına hainlikleri tespit edilmiş hain komünistlere doğru uzattığı görüldü. Bu hainler de kendi menfaatleri bakımından uzatılan eli boş çevirmediler. Çünkü Cuno'nun kendi özel cephesini kurmak için komünist li-

derlere ihtiyacı varsa, komünistlerde Cuno'nun parasına muhtaçtılar. Cuno'nu millî gazetelerden ve millî olmayan dolandırıcılardan kurulu "ek cephesi" nihayet oluşturuldu ve tuhaftır ki komünistlere, yalancılara devlet tarafından bir ödenek bağlandı. Bunlar asil (!) görevlerini uygulamaya başladılar. Hem de bu defa ücreti devlet tarafından verilmek şartıyla...

Genel bir greve para bağlayarak bir milleti kurtarmak akıllara durgunluk veren bir fikir idi. Bir milleti tembelliğe teşvik ederek hür yapmak da imkânsızdı. Bu gerçeği, tarihî bir tecrübe daha ispat edecekti. Eğer o dakikada Cuno ücretli bir greve gideceği yerde her Almandan iki saat fazla çalışma talep etmiş olsa idi, bu tek cephe masalı üç günde kendiliğinden son bulurdu. Milletler, haylazlıklarla değil fedakârlıklarla kurtarılır.

Zaten bu sözde pasif direniş uzun zaman devam etmedi. Bu kadar gülünç şekilde istilâ ordularının korkutulacağı ve geri çekilmeye mecbur edileceğini düşünmek savaş hakkında hiç bir şey bilmemek demekti. Bu sonucu elde edebilmek için masrafı milyarlara çıkan ve dünya parasını kökünden sarsacak bir teşebbüse girişmek gerekirdi.

Tabiidir ki Fransızlar direnişin nasıl kurulduğunu görünce Ruhr bölgesine kendi evleri gibi yerleştiler. Başıboş bir sivil halkın davranışı işgali yapanlar için önemli bir tehlike halini aldığı zaman bunların sindirilmesi için hangi usullerin kullanılacağını Fransızlar bizden öğrenmişlerdi.

Dokuz yıl önce biz Belçika çetelerini bir an içinde dağıtmamış mıydık?

Sivil halka, hareketleri Alman orduları için gerçek bir tehlike olduğu zaman durumun ciddiyetini ve önemini açıkça anlatmamış mıydık? Ruhr'daki pasif direniş Fransızlar için gerçekten bir tehlike olsaydı sekiz gün içinde kolayca işgal orduları bu çocukça davranışlara gayet kanlı bir şekilde son verirlerdi. Daima dönüp dolaşıp şu noktaya geliyoruz. Pasif direnme eğer düşmanın sinirine gerçekten dokunursa ve o zaman bu direnmeyi silâh zoruyla ve kan dökerek ezmeye kalkarsa ne yapılacaktı? Bu takdirde direnmeye devam kararı verilmiş midir? Evet denecekse, en kanlı zulümlere ve saldırılara katlanmak mecburiyetini beklemeli. Fakat o zaman aktif

bir direniş ile, karşılaşılacak durum yine aynı olacaktır. Demek ki, mücadele etmek gerekiyor. Pasif denilen direnmenin, o da ancak gerek duyulduğunda ve buna açıktan açığa bir mücadele yahut çete savaşı ile devam etmek için gizli bir azim ve teşkilât mevcut olursa bir anlamı vardır. Genel olarak, ancak böyle bir mücadele biçimi, tam bir başarının mümkün olduğu fikrini akla getirir. Düşman tarafından sarılmış ve zorlanan bir kale her türlü kurtuluş ümidinden vazgeçer geçmez kalenin savunucuları hemen hemen mutlak ölüm yerine hayatlarını kurtarmak düşüncesindeyseler kendi istekleriyle teslim olurlar. Kuşatma altında bulunan bir kale son yardım kuvvetinin de düşman tarafından parçalandığını öğrenirse, bütün direnme gücü uçar gider.

Bunun için Ruhr'da bir pasif direnme, gerçekten bir sonuca varabilmek ve sonunda elde edilecek sonuçlar göz önüne getirilerek arkasından ancak aktif bir direnme teşkilâtı kurulduğu takdirde anlam kazanabilirdi. O vakit milletimizden sonsuz kaynaklar elde etmek mümkündür. Eğer Westphaline de oturanlardan her biri istilâ edilememiş Almanya'nın seksen yahut yüz taburluk bir orduyu hazırlamış olduğunu bilseydi Fransızlar diken üstünde kalacaklardı. Cesur adamlar başarı ihtimalini göz önünde bulundururlarsa teşebbüsün belli olan faydasızlığına oranla, fedakârlığa daha çok meylederler.

İşte bu düşünüşle biz Nasyonal-Sosyalistler, vatansever olduğunu iddia eden bu parolaya karşı azimli bir surette tavır aldık. Bunu takip eden aylarda, bütün vatanseverlikleri aptallıktan ve durumu kurtarmaktan ibaret olan, gururları tehlikesizce vatansever görünebilmekten hoş bir şekilde gıcıklanan adamlar tarafından bize karşı saldırılar hiç eksik olmadı. Bu değersiz tek cepheyi, gösterilerin en gülüncü kabul ettim. Olaylar beni haklı çıkardı.

Sendikacılar Cuno tarafından verilen paralarla kasalarını ağzına kadar doldurdukları ve pasif direnme bir tembelin müdafaasından gerçek bir saldırıya geçmek safhasına geldiği zaman, kızıl sırtlanlar birdenbire koyun sürülerini terk ettiler ve tekrar her zamanki durumlarına döndüler. Cuno gürültüsüz, patırtısız gemilerine döndü. Almanya yeni bir deney ile zenginleşmiş, fakat büyük bir ümitsizlik denizine düşmüştü.

Yaz sonuna kadar birçok subay olayların bu kadar utanç verici bir şekil alabileceğini hiç tahmin etmemişlerdi. Hepsi de yan açık, yan kapalı Fransız kuvvetlerinin küstahça saldırılarının Almanya tarihinde bir dönüm noktası teşkil etmesi için gerekli işlerin hazırlanacağını ümit etmişlerdi. Saflarımız arasında birçok Alman vardı ki, hiç olmazsa Reich ordusuna güveniyordu. Bu güven o kadar derindi ki, tavır ve hareket üzerinde ve bilhassa gençlere verilen terbiye üzerinde kesin bir etki yarattı.

Fakat tek cephe yıkıldığında, milyonlarca Markın ve binlerce Alman gencinin feda edildikten sonra ezici bir teslim kararı imzalandığı zaman zavallı milletimize karşı yapılan bu ihanetin doğurduğu nefret galeyanı bir alev gibi fışkırdı. Binlerce akılda birdenbire zaruri bir değişikliğin mevcut siyasî sistemi kökünden yıkarak Almanya'yı kurtarabileceği hakkında ani bir inanç doğdu.

Hiçbir zaman böyle bir hâl çaresi için zaman bu derece uygun olmamıştı. Hatta hiçbir zaman böyle bir çözüm şekli bu dakikada olduğu gibi şiddetle talep edilmemişti. Bir tarafta vatan zararına olarak yapılmış bir ihanet yüzsüz bir açıklıkla kendisini gösteriyor, diğer taraftan bir millete zorla yüklenmiş iktisadi şartlar onu ağır ağır açlıktan ölmeye mahkûm ediyordu. Bütün mertlik ve inanç hükümlerini bizzat devletin, ayaklar altına aldığı ve vatandaşların haklarını komik bir duruma getirdiği, en iyi evlâtlarının son paralarını da çaldığı için artık unsurlarındankinden başka bir şey beklemeye hakkı yoktu. Milletin ve vatanın bu iblislerine karşı beslenen bu kin, ne şekilde olursa olsun ancak boşalacak bir yer arıyordu. 1924 yılının baharındaki büyük dâvâ sırasında yaptığım son açıklamanın sonucunu burada hatırlamak gereklidir.

"Bu devletin hakimleri yaptığımız işlerden ötürü tamamen gönülleri rahat bir şekilde bizi mahkûm edebilirler. Tarih, büyük bir gerçeği ve daha büyük bir hakkı gösteren bu güç, günün birinde bu hakimlerin kararlarını yırtmaktan geri kalmayacak ve bize ödetmek istedikleri cezalardan hepimizi affedecektir."

Fakat mahkemenin huzuruna bugün hükümet nüfusuna sahip oldukları halde adalet ve kanunu ayaklar altına alan milletimizi kötü bir geleceğe mahkûm eden ve vatanın felâketleri üzerinde bencil çıkarlarını topluluğun hayatının üstüne çıkaran kimseler de çağrılacaklardır.

Burada 8 Ekim 1923'e rastlayan ve onu doğuran ve doğurduğu olayları resmedecek değilim. Bunu yapmayacağım. Çünkü bundan gelecek için faydalı bir şey beklemiyorum, özellikle henüz tamamen kapanmamış görünen yaraları tekrar açmakta hiç bir fayda görmüyorum. Bundan başka kalplerinin derinliğinde muhtemel olarak milletlerine karşı bendeki kadar sevgi bulunan, kabahatleri benimle aynı yolu takip etmemekten, yahut takip etmesini bilmemekten ibaret olan insanları suçlamak faydasızdır. Bugün vatanımıza musallat olan ve çoğumuz tarafından birlikte çekilen büyük felâketlerin karşısında gelecekte bir gün milletimizin düşmanlarının tek cephelerine karşı ülkelerine sağlam şekilde bağlı Almanlar'ın tek cephesini meydana getirecek kimseleri üzmek ve birbirlerine düşürmek istemem. Çünkü şu hususu kesin olarak biliyorum ki vaktiyle bize düşman bulunanların bile bağlı bulundukları Alman milletine karşı duydukları sevgi için ölüme giden ve acı yolu tutmuş olan insanları saygıyla hatırlayacakları zaman gelecektir.

Bu eserin birinci bölümünü ithaf ettiğim 18 kahramanı, diğer bölüm tamamlanırken doktrinimizin taraftarlarına ve diğerlerine tam bir şuur içinde bizim için kendilerini feda etmiş kahramanlar örneği diye göstermek isterim. Bunların kahramanlıkları cesareti sarsılanlara görevlerini yapmaları gerektiğini hatırlatmalıdır. Onlar bu görevi tam ve sarsılmaz bir inanç ile sonuna kadar yerine getirmişlerdir. Bunların arasına en iyilerden biri olarak hayatını milletini ve bizim milletimizi şiir ve fikir ile nihayet hareketli bitmez tükenmez çalışmaları ile uyandırmaya adamış olan şahsı da katmak isterim ve bu kişi de DIETRICH ECKART'dır.